Ф. М. ДОСТОЄВСЬКИЙ

ЗАПИСКИ З МЕРТВОГО ДОМУ

торрент-толока
оцифровано
ГУРТОМ
toloka.to

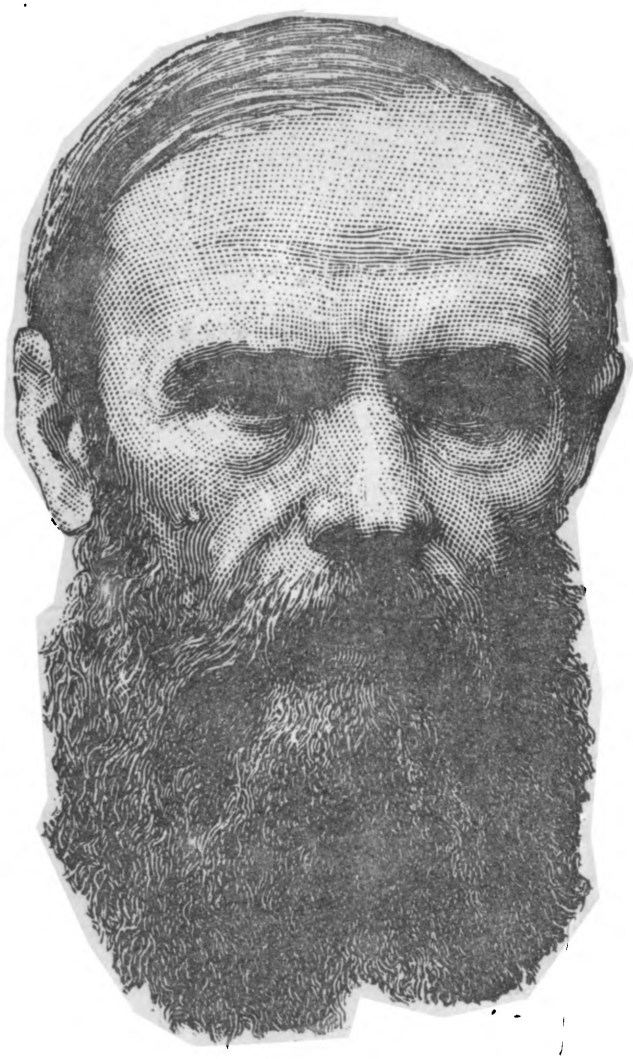

Ф. М. ДОСТОЄВСЬКИЙ

ЗАПИСКИ З МЕРТВОГО ДОМУ

ВИДАВНИЦТВО
ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ
«ДНІПРО»
КИЇВ * 1971

БІДНІ ЛЮДИ

1846

БІЛІ НОЧІ

1848

ДЯДЕЧКІВ СОН

1859

ЗАПИСКИ З МЕРТВОГО ДОМУ

1861—1862

Переклав з російської
Ф. Гавриш

Перекладено за виданням:
Ф. М. Достоевский,
Собрание сочинений
в десяти томах,
тт. 1, 2, 3, М., 1956.

БІДНІ ЛЮДИ

Роман

Ох, оці вже мені казкарі! Нема того, щоб написати щось корисне, приємне, втішне, а вони все потаємне із землі викопують!.. От би вже заборонив їм писати! Ну що-бо то таке: читаєш... мимохіть замислишся,— а там усяка нісенітниця й полізе в голову; далебі, заборонив би їм писати; отак-таки просто й заборонив би зовсім.

Кн. В. Ф. Одоєвський

Квітня 8-го

Безцінна моя Варваро Олексіївно!

Учора я був щасливий, надміру щасливий, донезмоги щасливий! Ви хоч зроду раз, затята дівчино, мене послухали. Увечері, години о восьмій, прокидаюсь (ви знаєте, маточко, що я годинку-дві люблю поспати, повернувшись із посади), свічку дістав, готую папери, застругую перо, аж підводжу зненацька очі,— далебі, в мене серце так і застрибало! То ви таки зрозуміли, чого мені хотілося, чого сердечку моєму хотілося! Бачу, ріжечок фіранки над вікном вашим загнуто й причеплено до вазона з бальзаміном, точнісінько так, як я вам тоді натякав; тут же здалося мені, що й личко ваше мигнуло біля вікна, що й ви до мене з кімнатки вашої дивилися, що й ви про мене думали. І як же мені досадно було, голубонько моя, що миловидого личка вашого я не міг розглядіти гарненько! Був час, коли й ми ясно бачили, маточко. Не радість старість, рідна моя! Ось і тепер усе якось рябить в очах; попрацюєш трошечки увечері, щось там попишеш, а вранці й очі червоні, і сльози біжать, аж совісно перед чужими буває. Одначе ж в уяві моїй так і заясніла ваша усмішечка, ангелятко, ваша добренька, привітна усмішечка; і на серці в мене нестеменнісінько так почувалося, як тоді, коли я поцілував вас, Варенько, — пам'ятаєте, ангелятко? А знаєте, голубонько моя, мені навіть здалося, що ви там на мене пальчиком насварилися? Чи так, пустунко? Неодмінно ви це все опишіть найдокладніше у вашому листі.

Ну, а яка наша придумочка з фіранкою вашою, Варенько? Премило, еге? Чи сиджу роблю, чи лягаю спати, чи прокидаюсь, уже знаю, що й ви там про мене думаєте, мене пам'ятаєте, та й самі здорові й веселі. Спустите фіранку — значить, на добраніч, Макаре Олексійовичу, спати час! Підгорнете — значить, на добридень, Макаре Олексійовичу, як ви там спали,

або: як ви, чи при здоров'ї, Макаре Олексійовичу? Що ж до мене, то я, хвала творцеві, здорова й благополучна! Бачите, душечко моя, як це ловко придумано; і листів не треба! Хитро, правда? А придумочка ж то моя! А що, який я на ці діла, Варваро Олексіївно!

Доповім я вам, маточко моя, що спав я сю ніч добрим ладом, як і не сподівався, і з того вельми вдоволений; хоча на нових квартирах, з новосілля, і завжди якось не спиться; усе щось так, та не так! Устав я сьогодні таким ясним соколом — любо-весело! І який же ранок сьогодні гарний, маточко! У нас розчинили вікно; сонечко світить, пташки цвіріньчать, повітря дише весняними пахощами, і вся природа віджившлюється — ну, й інше там усе було теж відповідне; все в порядку, по-весняному. Я навіть і помріяв сьогодні приємненько так, і все про вас були мрії мої, Варенько. Порівняв я вас із пташкою небесною, на втіху людям та на окрасу природи створеною. Тут же подумав я, Варенько, що й ми, люди, котрі живемо в турботах і хвилюваннях, повинні теж заздрити безтурботному й невинному щастю небесних птахів,— ну, й інше все таке ж, сьому ж подібне; тобто я все такі порівняння віддалені робив. У мене там книжка є одна, Варенько, то в ній те ж саме, все отаке ж вельми докладно описано. Я до того пишу, що різні ж бувають мріяння, маточко. А ось тепер весна, то й думки все такі приємні, гострі, вигадливі, й мрії приходять ніжні, все в рожевому кольорі. Я до того й написав це все; а втім, я це все з книжки взяв. Там автор виявляє таке саме бажання віршами і пише —

Чому я не птиця, не хижая птиця! [1]

Ну і т. д. Там і ще є різні думки, та бог з ними! А от куди це ви ранком ходили сьогодні, Варваро Олексіївно? Я ще й на посаду не збирався, а ви, справді-таки мов пташка весняна, пурхнули з кімнати й двором пройшли така веселенька. А як мені було весело, на вас дивлячись! Ой Варенько, Варенько! Ви не сумуйте: сльозами горю пособити не можна; це я знаю, маточко моя, це я з досвіду знаю. Тепер же вам так супокійно, та й на здоров'ї ви трохи поправились. Ну, що ваша Федора? Ой яка ж вона добра жінка! Ви мені, Варенько, напишіть, як ви з нею там живете

[1] Тут і далі віршовані уривки — в перекладі Ф. Скляра. (*Ред.*)

тепер і чи з усього ви вдоволені? Федора ж бо трохи буркотлива; та ви на це не зважайте, Варенько. Бог з нею! Вона така добра.

Я вже вам писав про тутешню Терезу,— теж і добра, й вірна жінка. А вже як мене турбували наші листи! Як їх передавати будемо? А от як стій послав господь на наше щастя Терезу. Вона жінка добра, лагідна, безсловесна. Але наша хазяйка просто безжальна. Запихає її в роботу наче ганчірку якусь.

Ну, в які ж я нетрі потрапив, Варваро Олексіївно! Ну, вже квартира! Перше ж я жив таким глухарем, самі знаєте: смирно, тихо; в мене, бувало, муха летить, то й муху чути. А тут галас, гамір, гвалт! Та ви ж пак ще й не знаєте, як це все тут улаштовано. Уявіть, приміром, довгий коридор, зовсім темний і брудний. По праву його руку буде глуха стіна, а по ліву все двері та двері, наче нумери, все так уряд простягаються. Ну, от і наймають ці нумери, а в них по одній кімнатці в кожному; живуть в одній і по двоє, й по троє. Порядку не питайте — Ноїв ковчег! А втім, здається, люди хороші, все такі освічені, вчені. Чиновник один є (він десь по літературній лінії), людина начитана: і про Гомера, й про Брамбеуса, і про різних у них там авторів говорить, про все говорить,— розумна людина! Два офіцери живуть і все в карти грають. Мічман живе; англієць-учитель живе. Стривайте, я вас потішу, маточко: опишу їх у майбутньому листі сатирично, тобто які вони там самі по собі, найдокладніше. Хазяйка наша — малесенька й брудна бабка, цілий день у пантофлях та в шлафроку ходить і цілий день усе на Терезу гримає. Я живу в кухні, або далеко правдивіше буде сказати ось як: тут поруч кухні є одна кімната (а в нас, треба вам зауважити, кухня чиста, світла, дуже гарна), кімнатка невеличка, куточок такий скромний... тобто, ще б краще сказати, кухня велика на три вікна, то в мене уздовж поперечної стіни перегородка, ото й виходить, немовби ще кімната, нумер понадштатний; усе просторе, вигідне, і вікно є, і все,— одно слово, все вигідне. Ну, оце-от мій куточок. Ну, то ви й не думайте, маточко, щоб тут щось таке інше і таємничий смисл якийсь був; що ось, мовляв, кухня! — тобто я, хай і так, і в цій самій кімнаті за перегородкою живу, але це нічого; я собі від усіх осібно, помаленьку живу, нищечком живу. Поставив я у себе ліжко, стіл, комод, стільців пароч-

ку, образ повісив. Правда, є квартири й кращі,— може, є й багато кращі, та вигóда головне; адже це я все задля вигóди, і ви не думайте, що задля чогось іншого. Ваше віконце насупроти, через двір; а двір вузенький, вас мимохідь побачиш — усе веселіше мені, горопашному, та й дешевше. У нас тут найгірша кімната, з харчами, по тридцять п'ять карбованців асигнаціями здається. Не з нашим достатком! А за свою квартиру я плачу сім карбованців асигнаціями, та харчі коштують п'ять карбованців сріблом: от двадцять чотири з півкарбованцем, а перше рівно тридцять платив, зате багато чого собі не дозволяв; чай пив не завжди, а тепер ось і на чай, і на цукор заощадив. Воно, знаєте, рідна моя, чаю не пити якось соромно; тут усе люди з достатком, то й соромно. Заради чужих і п'еш його, Варенько, для годиться, про людське око; а як на мене, то байдуже, я не примхливий. Покладіть так, для кишенькових грошей — усе скількись та треба — ну чобітки якісь там, сяка-така одежина — чи багато лишиться? От і вся моя платня. Я-то не нарікаю і вдоволений. Воно досить. Ось уже кілька літ досить; нагороди також бувають.— Ну, прощайте, моє ангелятко. Я там купив двойко вазонів з бальзамінчиком та гераньку — недорого. А ви, може, й резеду любите? То й резеда є, ви напишіть; та знаєте, все якнайдокладніше напишіть. Ви, проте, не думайте чого-небудь і не майте, маточко, сумніву за мене, що я таку кімнату найняв. Ні, це вигода примусила, й сама вигода спокусила мене. Я ж, маточко, гроші збиваю, відкладаю; в мене копійчина водиться. Ви не дивіться на те, що я такий тихенький, що, здається, муха мене крильцем переб'є. Ні, маточко, я для себе не промах, і вдачі зовсім такої, як годиться твердій і безтурботної душі людині. Прощайте, моє ангелятко! Розписався я вам мало не на двох аркушах, а на службу давно пора. Цілую ваші пальчики, маточко, і перебуваю

вашим найнижчим слугою й найвірнішим другом
Макаром Дєвушкіним.

P. S. Про одне прошу: відписуйте мені, ангелятко моє, якнайдокладніше. Я вам із сим посилаю, Варенько, фунтик цукерків; то ви ними поласуйте на здоров'я, та бога ради мною не клопочіться і не будьте в претензії. Ну, то прощайте ж, маточко.

Квітня 8-го

Шановний добродію, Макаре Олексійовичу!

Знаєте ви, що доведеться, врешті, зовсім посваритися з вами? Присягаюся вам, добрий Макаре Олексійовичу, що мені навіть важко приймати ваші подарунки. Я знаю, чого вони вам варті, яких нестатків та відмовлянь самому собі найпотрібнішого. Скільки разів я вам казала, що мені нічого не треба, анічогісінько; що я неспроможна віддячитися вам і за ті добродійства, якими ви досі ущедряли мене. І навіщо мені ці вазони? Ну, бальзамінчики ще нічого, а геранька нащо? Одне слівце бовкнеш, як от про цю герань, а ви вже враз і купите; і дорого ж, мабуть? Яка краса на ній квітки! Яскраво-червоні хрестиками. Де це ви здобули таку гарненьку ераньку? Я її посеред вікна поставила, на найвиднішому місці; долі ж поставлю лавочку, а на лавочку ще квіток понаставляю; ось тільки дайте мені самій розбагатіти! Федора не навтішається; у нас тепер наче рай у кімнаті,— чисто, ясно! Ну, а цукерки навіщо? І далебі, я зараз же з листа вгадала, що у вас щось та не так — і рай, і весна, і пахощі линуть, і пташки цвірінчать. Що це, думаю я, чи нема тут часом і віршів? Справді-бо, самих тільки віршів і бракує в листі вашому, Макаре Олексійовичу! І відчуття ніжні, і мрії в рожевому кольорі — все тут є! Про фіранку й не думала; вона, мабуть, сама зачепилася, коли я вазони переставляла; ось вам!

Ой Макаре Олексійовичу! Що ви там не кажіть, як не вираховуйте свої прибутки, щоб обдурити мене, щоб показати, що вони геть усі йдуть на самого вас, але від мене не потаїте й не сховаєте нічого. Ясно, що ви через мене втрачаєте найпотрібніше. Чого ото ви, приміром, надумали таку квартиру найняти? Адже вас непокоять, турбують; вам тісно, незручно. Ви любите самотність, а тут і чого-чого нема біля вас! А ви могли б куди краще жити з вашою платнею. Федора каже, що ви перше й не порівняти краще, ніж тепер, жили. Невже ж ви так усе життя своє прожили, в самотині, в нестатках, без радощів, без дружнього привітного слова, у чужих людей кутки наймаючи? Ой як мені шкода вас, добрий друже! Бережіть хоч здоров'я своє, Макаре Олексійовичу! Ви кажете, що в вас очі слабіють, то не пишіть при свічках; навіщо писати?

Ваша запопадливість до служби й без того, мабуть, відома вашим начальникам.

Ще раз благаю вас, не витрачайте на мене стільки грошей. Знаю, що ви мене любите, та самі ж то ви небагаті... Сьогодні я теж весела встала. Мені було так гарно; Федора давно вже робила та й мені роботу дістала. Я так зраділа; сходила тільки шовку купити та й заходилась працювати. Цілий ранок мені було так легко на душі, я така весела була! А тепер знову все чорні думки, сумно; усе серце знудилося.

Ой, що-то буде зо мною, яка-то буде моя доля! Важко те, що я нічого не знаю, що я не маю майбутнього, що я й угадати не можу, що зо мною станеться. Назад і глянути страшно. Там усе таке горе, що серце крається від самого спогаду. Вік нарікатиму на лихих людей, що занапастили мене!

Смеркає. Час до роботи. Я вам про багато чого хотіла б написати, та ніколи, на строк робота. Треба поспішати. Листи, звичайно, добра річ; все не так нудно. А чом ви самі до нас ніколи не зайдете? Чому це, Макаре Олексійовичу? Адже тепер вам близько, та й час іноді випадає у вас вільний. Зайдіть, будь ласка! Я бачила вашу Терезу. Вона, здається, така хвора; жаль було її; я дала їй двадцять копійок. Ага пак! Трохи була не забула: неодмінно напишіть усе, якнайдокладніше, про ваше життя-буття. Які люди навколо вас, і чи добре ви з ними живете? Мені дуже хочеться це все знати. Глядіть же, неодмінно напишіть! Сьогодні я вже умисне ріжок загну. Лягайте раніше; вчора я до півночі в вас світло бачила. Ну, прощайте. Сьогодні й туга, й нудно, й сумно. Либонь, уже день такий! Прощайте.

Ваша *Варвара Доброселова.*

Квітня 8-го

Шановна добродійко,
Варваро Олексіївно!

Так, маточко, так, рідна моя, мабуть, така вже днина на мою долю горопашну випала! Так; пожартували ви з мене, старого, Варваро Олексіївно! А втім, сам винен, кругом винен! Не заходити б старощами з космиком волосся в амури та в еківоки... І ще скажу, маточко: чудна іноді людина, дуже чудна. І, святі ви мої! про що заговорить, заведе часом! А що виходить, що випливає з цього? Та нічогісінько не випливає, а

виходить така погань, що борони мене, господи! Я, маточко, я не гніваюсь, а так досадно тільки дуже згадувати про все, досадно, що я вам написав так фігурно й по-дурному. І на посаду я пішов сьогодні таким гоголем-півнем; сяйво таке було на серці. На душі з доброго дива таке свято було; весело було! До паперів узявся ретельно — та що вийшло потім з цього! Вже згодом тільки коли оглядівся, то все стало, як перше,— і сіреньке, й темненьке. Все ті самі чорнильні плями, все ті самі столи й папери, та й я все такий самий; так, який був, такісінький і лишився,— то чого ж тут було на Пегасі їздити? Та з чого це все пішло? Що сонечко проглянуло та небо полазуровіло! З цього, чи що? Та й що за пахощі такі, коли на нашому дворі під вікнами й чого-чого не трапляється! Мабуть, це мені все з дурного розуму так здалося. А буває ж часом, що заблудить отак людина у власних почуттях своїх та й заплеще нісенітницю. Це не від чого іншого походить, як від зайвої, дурної гарячності серця. І додому я не прийшов, а приплентався; голова в мене з доброго дива розболілась; це вже, либонь, усе одне до одного. (У спину, чи що, надуло мені). Я ж бо весні зрадів, дурень заплішений, та в холодній шинелі пішов. І в почуттях ви моїх помилилися, рідна моя! Звірення їх зовсім в інший бік сприйняли. Батьківська приязнь надихала мене, єдино чиста батьківська приязнь, Варваро Олексіївно; бо я посідаю у вас місце батька рідного, через гірке сирітство ваше; кажу це від душі, від щирого серця, як родич. Бо як би там не було, а я вам хоч далекий родич, хоч, за прислів'ям, і сьома вода на киселі, а все ж родич, і тепер найближчий родич і заступник; бо там, де ви найближче за все мали право шукати заступництва і оборони, знайшли ви зраду та кривду. А за віршики скажу я вам, маточко, що непристойно мені на старості літ у складанні віршів вправлятися. Вірші — дурниця! За вірші і в школах тепер дітлахів січуть... ось воно що, рідна моя.

Що це ви пишете мені, Варваро Олексіївно, про вигоди, про спокій та про всяку всячину? Маточко моя, я не гидливий і не вимогливий, ніколи краще, ніж тепер, не жив; то чого ж на старості літ вередувати? Я ситий, вбраний, взутий; та й куди нам витівки витівати! Не графського роду! Родитель мій був не з дворянського стану і з усією сім'єю своєю бідніший за мене прибутками. Я не зниженій! А втім, коли на правду пішло, то

на колишній квартирі моїй усе було куди краще; привільніше було, маточко. Звичайно, й теперішня моя квартира гарна, навіть дечим веселіша й, коли хочете, різноманітніша; я проти цього нічого не кажу, та все ж за тією жаль. Ми, старі, тобто літні люди, до старих речей, як до чогось рідного, звикаємо. Квартирка була, знаєте, маленька така; стіни були... ну, та що казати! — стіни були як і всі стіни, не в них і сила, а от спогади про все моє колишнє на мене тугу наганяють... Дивна річ — важко, а спогади немовби приємні. Навіть що погане було, на що часом і досадував, і те у спогадах якось звільняється від поганого і постає в уяві моїй привабливим. Тихо жили ми, Варенько; я та хазяйка моя, бабуся, покійниця. Ось і бабусю мою з сумом пригадую тепер! Хороша була вона жінка й недорого брала за квартиру. Вона, бувало, все в'язала з шматинок різних укривала на аршинних спицях; тільки цим і займалася. Світло ми з нею разом держали, то за одним столом і працювали Онука в неї Маша була — дитиною ще пам'ятаю її — років тринадцяти тепер буде дівчинка. Така пустунка була, веселенька, все нас смішила; от ми втрьох так і жили. Бувало, довгого зимового вечора посідаємо до круглого столу, вип'ємо чайку, а тоді й до діла візьмемося. А бабуся, щоб Маші не було нудно та щоб не пустувала пустунка, казок, бувало, почне казати. І які казки були! Не те що дитя, а й тямуща й розумна людина заслухається. Чого там? Сам я, бувало, закурю собі люлечку та так заслухаюсь, що й про діло забуду. А дитя, пустунка наша, загадається; підопре рученям рожеву щічку, ротик свій розтулить гарненький і, тільки-но страшна казка, так і тулиться, тулиться до бабусі. А нам любо було дивитися на неї; і не побачиш, як свічка нагорить, не чуєш, як надворі часом і хуга лютує, і метелиця мете. Гарно було нам жити, Варенько; і отак ми мало не двадцять років укупі прожили. Та що це я забалакався! Вам, може, така матерія не до вподоби, та й мені згадувати не так уже легко, надто тепер: час присмерки. Тереза з чимось порається, в мене болить голова, та й спина трохи болить, та й думки якісь чудні, немовби й вони теж болять; сумно мені сьогодні, Варенько! Що ж це ви пишете, рідна моя? Як же я до вас прийду? Голубонько моя, що ж люди скажуть? Таж через двір перейти треба буде, наші помітять, розпитувати почнуть,— балачки підуть, плітки підуть, справі нададуть іншого смислу. Ні, ангелятко моє, я вже вас

завтра на всеношній побачу; це буде обачніше і для обох нас нешкідливіше. Та вибачте, маточко, за те, що я вам такого листа написав, як перечитав, то й бачу, що все таке безладне. Я, Варенько, стара, невчена людина; замолоду не вивчився, а тепер і в голову ніщо не піде, коли знову вчитися починати. Признаюся, маточко, не мастак описувати і знаю, без того, щоб чужий хтось указував та висміював, що коли схочу щось вигадливіше написати, то дурниць наплету. Бачив вас біля вікна сьогодні, бачив, як ви штору спустили. Прощайте, прощайте, боже вас бережи! Прощайте, Варваро Олексіївно.

Ваш безкорисливий друг *Макар Дєвушкін.*

P. S. Я, рідна моя, сатири ні про кого не пишу тепер. Старий я став, матінко, Варваро Олексіївно, щоб по-дурному смішкувати! І з мене засміються, як те прислів'я російське каже: хто, мовляв, під ким яму копає, то той... і сам туди ж.

Квітня 9-го

Шановний добродію,
Макаре Олексійовичу!

Ну, як не сором вам, друже мій і благодійнику, Макаре Олексійовичу, так зажуритися й закапризувати. Невже ви образились! Ой, я часто буваю необережна, але не думала, що ви слова мої сприймете як ущипливий жарт. Будьте певні, що я ніколи не насмію жартувати з вашого віку та з вашої вдачі. Сталося ж це все через мою пустотливість, а більше тому, що страшенно нудно, а з нудьги до чого не візьмешся? Я ж бо гадала, що ви самі в своєму листі хотіли посміятися. Мені страшенно сумно стало, коли я побачила, що ви невдоволені з мене. Ні, добрий друже мій і благодійнику, ви помилитесь, якщо запідозрите мене в нечулості й невдячності. Я вмію оцінити в моєму серці все, що ви зробили для мене, захистивши мене від лихих людей, від їхнього гоніння й ненависті. Я вік за вас бога молитиму, і якщо моя молитва дохожа до бога і небо чує її, то ви будете щасливі.

Мені сьогодні зовсім недужиться. Мене кидає то в жар, то в холод. Федора дуже турбується за мене. Ви даремно соромитесь ходити до нас, Макаре Олексійовичу. Яке іншим діло! Ви з нами знайомі, та й край!.. Прощайте, Макаре Олексійовичу. Більше писати тепер нема

про що, та й не можу: страшенно недужиться. Прошу вас іще раз не гніватися на мене й бути певним тої повсякчасної шани й тої прив'язаності,

з якими честь маю перебувати
найвідданішою й найпокірнішою услужницею вашою
Варварою Доброселовою.

Квітня 12-го

Шановна добродійко,
Варваро Олексіївно!

Ой маточко моя, що це з вами! Адже ви щоразу ось так мене лякаєте. Пишу вам у кожному листі, щоб ви береглися, щоб ви куталися, щоб не виходили в негоду, обережні були у всьому,— а ви, ангелятко моє, мене й не слухаєте. Ой голубонько моя, ну, наче ви дитина яка-небудь! Адже ви слабенькі, як соломинка слабенькі, це я знаю. Ледь вітрець якийсь, то ви вже й хворієте. Тож стерегтися треба, самій про себе дбати, уникати небезпек і друзів своїх у горе і в смуток не вганяти.

Виявляєте бажання, маточко, докладно дізнатися про моє життя-буття та про все, що мене оточує. З радістю поспішаю виконати ваше бажання, рідна моя. Почну спочатку, маточко: більше порядку буде. По-перше, в домі у нас, на чистому вході, сходи вельми посередні; особливо парадні — чисті, світлі, широкі, все чавун та червоне дерево. Зате вже про чорні й не питайте: гвинтові, сирі, брудні, східці поламані, і стіни такі масні, що рука липне, коли на них спираєшся. На кожній площадці стоять скрині, стільці й шафи поламані, ганчір'я розвішане, шибки повибивані; помийниці стоять з усякою нечистю, з гряззю, з сміттям, з яєчною шкаралупою, з риб'ячими пузирями; дух поганий... одно слово, негарно.

Я вже описував вам розташування кімнат; воно, годі казати, зручне, це правда, але якось у них душно, тобто не те щоб воно пахло негарно, а так, якщо можна висловитися, трохи гнилий, гостро-підсолоджений запах якийсь. Попервах враження невигідне, але це все байдуже; побудеш у нас хвилин зо дві, то й минеться і не відчуєш, як усе минеться, бо й сам якось погано пропахнеш, і одяг пропахне, й руки пропахнуть, і все пропахне,— ну, й призвичаїшся. У нас чижики так і мруть. Мічман уже п'ятого купує,— не живуть у нашому повітрі, та й годі. Кухня в нас велика, простора, світла. Щоправда, ранками чадно трохи, коли рибу чи м'ясо сма-

жать, та поналивають і понамочують скрізь, зате вже ввечері рай. У кухні в нас на шворках повсякчас білизна висить стара; а що кімната моя недалеко, тобто майже прилягає до кухні, то дух від білизни мене непокоїть трохи; та дарма: поживеш і звикнеш потроху.

Від самого рана, Варенько, у нас метушня починається, встають, ходять, стукають,— це підводяться всі, кому треба, хто на службі або так, сам по собі; всі пити чай заходжуються. Самовари в нас хазяйські, здебільшого їх обмаль, ну то ми всі черги додержуємо; а хто потрапить не в чергу із своїм чайником, то зараз тому намилять голову. От я потрапив був першого разу, та... А втім, що ж писати! Отут я з усіма й познайомився. З мічманом із першим познайомився; відвертий такий, усе мені розповів: про татуся, про матінку, про сестрицю, що за тульським засідателем, і про місто Кронштадт. Обіцяв мені у всьому протегувати й відразу ж мене до себе на чай запросив. Знайшов я його в тій самій кімнаті, де в нас звичайно в карти грають. Там мені дали чаю і неодмінно хотіли, щоб я з ними в азартну гру грав. Сміялися вони чи ні з мене, не знаю; тільки самі вони цілісіньку ніч програли, і коли я ввійшов, то теж грали. Крейда, карти, дим такий ходив по всій кімнаті, що очі їло. Грати я не став, і мені зараз зауважили, що я про філософію говорю. Потім уже ніхто до мене й не звертався весь час; та я, правду сказати, радий був з того. Не піду тепер до них; азарт у них, чистий азарт! От у чиновника по літературній лінії так само бувають збори вечорами. Ну, в того гарно, скромно, невинно й делікатно; всі на чемній стопі.

Ну, Варенько, скажу вам ще мимохідь, що прегидка жінка наша хазяйка, до того ще суща відьма. Ви бачили Терезу. Ну, що вона таке справді? Худа, як общипане, миршаве курча. В домі й слуг усього двоє: Тереза та Фальдоні, хазяйський слуга. Я не знаю, може, в нього є й інше яке ім'я, тільки він і на це відгукується; всі його так кличуть. Він рудий, чухно якийсь, сліпий на одне око, грубіян: усе з Терезою лається, мало не б'ються. Взагалі жити мені тут не те щоб зовсім було добре... Щоб ото всі разом уночі поснули й заспокоїлися — цього ніколи не буває. Повсякчас сидять десь та грають, а часом і таке діється, що негоже й розповідати. Тепер я все-таки трохи звик, а от дивуюся, як у такому содомі сімейні люди уживаються. Ціла сім'я бідарів якихось у нашої хазяйки кімнату наймає, тільки не поруч з іншими

нумерами, а по другий бік, у кутку, окремо. Люди сумирні! Про них ніхто нічого й не чує. Живуть вони в одній кімнатці, розгородившись у ній перегородкою. Він якийсь чиновник без посади, років сім тому виключений за віщось із служби. Прізвище його Горшков; такий сивенький, маленький; ходить у такому заяложеному, такому потертому одягу, що боляче дивитися; куди гірший, ніж мій! Нужденний, недолугий такий (стрічаємося ми з ним часом у коридорі); коліна в нього тремтять, руки тремтять, голова тремтить, чи від хвороби якої, бог його знає; боязкий, боїться всіх, ходить сторіночкою; вже я сором'язливий часом, а цей іще гірший. В родині у нього — дружина й тройко дітей. Старший, хлопчик, весь у батька, теж такий миршавий. Дружина була колись дуже непогана з себе, і тепер помітно; ходить, бідолашна, в таких жалюгідних лахах. Вони, я чув, заборгували хазяїці; вона до них щось не дуже ласкава. Чув також, що в самого Горшкова неприємності якісь є, через них він і посади позбувся... процес не процес, під судом не під судом, під слідством якимсь, чи що,— вже не можу вам достеменно сказати. А бідні вони бідні — господи, боже мій! Завжди в кімнаті в них тихо й смирно, наче й не живе ніхто. Навіть дітей не чути. І не буває того, щоб діти коли попустували, погралися, а це вже негарна ознака. Якось раз мені ввечері трапилося повз їхні двері пройти; на той час у домі стало щось не як завжди тихо; чую схлипування, потім шепіт, потім знову схлипування, так немовби плачуть, та так тихо, так жалісно, що в мене все серце надірвалося, і потім цілу ніч думка про цих бідарів мене не покидала, так що й заснути не вдалось гарненько.

Ну прощайте, друже безцінний мій, Варенько! Описав я вам усе, як умів. Сьогодні я весь день тільки про вас і думаю. В мене за вас, рідна моя, все серце знудилося. Адже ось, душечко моя, я ось знаю, що в вас теплого салопа нема. Ой ці мені петербурзькі весни, вітри та дощички з сніжечком,— це ж смерть моя, Варенько! Таке «благорастворе́ніе возду́хов», що борони мене, господи! Вибачте, душечко, за писання; стилю нема, Варенько, стилю нема ніякого. Хоч би який був! Пишу, що на думку навернеться, так, щоб тільки вас повеселити чимось. От коли б я вчився був як-небудь, інша річ; а то ж як я вчився? Навіть і не на мідні копійки.

Ваш повсякчасний і вірний друг
Макар Дєвушкін.

Квітня 25-го

Шановний добродію,
Макаре Олексійовичу!

Сьогодні сестру мою в перших Сашу зустріла! Жах! І вона загине, сердешна! Почула я також від людей, що Ганна Федорівна все про мене вивідує. Вона, здається, ніколи не покине мене переслідувати. Вона каже, що хоче *простити мене*, забути все минуле і що неодмінно сама навідає мене. Каже, що ви мені зовсім не родич, що вона ближча мені родичка, що родатися з нами ви не маєте ніякого права — і що мені соромно й непристойно жити вашою милостинею й на вашому утриманні... каже, що я забула її хліб-сіль, що вона мене з матінкою, може, від голодної смерті врятувала, що вона нас поїла-годувала і понад два з половиною роки на нас втрачалася, що вона нам поверх усього цього борг простила. І матінки вона пощадити не хотіла! А коли б знала бідна матінка, що вони зо мною зробили! Бог бачить!.. Ганна Федорівна каже, що я з дурості своєї свого щастя вдержати не вміла, що вона сама мене на щастя наводила, що вона в усьому іншому не винна та що я сама за честь свою не вміла, а може, й не хотіла оступитися. А хто ж тут винен, боже великий! Вона каже, що пан Биков цілком правий і що не з кожною ж одружуватися, котра... та що писати! Жорстоко чути таку неправду, Макаре Олексійовичу! Я не знаю, що зо мною тепер діється. Я тремчу, плачу, ридаю; цього листа я вам дві години писала. Я думала, що вона принаймні визнає свою провину передо мною; а вона от як тепер! Бога ради, не тривожтеся, друже мій, єдиний доброзичливцю мій! Федора все перебільшує: я не хвора. Я тільки застудилася трохи вчора, коли ходила на Волково по матінці панахиду правити. Чом ви не пішли разом зо мною; я вас так просила. Ой бідна, бідна моя матінко, якби ти встала з домовини, якби ти знала, якби ти бачила, що вони зо мною зробили!..

В. Д.

Травня 20-го

Голубонько моя, Варенько!

Посилаю вам винограду трошки, душечко; одужуючій це, кажуть, добре, та й лікар рекомендує для заспокоєння спраги, так тільки єдино для спраги. Вам розанців

недавно забажалося, маточко; то ось я вам їх тепер посилаю. Чи є у вас апетит, душечко? — ось що головне. А втім, слава богу, що все минуло й скінчилося та що нещастя наші теж зовсім кінчаються. Подякуймо небові! А щодо книжок, то дістати поки що ніде не можу. Є тут, кажуть, гарна книжка одна і вельми високим стилем написана; кажуть, що гарна, я сам не читав, а тут дуже хвалять. Я просив її для себе; обіцяли доставити. Тільки чи будете ви читати? Ви в мене щодо цього вередуха; важко догодити вашому смаку, я ж бо знаю вас, голубонько ви моя; вам, мабуть, усе віршування треба, зітхань, амурів,— ну, й віршів дістану, всього дістану; там є зошит один переписаний.

А я живу добре. Ви, маточко, за мене не турбуйтесь, будь ласка. А що Федора вам набалакала на мене, то це все дурниця; ви їй скажіть, що вона набрехала, неодмінно скажіть їй, плетусі!.. Я нового віцмундира зовсім не продавав. Та й навіщо, самі подумайте, навіщо продавати? От, кажуть, мені сорок карбованців сріблом нагороди виходить, то навіщо ж продавати? Ви, маточко, не турбуйтесь: вона надумлива, Федора, вона надумлива. Заживемо ми, голубонько моя! Тільки, ангелятко, одужуйте, бога ради, не засмутіть старого. Хто це каже вам, що я схуд? Наклеп, знову наклеп! Здоровісінький і нагуляв тіла так, що самому стає совісно, ситий і вдоволений донесхочу; от аби ви тільки видужували! Ну, прощайте, моє ангелятко; цілую всі ваші пальчики і перебуваю

вашим вічним, незмінним другом

Макаром Дєвушкіним.

P. S. Ой душенько моя, що це ви справді знову стали писати?.. Що ви вигадуєте! Та як же мені ходити до вас так часто, маточко, як? — я вас питаю. Хіба темрявою нічною користуючись; та ось тепер і ночей майже не буває: пора така. Я й так, маточко моя, ангелятко, вас майже зовсім не покидав весь час, коли ви хворіли, коли ви без пам'яті лежали; але й тут я й сам уже не знаю, як я всі ці справи справляв; та й то потім перестав ходити, бо цікавитися й розпитувати почали. Тут уже й без того плітка заплелась якась. Я на Терезу покладаюсь; вона не балаклива; а все ж самі ви розміркуйте, маточко, яково це буде, коли вони все дізнаються про нас? Що вони подумають і що вони скажуть тоді? То от ви

скріпіть сердечко, маточко, та перечекайте до одужання; а ми потім уже так, не дома, десь рандеву [1] влаштуємо.

Червня 1-го

Вельмиласкавий Макаре Олексійовичу!

Мені так хочеться зробити вам щось бажане й приємне за всі ваші турботи та піклування про мене, за всю вашу любов до мене, що я вирішила, нарешті, скучаючи, пошукати в моєму комоді і знайти мій зошит, який тепер і посилаю вам. Я почала його ще в щасливу пору життя мого. Ви часто з цікавістю розпитували про моє колишнє життя-буття, про матінку, про Покровського, про моє перебування в Ганни Федорівни і, нарешті, про недавні нещастя мої і так нетерпляче бажали прочитати цей зошит, де мені схотілося, бозна-навіщо, відзначити деякі моменти з мого життя, тож я не маю сумніву, що зроблю вам велику приємність моєю посилкою. А мені якось журно було перечитувати це. Мені здається, що я вже вдвоє постаріла, відколи написала в цих записках останній рядок. Усе це писано в різний час. Прощайте, Макаре Олексійовичу! Мені страшенно скучно тепер, і мене часто мучить безсоння. Пренудотне одужання!

В. Д.

I

Мені було тільки чотирнадцять років, коли вмер татусь. Дитинство моє було найщасливішим часом мого життя. Почалося воно не тут, а далеко звідси, в провінції, в глушині. Татусь був управителем величезного маєтку князя П—го в Т—й губернії. Ми жили в одному із сіл князя, і жили тихо, нечутно, щасливо... Я була така жвава маленькою; тільки й роблю, бувало, що гасаю по полях, по гаях, по саду, а мною ніхто й не клопотався. У татуся повсякчас були справи, матінка займалася господарством; мене нічого не вчили, а я з того й раділа. Бувало, від самого рана втечу або на став, або в гай, або на сіножать, або до женців — і байдуже, що сонце пече, що забіжиш невідь-куди від села, подряпаєшся об кущі, подереш своє платтячко,— дома потім лають, а мені й нічого.

І мені здається, я така була б щаслива, якби дове-

[1] р а н д е в у — побачення (*франц.*).

лося хоч усе життя моє не виїздити з села й жити на одному місці. А тим часом я ще дитиною мусила залишити рідні місця. Мені було ще тільки дванадцять років, коли ми до Петербурга переїхали. Ой з яким смутком я пригадую наші сумні збори! Як я плакала, коли прощалася з усім, що таке миле було мені. Я пам'ятаю, що кинулась на шию татусеві і з слізьми благала зостатися хоч трошки в селі. Татусь закричав на мене, матінка плакала; казала, що треба, що справи цього вимагали Старий князь П—й умер. Спадкоємці відмовили татусеві посади. У татуся були сякі-такі гроші в оборотах у руках приватних осіб у Петербурзі. Сподіваючись поправити свої обставини, він визнав за потрібне бути присутнім тут особисто. Про все це я дізналася від матінки згодом. Ми тут оселилися на Петербурзькій стороні і прожили на одному місці до самої татусевої кончини.

Як важко було мені призвичаюватися до нового життя! Ми в'їхали до Петербурга восени. Коли ми покидали село, день був такий ясний, теплий, яскравий; сільські роботи кінчалися; на токах уже громадилися величезні скирти хліба і юрмилися галасливі зграї птахів; все було таке ясне й веселе, а тут, при в'їзді нашому до міста, дощ, гнила осіння паморозь, негода, сльота і юрба нових, незнайомих людей, негостинних, невдоволених, сердитих! Сяк-так ми влаштувалися. Пам'ятаю, всі так метушилися в нас, всі клопоталися, заводилися новим господарством. Татуся все не бувало дома, у матінки не було хвилини спокійної — про мене забули зовсім. Сумно було мені вставати ранком, після першої ночі на нашому новосіллі. Вікна наші виходили на якийсь жовтий паркан. На вулиці повсякчас була грязюка. Люди проходили рідко, і всі вони так щільно куталися, всім так було холодно.

А дома в нас цілими днями була страшенна туга й нудьга. Рідних та близьких знайомих у нас майже не було. З Ганною Федорівною татусь був у сварці. (Він був їй щось винен). Ходили до нас досить часто люди у справах. Звичайно сперечалися, галасували, кричали. Після кожних відвідин татусь робився такий невдоволений, сердитий; цілі години ходить, бувало, з кутка в куток, насупившись, і ні до кого слова не мовить. Матінка не сміла тоді й словечком звернутися до нього і мовчала. Я сідала десь у куточок за книжку й сиділа смирно, тихо, ворухнутися, бувало, не смію.

За три місяці по приїзді нашому до Петербурга мене віддали до пансіону. От сумно було мені спочатку серед чужих людей! Усе таке сухе, непривітне було,— гувернантки такі крикухи, дівиці такі насмішниці, а я така дикунка. Суворо, вимогливо! Призначені на все години, спільна їда, нудні вчителі — все це спочатку змордувало, змучило мене. Я там і спати не могла. Плачу, бувало, цілу ніч, довгу, нудну, холодну ніч. Бувало, вечорами всі повторюють або вчать уроки; я сиджу собі за розмовами або вокабулами, поворушитися не смію, а сама все думаю про домашній наш куток, про татуся, про матінку, про мою стареньку няню, про нянині казки... Ой як сумно стане! Про найпустішу дрібничку в домі і про ту з приємністю згадуєш. Думаєш-думаєш: от як гарно було б тепер дома! Сиділа б я в маленькій кімнатці нашій, біля самовара, разом із нашими; було б так тепло, гарно, знайомо. Як би, думаєш, обняла тепер матінку, міцно-міцно, гаряче-гаряче! Думаєш-думаєш та й заплачеш нищечком з туги, здушуючи в грудях сльози, і не йдуть на думку вокабули. Як на завтра уроку не вивчиш, усю ніч сняться вчитель, мадам, дівиці; всю ніч уві сні уроки твердиш, а другого дня нічого не знаєш. Поставлять навколішки, дадуть одну страву. Я була така невесела, скучна. Спочатку всі дівиці з мене кепкували, дражнили мене, збивали, коли я проказувала уроки, щипали, коли ми в рядах ішли на обід або на чай, скаржилися на мене ні за що ні про що гувернантці. Зате який рай, коли няня прийде, бувало, по мене в суботу ввечері. Так і обійму, бувало, мою стареньку в нестямі з радощів. Вона мене вбере, укутає, дорогою не поспіває за мною, а я до неї все балакаю, балакаю, розповідаю. Додому прийду весела, радісна, міцно обійму наших, мовби після десятирічної розлуки. Почнуться балачки, розмови, оповіді; з усіма здоровкаєшся, смієшся, регочеш, бігаєш, стрибаєш. З татусем почнуться розмови серйозні, про науки, про наших вчителів, про французьку мову, про граматику Ломонда — і всі ми такі веселі, такі вдоволені Мені й тепер весело згадувати про ці хвилини. Я щосили намагалася вчитися й догоджати татусеві. Я бачила, що він останнє на мене віддавав, а сам бився бозна-як. З кожним днем він ставав усе похмуріший, невдоволеніший, сердитіший; характер його зовсім зіпсувався; у справах не щастило, боргів була сила. Матінка, бувало, й плакати боялася, щоб не розгнівити татуся; зробилася хвора така; все худла,

худла і стала погано кашляти. Я, бувало, прийду з пансіону — все такі сумні обличчя; матінка нишком плаче, татусь сердиться. Почнуться попрікання, докори. Татусь почне казати, що з мене йому жодних радощів, жодної втіхи; що вони через мене останнього збуваються, а я досі не розмовляю по-французькому; одно слово, за всі невдачі, за всі нещастя, за все, все мстилося на мені та на матінці. А як можна було мучити сердешну матінку? Дивлячись на неї, серце розривалося, бувало: щоки їй позатягало, очі позападали, а обличчя мало такий сухотний колір. Мені перепадало більше за всіх. Починалося щоразу з дрібниць, а далі вже бозна до чого доходило; часто я навіть не розуміла, про що йдеться. Чого не накидалося!.. І французьку мову, і що я велика дурепа, і що власниця нашого пансіону недбайлива, дурна жінка; що вона про нашу моральність не дбає; що татусь служби собі досі не може знайти і що граматика Ломонда погана граматика, а Запольського багато краща; що на мене грошей багато кинули даремно; що я, мабуть, нечутлива, кам'яна,— одно слово, я, бідна, щосили билася, твердячи розмови й вокабули, а була в усьому винна, за все відповідала. І це зовсім не тому, що татусь не любив мене: в мені та матінці він душі не чув. Та це вже так, характер був такий.

Турботи, прикрощі, невдачі вкрай змучили бідного татуся: він став недовірливий, жовчний; часто бував близький до відчаю, почав нехтувати своїм здоров'ям, застудився і раптом занедужав, страждав недовго і сконав так раптово, так нагло, що ми всі кілька днів не тямили себе від удару. Матінка якось заціненіла; я навіть боялася за її розум. Щойно помер татусь, кредитори з'явилися до нас як з-під землі, насунули юрбою. Все, що тільки в нас було, ми віддали. Наш будиночок на Петербурзькій стороні, що його татусь купив через півроку по нашому переселенні до Петербурга, теж продали. Не знаю, як уладнали з рештою, але самі ми лишилися без захистку, без пристановища, без шматка хліба. Матінку мучила виснажлива хвороба, прогодувати ми себе не могли, жити було нічим, попереду була загибель. Мені тоді щойно минуло чотирнадцять років. Ось тут нас і навідала Ганна Федорівна. Вона все каже, що вона якась поміщиця і нам доводиться якоюсьріднею. Матінка теж казала, що вона нам рідня, тільки дуже далека. За життя татуся вона до нас ніколи не ходила. З'явилася вона із слізьми на очах, казала, що дуже

турбується нами; співчувала нашій утраті, нашому тяжкому становищу, додала, що татусь був сам винен: що він не по своїй силі жив, далеко заносився та що надто вже на свої сили покладався. Виявила бажання зійтися з нами ближче, запропонувала забути обопільні неприємності; а як матінка заявила, що ніколи не почувала до неї неприязні, то вона пустила сльозу, повела матінку до церкви й замовила панахиду по голубчикові (так вона висловилася про татуся). Після цього вона урочисто помирилася з матінкою.

По довгих вступах і передмовах Ганна Федорівна, змалювавши яскравими фарбами наше злиденне становище, сирітство, безнадійність, безпорадність, запросила нас, як сама вона висловилась, у неї прихиститися. Матінка дякувала, але довго не наважувалась; та що вдіяти нічого було й інакше розпорядитися ніяк не можна було, то й заявила, нарешті, Ганні Федорівні, що її пропозицію ми з вдячністю приймаємо. Як тепер пам'ятаю ранок, коли ми перебиралися з Петербурзької сторони на Васильєвський острів. Ранок був осінній, ясний, сухий, морозяний. Матінка плакала; мені було страшенно сумно; груди мені розривалися, душу томило від якоїсь незбагненної, страшної туги... Тяжкий був час. . . . .

. . . . . .

II

Попервах, поки ще ми, тобто я й матінка, не обжилися на нашому новосіллі, нам обом було якось моторошно, дико в Ганни Федорівни. Ганна Федорівна жила у власному будинку, на Шостій лінії. В домі всього було п'ять чистих кімнат. У трьох із них жила Ганна Федорівна й сестра моя у перших, Саша, що в неї виховувалась,— дитина, сирітка, без батька й матері. Далі в одній кімнаті жили ми, і, нарешті, в останній кімнаті, поруч з нами, містився один бідний студент Покровський, пожилець у Ганни Федорівни. Ганна Федорівна жила дуже добре, багатше, ніж можна було б припускати; але статки її були загадкові, так само як і її заняття. Вона завжди метушилась, завжди була заклопотана, виїздила й виходила по кілька разів на день; але що вона робила, про що піклувалася й навіщо піклувалася, цього я ніяк не могла вгадати. Знайомства в неї були великі й різноманітні. До неї все, бувало, гості їздили, і все бозна-які люди, завжди в якихось справах і на хвилин-

ку. Матінка завжди, бувало, вела мене до нашої кімнати, тільки-но задзеленчить дзвоник. Ганна Федорівна страшенно гнівалася за це на матінку і раз у раз правила, що ми занадто вже горді, що не по своїй силі горді, що було б іще чим гордитися, і цілі години не вгавала. Я не тямила тоді, чому нам закидалося гордощі, як так само тільки тепер дізналася, або принаймні вгадую, чому матінка не зважувалася жити в Ганни Федорівни. Лиха жінка була Ганна Федорівна; вона безнастанно нас мучила. Досі для мене це таємниця, навіщо саме вона запрошувала нас до себе? Попервах вона була з нами досить ласкава,— а далі вже й виявила свій справжній характер цілком, коли побачила, що ми зовсім безпорадні й що нам іти нема куди. Згодом вона стала до мене дуже ласкава, навіть якось грубо ласкава, до лестощів, але спочатку й я терпіла разом із матінкою. Раз у раз дорікала вона нам; тільки й робила, що твердила про свої благодіяння. Стороннім людям рекомендувала нас як своїх бідних родичок, удовицю й сироту безпорадних, котрих вона з ласки, ради любові християнської, в себе прихистила. При їжі кожен шматок, який ми брали, проводила очима, а коли ми не їли, то знову зчинялася буча: мовляв, ми гидуємо; вибачайте, чим багата, тим і рада; було б ще в нас самих краще. Татуся раз у раз лаяла: казала, що кращим за інших хотів бути, та погано й вийшло; жінку з дочкою пустив по світу, і коли б не знайшлось родички благодійної, християнської душі, жалісливої, то ще бозна, чи не довелося б серед вулиці з голоду згнити. Чого-чого вона не казала! Не так гірко, як огидно було її слухати. Матінка раз у раз плакала; здоров'я її з дня на день гіршало, вона на очах чахла, а тим часом ми з нею працювали з ранку до ночі, діставали замовлення, шили, що дуже не подобалося Ганні Федорівні; вона все казала, що в неї не модний магазин у домі. Але треба було вдягатися, треба було на непередбачені витрати відкладати, треба було неодмінно свої гроші мати. Ми про всяк випадок збирали, мали надію, що можна буде з часом кудись переїхати. Але матінка останнє своє здоров'я втратила на роботі: вона з кожною дниною підупадала на силі. Хвороба, мов черв'як, видимо підточувала життя її й наближала до гробу. Я все бачила, все відчувала, все вистраждала; все це діялось перед очима в мене!

Дні минали за днями, і кожен день скидався на попередній. Ми жили тихо, начеб і не в місті. Ганна

Федорівна помалу-малу нишкла, в міру того як сама стала цілком усвідомлювати свою владу. Їй, проте, ніхто й ніколи не думав перечити. В нашій кімнаті ми були відокремлені від її половини коридором, а поруч із нами, як я вже згадувала, жив Покровський. Він навчав Сашу французької та німецької мов, історії, географії — усіх наук, як казала Ганна Федорівна, і за це діставав від неї квартиру й харчі; Саша була претямуща дівчинка, хоча жвава й пустунка; їй було тоді років тринадцять. Ганна Федорівна зауважила матінці, що непогано було б, коли б і я стала вчитися, бо в пансіоні мене недовчили. Матінка з радістю погодилась, і я цілий рік училася в Покровського разом із Сашею.

Покровський був бідний, дуже бідний молодий чоловік; здоров'я його не давало йому ходити постійно вчитися, і його так, за звичкою тільки, звали в нас студентом. Жив він скромно, сумирно, тихо, що й не чути його бувало з нашої кімнати. На вигляд він був такий дивацький; так незграбно ходив, так незграбно розкланювався, так чудно говорив, що я спочатку й дивитися на нього без сміху не могла. Саша безперестань фіглі строїла над ним, особливо коли він нам уроки давав. А він ще й дратівливої вдачі був, раз у раз сердився, за кожну дрібницю аж нетямився, кричав на нас, скаржився на нас і часто, не скінчивши уроку, розгніваний ішов до своєї кімнати. У себе ж він цілі дні сидів за книжками. В нього було багато книг, і все такі дорогі, рідкісні книги. Він іще десь навчав, одержував сяку-таку платню, отже, тільки, бувало, заведуться в нього гроші, він зараз же йде книги собі купувати.

Згодом я пізнала його краще, ближче. Він був предобра, прегідна людина, найкраща за всіх, кого мені доводилося зустрічати. Матінка його дуже поважала. Потім він і для мене був найкращим із друзів,— звісно, після матінки.

Попервах я, така велика дівчина, пустувала разом із Сашею, і ми, бувало, цілі години морочимося над тим, як би його роздратувати й вивести з терпіння. Він дуже кумедно сердився, а нам це було надзвичайно забавно. (Мені й згадувати навіть про це соромно). Раз ми роздратували його чимось мало не до сліз, і я чула виразно, як він прошепотів: «Злі діти». Я раптом зніяковіла; мені стало і соромно, й гірко, і жаль його. Я пам'ятаю, що я почервоніла по самі вуха і мало не з слізьми на очах стала просити його заспокоїтися й не ображатися

на наші дурні пустощі, але він загорнув книгу, не докінчив нам уроку й пішов до своєї кімнати. Я цілий день надривалася від каяття. Думка про те, що ми, діти, своїми жорстокостями довели його до сліз, була мені нестерпна. Ми, виходить, ждали його сліз. Нам, виходить, їх хотілося; виходить, ми встигли вивести його з останнього терпіння; виходить, ми силоміць примусили його, нещасного, бідного, про свою люту долю згадати! Я цілу ніч не спала з досади, з суму, з каяття. Кажуть, що каяття полегшує душу — навпаки. Не знаю, як примішалося до мого горя й самолюбство. Мені не хотілося, щоб він вважав мене за дитину. Мені було вже тоді п'ятнадцять років.

З того дня я почала мучити свою уяву, складаючи тисячі планів, як би змусити раптом Покровського змінити його думку про мене. Але я бувала часом боязка й соромлива; в тому становищі моєму я ні на що не могла наважитися й обмежувалася самими мріями (і бозна-якими мріями!). Я перестала тільки пустувати разом із Сашею; він перестав на нас сердитись; та для мого самолюбства цього було замало.

Тепер скажу кілька слів про одну найдивовижнішу, найцікавішу й найжалюгіднішу людину з усіх, кого мені будь-коли доводилось зустрічати. Тому кажу про неї тепер, саме в цьому місці моїх записок, що й досі я майже не звертала на неї жодної уваги,— так усе, що стосувалося Покровського, раптом мене зацікавило!

У нас в домі появлявся іноді дідок, забруднений, погано вбраний, маленький, сивенький, вайлуватий, незграбний, одно слово дивовижний до краю. З першого погляду на нього можна було подумати, що він мовби чогось соромиться, мовби йому самого себе совісно. Через те він якось щулився, якось кривлявся; його манери, гримаси були такі, що можна було, майже не помиляючись, подумати, що він не сповна розуму. Прийде, бувало, до нас та й стоїть у сінях перед скляними дверима, а в дім увійти не сміє. Хто з нас пройде мимо — я, чи Саша, чи хто з слуг, добріший, як він знав, до нього,— то він зараз махає, манить до себе, подає різні знаки, і хіба тільки коли кивнеш йому головою та покличеш його — умовний знак, що в домі нема нікого стороннього та що йому можна зайти, як він хоче,— тільки тоді дідок потихеньку відчиняв двері, радісно усміхався, потирав руки від задоволення і навшпиньки йшов просто до кімнати Покровського. Це був його батько.

Згодом я докладно взнала історію цього сердешного дідка. Він колись десь служив, не мав найменших здібностей і обіймав найостаннішу, найнезначнішу посаду на службі. Коли померла перша його дружина (мати студента Покровського), то він надумав одружитися вдруге й одружився з міщанкою. При новій дружині в домі все пішло шкереберть; нікому життя від неї не стало; вона всіх до рук прибрала. Студент Покровський був тоді ще дитиною, років десяти. Мачуха його зненавиділа. Але маленькому Покровському сприяла доля. Поміщик Биков, який знав чиновника Покровського й був колись його благодійником, узяв дитину під своє заступництво й примістив її до якоїсь школи. А цікавився він нею тому, що знав її покійну матір, яку ще дівчиною облагодіяла Ганна Федорівна й віддала її заміж за чиновника Покровського. Пан Биков, друг і близький знайомий Ганни Федорівни, спонукуваний великодушністю, дав за нареченою п'ять тисяч карбованців посагу. Куди ці гроші пішли — не знати. Так мені розповідала все це Ганна Федорівна; а сам студент Покровський ніколи не любив розмовляти про свої родинні обставини. Кажуть, що його мати була дуже гарна собою, і мені дивним здається, чому вона так невдало вийшла заміж, за таку незначну людину... Вона вмерла ще молодою, років за чотири після заміжжя.

Із школи молодий Покровський вступив до якоїсь гімназії і потім до університету. Пан Биков, що дуже часто приїздив до Петербурга, і тут не позбавив його свого заступництва. Через розладнане здоров'я своє Покровський не міг далі вчитися в університеті. Пан Биков познайомив його з Ганною Федорівною, сам рекомендував його, і таким чином молодого Покровського прийнято було на хліба з умовою вчити Сашу всього, чого треба буде.

А старий Покровський, з горя від жорстокостей дружини своєї, вдався в найгірший порок і майже повсякчас бував у нетверезому стані. Дружина його била, заслала жити в кухню і до того довела, що він, нарешті, призвичаївся до побоїв та поганого поводження і не скаржився. Він був ще не дуже стара людина, але від негарних нахилів майже з розуму вижив. Єдиною ж ознакою людських благородних почувань була в ньому безмежна любов до сина. Казали, що молодий Покровський як дві краплини води скидався на покійну свою матір. Чи не спогади про колишню добру дружину по-

родили в серці пропащого дідка таку безмежну любов до нього? Старий і розмовляти більше ні про що не міг, як про сина, і постійно двічі на тиждень навідував його. Частіше приходити він не смів, бо молодий Покровський не терпів батьківських відвідин. З усіх його вад, безперечно, першою й найважливішою була неповага до батька. А втім, і старий був часом найнестерпнішою істотою в світі. По-перше, він був страшенно цікавий, по-друге, розмовами та розпитами, препустими й безглуздими, він щомить заважав синові працювати і, нарешті, приходив іноді нетверезий. Син потроху відзвичаював старого від пороків, від цікавості та від щохвилинного базікання і, врешті, довів до того, що той слухав його у всьому, як оракула, і рота не смів розтулити без його дозволу.

Сердешний дідок не міг надивуватися й навтішатися з свого Петеньки (так він називав сина). Коли він приходив до нього в гостину, то майже щоразу мав якийсь заклопотаний, боязкий вигляд, мабуть тому, що не знав, як прийме його син, звичайно довго не наважувався зайти, і коли я тут попадалась, то він, бувало, хвилин двадцять мене розпитував — що, який Петенька? здоровий він? в якому саме настрої і чи не зайнятий чимось важливим? Що саме він робить? Пише чи щось роздумує? Коли я його досить підбадьорювала й заспокоювала, то старий, врешті, наважувався зайти і тихотихо, обережно-обережно відчиняв двері, просовував спочатку саму голову, і якщо бачив, що син не сердиться й кивнув йому головою, то тихенько проходив до кімнати, скидав свою шинельку, капелюх, завжди в нього пом'ятий, дірявий, з відірваними крисами,— все вішав на гак, все робив тихо, нечутно; потім сідав десь обережненько на стілець і з сина очей не зводив, усі рухи його ловив, бажаючи вгадати настрій свого Петеньки. Якщо син був ледь-ледь не в настрої і старий помічав це, то враз підводився з місця й пояснював, що, мовляв, «я так, Петенько, я на хвилинку. Я ось далеко ходив, проходив мимо й відпочити зайшов». І потім мовчки, покірно брав свою шинельку, свій мізерний капелюшок, знов тихенько відчиняв двері і йшов, усміхаючись через силу, щоб вдержати в душі накипіле горе й не виявити його синові.

Але коли син прийме, бувало, батька гарно, то старий себе не чує з радощів. Задоволення прозирало в його обличчі, в його жестах, в його рухах. Якщо син

звертався до нього, то старий завжди підводився трохи з стільця і відповідав тихо, догідливо, майже з побожністю, намагаючись щоразу вживати добірних, тобто найкумедніших виразів. Та дар слова йому не давався: завжди зніяковіє й злякається, так що не знає, куди руки подіти, куди себе подіти, і потім ще довго сам собі відповідь шепоче, мовби бажаючи поправитися. Якщо ж щастило відповідати добре, то старий хорошився, поправляв на собі жилетку, краватку, фрак і набирав вигляду власної гідності. А бувало, так підбадьорювався, так смілів, що потихеньку підводився з стільця, підходив до полиці з книгами, брав якусь книжку і навіть тут же прочитував що-небудь, однаково яка була книжка. Все це він робив з виглядом удаваної байдужості й холоднокровності, мовби він і завжди міг так господарювати з синовими книжками, мовби йому й не в дивовижу синова ласка. Але раз мені довелося бачити, як бідолаха перелякався, коли Покровський попросив його не займати книг. Він зніяковів, заспішив, поставив книжку догори ногами, потім хотів поправитися, перевернув і поставив обрізом назовні, усміхався, червонів і не знав, чим загладити свій злочин. Покровський своїми порадами відучував потроху старого від негарних нахилів, і коли тільки бачив його разів зо три поспіль тверезим, то за перших відвідин давав йому на прощання по четвертачку, по півкарбованця й більше. Іноді купував йому чоботи, краватку або жилетку. Зате старий у своїй обнові бував гордий, як півень. Часом він заходив до нас. Приносив мені й Саші пряничних півників, яблук і все, бувало, розмовляє з нами про Петеньку. Просив нас учитися уважно, слухатися, казав, що Петенька добрий син, зразковий син та ще й учений син. Тут він, бувало, так кумедно підморгував нам лівим очком, так забавно кривлявся, що ми не могли утриматися від сміху й реготали з нього від душі. Матінка його дуже любила. Але старий ненавидів Ганну Федорівну, хоч був перед нею тихіший води, нижчий трави.

Незабаром я перестала вчитися у Покровського. Мене він, як і раніше, вважав за дитину, жваву дівчинку, нарівні з Сашею. Мені було це дуже боляче, бо я щомога старалася загладити моє колишнє поводження. Та мене не помічали. Це дратувало мене дедалі більше. Я ніколи майже не розмовляла з Покровським поза уроками, та й не могла розмовляти.

Я червоніла, нітилась і потім десь у куточку плакала з досади.

Я не знаю, чим би це все скінчилося, коли б зближенню нашому не допомогла одна чудернацька подія. Якось увечері, коли матінка сиділа в Ганни Федорівни, я нишком зайшла до кімнати Покровського. Я знала, що його не було дома, і, далебі, не знаю, чого мені заманулося зайти до нього. Досі я ніколи й не заглядала до нього, хоч ми прожили поруч уже понад рік. Цим разом серце в мене билося так дуже, так дуже, що, здавалося, з грудей хотіло виплигнути. Я з особливою якоюсь цікавістю огляділася кругом. Кімната Покровського була убрана дуже бідно; порядку було мало. На стінах прибито було п'ять довгих полиць з книжками. На столі й на стільцях лежали папери. Книжки та папери! Мені майнула чудна думка, і водночас якесь неприємне почуття досади опанувало мене. Мені здалося, що моєї дружби, мого люблячого серця було замало йому. Він був учений, а я була дурна й нічого не знала, нічого не читала, жодної книжки... Тут я заздрісно подивилася на довгі полиці, що вгиналися під книгами. Мене охопила досада, туга, якесь шаленство. Мені схотілося, і я відразу ж вирішила прочитати його книги, всі до єдиної, і якнайшвидше. Не знаю, може, я думала, що, навчившись усього, що він знав, буду більше гідна його дружби. Я кинулась до першої полиці; не думаючи, не зупиняючись, схопила в руки перший, який трапився, запорошений, старий том і, червоніючи, бліднучи, тремтячи з хвилювання й страху, понесла до себе крадену книжку, вирішивши прочитати її вночі, при нічнику, коли засне матінка.

Але як же мені стало досадно, коли я, прийшовши до нашої кімнати, квапливо розгорнула книгу й побачила якийсь старий, напівзгнилий, весь поточений червою латинський твір. Я вернулась, не гаючи часу. Тільки-но хотіла я поставити книгу на полицю, почувся шум у коридорі й чиїсь близькі кроки. Я заспішила, захапалась, але капосна книга була так щільно поставлена в ряд, що, коли я вийняла одну, всі інші розсунулися самі собою і збилися так, що тепер для попередньої їхньої товаришки не лишилося більше місця. Втиснути книгу мені бракувало сили. Все ж я штовхнула книги як тільки могла дужче. Іржавий цвях, до якого кріпилася полиця і який, здається, умисне чекав на цю хвилину, щоб зламатися,— зламався. Полиця захурчала

одним кінцем униз. Книги з гуркотом посипалися на підлогу. Двері відчинились, і Покровський увійшов до кімнати.

Треба зауважити, що він не терпів, коли хтось хазяйнував у його володіннях. Біда тому, хто торкався до книг його! Уявіть же мій жах, коли книги, маленькі, великі, всіляких форматів, усілякі завбільшки й завтовшки, ринули з полиці, полетіли, застрибали під столом, під стільцями, по всій кімнаті. Я хотіла була тікати, та було запізно. «Кінець,— думаю,— кінець! Я пропала, загинула! Я дурію, пустую, мов десятирічна дитина; я дурне дівчисько! Я велика дурка!!» Покровський розгнівався страшенно. «Ну, от, цього ще бракувало! — закричав він.— Ну, не сором вам отак пустувати!.. Вгамуєтесь ви коли-небудь?» І сам кинувся збирати книги. Я нахилилась була допомагати йому. «Не треба, не треба,— закричав він.— Краще б ви зробили, коли б не ходили туди, куди вас не просять». А втім, пом'якшений трохи моїм покірним рухом, він говорив уже тихше, в недавньому повчальному тоні, користуючись недавнім правом учителя: «Ну, коли ви поважніє-те, коли ви одумаєтесь? Ви ж на себе подивіться, ви ж уже не дитина, не маленька дівчинка, вам же п'ятнадцять років уже!» І тут, мабуть, бажаючи перевірити, чи справедливе те, що я вже не маленька, він глянув на мене й почервонів по самі вуха. Я не розуміла; я стояла перед ним і пильно дивилася на нього, зчудована. Він підвівся, підійшов із засоромленим виглядом до мене, зніяковів страшенно, щось заговорив, здається, за щось перепрошував, може за те, що тільки тепер помітив, що я така велика дівчина. Нарешті я збагнула. Я не пам'ятаю, що зо мною тоді сталося; я збентежилась, розгубилась, почервоніла ще дужче, ніж Покровський, затулила обличчя руками й вибігла з кімнати.

Я не знала, що мені лишалося робити, куди було подітися з сорому. Саме те, що він застав мене у своїй кімнаті! Цілі три дні я на нього глянути не могла. Я червоніла до сліз. Думки найхимерніші, думки кумедні крутилися в голові моїй. Одна з них, найнісенітніша, була та, що я хотіла йти до нього, поговорити з ним, признатися йому в усьому, одверто розповісти йому все й запевнити його, що я зробила це не як дурна дівчинка, але з добрим наміром. Я була й зовсім наважилась іти, та, слава богу, сміливості не вистачило. Уяв-

ляю, що б я наробила! Мені й тепер про все це згадувати совісно.

Кілька днів пізніше матінка раптом тяжко занедужала. Вона вже два дні не вставала з ліжка і на третю ніч горіла й марила. Я вже не спала одну ніч, доглядаючи матінки, сиділа біля її ліжка, підносила їй питво й давала в певні години ліки. На другу ніч я змучилася зовсім. Часами на мене налягав сон, в очах зеленіло, голова йшла обертом, і я щохвилини мало не падала від утоми, але кволий стогін матері будив мене, я здригалася, прокидалась на мить, а потім дрімота знову змагала мене. Я мучилась. Я не знаю — я не можу пригадати собі,— але якийсь страшний сон, якесь страхітливе видиво виникло в моїй розладнаній голові в томливу хвилину боротьби сну з неспанням. Я прокинулась, охоплена жахом. У кімнаті було темно, нічник згасав, стяги світла то раптом обливали всю кімнату, то ледь-ледь мигтіли по стіні, то зникали зовсім. Мені стало чогось страшно, якийсь жах охопив мене; уява моя схвильована була страшним сном; туга стисла моє серце... Я схопилася з стільця і мимохіть скрикнула від якогось болючого, страшенно важкого почуття. В цей час відчинилися двері, і Покровський увійшов до нас у кімнату.

Я пам'ятаю тільки те, що прийшла до пам'яті на його руках. Він бережно посадовив мене в крісло, подав мені склянку води й засипав питаннями. Не пригадую, що я йому відповідала. «Ви хворі, ви самі дуже хворі,— сказав він, узявши мене за руку,— у вас жар, ви себе губите, ви свого здоров'я не бережете; заспокойтесь, ляжте, засніть. Я вас збуджу за дві години, заспокойтеся трохи... Лягайте ж, лягайте!» — говорив він, не даючи мені заперечити бодай словом. Утома відібрала мені останню силу; очі мої заплющились від слабості. Я прилягла в кріслі, вирішивши заснути тільки з півгодини, і проспала до ранку. Покровський збудив мене аж тоді, як настав час давати матінці ліки.

Другого дня, коли я, відпочивши трохи вдень, намірилася знову сидіти в кріслі біля матінчиного ліжка, твердо вирішивши цим разом не засинати, Покровський годині об одинадцятій постукав до нашої кімнати. Я відчинила. «Вам нудно сидіти самій,— сказав він мені,— ось вам книжка; візьміть; все ж не так нудно буде». Я взяла; я не пам'ятаю, яка це була книжка: навряд чи я тоді до неї заглянула, хоч усю ніч не

спала. Дивне внутрішнє хвилювання не давало мені спати; я не могла залишатися на одному місці; кілька разів уставала з крісла й починала ходити по кімнаті. Якесь внутрішнє вдоволення розливалося по всій моїй істоті. Я така рада була, що Покровський виявив увагу. Я пишалася його турботами й піклуванням про мене. Я продумала й промріяла всю ніч. Покровський не заходив більше; і я знала, що він не прийде, й загадувала про майбутній вечір.

Другого вечора, коли в домі вже всі полягали, Покровський відчинив свої двері й почав розмовляти зо мною, стоячи біля порога своєї кімнати. Я не пам'ятаю тепер жодного слова з того, що ми сказали тоді одне одному; пам'ятаю тільки, що я торопіла, ніяковіла, досадувала на себе й нетерпляче дожидала кінця розмови, хоч сама з усієї сили бажала її, цілий день мріяла про неї й придумувала мої запитання й відповіді... З цього вечора почалася перша зав'язка нашої дружби. І доки хворіла матінка, ми щоночі по кілька годин проводили вкупі. Поволі я перемогла свою соромливість, хоч після кожної розмови нашої все ще було за що на себе подосадувати. А втім, я з таємною радістю й з гордим вдоволенням бачила, що він заради мене забував свої прикрі книжки. Випадково, в жарт, заговорили ми раз про те, як вони попадали з полиці. Хвилина була химерна, я *занадто* якось була відверта й щира; гарячність, дивна екзальтованість захопили мене, і я призналася йому в усьому... в тому, що мені хотілося вчитися, щось знати, що мені досадно було, що мене вважають за дівчинку, за дитину... Повторюю, я була в химерному настрої: серце моє було м'яке, в очах стояли сльози,— я не потаїла нічого й розповіла все, все — про мою дружбу до нього, про бажання любити його, жити з ним заодно серцем, втішити його, заспокоїти його. Він подивився на мене якось чудно, з замішанням, з подивом і не сказав мені ні слова. Мені стало раптом страшенно боляче, сумно. Мені здалося, що він мене не розуміє, що він, може, з мене сміється. Я заплакала раптом, як дитина, заридала, сама себе стримати не могла; наче я була в якомусь припадку. Він схопив мої руки, цілував їх, пригортав до грудей своїх, умовляв, утішав мене; він був дуже зворушений; не пам'ятаю, що він мені казав, а тільки я й плакала, і сміялась, і знову плакала, червоніла, не могла слова вимовити з радощів. А втім, попри своє хвилювання,

я помітила, що в Покровському все ж лишалася якась зніяковілість і силуваність. Здається, він не міг надивуватися з мого захоплення, з мого захвату, з такої раптової, гарячої, полум'яної дружби. Можливо, йому було тільки цікаво спочатку; згодом нерішучість його зникла, і він, з таким же простим, прямим почуттям, як і я, сприймав мою прив'язаність до нього, мої привітні слова, мою увагу і відповідав на все це такою ж увагою, так само дружелюбно й привітно, як щирий друг мій, як рідний брат мій. Моєму серцю було так тепло, так гарно!.. Я не крилася, не таїлася ні в чому; він усе це бачив і день від дня все більше прив'язувався до мене.

І, далебі, не пам'ятаю, про що ми не переговорили з ним у ці болючі й разом солодкі години наших побачень уночі, при тремтливому світлі лампадки й майже біля самого ліжка моєї бідної хворої матінки!.. Про все, що на думку спадало, що з серця зривалося, що просилося, щоб його висловили,— і ми майже були щасливі... Ох, це був і сумний, і радісний час — усе разом; і мені й сумно, і радісно тепер згадувати про нього. Спогади, чи радісні, чи гіркі, завжди болючі; принаймні так у мене; але й біль цей солодкий. І коли серцю стає важко, боляче, томливо, сумно, тоді спогади свіжать і живлять його, як краплини роси вологого вечора, після гарячого дня, свіжать і живлять бідну, чахлу квітку, що згоріла від денної спеки.

Матінка одужувала, але я ще сиділа ночами біля її ліжка. Часто Покровський давав мені книжки; я читала, спершу, щоб не заснути, потім уважніше, а далі жадібно; передо мною раптом відкрилося багато нового, досі не відомого, не знаного мені. Нові думки, нові враження разом, буйним потоком прилинули до мого серця. І що більше хвилювань, що більше збентеження й зусиль викликало в мене сприймання нових вражень, то миліші вони були мені, то солодше потрясали всю душу. Разом, раптом, втовпилися вони в моє серце, не даючи йому спочинути. Якийсь дивний хаос став збурювати всю істоту мою. Але це духовне насильство не могло й неспроможне було розстроїти мене до краю. Я була занадто мрійлива, і це врятувало мене.

Коли скінчилася матінчина хвороба, наші вечірні побачення й довгі розмови урвалися; нам щастило іноді обмінюватися словами, часто пустими й малозначними, але мені мило було надавати всьому свого значення,

своєї ціни особливої, яку сама мала на думці. Життя моє було повне, я була щаслива, спокійно, тихо щаслива. Так минуло кілька тижнів...

Якось раз зайшов до нас старий Покровський. Він довго з нами теревенив, був не як звичайно веселий, бадьорий, балакучий; говорив своєрідні дотепи і, нарешті, виявив таємницю свого захвату й оголосив нам, що рівно за тиждень буде день народження Петеньки та що з цієї нагоди він неодмінно прийде до сина; що він надіне нову жилетку та що дружина обіцяла купити йому нові чоботи. Одно слово, дідок був цілком щасливий і теревенив про все, що йому на думку спадало.

День його народження! Цей день народження не давав мені спокою ні вдень, ні вночі. Я вирішила неодмінно нагадати про свою дружбу Покровському і щось подарувати йому. Але що? Нарешті, я вигадала подарувати йому книжок. Я знала, що йому хотілося мати повне зібрання творів Пушкіна в останньому виданні, і я вирішила купити Пушкіна. В мене своїх власних грошей було карбованців тридцять, зароблених рукоділлям. Ці гроші були відкладені в мене на нове плаття. Зараз я послала нашу куховарку, стару Мотрону, спитати, що коштує весь Пушкін. Леле! Ціна всіх одинадцяти книг, як додати сюди витрати на оправу, була принаймні карбованців шістдесят. Де взяти грошей? Я думала-думала й не знала, на що зважитися. В матінки просити не хотілося. Звичайно, матінка мені неодмінно допомогла б; але тоді всі в домі довідалися б про наш подарунок; та й до того ж цей подарунок обернувся б на подяку, на платню за цілий рік праці Покровського. Мені хотілося подарувати самій, нишком від усіх. А за працю його зо мною я хотіла бути назавжди винною йому без будь-якої сплати, крім дружби моєї. Нарешті, я вигадала, як вийти з скрутного становища.

Я знала, що в букіністів у Гостиному дворі можна купити книжку іноді на півціни дешевше, якщо тільки поторгуватися, часто малодержану й майже зовсім нову. Я поклала неодмінно піти в Гостиний двір. Так і сталося; назавтра ж випала якась потреба і в нас, і в Ганни Федорівни. Матінці нездужалося, Ганна Федорівна дуже доречно полінувалася, отже, довелося всі доручення покласти на мене, і я пішла разом з Мотроною.

На моє щастя, я дуже швидко знайшла Пушкіна,

і в прегарній оправі. Я почала торгуватися. Спочатку заправили дорожче, ніж у книгарнях; але потім, не без труднощів, правда, відходивши кілька разів, я довела купця до того, що він збавив ціну й обмежив свої вимоги тільки десятьма карбованцями сріблом. Як мені весело було торгуватися!.. Бідна Мотрона не тямила, що зо мною діється і навіщо я вигадала купувати стільки книжок. Але жах! Весь мій капітал був тридцять карбованців асигнаціями, а купець ніяк не погоджувався продати дешевше. Нарешті, я почала просити, просила-просила його, врешті упросила. Він скинув, але всього два з півкарбованцем, і побожився, що й цю знижку робить тільки заради мене, що я така панночка хороша, а для іншого когось він нізащо б не скинув. Двох карбованців і півкарбованця бракувало! Я ладна була заплакати з досади. Та найнесподіваніший випадок пособив мені в моєму горі.

Неподалік від мене, біля іншого столу з книжками, я побачила старого Покровського. Круг нього з'юрмилося четверо чи п'ятеро букіністів; вони його зовсім спантеличили, засмикали вкрай. Кожен із них пропонував йому свій товар, і чого-чого не пропонували вони йому, і чого-чого не хотів він купити! Сердешний дідок стояв серед них, немов затурканий якийсь, і не знав, за що взятися з того, що йому пропонували. Я підійшла до нього й спитала — що він тут робить? Старий дуже зрадів мені; він любив мене без пам'яті, може не менше, ніж Петеньку. «Та ось книжки купую, Варваро Олексіївно,— відповів він мені,— Петеньці купую книжки. Ось день народження його незабаром буде, а він любить книжки, то ось я й купую їх для нього...» Старий і завжди кумедно говорив, а тепер іще був страшенно збентежений. До чого не приціниться, усе карбованець сріблом, два карбованці, три карбованці сріблом; уже він до великих книг і не прицінювався, а так тільки заздрісно на них поглядав, перебирав пальцями аркушики, вертів у руках і знову ставив їх на місце. «Ні, ні, це дорого,— казав він стиха,— а ось хіба звідціль що-небудь»,— і тут він починав перебирати тоненькі зошити, пісенники, альманахи; це все було дуже дешеве. «Та навіщо ви це все купуєте,— спитала я його,— все це цілковиті дурниці».— «Ой ні,— відповів він,— ні, ви подивіться тільки, які тут є гарні книжки, дуже, дуже гарні є книжки!» І він так жалісно протяг останні слова співучим голосом, що мені здалося, він заплакати

ладен з досади, чому книжки гарні дорогі, і ось зараз капне сльозинка з його блідих щік на червоний ніс. Я спитала, чи багато в нього грошей? «Та ось,— тут, бідолашний, вийняв усі свої гроші, загорнуті в заяложений газетний папірець,— ось півкарбованчик, семигривеник, міді копійок двадцять». Я його зараз потягла до мого букініста. «Ось цілі одинадцять книг коштують усього тридцять два карбованці з півкарбованцем; у мене є тридцять; додайте два з півкарбованцем, і ми купимо всі ці книги й подаруємо разом». Старий збожеволів з радощів, висипав усі свої гроші, і букініст нав'ючив на нього всю нашу спільну бібліотеку. Мій дідок понакладав книг в усі кишені, набрав ув обидві руки, під пахви і поніс усі до себе, давши мені слово принести всі книги другого дня нишком до мене.

Другого дня старий прийшов до сина, з годинку посидів у нього своїм звичаєм, потім зайшов до нас і підсів до мене з прекомічним таємничим виглядом. Спочатку з усмішкою, потираючи руки від гордої втіхи володіти якоюсь таємницею, він заявив мені, що книги всі пренепомітно перенесені до нас і стоять у куточку в кухні, під захистом Мотрони. Далі розмова природно перейшла на очікуване свято; потім старий розводився про те, як ми даруватимемо, і що далі заглиблювався він у свою тему, що більше про неї говорив, то помітніше мені ставало, що в нього є щось на душі, про що він не може, не сміє, навіть боїться висловитися. Я все ждала й мовчала. Таємна радість, таємна втіха, що я легко читала їх досі в його чудних прийомах, гримасування, підморгування лівим очком зникли. Він ставав щомить турботніший, тужніший; нарешті він не витримав.

— Слухайте-но,— почав він боязко, стиха,— слухайте-но, Варваро Олексіївно... знаєте що, Варваро Олексіївно? — Старий був страшенно збентежений.— Бачите: ви, як настане день його народження, візьміть десять книжок і подаруйте їх йому самі, тобто від себе, з свого боку; а я візьму тоді саму одинадцяту і вже теж подарую від себе, тобто власне з свого боку. Так воно, бачите,— і в вас буде щось подарувати, і в мене буде щось подарувати; у нас обох буде щось подарувати.— Тут старий зніяковів і замовк. Я глянула на нього; він, боязко очікуючи, ждав мого вироку. «Та чому ж ви хочете, щоб ми не разом дарували, Захаре Петровичу?» — «Та так, Варваро Олексіївно, це так уже... я ж, воно

той...» Одно слово, старий заплутався, почервонів, зав'яз у своїй фразі і не міг зрушити з місця.

— Бачите,— пояснив він нарешті.— Я, Варваро Олексіївно, балуюсь часом... тобто я хочу доповісти вам, що я майже й усе балуюсь, і завсіди балуюсь... додержуюсь того, що негарне... тобто, знаєте, ото надворі такі холоди бувають, також неприємності іноді бувають різні, чи там якось сумно зробиться, чи щось із негарного трапиться, то я й не вдержуся часом, і забалуюсь, і вип'ю іноді зайве. Петруші це дуже неприємно. Він, ось бачите, Варваро Олексіївно, сердиться, лає мене і мені моралі різні читає. То от мені й хотілося тепер самому довести йому подарунком моїм, що я виправляюся й починаю поводитися гарно. Що ось я складав гроші, щоб книжку купити, довго складав, бо в мене й грошей майже ніколи не буває, хіба, трапиться, Петруша коли-не-коли дасть. Він це знає. Отож побачить оце він, як я вжив гроші мої, і взнає, що все це я для нього самого роблю.

Мені стало страшенно жаль старого. Я думала недовго. Старий дивився на мене занепокоєно. «Та слухайте, Захаре Петровичу,— сказала я,— ви подаруйте їх йому всі!» — «Як усі? Тобто книжки всі?..» — «Еге, книжки всі».— «І від себе?» — «Від себе».— «Від самого себе? Тобто від свого ім'я?» — «Авжеж, від свого ім'я...» Я, здається, казала якнайясніше, але старий дуже довго не міг зрозуміти мене.

«Еге,— говорив він, задумавшись,— так! Це буде дуже добре, це було б надзвичайно добре, тільки як же ви, Варваро Олексіївно?» — «Ну, та я нічого не подарую». — «Як! — закричав старий, майже злякавшись.— То ви нічого Петеньці не подаруєте, то ви йому нічого дарувати не хочете?» Старий злякався; цієї хвилини він, здається, ладен був відмовитися від того, що пропонував, аби й я могла щось подарувати його синові. Добряк був цей старий! Я запевнила його, що я б рада була подарувати щось, та тільки не хочу в нього відбирати приємності. «Якщо син ваш буде вдоволений,— додала я,— і ви будете раді, то й я буду рада, бо потай, у серці моєму, відчуватиму, що ніби й насправді я подарувала». Це старого зовсім заспокоїло. Він пробув у нас іще дві години, але весь цей час на місці не міг усидіти, вставав, метушився, галасував, пустував із Сашею, цілував мене крадькома, щипав мене за руку і робив нишком гримаси Ганні Федорівні. Ганна

Федорівна прогнала його, нарешті, з дому. Одно слово, старий так розходився з захвату, як, може, ніколи ще не бувало з ним.

Урочистого дня він прийшов рівно об одинадцятій годині, просто з обідні, у фраку, пристойно заштопаному, і справді в новому жилеті й у нових чоботах. В обох руках у нього було по в'язці книг. Ми всі сиділи тоді в залі в Ганни Федорівни й пили каву (була неділя). Старий почав, здається, з того, що Пушкін був вельми хороший поет; потім, збиваючись і плутаючись, перейшов раптом на те, що треба поводити себе добре, а коли людина не поводить себе добре, то це значить, що вона балується; що погані нахили занапащають і знищують людину; перерахував навіть кілька згубних прикладів нездержливості і закінчив тим, що від якогось часу зовсім виправився та що тепер поводить себе зразково добре. Що він і перше відчував справедливість синових повчань, що він усе це давно відчував і все на серці складав, але тепер і на ділі став утримуватися. На доказ чого дарує книги за гроші, які зібрав протягом довгого часу.

Я не могла стриматися від сліз і сміху, слухаючи сердешного дідка; от умів же набрехати, коли потреба прийшла! Книги перенесли до кімнати Покровського й поставили на полицю. Покровський одразу вгадав істину. Старого запросили обідати. Цього дня ми всі були такі веселі. По обіді грали в фанти, в карти; Саша пустувала, я від неї не відставала. Покровський був до мене уважний і все шукав нагоди поговорити зо мною наодинці, але я не давалась. Це був найкращий день за цілі чотири роки мого життя.

А тепер усе підуть сумні, важкі спогади; починається повість про мої чорні дні. Ось чому, може, перо моє починає рухатися повільніше й мовби відмовляється писати далі. Ось чому, може, я з таким захопленням і з такою любов'ю переходила в пам'яті моїй найменші подробиці мого маленького життя-буття в щасливі дні мої. Ці дні були такі недовгі; їм на зміну прийшло горе, чорне горе, яке сам бог знає коли скінчиться.

Нещастя мої почалися хворобою й смертю Покровського.

Він захворів за два місяці після останніх подій, котрі я тут описала. Протягом цих двох місяців він невтомно піклувався про дальше життя, бо досі ще не

посідав певного становища. Як усіх сухотних, його до останньої хвилини не покидала надія жити дуже довго. Йому випадало кудись місце учителя; але до цього ремесла він почував огиду. Служити десь на казенній посаді він не міг через нездоров'я. Та й довго було б чекати першої платні. Коротше, Покровський бачив скрізь самі тільки невдачі; характер його псувався. Здоров'я його розладнувалося; він цього не помічав. Підступила осінь. Щодня виходив він у своїй легкій шинельці клопотатися у своїх справах, просити й вимолювати собі десь місця, це його внутрішньо мучило; промочував ноги, мок під дощем і, нарешті, зліг у ліжко, з якого вже й не вставав більше... Він помер глибокої осені, наприкінці жовтня.

Я майже не залишала його кімнати, доки він хворів, доглядала його й прислужувала йому. Часто не спала цілі ночі. Він рідко бував при пам'яті; раз у раз марив; говорив бозна про що: про своє місце, про свої книги, про мене, про батька... і тут я почула багато дечого з його життя, чого давніше не знала та про що й не здогадувалася навіть. Перший час хвороби його всі наші поглядали на мене якось чудно; Ганна Федорівна хитала головою. Та я подивилася всім просто в очі, і за мої турботи про Покровського мене не стали судити більше — принаймні матінка.

Іноді Покровський пізнавав мене, та це було рідко. Він майже весь час був без пам'яті. Часом він цілі ночі розмовляв із кимось довго-довго невиразними, темними словами, і хрипкий голос його глухо відлунював у тісній його кімнаті, наче в домовині; мені тоді ставало страшно. Особливо останньої ночі був він як несамовитий; він страшенно страждав, нудився; стогін його краяв мою душу. Всі в домі були перелякані. Ганна Федорівна все молилась, щоб бог швидше його забрав. Покликали лікаря. Лікар сказав, що хворий помре до ранку неодмінно.

Старий Покровський цілу ніч пробув у коридорі, під самими дверима до кімнати сина; тут йому послали якусь рогожку. Він щохвилини заходив до кімнати; на нього страшно було дивитися. Він був такий пригнічений горем, що здавався зовсім нечулим і безтямним. Голова його трусилася зо страху. Він сам весь тремтів, і все щось шепотів сам собі, про щось розмовляв сам із собою. Мені здавалося, що він збожеволіє з горя.

Перед світом старий, втомлений від душевного болю, заснув на своїй рогожці мов убитий. О восьмій годині

син став умирати; я збудила батька. Покровський був при повній пам'яті і попрощався з усіма нами. Чудно! Я не могла плакати; але душа моя розривалася.

Та найбільше розшарпали й змучили мене його останні хвилини. Він чогось усе просив довго-довго скнюючим язиком своїм, а я нічого не могла розібрати з його слів. Серце моє надривалося з болю! Цілу годину він був неспокійний, за чимсь усе нудьгував, силкувався зробити якийсь знак охолоділими руками своїми і потім знову починав просити жалісно, хрипким, глухим голосом; та слова його були самі безладні звуки, і я знов нічого зрозуміти не могла. Я підводила до нього всіх наших, давала йому пити; але він усе сумно хитав головою. Нарешті я збагнула, чого він хотів. Він просив підняти завіску біля вікна й відтулити віконниці. Йому, мабуть, хотілося глянути востаннє на день, на світ божий, на сонце. Я відсмикнула завіску; та день починався печальний і сумний, як згасаюче бідне життя вмирущого. Сонця не було. Хмари запинали небо туманною пеленою; воно було таке дощове, хмуре, смутне. Дрібний дощ дріботів по шибках і обмивав їх струменями холодної брудної води; було тьмяно й темно. До кімнати ледь-ледь проходило проміння блідого дня і ледве оспорювало тремтливе світло лампадки, запаленої перед образом. Умирущий глянув на мене журно-журно і похитав головою. За хвилину він умер.

Похороном розпорядилася сама Ганна Федорівна. Купили труну просту-просту і найняли ломовика. На забезпечення витрат Ганна Федорівна захопила всі книги й усі речі покійного. Старий з нею сперечався, галасував, відібрав у неї книг скільки міг, понабивав ними всі свої кишені, наклав їх у капелюх, куди міг, носився з ними всі три дні та не розстався з ними навіть і тоді, коли треба було йти до церкви. Всі ці дні він був як безпам'ятний, як одурілий і з якоюсь дивною дбайливістю все клопотався біля труни: то поправляв вінчик на покійнику, то засвічував і здіймав свічки. Видно було, що думки його ні на чому не могли спинитися як слід. Ні матінка, ні Ганна Федорівна не були в церкві на похоронній відправі. Матінка нездужала, а Ганна Федорівна зовсім була вже зібралася, та посварилась із старим Покровським і залишилася. Була тільки сама я та старий. Під час відправи на мене напав якийсь страх — наче передчуття майбутнього. Я ледве могла вистояти в церкві. Нарешті труну закрили, забили, поставили на воза й повезли. Я провела

її тільки до кінця вулиці. Візник поїхав риссю. Старий біг за ним і голосно плакав; плач його тремтів і переривався від бігу. Сердешний загубив свого капелюха і не зупинився підняти його. Голова його мокла від дощу; здіймався вітер; паморозь сікла й колола обличчя. Старий, здається, не відчував негоди і з плачем перебігав з одного боку воза на другий. Поли його благенького сюртука маяли по вітру, як крила. З усіх кишень стирчали книги; в руках його була якась величезна книга, за яку він міцно тримався. Перехожі скидали капелюхи й хрестилися. Деякі зупинялись і дивувалися з бідного дідка. Книги щохвилини падали в нього з кишень у грязюку. Його зупиняли, вказували йому на загублене; він підіймав і знову біг навздогін за труною. На розі вулиці ув'язалася проводити разом із ним труну якась старчиха. Віз повернув, нарешті, за ріг і зник з моїх очей. Я пішла додому. В страшній тузі я кинулась на груди матінки. Я стискала її міцно-міцно в руках своїх, цілувала її і рідма ридала, боязко горнучись до неї, мовби силкуючись удержати в своїх обіймах останнього друга мого й не віддавати його смерті... Та смерть уже стояла над сердешною матінкою! . . . . . .

. . . . . .

Червня 11-го

Як я вдячна вам за вчорашню прогулянку на острови, Макаре Олексійовичу! Як там свіжо, гарно, яка там зелень! Я так давно не бачила зелені; коли я хворіла, мені все здавалося, що я повинна вмерти і що вмру неодмінно; подумайте ж, що я мала вчора відчувати, як почувати себе! Ви не гнівайтесь на мене за те, що я була вчора така сумна; мені було дуже гарно, дуже легко, але в найкращі хвилини мої мені завжди чогось сумно. А що я плакала, то це пусте; я й сама не знаю, чого я все плачу. Я боляче, дратівливо відчуваю; враження мої болісні. Безхмарне, бліде небо, захід сонця, вечірня тиша — все це,— я вже не знаю,— але я вчора була якось настроєна сприймати всі враження важко й болюче, так що серце переповнювалося і душа просила сліз. Але навіщо я це все пишу вам? Усе це важко в серці відбивається, а переповідати ще важче. Але ви, може, й зрозумієте мене. І сум, і сміх! Який ви, справді, добрий, Макаре Олексійовичу! Учора ви так і дивилися мені в вічі, щоб прочитати

в них те, що я почуваю, і захоплювалися захопленням моїм. Чи кущик, чи алея, чи смуга води — ви вже тут; так і стоїте передо мною, прихорошуючись, і все в вічі мені зазираєте, наче ви мені свої володіння показували. Це доводить, що у вас добре серце, Макаре Олексійовичу. За це-от я вас і люблю. Ну, прощайте. Я сьогодні знов недужа: вчора я ноги промочила й через те застудилася; Федора теж на щось хвора, тож ми обидві тепер хворі. Не забувайте мене, заходьте частіше.

Ваша
В. Д.

Червня 12-го

Голубонько моя, Варваро Олексіївно!

А я думав, маточко, що ви мені все вчорашнє справжніми віршами опишете, а в вас і всього вийшов один простий аркушик. Я до того кажу, що ви хоч і мало мені в аркуші вашому написали, та зате незвичайно гарно й солодко описали. І природа, й різні картини сільські, і все інше про почуття — одно слово, все це ви дуже гарно описали. А ось у мене так нема хисту. Хоч десять сторінок наляпай, ніяк нічого не виходить, нічого не опишеш. Я вже пробував. Пишете ви мені, рідна моя, що я людина добра, незлобива, на шкоду ближньому нездатна і благость господню, в природі виявлювану, розумію, та, врешті, різні похвали складаєте мені. Все це правда, маточко, все це цілковита правда; я й є такий, як ви кажете, і сам це знаю; але прочитаєш отаке, як ви пишете, то мимохіть розчулиться серце, а далі різні тяжкі міркування прийдуть. А ось прослухайте мене, маточко, я дещо розповім вам, рідна моя.

Почну з того, що було мені всього сімнадцять годочків, коли я в службу вступив, і ось уже незабаром тридцять років стукне моєму службовому поприщу. Ну, ніврoку, зносив я віцмундирів досить; змужнів, порозумнішав, людей побачив; пожив, можу сказати, пожив на світі так, що мене одного разу хотіли навіть до одержання хреста представити. Ви, може, не вірите, а я вам, далебі, не брешу. То що ж, маточко,— знайшлись на все це лихі люди! А скажу я вам, рідна моя, що я хоч і темна людина, дурна людина, може, але серце в мене таке ж, як і в іншого кого. То знаєте, Варенько, що зробила мені лиха людина? А соромно сказати,— що вона зробила; спитаєте — чому зробила? А тому, що я смирненький, а тому,

що я тихенький, а тому, що добренький! Не припав їм до вподоби, то от і пішло на мене. Спершу почалося тим, що, мовляв, «ви, Макаре Олексійовичу, те та се»; а потім стало — що, мовляв, «у Макара Олексійовича й не питайте». А тепер скінчили тим, що «звичайно ж, це Макар Олексійович!» От, маточко, бачите, як діло пішло: все на Макара Олексійовича; вони тільки й уміли зробити, що в прислів'я ввели Макара Олексійовича в цілому відомстві нашому. Та мало того, що з мене прислів'я й трохи не лайливе слово зробили,— до чобіт, до мундира, до волосся, до постаті моєї добралися: все не по них, усе переробити треба! І це ж усе з давніх-давен що божого дня повторюється. Я призвичаївся, бо я до всього призвичаюсь, бо я смирна людина, бо я маленька людина; та, одначе, за віщо це все? Що я кому поганого зробив? Чин перехопив у когось, чи що? Перед вищими когось очорнив? Нагороду перевипросив? Кабалу якусь компонував, чи що? Та гріх вам і подумати таке, маточко! Ну куди мені це все? Та ви тільки роздивіться, рідна моя, чи маю я здібності, достатні для підступства й честолюбства? То за що ж напасті такі на мене, прости господи? Ви ж ось вважаєте мене за людину достойну, а ви ж незрівнянно кращі за них усіх, маточко. Адже яка найбільша громадянська чеснота? Висловились недавно в приватній розмові Євстафій Іванович, що найважливіша чеснота громадянська — грошву вміти загребти. Казали вони жартома (я знаю, що жартома), а наука та, що не треба нікому бути тягарем, а я нікому не тягар! У мене шматок хліба є свій; щоправда, простий шматок хліба, часом навіть черствий; та він є, працею добутий, законно й бездоганно споживаний. Ну що ж діяти! Я ж і сам знаю, що я небагато роблю тим, що переписую; та все-таки я цим пишаюся: я працюю, я піт проливаю. Ну що ж тут справді такого, що переписую! Що́, гріх переписувати, чи що? «Він, мовляв, переписує!» «Цей, мовляв, щур-чиновник переписує!» Та що ж тут безчесного такого? Письмо таке чітке, хороше, приємно дивитися, і його превосходительство вдоволені; я для них найважливіші папери переписую. Ну, стилю нема, я ж це сам знаю, що нема його, клятого; тим-от я й у службі не пішов, і навіть до вас ось тепер, рідна моя, пишу спроста, без викрутасів і так, як мені думка на серце лягає... Я це все знаю; та, одначе, коли б усі компонувати стали, то хто б же став переписувати? Я ось яке питання ставлю, і вас прошу відповідати на нього, маточко. Ну то я й усвідомлюю тепер, що я потрібний,

що я необхідний та що нема чого дурницями людину з пантелику збивати. Ну, нехай, може, щур, коли подібність знайшли! Та щур же цей потрібен, та щур же користь дає, та за щура ж цього тримаються, та щурові ж цьому нагорода виходить,— ось він щур який! А втім, годі про цю матерію, рідна моя; я ж бо й не про це хотів говорити, та так погарячкував трохи. Все-таки приємно час від часу собі справедливість віддати. Прощайте, рідна моя, голубонько моя, розраднице моя добренька! Зайду, неодмінно до вас зайду, навідаю вас, моя ясочко. А ви не скучайте поки що. Книжку вам принесу. Ну, прощайте ж, Варенько.

Ваш сердечний доброзичливець
Макар Дєвушкін.

Червня 20-го

Шановний добродію, Макаре Олексійовичу!

Пишу я до вас нашвидку, кваплюся, роботу на строк кінчаю. Бачите, в чому річ: можна покупку зробити гарну. Федора каже, що продається в її знайомого якогось віцмундир формений, зовсім новісінький, панталони, жилетка й кашкет, і, кажуть, усе дуже дешево; то от ви б купили. Адже ви тепер не бідуєте, та й гроші у вас є; ви самі кажете, що є. Облиште, будь ласка, не скупійте; адже це все потрібне. Подивіться-но на себе, в якому ви старому одязі ходите. Страм! Увесь в латках. Нового ж у вас нема; це я знаю, хоч ви й запевняєте, що є. Вже бозна-куди ви його з рук збули. То послухайте ж мене, купіть, будь ласка. Для мене це зробіть; коли мене любите, то купіть.

Ви мені прислали білизну в подарунок; але слухайте, Макаре Олексійовичу, ви ж розоряєтесь. Жарт хіба, скільки ви на мене витратили,— жах скільки грошей! Ой як же ви любите марнотратити! Мені не треба; все це було зовсім зайве. Я знаю, я певна, що ви мене любите; далебі, зайве нагадувати мені це подарунками; а мені важко їх приймати від вас; я знаю, чого вони вам коштують. Раз назавжди — облиште; чуєте? Прошу вас, благаю вас. Просите ви мене, Макаре Олексійовичу, прислати продовження записок моїх; бажаєте, щоб я їх докінчила. Я не знаю, як написалося в мене й те, що в мене написано! Але мені сили не вистачить говорити тепер про моє минуле; я й думати про нього не хочу; мені страшно стає від цих спогадів. Говорити ж про бідну

мою матінку, що лишила свою бідну дитину на поталу цим страховищам, мені важче за все. Мені серце кров'ю обкипає при самому спогаді. Все це таке ще свіже; я не встигла одуматися, не те що заспокоїтися, хоч усьому цьому вже понад рік. Та ви знаєте все.

Я вам казала про теперішні думки Ганни Федорівни; вона мені ж закидає невдячність і відкидає всяке винувачення в спільності її з паном Биковим. Вона кличе мене до себе; каже, що я христарадничаю, що я поганою дорогою пішла. Каже, що коли я вернуся до неї, то вона береться уладнати все діло з паном Биковим і змусить його загладити всю провину його передо мною. Вона каже, що пан Биков хоче дати мені посаг. Бог з ними! Мені гарно й тут з вами, в доброї моєї Федори, яка своєю прив'язаністю до мене нагадує мені мою покійницю няню. Ви хоч далекий родич мій, а захищаєте мене своїм ім'ям. А їх я не знаю; я забуду їх, якщо зможу. Чого ще вони хочуть від мене? Федора каже, що це все плітки, що вони, врешті, облишать мене. Дав би бог!

В. Д.

Червня 21-го

Голубонько моя, маточко!

Хочу писати, а не знаю, з чого почати. Адже як дивно оце, маточко, що ми тепер так з вами живемо. Я до того кажу, що я ніколи моїх днів не проводив у такій радості. Ну, наче домком і сімейством благословив мене господь! Дитинятко ви моє гарнесеньке! Та що це ви там кажете про чотири сорочечки, які я вам послав. Адже потрібні вони були вам,— я від Федори довідався. Та мені це, маточко, за особливе щастя вас удовольнити; це ж моя утіха, ви вже мене облиште, маточко; не займайте мене й не перечте мені. Ніколи зо мною не бувало такого, маточко. Я ось у світ пустився тепер. По-перше, живу подвійно, бо й ви також живете дуже близько від мене і на втіху мені; а по-друге, запросив мене сьогодні на чай один пожилець, сусіда мій, Ратазяєв, той самий чиновник, у котрого письменницькі вечори бувають. Сьогодні зібрання; будемо літературу читати. От ми тепер як, маточко,— от! Ну, прощайте. Я ж це все так написав, без ніякої видимої мети і єдино для того, щоб повідомити вас, що в мене все гаразд. Звеліли ви, душенько, через Терезу сказати, що вам шовчику кольорового для вишивання треба; куплю, маточко, куплю, і шовчику куплю. Завтра

ж матиму втіху цілком вас вдовольнити. Я й купити де знаю. А сам тепер перебуваю

другом вашим щирим
Макаром Дєвушкіним.

Червня 22-го

Шановна добродійко, Варваро Олексіївно!

Повідомляю вас, рідна моя, що в нас у квартирі сталася прежалісна подія, істинно-істинно жалості гідна! Сьогодні, о п'ятій годині ранку, помер у Горшкова маленький. Я не знаю тільки з чого, скарлатина, чи що, була якась, господь його знає! Навідав я цих Горшкових. Ну, маточко, от бідно в них! І який безлад! Та й не диво: вся сім'я живе в одній кімнаті, тільки що ширмочками для благопристойності розгороджеиій. У них уже й трунка стоїть — простенька, але досить гарненька трунка; хлопчик був років дев'яти; надії, кажуть, подавав. А жаль дивитися на них, Варенько! Мати не плаче, але така смутна, бідна. Їм, може, й легше, що ось уже один спав з плечей; а в них іще двоє лишилося, немовля та дівчинка маленька, так років шість буде з чимось. Яка ж бо приємність, справді, бачити, що ось мучиться дитина, та ще дитиночка рідна, а їй і пособити навіть нічим! Батько сидить у старому заяложеному фраку, на поламаному стільці. Сльози течуть у нього, та, може, й не з горя, а так, за звичкою, очі гнояться. Такий він чудний! Усе червоніє, коли до нього заговориш, зніяковіє й не знає, що відповідати. Маленька дівчинка, дочка, стоїть, притулившись до труни, та така, бідолашка, скучна, задумана! А не люблю я, маточко Варенько, коли дитина задумується; дивитися неприємно! Лялька якась із шматин долі біля неї лежить,— не грається; на губах пальчик держить; стоїть собі — не рухнеться. Їй хазяйка цукерок дала: взяла, а не їла. Сумно, Варенько — га?

Макар Дєвушкін.

Червня 25-го

Вельмиласкавий Макаре Олексійовичу! Посилаю вам вашу книжку назад. Це препогана книжчина! — І в руки брати не можна. Де одкопали ви таку цяцю? Крім жартів, невже вам подобаються такі книжки, Макаре Олексійо-

вичу? Ось мені так обіцяли добути цими днями щось почитати. Я й з вами поділюсь, коли хочете. А тепер до побачення. Далебі, нема коли писати більше.

В. Д.

Червня 26-го

Люба Варенько! Річ у тім, що я справді не читав цієї книжчини, маточко. Правда, прочитав трохи, бачу, що дурість, так задля сміховинності самої написано, щоб людей смішити; ну, думаю, воно, мабуть, і справді веселе; може, й Вареньці сподобається; узяв та й послав її вам.

А от обіцяв мені Ратазяєв дати почитати чогось справжнього літературного, ну, от ви й будете з книжками, маточко. А Ратазяєв кмітить,— дока; сам пише, ух, як пише! Перо таке загонисте і стилю силеча; тобто так у кожному слові,— та чого,— в найпустішому, от-от у найзвичайнішому, підлому слові, що хоч би й я часом Фальдоні або Терезі сказав, ось і тут у нього стиль є. Я й на вечорах у нього буваю. Ми тютюн куримо, а він нам читає, годин до п'яти читає, а ми всі слухаємо. Насолода, а не література! Краса така, квіти, просто квіти; з кожної сторінки букет в'яжи! Він увічливий такий, добрий, ласкавий. Ну що я перед ним, ну що? Нічого. Він людина з репутацією, а я що? Просто — не існую; а й до мене прихильний. Я йому дещо переписую. Ви тільки не думайте, Варенько, що тут штука якась, що він от саме того й прихильний до мене, що я переписую. Ви пліткам не вірте, маточко, ви пліткам підлим не вірте! Ні, це я сам від себе, своєю волею, для його втіхи роблю, а що він до мене прихильний, то це вже він для моєї втіхи робить. Я делікатність поводження розумію, маточко. Він добра, дуже добра людина і незрівнянний письменник.

А гарна річ література, дуже гарна; це я від них позавчора дізнався. Глибока річ! Серце людей кріпить, повчає, і — різне там ще про все про це в книжці в них написано. Дуже гарно написано! Література — це картина, тобто певною мірою картина і дзеркало; пристрасті вираз, критика така тонка, повчання на науку і документ. Це я все в них наламався. Одверто скажу вам, маточко, що сидиш ото поміж них, слухаєш (теж, як і вони, люльку, либонь, куриш),— а як почнуть вони змагатися та сперечатися про різні матерії, то тут уже я просто пасую, тут, маточко, нам з вами чисто пасувати доведеться. Тут я просто

йолоп йолопом буваю, самого себе сором, так що цілий вечір підшукуєш, як би у загальну матерію хоч півслівця вкинути, та ось цього півслівця як на те й нема! І пожалієш, Варенько, за себе, що сам ти не теє та не так; що — за прислів'ям — виріс, а розуму не виніс. Адже що я тепер вільної години роблю? Сплю, дурень дурнем. А то б замість спання непотрібного можна було б і приємним занятися; отак сісти б та й пописати. І собі корисно, й іншим добре. Та що, маточко, ви погляньте-но тільки, скільки беруть вони, прости їм господи! От хоч би й Ратазяєв,— як бере! Що йому аркуш написати? Та він як якого дня й по п'ять писав, а по триста карбованців, каже, за аркуш бере. Там анекдотик якийсь чи з цікавого щось — п'ятсот, дай не дай, хоч трісни, та дай! А ні — то ми й по тисячі іншим разом у кишеню кладемо! Яково, Варваро Олексіївно? Та що! Там у нього віршиків зшиточок є, і віршик усе такий невеличкий,— сім тисяч, маточко, сім тисяч просить, подумайте. Та це ж маєтність нерухома, будинок капітальний! Каже, що п'ять тисяч дають йому, та він не бере. Я його урезонюю, кажу — візьміть, мовляв, батечку, п'ять тисяч від них та й плюньте їм,— адже п'ять тисяч гроші! «Ні,— каже,— сім дадуть, шахраї». Викрутливий, далебі, такий!

А що, маточко, коли вже на те пішло, то я вам, нехай уже так, випишу з «Італійських пристрастей» містечко. Це в нього твір так називається. Ось прочитайте-но, Варенько, та поміркуйте самі.

«...Володимир здригнувся, і пристрасті шалено заклекотали в ньому, і кров скипіла...

— Графине,— скрикнув він,— графине! Чи знаєте ви, яка жахлива ця пристрасть, яке безмежне це безумство! Ні, мої мрії мене не дурили! Я кохаю, кохаю палко, шалено, божевільно! Вся кров твого чоловіка не залле шаленого, клекотливого захвату душі моєї! Мізерні перепони не зупинять всеруйнівного пекельного вогню, що карбує мої стомлені груди. О Зінаїдо, Зінаїдо!..

— Володимире!..— прошепотіла графиня в нестямі, схиляючись до нього на плече...

— Зінаїдо! — закричав у захваті Смєльський.

З грудей його випарувало зітхання. Пожежа спалахнула яскравим пломенем на вівтарі кохання й покарбувала груди нещасних страдників.

— Володимире!..— шепотіла в захопленні графиня. Груди її здималися, щоки її багріли, очі горіли...

Новий, жахливий шлюб здійснився! . . . . . .

. . . . . .

За півгодини старий граф увійшов до будуару дружини своєї.

— А що, душечко, чи не звеліти для дорогого гостя самоварчика настановити? — сказав він, поплескавши дружину по щоці».

Ну от, я вас спитаю, маточко, після цього — ну, як ви вважаєте? Щоправда, трошки вільно, про це не можна сперечатися, але зате гарно. Вже що гарно, то гарно! А ось, дозвольте, я вам ще уривочок випишу з повісті «Єрмак і Зюлейка».

Уявіть собі, маточко, що козак Єрмак, дикий і грізний завойовник Сибіру, закоханий у Зюлейку, дочку сибірського царя Кучума, яку він узяв у полон. Подія просто з часів Івана Грозного, як ви бачите. Ось розмова Єрмака і Зюлейки:

«— Ти кохаєш мене, Зюлейко! О, скажи ще раз, ще раз!..

— Я кохаю тебе, Єрмак,— прошепотіла Зюлейка.

— Небо й земле, дякую вам! Я щасливий!.. Ви дали мені все, все, до чого з юнацьких літ прагнув схвильований дух мій. То ось куди вела ти мене, зоре провідна; то ось навіщо ти привела мене сюди, за Кам'яний Пояс! Я покажу всьому світові мою Зюлейку, і люди, скажені страховища, не насміють винуватити мене! О, якщо вони розуміють ці таємні страждання її ніжної душі, якщо вони здатні бачити цілу поему в одній сльозинці моєї Зюлейки! О, дай мені стерти поцілунками цю сльозинку, дай мені випити її, цю небесну сльозинку... неземна!

— Єрмак,— сказала Зюлейка,— світ лихий, люди несправедливі! Вони гнатимуть, вони осудять нас, мій любий Єрмак! Що робитиме бідна діва, яка зросла серед рідних снігів Сибіру, в юрті батька свого, що робитиме в вашому холодному, крижаному, бездушному, самолюбному світі? Люди не зрозуміють мене, жаданий мій, мій коханий!

— Тоді козацька шабля звинеться над ними й свисне! — скрикнув Єрмак, дико блукаючи очима».

Який же тепер Єрмак, Варенько, коли він довідується, що його Зюлейка зарізана. Сліпий старець Кучум, користуючись темрявою ночі, прокрався, у відсутність Єрмака, до його шатра й зарізав дочку свою, бажаючи завдати смертельного удару Єрмакові, який позбавив його скіпетра й корони.

«— Любо мені кресати залізом об камінь! — закричав Єрмак в дикому роз'яренні, гострячи булатний ніж свій об шаманський камінь.— Мені треба їхньої крові, крові! Їх треба пиляти, пиляти, пиляти!!!»

І після всього цього Єрмак, не маючи сили пережити свою Зюлейку, кидається в Іртиш, і тим усе кінчається.

Ну, а це, наприклад, так, маленький уривочок, у жартливо описовому роді, власне для сміховинності написаний:

«Знаєте ви Івана Прокопійовича Жовтопуза? Ну, отой самий, що вкусив за ногу Прокопія Івановича. Іван Прокопійович людина крутої вдачі, та зате рідкісних чеснот; навпаки тому, Прокопій Іванович надзвичайно любить редьку з медом. От коли ще була з ним знайома Пелагея Антонівна... А ви знаєте Пелагею Антонівну? Ну, ота сама, котра завжди спідницю надягає навиворіт».

Та це ж сміхота, Варенько, просто сміхота! Ми качалися від сміху, як він читав нам це. Отакий він, прости його господи! Втім, маточко, воно хоч і вигадливе трохи й надто вже грайливе, та зате невинне, без найменшого вільнодумства та ліберальних думок. Треба сказати, маточко, що Ратазяєв прекрасної поведінки і тому чудовий письменник, не те що інші письменники.

А що, справді, адже ось часом зайде думка в голову... ну що, коли б я написав що-небудь, ну що тоді буде? Ну от, наприклад, припустімо, раптом, з доброго дива, вийшла б у світ книжка під титулом — «Поезії Макара Дєвушкіна»! Ну що б ви тоді сказали, ангелятко моє? Як би вам це здалося й подумалося? А я про себе скажу, маточко, що як моя книжка вийшла б у світ, то я б рішуче тоді на Невський не смів би очі появити. Адже як би ото було б, коли б кожен сказав, що ось, мовляв, іде письменник і пііта Дєвушкін, що ось, мовляв, це й є сам Дєвушкін! Ну що б я тоді, приміром, з моїми чобітьми робив? Вони в мене, зауважу вам мимохідь, маточко, майже завжди в латках, та й підметки, правду сказати, відстають часом дуже неблагопристойно. Ну що б тоді було, коли б усі взнали, що ось у письменника Дєвушкіна чоботи в латках! Яка-небудь там контеса-дюшеса[1] взнала б, ну що б вона, душка, сказала? Вона б то, може, й не помітила б; бо, як я гадаю, контеси не

[1] контеса-дюшеса — графиня-герцогиня (*франц.*).

займаються чобітьми, ще й чиновницькими чобітьми (бо ж чоботи до чобіт не приходяться), та їй би розповіли про все, свої б приятелі мене виказали. Та от Ратазяєв би перший виказав; він до графині В. їздить; каже, що буває кожного разу в неї, і запросто буває. Каже, душка така вона, літературна, каже, дама така. Дойда цей Ратазяєв!

А втім, годі про цю матерію; я ж бо все це так пишу, ангелятко моє, заради баловства, щоб вас потішити. Прощайте, голубонько моя! Багато я вам тут начеркав, та це власне тому, що я сьогодні в превеселому настрої. Обідали ми всі разом сьогодні в Ратазяєва, то (штукарі вони, маточко!) пустили в хід такої романеї... ну та що вже вам писати про це! Ви тільки глядіть не вигадайте там чого про мене, Варенько. Я ж це все так. Книжок пришлю, неодмінно пришлю... Ходить тут по руках Поль-де-Кока один твір, тільки Поль-де-Кока вам, маточко, й не буде... Ні-ні! Для вас Поль-де-Кок не годиться. Кажуть про нього, маточко, що він у всіх критиків петербурзьких викликає благородне обурення. Посилаю вам фунтик цукерків,— навмисне для вас купив. Поласуйте, душечко, та за кожним цукерком мене згадуйте. Тільки леденця ви не гризіть, а так посмокчіть його лише, а то зубки розболяться. А ви, може, й цукати любите? — Ви напишіть. Ну, прощайте ж, прощайте. Христос з вами, голубонько моя. А я залишусь назавжди

вашим найвірнішим другом

Макаром Дєвушкіним.

Червня 27-го

Шановний добродію,
Макаре Олексійовичу!

Федора каже, що як я захочу, то деякі люди залюбки потурбуються моїм становищем і виклопочуть мені дуже гарне місце в один дім, за гувернантку. Як ви думаєте, друже мій,— іти чи ні? Звичайно, я тоді не буду вам тягарем, та й місце, здається, вигідне; але, з другого боку, якось моторошно йти в незнайомий дім. Вони якісь поміщики. Стануть про мене дізнаватися, почнуть розпитувати, цікавитись — ну що я скажу тоді? До того ж я така нелюдимка, дикунка; люблю обжитися у звичному кутку надовго. Якось краще там, де звикнеш: хоч і з горем наполовину живеш, а все ж краще. До того ще на виїзд; та ще бозна-яка посада буде; може, просто

дітей няньчити змусять. Та й люди такі: міняють уже третю гувернантку за два роки. Порадьте ж мені, бога ради, Макаре Олексійовичу, йти чи ні? — Та що ви ніколи самі не зайдете до мене? Коли-не-коли тільки очі появите. Майже самими неділями за обіднею й бачимося. Отож нелюдим ви який! Ви наче, як я! А я ж вам майже рідна Не любите ви мене, Макаре Олексійовичу, а мені часом самій дуже сумно буває. Іноді, особливо в присмерку, сидиш собі сама-самісінька. Федора десь піде. Сидиш, думаєш-думаєш,— згадаєш усе колишнє, і радісне й сумне,— все йде перед очима, все мигтить, як з туману. Знайомі обличчя виникають (я майже в'явки починаю бачити),— матінку бачу найчастіше... А які бувають сни в мене! Я почуваю, що здоров'я моє розладнане; я така квола; ось і сьогодні, коли вставала вранці з ліжка, мені млосно зробилося; до того ж у мене такий поганий кашель! Я почуваю, я знаю, що скоро вмру. Хто ж мене поховає? Хто ж за труною моєю піде? Хто ж за мною пожалкує?.. І от доведеться, може, вмерти в чужому місці, в чужому домі, в чужому кутку!.. Боже мій, як сумно жити, Макаре Олексійовичу! Що ви мене, друже мій, усе цукерками годуєте? Я, далебі, не знаю, звідкіля ви грошей стільки берете? Ой друже мій, бережіть гроші, бога ради, бережіть їх. Федора продає килим, що я вишила; дають п'ятдесят карбованців асигнаціями. Це дуже добре: я думала, менше буде. Я Федорі дам три карбованці сріблом та собі пошию платтячко, так, простеньке, тепленьке. Вам жилетку зроблю, сама зроблю і матерії гарної виберу.

Федора мені дістала книжку — «Повісті Бєлкіна», котру вам посилаю, якщо захочете читати. Тільки, будь ласка, не забрудніть і не затримайте: книжка чужа; це Пушкіна твір. Два роки тому ми читали ці повісті разом із матінкою, і тепер мені було так сумно їх перечитувати. Якщо в вас є якісь книжки, то пришліть мені,— тільки в такому разі, коли ви їх не від Ратазяєва одержали. Він, напевно, дасть свій твір, якщо він щось надрукував. Як це вам подобаються його твори, Макаре Олексійовичу? Такі дурниці... Ну, прощайте! Як я забалакалась! Коли мені сумно, то я рада балакати, хоч будь про що. Це ліки: зараз легше зробиться, а особливо, коли висловиш усе, що лежить на серці. Прощайте, прощайте, мій друже!

Ваша
В. Д.

Червня 28-го

Маточко Варваро Олексіївно!

Годі журитися! Як же це не сором вам! Ну годі, ангелятко моє; як це вам такі думки навертаються? Ви не хворі, душечко, зовсім не хворі; ви квітнете, далебі квітнете; бліденькі трошки, а все ж квітнете. І що це у вас за сни та за видива такі! Сором, голубонько моя, годі; ви плюньте на ці сни, просто плюньте. Чому ж я сплю добре? Чому ж мені нічого не робиться? Ви погляньте на мене, маточко. Живу собі, сплю спокійно, здоровісінький, молодець молодцем, любо дивитися. Годі, годі, душечко, сором. Виправтесь. Я ж бо голівку вашу знаю, маточко, ледь щось найде, ви вже й почали мріяти та нудьгувати за чимсь. Ради мене перестаньте, душечко. До людей іти? — Ніколи! Ні, ні й ні. Та й що це вам думається таке, що це находить на вас? Та ще й на виїзд! Та ні ж, маточко, не дозволю, озброююсь усією силою проти такого наміру. Мій фрак старий продам і в самій сорочці ходитиму вулицями, але ви в нас нужди не терпітимете. Ні, Варенько, ні; я вже знаю вас! Це дурощі, чисті дурощі! А що правда, то це те, що всьому Федора сама винна: вона, мабуть, дурна баба, вас на все наряла. А ви їй, маточко, не вірте. Та ви ще, мабуть, не знаєте всього, душенько?.. Вона баба дурна, гаргара, колотниця; вона й чоловіка свого небіжчика зо світу зігнала. Чи, може, вона вас розсердила там як-небудь? Ні, ні, маточко, нізащо! І я ж то як буду тоді, що ж мені тоді робити? Ні, Варенько, душенько, ви це з голівки викиньте. Чого вам бракує в нас? Ми з вас не нарадуємося, ви нас любите,— то й живіть собі там смирненько; шийте або читайте, а либонь, і не шийте,— байдуже, тільки з нами живіть. А то ви самі поміркуйте, ну куди це годитиметься тоді?.. Ось я вам книжок дістану, а потім хоч і знову кудись гуляти зберемося. Тільки ви облиште, маточко, облиште, наберіться розуму й по-пустому не дурійте! Я до вас прийду, і дуже скоро, тільки ви за це моє просте й одверте признання прийміть; негарно, душенько, дуже негарно! Я, звичайно, невчена людина і сам знаю, що невчена, що на мідні гроші вчився, та я не до того й верну, не в мені тут і сила, а за Ратазяєва заступлюсь, воля ваша. Він мені друг, тим-то я за нього й заступлюся. Він гарно пише, дуже, дуже і знов-таки дуже гарно пише. Не погоджуюся я з вами і ніяк не можу погодитися. Писано барвисто, уривисто, з фігурами,

різні думки є; дуже гарно! Ви, може, без почуття читали, Варенько, або в поганому настрої були, коли читали, на Федору за щось розгнівались, або щось там у вас негарне сталося. Ні, ви прочитайте-но це з почуттям, краще, коли ви вдоволені й веселі і в доброму гуморі, от, приміром, коли цукерок у роті тримаєте — от коли прочитайте. Я не сперечаюся (хто ж проти цього), є й кращі за Ратазяєва письменники, є навіть і багато кращі, але й вони гарні, і Ратазяєв гарний; вони гарно пишуть, і він гарно пише. Він собі окремо, він так собі пописує, і дуже добре робить, що пописує. Ну, прощайте, маточко; писати більше не можу; треба поспішати, діло є. Глядіть же, маточко, ясочко ненаглядна, заспокойтеся, і господь хай пребуде з вами, а я перебуваю

вашим вірним другом
Макаром Дєвушкіним.

P. S. Спасибі за книжку, рідна моя, прочитаємо й Пушкіна; а сьогодні я, увечері, неодмінно зайду до вас.

Липня 1-го

Дорогий мій Макаре Олексійовичу!

Ні, друже мій, ні, мені не життя між вами. Я розміркувала й визнала, що дуже погано роблю, відмовляючись від такого вигідного місця. Там буде в мене принаймні хоч певний шматок хліба; я старатимусь, я заслужу ласки чужих людей, навіть постараюсь змінити свій характер, якщо треба буде. Воно, звичайно, боляче й важко жити між чужими, шукати чужої милості, таїтися й силувати себе, та бог мені допоможе. Не лишатися ж вік нелюдимкою. Зо мною вже було таке. Я пам'ятаю, коли, бувало, ще маленька, до пансіону ходила. Бувало, всю неділю дома пустуєш, стрибаєш, часом і посварить матінка,— все нічого, все гарно на серці, ясно на душі. Стане надходити вечір, і сум нападе смертельний, треба о дев'ятій годині до пансіону йти, а там усе чуже, холодне, суворе, гувернантки понеділками такі сердиті, так і щемить, бувало, душа, плакати хочеться; підеш у куточок і поплачеш сама-самісінька, сльози ховаєш,— скажуть, ледача; а я зовсім не того й плачу, бувало, що вчитися треба. Ну що ж? Я звикла, і потім, коли виходила з пансіону, то теж плакала, прощаючись з подружками. Та й недобре я роблю, що живу тягарем обом вам. Ця думка — мука мені. Я вам одверто кажу

все це, бо звикла бути з вами одвертою. Хіба я не бачу, як Федора встає щодня рано-ранісінько та до прання свого береться і до пізньої ночі працює? — А старі кістки спокій люблять. Хіба я не бачу, що ви на мене розоряєтесь, останню копійку ребром ставите та на мене її витрачаєте? Не з вашими скарбами, мій друже! Пишете ви, що останнє продасте, а мене в нужді не лишите. Вірю, друже мій, я вірю в ваше добре серце,— але це ви тепер так кажете. Тепер у вас є гроші несподівані, ви нагороду одержали; але потім? Ви знаєте самі — я хвора завжди; я не можу працювати так, як і ви, хоч душею б рада була, та й робота не завжди буває. Що ж мені лишається? Надриватися з нудьги, дивлячись на вас обох, сердешних. Чим я можу хоч в якійсь допомозі вам бути? І чому я вам така потрібна, друже мій? Що я вам доброго зробила? Я тільки прив'язана до вас усією душею, люблю вас міцно, дуже, всім серцем, але — гірка доля моя! — я вмію любити й можу любити, та й годі, а не чинити добро, не платити вам за ваші благодіяння. Не тримайте ж мене більше, подумайте і скажіть вашу останню думку. В сподіванні перебуваю

вас любляча

В. Д.

Липня 1-го

Дурниці, дурниці, Варенько, просто дурниці. Залиши вас так, то ви там голівкою своєю й чого-чого не передумаєте. І те не так, і це не так! А я бачу тепер, що це все дурниці. Та чого ж вам бракує в нас, маточко, ви тільки це скажіть! Вас люблять, ви нас любите, ми всі вдоволені й щасливі — чого ж більше? Ну а що ви в чужих людей робитимете? Ви ж, мабуть, ще не знаєте, що таке чужа людина?.. Ні, ви мене ось розпитайте, то я вам скажу, що таке чужа людина. Знаю я її, маточко, добре знаю; доводилося її хліб їсти. Лиха вона, Варенько, лиха, така лиха, що сердечка твого не вистачить, так вона пошматує його закидами, доріканнями та поглядом гидким. У нас вам тепло, гарно, наче в кубелечку прихистились. Та й нас ви як без голови залишите. Ну що ми робитимемо без вас, що я, старий, робитиму тоді? Ви нам не потрібні? Не корисні? Як не корисні? Ні, ви, маточко, самі розміркуйте, як же ви не корисні?

Ви мені дуже корисні, Варенько. Ви такий вплив маєте благодійний... Ось я про вас думаю тепер, і мені весело... Я вам іноді листа напишу і всі почуття в ньому перекажу, а на це докладну відповідь від вас дістаю.— Гардеробчику вам накупив, капелюшок зробив; від вас часом доручення виходить яке-небудь, я й доручення... Ні, як же ви не корисні? Та й що я самотою робитиму на схилі віку, на що придатний буду? Ви, може, про це й не подумали, Варенько, ні, ви саме про це подумайте — що от, мовляв, на що він буде без мене придатний? Я звик до вас, рідна моя. А то що з цього буде? Піду до Неви, та й квит. Та, справді, буде таке, Варенько; що ж мені без вас робити лишиться! Ой душечко моя, Варенько! Хочеться, мабуть, вам, щоб мене ломовик на Волково одвіз; щоб якась там старчиха-чалапниця сама мою домовину проводила, щоб мене там піском засипали, та й геть пішли, та самого там покинули. Гріх, гріх, маточко! Далебі, гріх, їй-богу, гріх! Відсилаю вам вашу книжку, друже мій, Варенько, і якщо ви, друже мій, спитаєте думки моєї про вашу книжку, то я скажу, що зроду не доводилось мені читати таких славних книжок. Питаю я тепер себе, маточко, як же це я жив досі таким телепнем, прости господи? Що робив? З яких я лісів? Адже нічого я не знаю, маточко, нічогісінько не знаю! Як є нічого не знаю! Я вам, Варенько, спроста скажу,— я людина невчена; читав я досі мало, дуже мало читав, та майже нічого: «Картину людини», розумний твір, читав; «Хлопця, що грає різні штучки на дзвониках» читав та «Івікові журавлі» — оце тільки й усього, а більше нічого ніколи не читав. Тепер я «Станційного доглядача» тут у вашій книжці прочитав; адже от трапляється, скажу я вам, маточко, так: живеш, а не знаєш, що під боком там у тебе книжка є, де все життя твоє, як на пальцях, розкладене. Та й що самому перше невдогад було, то от тут, як почнеш читати в такій книжці, то сам усе помаленьку й припом'янеш, і розшукаєш, і розгадаєш. І, врешті, ось іще чого я полюбив вашу книжку: інший твір, який там не є, читаєш-читаєш, часом хоч лусни — так хитро, що мовби його й не тямиш. Я, приміром,— я тупий, я зроду тупий, то я не можу дуже важливих творів читати; а це читаєш,— наче сам написав, немовби це, приміром кажучи, моє власне серце, яке вже воно там є, узяв його, людям вивернув навиворіт та й описав усе докладно — от як! Та й діло просте, боже мій; та чого! Далебі, і я так само написав би; чому ж би й не напи-

сав? Адже й я те саме почуваю, от точнісінько так, як і в книжці, та я й сам у такому ж становищі часом перебував, як, приміром сказати, цей Самсон Вирін, бідолаха. Та й скільки поміж нас ходить Самсонів Виріних, таких же горопах сердешних! І як ловко описано все! Мене мало сльози не пройняли, маточко, коли я прочитав, що він спився, грішний, так, що пам'ять стеряв, гірким зробився і спить собі цілий день під кожухом та горе пуншиком запиває, та плаче жалісно, брудною полою очі втираючи, коли згадає про заблудлу овечку свою, про дочку Дуняшу! Ні, це натурально! Ви прочитайте-но; це натурально! Це живе! Я сам це бачив,— це все ось біля мене живе; ось хоч Тереза — та чого далеко ходити! — ось хоч би й наш бідний чиновник,— адже він, може, такий самий Самсон Вирін, тільки в нього інше прізвище, Горшков. Діло воно людське, маточко, і над вами, і надо мною може скоїтися. І граф, що на Невському або на набережній живе, і він буде те ж саме, так тільки здаватиметься іншим, бо в них усе по-своєму, по вищому тону, а й він буде те ж саме, все може статися, і зо мною те ж саме може статися. Ось воно що, маточко, а ви ще тут від нас іти хочете; та гріх же, Варенько, може спобігти мене. І себе, й мене занапастити можете, рідна моя. Ой ясочко ви моя, викиньте, бога ради, з голівки своєї всі ці вільні думки і не мучте мене даремно. Ну де ж, пташенятко ви моє кволеньке, не оперене, де ж вам саму себе прогодувати, від загину себе вдержати, від лиходіїв захиститися! Годі, Варенько, поправтесь; дурних порад та наговорів не слухайте, а книжку вашу ще раз прочитайте, уважно прочитайте: вам це користь дасть.

Говорив я про «Станційного доглядача» Ратазяєву. Він мені сказав, що це все старе та що тепер пішли все книжки з картинками й з різними описами; я вже, далебі, й не втямкував гарненько, що він тут казав таке. А закінчив тим, що Пушкін гарний та що він святу Русь прославив, і багато ще мені про нього казав. Так, дуже добре, Варенько, дуже добре; прочитайте-но книжку ще раз уважно, зробіть, як я раджу, і слухняністю своєю мене, старого, ощасливте. Тоді сам господь нагородить вас, моя рідна, неодмінно нагородить.

Ваш щирий друг

Макар Девушкін.

Липня 6-го

Шановний добродію, Макаре Олексійовичу!

Федора принесла мені сьогодні п'ятнадцять карбованців сріблом. Яка вона була рада, бідна, коли я їй три карбованці дала! Пишу вам нашвидку. Я тепер крою вам жилетку,— матерія просто чудова — жовтенька з квіточками. Посилаю вам одну книжку; тут усе різні повісті; я прочитала деякі; прочитайте одну з них під назвою «Шинель». Ви мене умовляєте в театр іти разом із вами; чи не дорого це буде? Хіба вже кудись на галерею. Я вже дуже давно не була в театрі, та й, далебі, не пам'ятаю коли. Тільки знову все боюсь, чи не дорого коштуватиме ця затія? Федора тільки головою похитує. Вона каже, що ви зовсім не за своїми достатками жити почали; та я й сама це бачу; скільки ви на мене одну витратили! Глядіть, друже мій, щоб лихо не набігло. Федора й так мені казала про якісь чутки, що у вас, здається, була суперечка з вашою хазяйкою за несплату їй грошей; я дуже боюся за вас. Ну, прощайте; я поспішаю. Є справа маленька; я переміняю стрічки на капелюшку.

В. Д.

P. S. А знаєте, якщо ми підемо в театр, то я надіну мій новенький капелюшок, а на плечі чорну мантилью. Гарно це буде?

Липня 7-го

Шановна добродійко, Варваро Олексіївно!

...Так ось я все про вчорашнє. Еге, маточко, і на нас колись дурощі находили. Утьопався в цю актрисочку, по вуха втьопався, та це б іще нічого; а найчудніше те, що я її майже зовсім не бачив і в театрі був усього один раз, а з усім тим утьопався. Жили тоді зо мною стінка об стінку чоловік п'ятеро молодих, завзятих хлопців. Зійшовся я з ними, мимохіть зійшовся, хоч був завжди від них у пристойних межах. Ну, щоб не відстати, я й сам їм у всьому підтакую. Набалакали вони мені про цю актриску! Кожного вечора, як тільки є театр, уся компанія — на потрібне в них ніколи копійки не бувало — вся компанія рушає в театр, на галерею, і вже плещуть-плещуть, викликають-викликають цю актриску — просто шаліють! А потім і заснути не дадуть; цілісіньку ніч про неї теревенять, кожен її своєю Глашею

зве, всі в одну в неї закохані, у всіх одна канарейка на серці. Роздрочили вони й мене, беззахисного; я тоді ще молоденький був. Сам не знаю, як опинився я з ними в театрі, на четвертому ярусі, на галереї. Бачити я самий тільки краєчок завіски бачив, зате все чув. У актрисочки, справді, голосок був гарненький — дзвінкий, солов'їний, медовий! Ми всі руки в себе відплескали, кричали-кричали,— одно слово, до нас трохи не добрались, одного вже й вивели, правда. Прийшов я додому,— як у чаду ходжу! В кишені тільки один карбованець сріблом лишався, а до платні ще добрих днів десять. То як ви думали, маточко? Другого дня, перше ніж на службу йти, завернув я до парфюмера-француза, купив у нього духів якихось та мила пахучого на весь капітал — вже й сам не знаю, нащо я тоді накупив усього отого? Та й не обідав дома, а все повз її вікна ходив. Вона жила на Невському, на четвертому поверсі. Прийшов додому, годинку якусь так відпочив, та й знову на Невський подався, щоб тільки повз її вікна пройти. Півтора місяця я ходив отак, волочився за нею; візників-лихачів наймав раз у раз і все повз її вікна кінці давав: замотався зовсім, заборгував, а тоді вже й розлюбив її: надокучило! То ось що актриска з порядної людини зробити може, маточко! А втім, молоденький я, молоденький був тоді!..

М. Д.

•

Липня 8-го

Шановна добродійко моя,
Варваро Олексіївно!

Книжку вашу, яку я одержав 6-го сього місяця, спішу повернути вам і разом із тим спішу в сьому листі моєму одверто поговорити з вами. Погано, маточко, погано те, що ви мене в таку крайність поставили. Дозвольте, маточко: всякий стан приділив всевишній на долю людську. Тому приділено бути в генеральських еполетах, цьому служити титулярним радником; такому-то повеліВати, а такому-то не ремствуючи і в страху коритися. Це вже як до здібності людини; той на одне здібний, інший на інше, а здібності упоряджені самим богом. Перебуваю я вже близько тридцяти років на службі; служу бездоганно, поведінки тверезої, в безпорядках ніколи не помічений. Як громадянин, вважаю, власною свідомістю моєю, що маю свої вади, але разом із тим

і чесноти. Начальство мене поважає, і самі його превосходительство з мене вдоволені; і хоч досі вони ще не виявляли особливих ознак прихильності до мене, але я знаю, що вони вдоволені. Дожив до сивого волоса; гріха за собою великого не знаю. Звичайно, хто ж у малому не грішний? Кожен грішний, і навіть ви грішні, маточко! Але у великих проступках та зухвалостях ніколи не помічений, щоб ото проти постанов що-небудь або в порушенні громадського спокою, в цьому я ніколи не помічений, цього не було; навіть хрестика виходив — ну та що вже! Усе це ви по совісті повинні б були знати, маточко, та й він повинен був би знати; вже коли взявся описувати, то повинен би був усе знати. Ні, я цього не сподівався від вас, маточко; ні, Варенько! От від вас саме такого й не сподівався.

Як! То після цього й жити собі сумирно не можна, в куточку своєму,— який вже він там є,— жити, води не замутивши, за прислів'ям, нікого не займаючи, знаючи страх божий та самого себе, щоб і тебе не зайняли, щоб і в твою конуру не пробралися та не підгляділи — що, мовляв, як ти собі там по-домашньому, чи є от, приміром, у тебе жилетка гарна, чи водиться в тебе що слід із спідньої одежі; чи є чоботи, та й чим підбиті вони; що їси, що п'єш, що переписуєш?.. Та й що ж тут такого, маточко, що ось хоч би й я, де бруківка поганенька, пройду іншим разом навшпиньки, що я чоботи бережу! Навіщо писати про іншого, що от, мовляв, він інколи бідує, що чаю не п'є? А хіба всі й мусять так уже неодмінно чай пити! Та хіба я дивлюся в рот кожному, що, мовляв, який він там шматок жує? Кого ж я ображав таким способом! Ні, маточко, навіщо ж інших ображати, коли тебе не займають! Ну, і ось вам приклад, Варваро Олексіївно, ось що значить воно: служиш-служиш, ревно, старанно,— чого! — і начальство само тебе поважає (вже хоч би там що, а все-таки поважає),— і ось хто-небудь під самим носом твоїм, без ніякої видимої причини, з доброго дива, спече тобі пасквіля. Звичайно, правда, іноді пошиєш собі щось нове,— радієш, не спиш, а радієш, чоботи нові, приміром, з таким любострастям взуваєш — це правда, я відчував, бо приємно бачити свою ногу в тонкому чепурному чоботі,— це правдиво описано! Але я все-таки щиро дивуюся, що Федір Федорович без уваги книжку таку пропустили й за себе не оступилися. Щоправда, він іще молодий сановник і любить часом покричати; та чому ж

і не покричати? Чому ж і не вишпетити, коли треба нашого брата вишпетити. Ну та скажімо й так, приміром, для тону вишпетити — ну й для тону можна; треба привчати; треба острашку давати; бо — між нами хай буде це, Варенько,— наш брат нічого без острашки не зробить, кожен намагається тільки десь рахуватися, що от, мовляв, я там-то й там-то, а від діла бочком та сторіночкою. А що різні чини бувають і кожного чина належить шпетити цілком відповідно до чину, то природно, що після цього й тон, яким шпетять, виходить різночинний,— це нормально! Та на тому ж бо й світ стоїть, маточко, що всі ми один перед одним тону задаємо, що всі ми один одного шпетимо. Без цієї остороги і світ би не стояв, і порядку б не було. Істинно дивуюся, як Федір Федорович таку образу пропустили без уваги!

І навіщо ж таке писати? І навіщо воно потрібне? Що мені за це шинель хтось із читачів зробить, чи що? Чоботи, чи що, нові купить? Ні, Варенько, прочитає та ще продовження зажадає. Криєшся іноді, криєшся, ховаєшся з тим, до чого нездатний, боїшся часом і на очі показатися — кому б там не було, бо пересуду жахаєшся, бо з усього, що тільки є на світі, з усього тобі пасквіля зроблять, і ось уже все громадянське й сімейне життя твоє по літературі ходить, все надруковано, прочитано, осміяно, пересуджено! Та тут і на вулицю не можна буде поткнутися; тут-бо це все так доведено, що нашого брата з самої ходи впізнаєш тепер. Ну, хай би він хоч під кінець виправився, щось би пом'якшив, уміствив би, приміром, хоч після того пункту, як йому папірці на голову сипали: що от, мовляв, попри все це він був доброчесний, хороший громадянин, такого поводження від своїх товаришів не заслуговував, послушенствував старшим (тут би приклад можна який-небудь), нікому лихого не бажав, вірив у бога і вмер (якщо йому хочеться, щоб той уже неодмінно вмер) — оплаканий. А найкраще було б не залишати його вмирати, бідолаху, а зробити б так, щоб шинель його знайшлася, щоб той генерал, дізнавшись докладніше про його чесноти, перепросив би його до своєї канцелярії, підвищив чином і дав би добру платню, так що, бачите, як би це було: зло було б покаране, а доброчесність тріумфувала б, і канцеляристи-товариші всі лишилися б ні з чим. Я б, приміром, так зробив; а то що тут у нього особливого, що в нього тут гарного? Так, пустий якийсь

приклад із повсякденного, підлого побуту. Та й як ви наважились таку книжку мені прислати, рідна моя. Та це ж зловмисна книжка, Варенько; це просто неправдоподібне, бо й трапитися не може, щоб був такий чиновник. Та'дже після такого треба скаржитися, Варенько, формально скаржитися.

Найпокірніший слуга ваш

Макар Девушкін.

Липня 27-го

Шановний добродію, Макаре Олексійовичу!

Останні події й листи ваші перелякали, вразили мене, я нічого не розуміла, та розповіді Федори пояснили мені все. Але навіщо ж було вдаватися в такий розпач і раптом упасти в таку безодню, в яку ви впали, Макаре Олексійовичу? Ваші пояснення зовсім не задовольнили мене. Тепер бачите, чи мала я рацію, коли наполягала, щоб узяти те вигідне місце, яке мені пропонували? До того ще й остання моя пригода лякає мене не в жарт. Ви кажете, що любов ваша до мене змусила вас критися від мене. Я й тоді вже бачила, що багато що завдячую вам, коли ви впевняли, що витрачаєте на мене самі запасні гроші свої, котрі, як казали, лежали у вас в ломбарді про всяк випадок. А тепер, коли я дізналася, що у вас зовсім не було ніяких грошей, що ви, випадково довідавшись про моє бідування і зворушені ним, вирішили потратити свою платню, забравши її наперед, та продали навіть свій одяг, коли я хвора була,— тепер виявлення всього цього поставило мене в таке тяжке становище, що й досі не знаю, як сприйняти все це й що думати про це. Ой Макаре Олексійовичу! Ви повинні були спинитися на перших благодіяннях своїх, що їх навіяли вам жалість та родичівська любов, а не марнувати потім грошей на непотрібне. Ви зрадили дружбу нашу, Макаре Олексійовичу, бо не були одверті зо мною, і тепер, коли я бачу, що ваше останнє пішло мені на убори, на цукерки, на прогулянки, на театр та на книжки,— то тепер я дорого плачу за все це жалем за свою непростиму легковажність (бо я приймала від вас усе, не дбаючи про вас самих); і все те, чим ви хотіли зробити мені приємність, обернулося тепер на горе для мене і лишило по собі самий марний жаль. Я помітила вашу тугу останнім часом, і хоч сама з тугою дожидала

чогось, але те, що сталося тепер, мені й на думку не спадало. Як! Ви могли так уже занепасти духом, Макаре Олексійовичу! Але що тепер про вас подумають, що тепер скажуть про вас усі, хто вас знає? Ви, кого я й усі поважали за доброту душі, скромність та розсудливість, ви тепер раптом вдалися в такий огидний порок, в якому, здається, ніколи не були помічені перше. Що зо мною було, коли Федора розповіла мені, що вас знайшли на вулиці п'яного й привезли на квартиру з поліцією! Я остовпіла від подиву, хоч і сподівалася чогось незвичайного, бо ви чотири дні пропадали. Але подумали ви, Макаре Олексійовичу, що скажуть ваші начальники, коли довідаються про справжню причину вашої відсутності? Ви кажете, що з вас сміються всі; що всі дізналися про наш зв'язок та що й мене згадують у насмішках своїх сусіди ваші. Не зважайте на це, Макаре Олексійовичу, і бога ради заспокойтеся. Мене лякає ще ваша пригода з тими офіцерами; я про неї неясно чула. Розкажіть мені, що це все значить? Пишете ви, що боялися відкритися мені, боялися втратити через ваше признання мою дружбу, що були в розпачі, не знаючи, чим допомогти мені в моїй хворобі, що продали все, щоб підтримати мене й не пускати до лікарні, що заборгували скільки можна заборгувати і маєте щодня неприємності з хазяйкою,— але, ховаючи все це від мене, ви вибрали гірше. Адже тепер я все взнала. Ви совістилися примусити мене зізнатися, що я була причиною вашого нещасного становища, а тепер удвічі більше завдали мені горя своєю поведінкою. Все це мене вразило, Макаре Олексійовичу. Ой друже мій! Нещастя — заразна хвороба. Нещасним та бідним треба триматися осторонь одне одного, щоб іще більше не заразитися. Я принесла вам такі нещастя, яких ви й не зазнавали перше у вашому скромному й самітному житті. Все це мучить і вбиває мене.

Напишіть мені тепер усе одверто, що з вами було і як ви зважились на такий учинок. Заспокойте мене, якщо можна. Не самолюбство змушує мене писати тепер про мій спокій, а моя дружба й любов до вас, яких ніщо не згладить у моєму серці. Прощайте. Жду відповіді вашої з нетерпінням. Ви погано думали про мене, Макаре Олексійовичу.

Вас сердечно любляча

Варвара Доброселова.

Липня 28-го

Безцінна моя, Варваро Олексіївно!

Ну вже як тепер усьому кінець і все потроху набирає попереднього стану, то ось що скажу я вам, маточко: вас турбує те, що про мене подумають, то на це поспішаю заявити вам, Варваро Олексіївно, що амбіція моя мені дорожча за все. Внаслідок чого та доповідаючи вам про нещастя мої й усі ці непорядки, повідомляю вас, що з начальства ще ніхто нічого не знає та й не буде знати, отже, всі вони почуватимуть до мене повагу, як і раніше. Одного боюся: пліток боюся. Дома в нас хазяйка кричить, а тепер, коли я з допомогою ваших десяти карбованців заплатив їй частину боргу, тільки бурчить, та й годі. Що ж до інших, то й вони нічого; в них тільки не треба грошей позичати, а то й вони нічого. На закінчення ж пояснень моїх скажу вам, маточко, що вашу повагу до мене вважаю я найвищою за все на світі і тим утішаю себе тепер за тимчасові непорядні вчинки мої. Слава богу, що перший удар та перші колотнечі минули і ви сприйняли це так, що не вважаєте мене віроломним другом і себелюбцем за те, що я вас біля себе держав і дурив вас, бо не мав сили розлучитися з вами й любив вас, як моє ангелятко. Ревно тепер узявся до служби й обов'язки свої став виконувати добре. Євстафій Іванович хоч би слово мовив, коли я повз них учора проходив. Не потаю від вас, маточко, що вбивають мене борги мої й поганий стан мого гардеробу, та це знов же нічого і про це теж благаю вас — не вдавайтеся в розпач, маточко. Посилаєте мені ще півкарбованчика, Варенько, і цей півкарбованчик мені моє серце прошив. То отак воно тепер стало, то от воно як! Тобто це не я, старий дурень, вам, ангеляткові, допомагаю, а ви, сиріточка моя бідненька, мені! Добре зробила Федора, що добула грошей. Я поки що не маю надій жодних, маточко, на одержання, а ледь відродяться якісь надії, то напишу вам про все докладно. Але плітки, плітки турбують мене найбільше. Прощайте, моє ангелятко. Цілую вашу ручку й благаю вас одужувати. Пишу тому не докладно, що на посаду поспішаю, бо старанністю й ретельністю хочу загладити всі провини мої та упущення по службі; а дальшу оповідь про всі події та про пригоду з офіцерами відсуваю до вечора.

Вас шануючий і вас сердечно люблячий

Макар Девушкін.

Ех, Варенько, Варенько! От саме тепер гріх на вашому боці й на вашій совісті дишиться. Писемком своїм ви мене з пантелику зовсім збили, завдали мороки, і аж тепер тільки, як я на дозвіллі до нутрощів серця мого добувся, я побачив, що мав рацію, мав цілковиту рацію. Я не про бешкет мій кажу (ну його, маточко, ну його!), а про те, що я люблю вас та що зовсім не було нерозсудливо мені любити вас, зовсім не було нерозсудливо. Ви, маточко, не знаєте нічого; а от коли б знали тільки, чому це все, чому це я повинен вас любити, то ви б не те сказали. Ви це все резонне тільки так кажете, а я певен, що на серці у вас зовсім не те.

Маточко моя, я й сам не знаю і не тямлю добре всього, що було в мене з офіцерами. Треба вам сказати, ангелятко моє, що перед тим часом я був стурбований страшенно. Уявіть собі, що вже місяць цілий, сказати б, на одній ниточці держався. Становище було претяжке. Від вас я крився, та й дома теж, але хазяйка моя гвалту й крику наробила. Воно б мені й нічого. Нехай би гвалтувала баба негідна, та одне те, що страм, а друге те, що вона, господь її знає як, про наш зв'язок довідалась і таке про нього на весь дім кричала, що я обімлів та й вуха заткнув. Але ж сила в тому, що інші своїх вух не затикали, а, навпаки, розвісили їх. Я й тепер, маточко, куди мені подітися, не знаю...

І от, ангелятко моє, оце все, весь цей набрід усілякого лиха й доконав мене остаточно. Раптом дивні речі чую я від Федори, що до вас у дім з'явився негідний пройдисвіт і образив вас негідною пропозицією; що він вас образив, глибоко образив, я по собі міркую, маточко, бо й я сам глибоко образився. Отут я, ангелятко ви моє, й схибнувся, тут я й пустився берега і пропав зовсім. Я, друже ви мій, Варенько, вибіг, якось нечувано ошалілий, я до нього хотів іти, гріховоди; я вже й не знав, що я робити хотів, бо я не хочу, щоб вас, ангелятко моє, кривдили! Ну, сумно було! А тоді саме був дощ, сльота, нудьга була страшенна!.. Я був вернутися вже хотів... Отут я й упав, маточко. Я Ємелю зустрів, Омеляна Ілліча, він чиновник, власне був чиновник, а тепер уже не чиновник, бо його виключили від нас. Він уже я й не знаю, що робить, якось там мучиться; от ми з ним і пішли. Тут — ну, та що вам, Варенько, ну, весело, чи що, про нещастя друга свого читати,

поневіряння його та історію спокус, які він витерпів? Третього дня, ввечері, це вже Ємеля підбив мене, я і пішов до нього, до офіцера тобто. Адресу я в нашого дворника спитав. Я, маточко, коли вже до слова випало сказати, давно вже за цим молодцем примічав; стежив за ним, як ще він у домі в нас квартирував. Тепер я бачу, що я непристойність зробив, бо я не в своєму вигляді був, коли про мене йому доповіли. Я, Варенько, нічого, по правді, й не пам'ятаю; пам'ятаю тільки, що в нього було дуже багато офіцерів, чи це двоїлося в мене — бог знає. Я не пам'ятаю також, що я казав, тільки знаю, що багато казав у благородному обуренні моєму. Ну, тут мене й вигнали, тут мене й зі сходів скинули, тобто воно не те щоб зовсім скинули, а тільки так виштовхали. Ви вже знаєте, Варенько, як я повернувся; от воно й усе. Звичайно, я себе принизив, і амбіція моя потерпіла, та цього ж ніхто не знає, із сторонніх ніхто, крім вас, не знає; а в такому разі це однаково як ніби б його й не було. Може, це й так, Варенько, як ви гадаєте? Що мені тільки певно відомо, то це те, що торік у нас Аксентій Йосипович таким же чином поважився на особу Петра Петровича, але таємно, він це зробив таємно. Він його закликав до сторожівської кімнати, я це в шпарку бачив; та вже там він як треба було й розпорядився, але благородним чином, бо цього ніхто не бачив, крім мене; ну, а я нічого, тобто я хочу сказати, що я не повістив нікому. Ну, а після цього Петро Петрович і Аксентій Йосипович нічого. Петро Петрович, знаєте, амбіційний такий, то він нікому й не сказав, отже, вони тепер і кланяються, й руки тиснуть. Я не сперечаюся, я, Варенько, з вами сперечатися не смію, я глибоко впав і, що найжахливіше, у власній думці своїй програв, це вже, певно, мені так судилося, це вже, певно, доля,— а від долі не втечеш, самі знаєте. Ну, от і докладне пояснення нещастя мого й лиха, Варенько, от — усе таке, що хоч би й не читати, то було б те саме. Я трохи нездужаю, маточко моя, і всю грайливість почуттів стратив. Тому тепер, засвідчуючи вам мою прив'язаність, любов і повагу, перебуваю, шановна добродійко моя, Варваро Олексіївно,

найпокірнішим слугою вашим

Макаром Девушкіним.

Липня 29-го

Шановний добродію,
Макаре Олексійовичу!

Я прочитала обидва ваші листи, та так і охнула! Послухайте, друже мій, ви або притаюєте від мене щось і написали мені тільки частину всіх неприємностей ваших, або... далебі, Макаре Олексійовичу, в листах ваших іще відчувається якийсь розлад... Приходьте до мене, бога ради, приходьте сьогодні; та послухайте, ви знаєте, так уже просто приходьте до нас обідати. Я вже й не знаю, як ви там живете і як з хазяйкою вашою поладнали. Ви про це про все нічого не пишете і мовби з наміром замовчуєте. То до побачення, друже мій; заходьте до нас неодмінно сьогодні; та вже найкраще б ви зробили, якби й завжди приходили до нас обідати. Федора куховарить дуже добре. Прощайте.

Ваша
Варвара Доброселова.

Серпня 1-го

Матінко, Варваро Олексіївно!

Раді ви, матінко, що бог вам нагоду послав своєю чергою за добро добром заплатити й мені віддячити. Я цьому вірю, Варенько, і в добрість ангельського сердечка вашого вірю, і не на докір вам кажу,— тільки не дорікайте мені, як тоді, що я на старості літ замотався. Ну, був уже гріх такий, що ж удієш! — якщо вже хочете неодмінно, щоб тут гріх якийсь був; от тільки від вас, друже мій, слухати таке дуже мені важко! А ви на мене не гнівайтесь, що я це кажу; у мене в грудях, маточко, все перемліло. Бідні люди примхливі,— це вже так природа влаштувала. Я це й раніше почував. Вона, бідна людина, вона вимоглива; вона й на світ божий інакше дивиться, і на кожного перехожого косо поглядає, та навколо себе збентеженим зором поводить, та прислухається до кожного слова,— мовляв, чи не про неї там щось гомонять? Що от, мовляв, чого вона така непоказна? Що б то таке вона саме почувала? Що от, приміром, яка вона буде з цього боку, яка буде з того боку? І кожен знає, Варенько, що бідна людина гірша за ганчірку і ніякої ні від кого поваги мати не може, що вже там не пиши! вони, партачі оті, що вже там не пиши! — все буде в бідній людині так, як і було. А чому ж

так і буде, як було? А тому, що в бідної людини, поїхньому, все навиворіт повинно бути; що в неї нічого не повинно бути заповітного, там амбіції якоїсь аніні! Он Смеля казав недавно, що на допомогу йому десь підписку робили, то йому за кожен гривеник до певної міри офіціальний огляд робили. Вони думали, що вони даром свої гривеники йому дають — аж ні: вони заплатили за те, що їм бідну людину показували. Нині, маточко, й благодійства якось чудно робляться... а може, й завжди так робилися, хто їх знає! Або не вміють вони робити, або вже мастаки великі — одне з двох. Ви, може, цього не знали, ну, то ось вам! У чому іншому ми пас, а вже на цьому знаємось! А чому бідна людина знає все це та думає все таке? А чому? — Ну, з досвіду! Тому, наприклад, що вона знає, що є під боком у неї такий пан, який іде ось куди-небудь до ресторану та й каже сам до себе: що от, мовляв, оцей злидень-чиновник що він їстиме сьогодні? Я соте-папільйот буду їсти, а він, може, кашу без масла їстиме. А яке йому діло, що я кашу без масла їстиму? Буває така людина, Варенько, буває, що тільки про таке й думає. І вони ходять, пасквілянти непристойні, та дивляться, що, мовляв, чи всією ногою на камінь ступаєш, чи носочком самим; що, мовляв, ось у такого-то чиновника, такого-то відомства, титулярного радника, з чобота голі пальці стирчать, що он у нього лікті продерті,— і потім там собі це все й описують і погань таку друкують... А яке тобі діло, що в мене лікті продерті? Та якщо вже ви мені пробачите, Варенько, грубе слово, то я вам скажу, що в бідної людини щодо цього той же самий сором, як і в вас, приміром сказати, дівочий. Адже ви перед усіма — грубе слівце моє пробачте — роздягатися не станете; ось так точнісінько й бідна людина не любить, щоб до її конури зазирали, що, мовляв, які там її стосунки будуть сімейні — от. А то навіщо було тоді ображати мене, Варенько, вкупі з ворогами моїми, що на честь та амбіцію чесної людини заміряються!

Та й на посаді я сьогодні сидів таким ведмежам, таким горобцем общипаним, що трохи сам за себе з сорому не згорів. Стидненько мені було, Варенько! Та вже природно ніяковієш, коли крізь одяг голі лікті світять та гудзики на ниточках теліпаються. А в мене, як на те, все це було в такому безладі! Мимохіть занепадаєш духом. Та що!.. Сам Степан Карлович сьогодні почав був про справу мені казати, казав-казав та ніби зненацька

й додав: «Ех ви, батечку Макаре Олексійовичу!» — та й не доказав решти, про що він думав, а тільки я вже сам про все догадався та так почервонів, що аж лисина моя почервоніла. Воно, власне, й нічого, та все-таки турботно, на роздуми наводить тяжкі. Ой чи не довідалися вони про щось! А боронь боже, ну, як про щось довідалися! Я, признаюсь, маю підозру, велику маю підозру на одного чоловічка. Адже цим лиходіям байдуже! Виявлять! Усе приватне життя твоє ні за гріш виявлять; святого нічого нема.

Я знаю тепер, чия це штука: це Ратазяєва штука. Він із кимсь знайомий у нашому відомстві та, мабуть, так, серед розмови, й переказав йому все з додатками; або, може, розповів у своєму відомстві, а воно виповзло в наше відомство. А в квартирі у нас усі все до решти знають і до вас у вікно пальцем показують; це вже я знаю, що показують. А як учора я до вас обідати пішов, то всі вони з вікон повисовувались, а хазяйка сказала, що от, мовляв, чорт з немовлям зв'язалися, та й вас вона назвала потім непристойно. Але все це ніщо перед мерзенним наміром Ратазяєва нас із вами в літературу свою вмістити і в тонкій сатирі нас описати; він це сам казав, а мені добрі люди з наших переказали. Я вже й думати ні про що не можу, маточко, й вирішити не знаю що. Ніде правди діти, прогнівили ми господа бога, ангелятко моє! Ви, маточко, мені книжку якусь хотіли, щоб не нудьгував, прислати. А ну її, книжку, маточко! Що вона, книжка? Вона небилиця в лицях! І роман дурниця, і для дурниці написаний, так, гулящим людям читати: повірте мені, маточко, досвідченості моїй багаторічній повірте. І що там, як вони вас заговорять Шекспіром яким-небудь, що, мовляв, бачиш, у літературі Шекспір є,— то й Шекспір дурниця, все це суща дурниця, і все для самого пасквіля зроблено!

Ваш

Макар Девушкін.

Серпня 2-го

Шановний добродію, Макаре Олексійовичу!

Не турбуйтесь ні про що; дасть господь бог, усе владнається. Федора дістала купу роботи і собі й мені, і ми превесело взялися до діла; може, й усе поправимо. Вона підозрює, що всі мої останні неприємності не обійшлися без Ганни Федорівни; але тепер мені байдуже. Мені

сьогодні якось незвичайно весело. Ви хочете позичати гроші,— борони вас господи! Потім не обберетесь лиха, коли повертати треба буде. Краще живіть-но з нами ближче, приходьте до нас частіше і не зважайте на вашу хазяйку. А щодо інших ворогів та недоброзичливців ваших, то я певна, що ви мучитесь даремними сумнівами, Макаре Олексійовичу! Дивіться, я ж вам казала минулого разу, що у вас стиль надзвичайно нерівний. Ну, прощайте, до побачення. Жду вас неодмінно до себе.

Ваша

В. Д.

Серпня 3-го

Ангелятко моє, Варваро Олексіївно!

Спішу повідомити вас, серденько ви моє, що в мене надії народились деякі. Та дозвольте, донечко ви моя,— пишете, ангелятко, щоб я позик не робив? Голубонько ви моя, неможливо без них; воно й мені погано, та й з вами, чого доброго, раптом що-небудь та не так! адже ви слабенькі; то от я до того й пишу, що позичити неодмінно треба. Ну, то я й розповідаю далі.

Скажу вам, Варваро Олексіївно, що в присутствії я сиджу поруч з Омеляном Івановичем. Це не з тим Омеляном, якого ви знаєте. Цей, так само як і я, титулярний радник, і ми з ним в усьому нашому відомстві мало не найстаріші, корінні служиві. Він добра душа, безкорислива душа, та небалакучий такий і повсякчас справжнім ведмедем дивиться. Зате діловий, перо в нього — чистий англійський почерк, і коли вже всю правду сказати, то не гірше за мене пише,— достойна людина! Близько ми з ним ніколи не сходились, а так тільки, за звичаєм, прощайте та здрастуйте; та якщо часом мені треба буває ножичка, то, траплялося, попрошу — мовляв, дайте, Омеляне Івановичу, ножичка,— одне слово, було тільки те, що в побуті потрібне буває. От він і каже мені сьогодні: Макаре Олексійовичу, чого, мовляв, ви так задумались? Я бачу, що добра бажає мені людина, та й відкрився йому — мовляв, так і так, Омеляне Івановичу, тобто всього не сказав, та й, боронь боже, ніколи не скажу, бо сказати духу нема, а так де-в чім відкрився йому, що от, мовляв, сутужно і таке інше. «А ви б, батечку,— каже Омелян Іванович,— ви б позичили; от хоч би в Петра Петровича позичили, він дає на проценти; я позичав; і процент бере пристойний — необтяжливий».

Ну, Варенько, стрепенулось у мене сердечко. Думаю-думаю, а може, господь йому на душу покладе, Петру Петровичу, благодійникові, та й позичить він мені. Сам уже й розраховую, що от би, мовляв, і хазяйці заплатив, і вам би допоміг, та й сам би кругом облатався, а то такий страм: аж моторошно на місці сидіти, крім того, що от скалозуби наші сміються, бог з ними! Та й його превосходительство повз наш стіл іноді проходять; що як, боронь боже, кинуть оком на мене та помітять, що я вбраний непристойно! А в них головне — чистота й охайність. Вони-то, либонь, і нічого не скажуть, та я з сорому вмру,— ось як це буде. Тим-то я, скріпившись та сховавши свій сором у діряву кишеню, попрямував до Петра Петровича, і надії повний, і ні живий ні мертвий — усе разом. Ну, що ж, Варенько, адже все — дурницею й скінчилося. Він щось був не вільний, розмовляв з Федосієм Івановичем. Я підійшов до нього збоку та й смикнув його за рукав: мовляв, Петре Петровичу! га Петре Петровичу! Він оглянувся, а я далі: що, мовляв, ось так і так, карбованців тридцять і т. д. Він спершу був не зрозумів мене, а потім, коли я пояснив йому все, він так і засміявся, та й нічого, замовк. Я знов до нього з тим же. А він мені: «Застава у вас є?» А сам уткнувся в свій папір, пише й на мене не дивиться. Я трохи сторопів. «Ні,— кажу,— Петре Петровичу, застави нема»,— та й пояснюю йому — що от, мовляв, як буде платня, то я й віддам, неодмінно віддам, за найперший обов'язок уважатиму. Тут його хтось покликав, я почекав його, він вернувся та й став перо загострювати, а мене мовби не помічає. А я все про своє — що, мовляв, Петре Петровичу, чи не можна як-небудь? Він мовчить і мовби не чує, я постояв-постояв, ну, думаю, спробую востаннє, та й смикнув його за рукав. Він хоч би щось вимовив, загострив перо та й став писати; я й відійшов. Вони, бачите, маточко, може, й достойні люди всі, та горді, дуже горді,— що мені! Куди нам до них, Варенько! Я на те й писав вам усе це. Омелян Іванович теж засміявся та головою похитав, зате надію подав мені, сердечний. Омелян Іванович достойна людина. Обіцяв він рекомендувати мене одному чоловікові; а чоловік цей, Варенько, на Виборзькій живе, теж дає на проценти, 14-го класу якийсь. Омелян Іванович каже, що цей уже неодмінно дасть; я завтра, ангелятко моє, піду, га? Як ви думаєте? Адже лихо не позичити! Хазяйка мене трохи з квартири не жене й обідати мені давати не погоджується. Та й чо-

боти в мене дуже погані, маточко, та й гудзиків нема... та чи й того ще нема в мене! А що, як з начальства хто помітить таку непристойність? Лихо, Варенько, лихо, просто лихо!

Макар Девушкін.

Серпня 4-го

Ласкавий Макаре Олексійовичу!

Бога ради, Макаре Олексійовичу, якнайшвидше позичте скільки-небудь грошей; я б нізащо не попросила у вас допомоги за теперішніх обставин, але коли б ви знали, яке моє становище! У цій квартирі нам ніяк не можна залишатися. У мене скоїлися страшенні неприємності, і коли б ви знали, яка я тепер розстроєна й схвильована! Уявіть, друже мій: сьогодні вранці входить до нас незнайома людина, літня, майже стара, з орденами. Я здивувалася, не розуміючи, чого їй треба в нас. Федора саме вийшла до крамнички. Старий почав мене розпитувати, як я живу й що роблю, і, не діждавшись відповіді, заявив мені, що він дядько того офіцера; що він дуже сердитий на небожа за його погану поведінку й за те, що він знеславив нас на весь дім; що небіж його хлопчисько й вітрогон і що він ладен узяти мене під свій захист; не радив мені слухати молодих людей, додав, що він співчуває мені, як батько, що він плекає до мене батьківські почуття і ладен мені в усьому допомагати. Я вся червоніла, не знала, що й подумати, але не квапилась дякувати. Він узяв мене силоміць за руку, поплескав мене по щоці, сказав, що я дуже гарненька та що він надзвичайно вдоволений з того, що в мене є на щоках ямочки (бог знає, що він казав!), і, врешті, хотів мене поцілувати, кажучи, що він уже старий (він був такий гидкий!). Тут увійшла Федора. Він трохи зніяковів і знову заговорив, що відчуває до мене повагу за мою скромність і благонравність і що дуже бажає, щоб я його не цуралась. Потім відкликав набік Федору і під якимсь чудним приводом хотів дати їй скількись-то грошей. Федора, звичайно, не взяла. Нарешті він зібрався додому, повторив іще раз усі свої запевнення, сказав, що ще раз до мене приїде й привезе мені сережки (здається, він сам дуже зніяковів); радив мені перемінити квартиру і рекомендував мені одну чудову квартиру, котра в нього на прикметі й котра мені нічого не коштуватиме; сказав, що він дуже полюбив мене за те, що я чес-

на й розсудлива дівчина, радив стерегтися розпутної молоді і, нарешті, заявив, що знає Ганну Федорівну та що Ганна Федорівна доручила йому сказати мені, що вона сама навідає мене. Тут я все зрозуміла. Я не знаю, що зо мною подіялось; уперше зроду я відчула себе в такому становищі; я аж знетямилась; я застидила його зовсім. Федора допомогла мені і майже вигнала його з квартири. Ми вирішили, що це все діло Ганни Федорівни: інакше звідки б йому знати про нас?

Тепер я до вас звертаюся, Макаре Олексійовичу, і благаю вас про допомогу. Не залишайте мене, бога ради, в такому становищі! Позичте, будь ласка, добудьте хоч скількись грошей, нам нема на що переїхати з квартири, а лишатися тут ніяк не можна далі: так і Федора радить. Нам треба принаймні карбованців двадцять п'ять; я вам ці гроші поверну; я їх зароблю; Федора мені цими днями ще роботи дістане, отже, коли вас зупинятимуть великі проценти, то ви не дивіться на них і погоджуйтесь на все. Я вам усе віддам, тільки, бога ради, не покиньте мене без допомоги. Дуже мені важко турбувати вас тепер, коли у вас такі обставини, але на самого вас уся надія моя! Прощайте, Макаре Олексійовичу, подумайте про мене, і дай вам боже успіху!

В. Д.

Серпня 4-го

Голубонько моя, Варваро Олексіївно!

Ось оці всі удари несподівані й потрясають мене! Ось такі біди страшні і вбивають дух мій! Крім того, що потолоч отих блюдолизів різних та старечі негідної вас, моє ангелятко, на одр хвороби звести хоче, крім усього цього — вони й мене, блюдолизи ці, зо світу звести хочуть. І зведуть, присягу кладу, що зведуть! Адже тепер ось я швидше б умер, ніж вам не допоміг! Не поможу я вам, то вже тут смерть моя, Варенько, туг уже чиста, справжня смерть, а поможу, то ви тоді залетите від мене, як пташка з кубельця, котру сови ці, хижі птахи, заклювати налагодились. Оце ось мене й мучить, маточко. Та й ви, Варенько, ви які жорстокі! Як же це ви? Вас мучать, вас ображають, ви, пташеня моє, страждаєте, а ще горюєте, що мене турбувати треба, та ще обіцяєте борг заробити, тобто, по правді сказати, занапащатимете себе з вашим здоров'ям слабеньким, щоб мене в строк

виручити. Та ви ж бо, Варенько, тільки погадайте, про що ото ви кажете! Та пощо ж вам шити, пощо ж працювати, голівку свою бідну клопотом мучити, ваші оченята гарненькі псувати й здоров'я своє вбивати? Ой Варенько, Варенько, бачите, голубонько моя, я ні на що не здатний, і сам знаю, що ні на що не здатний, та я зроблю так, що буду здатний! Я все здолаю, я сам роботу сторонню дістану, переписуватиму різні папери різним літераторам, піду до них, сам піду, наб'юсь на роботу; бо вони ж, маточко, шукають добрих переписувачів, я це знаю, що шукають, а вам себе виснажувати не дам; згубного такого наміру не дам вам здійснити. Я, ангелятко моє, неодмінно позичу, і швидше вмру, ніж не позичу. І пишете, голубонько моя, щоб я процента не злякався великого,— і не злякаюсь, маточко, не злякаюсь, нічого тепер не злякаюсь. Я, маточко, попрошу сорок карбованців асигнаціями; це ж не багато, Варенько, як ви думаєте? Чи можна мені сорок карбованців з першого слова повірити? Тобто, я хочу сказати, чи вважаєте ви мене здатним викликати до себе з першого погляду віру й довір'я? По фізіономії можна з першого погляду скласти про мене сприятливе уявлення? Ви пригадайте, ангелятко, здатен я вселити думку? Як ви там самі міркуєте? Знаєте, страх такий почувається,— болісно, правду сказати болісно! З сорока карбованців двадцять п'ять відкладаю на вас, два карбованці сріблом хазяйці, а решту призначаю для власної витрати. Бачите, хазяйці б слід було дати й більше, навіть конче треба; але ви обміркуйте все діло, маточко, переберіть усі мої потреби, то й побачите, що ніяк не можна дати більше, тож нема що й говориги про це, та й згадувати не треба. На карбованець сріблом куплю чоботи; я вже й не знаю, чи здатен буду завтра в старих на посаду прийти. Хустка шийна теж потрібна була б, старій-бо скоро рік мине; та що ви мені обіцяли з старого фартушка вашого не тільки хустку, а й маніжку викроїти, то я про хустку й думати більше не буду. То от чоботи й хустка є. Тепер гудзики, друже мій! Ви ж погодитесь, крихітко моя, що мені без гудзиків не можна бути; а в мене мало не з половини борта обсипались! Я тремчу, коли подумаю, шо його превосходительство можуть такий непорядок помітити та скажуть — та що скажуть! Я, маточко, й не почую, що скажуть; бо вмру, умру, на місці вмру, отактаки візьму та й умру з сорому, від думки самої! Ох, маточко! Та от іще лишиться від усіх потреб трояк; то

це на життя и на півфунтика тютюнцю; бо без тютюну, ангелятко моє, я жити не можу, а вже ось дев'ятий день люльки в рот не брав. Я б, по совісті кажучи, купив би та й вам нічичирк, але совісно. Ось у вас там лихо, ви останнє втрачаєте, а я тут різними приемностями тішуся; то от на те й кажу вам усе це, щоб докори совісті не мучили. Я вам одверто признаюсь, Варенько, я тепер у великій скруті, тобто нічогісінько такого ніколи зо мною не бувало. Хазяйка зневажає мене, пошани ні від кого нема ніякої; нестатки страшенні, борги; а на посаді, де від свого брата чиновника й перше не було мені маснищі,— тепер, маточко, шкода й мови. Я таю, я ретельно від усіх усе таю, і сам таюсь, і на посаду коли входжу, то бочком-бочком, сторонюся всіх. Це ж тільки вам признатися вистачає в мене сили душевної... А що як не дасть! Ну, ні, краще, Варенько, й не думати про це й такими думками заздалегідь не вбивати душі своєї. На те й пишу це, щоб застерегти вас, щоб самі ви про це не думали й думкою лихою не мучились. Ох, боже мій, що то з вами буде тоді! Воно правда й те, що тоді ви з цієї квартири не виїдете, і я буду з вами,— та ні, я вже й не вернуся тоді, я просто згину десь, пропаду. От я вам тут розписався, а поголитися б треба, воно все благообразніше, а благообразність завжди вміє знайти. Ну, дай же господи! Помолюся, та й гайда!

М. Девушкін.

•

Серпня 5-го

Вельмиласкавий Макаре Олексійовичу!

Хоч би вже ви не впадали в розпач! І так горя досить. Посилаю вам тридцять копійок сріблом; більше ніяк не можу. Купіть собі там, що вам потрібніше, щоб хоч до завтрього прожити як-небудь. У нас у самих майже нічого не лишилось, а завтра вже й не знаю, що буде. Сумно, Макаре Олексійовичу! А втім, не журіться; не пощастило, то що ж робити! Федора каже, що ще не біда, що можна до якогось часу й на цій квартирі зостатися, що коли б і переїхали, то небагато б виграли, та що коли схочуть, то скрізь нас знайдуть. Та все ж якось негарно тут зоставатися тепер. Якби не сумно було, я б вам дещо написала.

Яка у вас чудна вдача, Макаре Олексійовичу! Ви занадто вже близько берете все до серця; через це ви завжди будете пренещасною людиною. Я уважно чи-

таю всі ваші листи й бачу, що в кожному листі ви за мене так мучитесь та турбуєтесь, як ніколи за себе не турбувалися. Всі, звичайно, скажуть, що у вас добре серце, але я скажу, що воно вже занадто добре. Я вам даю дружню пораду, Макаре Олексійовичу. Я вам вдячна, дуже вдячна за все, що ви для мене зробили, я все це дуже відчуваю; то поміркуйте ж, яково мені бачити, що ви й тепер, після всіх ваших бід, котрих я була мимовільною причиною,— що й тепер живете тільки тим, чим я живу: моїми радощами, моїми горещами, моїм серцем! Якщо брати отак до серця все чуже й якщо так дуже всьому співчувати, то, далебі, є з чого бути пренещасною людиною. Сьогодні, коли ви ввійшли до мене після посади, я злякалась, дивлячись на вас. Ви були такий блідий, переляканий, у розпачі: на вас лиця не було,— і все того, що ви боялися мені розказати про свою невдачу, боялися мене засмутити, мене злякати, а як побачили, що я трохи не засміялась, то в вас майже все відлягло від серця. Макаре Олексійовичу! Ви не сумуйте, не втрачайте надії, будьте розсудливіші,— прошу вас, благаю вас про це. Ну, от ви побачите, що все буде гаразд, усе зміниться на краще; а то вам важко буде жити, повсякчас нудьгуючи та боліючи чужим горем. Прощайте, мій друже; благаю вас, не турбуйтеся занадто про мене.

В. Д.

Серпня 5-го

Голубонько моя, Варенько!

Ну добре, ангелятко моє, добре! Ви вирішили, що ще не біда те, що я грошей не дістав. Ну, добре, я спокійний, я щасливий за вас! Навіть радий, що ви мене, старого, не покидаєте і на цій квартирі залишитесь. Та вже як усе казати, то й серце моє все радістю переповнилось, коли я побачив, що ви в своєму писемку так гарно про мене написали й почуттям моїм належну похвалу склали. Я це не з гордощів кажу, а тому, що бачу, як ви мене любите, коли про серце моє так непокоїтесь. Ну гаразд; що вже тепер про серце моє мовляти! Серце само по собі; а ось ви наказуєте, маточко, щоб я легкодухим не був. Так, ангелятко моє, либонь, і сам скажу, що не треба її, легкодухості; та попри все це, вирішіть самі, маточко моя, в яких чоботах я завтра на службу піду! Ось воно що, маточко; а така ж думка занапастити лю-

дину може, зовсім занапастити. А головне, рідна моя, що я не для себе й тужу, не для себе й страждаю; як на мене, то байдуже, хоч би і в лютий мороз без шинелі й без чобіт ходити, я перетерплю і все знесу, мені нічого; людина я проста, маленька,— та що люди скажуть? Вороги мої, оті язики лихі всі що заплещуть, коли без шинелі підеш? Адже для людей і в шинелі ходиш та й чоботи, либонь, для них же носиш. Чоботи в такому разі, маточко, душечко ви моя, потрібні мені, щоб підтримати честь і добре ім'я; а в дірявих чоботах і те й те пропало,— повірте, маточко, досвідченості моїй багаторічній повірте; мене, старого, що знає світ і людей, послухайте, а не партачів яких-небудь та писак.

А я вам іще й не розповідав докладно, маточко, як це все власне було сьогодні, чого я натерпівся сьогодні. А того я натерпівся, стільки тяготи душевної за один ранок зніс, що інший і за цілий рік не знесе. Було воно ось як: пішов я, по-перше, рано-ранісінько, щоб і його застати та й на службу виспіти. Дощ був такий, сльота така була сьогодні! Я, ясочко моя, в шинель закутався, іду-йду та все думаю: господи! прости, мовляв, мої провини й пошли здійснення бажань. Повз -ську церкву пройшов, перехрестився, в усіх гріхах покаявся та згадав, що недостойно мені з господом богом умовлятися. Заглибився я в себе самого, і дивитися ні на що не хотілося; так уже, не розбираючи дороги, пішов. На вулицях було безлюдно, а хто зустрічався, то все такі зайняті, заклопотані, та й не диво: хто такої пори ранньої й під таку погоду гуляти піде! Артіль робітників забруднених зустрілася зо мною; заштовхала мене мужва! Боязкість напала на мене, моторошно ставало, вже я про гроші й думати, по правді, не хотів,— на відчай, то й на відчай! Біля самого Воскресенського мосту в мене підошва відстала, так що вже й сам не знаю, на чому я пішов. А тут наш писар Єрмолаєв зустрівся зо мною, битягся, стоїть, очима проводжає, наче на горілку просить. Ех, братику, подумав я, на горілку, яка вже тут горілка! Втомився я страшенно, пристояв, відпочив трохи та й потяг далі. Умисне роздивлявся, до чого б думками приліпитися, розважитися, підбадьоритися: та ні — жодної думки ні до чого не міг приліпити та й затьопався на додаток так, що самого себе соромно стало. Побачив я, нарешті, здалеку будинок дерев'яний, жовтий з мезоніном, на бельведер схожим,— ну, так, думаю, так воно й є, так і Омелян Іванович казав,— Маркова бу-

динок. (Він і є, маточко, отой Марков, що на проценти дає). Я вже й себе тут не тямив і знав же, що Маркова будинок, а спитав-таки будочника — чий, мовляв, це, братику, будинок? Будочник такий грубіян, говорить знехотя, наче сердиться на когось, слова крізь зуби цідить. «Та так,— каже,— це Маркова будинок». Будочники ці всі такі нечулі,— а що мені будочник? А все ж було враження негарне й неприємне,— словом, усе одне до одного; з усього виснуєш щось подібне до свого становища, і це завжди так буває. Повз будинок я три кінці дав вулицею, і що більше ходжу, то гірше стає,— ні, думаю, не дасть, нізащо не дасть! І людина я незнайома, і справа моя делікатна, і постаттю я непоказний,— ну, думаю, як доля вирішить; щоб опісля тільки не каятися, за спробу не з'їдять же мене,— та й відчинив потихеньку хвіртку. А тут інше лихо: нав'язалася на мене паскудна, дурна собачина дворняга; із шкури пнеться, гвалтує! І от такі підлі, дрібні випадки й розлютують завжди людину, маточко, і несміліть на неї наведуть, і всю рішучість, котру заздалегідь обдумав, знищать; отже, я ввійшов у будинок ні живий ні мертвий, увійшов та ще прямо на лихо — не роздивився поночі, що таке внизу біля порога, ступив та й спіткнувся об якусь жінку, а жінка молоко з дійниці в глечики цідила й усе молоко розлила. Заверещала, зарепетувала дурна баба,— мовляв, куди ти, батечку, лізеш, чого тобі треба? — та й почала приказувати про лиху годину. Я, маточко, це до того кажу, що повсякчас зо мною таке ж траплялося в подібних справах; мабуть, так уже мені судилося; завжди я зачеплюся за щось стороннє. Висунулась на галас стара відьма й чухонка хазяйка, я просто до неї,— тут, мовляв, Марков живе? «Ні,— каже; постояла, оглянула мене гарненько.— А вам чого до нього?» Я пояснюю їй, що, мовляв, так і так, Омелян Іванович, ну й про все інше,— кажу, дільце є. Стара кликнула дочку — увійшла й дочка, дівчинка в літах, босонога. «Гукни батька; він нагорі, в пожильців,— заходьте...» Увійшов я. Кімната нічого, на стінах картинки висять, усе генералів якихось портрети, диван стоїть, стіл круглий, резеда, бальзамінчики,— думаю-думаю, чи не забратися мені геть, поки не пізно, втекти чи ні? І ей же ей, маточко, хотів утекти! Я краще, думаю, завтра прийду, і погода краща буде, і я пережду,— а сьогодні он і молоко розлите, і генерали дивляться такі сердиті... Я вже й до дверей, та він увійшов — так

собі, сивенький, очиці такі злодійкуваті, в халаті засмальцьованому й мотузком підперезаний. Спитався, що й як, а я йому: мовляв, так і так, ось Омелян Іванович,— карбованців сорок, кажу; справа така,— та й не доказав. З очей його побачив, що програна справа. «Ні вже,— каже,— що справа, грошей у мене нема; а що у вас застава, чи що, яка?» Я був став пояснювати, шо, мовляв, застави нема, а ось Омелян Іванович,— одно слово, пояснюю, що треба. Вислухавши все: «Ні,— каже,— що Омелян Іванович! У мене грошей нема». Ну, думаю, так, усе так; знав я це, передчував — ну, просто, Варенько, краще б було, якби земля підо мною розступилася; холод такий, ноги задубіли, мурашки по спині пробігли. Я на нього дивлюся, а він на мене дивиться та мало не каже — що, мовляв, ходи-но ти, брат, тут тобі нема чого робити,— так що коли б удруге десь було отаке, то зовсім застидався б. «Та що вам, навіщо гроші потрібні?» (адже от про що спитав, маточко!) Я був рота розтулив, щоб тільки так не стояти даром, та він і слухати не став. «Ні,— каже,— грошей нема; я б,— каже,— залюбки». Вже я йому пояснював, пояснював, кажу, що я ж трошки, я, мовляв, вам віддам, кажу, у строк віддам, та що я й до строку ще віддам, що й процент нехай який хоче бере і що я, їй-богу, віддам. Я, маточко, в ту мить вас згадав, усі ваші нещастя й потреби згадав, ваш півкарбованчик згадав. «Та ні,— каже,— що проценти, от коли б застава! А то в мене грошей нема, їй-богу, нема; я б,— каже,— залюбки». Ще й побожився, харциз!

Ну, тут уже, рідна моя, я й не тямлю, як вийшов, як минув Виборзьку, як на Воскресенський міст потрапив, стомився страшенно, промерз увесь і тільки о десятій годині на посаду встиг з'явитися. Хотів був обчистити себе трохи від грязі, та Снєгірьов, сторож, сказав, що не можна, що щітку зіпсуєш. «А щітка,— каже,— пане, казенна». От вони як тепер, маточко, так що я й у цих осіб мало не гірший за ганчірку, об яку ноги обтирають. Адже що мене, Варенько, вбиває? Не гроші мене вбивають, а всі оці тривоги житейські, всі оці шепоти, усмішечки, жартики. Його превосходительство зненацька якось можуть зауважити щось про мене,— ох, маточко, минули часи золоті мої! Сьогодні перечитав я всї ваші листи; сумно, маточко! Прощайте, рідна, господь нехай боронить вас!

М. Девушкін.

P. S. Горе моє, Варенько, хотів я вам описати пополам із жартиком, тільки, видно, не дається він мені, жартик. Вам хотілося догодити. Я до вас зайду, маточко, неодмінно зайду, завтра зайду.

Серпня 11-го

Варваро Олексіївно! Голубонько моя, маточко! Пропав я, пропали ми обоє, обоє разом, без вороття пропали. Моя репутація, амбіція — все втрачено! Я загинув, і ви загинули, маточко, і ви, разом зо мною, без вороття загинули! Це я, я вас до загибелі призвів! Мене гонять, маточко, зневажають, на глузи беруть, а хазяйка просто лаяти мене стала; кричала, кричала на мене сьогодні, шпетила, шпетила мене, нижче за тріску поставила. А ввечері у Ратазяєва хтось із них став уголос читати одного листа чорнового, якого я вам написав та ненароком упустив з кишені. Матінко моя, який вони глум зняли! Величали, величали нас, реготали, реготали, зрадники! Я ввійшов до них і викрив віроломність Ратазяєва; сказав йому, що він зрадник! А Ратазяєв відповів мені, що я сам зрадник, що я конкетами [1] різними займаюся; каже,— ви таїлися від нас, ви, мовляв, Ловелас; і тепер усі мене Ловеласом звуть, і ім'я іншого нема в мене! Чуєте, ангелятко моє, чуєте,— вони тепер усе знають, їм усе відомо, і про вас, рідна моя, знають, і геть про все, що є у вас, про все знають! Та чого! І Фальдоні туди ж, і він заодно з ними; послав я його сьогодні в ковбасну, так, принести дечого; не йде, та й годі, діло є, каже! «Та ти ж повинен»,— я кажу. «Та ні ж,— каже,— не повинен; ви он моїй пані грошей не платите, то я вам і не повинен». Я не витерпів від нього, від неосвіченого мужика, образи та й назвав його дурнем, а він мені: «Від дурня чув». Я думаю, що він з п'яних очей мені таку грубість сказав — та й кажу: ти, мовляв, п'яний, мужик ти отакий! А він мені: «Ви, чи що, мені піднесли? У самих чи є на що похмелитися; самі у якоїсь по гривеничку христарадите,— та ще додав: — Ех, мовляв, а ще пан!» От, маточко, от до чого дійшло діло! Жити, Варенько, совісно! Наче оглашенний якийсь; гірше ніж безпаспортному бродязі якому-небудь. Лишенько тяжке! — Загинув я, просто загинув! Без вороття загинув.

М. Д.

[1] конкетами — завоюваннями (*франц.*).

Серпня 13-го

Вельмиласкавий Макаре Олексійовичу! Над нами все біди та біди, я вже й сама не знаю, що діяти! Що з вами буде тепер, а на мене надія погана; я сьогодні обпекла собі праскою ліву руку; упустила ненароком, і забила, й обпекла, все разом. Працювати ніяк не можна, а Федора вже третій день хворіє. Я дуже стурбована. Посилаю вам тридцять копійок сріблом; це майже все останнє наше, а я, бог бачить, як бажала б допомогти вам тепер у ваших нуждах. До сліз досадно! Прощайте, друже мій! Вельми потішили б ви мене, якби прийшли до нас сьогодні.

В. Д.

Серпня 14-го

Макаре Олексійовичу! Що це з вами? Бога ви не боїтеся, мабуть! Ви мене просто з розуму зведете. Не сором вам! Ви себе занапащаєте, ви подумайте тільки про свою репутацію! Ви людина чесна, благородна, амбіційна — що як усе дізнаються про вас! Та ви просто з сорому муситимете вмерти! Чи не жаль вам сивого волосся вашого? Ну, чи боїтесь ви бога! Федора сказала, що вже тепер не допомагатиме більше вам, та й я теж вам грошей не даватиму. До чого ви мене довели, Макаре Олексійовичу! Ви думаєте, мабуть, що мені нічого, що ви так погано поводите себе; ви ще не знаєте, що я через вас терплю! Мені й пройти не можна нашими сходами: усі на мене дивляться, пальцем на мене показують і такі страшні речі кажуть; еге, просто кажуть, що *зв'язалась я з п'яницею.* Яково це чути! Коли вас привозять, то всі пожильці з презирством на вас показують: «Ось, — кажуть,— того чиновника привезли». А мені за вас страх як совісно. Клянуся вам, що я переїду звідси. Піду кудись за покоївку, за пралю, а тут не зостанусь. Я вам писала, щоб ви зайшли до мене, а ви не зайшли. Отже, вам ніщо мої сльози та просьби, Макаре Олексійовичу! І де ви грошей узяли? Ради створителя, побережіться. Адже загинете, нізащо загинете! І стид, і страм який! Вас хазяйка і впустити вчора не хотіла, ви в сінях ночували: я все знаю. Якби ви знали, як мені важко було, коли я про все це довідалась. Приходьте до мене, вам буде в нас весело: ми вкупі читатимемо, старе згадуватимемо. Федора про те, як ходила на прощу, розповідатиме. Ради мене, голубчику мій, не занапащайте себе й мене не

занапащайте. Я ж для вас самого й живу, для вас і лишаюся з вами. Отак-то ви тепер! Будьте благородною людиною, твердою в нещастях; пам'ятайте, що бідність не порок. Та й чого западати у відчай: це все тимчасове! Дасть бог — усе поправиться, тільки ви стримайтеся тепер. Посилаю вам семигривеника, купіть собі тютюну чи всього, що вам захочеться, тільки, бога ради, на погане не витрачайте. Приходьте до нас, неодмінно приходьте. Вам, може, як і перше, соромно буде, та ви не соромтеся: це фальшивий сором. Аби ви тільки щиро розкаялись. Надійтеся на бога. Він усе зробить на краще.

В. Д.

Серпня 19-го

Варваро Олексіївно, маточко!

Соромно мені, ясочко моя, Варваро Олексіївно, зовсім застидався. А втім, що ж тут такого, маточко, особливого? Чом серця свого не розвеселити? Я тоді про підошви мої й не думаю, бо підошва дурниця і завжди лишиться простою, підлою, брудною підошвою. Та й чоботи теж дурниця! І мудреці грецькі без чобіт ходили, то чого ж нашому братові з таким негідним предметом панькатися? За що ж ображати, за що ж зневажати мене в такому разі? Ех, маточко, маточко, знайшли що писати! А Федорі скажіть, що вона баба нісенітна, баламутна, буйна та ще й дурна, невимовно дурна! Що ж до сивини моєї, то й у цьому ви помиляєтесь, рідна моя, бо я зовсім не такий старий, як ви думаєте. Ємеля вам кланяється. Пишете ви, що журилися й плакали; а я вам пишу, що я теж журився й плакав. На закінчення бажаю вам усякого здоров'я й благополуччя, а щодо мене, то я теж здоровий і в благополуччі і перебуваю вашим, ангелятко моє, другом

Макаром Дєвушкіним.

Серпня 21-го

Шановна добродійко й ласкавий друже,
Варваро Олексіївно!

Почуваю, що я винен, почуваю, що я завинив перед вами, та й, по-моєму, вигоди з цього нема жодної, маточко, що я все це почуваю, що́ вже ви там не кажіть. Я й перше вчинку мого все це почував, та от занепав же

духом, свідомий провини занепав. Маточко моя, я не лихий і не жорстокосердий; а щоб розшматувати сердечко ваше, голубко моя, треба бути не більше не менше, як кровожерним тигром, ну, а в мене серце овече, і я, як і вам відомо, не маю потягу до кровожерності; отже, ангелятко моє, я й не зовсім винен у вчинку моєму, як так само ні серце, ні думки мої не винні; а вже так, я й не знаю, що винне. Таке вже діло темне, маточко! Тридцять копійок сріблом мені прислали, а потім прислали семигривеничок; у мене серце й занило, коли дивився на ваші сирітські грошенятка. Самі ручку свою обпекли, голодувати скоро будете, а пишете, щоб я тютюну купив. Ну, як же мені було повестися в такому разі? Чи вже так, без усякого сорому, наче той харциз, вас, сиріточку, заходитися грабувати! Отут я й занепав духом, маточко, тобто спочатку, почуваючи мимохіть, що ні до чого не здатний та що я сам хіба не набагато кращий за підошву свою, визнав, що непристойно вважати себе за щось значуще, а, навпаки, самого себе став вважати за щось непристойне й до певної міри неблагопристойне. Ну, а як утратив до себе самого повагу, як заперечувати став добрі якості свої та свою гідність, то вже тут і все пропадай, тут уже й падіння! Це так уже доля визначила, і я в цьому не винен. Спершу я вийшов трошки освіжитися. Тут уже все прийшлось одне до одного: і природа була така слізлива, і погода холодна, і дощ, ну й Ємеля тут же трапився. Він, Варенько, вже все позастановляв, що мав, усе в нього пішло в своє місце, і коли я його зустрів, то в нього вже дві доби ріски в роті не було, так що хотів уже таке застановляти, чого ніяк і застановити не можна, бо й застав таких не буває. Ну, що ж, Варенько, зробив я поступку більше з жалю до людини, ніж з власного потягу. То от як цей гріх стався, маточко! Ми вже вдвох із ним як плакали! Вас згадували. Він добрячий, він дуже добра людина й вельми чуйна людина. Я, маточко, сам усе це відчуваю; зо мною через те й трапляється все таке, що я дуже все це відчуваю. Я знаю, що я вам, голубонько ви моя, завдячую! Пізнавши вас, я став, по-перше, й самого себе краще знати і вас став любити; а до вас, ангелятко моє, я був самотній і наче спав, а не жив на світі. Вони, лиходії мої, казали, що навіть і постать моя непристойна, і гребували мною, ну й я став гребувати собою; казали, що я тупий, я й справді думав, що я тупий; а як ви мені з'явилися, то все моє життя освітили темне, аж серце й душа моя освітилися, і я знайшов

душевний спокій і пізнав, що й я не гірший за інших; що так тільки, не блищу нічим, лоску нема, тону нема, а все ж я людина, що серцем і думками я людина. Ну, а тепер відчув, що мене гонить доля, що вона принижує мене, і я став заперечувати власну свою гідність та, пригноблений моїми бідами, занепав духом. І тим що ви тепер усе знаєте, маточко, то я благаю вас слізно не цікавитися більше цією матерією, бо серце моє розривається, і гірко, тяжко.

Свідчу, маточко, вам пошану мою й перебуваю вашим вірним

Макаром Дєвушкіним.

Вересня 3-го

Я не докінчила попереднього листа, Макаре Олексійовичу, бо важко було мені писати. Часом бувають у мене хвилини, коли я рада бути в самоті, самій сумувати, самій тужити, без поділу, і такі хвилини починають находити на мене чимраз частіше. У спогадах моїх є щось таке незрозуміле для мене; воно захоплює мене так несвідомо, так дуже, що я по кілька годин буваю нечутлива до всього навколо й забуваю все, все теперішнє. І нема в теперішньому житті моєму враження, чи приємного, чи важкого, сумного, яке не нагадало б мені чогось такого ж у минулому моєму, і найчастіше мого дитинства, мого золотого дитинства! Але мені стає завжди важко після таких моментів. Я якось слабну, моя мрійність знесилює мене, а здоров'я моє й без того усе гіршає.

Але сьогодні свіжий, яскравий, блискучий ранок, яких мало тут восени, оживив мене, і я радісно його зустріла. Отже, в нас уже осінь! Як я любила осінь у селі! Я ще дитиною була, але й тоді вже багато відчувала. Осінній вечір я любила більше, ніж ранок. Я пам'ятаю, за два кроки від нашого будинку, під горою, було озеро. Це озеро,— я немов бачу його тепер,— це озеро було таке широке, світле, чисте, як кришталь! Бувало, коли вечір тихий,— озеро спокійне; на деревах, що по берегу росли, лист не ворухнеться, вода теж без руху, наче дзеркало. Свіжо! Холодно! Падає роса на траву, в хатах на березі засвітяться вогники, череду приженуть — тут я й вислизну нишком з дому, щоб подивитися на моє озеро, і задивлюсь, бувало. Яка-небудь в'язанка хворосту горить у рибалок при самій воді, і світло далеко-далеко по воді ллється. Небо таке холодне, синє і по краях розведене

все червоними, вогненними стягами, і стяги ці дедалі блідіші стають; виходить місяць; повітря таке лунке: чи пурхне сполохана пташка, чи очерет забринить від легенького вітерця, а чи риба плюснеться у воді,— все, бувало, чути. Понад синьою водою встає біла пара, тонка, прозора. Далечінь темніє; все якось тоне в тумані, а поблизу все так різко обточене, наче різцем обрізане,— човен, берег, острови; бочка яка-небудь, покинута, забута біля самого берега, ледь-ледь гойдається на воді, гілка рокитова з пожовклим листям плутається в очереті,— спурхне чайка запізніла, то порине в холодну воду, то знов спурхне й потоне в тумані. Я задивлялася, заслухувалась,— чудно мені! А я ще була дитиною, дитя!..

Я так любила осінь,— пізню осінь, коли вже впорають хліба, скінчать усі роботи, коли вже в хатах почнуться досвітки, коли вже всі ждуть зими. Тоді все стає похмурішим, небо супиться хмарами, жовте листя стелеться стежками край оголеного лісу, а ліс синіє, чорніє,— особливо увечері, коли спуститься вогкий туман і дерева миготять з туману, мов велетні, мов потворні, страшні привиди. Спізнишся, бувало, на прогулянці, відстанеш від інших, ідеш одна, поспішаєш,— моторошно! Сама тремтиш, як лист; от-от, думаєш, визирне хтось страшний з-за цього дупла; тим часом вітер пронесеться лісом, загуде, зашумить, завиє так жалісно, зірве хмару листя з чахлого гілля, закрутить ним у повітрі, і за ним довгою, широкою, галасливою зграєю, з диким пронизливим криком, промчать птахи, так що небо чорніє і все застилається ними. Страшно стане, а тут немов почуєш когось,— чийсь голос, наче хтось шепоче: «Тікай, тікай, дитино, не спізняйся; страшно тут буде зараз, тікай, дитино!» — жах пройде по серцю, і тікаєш-тікаєш так, що дух захоплює. Прибіжиш, засапавшись, додому; дома гамірно, весело; роздадуть нам, усім дітям, роботу: горох або мак лущити. Сирі дрова тріщать у печі; матінка весело наглядає за нашою веселою роботою; стара няня, Уляна, розповідає про старі часи або каже страшних казок про чаклунів та мертвяків. Ми, діти, тиснемось подружка до подружки, а усмішка у всіх на губах. Ось зненацька замовкнемо разом... Чш! шум! наче щось стукає! Нічогісінько нема; то гуде самопрядка у старої Фролівни; якого сміху бувало! А тоді вночі не спимо: боїмося; такі страшні сни насувають. Прокинешся, бувало, ворухнутися не смієш і до світу тремтиш під

укривалом. Вранці встанеш свіжа, як квіточка. Подивишся у вікно: морозом прибило все поле; тонкий осінній іній повис на голих гілках; тонкою, як лист, кригою взялося озеро; встає біла пара над озером; галасує весела пташва. Сонце світить кругом яскравим промінням, і промені розбивають як скло тонку кригу. Ясно, яскраво, весело! В печі знову тріщить вогонь; підсядемо всі до самовара, а в вікна позирає перемерзлий уночі чорний наш собака Полкан і привітно махає хвостом. Селянин проїде повз вікна бадьорою конячкою в ліс по дрова. Всі такі вдоволені, такі веселі!.. Ой яке золоте було дитинство моє!..

Ось я й розплакалась тепер, мов дитина, захоплюючись моїми спогадами. Я так живо, так живо все пригадала, так яскраво стало передо мною все минуле, а теперішнє таке тьмяне, таке темне!.. Чим це скінчиться, чим це все скінчиться? Знаєте, в мене є якась переконаність, якась упевненість, що я вмру нинішньої осені. Я дуже, дуже хвора. Я часто думаю про те, що вмру, але все б мені не хотілося так умерти,— в тутешній землі лежати. Може, я знову зляжу в ліжко, як і тоді, весною, а я ще одужати не встигла. Ось і тепер мені дуже важко. Федора сьогодні пішла кудись на цілий день, і я сиджу сама. А від якогось часу я боюся залишатись на самоті; мені все здається, що в кімнаті зо мною буває хтось інший, що хтось до мене говорить; особливо, коли я про щось задумаюсь і раптом отямлюсь від задуми, аж мені страшно стає. Ось чому я вам такого листа написала; коли я пишу, це минає. Прощайте; кінчаю листа, бо й паперу й часу нема. З виручених за плаття мої та за капелюшок грошей зостався в мене тільки карбованець сріблом. Ви дали хазяйці два карбованці сріблом; це дуже добре; вона замовкне тепер на час.

Полагодьте собі якось одяг. Прощайте; я так стомилась; не розумію, чого я стала така квола; найменше заняття мене втомлює. А от трапиться робота — як робити? Оце ось і вбиває мене.

В. Д.

Вересня 5-го

Голубонько моя, Варенько!

Я сьогодні, ангелятко моє, багато дістав вражень. По-перше, голова в мене цілий день боліла. Щоб якось освіжитися, вийшов я походити Фонтанкою. Вечір був такий темний, сирий. О шостій годині вже смеркає,— ось як те-

пер! Дощу не було, зате був туман, не поступиться доброму дощу. По небу ходили довгими, широкими стягами хмари. Сила людей переходила набережною, і люди були як на те з страшними обличчями, що наганяли нудьгу, п'яні мужики, кирпаті жінки-чухонки, в чоботах і простоволосі, артільники, візники, наш брат у якійсь потребі; хлопчаки, який-небудь слюсарський учень у смугастому халаті, виснажений, зниділий, з обличчям, викупаним у мастилі, з замком у руці; солдат відставний саженного зросту,— ось яка була публіка. Година, певно, була така, що іншої публіки й бути не могло. Судноплавний канал Фонтанка! Барок така прірва, що не розумієш, де це все могло вміститися. На мостах сидять жінки з мокрими пряниками та з гнилими яблуками, і все такі брудні, мокрі жінки. Нудно гуляти Фонтанкою! Мокрий граніт під ногами, обабіч будинки високі, чорні, задимлені; під ногами туман, над головою теж туман. Такий сумний, такий темний був вечір сьогодні.

Коли я повернув на Горохову, вже зовсім смеркло, і газ стали засвічувати. Я давненько-таки не був на Гороховій,— не вдавалося. Галаслива вулиця! Які крамниці, магазини багаті; все так і блищить, і горить, матерія, квіти під склом, різні капелюшки з стрічками. Подумаєш, що все це так, для краси порозкладано — але ж ні: є ж бо люди, що все це купують та своїм дружинам дарують. Багата вулиця! Німецьких булочників чимало живе на Гороховій; теж, певно, люди добре заможні. Скільки карет щомить проїздить; як це все брук витримує! Пишні екіпажі такі, шиби як дзеркало, всередині оксамит та шовк; лакеї дворянські, в еполетах, при шпазі. Я в усі карети заглядав, усе дами сидять, такі вичепурені, може й княжни, і графині. Певно, час був такий, що всі на бали та на зібрання поспішали. Цікаво побачити графиню і взагалі знатну даму зблизька; мабуть, дуже гарно; я ніколи не бачив; хіба ось так, як тепер, у карету заглянеш. Про вас я тут згадав. Ой голубонько моя, рідна моя! Як згадаю тепер про вас, то все серце заниває! Чому ви, Варенько, така нещасна? Ангелятко моє! Та чим же ви гірші за них усіх? Ви в мене добра, прекрасна, вчена; чому ж вам така лиха доля випадає? Чому це так усе трапляється, що ось гарна людина занедбана, а до іншого кого щастя само напрошується? Знаю, знаю, маточко, що негарно це думати, що це вільнодумство; але по щирості, по правді-істині, навіщо одному ще в материній утробі прокаркнула щастя ворона-доля, а

інший з виховного дому на світ божий виходить? І буває ж так, що часто щастя Іванкові-дурникові дістається. Ти, мовляв, Іванку-дурнику, порпайся в мішках дідівських, пий, їж, веселися, а ти, сякий-такий, тільки облизуйся; ти, мовляв, на те й придатний, ти, братику, ось який! Гріх, маточко, воно гріх так думати, та тут хоче-не-хоч гріх якось у душу лізе. Їздили б і ви в такій самій кареті, рідна моя, ясочко. Погляд ваш прихильний генерали ловили б,— не те що наш брат; ходили б ви не в полотняному благенькому платтячку, а в шовку та в золоті. Були б ви не худенькі, не змарнілі, як тепер, а як фігурка сахарна, свіженька, рум'яна, повна. А я б уже тоді і з того самого щасливий був, що бодай з вулиці на вас у яскраво освітлені вікна глянув, що бодай би тінь вашу побачив; від самої думки, що вам там щасливо й весело, пташко ви моя гарненька, і я б повеселів. А тепер що! Мало того, що лихі люди вас занапастили, якась там погань, гульвіса вас ображає. Що фрак на ньому сидить гоголем, що в лорнетку золоту він на вас дивиться, безсоромний, то вже йому все минає, то вже й мову його непристойну вибачливо слухати треба! Годі, чи ж так, голубчики! А чому ж це все? А тому, що ви сирота, тому, що ви беззахисна, тому, що нема у вас друга сильного, котрий би вам опору пристойну дав. А то що це за людина, що це за люди, що їм сироту образити за іграшку? Це якась погань, а не люди, просто погань; так собі, тільки лічаться, а насправді їх нема, і в цьому я певен. Ось вони які, ці люди! А по-моєму, рідна моя, отой катеринщик, якого я сьогодні на Гороховій зустрів, швидше до себе пошану викличе, ніж вони. Він хоч цілий день ходить та поневіряється, жде залежалого, нікчемного шага на шматок хліба, та зате він сам собі пан, сам себе годує. Він милостині просити не хоче; зате він для втіхи людської працює, як заведена машина,— ось, мовляв, чим можу, дам утіху. Злидар, злидар він, правда, все той же злидар; та зате благородний злидар; він втомився, він змерз, а все працює, хоч по-своєму, та все-таки працює. І чимало є чесних людей, маточко, котрі хоч небагато заробляють у міру та корисність праці своєї, але нікому не кланяються, ні в кого хліба не просять. От і я так само, як і цей катеринщик, тобто я не те, зовсім не так, як він, але в своєму розумінні, в благородному, в дворянському відношенні я так само, як і він, в міру сили працюю, скільки, мовляв, можу. Більшого нема від мене; ну, а як нема, то й дарма.

Я до того про катеринщика цього заговорив, маточко, що довелося мені бідність свою вдвоє відчути сьогодні. Зупинився я подивитися на катеринщика. Думки такі лізли в голову,— то я, щоб розвіятися, зупинився. Стою я, стоять візники, дівка якась та ще маленьке дівчатко, все таке забруднене. Катеринщик розташувався перед чиїмись вікнами. Помічаю дитину, хлопчика, так років десяти; був би гарненький, та на вигляд хворий такий, миршавий, в самій сорочечці та ще в чомусь, мало не босий стоїть, роззявивши рота музику слухає — дитячий вік! Задивився, як у німця ляльки танцюють, а в самого руки й ноги подубіли, дрижить та кінчик рукава гризе. Помічаю, що в руках у нього папірець якийсь. Пройшов один добродій і кинув катеринщикові якусь дрібну монетку; монетка упала просто в ту скриньку з огородочкою, де представлений француз, що танцює з дамами. Тільки-но брязнула монетка, стрепенувся мій хлопчик, несміло оглядівся довкола і, мабуть, на мене подумав, що то я гроші дав. Підбіг він до мене, рученята тремтять у нього, голосочок тремтить, простяг він мені папірця й каже: «Записка!» Розгорнув я записку — ну що, все відоме: мовляв, благодійники мої, мати'в дітей умирає, троє дітей голодують, то ви нам тепер допоможіть; а ось, як я вмру, то за те, що пташат моїх тепер не забули, на тому світі вас, благодійники мої, не забуду. Ну, що тут: справа ясна, справа житейська, а що мені їм дати? Ну й не дав йому нічого. А як було жаль! Хлопчик бідненький, посинілий від холоду, може й голодний, і не бреше, єй-єй, не бреше, я це діло знаю. Та тільки те погано, чому ці гидкі матері дітей не бережуть і напівголих на такий холод із записками посилають. Вона, може, дурна баба, характеру не має, та за неї й подбати, може, нема кому, то вона й сидить, підобгавши ноги, може, й справді хвора. Ну, та все ж звернулася б куди слід; а втім, може, й просто шахрайка, умисне голодну й зниділу дитину дурити людей посилає, на хворобу наводить. І чого навчиться сердешний хлопчик з цими записками? Тільки серце його озлобляється; ходить він, бігає, просить. Ходять люди, та ніколи їм. Серця в них кам'яні; слова їхні жорстокі. «Геть! Іди собі! Дзуськи!» Ось що чує він від усіх, і озлобляється серце дитини, і марно дрижить на холоді бідненький, заляканий хлопчик, наче пташа, що з розбитого гніздечка випало. Мерзнуть у нього руки, ноги; дух йому перехоплює. Подивишся, ось

він уже й кашляє; тут недовго ждати, й хвороба, як гад нечистий, заповзе йому в груди, а там, глянь, і смерть уже стоїть над ним, десь у смердючому кутку, без догляду, без допомоги — от і все його життя! Ось яке воно, життя, буває! Ох, Варенько, боляче чути «Христа ради», і мимо пройти, й не дати нічого, сказати йому: «Бог дасть». Деяке «Христа ради» ще нічого. (І «Христа ради» різні бувають, маточко). Деяке довге, протягле, звичне, завчене, просто жебрацьке; цьому ще не так боляче не дати, це довгий жебрак, давнішній, ремеслом жебрак, цей звик, думаєш, він переможе і знає, як перемогти. А деяке «Христа ради» незвичне, грубе, страшне,— от як сьогодні, коли я був узяв записку в хлопчика, тут же під парканом стояв якийсь, не у всіх і просив, каже мені: «Дайте, пане, шага ради Христа!» — та таким грубим голосом, що я здригнувся від якогось страшного почуття, а шага не дав: не було. А ще люди багаті не люблять, щоб бідняки на лиху долю вголос скаржилися — мовляв, вони непокоять, вони настирливі! Та й завжди бідність настирлива,— спати, чи що, заважає їхній стогін голодний!

Признатися вам, рідна моя, став я описувати вам це все почасти, щоб серце розважити, а більше щоб зразок гарного стилю моїх творів вам показати. Бо ви, певно, самі признаєтесь, маточко, що в мене від недавнього часу стиль формується. Але тепер така туга на мене найшла, що я сам моїм думкам до глибини душі став співчувати, і хоч знаю ж, маточко, що цим співчуттям нічого не візьмеш, та все-таки певною мірою справедливість віддаси собі. І дійсно, рідна моя, часто самого себе без ніякої причини упосліджуєш, за ніщо маєш і нижче тріски якої-небудь постановляєш. А коли висловитись порівнянням, то це, може, тому так, що я сам заляканий і загнаний, як і цей, скажімо, бідненький хлопчик, що милостині в мене просив. Тепер я вам, для прикладу, алегорично казатиму, маточко; ось послухайте-но мене: трапляється мені, моя рідна, рано-вранці, на службу поспішаючи, задивитися на місто, як воно там прокидається, встає, димиться, кипить, гримить,— тут часом так умалишся перед таким видовищем, що наче щигля якогось дістав від кого-небудь по цікавому носу, та й поплентаєшся тихший води, нижчий трави своєю дорогою і рукою махнеш! Тепер же роздивіться-но, що в цих чорних, задимлених, великих, капітальних будинках діється,

заглибтеся в це і тоді самі розміркуйте, чи справедливо було безглуздо ставити себе низько й принизливо бентежитися. Завважте, Варенько, що я алегорично кажу, не в прямому розумінні. Ну, погляньмо, що там таке в цих будинках? Там в якому-небудь димному кутку, в конурі сирій якій-небудь, що, через скруту, за квартиру вважається, майстровий який-небудь зі сну прокинувся; а ввісні йому, приміром сказати, цілу ніч чоботи снилися, які вчора він ненароком підрізав, неначебто саме отака дурниця й повинна людині снитися! Ну та він же майстровий, він швець: йому простимо все про одну річ свою думати. В нього там діти пищать і дружина голодна; і не самі шевці встають іноді так, рідна моя. Це б і нічого, і писати про це не варт було б, але ось яка тут виходить обставина, маточко: тут же, в цьому ж таки будинку, поверхом вище або нижче, в позолочених палатах, і великому багатієві все ті самі чоботи, може, вночі снилися, тобто на інший манір чоботи, фасону іншого, та все ж чоботи; бо в тому розумінні, яке я тут маю на думці, маточко, всі ми, рідна моя, виходимо трохи шевці. І це б усе нічого, та тільки те погано, що нема нікого біля цього багатія, нема людини, котра шепнула б йому у вухо, що годі, мовляв, про таке думати, про себе самого думати, для себе самого жити; ти, мовляв, не швець, у тебе діти здорові і дружина їсти не просить; оглянься довкола, чи не побачиш для турбот своїх речі благороднішої, ніж твої чоботи! Ось що хотів я сказати вам алегорично, Варенько. Це, може, занадто вільна думка, рідна моя, але ця думка іноді виникає, іноді приходить і тоді мимохіть гарячим словом із серця вибивається. Отже, й не було чого за ніщо себе мати, злякавшись самого шуму й грому! Закінчу ж тим, маточко, що ви, може, подумаєте, що я наклеп зводжу, або що це так, хандра на мене найшла, або що я це з книжки якоїсь виписав? Ні, маточко, ви не думайте,— не те: наклепом гребую, хандра не находила і з жодної книжки нічого не виписував — от що.

Прийшов я сумний додому, сів до столу, нагрів собі чайника та й налагодився склянку-другу чайку хлебнути. Раптом заглянув до мене Горшков, наш бідний пожилець. Я ще вранці помітив, що він усе чогось коло жильців шмигляє й до мене хотів підійти. А мимохідь скажу, маточко, що їхнє життя-буття незрівнянно гірше за моє. Куди! Дружина, діти! Так що коли б я був Горшков, то вже й не знаю, що б я на його місці зробив! Ну, то от

увійшов мій Горшков, кланяється, сльозинка в нього, як і завжди, на віях гноїться, шаркає ногами, а сам слова не може сказати. Я посадив його на стілець, щоправда, на поламаний, та іншого не було. До чайку запросив. Він перепрошував, довго перепрошував, однак, нарешті, взяв склянку. Хотів був без цукру пити, почав знову перепрошувати, коли я став умовляти його, що треба взяти цукру; довго сперечався, відмовляючись, нарешті поклав у свою склянку найдрібнішу грудочку і став запевняти, що чай незвичайно солодкий. От до якого приниження доводять людей злидні! «Ну як же, що, батечку?» — сказав я йому. «Та от так і так,— мовить,— благодійнику ви мій, Макаре Олексійовичу, явіть ласку господню, допоможіть сімейству нещасному; діти й дружина, їсти нічого; а батькові, мені б то,— каже,— яково!» Я хотів був казати, та він мене перебив: «Я,— мовить,— усіх боюся тут, Макаре Олексійовичу, тобто не те що боюся, а так, знаєте, совісно; люди вони все горді й чванливі. Я б,— каже,— вас, батечку й благодійнику мій, і не турбував би: знаю, що у вас самих неприємності були, знаю, що ви багато й не можете дати, але хоч що-небудь позичте; і тому,— каже,— просити вас насмілився, що знаю ваше добре серце, знаю, що ви самі бідували, що самі й тепер бідуєте,— й що серце ваше тому й відчуває жалість». Скінчив же він тим, що, мовляв, простіть моє зухвальство й мою непристойність, Макаре Олексійовичу. Я відповідаю йому, що радий би душею, та що нема в мене нічого, анічогісінько. «Батечку, Макаре Олексійовичу,— каже він мені,— я багато й не прошу, а от так і так (тут він весь почервонів), дружина,— каже,— діти, голодно,— хоч гривеничок який-небудь». Ну, тут уже мені самому серце защеміло. Куди, думаю, мене перевершили! А в мене всього й лишалося двадцять копійок, та я на них розраховував: хотів завтра на свої крайні потреби витратити. «Ні, голубе мій, не можу; ось так і так»,— кажу. «Батечку, Макаре Олексійовичу, хоч що хочете,— каже,— хоч десять копієчок». Ну, я й дістав йому з шухляди й віддав свої двадцять копійок, маточко, все ж добре діло! Ой злидні які! Розбалакався я з ним: «Та як же ви, батечку,— питаю,— так зубожіли та ще за такого убозтва кімнату наймаєте за п'ять карбованців сріблом!» Пояснив він мені, що півроку тому найняв і гроші заплатив за три місяці наперед; але потім обставини так збіглися, що ні туди ні сюди йому, бідному. Сподівався, він, що справа його на той час скінчиться. А справа в нього неприємна.

Він, бачите, Варенько, за віщось під судом перебуває. Позивається він з купцем якимсь, котрий зшахрував у підряді з казною; обман викрили, купця під суд, а той у справу свою розбишацьку й Горшкова заплутав, що теж тут якось лучився. А по правді Горшков винен тільки в недбальстві, в необережності, в тому, що спустив з ока казенний інтерес. Уже кілька років тягнеться справа: все перешкоди різні виникають для Горшкова. «Але в безчесті, яке накидають мені,— каже мені Горшков,— не винен, нітрохи не винен, в плутні та грабежі не винен». Справа ця трохи його заплямувала; його виключили з служби, і хоч не визнали, що він грунтовно винен, але, до цілковитого свого виправдання, не може досі виправити з купця чималої суми грошей, яка йому належить і яку перед судом у нього оспорюють. Я йому вірю, та суд на слово йому не вірить; справа ж уся в крючках та у вузлах таких, що за сто років не розплутаєш. Ледве трохи розплутають, а купець ще крючок та ще крючок. Я сердечно співчуваю Горшкову, рідна моя, соболюю йому. Людина без посади; за ненадійність нікуди не приймають; що було запасу, проїли; справу заплутано, а тим часом ні з доброго дива, зовсім не до речі, дитина народилася,— ну от витрати; син захворів — витрати, вмер — витрати; дружина хвора; він нездужає на якусь задавнену хворобу: одно слово, зазнав лиха, сповна зазнав. А втім, каже, що сподівається ближчими днями сприятливого розв'язання своєї справи та що в цьому тепер і сумніву нема ніякого. Жаль, жаль, дуже жаль його, маточко! Я ласкаво обійшовся з ним. Людина він занедбана, заплутана; заступництва шукає, то от я й обійшовся з ним ласкаво. Ну, прощайте ж, маточко, Христос з вами, будьте здорові. Голубонька ви моя! Як згадаю про вас, то наче ліки прикладу до хворої душі моєї, і хоч страждаю за вас, але й страждати за вас мені легко.

Ваш справжній друг

Макар Дєвушкін.

Вересня 9-го

Матінко, Варваро Олексіївно!

Пишу вам не тямлячи себе. Я весь схвильований страшною подією. Голова моя йде обертом. Я почуваю, що все довкола мене обертом іде. Ой рідна моя, що я розкажу вам тепер! Ось ми й не передчували цього. Ні, я не вірю, щоб я не передчував; я все це передчував. Усе

це заздалегідь чулося моєму серцю! Я навіть недавно вві сні щось бачив таке.

Ось що сталося! Розкажу вам без стилю, а так, як мені на душу господь покладе. Пішов я сьогодні на посаду. Прийшов, сиджу, пишу. А треба вам знати, маточко, що я й учора писав теж. Ну, то от, учора підходить до мене Тимофій Іванович і особисто зволить наказувати, що — ось, мовляв, папір потрібний, спішний. «Перепишіть,— каже,— Макаре Олексійовичу, чисто, швидко й ретельно: сьогодні на підпис іде». Треба вам сказати, ангелятко, що вчора я був сам не свій, ні на що й дивитись не хотілося; журба, туга така посіла! На серці холодно, на душі темно; в пам'яті все ви були, моя бідна ясочко. Ну от, заходився я переписувати; переписав чисто, гарно, тільки вже не знаю, як вам точніше сказати, чи сам нечистий мене попутав, чи таємна доля якась приділила, а чи просто так мало статися,— тільки пропустив я цілий рядок; смисл і вийшов господь його знає який, просто ніякого не вийшло. З папером учора спізнилися й подали його на підпис його превосходительству тільки сьогодні. Я наче й не було нічого приходжу сьогодні, як звичайно, й сідаю поруч Омеляна Івановича. Треба вам сказати, рідна моя, що з недавнього часу став я вдвічі більше, ніж до того, совіститися й соромитися. Останнім часом я й не дивився ні на кого. Тільки-но зарипить стілець у когось, то я вже й ні живий ні мертвий. Ось так само сьогодні, приник, присмирнів, їжаком сиджу, так що Юхим Якимович (такий задирака, якого й на світі до нього не було) сказав на повний голос: чого, мовляв, ви, Макаре Олексійовичу, сидите таким у-у-у? Та тут таку гримасу скорчив, що всі, хто коло нього й мене був, так і розляглися сміхом і вже, звісно, з мене. І почали, й почали! Я й вуха затис, і очі зажмурив, сиджу собі, не ворухнусь. Такий уже звичай мій; вони так швидше відчеплюються. Раптом чую шум, біганина, метушня; чую — чи не обманюються вуха мої? — кличуть мене, кличуть Дєвушкіна. Затремтіло в мене серце в грудях, і вже сам не знаю, чого я злякався; знаю тільки те, що я так перелякався, як ніколи ще в житті зо мною не бувало. Я приріс до стільця,— і мовби нічого не було, мовби й не я. Але ось знову почали, ближче й ближче. Ось уже над самим вухом моїм: мовляв, Дєвушкіна! Дєвушкіна! Де Дєвушкін? Підводжу очі; передо мною Євстафій Іванович; каже: «Макаре Олексійовичу, до його превосходительства мерщій! Лиха ви наробили з па-

пером!» Тільки саме це й сказав, та досить, правда ж, маточко, досить сказано було? ¡Я помертвів, зледенів, збувся почуттів, іду — ну, та вже просто ні живий ні мертвий рушив. Ведуть мене через одну кімнату, через другу кімнату, через третю кімнату до кабінету — представ! Певно сказати вам, про що я тоді думав, не можу. Бачу, стоять його превосходительство, круг нього всі вони. Я, здається, не вклонився; забув. Сторопів так, що й губи трясуться й ноги трясуться. Та й було чого, маточко. По-перше, совісно; я глянув праворуч у дзеркало, то можна було збожеволіти з того, що я там побачив. А по-друге, я завжди робив так, наче мене й на світі не було. Отже, навряд чи його превосходительству відомо було й про існування моє. Можливо, чули так, побіжно, що є в них у відомстві Дєвушкін, але в близькі з ним стосунки ніколи не заходили.

Почали гнівно: «Як же це ви, добродію! Куди ви дивитесь? Потрібний папір, потрібний спішно, а ви його псуєте. І як же ви це?» Тут його превосходительство звернулися до Євстафія Івановича. Я тільки чую, як до мене звуки слів долітають: «Недбальство! Необачливість! Призводите до неприємностей!» Я розтулив був навіщось рота. Хотів був прощення просити, та не міг, утекти — поважитися не насмів, і тут... тут, маточко, таке сталося, що я й тепер ледве перо тримаю з сорому. Мій гудзик — ну його к бісу! — гудзик, що висів у мене на ниточці, раптом зірвався, відскочив, застрибав (я, мабуть, зачепив його ненароком), забринів, покотився і просто, так-таки просто, клятий, до стоп його превосходительства, і це серед загальної мовчанки! Оце й було усе моє виправдування, все перепрошення, вся відповідь, усе, що я збирався сказати його превосходительству! Наслідки були жахливі! Його превосходительство зараз же звернули увагу на мою постать і на мій костюм. Я згадав, що́ я бачив у дзеркалі; я кинувся ловити гудзика! Найшов на мене дур! Нагнувся, хочу взяти гудзика,— качається, крутиться, не можу впіймати, одно слово, і спритністю відзначився. Тут уже я почуваю, що й останні сили мене покидають, що вже все, все втрачено! Вся репутація втрачена, вся людина пропала! А тут в обох вухах, з доброго дива — Тереза й Фальдоні, і почало передзвонювати. Нарешті впіймав гудзика, підвівся, витягся, та вже, коли дурень, то стояв би собі смирно, руки по швах! Так ні ж: став гудзика до відірваних ниток приладжувати, наче від того він пристане; та ще усмі-

хаюсь, та ще усміхаюсь. Його превосходительство спершу відвернулися, потім знов на мене глянули — чую, кажуть Євстафієві Івановичу: «Як же?.. Подивіться, в якому він вигляді!.. Як він!.. Що він!..» Ой рідна моя, що вже тут — як він та що він? Відзначився! Чую, Євстафій Іванович каже: «Не помічений, ні в чому не помічений, поведінки зразкової, платня достатня, згідно з окладом...» — «Ну, полегшити його як-небудь,— каже його превосходительство.— Видати йому наперед...» — «Та забрав,— кажуть,— забрав, ось за який час уперед забрав. Обставини, мабуть, такі, а поведінки гарної, і не помічений, ніколи не помічений». Я, ангелятко моє, горів, я в пекельному вогні горів! Я вмирав! «Ну,— кажуть його превосходительство голосно,— переписати ж знову якнайшвидше; Дєвушкін, підійдіть сюди, перепишіть знову й без помилки; та послухайте...» Тут його превосходительство обернулися до всіх, роздали накази різні, і всі порозходились. Тільки-но вийшли вони, його превосходительство квапливо виймають бумажника і з нього сотенну. «Ось,— кажуть вони,— чим можу, вважайте, як хочете...» — та й усунув мені в руку. Я, ангеле мій, здригнувся, вся душа моя потряслась; не знаю, що було зо мною; я був схопити їхню ручку хотів. А він же весь зашарівся, мій голубчик, та — от уже тут і на волосок від правди не відступаю, рідна моя,— узяв мою руку недостойну та й потряс її, так-таки узяв та й потряс, наче рівні своїй, наче такому ж, як сам, генералові. «Ідіть,— каже,— чим можу... Помилок не робіть, а тепер гріх пополам».

Тепер, маточко, ось як я вирішив: вас і Федору прошу, а якби діти в мене були, то й їм би наказав, щоб богу молились, тобто ось як: за рідного батька не молились би, а за його превосходительство щоденно й довіку молилися б! Іще скажу, маточко, і це урочисто кажу — слухайте мене, маточко, гарненько — присягаюся, що хоч як загибав я від скорботи душевної в люті дні наших злигоднів, дивлячись на вас, на ваші бідування, й на себе, на моє приниження та на мою нездатність, попри все це, присягаюся вам, що не так мені сто карбованців дорогі, як те, що його превосходительство самі мені, соломі, п'яниці, руку мою недостойну потиснути зволили! Цим вони мене самому собі повернули. Цим учинком вони мій дух воскресили, життя мені солодшим навіки зробили, і я твердо упевнений, що хоч який я грішний перед всевишнім, але молитва про щастя й добробут його превосходительства дійде до престолу його!..

Маточко! Я тепер в душевному розладі жахливому, в хвилюванні жахливому! Моє серце б'ється, хоче з грудей вискочити. І я сам, якось увесь, немовби ослаб. Посилаю вам сорок п'ять карбованців асигнаціями, двадцять карбованців хазяйці даю, в себе тридцять п'ять лишаю; на двадцять одяг полагоджу, п'ятнадцять лишу на життя-буття. А тільки тепер усі оці враження ранкові потрясли всю істоту мою. Я приляжу. Втім, я спокійний, зовсім спокійний. Тільки душу ломить, і чути там, у глибині, душа моя дрижить, тремтить, ворушиться. Я прийду до вас; а тепер я просто хмільний від усіх відчуттів отих... Бог бачить усе, маточко ви моя, голубонько ви моя безцінна.

Ваш гідний друг
Макар Дєвушкін.

Вересня 10-го

Ласкавий мій Макаре Олексійовичу!

Я невимовно рада вашому щастю й умію цінувати чесноти вашого начальника, друже мій. Отже, тепер ви відпочинете від горя. Тільки ж не витрачайте, бога ради, грошей знову марно. Живіть тихенько, якнайскромніше і з цього ж дня починайте завжди хоч скількись там відкладати, щоб нещастя не заскочили вас знову несподівано. За нас, бога ради, не турбуйтеся. Ми з Федорою якось проживемо. Навіщо ви нам грошей стільки прислали, Макаре Олексійовичу? Нам зовсім не потрібно. Ми вдоволені й тим, що є в нас. Правда, нам скоро потрібні будуть гроші на переїзд з цієї квартири, але Федора сподівається одержати з когось давній, старий борг. Залишаю, проте, собі двадцять карбованців на крайні потреби. Решту посилаю вам назад. Бережіть, будь ласка, гроші, Макаре Олексійовичу. Прощайте. Живіть тепер спокійно, будьте здорові й веселі. Я писала б вам більше, але почуваю страшенну втому, вчора я цілий день не вставала з ліжка. Добре зробили, що обіцяли зайти. Навідайте мене, будь ласка, Макаре Олексійовичу.

В. Д.

Вересня 11-го

Люба моя Варваро Олексіївно!

Благаю вас, рідна моя, не розлучайтеся зо мною тепер, тепер, коли я зовсім щасливий і з усього вдоволений. Голубонько моя! Ви Федори не слухайте, а я ро-

битиму все, що ви схочете; поводитимуся гарно, з самої поваги до його превосходительства поводитимуся гарно й охайно; ми знову писатимемо одне одному щасливі листи, звірятимемо одне одному наші думки, наші радощі, наші турботи, якщо будуть турботи; житимемо удвох злагідно й щасливо. Займемося літературою... Ангелятко моє! В моїй долі все змінилося, і все на краще змінилося. Хазяйка стала згідливіша, Тереза розумніша, навіть сам Фальдоні став якийсь моторний. З Ратазяєвим я помирився. Сам, на радощах, пішов до нього. Він, далебі, добрий хлопець, маточко, і що про нього казали поганого, то все це були дурниці. Я виявив тепер, що все це був паскудний наклеп. Він зовсім і не думав нас описувати: він мені це сам казав. Читав мені новий твір. А що тоді Ловеласом він мене назвав, то це все не лайка або назва якась непристойна: він мені пояснив. Це слово в слово з чужомовного взято і значить *спритний хлопець*, а як красивіше сказати, літературніше, то значить *хлопець — погано не клади* — от! а не щось там таке. Жарт невинний був, ангелятко моє. А я, неук, з дурного розуму й образився. Та вже тепер я його перепросив... І погода така чудова сьогодні, Варенько, гарна така. Правда, вранці була невелика паморозь, наче крізь сито сіяло. Нічого! Зате повітря стало трошки свіжіше. Ходив я купувати чоботи і купив дивні чоботи. Пройшовся Невським. «Пчелку» прочитав. Ага пак! Про головне я й забуваю вам розповісти.

Бачите що:

Сьогодні вранці розговорився я з Омеляном Івановичем та з Аксентієм Михайловичем про його превосходительство. Еге, Варенько, вони не з самим мною обійшлися так милостиво. Вони не самому мені добро зробили і добрістю серця свого всьому світу відомі. З багатьох місць на честь йому хвали підносяться і сльози вдячності ллються. У них сирота одна виховувалась. Зволили влаштувати її: видали за людину відому, за чиновника одного, котрий для особливих доручень при їх же превосходительстві перебував. Сина одної вдови до якоїсь канцелярії влаштували та й багато ще благодіянь різних учинили. Я, маточко, визнав за свій обов'язок тут же й мою лепту покласти, всім на повний голос вчинок його превосходительства розповів; я все їм розповів і нічого не потаїв. Я сором до кишені сховав. Який тут сором, яка така амбіція при такій події! Так-таки вголос — хай будуть славні діла його превосходительства!

Я говорив захоплено, з запалом говорив і не червонів, навпаки, гордився, що довелось таке розповідати. Я про все розповів (про вас тільки розсудливо промовчав, маточко), і про хазяйку мою, і про Фальдоні, і про Ратазяєва, і про чоботи, і про Маркова — усе розповів. Деякі там пересміювались, та, правда, і всі вони пересміювались. Тільки це в моїй постаті, мабуть, вони щось смішне знайшли або з приводу чобіт моїх — от саме з приводу чобіт. А з негарним якимсь наміром вони не могли цього зробити. Це так, молодість, або того, що вони люди багаті, але з поганим, лихим наміром вони ніяк не могли моїх слів осміювати. Тобто чогось про його превосходительство — цього вони ніяк не могли зробити. Правда ж, Варенько?

Я й досі не можу якось отямитися, маточко. Всі ці події так збентежили мене! Чи є у вас дрова? Не простудіться, Варенько; чи ж довго простудитися. Ох, маточко моя, ви з вашими сумними думками мене вбиваєте. Я вже бога благаю, як благаю його за вас, маточко! Приміром, чи є у вас вовняні панчішки, або так, з одягу щось тепліше. Глядіть, голубонько моя. Якщо вам щось там потрібне буде, то ви вже, ради створителя, старого не кривдіть. Так-таки просто й ідіть до мене. Тепер тяжкі часи минули. За мене ви не турбуйтесь. Попереду все таке ясне, гарне!

А смутний був час, Варенько! Ну, та вже байдуже, минуло! Роки пройдуть, то й за цим часом зітхнемо. Пам'ятаю я свої молоді роки. Куди! Копійки часом не бувало. Холодно, голодно, а весело, та й годі. Вранці пройдешся Невським, личко стрінеш гарненьке і на цілий день щасливий. Славний, славний був час, маточко! Хороше жити на світі, Варенько! Особливо в Петербурзі. Я з слізьми на очах каявся вчора перед господом богом, щоб простив мені господь усі гріхи мої за цей смутний час: ремство, ліберальні думки, бешкет та азарт. Про вас згадував розчулено в молитві. Ви самі, ангелятко, укріпляли мене, ви самі втішали мене, напучували порадами добрими й повчаннями. Я цього, маточко, ніколи забути не можу. Ваші записочки всі перецілував сьогодні, голубонько моя! Ну, прощайте, маточко. Кажуть, є тут десь недалеко одяг продажний. То ось я незабаром навідаюсь. Прощайте ж, ангелятко. Прощайте!

Вам душевно відданий

Макар Дєвушкін.

Вересня 15-го

Шановний добродію,
Макаре Олексійовичу!

Я вся страшенно схвильована. Послухайте-но, що в нас було. Я щось фатальне передчуваю. Ось подумайте самі, мій безцінний друже: пан Биков у Петербурзі. Федора його зустріла. Він їхав, велів спинити дрожки, сам підійшов до Федори і став допитуватися, де вона живе. Та спершу не казала. Потім він сказав, усміхаючись, що він знає, хто в неї живе. (Певно, Ганна Федорівна все йому розказала). Тоді Федора не витерпіла і тут же на вулиці стала його картати, докоряти, сказала йому, що він людина безпутна, що він причина всіх нещасть моїх. Він відповідав, що коли ні копійки нема, то, звісно, людина нещасна. Федора сказала йому, що я зуміла б прожити роботою, могла б вийти заміж чи й знайти місце якесь, а що тепер щастя моє навіки втрачене, що до того ж я хвора і скоро вмру. На це він відказав, що я ще надто молода, що в мене ще в голові бродить та *що й наші чесноти померхли* (його слова). Ми з Федорою думали, що він не знає нашої квартири, аж раптом учора, тільки-но вийшла я до Гостиного двору по закупки, він входить до нас у кімнату; йому, здається, не хотілося застати мене дома. Він довго розпитував Федору про наше життя-буття, все роздивлявся в нас; мою роботу дивився, нарешті спитав: «Який же це чиновник, що з вами знайомий?» Тоді саме ви через двір проходили; Федора показала йому на вас; він глянув і усміхнувся; Федора просила його іти собі, сказала йому, що я й так уже слаба від прикрощів та що бачити його в нас мені буде дуже неприємно. Він промовчав; сказав, що він так приходив, знічев'я, і хотів дати Федорі двадцять п'ять карбованців; та, звичайно, не взяла. Що б це значило? Чого це він приходив до нас? Я не можу зрозуміти, відкіля йому все про нас відомо! Я не знаю, що й думати. Федора каже, що Аксінья, її зовиця, котра ходить до нас, знайома з прачкою Настасьею, а Настасьїн брат у перших сторожем у тому департаменті, де служить знайомий небожа Ганни Федорівни, то от чи не переповзла якось плітка? Втім, дуже можливо, що Федора й помиляється; ми не знаємо, що й думати. Невже він до нас знову прийде! Сама думка ця жахає мене! Коли Федора розповіла це все вчора, то я так перелякалася, що мало не знепритомніла зо страху. Чого їм ще треба? Я тепер їх знати не хочу! Яке їм діло до мене, бідної! Ох! в якому

я страху тепер; так от і думаю, що сю хвилину ввійде Биков. Що зо мною буде! Що мені ще готує доля? Ради Христа, зайдіть до мене тепер же, Макаре Олексійовичу. Зайдіть, бога ради, зайдіть.

В. Д.

Вересня 18-го

Маточко, Варваро Олексіївно!

Сього числа сталася у нас в квартирі до неможливості гірка, нічим не пояснима й несподівана подія. Наш бідний Горшков (сказати вам треба, маточко) цілком виправдався. Рішення вже давно вийшло, а сьогодні він ходив слухати остаточну резолюцію. Справа скінчилася для нього вельми щасливо. Яка там була провина на ньому за недбальство й необережність — на все вийшло повне відпущення. Присудили виправити з купця на його користь чималу суму грошей, отже, він і достатками дуже поправився, та й честь його від плями звільнилася, і все стало краще,— одно слово, цілком здійснилося його бажання. Прийшов він сьогодні о третій годині додому. На ньому образу свого не було, блідий як полотно, губи в нього трусяться, а сам усміхається — обняв дружину, дітей. Ми всі юрбою ходили до нього поздоровляти його. Він був дуже зворушений нашим учинком, кланявся на всі боки, тис у кожного з нас руку по кілька разів. Мені навіть здалося, що він і виріс, і випрямився та що в нього вже й сльозинки нема в очах. Такий схвильований був, сердешний. Двох хвилин не міг постояти на місці; брав у руки все, що йому траплялося, потім знову кидав, безперестань усміхався й кланявся, сідав, уставав, знову сідав, говорив бозна-що таке — каже: «Честь моя, честь, добре ім'я, діти мої»,— і як говорив! Аж заплакав. У більшості з нас теж навернулися сльози. Ратазяєв, видно, хотів його підбадьорити і сказав: «Де там про честь дбати, коли нічого жувати; гроші, батечку, гроші головне; ось за що богові дякуйте!» — і тут же його по плечу поплескав. Мені здалося, що Горшков образився, тобто не те щоб просто невдоволення висловив, а тільки подивився якось чудно на Ратазяєва та руку його з плеча свого зняв. А перше цього б не було, маточко! Втім, різні бувають вдачі. Ось я, приміром, на таких радощах гордівником би себе не показав; адже часом, рідна моя, і поклін зайвий зробиш, і приниження виявиш не через що інше, як від припадку доброти ду-

шевної та від зайвої лагідності серця... Втім, не про мене тут і річ! «Так,— каже,— і гроші добре; слава богу, слава богу!..» І далі весь час, як ми в нього були, твердив: «Слава богу, слава богу!..» Дружина його замовила обід делікатніший і багатший. Хазяйка наша сама для них куховарила. Хазяйка наша почасти добра жінка. А до обіду Горшков на місці не міг усидіти. Заходив до всіх у кімнати, кликали чи не кликали його. Так собі ввійде, усміхнеться, присяде на стілець, скаже щось, а то й нічого не скаже — і піде. У мічмана навіть карти в руки взяв; його й посадили грати за четвертого. Він пограв, пограв, наплутав у грі, зробив три-чотири ходи й кинув грати. «Ні, — каже,— я ж так, я, — каже,— це тільки так»,— і пішов від них. Мене зустрів у коридорі, узяв мене за обидві руки, подивився мені просто в вічі, тільки так чудно; потис мені руку й відійшов, і все усміхаючись, але якось важко, химерно усміхаючись, наче мертвий. Дружина його плакала з радощів; весело так усе в них було, по-святковому. Пообідали вони хутко. От по обіді він і каже дружині: «Слухай, душенько, я ось трохи приляжу»,— та й пішов на ліжко. Підкликав до себе дочку, поклав їй на голову руку й довго-довго гладив по голівці дитину. Потім знову повернувся до дружини: «А що ж Петенька? Петя наш,— каже,— Петенька?..» Дружина перехрестилась та й відповідає, що він же вмер. «Так, так, знаю, все знаю, Петенька тепер у царстві небесному». Дружина бачить, що він сам не свій, що подія зовсім потрясла його, й каже йому: «Ви б, душенько, заснули».— «Еге, добре, я зараз... я трошки»,— тут він відвернувся, полежав трохи, потім обернувся, хотів сказати щось. Дружина не розчула, спитала його: «Що, мій друже?» А він не відповідає. Вона почекала трошки — ну, думає, заснув,— і вийшла на часинку до хазяйки. За годину вернулася — бачить, чоловік ще не прокинувся й лежить собі, не ворухнеться. Вона думала, що спить, сіла й стала робити щось. Вона розповідає, що працювала з півгодини і так заглибилася в думки, що навіть не пам'ятає, про що думала, каже тільки, що забула про чоловіка. Аж раптом вона отямилась від якогось тривожного відчуття, і гробова тиша в кімнаті вразила її передусім. Вона подивилася на ліжко й бачить, що чоловік лежить усе в одному положенні. Вона підійшла до нього, зсмикнула укривало, дивиться — а він уже холоднісінький,— умер, маточко, вмер Горшков, раптово вмер, наче його громом убило! А чого вмер — бог його знає. Мене це так

тяжко вразило, Варенько, що я досі отямитися не можу. Не віриться щось, щоб так просто могла вмерти людина. Отакий бідолаха, горопаха цей Горшков! Ох, доля, доля яка! Дружина в сльозах, така перелякана. Дівчинка кудись у куток забилася. У них там сум'яття таке йде; слідство медичне робитиму ть... напевно вам не можу сказати. Тільки жаль, ох, як жаль! Сумно подумати, що отак справді ні дня, ні години не відаєш... Загинеш отак нізащо...

Ваш
Макар Дєвушкін.

Вересня 19-го

Шановна добродійко,
Варваро Олексіївно!

Спішу повідомити вас, друже мій, що Ратазяєв знайшов мені роботу в одного письменника. Приїздив якийсь до нього, привіз до нього такий грубий рукопис — слава богу, багато роботи. Тільки так нерозбірно писано, що не знаю, як і до діла взятися; вимагають, щоб швидше. Щось усе про таке писано, що мовби й не тямиш... По сорок копійок з аркуша умовились. Я до того все це пишу вам, рідна моя, що будуть тепер сторонні гроші. Ну, а тепер прощайте, маточко. Я вже просто й до роботи.

Ваш вірний друг
Макар Дєвушкін.

Вересня 23-го

Дорогий друже мій,
Макаре Олексійовичу!

Вже третій день, друже мій, як я вам нічого не писала, а в мене було багато, багато турбот, багато тривоги.

Позавчора був у мене Биков. Я була сама, Федора кудись ходила. Я відчинила йому і так злякалась, коли його побачила, що не могла рушити з місця. Я почувала, що зблідла. Він увійшов своїм звичаєм з гучним сміхом, узяв стілець і сів. Я довго не могла отямитися, нарешті сіла в куток за роботу. Він незабаром перестав сміятися. Здається, мій вигляд вразив його. Я так схудла останнім часом; щоки й очі мої позападали, я була бліда, як хустка... справді, мене важко пізнати тому, хто знав мене перед роком. Він довго й пильно дивився на мене,

нарешті знову розвеселився. Сказав щось таке; я не пам'ятаю, що відповіла йому, і він знову засміявся. Він сидів у мене цілу годину; довго розмовляв зо мною; де про що розпитував. Нарешті, перед прощанням, він узяв мене за руку й сказав (я вам пишу від слова й до слова): «Варваро Олексіївно! Між нами мовити, Ганна Федорівна, ваша родичка, а моя близька знайома й приятелька, препідла жінка. (Тут він ще назвав її одним непристойним словом). Збила вона й вашу сестрицю в перших з путі й вас занапастила. З мого боку і я в цьому випадку падлюкою себе показав, та що ж, діло житейське». Тут він зареготав з усієї сили. Потім додав, що він красномовно говорити не мастак та що головне, те, що пояснити було треба й про що обов'язки благородства веліли йому не мовчати, вже він сказав і стисло переходить до решти. Тут він заявив мені, що просить руки моєї, що за обов'язок свій вважає повернути мені честь, що він багатий, що він забере мене після весілля в своє степове село, що він хоче там зайців полювати; що до Петербурга він ніколи більше не приїде, бо в Петербурзі гидко, що в нього є тут у Петербурзі, як він сам висловився, негідний небіж, котрого він заприсягся позбавити спадщини, і власне задля цього, тобто бажаючи мати законних спадкоємців, просить руки моєї, що це головна причина його сватання. Потім він зуважив, що я дуже бідно живу, що не дивно, коли я хвора, проживаючи в такій хатині, передрік мені неминучу смерть, якщо я хоч місяць так залишуся; сказав, що в Петербурзі квартири гидкі і, нарешті, що чи не треба мені чого?

Я була така вражена його сватанням, що сама не знаю, чого заплакала. Він сприйняв мої сльози як подяку і сказав мені, що він завжди був певен, що я добра, чутлива і вчена дівчина, але що він не перше, проте, зважився на сей захід, як розвідавши найдокладніше про мою теперішню поведінку. Тут він розпитував про вас, сказав, що про все чув, що ви благородних правил людина, що він з свого боку не хоче бути винним вам і що чи досить буде вам п'ятисот карбованців за все, що ви для мене зробили? Коли ж я пояснила йому, що ви для мене те зробили, чого ніякими грішми не оплатиш, то він сказав мені, що все дурниці, що все це романи, що я ще молода й вірші читаю, що романи гублять молодих дівчат, що книжки тільки моральність псують та що він не терпить жодних книжок; радив прожити його роки й тоді про людей говорити; «тоді,— додав він,— і людей пізна-

єте». Потім він сказав, щоб я розміркувала про його пропозиції, що йому вельми буде неприємно, якщо я такий важливий крок зроблю нерозважно, додав, що нерозважність та захоплення гублять юність недосвідчену, але що він дуже бажає дістати від мене сприятливу відповідь, що в противному разі він муситиме одружитися в Москві з купчихою, бо, каже він, «я заприсягся негідника небожа позбавити спадщини». Він силоміць залишив у мене на п'яльцях п'ятсот карбованців, як він висловився, на цукерки; сказав, що в селі я розтовстію, як перепічка, що буду в нього як сир у маслі купатися, що в нього тепер страшенно багато турбот, що він цілий день у справах протинявся та що тепер між ділом забіг до мене. Тут він пішов. Я довго думала, я багато передумала, я мучилась, думаючи, друже мій, врешті я вирішила. Друже мій, я вийду за нього, я повинна згодитися на його сватання. Якщо хто може звільнити мене від моєї ганьби, повернути мені чесне ім'я, одвернути від мене бідність, нестатки та нещастя в майбутньому, то це єдино він. Чого ж мені сподіватися від прийдешнього, чого ще питатися в долі? Федора каже, що свого щастя втрачати не треба: каже — що́ ж в такому разі й називається щастям? Я принаймні не бачу іншого шляху для себе, безцінний друже мій. Що мені діяти? Роботою я й так усе здоров'я зіпсувала; робити постійно я не можу. В люди йти? — Я з нудьги зачахну, до того ж я нікому не догоджу. Я хвора зроду і тому завжди буду тягарем на чужих руках. Звичайно, я й тепер не в рай іду, але ж що мені діяти, друже мій, що ж мені діяти? З чого вибирати мені?

Я не просила у вас порад. Я хотіла обміркувати сама. Рішення, яке ви прочитали зараз, незмінне, і я про нього негайно повідомляю Бикова, котрий і без того квапить мене з остаточним рішенням. Він сказав, що в нього справи не ждуть, що йому треба їхати та що не відкладати ж їх через дурниці. Знає бог, чи буду я щаслива, в його святій, недовідомій владі доля моя, але я вирішила. Кажуть, що Биков людина добра; він шануватиме мене; може, й я теж шануватиму його. Чого ж сподіватися більше від нашого шлюбу?

Повідомляю вас про все, Макаре Олексійовичу. Я певна, ви зрозумієте всю тугу мою. Не відвертайте мене від мого наміру. Зусилля ваші будуть марні. Зважте в своєму власному серці все, що змусило мене так зробити. Я дуже тривожилась спочатку, але тепер я спо-

кійніша. Що попереду, я не знаю. Що буде, те буде, як бог пошле!..

Прийшов Биков; я кидаю листа незакінченим. Багато ще хотіла сказати вам. Биков уже тут!

В. Д.

Вересня 23-го

Маточко, Варваро Олексіївно!

Я, маточко, поспішаю вам відповідати; я, маточко, поспішаю вам заявити, що я вражений. Усе це якось не той... Учора ми поховали Горшкова. Еге, це так, Варенько, це так; Биков повівся благородно; тільки от бачите, рідна моя, так ви й погоджуєтесь. Звісно, у всьому воля божа; це так, це неодмінно повинно бути так, тобто тут воля божа неодмінно повинна бути; і промисл творця небесного, звичайно, і благий і недовідомий, і доля теж, і вона так само. Федора теж вам співчуває. Звичайно, ви щасливі тепер будете, маточко, в достатках будете, моя голубонько, ясочко моя, ненаглядна ви моя, ангелятко моє,— тільки от бачите, Варенько, як же це так скоро?.. Авжеж, справи... в пана Бикова є справи — звісно, в кого нема справ, і в нього теж вони можуть трапитися... бачив я його, як він від вас виходив. Показний, показний мужчина; і дуже навіть показний мужчина. Тільки все це якось не так, не в тому саме річ, що він показний мужчина, та я тепер якось сам не свій. Тільки ось як же ми тепер листи одне до одного писатимемо? Я ж то, я ж то як же сам зостанусь? Я, ангелятко моє, все зважую, все зважую, як ви писали мені там, у серці моєму все це зважую, причини ці. Я вже двадцятий аркуш закінчував переписувати, а тим часом ці події зайшли! Маточко, це ж ви їдете, то й закупки вам різні зробити треба, черевички різні, платтячко, а ось у мене до речі й магазин є знайомий на Гороховій; пам'ятаєте, як ще я вам усе його описував. Та ні ж! Як же ви, маточко, що ви! Вам же не можна тепер їхати, зовсім не можна, ніяк не можна. Вам же треба купівлі великі робити та й екіпаж заводити. До того ж і погода тепер негарна; ви гляньте-но, дощ як з відра ллє, і такий мокрий дощ, та ще... ще те, що вам холодно буде, моє ангелятко; сердечку вашому буде холодно! Ви ж ось боїтесь чужої людини, а їдете. А я ж на кого тут сам зостануся? Та ось Федора каже, що вас щастя жде велике... але ж вона баба буйна і

мене занапастити хоче. Підете ви до всеношної сьогодні, маточко? Я б пішов на вас подивитися. Воно правда, маточко, цілковита правда, що ви дівчина вчена, доброчесна й чутлива, тільки нехай уже він краще одружується з купчихою! Як ви гадаєте, маточко? Нехай уже краще з купчихою одружується! Я до вас, Варенько ви моя, як смеркне, то й забіжу на годинку. Тепер же рано смеркає, то я й забіжу. Я, маточко, до вас неодмінно на годиночку прийду сьогодні. Ось ви тепер ждете Бикова, а як він піде, то тоді... Ось почекайте, маточко, я забіжу...

Макар Девушкін.

Вересня 27-го

Друже мій, Макаре Олексійовичу!

Пан Биков сказав, що в мене неодмінно має бути три дюжини сорочок голландського полотна. То треба якнайшвидше підшукати білошвейок для двох дюжин, а часу в нас дуже мало. Пан Биков сердиться, каже, що з цим ганчір'ям страшенно багато рахуби. Весілля наше через п'ять днів, а другого дня після весілля ми їдемо. Пан Биков квапиться, каже, що на дурниці не треба гаяти багато часу. Я змучилася від клопоту й ледве на ногах стою. Діла страшна сила, а, далебі, краще, якби цього нічого не було. Та ще: в нас бракує блонд і мережива, то от треба б прикупити, бо пан Биков каже, що він не хоче, щоб дружина його як куховарка ходила, та що я неодмінно повинна «втерти носа всім поміщицям». Так він сам каже. То от, Макаре Олексійовичу, зверніться, будь ласка, до мадам Шіфон на Горохову й попросіть, по-перше, надіслати до нас білошвейок, а по-друге, щоб і сама потурбувалась заїхати. Я сьогодні хвора. На новій квартирі у нас так холодно і страшний безлад. Тіточка пана Бикова ледве дихає від старості. Я боюсь, щоб не вмерла до нашого від'їзду, але пан Биков каже, що нічого, очуняє. В домі в нас безлад страшний. Пан Биков з нами не живе, то люди всі розбігаються бозна-куди. Трапляється, що сама Федора нам прислужує; а камердинер пана Бикова, котрий наглядає за всім, уже третій день не знати де пропадає. Пан Биков заїздить щоранку, все сердиться і вчора побив прикажчика дому, за що мав неприємності з поліцією... Не було з ким і листа до вас послати. Пишу по міській пошті. Ага! Трохи була не забула найважливішого. Скажіть мадам Шіфон, щоб

блонди вона неодмінно змінила відповідно до вчорашнього зразка та щоб сама заїхала до мене показати новий вибір. Та скажіть іще, що я передумала за канзу[1]; що його треба вишивати крошшу. Та ще: літери для вензелів на хустках вишивати тамбуром; чуєте? тамбуром, а не гладдю. Глядіть же не забудьте, що тамбуром! Ось іще мало не забула! Перекажіть їй, бога ради, щоб листики на пелерині шити підвищено, вусики та шипи кордонне, а потім обшити комір мереживом або широкою фальбалою[2]. Будь ласка, перекажіть, Макаре Олексійовичу.

Ваша

В. Д.

P. S. Мені так совісно, що все мучу вас моїми дорученнями. Ось і позавчора ви цілий ранок бігали. Але що діяти! У нас в домі нема ніякого порядку, а я сама нездорова. То не досадуйте на мене, Макаре Олексійовичу. Така нудьга! Ох, що це буде, друже мій, любий мій, добрий мій Макаре Олексійовичу! Я й заглянути боюсь у моє майбутнє. Я все щось передчуваю і наче в чаду якомусь живу.

P. S. Бога ради, мій друже, не забудьте чогось із того, що я вам оце казала. Я все боюсь, щоб ви як-небудь не помилилися. Пам'ятайте ж, тамбуром, а не гладдю.

В. Д.

Вересня 27-го

Шановна добродійко,
Варваро Олексіївно!

Доручення ваші всі виконав ретельно. Мадам Шіфон каже, що вона вже сама думала обшивати тамбуром; що це пристойніше, чи що, вже не знаю, добре не втямив. Та ще, ви там фальбалу написали, то вона й про фальбалу казала. Тільки я, маточко, й забув, що вона мені про фальбалу казала. Пам'ятаю тільки, дуже багато казала; така погана баба! Що пак таке? Та ось вона сама вам усе розкаже. Я, маточко моя, зовсім замотався. Сьогодні я й на посаду не ходив. Тільки ви, рідна моя, даремно зневіряєтесь. Для вашого спокою я ладен усі

[1] к а н з у — легка кофточка без рукавів (*франц.*).
[2] ф а л ь б а л о ю — оборкою (*франц.*).

магазини оббігати. Ви пишете, що в майбутнє заглянути боїтеся. Та сьогодні ж о сьомій годині все знатимете. Мадам Шіфон сама до вас приїде. То ви й не зневіряйтесь; надійтеся, маточко; ачей і все влаштується на краще -- от. Так теє, я все фальбалу ту кляту — ех, ця мені фальбала, фальбала! Я б до вас забіг, ангелятко, забіг би, неодмінно б забіг; я вже й так до воріт вашого будинку разів зо два підходив. Та все Биков, тобто я хочу сказати, що пан Биков усе сердитий такий, то от воно й не той... Ну, та що вже!

Макар Дєвушкін.

Вересня 28-го

Шановний добродію,
Макаре Олексійовичу!

Бога ради, біжіть зараз до діамантщика. Скажіть йому, що серег з перлинами й смарагдами робити не треба. Пан Биков каже, що занадто пишно, що це кусається. Він сердиться; каже, що йому й так витрусило кишеню й що ми його грабуємо, а вчора сказав, що коли б наперед знав та відав про такі витрати, то й не зв'язувався б. Каже, що тільки нас повінчають, то зараз і поїдемо, що гостей не буде і щоб я крутитися й танцювати не надіялась, що ще далеко до свят. Ось він як каже! А бог бачить, чи потрібне мені це все! Сам же пан Биков усе замовляв. Я й відповідати йому нічого не смію: він гарячий такий. Що зо мною буде!

В. Д.

Вересня 28-го

Голубонько моя, Варваро Олексіївно!

Я... тобто діамантщик каже — добре; а я про себе хотів спершу сказати, що я занедужав і встати не можу з ліжка. Ось тепер, коли надійшов час клопіткий, потрібний, то й простуди наскіпалися, лихий би їх узяв! Також повідомляю вас, що на довершення нещасть моїх і його превосходительство зволили бути суворими, і на Омеляна Івановича багато гнівалися й кричали, і під кінець зовсім змучилися, бідненькі. Ось я й повідомляю вас про все. Та ще хотів вам написати що-небудь, тільки

утрудняти вас боюся. Я ж бо, маточко, людина дурна, проста, пишу собі що попадя, то, може, ви там щось і той — ну, та що вже!

Ваш

Макар Дєвушкін.

Вересня 29-го

Варваро Олексіївно, рідна моя!

Я сьогодні Федору бачив, голубонько моя. Вона каже, що вас уже завтра вінчають, а позавтра ви їдете та що пан Биков уже коні наймає. Про його превосходительство я вже повідомляв вас, маточко. Та ще: рахунки з магазину я на Гороховій перевірив; усе вірно, та тільки дуже дорого. Тільки за віщо ж пан Биков на вас сердиться? Ну, будьте щасливі, маточко! Я радий; так, я буду радий, якщо ви будете щасливі. Я б прийшов до церкви, маточко, та не можу, болить поперек. Так ось я все про листи: хто ж тепер передаватиме їх нам, маточко? Ага пак! Ви Федору облагодіяли, рідна моя! Це добре діло ви зробили, друже мій; це ви дуже гарно зробили. Добре діло! А за кожне добре діло вас господь благословлятиме. Добрі діла не лишаються без нагороди, і доброчесність завжди увінчана буде вінцем справедливості божої, чи рано, чи пізно. Маточко! Я б вам багато хотів написати, так, щогодини, щохвилини все писав би, все писав би! В мене ще ваша книжка лишилася одна, *«Бєлкіна повісті»*, то ви її, знаєте, маточко, не беріть її в мене, подаруйте її мені, голубонько моя. Це не тому, що так уже мені читати її хочеться. Але самі ви знаєте, маточко, надходить зима; вечори будуть довгі; сумно буде, то от би й почитати. Я, маточко, переїду з моєї квартири на вашу стару і найматиму в Федори. Я з цією чесною жінкою нізащо тепер не розлучуся; до того ж вона така роботяща. Я вашу квартиру спустілу вчора докладно оглядав. Там як були ваші п'ялечка, а на них шитво, так вони й лишилися незаймані: в кутку стоять. Я ваше шитво розглядав. Лишилися ще тут шматиночки різні. На одне писемко моє ви ниточки почали були намотувати. В столику знайшов папірчика аркушик, а на папірчику написано: *«Шановний добродію, Макаре Олексійовичу, спішу»* — та й усе. Мабуть, вам хтось перебив на найцікавішому місці. В кутку за ширмочками ваше ліжечко

стоїть... Голубонька ви моя!!! Ну, прощайте, прощайте, бога ради, відповідайте мені що-небудь на це писемко мерщій.

Макар Дєвушкін.

Вересня 30-го

Безцінний друже мій, Макаре Олексійовичу!

Все звершилося! Випав мій талан; не знаю який, але я волі господа покірна. Завтра ми їдемо. Прощаюся з вами востанне, безцінний мій, друже мій, благодійнику мій, рідний мій! Не горюйте за мною, живіть щасливо, пам'ятайте про мене, і хай зійде на вас благословення боже! Я згадуватиму вас часто в думках моїх, у молитвах моїх. От і скінчився цей час! Я мало втішного понесу в нове життя із спогадів минулого; тим дорожчий буде спогад про вас, тим дорожчі будете ви моєму серцю. Ви єдиний друг мій; ви самі тільки тут любили мене. Я ж усе бачила, я ж знала, як ви любили мене! Усмішкою одною моєю ви щасливі були, одним рядком листа мого. Вам треба буде тепер відвикати від мене! Як ви самі тут залишитесь! На кого ви тут залишитесь, добрий, безцінний, єдиний друже мій! Лишаю вам книжку, п'яльці, початий лист; коли дивитиметесь на ці початі рядки, то думками читайте далі все, що хотілося б вам почути або прочитати від мене, все, що я написала б вам; а чого б я не написала тепер! Згадуйте про бідну вашу Вареньку, котра вас так дуже любила. Усі ваші листи лишилися в комоді у Федори, у верхній шухляді. Ви пишете, що ви хворі, а пан Биков мене сьогодні нікуди не пускає. Я вам писатиму, друже мій, я обіцяю, але ж один бог знає, що може статися. Отже, попрощаймося тепер назавжди, друже мій, голубчику мій, рідний мій, назавжди!.. Ох, як би я тепер обняла вас! Прощайте, мій друже, прощайте, прощайте. Живіть щасливо; будьте здорові. Моя молитва буде вічно за вас. О! як мені сумно, як давить усю мою душу. Пан Биков кличе мене. Вас вічно любляча

В.

P. S. Моя душа така повна, така повна тепер слізьми...

Сльози душать мене, рвуть мене Прощайте.

Боже! Як сумно!

Пам'ятайте, пам'ятайте вашу бідну Вареньку!

Маточко, Варенько, голубонько моя, безцінна моя. Вас завозять, ви їдете! Так, тепер краще б серце вони з грудей моїх вирвали, ніж вас у мене! Як же ви це! Ось ви плачете, і ви їдете?! Ось я від вас писемко щойно одержав, усе слізьми закапане. Виходить, вам не хочеться їхати; виходить, вас гвалтом завозять, виходить, вам жаль мене, виходить, ви мене любите! Та як же, з ким же ви тепер будете? Там вашому сердечку буде сумно, нудно й холодно. Нудьга його виссе, журба його навпіл роздере. Ви там умрете, вас там у сиру землю покладуть; за вами й поплакати не буде кому там! Пан Биков усе зайців полюватиме... Ох, маточко, маточко! На що ж це ви зважились, як же ви на такий крок зважитися могли? Що ви зробили, що ви зробили, що ви над собою зробили! Адже вас там у могилу заженуть; вони заморять вас там, ангелятко. Ви ж бо, маточко, як пір'їнка слабенькі! І я ж то де був? Чого я тут, дурень, очима лупав! Бачу, дитина дуріє, в дитини просто голівка болить! Чим би тут попросту — так ні ж, дурень дурнем, і не думаю нічого, й не бачу нічого, ніби й правий, ніби це мене й не обходить; та ще по фальбалу бігав!.. Ні, я, Варенько, підведусь; я до завтрього, може, одужаю, то от я й підведусь!.. Я, маточко, під колеса кинусь; я вас не пущу виїжджати! Та ні, що ж це справді таке? Яким правом усе це діється? Я з вами поїду; я за каретою вашою побіжу, якщо мене не візьмете, й бігтиму щомочі, доки дух з мене вийде. Та чи ви ж знаєте, що там таке, куди ви їдете, маточко? Ви, може, цього не знаєте, то мене спитайте! Там степ, рідна моя, там степ, голий степ; ось як моя долоня гола! Там ходить баба бездушна та мужик неосвічений, п'яниця ходить. Там тепер листя з дерев пообсипалося, там дощі, там холодно,— а ви туди їдете! Ну, панові Бикову там є що робити: він там буде з зайцями; а ви що? Ви поміщицею хочете бути, маточко? Але, херувимчику ви мій! Ви погляньте-но на себе, чи скидаєтесь ви на поміщицю?.. Та як же може бути таке, Варенько! До кого ж я листи писатиму, маточко? Еге! От ви зміркуйте, маточко,— мовляв, до кого ж він листи писатиме? Кого ж я маточкою зватиму; ім'ям ласкавим таким кого називатиму? Де мені вас знайти потім, ангелятко моє? Я вмру, Варенько, неодмінно вмру; не знесе моє серце такого нещастя! Я вас, як світло господнє, любив, як дочку рідну любив, я все в вас любив, маточко, рідна моя! І сам для вас тільки й жив самих! Я й працював, і папери писав, і ходив, і гуляв, і спосте-

реження свої папе́рові передавав у вигляді дружніх листів, усе тому, що ви, маточко, тут, насупроти, поблизу жили. Ви, може, цього й не знали, а це все було саме так! Еге, послухайте, маточко, ви розміркуйте, голубонько моя любесенька, як же це може бути, щоб ви від нас поїхали? Рідна моя, адже вам їхати не можна, неможливо; просто ніякісінької можливості нема! Адже ось дощ іде, а ви слабенькі, ви застудитесь. Ваша карета промокне; вона неодмінно промокне. Тільки ви за заставу виїдете, вона й зламається; умисне зламається. Тут же в Петербурзі препаскудно карети роблять! Я й каретників цих усіх знаю; вони тільки щоб фасончик, цяцечку там якусь змайструвати, а нетривко! Заприсягну, що нетривко роблять! Я, маточко, навколішки перед паном Биковим кинуся; я йому доведу, все доведу! І ви, маточко, доведіть; резоном доведіть йому! Скажіть, що ви зостаєтесь і що ви не можете їхати!.. Ой чому це він у Москві з купчихою не одружився? Нехай би вже він там із нею одружився! Йому купчиха краща, вона йому куди більше пасувала б; це вже я знаю чому! А вас би я тут у себе тримав. Та що він вам, маточко, Биков отой! Чим він для вас раптом любий став? Ви, може, тому, що він вам фальбалу все закупає, ви, може, тому! Але що ж таке фальбала? Навіщо фальбала? Вона ж, маточко, дурниця! Тут ідеться про життя людське, а вона ж, маточко, ганчірка — фальбала; вона, маточко, фальбала — шматина. Та я ось вам сам, ось тільки платню одержу, фальбали накуплю; я вам її накуплю, маточко; в мене там ось і магазинчик знайомий є; ось тільки платні дайте діждатися мені, херувимчику мій, Варенько! Ой господи, господи! То ви це неодмінно в степ із паном Биковим від'їжджаєте, без вороття від'їжджаєте! Ой маточко!.. Ні, ви мені ще напишіть, ще мені писемко напишіть про все, і коли поїдете, то й звідтіля листа напишіть. А то ж, ангеле небесний мій, це буде останній лист; а ніяк же не може так бути, щоб лист цей був останній. Бо як же ж так раптом, саме неодмінно останній! Та ні ж, я писатиму, та й ви пишіть... А то в мене й стиль тепер формується... Ой рідна моя, що стиль! Адже тепер ось я й не знаю, що це я пишу, ніяк не знаю, нічого не знаю й не перечитую, і стилю не виправляю, а пишу, аби тільки писати, аби тільки вам написати якнайбільше... Голубонько моя, рідна моя, маточко ви моя!

БІЛІ НОЧІ

Сентиментальний
роман

Із спогадів мрійника

...Чи був він створений затим,
Аби побуть з тобою хвилю,
В сусідстві з серцем дорогим?..
Ів. Тургенєв

НІЧ ПЕРША

Була чудова ніч, така ніч, яка тоді тільки хіба й може бути, коли ми молоді, ласкавий читачу. Небо було таке зоряне, таке ясне небо, що, глянувши на нього, мимохіть треба було спитати себе: невже ж можуть жити під таким небом усякі сердиті й примхливі люди? Це також молоде запитання, ласкавий читачу, дуже молоде, але хай господь частіше посилає його вам на душу!.. Кажучи про примхливих та всяких сердитих добродіїв, я не міг не пригадати й своєї доброзвичайної поведінки за весь цей день. Від самого ранку стала мене мучити якась дивовижна нудьга. Мені раптом здалося, що мене, самотнього, всі покидають та що всі від мене відступаються. Воно, звісно, кожен має право спитати: хто ж ці всі? Бо ось вісім уже років, як я живу в Петербурзі і майже жодного знайомства не зумів завести. Але навіщо мені знайомства? Мені й без того знаний весь Петербург; ось чому й здалося мені, що мене всі покидають, коли весь Петербург знявся і раптом виїхав на дачу. Мені страшно стало лишатися самому, і цілі три дні я блукав містом у глибокій тузі, абсолютно не тямлячи, що зо мною діється. Чи піду на Невський, чи піду в сад, чи блукаю набережною — жодного обличчя з тих, кого звик зустрічати на тому самому місці о певній годині цілий рік. Вони, звичайно, не знають мене, та я їх знаю. Я близько їх знаю; я майже вивчив їхні фізіономії — і милуюся з них, коли вони веселі, і хандрю, коли вони затуманяться. Я майже заприятелював з одним дідусем, котрого стрічаю що божого дня, о певній годині, на Фонтанці. Фізіономія така поважна, задумана; все шепоче собі під ніс і махає лівою рукою, а в правій у нього довга сучкувата тростина з золотим набалдашником. Навіть він помітив мене і душевно турбується мною. Коли б сталося, що мене не було б о певній годині на тому ж місці Фонтанки, я не маю сумніву, що на нього напала б хандра. Ось чому ми іноді мало не вітаємося один з одним, особливо якщо обидва в доброму настрої. Недавно, коли ми не бачилися цілі два дні і третього дня зустрілися, ми вже були й за капелюхи вхопилися, та гаразд, що отямилися вчасно,

опустили руки і з співчуттям пройшли один повз одного. Мені також і будинки знані. Коли я йду, кожен неначе забігає поперед мене на вулицю, дивиться на мене всіма вікнами й мало не вимовляє: «Здорові були; як ся маєте? І я, хвалити бога, здоровий, а до мене в травні додадуть поверх». Або: «Як ся маєте? А мене завтра в ремонт». Або: «Я мало не згорів та ще й перелякався» тощо. Серед них у мене є улюбленці, є близькі приятелі; один із них має намір лікуватися цього літа в архітектора. Умисне заходитиму щодня, щоб не залікували якнебудь, борони його господи!.. Але ніколи не забуду історії з одним прегарненьким ясно-рожевим будиночком. Це був такий миленький мурований будиночок, так привітно дивився на мене, так гордовито дивився на своїх незграбних сусід, що моє серце раділо, коли мені доводилося проходити мимо. Зненацька минулого тижня проходжу я вулицею, і як глянув на приятеля — чую жалісний крик: «А мене фарбують у жовте!» Лиходії! Варвари! Вони не зглянулися ні на що: ні на колони, ні на карнизи, і мій приятель пожовк, як канарка. В мене через це мало жовч не розлилася, і я досі ще не мав сили побачитися із спотвореним моїм бідолахою, якого розфарбували під колір піднебесної імперії.

Отже, ви розумієте, читачу, яким ото чином я знайомий з усім Петербургом.

Я вже сказав, що мене цілі три дні мучив неспокій, аж поки я здогадався, через віщо то. І на вулиці мені було недобре (того нема, цього нема, куди подівся такий-то) — та й дома я був сам не свій. Два вечори дошукувався я: чого бракує мені в моєму кутку? чого так незручно було в ньому залишатися? — і непорозуміло оглядав я свої зелені, задимлені стіни, стелю, завішану павутинням, котре з великим успіхом розводила Мотрона, передивлявся всі свої меблі, оглядав кожен стілець, думаючи, чи не тут лихо? (бо коли в мене хоч один стілець стоїть не так, як учора стояв, то я сам не свій), дивився на вікно, і все дарма... нітрохи не було легше! Я навіть надумав покликати Мотрону і тут же зробив їй батьківську догану за павутиння та й взагалі за неохайність; але вона тільки глянула на мене здивовано й пішла геть, слова не мовивши, так що павутиння ще й досі благополучно висить на місці. І аж сьогодні вранці я, нарешті, здогадався, в чому річ. Е! та це ж вони драпають від мене на дачу! Простіть за тривіальне слівце, але мені було не до високого стилю... бо ж усе, що тільки

було в Петербурзі, або переїхало, або переїздило на дачу; бо ж кожний поважний добродій солідної постави, що наймав візника, в моїх очах ураз обертався на поважного батька родини, котрий після звичайних занять на посаді вирушав без речей в надра своєї фамілії, на дачу; бо ж у кожного перехожого був тепер уже зовсім особливий вигляд, що мало не промовляв до першого-ліпшого зустрічного: «Ми, панове, тут тільки так, мимохідь, а ось за дві години ми поїдемо на дачу». Чи відчинялося вікно, по котрому потарабанили спершу тоненькі, білі, як цукор, пальчики, і висувалася голівка гарненької дівчини, яка підкликала рознощика з вазонами квітів,— мені зараз же, тут же уявлялося, що ці квіти тільки так купується, тобто зовсім не на те, щоб тішитися весною й квітами в душній міській квартирі, а що всі переїдуть ось незабаром на дачу і квіти з собою повезуть. Мало того, я вже дійшов таких успіхів у своєму новому, особливому роді відкриттів, що міг уже безпомилково, тільки глянувши, визначити, на якій хто дачі живе. Мешканці Каменного та Аптекарського островів або Петергофської дороги визначались завченою зграбністю манер, елегантними літніми костюмами й чудовими екіпажами, в яких вони поприїздили до міста. Жителі Парголова й там геть далі з першого погляду справляли враження своєю розсудливістю й солідністю; відвідувач Крестовського острова вирізнявся незворушно-веселим виглядом. Чи щастило мені зустрінути довгу процесію биндюжників, що ліниво йшли з віжками в руках побіля возів, навантажених цілими горами всяких меблів, столів, стільців, диванів турецьких і нетурецьких та іншим хатнім добром, де, поверх усього цього, частенько сиділа, на самому вершку воза, недолуга куховарка, пильнуючи панського добра, як ока в лобі; чи дивився я на важко навантажені домашнім начинням човни, що пливли Невою або Фонтанкою до Чорної річки чи островів,— вози та човни подесятерялися, посотнялися в очах моїх; здавалося, все знялось і поїхало, все переселялося цілими караванами на дачу; здавалося, весь Петербург от-от обернеться на пустелю, так що, врешті, мені стало соромно, прикро й сумно; мені рішуче не було куди й не було чого їхати на дачу. Я ладен був піти з кожним возом, поїхати з кожним добродієм поважної постави, що наймав візника; та жодне, жоднісіньке не запросило мене: наче забули мене, наче я для них був і справді чужий!

Я ходив багато й довго, аж зовсім уже встиг, своїм

звичаєм, забути, де я, коли раптом опинився біля застави. Вмить зробилося мені весело, і я ступив за шлагбаум, пішов поміж засіяними нивами й луками, не відчуваючи втоми, а тільки всією істотою своєю почував, що якийсь тягар спадає з душі моєї. Всі проїжджі дивилися на мене так привітно, от хіба тільки не віталися; усі були такі раді чогось, усі до одного курили сигари. І я був радий, як ще ніколи зо мною не траплялося. Наче я раптом опинився в Італії — отак дуже природа вразила мене, напівхворого городянина, який мало не задихнувся в міських стінах.

Є щось невимовно зворушливе в нашій петербурзькій природі, коли вона, з настанням весни, раптом виявить усю потугу свою, всі даровані їй від неба сили, опушиться, убереться в шати, розцвітиться квітами... Якось мимохіть нагадує вона мені ту дівчину, хирну й хвору, на котру ви дивитеся часом з співчуттям, часом з якоюсь жалісливою любов'ю, а часом просто не помічаєте її, але котра раптом, на одну мить, якось несподівано зробиться невимовно, дивно прекрасною, а ви, вражений, зачарований, мимохіть питаєте себе: яка сила змусила блищати таким вогнем ці сумні, задумані очі? що викликало кров на ці бліді, схудлі щоки? що облило пристрастю ці ніжні риси обличчя? чому так здимаються ці груди? що так несподівано викликало силу, життя й красу на обличчя сердешної дівчини, змусило його заблищати такою усмішкою, оживитися таким сяйливим, іскристим сміхом? Ви дивитеся довкола, ви когось шукаєте, ви здогадуєтеся... Та минає мить, і, може, назавтра ж ви зустрінете знову той самий задуманий і неуважливий погляд, як і перше, те саме бліде обличчя, ту саму покірливість і несміліcть у рухах і навіть каяття, навіть сліди якоїсь мертвущої туги й досади за хвилинне захоплення... І шкода вам, що так хутко, так безповоротно зав'яла миттєва краса, що так облудно й марно блиснула вона перед вами — шкода тому, що навіть полюбити її вам не було часу...

А все-таки моя ніч була краща, ніж день! Ось як це було.

Я повернувся до міста дуже пізно, і вже вибило десяту, коли я став підходити до квартири. Дорога моя йшла набережною каналу, на якій о цій годині не стрінеш живої душі. Правда, я живу в найвіддаленішій частині міста. Я йшов і співав, бо, коли я щасливий, я неодмінно мугикаю щось сам собі, як і кожна щаслива

людина, в котрої нема ні друзів, ні добрих знайомих і котрій у радісну хвилину нема з ким поділити своїх радощів. Раптом сталася зо мною найнесподіваніша пригода.

Осторонь, притулившись до поруччя каналу, стояла жінка; спершись ліктями на грати, вона, видимо, дуже уважно дивилася на каламутну воду каналу. На ній був премиленький жовтий капелюшок і кокетлива чорна мантилька. «Це дівчина, і неодмінно брюнетка»,— подумав я. Вона, здається, не чула моєї ходи, навіть не ворухнулася, коли я пройшов мимо, затамувавши подих і з дуже калатаючим серцем. «Дивно! — подумав я.— Мабуть, вона про щось глибоко замислилась». І раптом я наче прикипів до місця. Мені почулося глухе ридання. Так! я не помилився: дівчина плакала. І за хвилину ще й ще схлипування. Боже мій! У мене серце стиснулось. І хоч який я несмілий з жінками, але ж це була така хвилина!.. Я вернувся, ступив до неї і неодмінно б мовив: «Панно!» — якби тільки не знав, що цей вигук уже тисячу разів вимовлялося в усіх російських великосвітських романах. Це саме й зупинило мене. Та поки я підшукував слово, дівчина отямилась, оглянулась, схаменулася, понурилась і прослизнула повз мене набережною. Я зараз же пішов слідом за нею, але вона здогадалась, залишила набережну, перейшла через вулицю і пішла тротуаром. Я не посмів перейти через вулицю. Серце моє тріпотіло, як у спійманої пташки. Зненацька один випадок прийшов мені на допомогу.

На тому боці тротуару, неподалік від моєї незнайомки, раптом з'явився добродій у фраку, солідних років, але не можна сказати, щоб солідної ходи. Він ішов, похитуючись і обережно спираючись на стіну. Дівчина ж ішла, наче стрілка, квапливо й боязко, як узагалі ходять всі дівчата, котрі не хочуть, щоб хтось зголосився проводити їх уночі додому, і, звичайно, добродій, що хитався, нізащо не наздогнав би її, якби доля моя не напоумила його пошукати штучних засобів. Враз мій добродій, не мовивши нікому й слова, зривається з місця і мчить що є духу, біжить, здоганяючи мою незнайомку. Вона йшла як вітер, але хитний добродій наздоганяв, наздогнав, дівчина скрикнула — і... я благословляю долю за чудовий сучкуватий ціпок, що цим разом нагодився в моїй правій руці. Я миттю опинився на тому боці тротуару, миттю непроханий добродій збагнув, у чім річ, узяв до уваги невідпорний резон, замовк, відстав і, вже як ми були дуже далеко, протестував проти мене в до-

сить енергійних термінах. Та до нас ледве долетіли слова його.

— Дайте мені руку,— сказав я моїй незнайомці,— і він не насміє більше до нас чіплятися.

Вона мовчки подала мені свою руку, ще тремтячу від хвилювання й переляку. О, непроханий добродію! Як я благословляв тебе цієї хвилини! Я мигцем глянув на неї: вона була премиленька й брюнетка — я вгадав; на її чорних віях ще блищали сльозинки недавнього переляку чи попереднього горя,— не знаю. Але на губах уже яскріла усмішка. Вона теж глянула на мене спотайна, злегка почервоніла й понурилась.

— От бачите, навіщо ж ви тоді відігнали мене? Якби я був тут, нічого б не сталося...

— Але я вас не знала: я думала, що ви також...

— А хіба ви тепер мене знаєте?

— Трошки. Ось, приміром, чого ви тремтите?

— О, ви вгадали з першого разу! — відповів я в захваті, що моя дівчина розумниця: це при красі ніколи не вадить.— Так, ви з першого погляду вгадали, з ким маєте справу. Я таки боязкий з жінками, я схвильований, не перечу, не менше, як були ви мить тому, коли цей добродій перелякав вас... Я якийсь переляканий тепер. Наче сон, а я й уві сні не гадав, що розмовлятиму колись хоч з будь-якою жінкою.

— Як? Не-вже?

— Правда. Якщо рука моя тремтить, то це тому, що ніколи ще її не обхоплювала така гарненька маленька ручка, як ваша. Я зовсім відвик від жінок; власне я до них і не звикав ніколи; я ж бо сам-один... Я не знаю навіть, як розмовляти з ними. Ось і тепер не знаю — чи не бовкнув вам якоїсь дурниці? Скажіть мені прямо; попереджаю вас, я не уразливий...

— Ні, нічого, нічого; навпаки. І якщо вже ви наполягаєте, щоб я була відверта, то я вам скажу, що жінкам подобається така боязкість; а якщо ви хочете знати більше, то й мені вона теж подобається, і я не віджену вас від себе до самого дому.

— Ви зробите зо мною,— почав я, задихаючись від захвату,— що я зараз же перестану боятися, і тоді — прощайте всі мої засоби!..

— Засоби? Які засоби? До чого? Оце вже негарно.

— Вибачте, не буду, в мене з язика зірвалося; але як же ви хочете, щоб такої хвилини не було бажання...

— Сподобатися, чи що?

— Еге ж; та будьте, бога ради, будьте добрі. Подумайте, хто я! Мені ж ось двадцять шість років уже, а я нікого ніколи не бачив. Ну, як же я можу добре говорити, вправно й до речі? Вам же буде вигідніше, коли все буде відверто, не приховано... Я не вмію мовчати, коли серце в мені говорить. Ну, та все одно... Чи повірите, жодної жінки, ніколи, ніколи! Жодного знайомства! І тільки мрію кожного дня, що, врешті, колись зустріну кого-небудь. Ой коли б ви знали, скільки разів я був отак закоханий!..

— Та як же, в кого ж?..

— А ні в кого, в ідеал, у ту, котра присниться вві сні. Я створюю в мріях цілі романи. О, ви мене не знаєте! Правда, не можна ж без того; я стрічав двох-трьох жінок, та які вони жінки? Це все такі хазяйки, що... Але я вас насмішу, я розповім вам, що кілька разів думав заговорити, так, запросто, до якоїсь аристократки на вулиці, звісно, коли вона сама; заговорити, звичайно, боязко, шанобливо, палко; сказати, що гину в самотині, щоб вона не відганяла мене, що нема засобу пізнати хоч будь-яку жінку; переконати її, що це навіть обов'язок жінки не відкинути несмілого благання такої нещасної людини, як я. Що, нарешті, і все, чого я вимагаю, це тільки — сказати мені якихось два слова братніх, із співчуттям, не відігнати мене з першого кроку, повірити мені на слово, вислухати, що я казатиму, посміятися з мене, якщо схоче, подати мені надію, сказати мені два слова, тільки два слова, а далі нехай би ми з нею хоч і ніколи не зустрілися!.. Але ви смієтеся... Втім, я на те й кажу...

— Не досадуйте; я сміюся з того, що ви самі собі ворог, і якби ви спробували, то вам і пощастило б, може, хоч би й на вулиці діялося; чим простіше, тим краще... Жодна добра жінка, якщо тільки вона не дурна, а надто не сердита на щось тієї хвилини, не зважилася б відіслати вас без цих двох слів, про які ви так несміло благаєте... А втім, що я! Звичайно, визнала б вас за божевільного. Я ж судила по собі. Сама-бо я багато знаю, як люди на світі живуть!

— О, дякую вам,— закричав я,— ви не знаєте, що ви для мене тепер зробили!

— Добре, добре! Але скажіть мені, з чого ви довідалися, що я така жінка, з якою... ну, яку ви вважали гідною... уваги й дружби... одно слово, не хазяйка, як ви звете. Чому ви зважилися підійти до мене?

— Чому? Чому? Але ж ви були самі, той добродій

занадто сміливий, тепер ніч: погодьтеся самі, що це обов'язок...

— Ні, ні, ще перше, там, на тому боці. Ви ж хотіли підійти до мене?

— Там, на тому боці? Але я, далебі, не знаю, як відповідати; я боюся... Знаєте, я сьогодні був щасливий; я йшов, співав; я був за містом; в мене ще ніколи не бувало таких щасливих хвилин. Ви... мені, може, здалося... Ну, пробачте мені, якщо я нагадаю: мені здалося, що ви плакали, і я... я не міг чути цього... в мене стиснулося серце... О боже мій! Ну, та невже ж я не міг відчути туги за вас? Невже ж гріх було відчути до вас братнє співчуття?.. Вибачте, я сказав співчуття... Ну, та, одно слово, невже я міг образити вас тим, що мимохіть схотілося мені до вас підійти?..

— Облиште, годі, не кажіть,— мовила дівчина, потупившись і стиснувши мою руку.— Я сама винна, що заговорила про це; але я рада, що не помилилася в вас... Та ось уже я дома; мені треба сюди в провулок; тут два кроки... Прощайте, дякую вам...

— То невже ж, невже ми більше ніколи не побачимось?.. Невже це так і лишиться?

— Бачите,— мовила, сміючись, дівчина,— ви хотіли спершу тільки двох слів, а тепер... А втім, я вам нічого не скажу... Може, й зустрінемось...

— Я прийду сюди завтра,— сказав я.— О, простіть мене, я вже вимагаю...

— Еге, ви нетерплячі... ви майже вимагаєте...

— Послухайте, послухайте! — перебив я її.— Простіть, якщо я знову скажу вам щось таке... Але ось що: я не можу не прийти сюди завтра. Я мрійник; у мене так мало справжнього життя, що я такі хвилини, як цю, як тепер, лічу так рідко, що не можу не повторювати цих хвилин у мріях. Я мріятиму про вас цілу ніч, цілий тиждень, весь рік. Я неодмінно прийду сюди завтра, саме сюди, на це ж місце, саме о цій годині, і буду щасливий, пригадуючи вчорашнє. Вже це місце миле мені. В мене вже є два-три такі місця в Петербурзі. Я навіть один раз заплакав, згадуючи, як ви... Звідки знати, може, й ви, десять хвилин тому, плакали, згадуючи... Але простіть мене, я знову забувся; ви, може, колись були тут особливо щасливі...

— Гаразд,— сказала дівчина,— я, певно, прийду сюди завтра, теж о десятій годині. Бачу, що я вже не можу вам заборонити... Ось яка річ: мені треба бути тут; не

подумайте, щоб я вам призначала побачення; я попереджаю вас, мені треба бути тут для себе. Але от... ну, я вже вам просто скажу: це буде нічого, якщо й ви прийдете; по-перше, можуть знову бути неприємності, як сьогодні, та це набік... одно слово, мені просто хотілося б вас бачити... щоб сказаги вам два слова. Тільки, бачите, ви не осудите мене тепер? Не подумайте, що я так легко призначаю побачення... Я б і не призначила, якби... Та нехай це буде моя таємниця! Тільки наперед уговор...

— Уговор! Кажіть, скажіть, скажіть усе заздалегідь; я на все згоден, до всього готовий,— скрикнув я в захваті,— я відповідаю за себе — буду слухняний, шанобливий... ви мене знаєте...

— Саме тому, що знаю вас, і запрошую вас на завтра,— мовила, сміючись, дівчина.— Я вас достеменно знаю. Але глядіть приходьте з умовою; по-перше (тільки, будь ласка, зробіть, що я попрошу,— бачите, я кажу відверто), не закохуйтеся в мене... Цього не можна, запевняю вас. На дружбу я готова, ось вам рука моя... А закохатися не можна, прошу вас!

— Присягаюся вам,— закричав я, схопивши її ручку.

— Годі, не присягайтеся, я ж бо знаю, ви здатні спалахнути, як порох. Не судіть мене, якщо я так кажу. Коли б ви знали... В мене теж нікого нема, з ким би мені можна було слово мовити, в кого б поради спитати. Звичайно, не на вулиці ж шукати порадників, та ви виняток. Я вас так знаю, наче ми двадцять років уже були друзями... Правда ж, ви не зрадите?..

— Побачите... тільки я не знаю, як я вже доживу хоч добу.

— Спіть міцніше; добраніч — і пам'ятайте, що я вам уже звірилась. Але ви так хороше вигукнули допіру: невже ж здавати справу з кожного почуття, навіть з братнього співчування! Знаєте, це було так хороше сказано, що в мене зараз же майнула думка довіритися вам...

— Бога ради, але в чому? що?

— До завтра. Нехай це буде поки що таємницею. Тим краще для вас; хоч здаля на роман скидатиметься. Може, я вам завтра ж скажу, а може, ні... Я ще з вами наперед поговорю, ми познайомимося краще...

— О, та я вам завтра ж усе розкажу про себе! Але що це? Наче чудо зо мною діється... Де я, боже мій? Ну, скажіть, невже ви невдоволені з того, що не розгнівались, як зробила б інша, не відігнали мене на самому початку? Дві хвилини, і ви зробили мене навіки щасли-

вим. Еге! щасливим; як знати, може, ви мене з собою помирили, розв'язали мої сумніви... Може, на мене находять такі хвилини.. Ну, та я вам завтра все розкажу, ви все знатимете, все...

— Гаразд, приймаю; ви й почнете...

— Згоден.

— До побачення!

— До побачення!

І ми розійшлися. Я ходив цілу ніч; я не міг зважитися повернутися додому. Я був такий щасливий... до завтра!

НІЧ ДРУГА

— Ну от і дожили! — сказала вона мені, сміючись і потискуючи мені обидві руки.

— Я тут уже дві години; ви не знаєте, що було зо мною цілий день!

— Знаю, знаю... але до діла. Знаєте, чого я прийшла? Не дурниці ж теревенити, як учора. Ось що: надалі нам треба розумніше робити. Я про все це вчора довго думала.

— В чому ж, у чому бути розумнішими? Щодо мене, я готовий; але ж, далебі, зо мною зроду не траплялося нічого розумнішого, як тепер.

— Справді? По-перше, прошу вас, не тисніть так моїх рук; по-друге, заявляю вам, що я про вас сьогодні довго роздумувала.

— Ну й чим же скінчилося?

— Чим скінчилося? Скінчилося тим, що треба все знову почати, бо на завершення всього я вирішила сьогодні, що я вас іще зовсім не знаю, що вчора я повелася, як дитина, як дівчинка, і, зрозуміло, вийшло так, що в усьому винне моє добре серце, тобто я похвалила себе, як і завжди кінчається, коли ми почнемо своє розбирати. І тому, щоб виправити помилку, я вирішила дізнатися про вас усе якнайдокладніше. Та що дізнаватися про вас нема в кого, то ви й мусите самі розповісти мені все, всі таємнощі. Ну, що ви за людина? Мерщій — починайте ж, розповідайте свою історію.

— Історію! — закричав я, перелякавшись.— Історію! Але хто вам сказав, що в мене є моя історія? В мене нема історії...

— То як же ви жили, коли нема історії? — перебила вона сміючись.

— Зовсім без ніяких історій! Так жив, як у нас кажуть, сам по собі, тобто сам-самісінький,— сам, цілком сам,— розумієте, що таке сам?

— Та як сам? Тобто ви нікого ніколи не бачили?

— О ні, бачити я бачу,— а все ж я сам.

— Що ж, ви хіба не розмовляєте ні з ким?

— У точному розумінні, ні з ким.

— Та хто ж ви такий, поясніть! Стривайте, я здогадуюсь: у вас, мабуть, є бабуся, як і в мене. Вона сліпа, і ось уже ціле життя нікуди мене не пускає, аж я майже зовсім розучилася розмовляти. А коли я років два тому напустувала, то вона бачить, що мене не вдержиш, узяла прикликала мене та й приколола шпилькою моє плаття до свого — і так ми відтоді й сидимо цілі дні; вона панчоху в'яже, хоч і сліпа; а я біля неї сиди, ший або книжку вголос їй читай — такий дивацький звичай, що ось уже два роки приколота...

— Ой боже мій, яке нещастя! Та ні ж, у мене нема такої бабусі.

— А коли нема, то як це ви можете дома сидіти?..

— Послухайте, ви хочете знати, хто я такий?

— Авжеж, авжеж!

— У точному розумінні слова?

— В найточнішому розумінні слова!

— Ну, то прошу, я — тип.

— Тип, тип! Який тип? — закричала дівчина, зареготавши так, наче їй цілий рік не вдавалося сміятись.— Та з вами превесело! Дивіться: ось тут є лавка; сядьмо! Тут ніхто не ходить, нас ніхто не почує, і — починайте ж вашу історію! Бо, ви вже мене не впевните, у вас є історія, а ви тільки таїтеся. По-перше, що це таке тип?

— Тип? Тип — це оригінал, це така кумедна людина! — відповів я, сам розреготавшись слідом за її дитячим сміхом.— Це такий характер. Слухайте: знаєте ви, що таке мрійник?

— Мрійник! Дозвольте, та як не знати? Я сама мрійник! Часом сидиш біля бабусі, і чого-чого до голови не закладеться. Ну, от і почнеш мріяти та так роздумаєшся — ну, просто за китайського принца віддаюсь... А воно ж іноді й добре — мріяти! Втім, ні, бог його знає! Особливо коли є й без того про що думати,— додала дівчина цим разом досить серйозно.

— Чудово! Вже коли ви раз віддавалися за богдихана китайського, то, виходить, цілком мене зрозумієте. Ну, слухайте... Але дозвольте: я ж іще не знаю, як вас звуть?

— Нарешті! От рано згадали!

— Ой боже мій! Та мені й на думку не спало, мені було й так добре...

— Мене звуть — Настенька.

— Настенька! Та й годі?

— Та й годі! Та невже вам мало, невситимий ви отакий!

— Мало? Багато, багато, навпаки, дуже багато, Настенько, добренька ви дівчино, коли з першого разу стали для мене Настенькою!

— Ото ж то бо! Ну!

— Ну от, Настенько, слухайте-но, яка тут виходить смішна історія.

Я сів біля неї, набрав педантськи серйозної пози і почав наче по-писаному:

— Є, Настенько, коли ви того не знаєте, є в Петербурзі дивовижні куточки. До цих місць мовби не заглядає те сонце, яке світить для всіх петербурзьких людей, а заглядає якесь інше, нове, ніби умисне замовлене для цих кутків, і світить на все іншим, особливим світлом. У цих кутках, люба Настенько, виживається начеб зовсім інше життя, не подібне до того, що біля нас кипить, а таке, яке може бути в тридесятому невідомому царстві, а не в нас, за нашого серйозного-пресерйозного часу. Ось це життя і є суміш чогось суто фантастичного, палко-ідеального і разом із тим (на жаль, Настенько!) тьмяно-прозаїчного й звичайного, щоб не сказати: неймовірно пошлого.

— Ху! господи боже мій! яка передмова! Що ж це таке я почую?

— Почуєте ви, Настенько (мені здається, я ніколи не стомлюся називати вас Настенькою), почуєте ви, що в цих кутках проживають химерні люди — мрійники. Мрійник — якщо потрібне його докладне визначення — не людина, а, знаєте, якась істота середнього роду. Оселяється він здебільшого десь у неприступному кутку, немов таїться в ньому навіть від денного світла, і вже як залізе до себе, то так і прирасте до свого кутка, мов слимак, або принаймні він дуже схожий щодо цього на ту цікаву тварину, котра й тварина і будинок разом і котру звуть черепахою. Як ви гадаєте, чому він так любить свої чотири стіни, пофарбовані неодмінно зеленою фарбою, задимлені, похмурі й недозволенно обкурені? Чому цей смішний добродій, коли його приходить навідати хтось із його нечисленних знайомих (а кінчає він тим, що

знайомі всі в нього переводяться), чому ця смішна людина стрічає його так сконфузившись, так змінившись на обличчі і так збентежившись, наче вона щойно вчинила в своїх чотирьох стінах злочин, наче вона фабрикувала фальшиві папірці або якісь віршики, щоб відіслати до журналу при анонімному листі, де пишеться, що справжній поет уже вмер та що друг його за священний обов'язок має опублікувати його вірші? Чому, скажіть мені, Настенько, розмова так не клеїться в цих двох співрозмовників? Чому ні сміх, ні якесь метке слівце не злітає з язика зчудованого приятеля, який зненацька ввійшов, хоч іншим разом він дуже полюбляє і сміх, і метке слівце, й розмови про прекрасну стать, і інші веселі теми? Чому ж, нарешті, цей приятель, певно недавній знайомий, і за першим візитом,— бо другого в такому випадку вже не буде і приятель удруге не прийде,— чому сам приятель так конфузиться, так костеніє, попри всю свою дотепність (якщо тільки вона в нього є), дивлячись на спантеличене обличчя господаря, котрий і сам уже встиг зовсім розгубитися й збитися з останнього глузду після велетенських, але марних зусиль розгладити й розцвітити розмову, виявити з свого боку знання світськості, теж заговорити про прекрасну стать і хоч такою покірливістю сподобатися бідному відвідувачеві, що не туди потрапив, помилково прийшовши до нього в гостину? Чому, врешті, гість раптом хапається за капелюха й хутко іде геть, зненацька згадавши про нагальну справу, якої ніколи не бувало, і сяк-так вивільнює свою руку з гарячих потисків господаря, котрий усяко намагається показати своє каяття й надолужити втрачене? Чому цей приятель регочеться, вийшовши за двері, тут же дає самому собі слово ніколи не приходити до цього дивака,— хоч цей дивак по суті й чудовий хлопець,— і водночас ніяк не може відмовити своїй уяві маленької примхи: порівняти, хоч віддалено, фізіономію свого недавнього співрозмовника за весь час побачення з виглядом того нещасного котятка, котре пом'яли, залякали й всіляко покривдили діти, зрадливо захопивши його в полон, сконфузили вкрай, котре забилося, нарешті, від них під стілець, у темряву, і там цілу годину на дозвіллі мусило наїжуватися, відфоркуватися й мити своє ображене рильце обома лапами та довго ще потому вороже дивитися на природу й життя, ба навіть на подачку з панського обіду, яку припасла для нього жаліслива ключниця?

— Слухайте,— перебила Настенька, що весь час

слухала мене здивовано, розкривши очі й ротика,— слухайте: я зовсім не знаю, чому це все чинилося й чому саме ви ставите мені такі смішні запитання; але що я знаю напевно, то це те, що всі ці пригоди трапилися неодмінно з вами, від слова до слова.

— Безперечно,— відповів я з найсерйознішою міною.

— Ну, коли безперечно, то кажіть далі,— мовила Настенька,— бо мені дуже кортить знати, чим це скінчиться.

— Ви хочете знати, Настенько, що таке робив у своєму кутку наш герой, або, краще сказати, я, бо герой усього цього — я, своєю власною скромною особою; ви хочете знати, чому я так переполохався й стерявся на цілий день від несподіваного візиту приятеля? Ви хочете знати, чому я так схопився, так почервонів, коли відчинили двері до моєї кімнати, чому я не вмів прийняти гостя і так ганебно загинув під тягарем власної гостинності?

— Авжеж, авжеж! — відповіла Настенька.— В цьому й річ. Слухайте: ви чудово розповідаєте, але чи не можна розповідати якось не так чудово? А то ви говорите, наче книжку читаєте.

— Настенько! — відповів я поважним і суворим голосом, ледве втримуючись від сміху.— Люба Настенько, я знаю, що я розповідаю чудово, але — пробачте, інакше я розповідати не вмію. Тепер, люба Настенько, тепер я скидаюсь на духа царя Соломона, котрий був тисячу літ у кубушці, під сімома печатями, й з котрого, нарешті, зняли ці всі сім печатей. Тепер, люба Настенько, коли ми зійшлися знову після такої довгої розлуки,— бо я давно вже знав вас, Настенько, бо я давно вже когось шукав, а це знак, що я шукав саме вас та що нам судилося тепер побачитися,— тепер у моїй голові відкрилися тисячі клапанів, і я мушу пролитися рікою слів, а то я задихнусь. Отже, прошу не перебивати мене, Настенько, а слухати і покірливо, і слухняно: інакше — я замовкну.

— Ні-ні-ні! Ніяк! Кажіть! Тепер я не мовлю й слова.

— Тож далі: є, друже мій Настенько, в моєму дні одна година, яку я надзвичайно люблю. Це та сама година, коли закінчуються майже всі справи, посади й обов'язки, і всі поспішають додому пообідати, лягти відпочити, і тут же, дорогою, винаходять й інші веселі теми на вечір, ніч та й на весь вільний час, що лишається. О цій годині й наш герой,— бо вже дозвольте мені, Настенько, розповідати від третьої особи, бо від першої

розповідати це все страшенно соромно,— так от о цій годині й наш герой, котрий теж був не без діла, прямує за іншими. Але дивне почуття утіхи грає на його блідому, мовби трохи пом'ятому обличчі. Небайдужно дивиться він на вечірню зорю, що спроквола гасне на холодному петербурзькому небі. Коли я кажу — дивиться, то я брешу: він не дивиться, а споглядає якось підсвідомо, наче стомлений або зайнятий водночас якоюсь іншою, цікавішою річчю, так що хіба побіжно, майже мимохіть, може приділити час на все довкола. Він вдоволений, бо покінчив до завтра з досадними для нього *справами*, і радий, як школяр, котрого випустили з класної лави до улюблених ігор та пустощів. Подивіться на нього збоку, Настенько: ви враз побачите, що радісне почуття вже щасливо подіяло на його слабкі нерви й хворобливо роз'ятрену фантазію. Ось він про щось замислився... Ви думаєте про обід? про сьогоднішній вечір? На що він так дивиться? Чи на оцього добродія солідної постави, котрий так картинно вклонився дамі, що прокотила повз нього прудконогими кіньми в блискучій кареті? Ні, Настенько, що́ йому тепер до всіх цих дрібниць! Він тепер уже багатий *своїм особливим* життям; він якось ураз став багатим, і прощальний промінь згасаючого сонця недарма так весело блиснув перед ним, викликавши з зігрітого серця цілий рій вражень. Тепер він ледве помічає ту дорогу, на якій перше найдрібніша дрібниця могла вразити його. Тепер «богиня фантазії» (якщо ви читали Жуковського, люба Настенько) вже заткала примхливою рукою свою золоту основу й стала розвивати перед ним візерунки небувалого, химерного життя — і, хто знає, може, перенесла його примхливою рукою на сьоме кришталеве небо з чудового гранітного тротуару, яким він іде додому. Спробуйте зупинити його тепер, спитайте його зненацька: де він тепер стоїть, якими вулицями йшов? — він напевно б нічого не пригадав, ні того, де ходив, ні того, де тепер стояв, і, почервонівши з досади, неодмінно збрехав би щось для пристойності. Ось чому він так здригнувся, мало не закричав і перелякано оглядівся кругом, коли одна дуже поважна бабуся чемненько зупинила його серед тротуару й почала розпитувати його про дорогу, яку вона загубила. Нахмурившись з досади, простує він далі, ледве помічаючи, що не один перехожий усміхнувся, на нього дивлячись, і обернувся вслід йому та що якась маленька дівчинка, боязко давши йому дорогу, голосно засміялася,

подивившись пильно на його широку споглядальну усмішку й жести руками. Але та ж таки фантазія підхопила в своєму грайливому леті й бабусю, й цікавих перехожих, і дівчинку, що сміялася, і мужичків, котрі тут же вечеряють на своїх баркас, запрудивши Фонтанку (припустімо, що саме нею проходив тоді наш герой), заткала пустотливо всіх і все в свою канву, як мух у павутиння, і з новим надбанням дивак уже ввійшов до себе в утішну нірку, вже сів обідати, вже давно пообідав і отямився аж тоді, коли задумлива й завжди сумна Мотрона, котра йому прислужує, вже все поприбирала з столу й подала йому люльку, отямився і з подивом пригадав, що він уже пообідав, рішуче не помітивши, як це сталося. В кімнаті потемніло; на душі в нього пусто й смутно; ціле царство мрій зруйнувалося круг нього, зруйнувалося без шуму й тріску, пронеслось, як сновидя, а він і сам не пам'ятає, що йому ввижалося. Але якесь темне відчуття, від котрого злегка заскімлили й хвилюються груди його, якесь нове бажання спокусливо лоскоче й дратує його фантазію й непомітно скликає цілий рій нових примар. У маленькій кімнаті панує тиша; самотина й лінощі ніжать уяву; вона запалюється злегка, злегка закипає, як вода в кав'янику старої Мотрони, що безтурботно правиться поруч, у кухні, готуючи свою куховарочну каву. Ось уява вже злегка проривається спалахами, ось уже й книжка, взята без мети й навмання, випадає з рук мого мрійника, який не дійшов і до третьої сторінки. Уява його знову настроєна, збуджена, і раптом знову новий світ, нове, чарівне життя блиснуло перед ним у блискучій своїй перспективі. Новий сон — нове щастя! Новий прийом витонченої, сласної отрути! О, що йому в нашому справжньому житті! На його підкуплений погляд ми з вами, Настенько, живемо так лінивo, повільно, мляво; на його погляд ми всі такі невдоволені з нашої долі, так нудимось нашим життям! Та й справді, дивіться, яке на перший погляд усе між нами, дійсно, холодне, понуре, наче сердите... «Бідні!» — думає мій мрійник. Та й не диво, що думає! Погляньте на ці чародійні примари, котрі так чарівно, так примхливо, так безкрає й широко складаються перед ним у такій чарівливій, одухотвореній картині, де на першому плані, першою людиною, звичайно ж, він сам, наш мрійник, своєю дорогою особою. Погляньте, які різноманітні пригоди, який нескінченний рій запальних мріянь. Ви спитаєте, може, про що він мріє? Навіщо це питати! Та про

все... про роль поета, спершу невизнаного, а потім увінчаного; про дружбу з Гофманом; Варфоломіївська ніч, Діана Вернон, геройська роль при здобутті Казані Іваном Васильовичем, Клара Мовбрай, Євфія Денс, собор прелатів і Гус перед ними, повстання мертвих у Роберті (пам'ятаєте музику? Кладовищем тхне!), Мінна і Бренда, битва при Березині, читання поеми у графині В—ї-Д—ї, Дантон, Клеопатра еі osu amanti[1], домик у Коломні, свій куточок, а поруч любе створіння, яке слухає вас зимового вечора, розкривши ротика й оченята, як слухаєте ви тепер мене, моє маленьке ангелятко... Ні, Настенько, що йому, що йому, сласному неробі, в тому житті, в яке нам так хочеться з вами? Він думає, що це бідне, жалюгідне життя, не передбачаючи, що й для нього, може, колись проб'є сумна година, коли він за один день цього жалюгідного життя віддасть усі свої фантастичні роки, та ще й не за радість, не за щастя віддасть, і вибирати не схоче в ту годину журби, каяття й безборонного горя. Але поки ще не настав він, цей грізний час,— герой наш нічого не бажає, бо він вище бажань, бо з ним усе, бо він пересичений, бо він сам художник свого життя і творить його собі щогодини за новою сваволею. І так же легко, так природно створюється цей казковий, фантастичний світ! Неначе й справді це все не примара! Далебі, ладен вірити іноді, що все це життя не збудження чуттів, не міраж, не омана уяви, а що воно таки дійсне, справжнє, існуюче! Чому ж, скажіть, Настенько, чому ж у такі хвилини утруднюється віддих? Чому ж, якимись чарами, якимсь незнаємим свавіллям, прискорюється пульс, бризкають сльози з очей мрійника, горять його бліді, зволожені щоки й такою непереборною відрадою сповнюється все існування його? Чому ж цілі безсонні ночі збігають, як одна мить, у невичерпній веселості й щасті, і коли зоря блисне рожевим променем у вікна і світанок освітить похмуру кімнату своїм сумнівним фантастичним світлом, як у нас, у Петербурзі, наш мрійник, втомлений, змучений, кидається на ліжко й засинає в завмираннях від захвату свого хворобливо-зворушеного духу й з таким томливо-солодким болем у серці? Так, Настенько, обманешся й мимохіть зачужа повіриш, що пристрасть справжня, щира хвилює душу його, мимохіть повіриш, що є живе, відчутне на дотик у його безплотних мріях! І яка ж омана — ось, наприклад, кохання зійшло в його груди з усією невичерпною радістю,

[1] та її коханці (*італ.*).

з усіма томливими муками... Тільки гляньте на нього і переконаєтесь! Чи повірите ви, люба Настенько, дивлячись на нього, що він справді ніколи не знав тієї, котру він так кохав у своїй нестямній мрії? Невже він бачив її тільки в самих знадливих примарах і йому тільки снилася ця пристрасть? Невже й справді не пройшли вони руч-об-руч стільки років свого життя — самі, вдвох, відкинувши весь світ і з'єднавши кожне свій світ, своє життя з життям друга? Невже не вона, пізньої години, коли настала розлука, не вона лежала, ридаючи й нудьгуючи, на грудях його, не чуючи бурі, що розбурхалася під суворим небом, не чуючи вітру, котрий зривав і заносив сльози з чорних її вій? Невже все це була мрія — і цей сад, сумний, занедбаний і дикий, з доріжками, зарослими мохом, самотній, понурий, де вони так часто ходили вдвох, надіялися, тужили, кохали, кохали одне одного так довго, «так довго й ніжно»! І цей химерний прадідівський дім, де жила вона стільки часу самітно й журно, з старим, понурим чоловіком, завжди мовчазним і жовчним, котрий лякав їх, полохливих, як дітей, що сумно й боязко таїли одне від одного кохання своє? Як вони мучились, як боялися вони, яке невинне, чисте було їхнє кохання і які (звісно ж, Настенько) лихі були люди! І боже мій, невже не її зустрів він згодом, далеко від берегів своєї батьківщини, під чужим небом, південним, гарячим, у дивному вічному місті, в блиску балу, при громі музики, в палаццо (неодмінно в палаццо), потонулому в морі вогнів, на цьому балконі, повитому миртом і трояндами, де вона, впізнавши його, так квапливо зняла свою маску і, прошепотівши: «Я вільна», затремтівши, кинулась у його обійми, і вони, скрикнувши від захвату, пригорнувшись одне до одного, вмить забули й горе, й розлуку, і всі муки, і похмурий дім, і старого чоловіка, і понурий сад на далекій батьківщині, і лавку, на якій, з останнім палким поцілунком, вона вирвалася із занімілих у розпачливій муці обіймів його... О, погодьтеся, Настенько, що схопишся, зніяковієш і почервонієш, як школяр, котрий допіру запхав у кишеню вкрадене з сусіднього садка яблуко, коли який-небудь довготелесий, здоровий хлопець, веселун і балясник, ваш незваний приятель, відчинить ваші двері й крикне, мов нічого не було: «А я, брат, сю хвилину з Павловська!» Боже мій! Старий граф умер, настає невимовне щастя,— а тут люди приїздять з Павловська!

Я патетично замовк, скінчивши мої патетичні вигуки.

Пам'ятаю, що мені страшенно хотілося якось через силу зареготати, бо я вже відчував, що в мені заворушилось якесь вороже бісеня, що мені вже починало перехоплювати горло, посмикувати підборіддя та що дедалі більше зволожувалися очі мої... Я сподівався, що Настенька, яка слухала мене, розкривши свої розумні оченята, зарегоче всім своїм дитячим, нестримно-веселим сміхом, і вже жалкував, що зайшов далеко, що даремно розповів те, що давно вже накипіло в моєму серці, про що я міг говорити як по-писаному, бо давно вже я виготував над самим собою вирок, і тепер не втримався, щоб не зачитати його, признатися, не сподіваючись, що мене зрозуміють; та, на мій подив, вона промовчала, трохи згодом злегка потисла мені руку і з якимсь боязким співчуттям спитала:

— Невже ви й справді так прожили все своє життя?

— Все життя, Настенько,— відповів я,— все життя і, здається, так і скінчу!

— Ні, цього не можна,— сказала вона турботно,— цього не буде; так, чого доброго, і я проживу все життя біля бабусі. Послухайте, а знаєте ви, що це зовсім негарно так жити?

— Знаю, Настенько, знаю! — скрикнув я, не стримуючи більше свого почуття.— І тепер знаю ліпше, ніж будь-коли, що я змарнував усі свої найкращі роки! Тепер я це знаю і відчуваю болючіше від усвідомлення, що сам бог послав мені вас, мого доброго ангела, щоб сказати мені це й довести. Тепер, коли я сиджу біля вас і розмовляю з вами, мені вже й страшно подумати про майбутнє, бо в майбутньому — знову самотність, знову це затхле, непотрібне життя; і про що мріяти буде мені, коли я вже наяву біля вас був такий щасливий! О, будьте благословенні ви, люба дівчино, за те, що не відштрутили мене з першого разу, за те, що я можу вже сказати, що жив хоч два вечори в моєму житті!

— Ох, ні, ні! — закричала Настенька, і сльозинки заблисли на очах її.— Ні, так не буде більше; ми так не розстанемось! Що таке два вечори!

— Ох, Настенько, Настенько! Та чи знаєте ви, як надовго помирили мене з самим собою? Чи знаєте ви, що я тепер не буду вже думати про себе так погано, як іноді думав? Чи знаєте ви, що, може, я не буду більше нудьгувати за тим, що вчинив злочин і гріх у моєму житті, бо таке життя є злочин і гріх? І не думайте, щоб я вам перебільшував щось, бога ради, не думайте цього,

Настенько, бо на мене іноді находять хвилини такої туги, такої туги... Бо мені вже починає здаватися в ці хвилини, що я ніколи не буду здатен почати жити справжнім життям, бо мені вже здавалося, що я втратив усякий такт, усяке чуття в справжньому, дійсному; бо я, нарешті, проклинав сам себе; бо після моїх фантастичних ночей на мене вже находять хвилини протвереження, котрі жахливі! Тим часом чуєш, як довкола тебе гримить і кружляє в життєвому вихорі людська юрба, чуєш, бачиш, як живуть люди — живуть наяву, бачиш, що життя для них не заказане, що їхнє життя не розлетиться, як сон, як видиво, що їхнє життя вічно оновлюється, вічно юне, і жодна година його не подібна до іншої, тоді як сумна й до пошлості одноманітна ляклива фантазія, раба тіні, ідеї, раба першої хмари, яка раптом застеле сонце й стисне тугою справжнє петербурзьке серце, котре так дорожить своїм сонцем,— а вже в тузі яка фантазія! Почуваєш, що вона, врешті, стомлюється, вичерпується в повсякчасному напруженні ця *невичерпна* фантазія, бо ти ж мужнієш, виживаєш із попередніх своїх ідеалів: вони розбиваються на порох, на уламки; і як нема іншого життя, то доводиться будувати його з цих самих уламків. А тим часом душа хоче й просить чогось іншого! І даремно мрійник порпається, як у попелі, у своїх старих мріях, шукаючи в цьому попелі хоч будь-якої іскорки, щоб роздмухати її, відновленим вогнем пригріти похолоділе серце й воскресити в ньому знову все, що було перше таке миле, що зворушувало душу, що кип'ятило кров, що вивирало сльози з очей і так розкішно дурило! Чи знаєте, Настенько, до чого я дійшов? Чи знаєте, що я вже мушу справляти роковини своїх відчуттів, роковини того, що було перше таке миле, чого власне ніколи не бувало,— бо ці роковини справляються все по тих самих дурних, безплотних мріях,— і робити це тому, що й цих дурних мрій нема, тому, що нічим їх вижити; адже й мрії виживаються! Чи знаєте, що я люблю тепер пригадати й навідати в певний строк ті місця, де був щасливий колись по-своєму, люблю укласти своє теперішнє під лад безповоротно вже минулому і часто блукаю, як тінь, без потреби й без мети, смутно й сумно, петербурзькими завулками та вулицями. Які все спомини! Пригадується, наприклад, що ось тут якраз рік тому, якраз у цей самий час, о цій же годині, цим же тротуаром никав я так само одиноко, так само смутно, як і тепер! І пригадуєш, що й тоді мрії були сумні, і хоч і перше

було не краще, та все ж якось почуваєш, що мовби й легше, й спокійніше було жити, що не було цієї чорної думи, котра тепер причепилася до мене; що не було цих докорів совісті, докорів похмурих, безрадісних, що ні вдень ні вночі тепер не дають спокою. І питаєш себе: де ж мрії твої? І похитуєш головою, кажеш: як швидко летять роки! І знову питаєш себе: що ж ти зробив з роками своїми? Куди ти сховав свій кращий час? Жив ти чи ні? Вважай, кажеш собі, вважай, як на світі стає холодно. Минуть іще роки, і за ними прийде похмура самотність, прийде з костуром трясуча старість, а за ними туга й сум. Зблякне твій фантастичний світ, завмруть, зав'януть мрії твої й обсиплються, як жовте листя з дерев... О Настенько! Адже сумно буде лишатися самому, самому-самісінькому і не мати навіть за чим пошкодувати — нічого, нічого як є... бо все, що втратив, все це, все було ніщо, дурний, круглий нуль, було саме лише мріяння!

— Ну, не розжалоблюйте мене більше! — промовила Настенька, втираючи сльозинку, що викотилась з очей її.— Тепер край! Тепер ми будемо вдвох; тепер, хоч би що сталося зо мною, ми вже ніколи не розлучимось. Слухайте. Я проста дівчина, я мало вчилася, дарма що бабуся наймала мені вчителя; але, далебі, я вас розумію, бо все, що ви мені переказали тепер, я вже сама пережила, коли бабуся приколювала мене до плаття. Звичайно, я б так гарно не розповіла, як ви розповіли, я не вчилася,— боязко додала вона, бо все ще відчувала якусь повагу до моєї патетичної промови й до мого високого стилю,— але я дуже рада, що ви цілком відкрилися мені. Тепер я вас знаю, зовсім, усього знаю. І знаєте що? Я вам хочу розповісти й свою історію, всю, не криючись, а ви мені потім дасте пораду за те. Ви дуже розумна людина; обіцяєте ви, що дасте мені цю пораду?

— Ой Настенько,— відповів я,— я хоч і ніколи не був порадником, і тим паче розумним порадником, але бачу тепер, що коли ми завжди так житимемо, то це буде якось дуже розумно, і кожне одне одному надає силу розумних порад! Ну, гарненька моя Настенько, яку ж вам пораду? Кажіть мені просто; я тепер такий веселий, щасливий, сміліший і розумний, що по слово до кишені не полізу.

— Ні, ні! — перебила Настенька засміявшись.— Мені потрібна не сама розумна порада, мені потрібна порада сердечна, братня, так, немовби ви вже вік свій любили мене!

— Гаразд, Настенько, гаразд! — закричав я в захваті.— І якби я вже двадцять років вас любив, то все ж не любив би дужче, ніж тепер!

— Руку вашу! — сказала Настенька.

— Ось вона! — відповів я, простягаючи їй руку.

— Отже, почнімо мою історію!

Історія Настеньки

— Половину історії ви вже знаєте, тобто ви знаєте, що в мене є стара бабуся...

— Якщо друга половина така ж недовга, як і ця...— перебив був я засміявшись.

— Мовчіть і слухайте. Насамперед умова: не перебивати мене, а то я, глядіть, зіб'юся. Ну, слухайте ж смирно.

Є в мене стара бабуся. Я до неї потрапила ще дуже маленькою дівчинкою, бо в мене померли і мати, й батько. Треба гадати, що бабуся перше була багатшою, бо й тепер згадує про кращі дні. Вона ж мене вивчила по-французькому й потім найняла мені вчителя. Коли мені було п'ятнадцять років (а тепер мені сімнадцять), вчитися ми скінчили. Ось тоді саме я й напустувала; що вже я скоїла — я вам не скажу; годі того, що провина була невелика. Тільки одного ранку бабуся підкликала мене до себе і сказала, що як вона сліпа, то за мною не углядить, узяла шпильку й приколола моє плаття до свого, та тут і додала, що так ми будемо все життя сидіти, якщо, звісно, я не зроблюся кращою. Одно слово, перший час відійти ніяк не можна було: і працюй, і читай, і вчись — усе біля бабусі. Я була спробувала якось схитрувати та й умовила сісти на моє місце Феклу. Фекла — наша служниця, вона глуха. Фекла сіла замість мене; бабуся саме заснула в кріслі, а я пішла недалеко, до подруги. Ну, погано й скінчилося. Бабуся без мене прокинулась і про щось спитала, гадаючи, що я все ще сиджу смирно на місці. А Фекла бачить, що бабуся питається, а сама не чує про що, думала, думала, що їй робити, відстебнула шпильку та й кинулась тікати...

Тут Настенька зупинилась і зайшлася реготом. Я засміявся разом із нею. Вона зараз же перестала.

— Слухайте, ви не смійтеся з бабусі. Це я сміюсь, бо смішно... Що ж діяти, коли бабуся, справді, така, а тільки я її все ж трошки люблю. Ну, та тоді й перепало мені: зараз мене знов посадовили на місце і вже ні-ні, ворухнутися було не можна.

Ну, я ще забула вам сказати, що в нас, тобто в бабусі, свій будинок, тобто маленький домик, всього троє вікон, весь дерев'яний і такий же старий, як бабуся; а нагорі мезонін; от і переїхав до нас у мезонін новий пожилець...

— Отже, був і старий пожилець? — мимохідь зауважив я.

— Та, звичайно ж, був,— відповіла Настенька,— ще й умів мовчати краще, ніж ви. Щоправда, він уже ледве повертав язиком. Це був дідок, сухий, німий, сліпий, кривий, одне, врешті, йому не можна стало жити на світі, він і вмер; а далі й потрібен став новий пожилець, бо нам без пожильця жити не можна: це з бабусиним пенсіоном майже весь наш доход. Новий пожилець, як на те, був молодий чоловік, не тутешній, заїжджий. Тим що він не торгувався, то бабуся й пустила його, а потім і питає: «Що, Настенько, наш пожилець молодий чи ні?» Я збрехати не хотіла: «Атож,— кажу,— бабусю, не те щоб зовсім молодий, а так, не старий».— «Ну, й приємний на вигляд?» — питає бабуся.

Я знову брехати не хочу. «Атож,— кажу,— на вигляд приємний, бабусю!» А бабуся каже: «Ох! клопіт, клопіт! Я це, внучко, на те тобі говорю, щоб ти не задивлялася на нього. От вік який! Бач, дрібний такий пожилець, а теж приємний на вигляд: не те за старих часів!»

А бабусі б усе за старих часів! І молодша вона була за старих часів, і сонце за старих часів тепліше було, і вершки за старих часів не так скоро кисли,— все за старих часів! От я сиджу й мовчу, а сама собі думаю: що ж це бабуся сама мене напоумлює, питає, чи гарний, чи молодий пожилець? Та тільки так, тільки подумала і тут же стала знову петлі лічити, панчоху в'язати, а далі й зовсім забула.

От приходить до нас одного разу ранком пожилець поговорити про те, що йому обіцяли кімнату шпалерами обклеїти. Слово по слову, бабуся ж балаклива та й каже: «Сходи, Настенько, до мене в спальню, принеси рахівницю». Я зараз же схопилася, вся, не знаю чого, зашарілась та й забула, що сиджу приколота; нема того, щоб нишком відколоти, щоб пожилець не бачив,— рвонулася так, що бабусине крісло поїхало. Як побачила я, що пожилець усе тепер дізнався про мене, почервоніла, прикипіла до місця та раптом і заплакала,— так соромно й гірко стало ту мить, що хоч на світ не дивитися! Бабуся кричить: «Чого ж ти стоїш?» — а я ще дужче...

Пожилець як побачив, що мені стало соромно його, відкланявся й зараз пішов!

З того часу я, тільки-но шум у сінях, як мертва. Ось, думаю, пожилець іде, та мерщій про всяк випадок і відколю шпильку. Тільки все бував не він, не приходив. Минуло два тижні; пожилець і присилає Феклу сказати, що в нього книжок багато французьких і все гарні книжки, так що можна читати; то чи не хоче бабуся, щоб я їх почитала їй, щоб не нудьгувати? Бабуся погодилася з подякою, тільки все питала, моральні книги чи ні, бо якщо книги неморальні, то тобі, каже, Настенько, читати ніяк не можна, ти поганого навчишся.

— А чого ж навчуся, бабусю? Що там написано?

— А! — каже.— Описано в них, як молоді люди спокушають доброзвичайних дівчат, як вони, запевняючи, що хочуть одружитися з ними, завозять їх із батьківського дому, як потім залишають цих нещасних дівчат напризволяще, і їх спостигає найсмутніша доля. Я,— каже бабуся,— багато таких книжок читала, і все,— каже,— так прегарно описано, що ніч сидиш, нишком читаєш. То ти,— каже,— Настенько, гляди, їх не прочитай. Яких це,— каже,— він книг прислав?

— А все Вальтера Скотта романи, бабусю.

— Вальтера Скотта романи! А гляди, чи нема тут яких фіглів-міглів? Подивись-но, чи не поклав він у них якоїсь любовної записочки?

— Ні,— кажу,— бабусю, нема записки.

— Та ти під оправою подивись; вони часом в оправу запихають, розбишаки!..

— Ні, бабусю, і під оправою нема нічого.

— Ну то ж то!

От ми й почали читати Вальтера Скотта і за якийсь місяць майже половину прочитали. Потім він іще й ще присилав. Пушкіна присилав, отже, врешті, я без книг і бути не могла й перестала думати, як би вийти за китайського принца.

Так стояла справа, коли одного разу мені трапилось зустрітися з нашим пожильцем на сходах. Бабуся за чимсь послала мене. Він зупинився, я почервоніла й він почервонів; однак засміявся, привітався, про бабусине здоров'я спитав і каже: «Що, ви книжки прочитали?» Я відповіла: «Прочитала».— «Що ж,— питає,— вам більше сподобалось?» Я й кажу: «Івангое та Пушкін найбільше сподобались». Тим разом на цьому й скінчилося.

За тиждень я знову трапилась йому на сходах. Тепер бабуся вже не посилала, а мені самій треба було чогось. Була третя година, а пожилець у цей час додому приходив. «Здрастуйте!» — каже. Я йому: «Здрастуйте!»

— А що,— каже,— вам не нудно цілий день сидіти з бабусею?

Як він це в мене спитав, я, вже не знаю чого, почервоніла, засоромилась, і знову мені стало образливо, мабуть, того, що вже інші про це розпитувати стали. Я хотіла вже не відповідати й піти, та сили не було.

— Послухайте,— каже,— ви добра дівчина! Вибачте, що я з вами так розмовляю, але, запевняю вас, я вам більше, ніж бабуся ваша, бажаю добра. У вас подруг нема ніяких, куди б можна було в гості піти?

Я кажу, що ніяких, що була одна, Машенька, та й та до Пскова виїхала.

— Послухайте,— каже,— хочете зо мною в театр поїхати?

— В театр? А як же бабуся?

— Та ви,— каже,— нищечком від бабусі...

— Ні,— кажу,— я бабусі обманювати не хочу. Прощайте!

— Ну, прощайте,— каже, а більше нічого не сказав.

Тільки по обіді й приходить він до нас; сів, довго розмовляв з бабусею, розпитував, що вона чи виїздить куди-небудь, чи є знайомі — та раптом і каже: «А я сьогодні був ложу в оперу взяв: «Севільського цирульника» дають; знайомі їхати хотіли, та потім відмовились, у мене й лишився квиток на руках.

— «Севільського цирульника»! — закричала бабуся.— Та це той самий цирульник, якого за старих часів давали?

— Еге,— каже,— це той самий цирульник,— та й глянув на мене. А я вже все зрозуміла, почервоніла, і в мене серце від чекання застрибало!

— Та як же,— мовить бабуся,— як не знати! Я сама за старих часів на домашньому театрі Розіну грала!

— То чи не хочете поїхати сьогодні? — сказав пожилець.— В мене ж квиток марно пропадає.

— Та чого ж, поїдьмо,— каже бабуся,— чом не поїхати? А ось у мене Настенька в театрі ніколи не була.

Боже мій, яка радість! Зараз же ми зібралися, нарядились і поїхали. Бабуся хоч і сліпа, а все ж їй хотілося музику слухати, та, крім того, вона старенька добра: більше мене потішити хотіла, самі-бо ми ніколи не зібра-

лися б. Яке вже було враження від «Севільського цирульника», я вам не скажу, тільки весь той вечір пожилець наш так гарно дивився на мене, так гарно говорив, що я враз побачила: то він випробувати мене хотів ранком, коли запропонував, щоб я сама з ним поїхала. Ну, радість яка! Спати я лягла така горда, така весела, так серце билося, що мене аж трохи залихоманило, і я цілу ніч марила про «Севільського цирульника».

Я гадала, що після цього він усе частіше заходитиме до нас,— аніяк. Він майже зовсім перестав. Так, раз на місяць, бувало, зайде, та й то тільки з тим, щоб у театр запросити. Разів зо два ми знову потім з'їздили. Тільки з цього я вже зовсім була невдоволена. Я бачила, що йому просто шкода було мене, що я в бабусі така занедбана, а більше й нічого. Далі й далі, і найшло на мене: і сидіти я не сиджу, і читати я не читаю, і працювати не працюю, часом сміюся й бабусі щось на злість роблю, іншим разом просто плачу. Нарешті, я схудла і мало не захворіла. Оперний сезон минув, і пожилець зовсім перестав заходити до нас; а коли ми стрічалися,— на тих самих сходах, звісно,— він так мовчки уклониться, так серйозно, мовби й розмовляти не хоче, і вже зійде зовсім на ганок, а я все ще стою на половині сходів, червона, як вишня, бо в мене вся кров почала шугати до голови, коли я з ним зустрінусь.

Тепер зараз і кінець. Якраз рік тому, у травні, пожилець приходить до нас і каже бабусі, що він справив тут зовсім своє діло і що треба йому знову виїхати на рік до Москви. Я, як почула, зблідла і впала на стілець, як мертва. Бабуся нічого не помітила, а він, заявивши, що виїздить від нас, відкланявся нам і пішов.

Що мені діяти? Я думала-думала, нудьгувала-нудьгувала та, нарешті, й зважилась. Завтра йому їхати, а я вирішила, що все скінчу ввечері, коли бабуся піде спати. Так і сталося. Я нав'язала у вузлик все, що було платтів, скільки треба білизни, і з вузликом у руках, ні жива ні мертва, пішла в мезонін до нашого пожильця. Думаю, я йшла цілу годину сходами. Коли ж відчинила до нього двері, він так і скрикнув, на мене дивлячись. Він думав, що я привид, і кинувся мені води подати, бо я ледве стояла на ногах. Серце так билося, що в голові боліло, і розум мій помутився. А коли я отямилась, то почала просто з того, що поклала свій вузлик до нього на постіль, сама сіла поруч, затулилася руками і зайшлася слізьми. Він, здається, вмить усе зрозумів і стояв

передо мною блідий та так сумно дивився на мене, що серце в мені надірвало.

— Слухайте,— почав він,— слухайте, Настенько, я нічого не можу; я людина бідна; в мене поки що нема нічого, навіть посади порядної; як же ми будемо жити, коли б я й одружився з вами?

Ми довго розмовляли, але я, врешті, нестямилася, сказала, що не можу жити в бабусі, що втечу від неї, що не бажаю, щоб мене шпилькою приколювали, та що я, коли він хоче, поїду з ним до Москви, бо без нього жити не можу. І сором, і кохання, і гордість — усе разом говорило в мені, і я мало не в судорогах упала на постіль. Я так боялася відмови!

Він кілька хвилин сидів мовчки, потім устав, підійшов до мене і взяв мене за руку.

— Слухайте, моя добра, моя люба Настенько! — почав він теж крізь сльози,— слухайте. Присягаюся вам: якщо колись я матиму змогу одружитися, то неодмінно ви будете моїм щастям; запевняю, тепер самі ви можете дати мені щастя. Слухайте: я їду до Москви і пробуду там рівно рік. Я сподіваюсь влаштувати свої справи. Коли повернусь, і якщо ви мене не розлюбите, присягаюся вам, ми будемо щасливі. А тепер неможливо, я не можу, я не маю права будь-що обіцяти. Але кажу ще раз, якщо за рік це не станеться, то хоч колись, а неодмінно буде; звичайно,— в тому разі, якщо ви не дасте переваги іншому, бо зв'язувати вас якимсь словом я не можу й не смію.

Ось що він сказав мені і назавтра поїхав. Умовилися бабусі про це нічичирк. Так він захотів. Ну, от тепер майже й скінчена вся моя історія. Минув якраз рік. Він приїхав, він уже тут цілі три дні і, і...

— І що ж? — закричав я, нетерпеливлячись почути кінець.

— І досі не приходив! — відповіла Настенька, ніби збираючись на силі.— Ні слуху ні духу...

Тут вона зупинилась, помовчала трохи, похилила голову і раптом, затулившись руками, заридала так, що в мені серце перевернулося від цих ридань.

Я ніяк не сподівався такої розв'язки.

— Настенько! — почав я несмілим і вкрадливим голосом.— Настенько! Бога ради, не плачте! З чого ви знаєте? Може, його ще нема...

— Тут, тут! — підхопила Настенька.— Він тут, я це

знаю. У нас була умова, тоді ще, того вечора, напередодні від'їзду: коли вже ми сказали все, що я вам переповіла, і умовились, ми вийшли сюди гуляти, саме на цю набережну. Була десята година; ми сиділи на цій лавочці; я вже не плакала, мені солодко було слухати те, що він говорив... Він сказав, що зараз же, як приїде, прийде до нас, і якщо я не відмовлюсь від нього, то ми скажемо про все бабусі. Тепер він приїхав, я це знаю, і його нема, нема!

І вона знов ударилася в сльози.

— Боже мій! Та хіба ніяк не можна пособити горю? — закричав я, схопившись з лавочки в цілковитому розпачі.— Скажіть, Настенько, чи не можна буде хоч мені сходити до нього?..

— Хіба це можливо? — сказала вона, раптом підвівши голову.

— Ні, звісно, ні! — відповів я, схаменувшись.— А ось що: напишіть листа.

— Ні, це неможливо, цього не можна! — відказала вона рішуче, але вже похнюпивши голову й не дивлячись на мене.

— Як не можна? Чому ж не можна? — вів я, вхопившись за свою ідею.— Але знаєте, Настенько, якого листа? Лист до листа не приходиться і... Ой Настенько, це так! Довіртеся мені, довіртеся! Я вам не дам негарної поради. Все це можна влаштувати. Ви ж зробили перший крок — чому ж тепер...

— Не можна, не можна! Тоді я ніби нав'язуюсь...

— Ой добренька моя Настенько! — перебив я, не ховаючи усмішки.— Та ні ж, ні; ви, врешті, маєте право, бо він вам обіцяв. Та й з усього я бачу, що він людина делікатна, що він повівся гарно,— казав я, все більше захоплюючись логічністю власних доказів та умовлянь,— він як повівся? Він себе зв'язав обіцянням. Він сказав, що ні з ким не одружиться, крім вас, якщо тільки одружиться; а вам він лишив цілковиту волю хоч зараз від нього відмовитися... В такому разі ви можете зробити перший крок, ви маєте право, ви маєте перед ним перевагу, хоч би, приміром, якби схотіли розв'язати його від даного слова...

— Послухайте, ви б як написали?

— Що?

— Та цього листа.

— Я ось як написав би: «Шановний добродію...»

— Це так неодмінно треба — шановний добродію?

— Неодмінно! А втім, чого ж? Я думаю...

— Ну, ну! Далі!

— «Шановний добродію!

Вибачте, що я...» Проте ні, не треба ніяких вибачень! Тут самий факт усе виправдує, пишіть просто:

«Я пишу до вас. Простіть мені моє нетерпіння; але я цілий рік була щаслива надією; чи винна я, що не можу тепер витерпіти й дня сумніву? Тепер, коли вже ви приїхали, може, ви вже змінили свої наміри. Тоді цей лист скаже вам, що я не нарікаю й не винувачу вас. Я не винувачу вас за те, що не владна над вашим серцем; така вже доля моя!

Ви благородна людина. Ви не всміхнетесь і не подосадуєте на мої нетерплячі рядки. Згадайте, що їх пише бідна дівчина, що вона одна, що нема кому ні навчити її, ні порадити їй та що вона ніколи не вміла сама перебороти своє серце. Але простіть мене, що в мою душу хоч на одну мить закрався сумнів. Ви нездатні навіть і подумки скривдити ту, котра вас так кохала й кохає».

— Так, так! Це саме так, як я думала! — закричала Настенька, і радість засяяла в очах її.— О! ви розв'язали мої сумніви, вас мені сам бог послав! Дякую, дякую вам!

— За що? За те, що мене бог послав? — відповів я, дивлячись у захваті на її радісне личко.

— Так, хоч за те.

— Ой Настенько! Адже ж дякуємо ми деяким людям бодай за те, що вони живуть разом з нами. Я дякую вам за те, що ви мені зустрілися, за те, що цілий вік мій пам'ятатиму вас!

— Ну, годі, годі! А тепер ось що, слухайте-но: тоді була умова, що як тільки приїде він, то зараз же дасть знати про себе: лишить мені листа в одному місці в одних моїх знайомих, добрих і простих людей, котрі нічого про це не знають; або якщо не можна буде написати до мене листа, бо в листі не завжди все розкажеш, то він того ж дня, як приїде, буде тут якраз о десятій годині, де ми й поклали з ним зустрітися. Про його приїзд я вже знаю; але ось третій уже день нема ні листа, ні його. Піти мені ранком від бабусі ніяк не можна. Віддайте листа мого завтра ви самі тим добрим людям, про котрих я вам казала: вони вже перешлють; а як буде відповідь, то самі ви принесете її ввечері о десятій годині.

— Але лист, лист! Треба ж перше листа написати! То хіба аж позавтра все це буде.

— Лист...— відповіла Настенька, трохи зніяковівши,— лист... але...

Та вона не договорила. Вона спершу відвернула від мене своє личко, почервоніла, як роза, і раптом я відчув у моїй руці листа, видно, давно вже написаного, готовісінького й запечатаного. Якийсь знайомий, милий, граціозний спогад промайнув у моїй голові.

— R, o — Ro, s, i — si, n, a — na,— почав я.

— Rosina! — заспівали ми обоє, я, мало не обіймаючи її від захвату, вона, почервонівши, як тільки могла почервоніти, й сміючись крізь сльози, що, наче перла, тремтіли на її чорних віях.

— Ну, годі, годі! Прощайте тепер! — сказала вона скоромовкою.— Ось вам лист, ось і адреса, куди віднести його. Прощайте! До побачення! До завтра!

Вона міцно стисла мені обидві руки, кивнула головою й стрілкою майнула до свого провулка. Я довго стояв на місці, проводячи її очима.

«До завтра! До завтра!» — пролинуло в моїй голові, коли вона зникла з очей моїх.

НІЧ ТРЕТЯ

Сьогодні був день сумовитий, дощовий, без просвітку, наче майбутня старість моя. Мене тиснуть такі химерні думки, такі темні відчуття, такі ще не ясні для мене питання юрмляться в моїй голові — а якось нема ні сили, ні хотіння їх розв'язати. Не мені розв'язати це все!

Сьогодні ми не побачимось. Учора, коли ми прощалися, хмари стали затягати небо й здіймався туман. Я сказав, що завтра буде негарний день; вона не відповіла, вона не хотіла проти себе говорити; для неї цей день і світлий, і ясний, і жодна хмарка не застеле її щастя.

— Коли буде дощ, ми не побачимось! — мовила вона.— Я не прийду.

Я гадав, що вона й не помітила сьогоднішнього дощу, а тим часом не прийшла.

Учора було наше третє побачення, наша третя біла ніч.

Одначе як радість та щастя роблять людину прекрасною! Як кипить серце коханням! Здається, хочеш вилити все своє серце в інше серце, хочеш, щоб усе було веселе, все сміялося. І яка заразлива ця радість! Учора в її словах було стільки ніжності, стільки доброти до мене в серці... Як вона упадала коло мене, як лащилася до мене, як підбадьорювала й ніжила моє серце! О, скільки кокетства від щастя! А я... Я брав усе за щиру правду; я думав, що вона...

Але, боже мій, як же міг я це думати? Як же міг я бути таким сліпим, коли все вже забрав інший, усе не моє; коли, нарешті, й сама ця ніжність її, її піклування, її любов... так, любов до мене,— були не що, як радість з того, що скоро побачиться з іншим, бажання нав'язати й мені своє щастя?.. Коли він не прийшов, коли ми прождали марно, вона ж спохмурніла, вона ж стороиіла й злякалася. Усі рухи її, всі слова її стали вже не такі легкі, грайливі й веселі. І, дивна річ,— вона подвоїла свою увагу до мене, мовби інстинктивно бажаючи вилити на мене те, чого сама хотіла собі, за що сама боялася, чи збудеться воно. Моя Настенька так стороиіла, так перелякалась, що, здається, збагнула, нарешті, що я кохаю її, і зласкавилася над моїм бідним коханням. Так, коли ми нещасні, ми дужче відчуваємо нещастя інших; почуття не розбивається, а зосереджується...

Я прийшов до неї з повним серцем і ледве дочекався побачення. Я не передчував того, що тепер переживатиму, не передчував, що все це не так скінчиться. Вона сяяла радістю, вона сподівалася на відповідь. Відповіддю був він сам. Він мусив прийти, прибігти на її поклик. Вона прийшла раніш за мене на цілу годину. Спершу вона з усього реготала, на кожне слово моє сміялася. Я став був говорити й замовк.

— Знаєте, чого я така рада? — сказала вона.— Така рада на вас дивитися? Так люблю вас сьогодні?

— Ну? — спитав я, і серце моє затремтіло.

— Я того люблю вас, що ви не закохалися в мене. Адже ж інший на вашому місці став би турбувати, настиритися, розохкався б, розхворівся, а ви такий милий!

Тут вона так стисла мою руку, що я мало не закричав. Вона засміялася.

— Боже! Який ви друг! — почала вона за хвилину дуже серйозно.— Та вас бог мені послав! Ну, що б зо мною було, якби вас не було тепер зо мною? Який ви безкорисливий! Як гарно ви мене любите! Коли я вийду заміж,

ми будемо вельми дружні, більше, ніж як брати. Я вас любитиму майже так, як його...

Мені стало в цю мить якось страшенно сумно; однак щось схоже на сміх заворушилося в душі моїй.

— Ви в припадку,— сказав я,— ви боїтеся; ви думаєте, що він не прийде.

— Бог з вами! — відповіла вона.— Якби я була не така щаслива, я б, здається, заплакала від вашої невіри, від ваших докорів. А втім, ви навели мене на гадку й завдали мені довгу думу; та я подумаю потім, а тепер признаюся вам, що правду ви кажете. Еге! я якось сама не своя; я якось уся в чеканні і відчуваю все якось занадто легко. Та годі, облишмо про почуття!..

В цей час зачулася хода і в темряві показався перехожий, що йшов назустріч нам. Ми обоє затремтіли; вона мало не скрикнула. Я пустив її руку і зробив жест, наче хотів відійти. Та ми помилилися: це був не він.

— Чого ви боїтеся? Навіщо ви покинули мою руку? — сказала вона, простягаючи мені її знову.— Ну, що ж? Ми зустрінемо його разом. Я хочу, щоб він бачив, як ми любимо одне одного.

— Як ми любимо одне одного! — закричав я.

«О Настенько, Настенько! — подумав я.— Як багато ти сказала цим словом! Від такої любові, Настенько, *часом* холодіє на серці й важко стає на душі. Твоя рука холодна, моя гаряча, як вогонь. Яка сліпа ти, Настенько! О! яка нестерпна іноді щаслива людина! Але я не міг на тебе розсердитися!..»

Нарешті серце моє переповнилось.

— Слухайте, Настенько! — закричав я.— Знаєте, що зо мною було весь день?

— Ну, що, що таке? Розповідайте мерщій! Чого ж ви досі все мовчали!

— По-перше, Настенько, коли я виконав усі ваші доручення, віддав листа, був у ваших добрих людей, тоді... тоді я прийшов додому і ліг спати.

— Та й усе? — перебила вона засміявшись.

— Так, майже й усе,— відповів я, згнітивши серце, бо в очах моїх уже накипали дурні сльози.— Я прокинувся за годину до нашого побачення, але мовби й не спав. Не знаю, що було зо мною. Я йшов, щоб вам це все розказати, начеб час для мене зупинився, начеб одне відчуття, одне почування мусило лишитися в мені від цього часу навіки, начеб одна хвилина мала тривати цілу вічність і мовби все життя зупинилося для мене... Коли я

прокинувся, мені здавалося, що якийсь музичний мотив, давно знайомий, десь колись чутий, забутий і солодкий, тепер згадувався мені. Мені здавалося, що він усе життя просився з душі моєї і аж тепер...

— Ой боже мій, боже мій! — перебила Настенька.— Як же це все так? Я не розумію ні слова.

— О Настенько! Мені хотілося якось переказати вам це дивне переживання...— почав я жалібним голосом, у котрому крилася ще надія, хоч вельми віддалена.

— Годі, перестаньте, годі! — заговорила вона, і в одну мить вона здогадалась, хитрунка!

Враз вона зробилася якась балакуча, весела, пустотлива. Вона взяла мене під руку, сміялась, хотіла, щоб і я теж сміявся, і кожне зніяковіле слово моє відгукувалося в ній таким дзвінким, таким довгим сміхом... Я починав сердитися, вона раптом пустилася кокетувати.

— Слухайте,— почала вона,— а мені трошки й досадно, що ви не закохалися в мене. Розберіть після цього людину! А все-таки, пане непохитний, ви не можете не похвалити мене за те, що я така проста. Я вам усе кажу, усе кажу, хоч би яка дурниця майнула мені в думці.

— Слухайте! Це одинадцята година, здається? — мовив я, коли розмірений звук дзвона загув з далекої міської вежі. Вона раптом зупинилась, перестала сміятися й стала лічити.

— Так, одинадцята,— сказала вона, нарешті, боязким, нерішучим голосом.

Я зараз же розкаявся, що налякав її, змусив лічити години, і прокляв себе за припадок злості. Мені стало сумно за неї, і я не знав, як спокутувати свою провину. Я почав її втішати, вишукувати причини його відсутності, підводити різні доводи, докази. Нікого не можна було легше обдурити, як її, цієї хвилини, та й кожне такої хвилини якось радісно вислухує хоч би якусь розраду і раде-радісіньке, коли є бодай тінь виправдання.

— Та й смішно,— почав я, чимраз більше гарячкуючи й милуючись з незвичайної ясності своїх доказів,— та й не міг він прийти; ви й мене обдурили й захопили, Настенько, аж я лік часу загубив... Ви тільки подумайте: він ледве міг одержати листа; припустімо, йому не можна прийти, припустімо, він відповідатиме, то лист прийде не раніш, як завтра. Я по нього завтра, тільки почне дніти, сходжу і зараз же дам знати. Припустіть, нарешті, тисячу ймовірностей: ну, його не було

дома, коли прийшов лист, і він, може, його й досі не читав? Адже все може статися.

— Авжеж, авжеж! — відповіла Настенька.— Я й не подумала; звісно, все може статися,— вона казала, цілком ніби погоджуючись, але в голосі, як досадний дисонанс, чулася якась інша, віддалена думка.— Ось що ви зробіть,— мовила вона,— ви підіть завтра якнайраніше, і коли одержите щось, зараз же повідомте мене. Ви ж знаєте, де я живу? — І вона почала повторювати мені свою адресу.

Потім вона раптом стала така ніжна, така несміла зо мною... Вона, здавалося, слухала уважно, що я казав їй; та коли я щось спитав її, вона промовчала, зніяковіла й відвернула від мене голівку. Я заглянув їй в очі — так і є: вона плакала.

— Ну чи ж можна, чи ж можна? Ой, яка ви дитина! Яка дитячість!.. Годі!

Вона спробувала усміхнутися, заспокоїтися, але підборіддя її тремтіло і груди все ще колихалися.

— Я думаю про вас,— сказала вона мені після хвилинного мовчання,— ви такі добрі, що я була б кам'яна, коли б не відчувала цього... Знаєте, що мені спало оце на думку? Я вас обох порівнювала. Чому він — не ви? Чому він не такий, як ви? Він гірший за вас, хоч я й люблю його більше, ніж вас.

Я не відказав нічого. Вона, здавалося, чекала, щоб я відповів що-небудь.

— Звичайно, я, може, ще не зовсім його розумію, не зовсім його знаю. Знаєте, я немовби завжди боялася його; він повсякчас був такий серйозний, такий ніби гордий. Звісно, я знаю, що це він тільки дивиться так, що в серці його більше, ніж у моєму, ніжності... Я пам'ятаю, як він подивився на мене тоді, коли я, пригадуєте, прийшла до нього з вузликом; та все ж я його якось занадто шаную, а це ж начеб ми й нерівня?

— Ні, Настенько, ні,— відповів я,— це значить, що ви його понад усе в світі любите і багато дужче, ніж саму себе, любите.

— Та, можливо, це й так,— відповіла наївна Настенька,— але знаєте, що мені спало тепер на думку? Тільки я тепер не про нього казатиму, а так взагалі; мені це все давно вже наверталося в голову. Слухайте, чому ми всі не так, як мовби брати з братами? Чому найкраща людина завжди наче щось криє від іншої й мовчить

про нього? Чому просто, зараз, не сказати, що є на серці, коли знаєш, що не на вітер своє слово скажеш? А то кожен так дивиться, начеб він суворіший, ніж є насправді, начеб усі бояться образити свої почуття, якщо дуже швидко виявлять їх...

— Ой Настенько! Правду ви кажете; але ж так буває з багатьох причин,— перебив я, хоч сам цієї хвилини придушував свої почуття більше, ніж будь-коли.

— Ні, ні! — відповіла вона з глибоким чуттям.— Ось ви, скажімо, не такий, як інші! Я, далебі, не знаю, як вам це розповісти, що я почуваю; але мені здається, ви ось, наприклад... хоч би тепер... мені здається, ви чимось для мене жертвуєте,— додала вона боязко, мигцем глянувши на мене.— Ви простіть мене, коли я вам так кажу: я-бо проста дівчина; я ж мало ще бачила на світі і, далебі, не вмію часом говорити,— додала вона голосом, що тремтів від якогось затаєного почуття, і силкуючись тим часом усміхнутися,— але мені хотілось тільки сказати вам, що я вдячна, що я теж усе це відчуваю... О, дай вам боже за це щастя! Ось те, що ви наговорили мені тоді про вашого мрійника, цілковита неправда, тобто, я хочу сказати, до вас не стосується зовсім. Ви одужуєте, ви, справді, цілком інша людина, ніж як ви себе описали. Якщо ви коли-небудь покохаєте, то дай вам боже щастя з нею! А їй я нічого не бажаю, бо вона буде щаслива з вами. Я знаю, я сама жінка, і ви повинні мені вірити, коли я вам так кажу...

Вона замовкла й міцно потисла руку мені. Я теж не міг нічого казати від хвилювання. Збігло кілька хвилин.

— Так, видно, що він не прийде сьогодні! — мовила вона, врешті, підвівши голову.— Пізно!..

— Він прийде завтра,— сказав я найпереконливішим і твердим голосом.

— Авжеж,— додала вона розвеселившись.— Я сама тепер бачу, що він прийде тільки завтра. Ну, то до побачення! До завтра! Якщо буде дощ, я, може, не прийду. Але позавтра я прийду, неодмінно прийду, хоч би що зо мною було; будьте тут неодмінно; я хочу вас бачити, я вам усе розповім.

І потім, коли ми прощалися, вона простягла мені руку й сказала, ясно глянувши на мене:

— Ми ж тепер назавжди разом, правда?

О! Настенько, Настенько! Якби ти знала, який я тепер самотній!

Коли вибило дев'яту годину, я не міг усидіти в кімна-

ті, вбрався й вийшов, незважаючи на негоду. Я був там, сидів на нашій лавці. Я пішов був до їхнього провулку, та стало мені соромно, і я вернувся, не глянувши на їхні вікна, не дійшовши двох кроків до їхнього будинку. Я прийшов додому в такій тузі, в якій ніколи не бував. Який вогкий, нудний час! Коли б була година, я прогуляв би там цілу ніч...

Але до завтра, до завтра! Завтра вона мені все розповість.

Однак листа сьогодні не було. А втім, так і мало бути. Вони вже вкупі...

НІЧ ЧЕТВЕРТА

Боже, як усе це скінчилося! Чим усе це скінчилося!

Я прийшов о дев'ятій годині. Вона була вже там. Я ще здаля помітив її; вона стояла, як тоді, першого разу, спершись ліктями на поруччя набережної, і не чула, як я підійшов до неї.

— Настенько! — гукнув я її, через силу придушуючи своє хвилювання.

Вона хутко обернулася до мене.

— Ну! — сказала вона.— Ну! Швидше!

Я непорозуміло дивився на неї.

— Ну, де ж лист? Ви принесли листа? — повторила вона, вхопившись рукою за поруччя.

— Ні, в мене нема листа,— сказав я нарешті,— хіба його ще не було?

Вона страшенно зблідла і довгий час дивилася на мене нерухомо. Я розбив останню її надію.

— Ну, бог з ним! — промовила вона врешті уривистим голосом.— Бог з ним, коли він так залишає мене.

Вона опустила очі, потім хотіла глянути на мене, але не могла. Ще кілька хвилин вона перемагала своє хвилювання, але раптом відвернулася, спершись ліктями на балюстраду набережної, і зайшлася слізьми.

— Годі, годі! — заговорив був я, але не стало мені сили, дивлячись на неї, казати далі, та й що б я міг казати?

— Не втішайте мене,— говорила вона з плачем,— не кажіть про нього, не кажіть, що він прийде, що він не кинув мене так жорстоко, так нелюдськи, як він це зробив. За що, за що? Невже щось було в моєму листі, в цьому нещасному листі?..

Тут ридання перетяли їй голос; в мене серце розривалося, на неї дивлячись.

— О, як це нелюдськи жорстоко! — почала вона знову.— І ні рядочка, ні рядочка! Хоч би відповів, що я не потрібна йому, що він відмовляється від мене; а то жодного рядка за цілі три дні! Як легко йому образити, скривдити бідну, беззахисну дівчину, котра тим і винна, що кохає його! О, скільки я витерпіла за ці три дні! Боже мій, боже мій! Як згадаю, що я прийшла до нього перший раз сама, що я принижувала себе перед ним, плакала, що я вимолювала в нього хоч краплину кохання... І після цього!.. Слухайте,— заговорила вона, звертаючись до мене, і чорні оченята її заблищали,— та це не так! Це не може бути так; це неприродно! Або ви, або я обманулися; може, він листа не одержував? Може, він досі нічого не знає? Як же можна, розміркуйте самі, скажіть мені, бога ради, поясніть мені — я цього не можу втямити,— як можна так по-варварському грубо повестися, як він повівся зо мною! Ні словечка! Але ж до останньої людини в світі бувають жалісливіші. Може, він щось чув, може, хтось йому набалакав про мене? — закричала вона, звернувшись до мене з запитом.— Як, як ви гадаєте?

— Слухайте, Настенько, я піду завтра до нього від вашого імені.

— Ну!

— Я спитаю його про все, розповім йому все.

— Ну, ну!

— Ви напишіть листа. Не кажіть ні, Настенько, не кажіть ні! Я змушу його шанувати ваш учинок, він про все дізнається, і якщо...

— Ні, друже мій, ні,— перебила вона.— Годі! Більше ні слова, ні єдиного слова від мене, ні рядка — годі! Я його не знаю, я не кохаю його більше, я його за... бу... ду...

Вона не доказала.

— Заспокойтеся, заспокойтеся! Сядьте тут, Настенько,— сказав я, саджаючи її на лавку.

— Та я спокійна. Годі вам! Це так! Це сльози, це просохне! Що ви гадаєте, що я занапащу себе, що я втоплюся?..

Серце моє було повне; я хотів був заговорити, але не міг.

— Слухайте! — вела вона далі, взявши мене за руку.— Скажіть: ви б не так зробили? Ви б не кинули тієї,

що сама до вас прийшла, ви б не кинули їй в очі безсоромного глуму з її слабкого, дурного серця? Ви б поберегли її? Ви б уявили собі, що вона була сама, що вона не вміла доглянути за собою, що вона не вміла вберегти себе від кохання до вас, що вона не винна, що вона, врешті, не винна... що вона нічого не вдіяла!.. О боже мій, боже мій...

— Настенько! — закричав я, нарешті, неспроможний перебороти своє хвилювання.— Настенько! Ви краєте мені душу! Ви раните серце моє, ви вбиваєте мене, Настенько! Я не можу мовчати! Я мушу, зрештою, говорити, висловити, що накипіло в мене тут у серці...

Кажучи це, я підвівся з лавки. Вона взяла мене за руку і з подивом дивилася на мене.

— Що з вами? — промовила вона, нарешті.

— Слухайте! — сказав я рішуче.— Слухайте мене, Настенько! Що я тепер казатиму, все нісенітниця, все нездійсненне, все дурне! Я знаю, що цього ніколи не може бути, але не можу ж я мовчати. Ім'ям того, що вам тепер завдає страждань, заздалегідь благаю вас, простіть мене!..

— Ну, що, що? — питала вона, переставши плакати й пильно дивлячись на мене, тоді як чудна цікавість блищала в її здивованих оченятах.— Що з вами?

— Це химерно, але я люблю вас, Настенько! Ось що! Ну, тепер усе сказано! — промовив я, махнувши рукою.— Тепер ви побачите, чи можете так говорити до мене, як допіру говорили, чи можете ви, врешті, слухати те, що я вам казатиму...

— Ну, що ж, що ж? — перебила Настенька.— Що ж з цього? Ну, я давно знала, що ви мене любите, та тільки мені все здавалося, що ви мене так, просто, як-небудь любите... Ой боже мій, боже мій!

— Спочатку було просто, Настенько, а тепер, тепер... я так само, як ви, коли ви прийшли тоді до нього з вашим вузликом. Гірше, ніж як ви, Настенько, бо він тоді нікого не кохав, а ви кохаєте.

— Що це ви мені кажете! Я, врешті, вас зовсім не розумію. Але слухайте, навіщо ж це, тобто не навіщо, а чому ж це ви так, і так раптом... Боже! Я кажу дурниці! Але ви...

І Настенька зовсім зніяковіла. Щоки її спалахнули; вона опустила очі.

— Що ж діяти, Настенько, що ж мені діяти! Я винен, я зловжив... Але ж ні, ні, не винен я, Настенько; я це

чую, відчуваю, бо моє серце мені каже, що я правий, бо я нічим не можу вас скривдити, нічим образити! Я був друг вам: ну, ось я й тепер друг; я нічого не зраджував. Ось у мене тепер сльози течуть, Настенько. Нехай вони течуть, нехай течуть — вони нікому не заважають. Вони висхнуть, Настенько...

— Та сядьте ж, сядьте,— мовила вона, саджаючи мене на лавку,— ох, боже мій!

— Ні! Я не сяду, Настенько; я вже більше не можу бути тут, ви вже мене більше не можете бачити; я все скажу й піду. Я тільки хочу сказати, що ви ніколи б не знали, що я вас люблю. Я б зберіг свою таємницю. Я б не став мучити вас тепер, цієї хвилини, моїм егоїзмом. Ні! Але я не міг тепер витерпіти; ви самі заговорили про це, ви винні, ви в усьому винні, а я не винен. Ви не можете прогнати мене від себе...

— Та ні ж, ні, я не відганяю вас, ні! — казала Настенька, ховаючи, як тільки могла, своє збентеження, бідненька.

— Ви мене не женете? Ні! А я сам був хотів тікати від вас. Я й піду, тільки я все скажу спершу, бо коли ви тут говорили, я не міг усидіти, коли ви тут плакали, коли ви мучилися тому, ну тому (я вже назву це, Настенько), тому, що вас відкидають, тому, що відштовхнули ваше кохання, я відчув, що в моєму серці стільки любові для вас, Настенько, стільки любові!.. І мені стало так гірко, що я не можу допомогти вам цією любов'ю... що серце розірвалося, і я, я — не міг мовчати, я мусив говорити, Настенько, я повинен був говорити!..

— Так, так! Говоріть мені, говоріть до мене так! — сказала Настенька з незбагненним рухом.— Вам, може, дивно, що я з вами так говорю, але... говоріть! Я вам потім скажу! Я вам усе розкажу!

— Вам шкода мене, Настенько; вам просто шкода мене, друзятко моє! Що вже пропало, те пропало! Що вже сказано, того не вернеш! Правда? Ну, то ви тепер знаєте все. Ну, ось це відправна точка. Ну, гаразд! Тепер усе це дуже добре; тільки послухайте. Коли ви сиділи й плакали, я сам собі думав (ох, дайте мені сказати, що я думав!), я думав, що (ну, вже цього, звичайно, не може бути, Настенько), я думав, що ви.. я думав, що ви якось там... ну, якимсь зовсім стороннім побитом, більш уже його не кохаєте. Тоді — я це й учора й позавчора вже думав, Настенько,— тоді я зробив би так, я неодмінно зробив би так, що ви б мене полюбили: ви ж бо ска-

зали, ви ж самі казали, Настенько, що ви мене майже зовсім уже полюбили. Ну, що ж далі? Ну ось сливе й усе, що я хотів сказати; лишається додати тільки, що було б тоді, коли б ви мене полюбили, тільки це, та й годі! Слухайте ж, друже мій,— бо все-таки ви друг мій,— я, звісно, людина проста, бідна, така незначна, тільки не в тому річ (я все якось не про те кажу, це від збентеження, Настенько), а тільки я б вас так любив, так любив, що коли б ви ще кохали його та й далі кохали того, котрого я не знаю, то все-таки не помітили б, що моя любов якось там для вас важка. Ви б тільки чули, ви б тільки почували кожну мить, що біля вас б'ється вдячне, вдячне серце, гаряче серце, котре за вас... Ох, Настенько, Настенько! Що ви зо мною зробили!..

— Не плачте ж, я не хочу, щоб ви плакали,— мовила Настенька, хутко підводячись з лавки,— ходімо, встаньте, ходімо зо мною, не плачте ж, не плачте,— казала вона, утираючи мої сльози своєю хусткою,— ну, ходімо тепер; я вам, може, скажу щось... Та вже коли тепер він покинув мене, коли він забув мене, хоч я ще й кохаю його (не хочу вас обманювати)... але, слухайте, відповідайте мені. Коли б я, наприклад, вас покохала, тобто коли б я тільки... Ох, друже мій, друже мій! Як подумаю я, як подумаю, що я вас ображала тоді, що сміялася з вашого кохання, коли хвалила вас за те, що ви не закохались!.. О боже! Та як же я цього не передбачила, як я не передбачила, як я була така дурна, але... ну, ну, я зважилась, я все скажу...

— Послухайте, Настенько, знаєте що? Я піду від вас, ось що! Просто я вас тільки мучу. Ось у вас тепер докори совісті за те, що ви насміхалися, а я не хочу, так, не хочу, щоб ви, крім вашого горя... я, звичайно, винен, Настенько, але прощайте!

— Стійте, вислухайте мене: ви можете ждати?

— Чого ждати, як?

— Я його кохаю; але це мине, це повинно минути, це не може не минути; вже минає, я чую... Як знати, може, сьогодні ж скінчиться, бо я його ненавиджу, бо він з мене насміявся, тоді як ви тут плакали разом зо мною, тимто ви не відкинули б мене, як він, бо ви любите, а він не любив мене, бо я вас, зрештою, люблю сама... так, люблю! люблю, як ви мене любите; я ж сама вам це перше ще сказала, ви самі чули,— тому люблю, що ви кращий за нього, тому, що ви благородніший за нього, тому, тому, що він...

Бідолашна так хвилювалася, що не скінчила, поклала свою голову мені на плече, потім на груди й гірко заплакала. Я втішав, умовляв її, та вона не могла перестати; вона все тисла мені руку й казала поміж риданнями: «Почекайте, почекайте; я ось зараз перестану! Я хочу вам сказати... ви не думайте, щоб ці сльози — це так, від слабості, почекайте, поки мине...» Нарешті вона перестала, втерла сльози, і ми знову пішли. Я хотів був говорити, але вона довго ще все просила мене почекати. Ми замовкли... Нарешті вона набралася духу й почала говорити...

— Ось що,— почала вона слабким і тремтячим голосом, в'якому, проте, раптом забриніло щось таке, що загналося мені просто в серце й солодко занило в ньому,— не думайте, що я така мінлива й легковажна, не думайте, що я можу так легко й скоро забути й зрадити... Я цілий рік його кохала і богом присягаюсь, що ніколи, ніколи навіть думкою не була йому невірна. Він знехтував це; він насміявся з мене,— бог з ним! Але він уразив мене й образив моє серце. Я — я не люблю його, бо я можу любити тільки те, що великодушне, що розуміє мене, що благородне; бо я сама така, і він невартий мене — ну, бог з ним! Він краще зробив, ніж коли б я потім обманулась у своїх сподіваннях і дізналася, хто він такий... Ну, все! Але звідки знати, добрий друже мій,— вела вона далі, тиснучи мені руку,— звідки знати, може, і все кохання моє було обман почуттів, уяви, може, почалось воно пустощами, дурницями, тому, що я була під наглядом у бабусі? Може, я повинна кохати іншого, а не його, не таку людину, іншого, котрий пожалів би мене і, і... Ну, лишімо, лишімо це,— перебила себе Настенька, задихаючись від хвилювання,— я вам хотіла тільки сказати... я вам хотіла сказати: коли, невважаючи на те, що я кохаю його (ні, кохала його), коли, невважаючи на це, ви ще скажете... коли ви почуваєте, що ваше кохання таке велике, що може, врешті, витіснити з мого серця попереднє... коли ви схочете зглянутися на мене, коли ви не схочете покинути мене саму в моїй долі, без утіхи, без надії, коли ви схочете кохати мене завжди, як кохаєте мене тепер, то присягаюся, що вдячність... що кохання моє буде, врешті, гідне вашого кохання... Чи візьмете ви тепер мою руку?

— Настенько,— закричав я, задихаючись від риданнь,— Настенько!.. О Настенько!..

— Ну, годі, годі! Ну, тепер зовсім годі! — заговорила

вона, ледве пересилюючи себе.— Ну, тепер уже все сказано, правда ж? Так? Ну й ви щасливі, і я щаслива; ні слова ж про це більше; почекайте; пожалійте мене... Говоріть про щось інше, бога ради!..

— Так, Настенько, так! Годі про це, тепер я щасливий, я... Ну, Настенько, ну, заговорімо про інше, мерщій, мерщій заговорімо; так! я готовий...

І ми не знали, що казати, ми сміялися, ми плакали, ми вимовляли тисячі слів без зв'язку й думки; ми то ходили тротуаром, то раптом повертались назад і починали переходити через вулицю; потім зупинялися і знов переходили на набережну; ми були як діти...

— Я тепер живу сам, Настенько,— починав я,— а завтра... Ну, звичайно, я, знаєте, Настенько, бідний, у мене всього тисяча двісті, та це нічого...

— Звісно, ні, а в бабусі пенсіон; то вона нам не стане на заваді. Треба взяти бабусю.

— Звичайно, треба взяти бабусю... Тільки от Мотрона...

— Ой, та й у нас теж Фекла!

— Мотрона добра, одна тільки вада: в неї нема уяви, Настенько, ніякісінької уяви; та це нічого!..

— Байдуже; обидві вони можуть бути разом; тільки ви завтра до нас переїздіть.

— Як це? До вас! Добре, я готовий...

— Авжеж, ви наймiть у нас. У нас, там, нагорі, мезонін; він порожній; пожилиця була, старенька, дворянка, вона виїхала, а бабуся, я знаю, хоче молодого чоловіка пустити; я кажу: «Навіщо ж молодого чоловіка?» А вона каже: «Та так, я вже стара, а тільки ти не подумай, Настенько, що я за нього тебе хочу заміж висватати». Я й догадалась, що це для того...

— Ой Настенько!..

І ми обоє засміялись.

— Ну, годі ж, годі. А де ви живете? Я й забула.

— Там біля -ського мосту, в будинку Баранникова.

— Це такий великий будинок?

— Еге, такий великий будинок.

— О знаю, гарний будинок; тільки ви, знаєте, киньте його й переїздіть до нас швидше...

— Завтра ж, Настенько, завтра ж; я там трошки винен за квартиру, та це нічого... Я незабаром одержу платню...

— А знаєте, я, може, уроки даватиму; сама вивчусь і даватиму уроки...

— Ну от і чудово... А я незабаром нагороду одержу, Настенько...

— То от ви завтра й будете мій пожилець...

— Еге, і ми поїдемо на «Севільського цирульника», бо його тепер знову дадуть скоро.

— Авжеж, поїдемо,— сказала, сміючись, Настенька,— ні, краще ми слухатимемо не «Цирульника», а щось інше...

— Ну, добре, щось інше; звичайно, це буде краще, а то я не подумав...

Кажучи це, ми обоє ходили мов у чаду, тумані, мов самі не знали, що з нами діється. То зупинялися і довго розмовляли на одному місці, то знов рушали ходити й заходили бозна-куди, і знову сміх, знову сльози... То Настенька раптом захоче додому, я не смію затримувати і схочу провести її до самого дому; ми рушаємо йти і раптом за чверть години знаходимо себе на набережній біля нашої лавки. То вона зітхне, і знов слізка набіжить на очі; я злякаюсь, похолону... Але вона тут же тисне мою руку і тягне мене знову ходити, балакати, розмовляти...

— Час тепер, час мені додому; я гадаю, дуже пізно,— сказала нарешті Настенька,— годі нам так пустувати!

— Авжеж, Настенько, тільки я вже тепер не засну; я додому не піду.

— Я теж, здається, не засну; тільки ви проведіть мене...

— Неодмінно!

— Але тепер уже ми неодмінно дійдемо до квартири.

— Неодмінно, неодмінно...

— Слово честі?.. Бо треба ж колись повернутися додому!

— Слово честі,— відповів я сміючись.

— Ну, ходімо!

— Ходімо!

— Подивіться на небо, Настенько, подивіться! Завтра буде чудовий день; яке блакитне небо, який місяць! Подивіться: оця ось жовта хмара тепер засуває його, дивіться, дивіться!.. Ні, вона проминула його. Дивіться ж, дивіться!..

Та Настенька не дивилась на хмару, вона стояла мовчки, мов укопана; за хвилину вона стала якось боязко, тісно пригортатися до мене. Рука її затремтіла в мо-

їй руці; я поглянув на неї... Вона сперлася на мене ще дужче.

В цю хвилину повз нас пройшов молодий чоловік. Він раптом зупинився, пильно подивився на нас і потім знову ступив кілька кроків. Серце в мені затремтіло...

— Настенько,— мовив я стиха,— хто це, Настенько?

— Це він! — відповіла вона пошепки, ще ближче, ще тремтливіше пригортаючись до мене... Я ледве встояв на ногах.

— Настенько! Настенько! Це ти! — почувся голос за нами, і ту ж мить молодий чоловік ступив до нас кілька кроків...

Боже, який крик! Як вона здригнулась! Як вона вирвалася з рук моїх і пурхнула устріч до нього!.. Я стояв і дивився на них, як убитий. Але вона ледве простягла йому руку, ледве кинулася в його обійми, як раптом знов обернулася до мене, опинилася біля мене, мов вітер, мов блискавка, і, перше ніж устиг я отямитися, обхопила мою шию обома руками й міцно, палко поцілувала мене. Потім, не мовивши до мене й слова, кинулася знов до нього, взяла його за руки й потягла його за собою.

Я довго стояв і дивився їм услід... Нарешті обоє вони зникли з моїх очей.

Ранок

Мої ночі скінчилися ранком. День був негарний. Ішов дощ і журливо стукав у мої шибки; в кімнатці було темно, надворі хмурно. Голова мені боліла й паморочилась; гарячка прокрадалася по моїх членах.

— Лист до тебе, батечку, з міської пошти поштар приніс,— промовила надо мною Мотрона.

— Лист! Від кого? — закричав я, схоплюючись із стільця.

— А не відаю, батечку, подивись, може, там і написано від кого.

Я зламав печатку. Це від неї!

«О, простіть, простіть мене! — писала мені Настенька.— Навколішках благаю вас, простіть мене! Я обдурила і вас, і себе. Це був сон, примара... Я змучилася за вас сьогодні; простіть, простіть мене!..

Не винуватьте мене, бо я нічим не змінилася перед вами; я сказала, що любитиму вас, я й тепер вас люблю, більше ніж люблю. О боже! якби я могла любити вас обох разом! О, якби ви були він!»

«О, якби він були ви!» — пролетіло в моїй голові. Я згадав твої ж слова, Настенько!

«Бог бачить, що́ я тепер для вас зробила б! Я знаю, що вам важко й сумно. Я образила вас, але ви знаєте — чи ж довго пам'ятаєш образу, коли любиш. А ви мене любите!

Дякую! так! дякую вам за цю любов. Бо в пам'яті моїй вона відбилась, як солодкий сон, котрий довго пам'ятаєш, прокинувшись; бо я довіку пам'ятатиму ту мить, коли ви так по-братньому відкрили мені своє серце і так великодушно прийняли в дар моє, вбите, щоб його берегти, леліяти, вилікувати його... Якщо ви простите мене, то пам'ять про вас буде піднесена в мені вічним, вдячним почуттям до вас, яке ніколи не згладиться з душі моєї... Я берегтиму цю пам'ять, буду вірна їй, не зраджу її, не зраджу свого серця: воно занадто постійне. Воно ще вчора так хутко повернулося до того, кому належало навіки.

Ми зустрінемося, ви прийдете до нас, ви нас не покинете, ви будете вічно другом, братом моїм... І коли ви побачите мене, ви простягнете мені руку... так? ви простягнете мені її, ви простили мене, правда ж? Ви мене любите, *як і досі?*

О, любіть мене, не залишайте мене, бо я вас так люблю цієї хвилини, бо я гідна любові вашої, бо я заслужу її... друже мій любий! На тому тижні я виходжу за нього. Він повернувся закоханий, він ніколи не забував про мене... Ви не розгнівайтесь за те, що я про нього написала. Я-бо хочу прийти до вас разом із ним; ви його полюбите, правда ж?..

Простіть нас, пам'ятайте й любіть вашу

Настеньку».

Я довго перечитував цього листа; сльози просилися з очей моїх. Нарешті він випав у мене з рук, і я затулив обличчя.

— Голубе мій! — озвалася Мотрона.

— Чого, стара?

— А я павутиння все з стелі змела; тепер хоч женись, гостей клич, то впору...

Я подивився на Мотрону... Це була ще бадьора, *молода* старуха, але, не знаю чому, вона раптом уявилася мені із згаслим поглядом, зі зморшками на обличчі, згорблена, старезна... Не знаю чому, мені раптом уявилося, що кімната моя постаріла, як і Мотрона. Стіни й підло-

га вилиняли, все потьмяніло, павутиння розвелося ще більше. Не знаю чому, коли я глянув у вікно, мені здалося, що будинок насупроти теж постарів і потьмянів, що штукатурка на колонах облупилась і обсипалась, що карнизи почорніли й потріскалися і стіни темно-жовтого яскравого кольору стали строкатими...

Чи то промінь сонця, виглянувши раптом з-за хмари, знову сховався під дощову хмарину, і все знов потьмяніло в очах моїх; а чи, може, перед мене майнула так непривітно й сумно вся перспектива мого майбутнього, і я побачив себе такого, як я тепер, рівно за п'ятнадцять років, постарілим, у тій самій кімнаті, таким же самотнім, з тією ж самою Мотроною, котра нітрохи не порозумнішала за всі ці роки.

Але щоб я пам'ятав образу мою, Настенько! Щоб я нагнав темну хмарку на твоє ясне, безтурботне щастя, щоб я, гірко попрікнувши, нагнав тугу на твоє серце, уразив його таємною гризотою й змусив його тоскно битися в хвилину блаженства, щоб я зім'яв бодай один з цих ніжних квітів, що ти вплела в свої чорні кучері, коли пішла разом із ним до вівтаря... О, ніколи, ніколи! Нехай буде ясне твоє небо, нехай буде світла й безтурботна мила усмішка твоя, нехай будеш ти благословенна за хвилину блаженства й щастя, яке ти дала іншому, самотньому, вдячному серцю!

Боже мій! Ціла хвилина блаженства! Та хіба цього мало бодай і на все життя людське?..

ДЯДЕЧКІВ СОН

З Мордасовських літописів

РОЗДІЛ І

Марія Олександрівна Москальова — звичайно, перша дама в Мордасові, і в цьому не може бути найменшого сумніву. Вона так поводить себе, наче їй ніхто не потрібен, а, навпаки, вона всім потрібна. Щоправда, її майже ніхто не любить, ба навіть багато хто щиро ненавидить; та зате її всі бояться, а цього їй і треба. Така потреба є вже ознака високої політики. Чому, наприклад, Марія Олександрівна, **яка страшенно полюбляє** плітки й не засне цілу ніч, коли напередодні **не довідалась** про щось новеньке,— чому **вона**, при всьому цьому, вміє поводитися так, що, коли дивишся на неї, в голову не закладеться, щоб ця сановна дама була найперша плетуха в світі або принаймні в Мордасові? Навпаки, здається, плітки повинні зникнути в її присутності; плетуни — червоніти й тремтіти, як школярі перед паном учителем, і розмова має піти не інакше, як про найвищі матерії. Вона знає, наприклад, про декого з мордасовців такі капітальні й скандальні речі, що коли б при нагоді розповіла їх та довела їх так, як вона вміє їх доводити, то в Мордасові стався б ліссабонський землетрус. А тим часом вона дуже мовчазна на ці секрети і розповість їх хіба вже в крайньому разі, та й то не інакше, як найближчим приятелькам. Вона тільки наполохає, натякне, що знає, і полюбляє краще тримати чоловіка або даму в безнастанному страху, ніж поразити остаточно. Це розум, це тактика! — Марія Олександрівна завжди визначалася між нами своїм бездоганним comme il faut [1], з котрого всі беруть зразок. Щодо comme il faut, вона не має суперниць у Мордасові. Вона, наприклад, уміє вбити, розтерзати, знищити якимсь одним словом суперницю, чому ми свідки; а тим часом удасть, що й не помітила, як вимовила це слово. А відомо, що така риса є вже властивість найвищого товариства. Взагалі у всіх таких фокусах вона перевершить самого Пінетті. Зв'язки в неї величезні. Багато з тих, хто відвідував Мордасов, від'їздили в захваті від її прийому і навіть потім листувалися з нею. Хтось навіть написав їй вірші, і Марія Олександрівна з гордощами їх усім показувала. Один заїжджий літератор присвятив їй свою повість, котру й читав

[1] вмінням поводитися (*франц.*).

у неї на вечорі, що справило надзвичайно приємний ефект. Один німецький учений, що умисне приїздив із Карлсруе досліджувати особливий рід черв'ячка з ріжками, який водиться в нашій губернії, і написав про цього черв'ячка чотири томи in quarto[1], так був зачарований прийомом і люб'язністю Марії Олександрівни, що досі провадить із нею шанобливе й моральне листування з самого Карлсруе. Марію Олександрівну порівнювали навіть, в певному розумінні, з Наполеоном. Звичайно, робили це її вороги жартома, більше для карикатури, ніж для істини. Але, визнаючи цілком усю дивовижність такого порівняння, я насмілюся, проте, зробити одне невинне запитання: чому, скажіть, у Наполеона запаморочилася, врешті, голова, коли він заліз надто вже високо? Оборонці старого дому приписували це тому, що Наполеон не тільки не був з королівського дому, ба він був навіть і не gentilhomme[2] доброї породи; отже, природно, злякався, нарешті, своєї власної висоти і згадав своє справжнє місце. Попри очевидну дотепність цього домислу, що нагадувала найблискучіші часи старого французького двору, я насмілюся додати в свою чергу, чому в Марії Олександрівни ніколи й ні в якому разі не запаморочиться голова і вона повсякчас лишатиметься першою дамою в Мордасові? Бували, наприклад, такі випадки, коли всі казали: «Ану як тепер поведеться Марія Олександрівна за таких скрутних обставин?» Та надходили ці скрутні обставини, минали, і — нічого! Все лишалося, як було, та навіть чи не краще, ніж було. Всі, наприклад, пам'ятають, як чоловік її, Афанасій Матвійович, збувся своєї посади через нездатність та недоумство, викликавши гнів приїжджого ревізора. Всі думали, що Марія Олександрівна занепаде духом, принизиться, проситиме, благатиме, одно слово, попустить свої крильця. Аж ніяк: Марія Олександрівна зрозуміла, що вже нічого більше не випросиш, і впорала свої справи так, що нітрохи не втратила свого впливу на товариство, і дім її все ще вважається першим домом у Мордасові. Прокурорша, Ганна Миколаївна Антипова, запеклий ворог Марії Олександрівни, хоч і друг про людське око, вже дзвонила перемогу. Та коли побачили, що Марію Олександрівну важко сконфузити, то здогадалися, що вона багато глибше пустила коріння, ніж думали перше.

---

[1] в одну чверть аркуша (*лат.*).
[2] дворянин (*франц.*).

До речі, що вже про нього згадали, скажемо кілька слів і про Афанасія Матвійовича, чоловіка Марії Олександрівни. Передусім, це вельми показна з себе людина і навіть дуже порядних правил; але в критичних випадках він якось розгублюється й дивиться, як баран, що побачив нові ворота. Він незвичайно сановитий, особливо на іменинних обідах, у своїй білій краватці. Та вся ця сановитість і показність — єдино до тої хвилини, коли він заговорить. Тут уже, вибачайте, хоч вуха заткнути. Він рішуче не годен належати Марії Олександрівні; це загальна думка. Він і на посаді сидів єдино тільки через геніальність своєї дружини. Скільки я розумію, йому давно б пора в горо́д полохати горобців. Там, і єдино тільки там, він міг би давати справжню, безперечну користь своїм співвітчизникам. І тому Марія Олександрівна чудово зробила, заславши Афанасія Матвійовича в приміське село, за три версти від Мордасова, де в неї сто двадцять душ,— мимохідь сказати, всі статки, всі засоби, з якими вона так гідно підтримує благородство свого дому. Всі збагнули, що вона тримала Афанасія Матвійовича при собі єдино за те, що він служив і діставав платню та... інші доходи. Коли ж він перестав діставати платню та доходи, то його зараз же й випровадили через нікчемність і цілковиту непотрібність. І всі похвалили Марію Олександрівну за ясність думки й рішучість характеру. В селі Афанасій Матвійович живе на повну собі втіху. Я заїздив до нього й перебув у нього цілу годину досить приємно. Він приміряє білі краватки, власноручно чистить чоботи, не з нужди, а єдино з замилування в мистецтві, бо любить, щоб чоботи в нього блищали, тричі на день п'є чай, надзвичайно любить ходити до бані і — вдоволений. Пам'ятаєте, яка паскудна історія заварилася в нас, років півтора тому, з приводу Зінаїди Афанасіївни, єдиної дочки Марії Олександрівни й Афанасія Матвійовича? Зінаїда безперечно красуня, прекрасно вихована, але їй двадцять три роки, а вона досі не заміжжю. Між причинами, котрими пояснюють, чому досі Зіна не заміжжю,— за одну з головних вважають ці темні поголоски про якісь дивні її зв'язки, півтора року тому, з повітовим учителем,— поголоски, що не вщухли й дотепер. Досі балакають про якусь любовну записку, яку написала Зіна й яка ніби переходила з рук до рук у Мордасові; але скажіть: хто бачив цю записку? Якщо вона переходила з рук до рук, то де ж вона поділася? Всі про неї чули, але ніхто її не бачив. Я принаймні нікого не

зустрічав, хто б на свої очі бачив цю записку. Якщо ви натякнете про це Марії Олександрівні, вона просто вас не зрозуміє. Тепер припустіть, що справді щось було й Зіна написала записочку (я навіть думаю, що це було неодмінно так): яка ж вправність з боку Марії Олександрівни! Як зам'ято, загамовано незручну, скандальну справу! Ні сліду, ні натяку! Марія Олександрівна й уваги не звертає тепер на весь цей ниций наклеп; а тим часом, може, бозна-як працювала, щоб урятувати недоторканною честь своєї єдиної доньки. А що Зіна не заміжжю, то це зрозуміло: які тут женихи? Зіні бути хіба тільки за можновладним принцем. Бачили ви десь таку красуню над красунями? Правда, вона горда, занадто горда. Подейкують, що сватається Мозгляков, та навряд чи буде весілля. Що ж бо таке Мозгляков? Сказати — молодий, непоганий на вроду, франт, півтораста незастановлених душ, петербурзький. Але ж, по-перше, в голові не всі дома. Шелихвіст, патякало, з якимись новітніми ідеями! Та й що таке півтораста душ, особливо при новітніх ідеях? Не бути цьому весіллю!

Усе, що прочитав тепер ласкавий читач, я написав місяців п'ять тому, єдино від розчулення. Признаюсь наперед, я трохи небезсторонній щодо Марії Олександрівни. Мені хотілося написати щось таке наче похвальне слово цій чудовій дамі і подати це все у формі грайливого листа до приятеля, на зразок листів, що друкувалися колись за давнього, золотого, та, слава богу, безповоротного часу в «Северной пчеле» й в інших періодичних виданнях. Та що в мене нема ніякого приятеля і до того ж є певна природжена літературна несміліcть, то твір мій і лишився у мене в столі, як літературна проба пера та як пам'ять про мирну розвагу на дозвіллі й про утіху. Минуло п'ять місяців, і раптом у Мордасові сталася дивовижна подія: рано-вранці до міста в'їхав князь К. і зупинився в домі Марії Олександрівни. Наслідки цього приїзду були незліченні. Князь пробув у Мордасові всього три дні, але ці три дні лишили по собі фатальні й незгладні спогади. Скажу більше: князь вчинив, у певному розумінні, переворот у нашому місті. Розповідь про цей переворот становить, звичайно, одну з багатозначних сторінок у Мордасовських літописах. Ось цю сторінку я й зважився, нарешті, після деяких вагань, опрацювати літературно й подати на суд вельмишановної публіки. Повість моя містить у собі повну й визначну історію піднесення, слави й урочистого падіння Марії Олексан-

дрівни й усього її дому в Мордасові: тема гідна й спокуслива для письменника. Насамперед, зрозуміло, треба пояснити: що дивного в тому, що до міста в'їхав князь К. і зупинився в Марії Олександрівни,— а для цього, звичайно, треба сказати кілька слів і про самого князя К. Так я й зроблю. До того ж біографія цієї особи конче потрібна й для всього дальшого перебігу нашої розповіді. Отже, починаю.

РОЗДІЛ II

Почну я з того, що князь К. був ще не бозна-який старий, а тим часом, коли дивишся на нього, мимохіть навертається думка, що він от-от розвалиться: так він занепав, або, краще сказати, зносився. В Мордасові про цього князя завжди розповідали надзвичайно химерні речі, найфантастичніші змістом. Подейкували навіть, що дідок з глузду з'їхав. Особливо дивним здавалося всім, що поміщик чотирьох тисяч душ, людина з певним родством, котра могла б мати, якби схотіла, неабиякий вплив у губернії, живе в своєму чудовому маєтку самотньо, цілковитим затворником. Багато хто знав князя років шість чи сім тому, коли він перебував у Мордасові, і запевняє, що він тоді не терпів самотності й зовсім не скидався на затворника. Та оце й усе, що я міг дізнатися про нього вірогідного. Колись, замолоду, що, проте, було дуже давно, князь блискуче вступив у життя, жуїрував, лицявся, кілька разів проживався за кордоном, співав романси, каламбурив і ніколи не визначався блискучими розумовими здібностями. Звичайно, він перевів усе своє багатство і на старість побачив себе раптом майже без копійки. Хтось порадив йому виїхати до свого села, яке вже почали продавати з публічного торгу. Він виїхав і прибув до Мордасова, де й прожив рівно шість місяців. Губернське життя йому надзвичайно припало до сподоби, і за ці шість місяців він рішив усе, що в нього лишалося, до останніх вишкребків, жуїруючи та заводячи різні інтимності з губернськими паніями. До того ж він був дуже добра людина, звісно, не без деяких особливих князівських замашок, що їх, проте, в Мордасові вважали за властивість найвищого товариства, а тому за-

міст досади вони справляли навіть ефект. Особливо дами були повсякчас у захваті від свого милого гостя. Збереглося багато цікавих спогадів. Розповідали, між іншим, що князь понад половину дня сидів за своїм туалетом і, здавалося, весь був складений із якихось шматочків. Ніхто не знав, коли й де він устиг так розсипатися. Він носив парик, вуса, бакенбарди і навіть еспаньйолку,— все, до останньої волосини, накладне й чудового чорного кольору; білився й рум'янився щодня. Запевняли, що він якось розправляв пружинками зморшки на своєму обличчі й що пружинки ці були якимсь особливим способом сховані в його волоссі. Запевняли також, що він носить корсет, бо збувся десь ребра, невдало вискочивши з вікна, під час однієї своєї любовної пригоди в Італії. Він шкутильгав на ліву ногу; твердили, що ця нога штучна та що справжню зламали йому під час іншої пригоди в Парижі, зате приставили нову, якусь особливу, коркову. А втім, мало чого не набалакають! Та правдою було, однак, те, що праве око в нього було скляне, хоч і дуже майстерно підроблене. Зуби теж були з композиції. Цілі дні він умивався різними патентованими водами, душився й помадився. Пам'ятають, проте, що вже тоді князь починав помітно дряхліти й ставав нестерпно балакливий. Здавалося, що кар'єрі його кінець. Усі знали, що в нього не було вже ні шеляга. І раптом саме тоді й цілком несподівано одна з найближчих його родичок, престарезна бабка, яка постійно жила в Парижі й від якої він аж ніяк не міг сподіватися спадщини,— вмерла, поховавши рівно за місяць до своєї смерті свого законного спадкоємця. Її законним спадкоємцем цілком несподівано зробився князь. Чотири тисячі душ прегарного маєтку, рівно за шістдесят верст від Мордасова, припали йому самому, неподільно. Він зараз же зібрався до Петербурга, щоб покінчити свої справи. Проводжаючи свого гостя, наші дами дали йому чудовий обід у складку. Пам'ятають, що князь був чарівно веселий на цьому останньому обіді, каламбурив, смішив, розповідав найнезвичайніші анекдоти, обіцяв якнайшвидше приїхати до Духанова (свого новонабутого маєтку) і давав слово, що після повернення в нього будуть безперервні свята, пікніки, бали, фейєрверки. Цілий рік по його від'їзді дами точили ляси про ці обіцяні свята, чекаючи з страшенним нетерпінням свого милого дідка. Дожидаючи ж, влаштовували навіть поїздки до Духанова, де був старовинний панський будинок і сад,

з вистриженими з акацій левами, з насипними курганами, з ставами, по яких ходили човни з дерев'яними турками, що грали на сопілках, з альтанками, з павільйонами, з монплезирами й іншими вигадками.

Нарешті князь повернувся, але, на загальний подив і розчарування, навіть не заїхав до Мордасова, а оселився в своєму Духанові цілковитим затворником. Розійшлись дивні чутки, і взагалі з цього часу історія князя стає туманною й фантастичною. По-перше, розповідали, що в Петербурзі йому не зовсім пощастило, що деякі з його родичів, майбутні спадкоємці, хотіли, через недоумство князя, виклопотати якусь опіку над ним, мабуть, побоюючись, що він знов усе промотає. Мало того: інші додавали, що його хотіли навіть завдати до божевільні, але якийсь із його родичів, один важний пан, нібито за нього заступився, довівши ясно всім іншим, що бідний князь, наполовину померлий і підроблений, певно, незабаром і весь помре, і тоді маєток припаде їм і без божевільні. Кажу знову: мало чого не набалакають, особливо в нас, у Мордасові! Все це, як розповідали, страшенно перелякало князя, аж так, що він зовсім змінився характером і обернувся на затворника. Деякі мордасовці з цікавості поїхали до нього поздоровляти, але — їх не прийняли або прийняли надзвичайно дивно. Князь навіть не впізнавав своїх колишніх знайомих. Запевняли, що він і не хотів упізнавати. Навідав його й губернатор.

Він повернувся із звісткою, що, на його думку, князь справді трохи не сповна розуму, і потім завжди робив кислу міну, згадуючи про свою поїздку до Духанова. Дами голосно обурювалися. Довідались, нарешті, про одну капітальну річ, а саме: що князем оволоділа якась невідома Степанида Матвіївна, бозна-яка жінка, котра приїхала з ним із Петербурга, літня й товста, ходить у ситцьових платтях і з ключами в руках; що князь слухає її у всьому, мов дитина, і не сміє кроку ступити без її дозволу; що вона навіть миє його своїми руками; пестить його, носить і бавить, як дитину; що, нарешті, саме вона й віддаляє від нього всіх відвідувачів і особливо родичів, котрі почали були потроху заїздити до Духанова, на розвідки. В Мордасові багато говорили про цей незрозумілий зв'язок, особливо дами. До всього цього додавали, що Степанида Матвіївна керує всім маєтком князя необмежено й самовладно: звільняє управителів, прикажчиків, слуг, збирає доходи; проте керує вона добре, так що селяни благословляють долю свою.

А про самого князя довідались, що дні свої він збуває майже цілком за туалетом, приміряє парики та фраки; а весь інший час проводить із Степанидою Матвіївною, грає з нею у воза, ворожить на картах, зрідка виїздить погуляти верхи на смирній англійській кобилі, причім Степанида Матвіївна неодмінно супроводить його в критих дрожках, про всяк випадок — бо князь їздить верхи більше з кокетства, а сам ледве тримається на сідлі. Бачили його часом і пішки, в пальті й у солом'яному криспатому брилику, з рожевою дамською хусточкою на шиї, із скельцем в оці та з солом'яним кошичком на лівій руці, щоб збирати грибки, польові квіти, волошки; Степанида ж Матвіївна завжди при цьому супроводить його, а позаду йдуть два саженні лакеї й їде, про всяк випадок, коляска. Коли ж зустрічається з ним селянин і, спинившись осторонь, скидає шапку, низько вклоняється й приказує: «Здрастуйте, батечку князю, ваше сіятельство, наше ясне сонечко!» — то князь зараз же наводить на нього свого лорнета, привітно киває головою й ласкаво каже йому: «Bonjour, mon ami, bonjour!» [1],— і багато таких поголосок ходило в Мордасові; князя ніяк не могли забути: він жив так близько! Як же були всі здивовані, коли одного чудового ранку розлетілась чутка, що князь, затворник, дивак, власною своєю персоною прибув до Мордасова й зупинився в Марії Олександрівни! Все переполошилось і схвилювалось. Усі ждали пояснень, усі питали одне в одного, що це значить? Дехто збирався вже їхати до Марії Олександрівни. Усім приїзд князя здавався дивовижею. Дами пересилалися записками, збиралися з візитами, посилали своїх покоївок і чоловіків на розвідки. Особливо дивним здавалося, чому князь зупинився саме в Марії Олександрівни, а не в когось іншого? Найбільше за всіх досадувала Ганна Миколаївна Антипова, бо князь доводився їй якоюсь дуже далекоюріднею. Але, щоб розв'язати ці всі питання, треба неодмінно зайти до самої Марії Олександрівни, куди запрошуємо ми й ласкавого читача. Тепер, правда, ще тільки десята година ранку, але я певен, що вона не відмовиться прийняти своїх близьких знайомих. Нас принаймні вона прийме неодмінно.

[1] Здрастуй, друже мій, здрастуй! *(франц.)*

РОЗДІЛ III

Десята година ранку. Ми в домі Марії Олександрівни, на Великій вулиці, у тій самій кімнаті, яку хазяйка в урочистих випадках називає своїм салоном. У Марії Олександрівни є також і будуар. У цьому салоні добре пофарбовані підлоги й непогані виписні шпалери. В меблях, досить незграбних, переважає червоний колір. Є камін, над каміном дзеркало, перед дзеркалом бронзовий годинник із якимсь амуром, вельми поганого смаку. Поміж вікнами, в простінках, два дзеркала, з яких уже встигли познімати чохли. Перед дзеркалами, на столиках, знову годинники. Під задньою стіною — прегарний рояль, виписаний для Зіни; Зіна — музикантка. Біля затопленого каміна розставлені крісла, по змозі в мальовничому безладі; між ними маленький столик. На другому кінці кімнати інший стіл, накритий сліпучо-білою скатертиною; на ньому кипить срібний самовар і наготовлено гарненький чайний прибор. Самоваром та чаєм завідує одна дама, що живе в Марії Олександрівни як далека родичка, Настасія Петрівна Зяблова. Два слова про цю даму. Вона вдова, їй понад тридцять років, брюнетка, з свіжим кольором обличчя й з живими темно-карими очима. Взагалі непогана з себе. Вона веселої вдачі й велика реготуха, досить хитра, пліткарка, звісно, і вміє оборудувати свої дільця. В неї двойко дітей, десь вчаться. Їй дуже кортить вийти ще раз заміж. Поводиться вона досить незалежно. Чоловік її був військовий офіцер.

Сама Марія Олександрівна сидить біля каміна в чудовому настрої і в ясно-зеленому платті, яке личить їй. Вона страшенно рада з того, що приїхав князь, котрий цієї хвилини сидить нагорі за своїм туалетом. Вона така рада, що навіть не силкується приховувати своєї радості. Перед нею, стоячи, рисується молодий чоловік і щось з запалом розповідає. По очах його видно, що йому хочеться догодити своїм слухачкам. Йому двадцять п'ять років. Манери його були б непогані, але він часто переймається захватом і, крім того, має велику претензію на гумор та дотеп. Вбраний прекрасно, білявий, непоганий на вроду. Але ми вже казали про нього: це пан Мозгляков, який подає великі надії. Марія Олександрівна вважає сама собі, що в нього трохи пусто в голові, однак

приймає його дуже гарно. Він домагається руки її дочки Зіни, в котру, як він каже, закоханий шалено. Він що мить звертається до Зіни, намагаючись зірвати з її губ усмішку своєю дотепністю й веселістю. Але та з ним видимо холодна й неуважна. Цієї хвилини вона стоїть осторонь, біля рояля, і перебирає пальчиками календар. Це одна з тих жінок, що викликають загальний захоплений подив, коли з'являються в товаристві. Вона гарна до неможливості: висока на зріст, брюнетка, з чудовими, майже зовсім чорними очима, стрункa, з могутніми, дивними персами. Її плечі й руки — античні, ніжка звабливa, хода королівська. Сьогодні вона трохи бліда; та зате її пухленькі, дивно окреслені, червоні губки, між якими світяться, як нанизані перла, рівні маленькі зуби, три дні снитимуться вам у сні, якщо хоч раз на них глянете. Вираз обличчя її серйозний і суворий. Мосьє Мозгляков наче боїться її пильного погляду; принаймні його якось коробить, коли він насмілюється позирнути на неї. Рухи її звисока недбалі. На ній просте біле серпанкове плаття. Білий колір їй надзвичайно до лиця; а втім, їй усе до лиця. На її пальчику каблучка, сплетена з чийогось волосся, як до кольору — то не з матінчиного. Мозгляков ніколи не смів спитати її: чиє це волосся? Цього ранку Зіна якась особливо мовчазна і навіть сумна, немовби чимось занепокоєна. Зате Марія Олександрівна ладна говорити не вгаваючи, хоч зрідка теж подивляється на дочку якимсь особливим, підозріливим поглядом; втім, робить це покрадьки, наче й вона боїться її.

— Я така рада, така рада, Павле Олександровичу,— щебече вона,— що ладна кричати про це всім і кожному з вікна. Не кажу вже про той милий сюрприз, який ви зробили нам, мені й Зіні, приїхавши двома тижнями раніше, ніж обіцяли; це вже само собою! Я страшенно рада тому, що ви привезли сюди цього милого князя. Знаєте, як я люблю цього чарівного дідуся! Але ні, ні! Ви не зрозумієте мене! Ви, молодь, не зрозумієте мого захоплення, хоч би як я запевняла вас! Знаєте, чим він був для мене колись, років шість тому, пам'ятаєш, Зіно? А втім, я й забула: ти тоді гостювала в тітки... Ви не повірите, Павле Олександровичу: я була його керівницею, сестрою, матір'ю! Він слухав мене, як дитина! Було щось наївне, ніжне й облагороджене в нашому зв'язку; навіть щось немов пастуше... Я вже й не знаю, як і назвати! Ось чому він і пам'ятає тепер із вдячністю, се pavre prince![1]

[1] цей бідний князь! *(франц.)*

тільки про самий мій дім! Знаєте, Павле Олександровичу, що ви, може, врятували його тим, що завезли його до мене! Я з сердечною скрухою думала про нього ці шість років. Ви не повірите: він мені навіть снився. Кажуть, ота жахлива жінка заворожила, згубила його. Та нарешті ви вирвали його з цих кліщів! Ні, треба скористуватися з нагоди і врятувати його зовсім! Але розкажіть мені ще раз, як удалося вам усе це? Опишіть мені якнайдокладніше всю вашу зустріч. Допіру я, спохвату, звернула увагу тільки на головне, тим часом усі ці дрібниці, дрібниці й є, сказати б, справжній сік! Я страшенно люблю дрібниці, в найважливіших навіть випадках передусім звертаю увагу на дрібниці... і... поки він сидить іще за своїм туалетом...

— Та все те саме, що я вже розповідав, Маріє Олександрівно! — радо підхоплює Мозгляков, готовий розповідати хоч і десятий раз,— це для нього насолода.— Їхав я цілу ніч, звісно, цілу ніч не спав,— можете собі уявити, як я поспішав! — додав він, звертаючись до Зіни,— одно слово, лаявся, кричав, вимагав коней, навіть шурубурив через коней на станціях; якби надрукувати, вийшла б ціла поема в новітньому стилі! Втім, це набік! Рівно о шостій годині ранку приїжджаю на останню станцію, в Ігішево. Перемерз, не хочу й грітися, кричу: коней! Перелякав доглядачку з немовлям: тепер, здається, в неї пропало молоко... Схід сонця чарівний. Знаєте, цей морозний пил рум'яніє, сріблиться! Не зважаю ні на що; одно слово, кваплюсь страшенно! Коней узяв з бою: відняв у якогось колезького радника й мало не викликав його на дуель. Кажуть мені, що чверть години тому зі станції виїхав якийсь князь, їде на своїх, ночував. Я ледве слухаю, сідаю, лечу, наче з ланцюга зірвався. Є щось подібне у Фета, в якійсь елегії. Рівно за дев'ять верст від міста, на самому повороті до Світозерської пустині, бачу, сталася дивовижна подія. Величезна дорожня карета лежить на боці; кучер та два лакеї стоять перед нею, не знаючи, що робити, а з карети, що лежить на боці, линуть несамовиті крики й зойки. Думав проїхати мимо: лежи собі на боці; не тутешньої парафії! Та взяло гору людинолюбство, що, за висловом Гейне, тиче скрізь свого носа. Зупиняюсь. Я, мій Семен, ямщик — теж російська душа, спішимо на підмогу, і таким чином, уші-стьох, піднімаємо, нарешті, екіпаж, становимо його на ноги, яких, правда, в нього й нема, бо він на полозах.

Пособили ще мужики з дровами, їхали до міста, дістали від мене на горілку. Думаю: мабуть, це той самий князь! Дивлюся: боже мій! він і є, князь Гаврило! От зустріч! Кричу йому: «Князю! Дядечку!» Він, звичайно, майже не впізнав мене з першого погляду; проте зараз же майже впізнав... з другого погляду. Признаюся вам, однак, що й тепер він навряд чи розуміє — хто я такий, і, здається, вважає мене за когось іншого, а не за родича. Я бачив його років сім тому в Петербурзі; ну, тоді я, зрозуміло, був хлопчисько. І я його запам'ятав; він мене вразив,— ну, а йому де ж мене пам'ятати! Рекомендуюсь; він у захопленні, обіймає мене, а тим часом сам весь тремтить від переляку й плаче, їй-богу, плаче: я бачив це на власні очі! Те та се,— умовив його нарешті пересісти в мій візок та хоч на один день заїхати до Мордасова, підбадьоритися й відпочити. Він погоджується безвідмовно... Заявляє мені, що їде в Світозерську пустинь, до ієромонаха Мисаїла, котрого шанує й поважає; що Степанида Матвіївна,— а вже з нас, родичів, хто не чув про Степаниду Матвіївну? — вона мене торік з Духанова помелом прогнала,— що ця Степанида Матвіївна одержала листа такого змісту, що в Москві в неї хтось доходить: батько чи дочка, не знаю, хто саме, та й не цікавий знати; може, батько й дочка разом; може, ще з додатком якого-небудь небожа, що служить по питній справі... Одно слово, вона так була сконфужена, що зважилась днів на десять попрощатися зі своїм князем і помчала до столиці, прикрасити її своєю присутністю. Князь сидів день, сидів другий, приміряв парики, помадився, фабрився, поворожив був на картах (може, навіть і на бобах); та стало невміч без Степаниди Матвіївни! звелів запрягти коней і поїхав до Світозерської пустині. Хтось із домашніх, побоюючись невидимої Степаниди Матвіївни, насмілився був заперечити, та князь настояв. Виїхав учора по обіді, ночував ув Ігішеві, зі станції поїхав на світанку і на самому повороті до ієромонаха Мисаїла полетів з каретою трохи не в яр. Я його рятую, умовляю заїхати до спільного друга нашого, вельмишановної Марії Олександрівни; він каже про вас, що ви найчарівніша дама з усіх, котрих він будь-коли знав,— і ось ми тут, а князь поправляє тепер нагорі свій туалет, з допомогою свого камердинера, якого не забув узяти з собою та якого ніколи в жодному разі не забуде взяти з собою, бо погодиться швидше вмерти, ніж вийти до дам

без деяких готувань, або, краще сказати — виправлень... От і вся оказія! Eine allerliebste Geschichte! [1]

— Але який він гуморист, Зіно! — скрикує Марія Олександрівна, вислухавши.— Як він це мило розповідає! Але послухайте, Поль,— одне питання: поясніть мені гарненько, який ви родич князеві! Ви називаєте його дядьком?

— Їй-богу, не знаю, Маріє Олександрівно, як і чим я рідня йому: здається, сьома вода, може, навіть і не на киселі, а на чомусь іншому. Я тут і трохи не винен, а винна у всьому цьому тіточка Аглая Михайлівна. Втім, тіточці Аглаї Михайлівні й робити більше нічого, як перераховувати на пальцях рідню; ото вона й потурила мене торік літом їхати до нього в Духаново. З'їздила б сама! Просто-напросто я називаю його дядечком; він відгукується. Оце вам і все наше родичівство, на сьогоднішній день принаймні...

— Але я скажу все-таки ще раз, що сам бог тільки міг вас напоумити привезти його просто до мене! Я потерпаю, коли уявлю собі, що з ним було б, бідолашкою, якби він потрапив до когось іншого, а не до мене? Та його б тут розхапали, по кісточках розібрали, з'їли! Кинулись би на нього як на рудник, як на розсип,— гляди, обікрали б його! Ви не можете уявити собі, які тут жадібні, ниці й підступні людці, Павле Олександровичу!..

— Ой боже мій, та до кого ж і привезти його, як не до вас; — які ви, Маріє Олександрівно! — підхоплює Настасія Петрівна, вдова, розливаючи чай.— Не до Ганни ж Миколаївни везти його, як ви гадаєте?

— Однак, чого він так довго не виходить? Це аж дивно,— каже Марія Олександрівна, нетерпляче підводячись з місця.

— Дядечко? Та я думаю, він ще п'ять годин вбиратиметься там! А як у нього зовсім нема пам'яті, то він до того ж і забув, може, що приїхав до вас у гості. Це ж предивовижна людина, Маріє Олександрівно!

— Ой годі, будь ласка, що ви!

— Зовсім не що ви, Маріє Олександрівно, а суща правда! Це ж напівкомпозиція, а не людина! Ви його бачили шість років тому, а я годину тому його бачив. Це ж напівнебіжчик! Це ж самий спогад про людину; його ж забули поховати! Адже в нього очі вставні, ноги коркові, він весь на пружинах, і говорить на пружинах!

— Боже мій, який ви, одначе, вітрогон, як я вас по-

[1] Премила оказія! (*нім.*)

слухаю! — вигукнула Марія Олександрівна, набираючи суворого вигляду.— І як не сором вам, молодій людині, родичеві, таке казати про цього шановного дідуся! Поминаючи вже його безприкладну добрість,— і голос її переймається якимсь зворушливим виразом,— згадайте, що це залишок, так би мовити, уламок нашої аристократії. Друже мій, mon ami! Я розумію, що ви легковажите через якісь там ваші нові ідеї, про які ви безнастанно говорите. Але боже мій! Я й сама — ваших нових ідей! Я розумію, що засади вашого напряму благородні й чесні. Я почуваю, що в цих нових ідеях є навіть щось високе; але це все не заважає мені бачити й прямий, так би мовити, практичний бік справи. Я жила на світі, я бачила більше за вас і, нарешті, я мати, а ви ще молоді! Він дідусь, і тому на ваші очі смішний! Мало того: ви минулого разу казали навіть, що наміряєтесь відпустити ваших селян на волю та що треба ж щось зробити для віку, і це все тому, що ви начитались там якого-небудь вашого Шекспіра! Повірте, Павле Олександровичу, ваш Шекспір давним-давно вже віджив свій вік, і коли б воскрес, то, з усім своїм розумом, не розібрав би в нашому житті ані рядка! Коли є щось рицарське й величне в сучасному нам суспільстві, то це саме у вищому стані. Князь і в кульку князь, князь і в халупі буде як у палаці! А от чоловік Наталії Дмитрівни мало не палац собі збудував — і все ж він тільки чоловік Наталії Дмитрівни, й нічого більше! Та й сама Наталія Дмитрівна, хоч п'ятдесят кринолінів на себе наліпить, все ж лишиться тією самою Наталією Дмитрівною і нічогісінько не додасть собі. Ви теж почасти представник вищого стану, бо від нього походите. І я вважаю себе не чужою йому,— а погана та дитина, яка паскудить своє гніздо! Втім, ви самі дійдете до всього цього краще за мене, mon cher Paul [1], і забудете вашого Шекспіра. Передрікаю вам. Я певна, що ви навіть і тепер не щирі, а так тільки, модничаєте. Втім, я забалакалась. Побудьте тут, mon cher Paul, я сама сходжу нагору й довідаюсь про князя. Може, йому треба чогось, а з моїми ж людцями...

І Марія Олександрівна квапливо вийшла з кімнати, згадавши про своїх людців.

— Марія Олександрівна, здається, дуже раді, що князь не дістався цій франтисі, Ганні Миколаївні. А запевняла ж усе, що рідня йому. Ото розривається, мабуть, тепер з досади! — зауважила Настасія Петрівна; та, помі-

[1] мій любий Поль (*франц.*)

тивши, що їй не відповідають, і глянувши на Зіну й на Павла Олександровича, пані Зяблова враз догадалася і вийшла, мовби за ділом, з кімнати. Проте вона зараз же винагородила себе, зупинилась під дверима й стала підслухувати.

Павло Олександрович ту ж мить звернувся до Зіни. Він був страшенно схвильований; голос його тремтів.

— Зінаїдо Афанасіївно, ви не гніваєтесь на мене? — промовив він з несмілим і благальним виглядом.

— На вас? За віщо ж? — сказала Зіна, злегка почервонівши й звівши на нього чудові очі.

— За мій ранній приїзд, Зінаїдо Афанасіївно! Я не витерпів, я не міг чекати ще два тижні... Ви мені навіть снилися. Я примчав узнати мою долю... Але ви хмуритесь, ви гніваєтесь! Невже й тепер я не взнаю нічого вирішального?

Зінаїда справді нахмурилась.

— Я ждала, що ви заговорите про це,— відповіла вона, знову опустивши очі, голосом твердим і суворим, в якому, проте, чути було досаду.— І що ждати було для мене дуже важко, то чим швидше це скінчиться, тим краще. Ви знову вимагаєте, тобто просите, відповіді. Гаразд, я повторю її вам, бо моя відповідь усе та сама, що й перше: почекайте! Кажу вам,— я ще не вирішила і не можу обіцяти вам, що буду вашою дружиною. Цього не вимагають силоміць, Павле Олександровичу. Але, щоб заспокоїти вас, додаю, що я ще не відмовляю вам остаточно. Завважте також: подаючи вам тепер надію на сприятливе рішення, я роблю це єдино тому, що поблажлива до вашого нетерпіння й турботи. Повторюю: я хочу мати повну волю в своєму рішенні, і якщо, врешті, я скажу вам, що не згодна, то ви не повинні винуватити мене в тому, що я подавала вам надію. Отже, знайте це.

— Отже, що ж, що ж це! — скрикнув Мозгляков жалібним голосом.— Невже ж це надія! Чи можу я дістати хоч будь-яку надію з ваших слів, Зінаїдо Афанасіївно?

— Пригадайте все, що я вам сказала, й діставайте все, що бажаєте. Ваша воля! Але я більше нічого не додам. Я вам ще не відмовляю, а кажу тільки — ждіть. Але повторюю вам, я лишаю за собою цілковите право відмовити вам, якщо мені схочеться. Зауважу ще одне, Павле Олександровичу: коли ви приїхали раніше призначеного вам для відповіді строку, щоб діяти манівцем, сподіваючись на сторонню протекцію, хоч би, скажімо,

на мамин вплив, то ви дуже помилилися в розрахунках. Я тоді прямо відмовлю вам, чуєте це? А тепер — годі, і, будь ласка, до якогось часу не нагадуйте мені про це ні єдиним словом.

Усе це було сказано сухо, твердо й без запинки, начеб заздалегідь завчене. Мосьє Поль відчув, що вхопив облизня. В цю мить повернулась Марія Олександрівна. За нею, майже зараз же, пані Зяблова.

— Він, здається, ось-ось зійде, Зіно! Настасіє Петрівно, мерщій заваріть нового чаю! — Марія Олександрівна була навіть трохи схвильована.

— Ганна Миколаївна вже присилала навідатися. Її Анютка прибігала на кухню й розпитувала. Ото лютує тепер! — сповістила Настасія Петрівна, кидаючись до самовара.

— А мені яке діло! — сказала Марія Олександрівна, відповідаючи через плече пані Зябловій.— Начебто я цікавлюся знати, що думає ваша Ганна Миколаївна? Повірте, нікого не підсилатиму до неї на кухню. І дивуюся, рішуче дивуюся, чому ви всі вважаєте мене ворогом цієї бідної Ганни Миколаївни, та й не ви сама, а всі в місті? Я на вас пошлюся, Павле Олександровичу! Ви знаєте нас обох,— ну, чого б я була ворогом її? За першість? Але я байдужа до цієї першості. Нехай собі, нехай буде перша! Я ладна перша поїхати до неї, привітати її з її першістю. І, нарешті, все це несправедливо. Я заступлюсь за неї, я повинна за неї заступитися! На неї наклепи зводять. За віщо ви всі на неї нападаєте? Вона молода й любить убори,— за це, чи що? Але, як на мене, краще вже убори, ніж щось інше, ось як Наталія Дмитрівна, котра таке любить, що й сказати не можна. Чи за те, що Ганна Миколаївна їздить по гостях і не може посидіти дома? Але боже мій! Вона не дістала ніякої освіти, і їй, звичайно, важко розгорнути, наприклад, книжку чи зайнятися чимось дві хвилини поспіль. Вона кокетує і посилає з вікна бісики всім, хто пройде вулицею. Але навіщо ж запевняють її, що вона гарненька, коли в неї саме біле обличчя, та й годі? Вона смішить у танцях,— згодна! Але навіщо ж запевняють її, що вона чудово полькирує? На ній неможливі наколки й капелюшки,— але чим же винна вона, що їй бог не дав смаку, а, навпаки, дав стільки легковірності? Впевніть її, що гарно приколоти до волосся цукерковий папірчик, вона й приколе. Вона плетуха,— але це тутешня звичка: хто тут не розпускає пліток? До неї їздить Сушилов із своїми

бакенбардами і вранці, і ввечері, і мало не вночі. Ой боже мій! Ще б чоловік козиряв у карти до п'ятої години ранку! Та й тут стільки поганих прикладів! Нарешті, це ще, *може*, й наклеп. Словом, я завжди, завжди заступлюся за неї!.. Але боже мій! Ось і князь! Це він, він! Я впізнаю його з тисячі! Нарешті я вас бачу, mon prince! [1] — скрикнула Марія Олександрівна й кинулася назустріч князеві, що ввійшов до кімнати.

РОЗДІЛ IV

З першого, побіжного погляду ви зовсім не сприймете цього князя за старого і, тільки глянувши ближче й пильніше, побачите, що це якийсь мрець на пружинах. Усіх засобів мистецтва вжито, щоб закостюмувати цю мумію на юнака. Дивний парик, бакенбарди, вуса й еспаньйолка, чудового чорного кольору, закривають половину обличчя. Обличчя набілене й нарум'янене незвичайно майстерно, і на ньому майже нема зморщок. Куди вони поділися? — Невідомо. Вбраний він цілком за модою, наче вирвався з модної картинки. На ньому якась візитка чи щось таке, їй-богу не знаю, що саме, та тільки щось надзвичайно модне й сучасне, створене для ранкових візитів. Рукавички, краватка, жилет, білизна й усе інше — все це сліпучої свіжості й витонченого смаку. Князь трохи накульгує, але накульгує так ловко, наче й цього вимагає мода. В оці в нього скельце, в тому самому оці, що й без того скляне. Князь просочений пахощами. Розмовляючи, він якось особливо протягує деякі слова,— можливо, від старечих немощів, можливо, тому, що всі зуби вставні, а може, й для більшої важності. Деякі склади він вимовляє незвичайно солодко, особливо натискуючи на літеру *е*. *Так* у нього виходить якось як *ттек*, тільки ще трохи солодше. В усіх манерах його щось недбале, завчене протягом всього франтівського його життя. А взагалі якщо й збереглося щось від цього колишнього, франтівського його життя, то збереглося вже якось несвідомо, наче якийсь невиразний спогад, наче якась пережита, непробудна старовина, котрої, гай-гай! не воскресять жодні косметики, корсети, парфюмери, перукарі. І тому краще зробимо, якщо заздалегідь при-

[1] князю! (*франц.*)

знаємося, що дідок коли й не вижив іще з розуму, то давно вже вижив з пам'яті і раз у раз збивається, повторюється й навіть зовсім забріхується. Потрібне навіть уміння, щоб із ним розмовляти. Та Марія Олександрівна покладається на себе і, побачивши князя, переймається несказанним захватом.

— Але ви нітрохи, нітрохи не змінилися! — вигукує вона, хапаючи гостя за обидві руки й саджаючи його у вигідне крісло.— Сідайте, сідайте, князю! Шість років, цілих шість років не бачились, і жодного листа, навіть жодного рядка за весь цей час! О, як ви завинили передо мною, князю! Яка я лиха була на вас, mon cher prince! Але — чаю, чаю! Ой боже мій! Настасіє Петрівно, чаю!

— Дякую, дя-ку-ю, вин-нен! — шепелявить князь (ми забули сказати, що він трохи шепелявить, але й це робить начеб за модою).— Вин-нен! І уявіть собі, ще торік неод-мінно хотів сюди їхати,— додає він, лорнірyючи кімнату.— Та налякали: тут, кажуть, хо-ле-ра була...

— Ні, князю, у нас не було холери,— каже Марія Олександрівна.

— Тут пошесть на худобу була, дядечку! — вставляє Мозгляков, бажаючи відзначитися. Марія Олександрівна обмірює його суворим поглядом.

— Авжеж, по-шесть на худобу чи щось по-діб-не... Я й лишився. Ну, як ваш чоловік, моя мила Ганно Миколаївно? Все по своїй проку-рорській лінії?

— Н-ні, князю,— каже Марія Олександрівна, трохи запинаючись.— Мій чоловік не про-ку-рор...

— Б'юсь об заклад, що дядечко збився і вважає вас за Ганну Миколаївну Антипову! — вигукує догадливий Мозгляков, але враз похоплюється, зауваживши, що й без цих пояснень Марію Олександрівну ніби всю покоробило.

— Авжеж, авжеж, Ганну Миколаївну, і-і... (я все забуваю!) Ну, авжеж, Антипову, саме Анти-пову,— підтверджує князь.

— Н-ні, князю, ви дуже помилились,— каже Марія Олександрівна з гіркою усмішкою.— Я зовсім не Ганна Миколаївна і, признаюсь, ніяк не сподівалася, що ви мене не впізнаєте! Ви мене здивували, князю! Я ваш колишній друг, Марія Олександрівна Москальова. Пам'ятаєте, князю, Марію Олександрівну?..

— Марію О-лекс-анд-рівну! Уявіть собі! А я саме гадав, що ви й є (як її) — авжеж! Ганна Василівна...

C'est délicieux! [1] Виходить, я не туди заїхав. А я думав, мій друже, що ти саме ве-зеш мене до цієї Ганни Матвіївни. C'est charmant! [2] А втім, це зо мною часто трапляється... Я часто не туди заїжджаю. Я взагалі вдоволений, завжди вдоволений, хоч би що сталося. То ви не Настасія Ва-силівна? Це ці-каво...

— Марія Олександрівна, князю, Марія Олександрівна! О, як ви винні передо мною! Забути свого найкращого, найкращого друга!

— Авжеж, найкра-щого друга... pardon, pardon! [3] — шепелявить князь, задивляючись на Зіну.

— А це дочка моя, Зіна. Ви ще не знайомі, князю. Її не було тоді, як ви були тут, пам'ятаєте, Т-го року?

— Це ваша дочка! Charmante, charmante! — мимрить князь, жадібно лорніруючи Зіну.— Mais quelle beauté! [4] — шепоче він, видимо вражений.

— Чаю, князю,— каже Марія Олександрівна, звертаючи увагу князя на козачка, що стоїть перед ним з тацею в руках. Князь бере чашку й задивляється на хлопчика, в котрого пухленькі й рожеві щічки.

— А-а-а, це ваш хлопчик? — каже він.— Який гарненький хлопчик!.. І-і-і, мабуть, гар-но... поводиться?

— Але, князю,— квапливо перебиває Марія Олександрівна,— я чула про жахливі події! Признаюсь, я аж нетямилася від переляку... Не забились ви? Глядіть! Цим нехтувати не можна...

— Вивалив! Вивалив! Кучер вивалив! — вигукує князь з незвичайним запалом.— Я вже думав, що настає кі-нець світу або щось таке подібне, і так, признаюсь, перелякався, що — прости мене, угоднику! — небо за макове зернятко здалося! Не сподівався, не споді-вався! Зовсім не спо-діва-вся! І всьому цьому мій кучер Фе-офіл винен! Я вже на тебе у всьому покладаюсь, мій друже: розпорядись і розслідуй гарненько. Я пе-вен, що він на життя моє за-мі-рявся.

— Добре, добре, дядечку! — відповідає Павло Олександрович.— Усе розслідую! Тільки послухайте, дядечку! Простіть-но його ради сьогоднішнього дня, га? Як ви гадаєте?

— Нізащо не прощу! Я певен, що він на життя моє замі-рявся! Він та ще Лаврентій, котрого я дома лишив.

---

[1] Це чудово! *(франц.)*
[2] Це чарівно! *(франц.)*
[3] простіть, простіть! *(франц.)*
[4] Але яка краса! *(франц.)*

Уявіть: нахапався, знаєте, якихось нових ідей! Заперечення якесь у ньому виникло... Одно слово: комуніст, в цілковитому розумінні слова! Я вже й зустрічатися з ним боюся!

— Ой яку ви правду сказали, князю,— вигукнула Марія Олександрівна.— Ви не повірите, скільки я сама терплю від цих негідних людців! Уявіть: я тепер змінила двох із моїх людей, і, признаюсь, вони такі дурні, що я просто б'юся з ними від ранку до вечора. Ви не повірите, які вони дурні, князю!

— Авжеж, авжеж! Але, признаюсь вам, я навіть люблю, коли лакей трохи дурний,— зауважує князь, що, як і всі дідки, радий, коли його базікання слухають догідливо.— Лакеєві це якось личить,— ба навіть у цьому його гід-ність, коли він щирий і дурний. Звичайно, тільки і-но-ді. Від того са-но-ви-тості в ньому якось більше, урочистість якась на обличчі в нього з'являється; одно слово, вихованості більше, а я передусім вимагаю від *слуги* вихованості. Ось у мене Те-рентій є. Ти ж пам'ятаєш, мій друже, Те-рентія? Я як глянув на нього, так і передрік йому з першого разу: бути тобі швейцаром! Дурний фе-но-менально! Дивиться, як баран на нові ворота! Але яка са-но-витість, яка уро-чис-тість! Борлак такий, ясно-рожевий! Ну, а — це ж при білій краватці та при всьому параді ефектно. Я душевно його полюбив. Інколи дивлюся на нього й задивляюся: рішуче дисертацію складає,— такий поважний вигляд! Одно слово, справжній німецький філософ Кант або, ще вірніше, відгодований жирний пацюк. Цілковитий comme il faut для людини, яка служить!..

Марія Олександрівна регоче з найпалкішим захопленням і аж плеще в долошки. Павло Олександрович від усього серця вторує їй: його надзвичайно цікавить дядько. Зареготала й Настасія Петрівна. Усміхнулась навіть і Зіна.

— Але скільки гумору, скільки веселості, скільки в вас дотепності, князю! — вигукує Марія Олександрівна.— Яка дорогоцінна здібність помітити найтоншу, найкумеднішу рису!.. І зникнути з товариства, замкнутися на цілі п'ять років! З таким талантом! Але ви могли б писати, князю! Ви б могли повторити Фонвізіна, Грибоєдова, Гоголя!..

— Авжеж, авжеж! — каже всевдоволений князь.— Я можу пов-то-рити... І, знаєте, я був незвичайно дотепний перше. Я навіть для сцени во-де-віля написав... Там

було кілька чу-до-вих куплетів! А втім, його ніколи не грали...

— Ой як би це мило було прочитати! І знаєш, Зіно, ось тепер би до речі! У нас же збираються організувати театр,— для патріотичної офіри, князю, на користь ранених... От би вашого водевіля!

— Звичайно! Я навіть ладен знову написати... а втім, я його зовсім за-був. Але, пам'ятаю, там були два-три каламбури такі, що... (і князь поцілував свою ручку). І взагалі, коли я був за кор-до-ном, я викликáв справжній fu-ro-re [1]. Лорда Байрона пам'ятаю. Ми були в дружніх від-но-си-нах. Чудово танцював краков'як на віденському конгресі.

— Лорд Байрон, дядечку! Даруйте, дядечку, що ви?

— Авжеж, лорд Байрон. А втім, може, це був і не лорд Байрон, а хтось інший. Таки не лорд Байрон, а один поляк. Я тепер цілком пригадую. І пре-ори-гі-нальний був цей поляк: видав себе за графа, а потім виявилось, що він був якийсь кухмістер. А тільки чу-до-во танцював краков'як і, врешті, зламав собі ногу. Я ще тоді на цей випадок вірші склав:

Наш по-ляк
Танцював краков'як...

А там... а там, от уже далі й не пригадаю...

А як ногу зламав,
Танцювати перестав.

— Ну, вже, певно, так, дядечку? — вигукує Мозгляков, дедалі більше переймаючись натхненням.

— Здається, що так, друже мій,— відповідає дядечко,— або щось таке подібне. Втім, може, й не так, але дуже вдалі вийшли віршики... Взагалі я тепер позабував деякі події. Це в мене від занять.

— Але скажіть, князю, чим же ви весь цей час займалися у вашій самотині? — цікавиться Марія Олександрівна.— Я так часто думала про вас, mon cher prince, що, признаюсь, цим разом палаю нетерпінням дізнатися про це докладніше...

— Чим займався? Ну, взагалі, знаєте, багато занять. Коли — спочиваєш; а іноді, знаєте, ходжу, уявляю різні речі...

— У вас, мабуть, надзвичайно сильна уява, дядечку?

[1] фурор (*франц.*).

— Надзвичайно сильна, мій любий. Я часом таке уявлю, що аж сам із себе потім ди-ву-юся. Коли я був у Кадуєві... А propos![1] Ти ж, здається, кадуєвським віце-губернатором був?

— Я, дядечку? Даруйте, що ви! — вигукує Павло Олександрович.

— Уяви собі, мій друже! А я тебе все за віце-губернатора вважав, та й думаю: що ж це в нього раптом мовби зовсім інше об-лич-чя стало?.. В того, знаєш, було обличчя таке по-важ-не, розумне. Не-зви-чайно розумна був людина і все вірші скла-дав на різні випадки. Трохи, так збоку, на дзвінкового короля скидався...

— Ні, князю,— перебиває Марія Олександрівна,— присягаюсь, ви занапастите себе таким життям! Усамітнитися на п'ять років, нікого не бачити, нічого не чути! Та ви ж пропаща людина, князю! Спитайте, кого хочете, з тих, хто відданий вам, і кожен вам скаже, що ви — пропаща людина!

— Невже? — скрикує князь.

— Запевняю вас: я кажу вам як друг, як сестра ваша! Я кажу вам тому, що ви мені дорогі, бо пам'ять про минуле для мене священна! Яка б вигода була мені лицемірити? Ні, вам треба грунтовно змінити ваше життя,— інакше ви заслабнете, ви виснажите себе, ви вмрете...

— Ой боже мій! Невже так швидко вмру! — скрикує переляканий князь.— І, уявіть собі, ви вгадали: мене надзвичайно мучить геморой, особливо від якогось часу... І коли в мене бувають припадки, то взагалі ди-вовижні при цьому симптоми... (я вам найдокладніше їх опишу). По-перше...

— Дядечку, це ви іншим разом розповісте,— підхоплює Павло Олександрович,— а тепер... чи не пора нам їхати?

— Авжеж! Нехай, іншим разом. Це, може, не дуже й цікаво слухати. Я тепер кмітую... Але все-таки це надзвичайно цікава хвороба. Є різні епізоди... Нагадай мені, мій друже, я вже ввечері розкажу тобі один випадок док-лад-но...

— Але послухайте, князю, вам би спробувати лікуватися за кордоном,— перебиває ще раз Марія Олександрівна.

— За кордоном! Авжеж, авжеж! Я неодмінно поїду

---

[1] До речі! *(франц.)*

за кордон. Я пам'ятаю, коли я був за кордоном у двадцятих роках, там було на диво весело. Я мало не одружився з одною віконтесою, француженкою. Я був тоді надзвичайно закоханий і хотів присвятити їй усе своє життя. Втім, одружився не я, а інший. І який дивний випадок: відлучився всього на дві години, а інший і переміг, один німецький барон; він іще потім якийсь час у божевільні сидів.

— Але, cher prince, я до того казала, що вам треба серйозно подумати про своє здоров'я. За кордоном такі медики... і поза тим чого варта вже сама зміна життя! Вам рішуче треба залишити, хоч на час, ваше Духаново.

— Не-од-мінно! Я вже давно вирішив і, знаєте, наміряюся лікуватись гід-ро-па-тією.

— Гідропатією?

— Гідропатією. Я вже лікувався раз гід-ро-па-тією. Я був тоді на водах. Там була одна московська пані, я вже прізвище забув, але тільки надзвичайно поетична жінка, років сімдесяти була. При ній ще перебувала дочка, років п'ятдесяти, вдова, з більмом на оці. Та теж мало не віршами розмовляла. Потім з нею ще нещасний ви-па-док трапився: розсердившись, свою дворову дівку вбила і за те під судом була. От і надумали вони мене водою лікувати. Я, признаюсь, ні на що не хворів; ну, пристали до мене: «Лікуйся та лікуйся!» Я, з делікатності, й почав пити воду; думаю: чей справді легше стане. Пив-пив, пив-пив, випив цілий водоспад, і, знаєте, ця гідропатія корисна річ і страшенно багато користі мені дала, так що якби я, врешті, не за-хво-рів, то запевняю вас, що був би зовсім здоровий...

— Оце цілком справедливий висновок, дядечку! Скажіть, дядечку, ви вчилися логіки?

— Боже мій! Які ви запитання ставите! — суворо зауважує скандалізована Марія Олександрівна.

— Вчився, друже мій, та тільки дуже давно. Я й філософії вчився в Німеччині, весь курс пройшов, та тільки тоді ж усе зовсім забув. Але... признаюсь вам... ви мене так налякали цими хворобами, що я... весь розстроєний. Втім, я зараз повернуся...

— Але куди ж ви, князю? — скрикує здивована Марія Олександрівна.

— Я зараз, зараз... Я тільки записати одну нову думку... Au revoir... [1]

---

[1] До побачення (*франц.*)

— Який? — скрикує Павло Олександрович і заходиться реготом.

Марія Олександрівна втрачає терпець.

— Не розумію, рішуче не розумію, чого ви смієтеся! — запально починає вона.— Сміятися з шановного дідуся, з родича, брати на глузи кожне його слово, користуючись з ангельської його доброти! Я червоніла за вас, Павле Олександровичу! Але скажіть, чим він смішний, на вашу думку? Я нічого смішного в ньому не знайшла.

— Що він не впізнає людей, що він іноді заговорюється?

— Але це наслідок жахливого життя його, жахливого п'ятирічного ув'язнення під наглядом цієї пекельної жінки. Його жаліти треба, а не сміятися з нього. Він навіть мене не впізнав; ви самі були свідком. Це вже, так би мовити, криком кричить! Його рішуче треба врятувати! Я пропоную йому їхати за кордон, єдино в надії, що він, може, кине цю... торговку!

— Знаєте що? Його треба одружити, Маріє Олександрівно! — скрикує Павло Олександрович.

— Знову! Але ви невиправні після цього, мсьє Мозгляков!

— Ні, Маріє Олександрівно, ні! Цим разом я кажу цілком серйозно! Чому ж не одружити? Це теж ідея! C'est une idée comme une autre! [1] Чим може це пошкодити йому, скажіть, будь ласка? Навпаки, він у такому становищі, що цей захід може тільки врятувати його! За законом, він ще може одружитися. По-перше, він буде звільнений від цієї пройдисвітки (вибачте за вираз). По-друге, і головне, уявіть собі, що він вибере дівчину або, ще краще, вдову, милу, добру, розумну, ніжну і, головне, бідну, яка доглядатиме його, як дочка, і зрозуміє, що він облагодіяв її, назвавши своєю дружиною. А що ж йому краще, як не рідна, як не щира й благородна істота, котра повсякчас буде біля нього замість цієї... баби? Зрозуміло, вона має бути гарненька, бо дядечко й досі ще любить гарненьких. Ви помітили, як він задивлявся на Зінаїду Афанасіївну?

— Та де ж ви знайдете таку наречену? — питає Настасія Петрівна, що пильно слухала.

— От так сказали: та хоч би ви, якщо тільки схотіли б! Дозвольте спитати: чим ви не наречена князеві?

---

[1] Ця ідея не гірша за інші! *(франц.)*

По-перше — ви гарненька, по-друге — удова, по-третє — благородна, по-четверте — бідна (бо ви справді небагата), по-п'яте — ви дуже розсудлива дама, отже, любитимете його, піклуватиметесь ним, як дитиною, проженете ту панію втришия, повезете його за кордон, годуватимете його манною кашкою та цукерками, все це рівно до тієї хвилини, коли він залишить цей тлінний світ, що станеться якраз через рік, а може, й через два місяці з половиною. Тоді ви — княгиня, вдова, багачка і, в нагороду за вашу рішучість, віддаєтесь за маркіза або за генерал-інтенданта! C'est joli [1], адже так?

— Та боже ти мій! Та я б, здається мені, з самої вдячності закохалася б у нього, голубчика, якби тільки він посватав мене! — вигукує пані Зяблова, і темні виразні очі її заблищали.— Тільки все це — дурниця!

— Дурниця? Хочете, це буде не дурниця? Попросіть-но мене гарненько і тоді пальця мені відріжте, якщо сьогодні ж не будете його нареченою! Та нема нічого легшого, як умовити або зманити на що-небудь дядечка! Він на все каже: «Авжеж, авжеж!» — самі чули. Ми його одружимо так, що він і не почує. Може, обдуримо й одружимо; але йому ж на користь, даруйте!.. Ви б хоч причепурилися про всяк випадок, Настасіє Петрівно!

Захоплення мсьє Мозглякова переходить навіть в азарт. У пані Зяблової, попри всю її розсудливість, потекла, однак, слинка.

— Та я й без вас знаю, що сьогодні зовсім замазура,— відповідає вона.— Зовсім попустила себе, давно перестала мріяти. От і виїхала така собі мадам Грібусьє... А що, справді, я на куховарку скидаюся?

Весь цей час Марія Олександрівна сиділа з якоюсь чудною міною на обличчі. Я не помилюсь, коли скажу, що вона слухала химерну пропозицію Павла Олександровича з якимись переляком, якось сторопівши... Нарешті вона отямилась.

— Це все, правда, дуже добре, та все це дурниця й нісенітниця, а головне, цілком не до речі,— різко перебиває вона Мозглякова.

— Але чому ж, ласкава Маріє Олександрівно, чому ж це дурниця й не до речі?

— З багатьох причин, а головне, тому, що ви в мене в домі, що князь — мій гість і що я нікому не дозволю

[1] Це блискуче (*франц.*)

забути повагу до мого дому. Я сприймаю ваші слова не інакше як жарт, Павле Олександровичу. Але, слава богу! ось і князь!

— Ось і я! — кричить князь, увіходячи до кімнати.— Дивно, cher ami, скільки в мене сьогодні різних ідей. А іншим разом,— може, ти й не повіриш тому,— неначе їх зовсім не буває. Так і сиджу собі цілий день.

— Це, дядечку, певно, від сьогоднішнього падіння. Це потрясло ваші нерви, і от...

— Я й сам, мій друже, цим же пояснюю і вважаю цей випадок навіть ко-рис-ним; отже, я вирішив простити мого Фео-фі-ла. Знаєш що? Мені здається, він не важив на моє життя; ти гадаєш? Та й без того нещодавно його було покарано, коли йому бороду зголили.

— Бороду зголили, дядечку! Але в нього борода з німецьку державу?

— Авжеж, з німецьку державу. Взагалі, мій друже, ти маєш цілковиту рацію у своїх ви-снов-ках. Але вона штучна. І уявіть собі, яка оказія: раптом надсилають мені прейс-курант. Одержано знову з-за кордону пречудові кучерські та панські бороди, також бакенбарди, еспаньйолки, вуса тощо, і все це найкращої я-ко-сті й за найпомірнішу ціну. Дай, думаю, випишу бо-ро-ду, хоч подивитися,— що таке? От і виписав я бороду кучерську: борода справді напрочуд гарна! Але виявляється, що в Феофіла своя власна мало не вдвічі більша. Звичайно, виникло вагання: чи зголити свою, чи надіслану відіслати назад, а носити натуральну? Я думав-думав і вирішив, що вже краще носити штучну.

— Певно, тому, що майстерність вища за натуру, дядечку!

— Саме тому. І скільки він вистраждав, коли йому бороду голили! Наче всю свою кар'єру з бородою втрачав... А не пора нам їхати, мій любий?

— Я готовий, дядечку.

— Але я сподіваюсь, князю, що ви тільки до самого губернатора! — схвильовано вигукує Марія Олександрівна.— Ви тепер *мій*, князю, і належите моїй родині на цілий день. Я, звичайно, нічого вам не казатиму про тутешнє товариство. Може, ви побажаєте бути в Ганни Миколаївни, і я не маю права розчаровувати: до того ж я цілком певна, що час покаже своє. Але пам'ятайте одне, що я ваша хазяйка, сестра, мамка, нянька на весь цей день, і, признаюсь, я тремчу за вас, князю! Ви не знаєте, ні, ви не знаєте добре цих людей, принаймні до якогось часу!..

— Здайтеся на мене, Маріє Олександрівно. Все так буде, як я вам обіцяв,— каже Мозгляков.

— Та вже ви, вітрогон! Здайся на вас! Я вас жду на обід, князю. Ми обідаємо рано. І як я шкодую, що, мов на те, мій чоловік у селі! Який радий би він був побачити вас! Він так вас шанує, так душевно вас любить!

— Ваш чоловік? А у вас є й чоловік? — питає князь.

— Ой боже мій! Які ви забутливі, князю! Але ви зовсім, зовсім забули все колишнє! Мій чоловік, Афанасій Матвійович, невже ви його не пам'ятаєте? Він тепер у селі, але ви тисячу разів бачили його перше. Пам'ятаєте, князю: Афанасій Матвійович?..

— Афанасій Матвійович! У селі, уявіть собі, mais c'est délicieux! То у вас є й чоловік? Який дивний, одначе, випадок! Це точнісінько, як є один водевіль: чоловік у двері, а дружина в... дозвольте, от і забув! тільки кудись і дружина теж поїхала, здається, чи то до Тули, чи до Ярославля, одно слово, виходить якось дуже кумедно.

— Чоловік у двері, а дружина до Твері, дядечку,— підказує Мозгляков.

— Авжеж, авжеж! Дякую тобі, друже мій, саме до Твері, charmant, charmant! От воно й доладно виходить. Ти завжди в риму потрапляєш, мій любий! Отож-то я й пам'ятаю: до Ярославля чи до Костроми, а тільки кудись і дружина поїхала! Charmant, charmant! Втім, я трохи забув, про що почав говорити... Ага! Отже, ми їдемо, друже мій. Au revoir, madame, adieu, ma charmante demoiselle [1],— додав князь, звертаючись до Зіни й цілуючи кінчики своїх пальців.

— Обідати, обідати, князю! Не забудьте повернутися швидше! — кричить услід Марія Олександрівна.

РОЗДІЛ V

— Ви б, Настасіє Петрівно, подивилися на кухні,— каже вона, провівши князя.— В мене є передчуття, що той кат Нікітка неодмінно зіпсує обід! Я певна, що він уже п'яний...

[1] До побачення, мадам, прощайте, моя чарівна мадемуазель (*франц.*)

Настасія Петрівна слухається. Виходячи, вона підозріливо поглядає на Марію Олександрівну й помічає в ній якесь незвичайне хвилювання. Замість іти доглянути за катом Нікіткою, Настасія Петрівна проходить до залу, звідти коридором до своєї кімнати, звідти до темної кімнатки, немов хижки, де стоять скрині, розвішана сякатака одежина й зберігається у вузлах чорна білизна всього дому. Вона навшпиньки підходить до замкнених дверей, скрадає свій віддих, нагинається, дивиться в замкову шпарку й підслухує. Ці двері — одні з трьох дверей тієї самої кімнати, де лишилися тепер Зіна й її матінка,— завжди наглухо замкнені й забиті.

Марія Олександрівна вважає Настасію Петрівну за шахраювату, але надзвичайно легковажну жінку. Певна річ, їй часом набігало на думку, що Настасія Петрівна не поцеремониться й підслухати. Але цієї хвилини пані Москальова така заклопотана й схвильована, що зовсім забула про деякі застережні заходи. Вона сідає в крісло й значливо дивиться на Зіну. Зіна відчуває на собі її погляд, і якась неприємна нудьга починає стискати її серце.

— Зіно!

Зіна спроквола повертає до неї своє бліде обличчя й підводить свої чорні задумливі очі.

— Зіно, я маю намір поговорити з тобою про надзвичайно важливу справу.

Зіна повертається зовсім до своєї матінки, згортає свої руки і стоїть чекаючи. На обличчі її досада й насміх, хоч вона намагається це приховати.

— Я хочу спитати тебе, Зіно, яким здався тобі сьогодні *цей* Мозгляков?

— Ви вже давно знаєте, як я про нього думаю,— знехотя відповідає Зіна.

— Так, mon enfant [1], але, мені здається, він стає якось занадто вже нав'язливий із своїми... домаганнями.

— Він каже, що закоханий у мене, і нав'язливість його простима.

— Дивно! Ти перше не прощала його так... охоче. Навпаки, завжди на нього нападала, коли я здійму мову про нього.

— Дивне й те, що ви повсякчас захищали й неодмінно хотіли, щоб я вийшла за нього заміж, а тепер перша на нього нападаєте.

---

[1] дитино моя (*франц.*).

— Мэйже. Я не відмагаюся, Зіно: я хотіла бачити тебе за Мозгляковим. Мені важко було дивитися на твою безперервну тугу, твої страждання, котрі я спроможна зрозуміти (хоч би що ти думала про мене!) й котрі отруюють мій сон ночами. Я впевнилася нарешті, що сама тільки значна зміна в твоєму житті може врятувати тебе! І ця зміна — заміжжя. Ми небагаті й не можемо їхати, скажімо, за кордон. Тутешні осли дивуються, що тобі двадцять три роки й ти не заміжня, і вигадують про це небувальщину. Але невже ж я видам тебе за тутешнього радника чи за Івана Івановича, нашого стряпчого? Чи є для тебе тут чоловік? Мозгляков, звичайно, пуста людина, але він усе ж кращий за них усіх. Він порядної фамілії, в нього є рідня, в нього є півтораста душ; це все-таки краще, ніж жити крючками, та хабарами, та бозна-якими пригодами; тому я й кинула на нього мій погляд. Але, присягаюся тобі, я ніколи не мала справжньої до нього симпатії. Я певна, що сам всевишній попереджав мене. І якби бог послав хоч тепер щось краще — о! як добре тоді, що ти ще не подала йому слова! Ти ж сьогодні нічого певного не сказала йому, Зіно?

— Навіщо так ламатися, мамо, коли вся справа в двох словах? — дратівливо промовила Зіна.

— Ламатися, Зіно, ламатися! І ти могла сказати таке слово матері? Але що я! Ти давно вже не віриш своїй матері! Ти давно вже вважаєш мене за свого ворога, а не за матір.

— Е, годі, мамо! Чи нам з вами за слово сперечатися! Хіба ми не розуміємо одна одну? Був, здається, час зрозуміти!

— Але ти ображаєш мене, дитино моя! Ти не віриш, що я готова рішуче на все, на все, щоб улаштувати долю твою!

Зіна глянула на матір глузливо й з досадою.

— Та чи не хочете ви мене видати за цього князя, щоб *улаштувати* долю мою? — спитала вона з чудною усмішкою.

— Я нічого не говорила про це, але до слова скажу, що коли б трапилось тобі вийти за князя, то це було б щастям твоїм, а не безумством...

— А я вважаю, що це просто нісенітниця! — запально вигукнула Зіна.— Нісенітниця! Нісенітниця! Я вважаю ще, мамо, що в вас забагато поетичних натхнень, ви жінка-поет, в цілковитому розумінні цього слова; вас тут і називають так. У вас безперервно проекти. Неможк-

ливість і нісенітність їх вас не зупиняють. Я передчувала, коли ще князь тут сидів, що в вас це на думці. Коли дурів Мозгляков і впевняв, що треба одружити цього старого, я прочитала всі думки ваші на вашому обличчі. Я ладна закластися, що ви про це думаєте і тепер до мене з цим же під'їздите. Та ваші безперервні проекти щодо мене починають мені до смерті набридати, починають мучити мене, тож прошу вас не казати мені про це ні слова, чуєте, мамо,— ні слова, і я б хотіла, щоб ви це затямили! — Вона задихалась від гніву.

— Ти дитина, Зіно,— роздратована, хвора дитина! — відповіла Марія Олександрівна розчуленим, слізливим голосом.— Ти розмовляєш зо мною неповажливо й ображаєш мене. Жодна мати не знесла б того, що зношу я від тебе день у день! Та ти роздратована, ти хвора, ти страждаєш, а я мати і передусім християнка. Я повинна терпіти й прощати. Але одне слово, Зіно: якби я й справді мріяла про цей шлюб,— чому саме ти вважаєш це все нісенітницею? На мою думку, Мозгляков ніколи не казав нічого розумнішого, як тоді, коли доводив, що князеві потрібне одруження, звісно, не з цією нечупарою Настасією. Тут уже він забрехався.

— Слухайте, мамо! Скажіть прямо: ви це питаєте тільки так, з цікавості, а чи з наміром?

— Я питаю тільки: чому це здається тобі такою нісенітницею?

— Ой досада! Випаде ж отака доля! — скрикує Зіна, тупнувши ногою від нетерпіння.— Ось чому, коли ви досі цього не знаєте: не кажучи вже про всі інші безглуздощі, скористуватися з того, що стариган на дитячий розум зійшов, обдурити його, вийти за нього, за каліку, щоб витягти в нього його гроші й потім кожного дня, кожної години бажати його смерті, по-моєму, це не тільки нісенітниця, а ще й така ниць, така ниць, що я не вітаю вас з такими думками, мамо!

З хвилину тривала мовчанка.

— Зіно! А пам'ятаєш, що було два роки тому? — спитала раптом Марія Олександрівна.

Зіна здригнулась.

— Мамо! — мовила вона суворим голосом.— Ви урочисто обіцяли мені ніколи не нагадувати про це!

— А тепер урочисто прошу тебе, дитино моя, щоб ти дозволила мені один тільки раз порушити цю обіцянку, якої я ніколи досі не порушувала. Зіно! Настав час рішучої розмови між нами. Ці два роки мовчання були

жахливі! Так не може тривати!.. Я ладна навколішках благати тебе, щоб ти дозволила мені говорити. Чуєш, Зіно: рідна мати благає тебе навколішках! Разом із цим даю тобі урочисте моє слово — слово нещасної матері, яка палко кохає свою дочку,— що ніколи, ні в якому разі, ні за яких обставин, навіть коли б ішлося про врятування життя мого, я вже не говоритиму більше про це. Це буде востаннє, але тепер — це конче потрібно!

Марія Олександрівна розраховувала на повний ефект.

— Говоріть,— сказала Зіна, помітно бліднучи.

— Дякую тобі, Зіно. Два роки тому до покійного Миті, твого маленького брата, ходив учитель...

— Але навіщо ви так урочисто починаєте, мамо! До чого все це красномовство, всі ці подробиці, котрі зовсім непотрібні, котрі важкі й котрі нам обом надто відомі? — з якоюсь злісною огидою перебила її Зіна.

— До того, дитино моя, що я, твоя мати, змушена тепер виправдуватися перед тобою! До того, що я хочу подати тобі всю цю справу зовсім з іншого погляду, а не з того помилкового, з якого ти звикла дивитися на неї. До того, нарешті, щоб ти краще зрозуміла висновок, який я маю з усього цього зробити. Не думай, дитино моя, що я хочу гратися твоїм серцем! Ні, Зіно, ти знайдеш у мені справжню матір і, може, обливаючись слізьми, в ногах у мене, в ногах у *ницої жінки*, як ти допіру назвала мене, сама проситимеш примирення, яке ти так довго, так зневажливо досі відкидала. Ось чому я хочу виказати все, Зіно, все від самого початку; інакше я мовчу!

— Говоріть,— повторила Зіна, від усього серця проклинаючи потребу красномовства своєї матінки.

— Я кажу далі, Зіно: цей учитель повітової школи, сливе хлопець іще, справляє на тебе цілком незрозуміле мені враження. Я надто покладалась на твою розсудливість, на твою благородну гордість і, головне, на його мізерність (бо треба ж казати все), щоб хоч щось підозрювати між вами. І раптом ти приходиш до мене й рішуче заявляєш, що наміряєшся віддатися за нього! Зіно! Це був кинджал у моє серце! Я скрикнула і знепритомніла. Але... ти все це пам'ятаєш! Звісно, я визнала за потрібне застосувати всю свою владу, яку ти називала тиранством. Подумай: хлопець, дяків син, з дванадцятьма карбованцями на місяць платні, базграч нікчемних

віршиків, що їх, з жалю, друкують у «Библиотеке для чтения», і тільки мастак базікати про того клятого Шекспіра,— цей хлопець — твій чоловік, чоловік Зінаїди Москальової! Та це ж гідне Флоріана й його пастушків! Прости мене, Зіно, але самий уже спогад виводить мене з себе! Я відмовила йому, та жодна влада не може зупинити тебе. Твій батько, звісно, тільки лупав очима й навіть не збагнув, що я стала йому пояснювати. Ти не уриваєш із цим хлопцем зносин, навіть побачень, а що найжахливіше, ти наважуєшся листуватися з ним. По місту вже починають ширитися чутки. Мене починають шпигати натяками; вже зраділи, вже засурмили в усі роги, і раптом усі мої віщування збуваються найурочистішим чином. Ви за щось сваритесь; він виявляється цілком невартим тебе... хлопчаком (я ніяк не можу назвати його чоловіком!) і погрожує тобі поширити по місту твої листи. При цій погрозі ти, сповнена обурення, втрачаєш самовладання й даєш ляпаса. Так, Зіно, я знаю й це! Я все, все знаю! Нещасний того ж дня показує один із твоїх листів негідникові Заушину, і за годину цей лист уже в Наталії Дмитрівни, в смертельного ворога мого. Того ж вечора цей божевільний, розкаюючись, робить безглузду спробу чимось отруїти себе. Одно слово, скандал виходить жахливий! Ця нечупара Настасія прибігає до мене перелякана, з страшною звісткою: вже цілу годину лист у руках в Наталії Дмитрівни; за дві години все місто знатиме про твою ганьбу! Я перемогла себе, я не знепритомніла,— але яких ударів ти завдала мені в серце, Зіно! Ця безсоромна, цей недолюдок, Настасія вимагає двісті карбованців сріблом і за це присягається добути листа назад. Я сама, в легких черевиках, по снігу, біжу до жида Бумштейна і застановляю мій фермуар — пам'ятку праведниці, моєї матері! За дві години лист у моїх руках. Настасія вкрала його. Вона зламала шкатулку, і — честь твою врятовано,— доказів нема! Але в якій тривозі ти примусила мене прожити той жахливий день! Другого ж дня я помітила, вперше скільки живу, декілька сивих волосин на голові моїй. Зіно! Ти сама розміркувала тепер про вчинок цього хлопця. Ти сама тепер погоджуєшся, і, може, з гіркою усмішкою, що було б украй нерозсудливо довірити йому долю свою. Але відтоді ти мучишся, ти терзаєшся, дитино моя; ти не можеш забути його, чи, краще сказати, не його,— він завжди був невартий тебе,— а примару свого минулого щастя. Цей нещасний тепер на смертному одрі; кажуть, у нього су-

хоти, а ти,— ангел доброти! — ти не хочеш за його життя виходити заміж, щоб не розшматувати його серця, бо він досі ще мучиться ревнощами, хоч я певна, що він ніколи не кохав тебе справжнім, високим коханням! Я знаю, що, почувши про домагання Мозглякова, він шпигував, підсилав, випитував. Ти щадиш його, дитино моя, я розгадала тебе, і бог бачить, якими гіркими слізьми обливала я подушку мою!..

— Та облиште це все, мамо! — перебиває Зіна в невимовній тузі.— Дуже потрібна тут ваша подушка,— додає вона ущипливо.— Не можна без декламацій та вивертів!

— Ти не ймеш мені віри, Зіно! Не дивись на мене вороже, дитино моя! Я не висушувала очей ці два роки, але ховала від тебе мої сльози, і, присягаюся тобі, я багато чим змінилася сама за цей час! Я давно зрозуміла твої почуття і, каюсь, аж тепер звідала всю силу твоєї туги. Чи можна винуватити мене, друже мій, що я дивилася на цю прив'язаність, як на романтизм, навіяний цим клятим Шекспіром, котрий, як на те, суне свого носа скрізь, де його не питають. Яка мати осудить мене за мій тодішній переляк, за вжиті заходи, за суворість мого суду? Але тепер, тепер, бачачи твої дворічні страждання, я розумію й ціную твої почуття. Повір, що я зрозуміла тебе, може, багато краще, ніж ти сама себе розумієш. Я певна, що ти любиш не його, цього ненатурального хлопця, а золоті мрії свої, своє втрачене щастя, свої високі ідеали. Я сама любила і, може, дужче, ніж ти. Я сама страждала; в мене теж були свої високі ідеали. І тому-то хто може звинуватити мене тепер і перед усім чи можеш ти звинуватити мене за те, що я вважаю шлюб з князем найспасеннішим, найпотрібнішим для тебе актом у нинішньому твоєму становищі?

Зіна здивовано слухала всю цю довгу декламацію, чудово знаючи, що матінка ніколи не впаде в такий тон без причини. Але останнє, несподіване закінчення зовсім зчудувало її.

— То невже ви серйозно поклали видати мене за цього князя? — скрикнула вона, вражено, мало не перелякано дивлячись на свою матір.— Виходить, це вже не самі мрії, не проекти, а твердий ваш намір? Виходить, я вгадала? І... і... як це заміжжя врятує мене й потрібне в нинішньому моєму становищі? І... і... як це все пов'язується з тим, що ви тепер наговорили,— з усією цією історією?.. Я рішуче не розумію вас, мамо!

— А я дивуюся, mon ange[1], як можна не розуміти всього цього! — вигукує Марія Олександрівна, запалюючись і сама.— По-перше, вже тільки те, що ти переходиш до іншого товариства, в інший світ! Ти покидаєш навіки цей паскудний городисько, повний для тебе жахливих спогадів, де нема в тебе ні привіту, ні друга, де оббрехали тебе, де всі ці сороки ненавидять тебе за твою красу. Ти можеш навіть їхати цієї ж весни за кордон, до Італії, до Швейцарії, до Іспанії, Зіно, до Іспанії, де Альгамбра, де Гвадалквівір, а не тутешня паскудна річечка з непристойною назвою...

— Але дозвольте, мамо, ви кажете так, наче я вже замужем або принаймні князь посватався до мене?

— Не турбуйся цим, мій ангеле, я знаю, що я кажу. Але — дозволь мені говорити далі. Я вже сказала *перше*, тепер *друге:* я розумію, дитино моя, з якою огидою ти віддала б руку цьому Мозглякову...

— Я й без ваших слів знаю, що ніколи не буду його дружиною! — відповіла з гарячністю Зіна, і очі її заблищали.

— І коли б ти знала, як я розумію твою огиду, друже мій! Жахливо присягнути перед вівтарем божим, що кохаєш того, кого не можеш кохати! Жахливо належати тому, кого навіть не поважаєш! А він вимагатиме твого кохання; він на те й одружується, я це знаю з того, як він поглядає на тебе, коли ти відвернешся. Яково ж прикидатися! Я сама двадцять п'ять років це переживаю. Твій батько занапастив мене. Він, можна сказати, висмоктав усю мою молодість, і скільки разів ти бачила сльози мої!..

— Татусь у селі, не чіпайте його, будь ласка,— відказала Зіна.

— Знаю, ти повсякчас за ним оступаєшся. Ой Зіно! В мене все серце завмирало, коли я, з розрахунку, бажала твого шлюбу з Мозгляковим. А з князем тобі прикидатися не треба. Само по собі зрозуміло, що ти не можеш його кохати... коханням, та й сам він *не здатен* вимагати такого кохання...

— Боже мій, яка нісенітниця! Але запевняю вас, що ви помилилися на самому початку, в найпершому, в найголовнішому! Знайте, що я не хочу собою жертвувати, бозна-навіщо! Знайте, що я зовсім не хочу заміж, ні за кого, і лишуся дівчиною! Ви два роки їли мене за те,

[1] мій ангеле (*франц.*).

що я не йду заміж. Ну що ж? Доведеться вам із цим примиритися. Не хочу, та й годі! Так і буде!

— Але, душечко, Зіночко, не гарячись, бога ради, не вислухавши! І що в тебе за голівка гаряча, справді! Дозволь мені подивитися з мого погляду, і ти зараз же пристанеш на мою думку. Князь проживе рік, багато два, і, як на мене, то краще бути молодою вдовою, ніж перезрілою дівою, не кажучи вже про те, що ти, після його смерті,— княгиня, вільна, багата, незалежна! Друже мій, ти, може, з презирством дивишся на всі ці розрахунки,— розрахунки на його смерть! Але — я мати, а яка мати осудить мене за мою далекоглядність? Нарешті, якщо ти, ангел доброті, жаліеш досі того хлопця, так жаліеш, що не хочеш навіть вийти заміж, поки він живий (як я здогадуюсь), то подумай, що, вийшовши за князя, ти заставиш того воскреснути духом, зрадіти! Якщо в ньому є хоч краплина здорового розуму, то він, звичайно, втямить, що ревнувати до князя недоречно, смішно; втямить, що ти вийшла з розрахунку, з необхідності. Нарешті, він втямить... тобто я просто хочу сказати, що, по смерті князя, ти зможеш віддатися знову, за кого схочеш...

— Попросту виходить: вийти заміж за князя, обібрати його й розраховувати потім на його смерть, щоб вийти тоді за коханця. Хитро ви підсумовуєте ваші заміри! Ви хочете спокусити мене, пропонуючи мені... Я розумію вас, мамо, цілком розумію! Ви ніяк не можете втриматися — не виставити благородних почуттів навіть у гидкій справі. Сказали б краще прямо й просто: «Зіно, це підлість, але вона вигідна, і тому погодься на неї!» Це принаймні було б відвертіше.

— Але навіщо ж, дитино моя, дивитися неодмінно з цього погляду,— з погляду ошуканства, підступності й користолюбства. Ти вважаєш мої розрахунки за ницість, за ошуканство? Але, ради всього святого, де ж тут ошуканство, яка ж тут ницість? Поглянь на себе в дзеркало: ти така прекрасна, що за тебе можна віддати королівство! І раптом ти — ти, красуня, офіруєш старому свої найкращі роки! Ти, як прекрасна зірка, освітиш присмерк його життя; ти, як зелений плющ, обів'єшся довкола його старості, ти, а не ота кропива, ота паскудна жінка, що завідьмувала його й ненатло смокче його соки! Невже ж його гроші, його князівство дорожчі за тебе? Де ж тут ошуканство й ницість? Ти сама не знаєш, що кажеш, Зіно!

— Мабуть, дорожчі, коли треба виходити за каліку! Ошуканство — завжди ошуканство, хоч би яка була мета.

— Навпаки, друже мій, навпаки! На це можна подивитися навіть з високого, навіть з християнського погляду, дитино моя! Ти сама одного разу сказала мені в якійсь нестямі, що хочеш бути сестрою-жалібницею. Твоє серце страждало, запеклося. Ти казала (я знаю це), що воно вже не може кохати. Якщо ти не віриш у кохання, то віддай свої почуття іншій, більш високій справі, віддай щиро, як дитина, з усією вірою й святістю — і бог благословить тебе. Цей старик теж страждав, він нещасний, його гонять; я вже кілька років його знаю і завжди плекала до нього незрозумілу симпатію, рід любові, ніби щось передчувала. Будь же йому другом, будь йому дочкою, будь, либонь, хоч забавкою йому,— якщо вже все казати! — але зігрій його серце, і ти вчиниш це для бога, для доброчесності! Він смішний,— не зважай на це. Він напівлюдина,— пожалій його; ти християнка! Примусь себе; такі подвиги мусом осягаються. На наш погляд, важко перев'язувати рани в лікарні; бридко дихати зараженим лазаретним повітрям. Але є ангели божі, що роблять це і благословляють бога за своє призначення. Ось ліки твоєму ображеному серцю, заняття, подвиг — і ти залікуєш рани свої. Де ж тут егоїзм, де тут підлість? Та ти мені не віриш! Ти, може, думаєш, що я лукавлю, кажучи про обов'язок, про подвиги. Ти не можеш збагнути, як я, жінка світська, суєтна, можу мати серце, почуття, правила? Що ж? Не вір, ображай свою матір, але погодься, що слова її розумні, спасенні. Уяви, коли хоч, що кажу не я, а інший хтось; заплющ очі, повернися в куток, уяви, що до тебе говорить якийсь невидимий голос... Тебе, головне, бентежить, що це все буде за гроші, начебто якийсь продаж чи купівля? То відмовся, врешті, від грошей, коли гроші такі ненависні тобі! Лиши собі необхідне і все роздай бідним. Допоможи хоч, скажімо, йому, цьому нещасному, на смертному одрі.

— Він не прийме жодної допомоги,— промовила Зіна тихо, начеб сама до себе.

— Він не прийме, але мати його прийме,— відповіла, тріумфуючи, Марія Олександрівна,— вона прийме нишком від нього. Ти продала ж свої серги, тітчин подарунок, і допомогла їй півроку тому; я це знаю. Я знаю, що стара пере білизну на людей, щоб годувати свого нещасного сина.

— Йому скоро не буде потрібна допомога!

— Знаю й це, на що ти натякаєш,— підхопила Марія Олександрівна, і натхнення, справжнє натхнення осяяло її,— знаю, про що ти кажеш. Подейкують, що в нього сухоти і він незабаром умре. Але хто ж це каже? Цими днями я навмисне питала про нього Каліста Станіславовича; я цікавилася цим, бо в мене є серце, Зіно. Каліст Станіславович відповів мені, що хвороба, звичайно, небезпечна, але він і тепер певен, що в бідолахи не сухоти, а так тільки, досить сильний грудний розлад. Спитай хоч сама. Він певно казав мені, що за інших обставин, особливо при зміні клімату та вражень, хворий міг би одужати. Він сказав мені, що в Іспанії,— і це я ще перше чула, ба навіть читала,— що в Іспанії є якийсь незвичайний острів, здається Малага,— одно слово, скидається на якесь вино,— де не тільки грудні, ба навіть справжні сухотні зовсім одужують від самого клімату, та що туди навмисне їздять лікуватися, звісно, самі тільки вельможі чи, либонь, навіть і купці, але тільки дуже багаті. Та сама вже ця Альгамбра, ці мирти, ці лимони, ці іспанці на своїх мулах! — саме це справить уже незвичайне враження на натуру поетичну. Ти гадаєш, що він не прийме твоєї допомоги, твоїх грошей, на цю подорож? То обдури його, якщо тобі його шкода! Обдурити простимо для врятування людського життя. Подай йому надію, обіцяй йому, нарешті, кохання своє, скажи, що вийдеш за нього, коли овдовієш. Усе на світі можна сказати благородним чином. Твоя мати не навчатиме тебе неблагородного, Зіно; ти зробиш це, щоб урятувати життя його, і тому — все дозволено! Ти воскресиш його надією; він сам почне пильнувати свого здоров'я, лікуватися, слухати медиків. Він силкуватиметься воскреснути для щастя. Якщо він одужає, то ти хоч і не вийдеш за нього,— все-таки він одужав, усе-таки ти врятувала, воскресила його! Нарешті, можна й на нього глянути з жалістю! Може, доля навчила й змінила його на краще, і, якщо тільки він буде гідний тебе,— либонь, і вийди за нього, коли овдовієш. Ти будеш багата, незалежна. Ти можеш, вилікувавши його, дати йому становище в світі, кар'єру. Шлюб твій із ним тоді швидше пробачать, ніж тепер, коли він неможливий. Що спіткало б вас обох, якби ви тепер зважились на таке безумство? Загальне презирство, злидні, скубка хлопчаків за вуха, бо це ж пов'язане з його посадою, спільне читання Шекспіра, довічне перебування в Мордасові і, нарешті, його близька, немину-

ча смерть. І це в той час, як, воскресивши його, ти воскресиш його для корисного життя, для доброчесності; простивши йому,— ти примусиш його палко кохати себе. Він мучиться своїм паскудним учинком, а ти, розкривши перед ним нове життя, простивши йому, даси йому надію і примириш його з самим собою. Він може вступити на посаду, набути чини. Нарешті, коли навіть він і не одужає, то вмре щасливий, примирений із собою, на руках твоїх, бо ти сама можеш бути при ньому в ці хвилини, певний твого кохання, прощений тобою, під покровом мирт, лимонів, під блакитним, екзотичним небом! О Зіно! Все це в руках твоїх! Усі вигоди по твоєму боці — і це все через заміжжя з князем.

Марія Олександрівна скінчила. Запала довгенька мовчанка. Зіна була невимовно схвильована.

Ми не беремося описувати Зінині почуття, ми не можемо їх угадати. Але, здається, Марія Олександрівна знайшла справжню дорогу до її серця. Не знаючи, в якому стані перебуває тепер доччине серце, вона перебрала всі випадки, в яких воно могло перебувати, і, врешті, здогадалася, що трапила на належну путь. Вона грубо торкалася до найболючіших місць Зінииного серця і, зрозуміло, не могла не виставити, за звичкою, благородних почуттів, котрі, звичайно, не засліпили Зіни. «Але невелике лихо, що вона мені не вірить,— думала Марія Олександрівна,— аби примусити її задуматися! Аби влучніше натякнути на те, про що не можна мені казати прямо!» Так вона думала й досягла мети. Ефект було справлено. Зіна жадібно слухала. Щоки її горіли, груди хвилювались.

— Слухайте, мамо,— мовила вона врешті рішуче, хоча раптова блідість на її обличчі ясно виявляла, чого варта була їй ця рішучість.— Слухайте, мамо...

Але в цю мить несподіваний шум, що долинув із передпокою, і різкий, крикливий голос, який питав Марію Олександрівну, змусив Зіну враз зупинитися. Марія Олександрівна схопилася з місця.

— Ой боже мій! — скрикнула вона.— Чорт несе цю сороку, полковницю! Та я ж її майже вигнала два тижні тому! — додала вона, мало не в розпачі.— Але... але неможливо тепер не прийняти її! Неможливо! Вона, напевно, з вістями, інакше не посміла б і очей появити. Це важливо, Зіно! Мені треба знати... Нічого тепер не треба нехтувати! Але яка я вам вдячна за ваш візит! — закричала вона, кидаючись назустріч гості, що входила.— Як

це вам спало на думку згадати про мене, безцінна Софіє Петрівно? Який ча-рів-ний сюрприз!

Зіна вибігла з кімнати.

РОЗДІЛ VI

Полковниця, Софія Петрівна Фарпухіна, тільки моральнo скидалася на сороку. Фізично вона швидше подобала на горобця. Це була маленька п'ятдесятирічна дама, з гостренькими очицями, в ластовинні та в жовтих плямах по всьому обличчю. На маленькому, висхлому тільці її, вміщеному на тоненьких міцних гороб'ячих ніжках, було шовкове темне плаття, яке завжди шуміло, бо полковниця двох секунд не могла пробути в спокої. Це була зловісна й мстива плетуха. Вона схиблена була на тому, що вона полковниця. З полковником у відставці, своїм чоловіком, вона дуже часто билась і дряпала йому обличчя. Опріч того, випивала по чотири чарки горілки вранці та по стільки ж увечері і до божевілля ненавиділа Ганну Миколаївну Антипову, що прогнала її минулого тижня з свого дому, як так само й Наталію Дмитрівну Паскудіну, що тому сприяла.

— Я до вас усього на хвилинку, mon ange,— защебетала вона.— Я й сіла марно. Я заїхала тільки розповісти, які чуда в нас діються. Від цього князя все місто просто ума тронулось! Наші пройди — vous comprenez! [1] — його ловлять, шукають, тягнуть його назахват, шампанським поять,— ви не повірите! Не повірите! Та як це ви зважились пустити його від себе? Знаєте ви, що він тепер у Наталії Дмитрівни?

— У Наталії Дмитрівни? — скрикнула Марія Олександрівна, підхопившись на місці.— Та він же тільки до губернатора поїхав, а тоді, може, до Ганни Миколаївни, і то ненадовго!

— Еге ж, ненадовго, от і ловіть його тепер! Він губернатора дома не застав і до Ганни Миколаївни поїхав, дав слово обідати в неї, а Наташка, котра тепер не виходить від неї, затягла його до себе снідати до обіду. От вам і князь!

[1] ви розумієте! *(франц.)*

— А шо ж... Мозгляков? Він же обіцяв...

— Дався вам цей Мозгляков! Хвалений ваш... Та й він з ними туди ж! Ось побачите, коли його в карти там не засадять, знов програється, як торік програвся! Та й князя теж засадять; обдеруть, як липку. А які вона речі розпускає, Наташка та! Вголос кричить, що ви зваблюєте князя, ну там... з певною метою,— vous comprenez? Сама йому торочить про це. Він, зрозуміло, нічого не розбирає, сидить, як мокрий кіт, та на кожне слово: «Авжеж! Авжеж!» А сама, сама! Вивела свою Соньку — уявіть: п'ятнадцять років, а все ще в коротенькому платті водить! Усе це тільки до колін, як можете собі уявити... Послали по цю сирітку Машку, та теж у коротенькому платті, тільки ще вище колін,— я в лорнет дивилася... На голови їм понадівали якісь червоні шапочки з пір'ям,— не знаю вже, що це зображає! — і під фортепіано змусила обох плюгавок танцювати перед князем козачка! Ну, ви знаєте слабість цього князя? Він так і умлів: «Форми,— каже,— форми!» В лорнетку на них дивиться, а вони витинають, дві сороки! Розпашілися, ноги вивертають, такий монплезір пішов, що люлі, та й годі! Тьху! Це — танець! Я сама танцювала з шаллю на випуску з благородного пансіону мадам Жарні,— то я благородний ефект справила! Мені сенатори аплодували! Там князівські та графські дочки виховувались! А це ж просто канкан! Я згоріла з сорому, згоріла, згоріла! Я просто не висиділа!..

— А... хіба ви самі були в Наталії Дмитрівни? Адже ви...

— Так, вона мене образила минулого тижня. Я це прямо всім кажу. Mais, ma chére [1], мені схотілося хоч у щілку подивитися на цього князя, я й приїхала. А то де ж би я його побачила? Поїхала б я до неї, коли б не цей хирний князько! Уявіть собі: всім шоколад подають, а мені ні, і весь час зо мною хоч би слово. Це ж вона умисне... Бодня отака! Ось я ж їй тепер! Але прощайте, mon ange, я тепер поспішаю, поспішаю... Мені треба неодмінно застати Акуліну Памфілівну і їй розповісти... Тільки ви тепер так і попрощайтеся з князем! Він уже більше в вас не буде. Знаєте — пам'яті ж у нього нема, то Ганна Миколаївна неодмінно до себе його перетягне! Вони всі бояться, щоб ви не той... розумієте? щодо Зіни...

---

[1] Але, люба моя (*франц.*).

— Quelle horreur! [1]

— Це вже я вам кажу! Ціле місто про це кричить. Ганна Миколаївна неодмінно хоче лишити його обідати, а далі й зовсім. Це вона на зло вам робить, mon ange. Я у двір до неї в щілку зазирнула. Така там метушня: обід готують, ножами стукотняву зняли... по шампанське послали. Поспішайте, поспішайте і перехопіть його на дорозі, коли він до неї поїде. Адже до вас першої він обіцяв обідати! Він ваш гість, а не її! Щоб з вас кепкувала ця пройда, ця каверзниця, ця сопля! Та вона підошви моєї не варта, дарма що прокурорша! Я сама полковниця! Я в благородному пансіоні мадам Жарні виховувалась... тьху! Mais adieu, mon ange! [2] В мене свої сани, а то я з вами б разом поїхала...

Ходяча газета зникла. Марія Олександрівна затремтіла від хвилювання, але порада полковницина була цілком ясна й практична. Монатися не було чого, та не було й часу. Однак лишалися ще найголовніші труднощі. Марія Олександрівна кинулася до кімнати Зіни.

Зіна ходила по кімнаті туди й сюди, згорнувши навхрест руки, похнюпивши голову, бліда й розстроєна. В очах її стояли сльози; проте рішучість блищала в погляді, який вона звернула на матір. Вона квапливо сховала сльози, і саркастична усмішка з'явилася на устах її.

— Мамо,— сказала вона, випереджаючи Марію Олександрівну,— допіру ви витратили зо мною багато вашого красномовства, надмір багато. Але ви не засліпили мене. Я не дитина. Впевняти себе, що роблю подвиг сестри-жалібниці, не маючи до нього найменшого потягу, виправдувати свою ницість, яку чиниш з самого егоїзму, благородними цілями,— все це таке єзуїтство, яке не могло одурити мене. Чуєте: це не могло мене одурити, і я хочу, щоб ви це неодмінно знали!

— Але, mon ange!..— скрикнула сторопіла Марія Олександрівна.

— Мовчіть, мамо! Майте терпіння вислухати мене до краю. Хоч я цілком свідома того, що все це саме єзуїтство; хоч я цілком упевнена, що такий учинок вкрай неблагородний,— я приймаю вашу пропозицію повністю, чуєте: *повністю*, і заявляю вам, що готова вийти за кня-

---

[1] Який жах! *(франц.)*

[2] Але прощайте, мій ангеле! *(франц.)*

зя і навіть готова допомагати всім вашим зусиллям, щоб змусити його одружитися зо мною. Навіщо я це роблю? — вам не треба знати. Досить і того, що я зважилась. Я зважилась на все: я подаватиму чоботи йому, я служницею його буду, я танцюватиму для його втіхи, щоб загладити перед ним мою ницість; я вживу всього на світі, щоб він не жалкував за тим, що одружився зо мною! Та взамін мого рішення я вимагаю, щоб ви одверто сказали мені: як ви це все улаштуєте? Коли ви почали так наполегливо говорити про це, то — я вас знаю — ви не могли почати, не мавши в голові якогось певного плану. Будьте відверті хоч раз за життя; відвертість — неодмінна умова! Я не можу зважитися, не знаючи ясно, як ви це зробите?

Марію Олександрівну так приголомшило несподіване рішення Зінине, що вона якийсь час стояла перед нею, німа й нерухома від подиву, і дивилася на неї у все око. Налагодившись воювати з упертим романтизмом своєї дочки, суворого благородства якої вона завжди боялася, вона раптом чує, що дочка цілком згодна з нею і ладна на все, навіть усупереч своїм переконанням! Отже, справа набувала незвичайної тривкості,— і радість заяскріла в очах її.

— Зіночко! — вигукнула вона в захваті.— Зіночко! Ти плоть і кров моя!

Більше вона не могла нічого вимовити й кинулась обіймати свою дочку.

— Ой боже мій! Я не прошу ваших обіймів, мамо,— скрикнула Зіна з нетерплячою огидою,— мені не треба ваших захоплень! Я вимагаю від вас відповіді на моє запитання, та й годі.

— Але, Зіно, я ж люблю тебе! Я палко тебе кохаю, а ти мене відштовхуєш... Адже я про твоє ж щастя дбаю...

І щирі сльози заблищали в очах її. Марія Олександрівна справді любила Зіну, *по-своєму,* а цим разом, від удачі й від хвилювання, надзвичайно розчулилась. Зіна, попри деяку обмеженість свого справжнього погляду на речі, розуміла, що мати її любить, і — відчувала цю любов, як тягар. Їй навіть легше було б, якби мати ненавиділа її...

— Ну, не сердьтеся, мамо, я така схвильована,— сказала Зіна, щоб заспокоїти матір.

— Не серджусь, не серджусь, ангелятко моє! — защебетала Марія Олександрівна, вмить пожвавлю-

ючись.— Я ж і сама розумію, що ти схвильована. Ось бачиш, друже мій, ти вимагаєш відвертості... Гаразд, я буду відверта, цілком відверта, запевняю тебе! Аби тільки ти вірила мені! І, по-перше, скажу тобі, що цілком певного плану, тобто в усіх подробицях, у мене ще нема, Зіночко, та й не може бути; ти, як розумна голівка, збагнеш — чому. Я навіть передбачаю деякі труднощі... (Ой боже мій! Поспішати б треба!) Бачиш, я цілком відверта! Але, присягаюся тобі, я осягну мету! — додала вона в захопленні.— Впевненість моя зовсім не поезія, як ти допіру казала, мій ангеле; вона заснована на ділі. Вона заснована на цілковитому недоумстві князя,— а це ж така канва, по якій вишивай що хоч. Головне, щоб не перешкодили! Та чи цим дурепам перехитрувати мене,— скрикнула вона, стукнувши рукою по столу й блискаючи очима,— це вже моя справа! А найпотрібніше для цього починати якомога швидше, навіть щоб сьогодні й скінчити все головне, якщо тільки можливо.

— Добре, мамо, тільки вислухайте ще одну... *відвертість*: знаєте, чому я так цікавлюся вашим планом і не довіряю йому? Тому, що на себе не надіюсь. Я сказала вже, що зважилась на цю ницість; та коли подробиці вашого плану будуть занадто вже огидні, занадто брудні, то заявляю вам, що я не витримаю і все кину. Знаю, що це нова ницість: зважитися на підлоту й боятися бруду, в якому вона плаває, але що вдієш? Це неодмінно так буде!..

— Але, Зіночко, яка ж тут особлива підлота, mon ange?— боязко заперечила була Марія Олександрівна.— Тут самий вигідний шлюб, а це ж усі роблять! Треба тільки з цього погляду подивитися, і все дуже благородним здасться...

— Ой мамо, бога ради, не хитруйте зо мною! Ви бачите, я на все, на все згодна! Ну, чого ж вам іще? Будь ласка, не бійтеся, коли я називаю речі їхніми іменами. Може, це тепер єдина моя втіха!

І гірка усмішка показалась на устах її.

— Ну, ну, добре, моє ангелятко, можна бути незгідними в думках і все-таки взаємно шанувати одне одного. Тільки, якщо тебе турбують подробиці і ти боїшся, що вони будуть брудні, то лиши весь цей клопіт на мене; присягаюся, що на тебе не бризне й краплина бруду. Чи ж я захочу компрометувати тебе перед усіма? Здайся тільки на мене, і все чудово, преблагородно

владнається, головне — преблагородно! Скандалу не буде ніякого, а якщо й буде якийсь маленький, неминучий скандальчик,— так... якось! — то ми ж будемо вже тоді далеко! Тут же не залишимось! Нехай зіпають на все горло, плювати на них! Самі ж заздритимуть. Та й чи варто про них дбати! Я аж дивуюся з тебе, Зіночко,— але ти не сердься на мене,— як це ти, з твоєю гордістю, їх боїшся?

— Ой мамо, я зовсім не їх боюся! Ви ніяк мене не розумієте! — відповіла дратівливо Зіна.

— Ну, ну, душко, не сердься! Я тільки до того, що вони самі кожного божого дня чинять капості, а ти тут один якийсь разок за життя... та й що я дурна! Зовсім не капость! Яка тут капость? Навпаки, це навіть преблагородно. Я рішуче доведу тобі це, Зіночко. По-перше, кажу знову, все залежить від того, з якого погляду дивитися...

— Та годі, мамо, з вашими доводами! — гнівно скрикнула Зіна і нетерпляче тупнула ногою.

— Ну, душко, не буду, не буду! Я знову забрехалась...

Запало недовге мовчання. Марія Олександрівна смиренно ходила за Зіною і стурбовано дивилася їй в очі, як маленький собачка, завинивши, дивиться в очі своїй пані.

— Я навіть не уявляю, як ви візьметесь до діла,— з огидою казала Зіна.— Я певна, що ви наразитесь на самий тільки сором. Я гордую їхньою думкою, але для вас це буде ганьба.

— О, коли саме це тебе турбує, мій ангеле, будь ласка, не турбуйся! Прошу тебе, благаю тебе! Аби ми погодилися, а за мене не турбуйся. Ох, коли б ти тільки знала, з яких халеп я сухою виходила? Чи ж такі справи доводилося мені оборудувати! Ну, та дозволь хоч спробувати тільки! В кожному разі, треба передусім бути якнайшвидше сам на сам із князем. Це найперше! А решта залежатиме від цього! Та я передчуваю й решту. Вони всі повстануть, але... це байдуже! Я їх сама відчищу! Лякає мене ще Мозгляков...

— Мозгляков? — зневажливо промовила Зіна.

— Еге, Мозгляков; тільки ти не бійся, Зіночко! Присягаюся тобі, я доведу його до того, що він же нам допомагатиме! Ти ще не знаєш мене, Зіночко! Ти ще не знаєш, яка я в ділі! Ой Зіночко, душенько! Недавно, тільки-но я почула про цього князя, в мене вже й спа-

лахнула думка в голові! Мене всю неначе враз осяяло. І хто ж, і хто ж міг сподіватися, що він до нас приїде? Та за тисячу ж років не буде такої оказії! Зіночко! Ангелятко! Не в тому ганьба, що ти вийдеш за старого й каліку, а в тому, коли вийдеш за такого, котрого не терпиш, а тим часом *насправді* будеш дружиною його! А князеві ж ти не будеш справжньою дружиною. Це ж і не шлюб! Це просто домашній контракт! Йому ж, дурневі, буде вигода,— йому ж, дурневі, дають таке неоціненне щастя! Ой, яка ти сьогодні красуня, Зіночко! Красунечка, а не красуня! Та я б, коли б була мужчиною, півцарства б тобі добула, якби ти схотіла! Віслюки вони всі! Ну, як не поцілувати цю ручку? — І Марія Олександрівна палко поцілувала руку в дочки.— Це ж моє тіло, моя плоть, моя кров! Та хоч силоміць одружити його, дурня! А як заживемо ми з тобою, Зіночко! Адже ти не розлучишся зо мною, Зіночко! Ти ж не проженеш своєї матері, коли щастя спобіжиш? Ми хоч і сварилися, моє ангелятко, а все-таки не було в тебе такого друга, як я; все-таки....

— Мамо! Якщо вже ви вирішили, то, може, вам пора... щось і робити. Ви тут тільки час гаєте! — нетерпляче мовила Зіна.

— Пора, пора, Зіночко, пора! Ой! Я забалакалась! — схаменулася Марія Олександрівна.— Вони там хочуть зовсім зманити князя. Зараз же сідаю й їду! Під'їду, викличу Мозглякова, а там... Та я його насилком вивезу, якщо треба! Прощай, Зіночко, прощай, голубко, не тужи, не май сумніву, не сумуй, головне — не сумуй! Усе прекрасно, преблагородно влаштується! Головне, з якого погляду дивитися... Ну, прощай, прощай!..

Марія Олександрівна перехрестила Зіну, вискочила з кімнати, з хвилинку покрутилася в себе перед дзеркалом, а за дві хвилини гнала мордасовськими вулицями у своїй кареті на полозках, яку щодня запрягали, близько цього часу, в разі виїзду. Марія Олександрівна жила en grand [1].

«Ні, не вам перехитрувати мене! — думала вона, сидячи в своїй кареті.— Зіна згодна, отже, половину діла зроблено, і тут — урватися! Дурниця! Ой і Зіна! Погодилася-таки врешті! Отже, й на твою голівку діють деякі розрахуночки! Перспективу ж бо я виставила їй при-

[1] на широку ногу (*франц.*).

надну! Зворушила! А тільки страх яка вона хороша сьогодні! Та я б з її красою пів-Європи перевернула посвоєму! Ну, та почекаємо... Шекспір той злетить, коли княгинею зробиться та де з чим познайомиться. Що вона знає? Мордасов та свого вчителя! Гм... Тільки яка ж з неї буде княгиня! Люблю я в ній цю гордість, сміливість, неприступна яка! Гляне — королева глянула. Ну як, ну як не розуміти своєї вигоди? Зрозуміла ж нарешті! Зрозуміє й усе інше... Я все ж таки буду при ній! Погодиться ж, кінець кінцем, зо мною в усіх пунктах! А без мене не обійдеться! Я сама буду княгиня; мене в Петербурзі знають. Прощай, городисько! Вмре цей князь, вмре хлопчак, і тоді я її за можновладного принца видам! Одного боюся: чи не занадто я їй довірилась? Чи не занадто була відверта; чи не занадто я розчулилась? Лякає вона мене, ох, лякає!»

І Варія Олександрівна поринула у свої роздуми. Годі казати: вони були клопітні. Але ж мовляють, що охота гірш неволі.

Лишившись сама, Зіна довго ходила туди й сюди по кімнаті, згорнувши руки, замисливши. Багато про що вона передумала. Часто й майже несвідомо повторювала вона: «Пора, пора, давно пора!» Що означав цей уривистий вигук? Не раз сльози блищали на її довгих шовковистих віях. Вона не думала витирати їх,— зупиняти. Та даремно турбувалася її матінка й силкувалась прозирнути в думки своєї доньки: Зіна цілком зважилась і приготувалася до всіх наслідків...

«Стривайте ж! — думала Настасія Петрівна, вибираючись із своєї хижки по від'їзді полковниці.— А я була й бантик рожевий хотіла приколоти для цього князька! І повірила ж дурепа, що він зо мною одружиться! От тобі й бантик! А Марія Олександрівна! Я у вас нечупара, я злиднячка, я хабарі по двісті карбованців беру. Ще б з тебе пропустити — не взяти, франтихо ти отака! Я взяла благородно; я взяла на сполучені із справою витрати... Може, мені самій довелося б хабара дати! Тобі яке діло, що я не погребувала, своїми руками замок зламала? Для тебе ж робила, білоручко ти отака! Тобі б тільки по канві вишивати! Стривай же, я тобі покажу канву. Я покажу вам обом, яка я нечупара! Знатимете Настасію Петрівну й усю її сумирність!»

РОЗДІЛ VII

Але Марію Олександрівну вів далі її геній. Вона замислила великий і сміливий проект. Видати дочку за багача, за князя й за каліку, видати покрадьки від усіх, скористувавшись недоумством і беззахисністю свого ґостя, видати по-злодійському, як сказали б вороги Марії Олександрівни,— було не тільки сміливо, ба навіть зухвало. Щоправда, проект був вигідний, але в разі невдачі вкривав винахідницю незвичайною ганьбою. Марія Олександрівна це знала, проте не втрачала надії: «Чи з таких халеп я сухою виходила!» — казала вона Зіні, і казала правду. А то яка ж із неї була б героїня?

Безперечно, все це скидалося трохи на розбій на великому шляху, та Марія Олександрівна й на те не дуже зважала. Про це в неї була одна навдивовижу вірна думка: «Повінчають, то вже не розвінчають»,— думка проста, але спокуслива для уяви такими незвичайними вигодами, що Марію Олександрівну, від самого вже уявлення цих вигід, проймав дрож і кололо мурахами. Взагалі вона була страшенно схвильована і сиділа в своїй кареті як на голках. Жінка натхненна, обдарована незаперечною творчістю, вона вже встигла скласти план своїх дій. Та план цей був складений начорно, взагалі en grand [1], і ще якось тьмяно просвічував перед нею. Попереду ще була сила подробиць та різних непередбачених випадків. Проте Марія Олександрівна була певна себе: її хвилював не страх невдачі — ні! Їй хотілося тільки мерщій почати, мерщій у бій. Нетерпіння, благородне нетерпіння палило її, коли думала про затримки й зупинки. Але, сказавши про затримки, ми попросимо дозволу трохи пояснити нашу думку. Головне лихо передчувала й ждала Марія Олександрівна від благородних своїх співгромадян, мордасовців, і, переважно, від благородного товариства мордасовських дам. Вона з досвіду знала всю їхню непримиренну до себе ненависть. Вона, наприклад, твердо знала, що в місті цієї хвилини, можливо, вже все знають з її намірів, хоч про них ще ніхто нікому не розповідав. Вона знала, з неодноразового сумного досвіду, що, в її домі, не було випадку, навіть найсекретнішого, який, ставшись ранком, не

[1] Тут: у загальних рисах (*франц.*).

був би відомий уже до вечора останній перекупці на базарі, останньому крамареві в крамниці. Звісно, Марія Олександрівна ще тільки передчувала лихо, та такі передчуття ніколи її не омиляли. Не омилили вони й тепер. Ось що сталося насправді, про що вона ще нічогісінько не знала. Близько полудня, тобто рівно за три години після приїзду князя до Мордасова, містом розійшлися дивні чутки. Де почалися вони — не знати, але розбіглися вони майже вмить. Усі раптом стали запевняти одне одного, що Марія Олександрівна вже просватала за князя Зіну, свою безприданку, двадцятитрирічну Зіну; що Мозглякова відставлено й що все це вже вирішено й підписано. З чого зродилися такі чутки? Невже всі так добре знали Марію Олександрівну, що враз потрапили в саме серце її заповітних думок й ідеалів? Ні невідповідність такої чутки звичайному порядкові речей, бо такі справи тільки здерідка можна упорати за одну годину, ні очевидна безпідставність такої вістки, бо ніхто не міг дізнатися, звідки вона почалася,— не могли переконати мордасовців, що вона помилкова. Чутка розросталася і вкорінювалася незвичайно стійко. Найдивовижніше те, що вона стала ширитися саме тоді, коли Марія Олександрівна розпочала свою нещодавню розмову про це з Зіною. Отаке чуття провінціалів! Інстинкт провінціальних вістунів доходить часом до чудесного, і, звичайно, тому є причини. Він грунтується на найближчому, цікавому й багаторічному вивчанні одне одного. Кожен провінціал живе мовби під скляним ковпаком. Аніяк не можна хоч будь-що приховати від своїх шановних співгромадян. Вас знають напам'ять, знають навіть те, чого ви самі про себе не знаєте. Провінціал уже з натури своєї повинен би, здається, бути психологом і серцезнавцем. Ось чому я іноді щиро дивувався, подибуючи дуже часто в провінції замість психологів і серцезнавців надзвичайно багато віслюків. Та це набік; це думка зайва. Вістка була громова. Шлюб із князем здавався кожному таким вигідним, таким блискучим, що навіть чудернацький бік цієї справи нікому не впадав у вічі. Завважмо ще одну річ: Зіну ненавиділи чи не більше ще, ніж Марію Олександрівну,— за що? — не знати. Може, краса Зінина була тому почасти причиною. Може, й те, що Марія Олександрівна була все-таки якась своя всім мордасовцям, *свого поля ягода.* Коли б вона зникла з міста, то — хто знає? — за нею, може б, пожалкували. Вона пожвавлювала товариство

безнастанними історіями. Без неї було б нудно. Навпаки, Зіна поводилася так, начеб жила десь у хмарах, а не в місті Мордасові. Була вона цим людям якось не пара, не рівня і, може, сама того не помічаючи, поводилася з ними нестерпно гордовито. І раптом тепер оця ж сама Зіна, про котру навіть ходили скандальні байки, ця зарозуміла, ця гордівниця Зіна стає мільйонеркою, княгинею, вступить до великопанського кола. Років за два, коли овдовіє, вийде за якого-небудь герцога, може, навіть за генерала; чого доброго — гляди, ще за губернатора (а мордасовський губернатор, як на те, удівець і надзвичайно ніжний до жіночої статі). Тоді вона буде перша дама в губернії, і, зрозуміло, сама ця думка була вже нестерпна, і ніколи жодна вістка не розпалила б такого обурення в Мордасові, як вістка про вихід Зіни за князя. Вмить знялися зусебіч шалені крики. Кричали, що це гріх, навіть підлість; що старий не при своєму розумі; що старого обманили, піддурили, обшахрували, користуючись з його недоумства; що старого треба врятувати від кровожерних пазурів; що це, нарешті, розбій і неетичність; що, нарешті, чим же інші гірші за Зіну? І інші могли б точнісінько так вийти за князя. Всі ці балачки й вигуки Марія Олександрівна тільки ще припускала, але для неї й того було досить. Вона твердо знала, що всі, рішуче всі, ладні будуть зробити все можливе й навіть неможливе, щоб перешкодити її намірам. Хочуть же тепер конфіскувати князя, що аж доводиться повертати його мало не з бою. Нарешті, хоч і пощастить піймати й заманити князя назад, не можна ж буде тримати його весь час на прив'язі. Та й хто поручиться, що сьогодні ж, що за дві лише години, весь урочистий хор мордасовських дам не буде в її салоні, та ще під таким претекстом, що не можна буде й відмовити? Відмов у двері, ввійдуть у вікно: випадок майже неможливий, але не новий у Мордасові. Одно слово, не можна було втрачати ні години, ні хвилини часу, а справи не було ж іще й почато. Раптом геніальна думка блиснула і вмить визріла в голові Марії Олександрівни. Про цю нову ідею ми не забудемо сказати на своєму місці. А тепер скажемо тільки, що цієї хвилини наша героїня мчала мордасовськими вулицями, грізна й натхненна, зважившись навіть на справжній бій, якби виникла потреба, аби тільки оволодіти князем і привезти його назад. Вона ще не знала, як це станеться і де вона зустріне його, та зате знала напев-

но, що швидше Мордасов провалиться крізь землю, ніж не здійсниться бодай одна йота з її теперішніх замислів

Перший крок удався якнайкраще. Вона встигла перехопити князя на вулиці і привезла до себе обідати. Коли спитають: яким чином, попри всі підступи ворогів, їй пощастило-таки наполягти на своєму й лишити Ганну Миколаївну з чималеньким носом? — то я повинен заявити, що вважаю таке запитання навіть образливим для Марії Олександрівни. Чи ж їй не здобути перемоги над якоюсь Ганною Миколаївною Антиповою? Вона просто заарештувала князя, що під'їздив уже до дому її суперниці, і, не зважаючи ні на що, а разом і на доводи самого Мозглякова, який злякався скандалу, пересадила дідка до своєї карети. Тим і різнилася Марія Олександрівна від своїх суперниць, що у вирішальний момент не задумувалась навіть перед скандалом, беручи за аксіому, що успіх усе виправдує. Князь, звісно, не вчинив значного опору і, як завжди, дуже скоро забув про все й лишився дуже вдоволений. При обіді він теревенив не вгаваючи, був надзвичайно веселий, сипав дотепи, каламбурив, розповідав анекдоти, котрих не кінчав або з одного перескакував на інший, сам того не помічаючи. У Наталії Дмитрівни він випив три келихи шампанського. При обіді випив іще й закрутився остаточно. Тут уже підливала сама Марія Олександрівна. Обід був дуже порядний. Кат Нікітка не напсував. Господиня оживляла товариство найчарівнішою люб'язністю. Але інші присутні, як на те, були незвичайно нудні. Зіна була якось урочисто мовчазна. Мозгляков, видимо, почувався ні в сих ні в тих і мало їв. Він про щось думав, а що це траплялося з ним досить рідко, то Марія Олександрівна була дуже занепокоєна. Настасія Петрівна сиділа похмура і навіть нищечком робила Мозглякову якісь чудні знаки, котрих той зовсім не помічав. Коли б не була чарівно люб'язна господиня, обід скидався б на похорон.

А тим часом Марія Олександрівна була невимовно схвильована. Сама вже Зіна страшенно лякала її своїм сумним виглядом і заплаканими очима. А тут і ще труднощі: треба поспішати, квапитися, а цей «клятий Мозгляков» сидить собі, як телепень, що йому байдужісінько, і тільки заважає! Не можна ж бо справді починати таке діло при ньому! Марія Олександрівна підвелася з-за столу жахливо стурбована. Який же був її подив, радісний переляк, якщо можна так висловитися,

коли Мозгляков, щойно повставали з-за столу, сам підійшов до неї і раптом зовсім несподівано заявив, що йому,— звичайно, на превеликий його жаль,— конче треба зараз же йти.

— Куди це? — спитала з незвичайним співчуттям Марія Олександрівна.

— Ось бачите, Маріє Олександрівно,— почав Мозгляков занепокоєно і навіть трохи плутаючись,— зо мною трапилась дивовижна оказія. Я вже й не знаю, як вам сказати... порадьте мене, бога ради!

— Що, що таке?

— Мій хрещений батько, Бородуєв, ви знаєте,— отой купець... зустрівся сьогодні зо мною. Старий зовсім сердиться, дорікає, каже мені, що я загордів. Ось уже втретє я в Мордасові, а до нього й не поткнувся. «Приїзди,— каже,— сьогодні на чай». Тепер якраз четверта година, а він п'є чай по-старовинному, як прокинеться, о п'ятій годині. Що мені робити? Воно, Маріє Олександрівно, звичайно,— але подумайте! Він же мого батька-покійника від петлі врятував, коли той програв казенні гроші. З цього приводу він і хрестив мене. Якщо відбудеться мій шлюб з Зінаїдою Афанасіївною, в мене все-таки всього півтораста душ. А в нього ж мільйон, люди кажуть, навіть більше. Бездітний. Догодиш йому — сто тисяч у духівниці відпише. Сімдесят років,— подумайте!

— Ой боже мій! То що ж це ви! Що ж ви гаєтесь? — скрикнула Марія Олександрівна, ледве приховуючи свою радість.— Їдьте, їдьте! Цим не можна жартувати. То ж то я дивлюся за обідом — ви такий скучний! Їдьте, mon ami, їдьте! Та вам би слід було ще вранці з візитом поїхати, показати, що ви дорожите, що ви цініте його ласку! Ой, молодь, молодь!

— Та ви ж самі, Маріє Олександрівно,— здивовано скрикнув Мозгляков,— ви ж самі нападали на мене за це знайомство. Це ж ви казали, що він мужик, борода, в рідні з шинками, з підвальними та повіреними?

— Ой mon ami! Хіба мало ми кажемо чогось необдуманого! Я теж можу помилитися, я — не свята. Втім, я цього не пам'ятаю, але я могла бути в такому настрої... Нарешті, ви тоді ще не сваталися до Зіночки... Звичайно, це егоїзм з могу боку, але тепер я мимохіть повинна дивитися з іншого погляду, і — яка мати може звинуватити мене в такому разі? Їдьте, й хвилини не дляйтесь! Навіть вечір у нього посидьте... та послухай-

те! Здійміть якось мову про мене. Скажіть, що я його поважаю, люблю, шаную, та так ловкенько, гарненько! Ой боже мій! І в мене ж це з думки випало! Мені б самій треба було здогадатися вас нараяти!

— Воскресили ви мене, Маріє Олександрівно! — скрикнув захоплений Мозгляков.— Тепер присягаюсь у всьому слухати вас! А то я ж вам просто боявся сказати!.. Ну, прощайте, я й поїхав! Перепросіть за мене Зінаїду Афанасіївну. Втім, неодмінно сюди...

— Благословляю вас, mon ami! Глядіть же, за мене поговоріть із ним! Він справді премилий дідок. Я давно вже змінила про нього мої думки... Я й завжди, проте, любила в ньому все це старовинне, російське, непідробне... Au revoir, mon ami, au revoir!

«Ой як це добре, що його чорт несе! Ні, це сам бог допомагає!» — подумала вона, задихаючись з радощів.

Павло Олександрович вийшов до передпокою і вже вдягав шубу, коли раптом де не взялася Настасія Петрівна. Вона чекала на нього.

— Куди ви? — мовила вона, спиняючи його за руку.

— До Бородуєва, Настасіє Петрівно! Хрещений батько мій, удостоївся мене хрестити... Багатий старик, лишить що-небудь, треба підлестити!..

Павло Олександрович був у чудовому настрої.

— До Бородуєва! Ну, то й попрощайтеся з нареченою, — різко сказала Настасія Петрівна.

— Як так «попрощайтеся»?

— Та так! Ви гадали, вона вже й ваша! А он її за князя видавати хочуть. Сама чула!

— За князя? Змилуйтеся, Настасіє Петрівно!

— Та чого змилуйтеся! Ось, чи не хочете самі подивитися й послухати? Покиньте-но шубу, ходіть-но сюди!

Ошелешений Павло Олександрович кинув шубу і навшпиньки пішов за Настасією Петрівною. Вона привела його до тієї самої хижки, звідки вранці підглядала й підслухувала.

— Але даруйте, Настасіє Петрівно, я нічогісінько не розумію!..

— А ось зрозумієте, як нагнетесь і послухаєте. Комедія, мабуть, зараз почнеться.

— Яка комедія?

— Тс! Не балакайте голосно! Комедія в тому, що вас просто дурять. Отоді, як ви пішли з князем, Марія Олександрівна цілу годину умовляла Зіну вийти заміж за цього князя, казала, що нема нічого легше, як

обшахрувати його й змусити одружитися, і такі крючки загинала, що аж мені тошно стало. Я все звідси підслухала. Зіна погодилась. Як вони вас обидві ганили! Просто за дурня мають, а Зіна прямо сказала, що нізащо не вийде за вас. А я ж дурепа! Червоний бантик приколоти хотіла! Ось послухайте, послухайте-но!

— Та це ж страшенне підступство, коли так! — прошепотів Павло Олександрович, безглуздо дивлячись в очі Настасії Петрівні.

— Та ви тільки послухайте, і не те ще почуєте.

— Та де ж слухати?

— Та ось нагніться, ось в оцю дірочку...

— Але, Настасіє Петрівно, я... я не здатен підслухувати.

— Ото, коли схаменулись! Тут, батеньку, честь у кишеню; прийшли, то вже слухайте!

— Та однак...

— А не здатні, то й лишайтеся з носом! Вас же жаліють, а він куражиться! Мені що! Я ж не для себе. Я й до вечора тут не зостануся!

Павло Олександрович згнітивши серце нагнувся до шпарки. Серце його тіпалося, в скронях стукало. Він майже не тямив, що з ним діється.

РОЗДІЛ VIII

— То вам дуже було весело, князю, в Наталії Дмитрівни? — спитала Марія Олександрівна, плотолюбним поглядом озираючи поле майбутньої битви й бажаючи якнайневинніше почати розмову. Серце її билося від хвилювання й чекання.

По обіді князя зараз же перевели до «салону», де приймали його вранці. Всі урочисті події й прийоми відбувалися в Марії Олександрівни в цьому самому салоні. Вона пишалася цією кімнатою. Дідок, після шести келихів, якось увесь розкис і неміцно тримався на ногах. Зате патякав не вгаваючи. Патякання його навіть посилилось. Марія Олександрівна розуміла, що цей спалах хвилинний і що обважнілому гостеві незабаром схочеться спати. Треба було ловити хвилину. Озирнувши поле битви, вона з насолодою помітила, що ласо-

любний дідок якось особливо сласно поглядав на Зіну, і материнське серце її затрепетало з радощів.

— Над-зви-чайно весело,— відповів князь,— і, знаєте, не-зрів-нян-на жінка Наталія Дмитрівна, не-зрівнянна жінка!

Хоч як зайнята була Марія Олександрівна своїми великими планами, але така дзвінка похвала суперниці шпигонула її в саме серце.

— Даруйте, князю! — скрикнула вона, блискаючи очима.— Якщо вже ваша Наталія Дмитрівна незрівнянна жінка, то я вже й не знаю, що́ після цього! Але після цього ви зовсім не знаєте тутешнього товариства, зовсім не знаєте! Адже це сама тільки виставка своїх небувалих достоїнств, своїх благородних почуттів, сама комедія, сама зовнішня золота кора. Підійміть трохи цю кору, і ви побачите ціле пекло під квітами, ціле осине гніздо, де вас з'їдять і кісточок не залишать!

— Невже? — вигукнув князь.— Дивуюся!

— Але я присягаюсь вам у цьому. Ah, mon prince. Послухай, Зіно, я повинна, я мушу розповісти князеві цю кумедну й ницу пригоду з цією Наталією минулого тижня,— пам'ятаєш? Так, князю, це про ту саму вашу хвалену Наталію Дмитрівну, якою ви так захоплюєтесь. О любий мій князю! Присягаюсь, я не плетуха! Але я неодмінно розповім про це, щоб розсмішити, щоб показати вам у живому зразку, в оптичне, сказати б, скло, які тут люди! Два тижні тому приїздить до мене ця Наталія Дмитрівна. Подали каву, а я чогось вийшла. Я дуже добре пам'ятаю, скільки в мене лишилось цукру в срібній цукерниці: вона була повнісінька. Повертаюсь, дивлюся: лежать на денці всього три грудочки. Крім Наталії Дмитрівни, в кімнаті нікого не зоставалось. Яка! В неї свій мурований будинок і грошей без ліку! Цей випадок кумедний, комічний, але судіть після цього про благородство тутешнього товариства!

— Не-вже! — вигукнув князь, щиро здивований.— Яка, одначе, неприродна жадібність! Невже ж вона все сама з'їла?

— То ось яка вона *незрівнянна* жінка, князю! Як вам подобається цей ганебний випадок? Та я б, здається, вмерла ту ж мить, коли б зважилася на такий огидний учинок!

— Авжеж, авжеж... Тільки, знаєте, вона все ж така belle femme... [1]

[1] пишна жінка (*франц.*).

— Це Наталія Дмитрівна! Даруйте, князю, та вона просто бодня! Ой князю, князю! Що це ви сказали! Я сподівалася, що у вас багато більше смаку...

— Авжеж, бодня... Тільки, знаєте, вона такої статури... Ну, а ця дівчинка, що тан-цю-ва-ла, в неї теж... статура...

— Сонечка? Та вона ж іще дитина, князю! Їй усього чотирнадцять років!

— Авжеж... Тільки, знаєте, така зграбна, і в неї теж... такі форми... формуються. Ми-лень-ка така! І друга, що з нею тан-цю-ва-ла, теж... формується...

— Ох, це нещасна сирота, князю! Вони її часто беруть.

— Си-ро-та. Втім, брудна така, хоч би руки вимила... А проте при-над-на теж...

Кажучи це, князь із якоюсь зростаючою хтивістю розглядав Зіну в лорнет.

— Mais quelle charmante personne! [1] — мимрив він стиха, мліючи від насолоди.

— Зіно, заграй нам що-небудь, або ні, краще заспівай! Як вона співає, князю! Вона, можна сказати, віртуозка, справжня віртуозка! І якби ви знали, князю,— стиха говорила Марія Олександрівна, коли Зіна відійшла до рояля, ступаючи своєю повільною, плавною ходою, від якої мало не покоробило сердешного дідка,— якби ви знали, яка вона донька! Як вона вміє любити, яка ніжна зо мною! Які почуття, яке серце!

— Авжеж... почуття... І, знаєте, я одну тільки жінку знав, за все моє життя, з якою вона могла б порівнятися кра-со-ю,— перебив князь, ковтаючи слинку.— Це покійна графиня Наїнська, вмерла років тридцять тому. Чу-до-ва була жінка, неопи-са-ної краси, потім іще за свого кухаря вийшла...

— За свого кухаря, князю!

— Авжеж, за свого кухаря... за француза, за кордоном. Вона йому за кор-до-ном графський титул доставила. Показний був собою і надзвичайно освічений, з маленькими такими ву-си-ка-ми.

— І... і... як же вони жили, князю?

— Авжеж, вони гарно жили. Втім, вони незабаром розійшлися. Він її обібрав і виїхав. За якийсь соус посварилися...

— Мамо, що мені грати? — спитала Зіна.

---

[1] Але яке чарівне створіння! *(франц.)*

— Та ти краще заспівала б нам, Зіно. Як вона співає, князю! Ви любите музику?

— О так! Charmant, charmant! Я дуже люблю музи-ку. Я за кордоном із Бетховеном був знайомий.

— З Бетховеном! Уяви, Зіно, князь був знайомий із Бетховеном! — кричить у захваті Марія Олександрівна.— Ой князю! Невже ви були знайомі з Бетховеном?

— Авжеж... Ми були з ним у друж-ніх відносинах. І завжди в нього ніс у табаці. Такий кумедний!

— Бетховен?

— Авжеж, Бетховен. Втім, може, це й не Бет-хо-вен, а якийсь інший ні-мець. Там дуже багато нім-ців... Проте я, здається, зби-ва-юсь.

— Що ж мені співати, мамо? — спитала Зіна.

— Ой Зіно! Заспівай той романс, в якому, пам'ятаєш, багато рицарського, де ще ця володарка замку та її трубадур... Ой князю! Як я люблю все це рицарське! Ці за́мки, за́мки!.. Це середньовічне життя! Ці трубадури, герольди, турніри... Я акомпануватиму тобі, Зіно. Пересядьте сюди, князю, ближче! Ой ці замки, замки!..

— Авжеж... замки. Я теж люблю зам-ки,— мурмоче князь у захваті, впиваючись у Зіну єдиним своїм оком.— Але... боже мій! — вигукує він.— Це романс!.. Але... я знаю цей ро-манс! Я давно вже чув цей романс... Це так багато мені на-га-ду-є... Ой боже мій!

Я не берусь описувати, що сталося з князем, як заспівала Зіна. Співала вона старовинний французький романс, що був колись у великій моді. Зіна співала його прекрасно. Її чистий, звучний контральто проникав до серця. Її прегарне обличчя, чудові очі, її точені дивні пальчики, котрими вона перегортала ноти, її волосся, густе, чорне, блискуче, хвилюючі груди, вся постать її, горда, прекрасна, благородна,— все це зачарувало бідного дідка зовсім. Він не відривав від неї очей, коли вона співала, він заходився від хвилювання. Його старече серце, підігріте шампанським, музикою й воскреслими спогадами (а в кого нема улюблених спогадів?), стукало чимраз частіше, як давно вже не билося воно... Він ладен був упасти навколішки перед Зіною і мало не плакав, коли вона скінчила.

— O ma charmante enfant,[1] — скрикнув він, цілуючи її пальчики.— Vous me ravissez![2] Я тепер, тепер тільки згадав... Але... але... o ma charmante enfant!..

[1] моя чарівна дитино! *(франц.)*

[2] Ви мене захоплюєте! *(франц.)*

І князь навіть не міг докінчити.

Марія Олександрівна відчула, що настала її хвилина.

— Навіщо ж ви занапащаєте себе, князю? — вигукнула вона урочисто.— Стільки почуття, стільки життєвої сили, стільки багатств душевних, і усамітнитися на все життя! Втекти від людей, від друзів! Але це непростимо! Одумайтеся, князю! Гляньте на життя, так би мовити, ясним оком! Викличте із серця свого спогади минулого — спогади золотої вашої молодості, золотих, безтурботних днів, воскресіть їх, воскресіть себе! Почніть знову жити в товаристві серед людей! Поїдьте за кордон, до Італії, до Іспанії — до Іспанії, князю!.. Вам треба керівника, серце, яке б любило, поважало вас, вам співчувало? Але у вас є друзі! Покличте їх, гукніть їх, і вони прибіжать юрбами! Я перша кину все й прибіжу на ваш виклик. Я пам'ятаю нашу дружбу, князю; я кину чоловіка й піду за вами... І навіть, якби я була ще молодша, якби я була така ж гарна й прекрасна, як донька моя, я б стала вашою супутницею, подругою, дружиною вашою, коли б ви того схотіли!

— І я певен, що ви були une charmante personne свого ча-су,— промовив князь, сякаючись у хустку. Очі його були омочені слізьми.

— Ми живемо в наших дітях, князю,— з високим почуттям відповіла Марія Олександрівна.— В мене теж є свій ангел-хранитель! І це вона, моя донька, подруга моїх думок, мого серця, князю! Вона відхилила вже сім освідчень, не бажаючи розлучатися зо мною.

— Отже, вона з вами поїде, коли ви су-про-воджу-ва-ти-мете мене за кордон? У такому разі я неодмінно поїду за кордон,— скрикнув князь запалюючись.— Неод-мінно поїду! І якби я міг тішити себе на-ді-єю... Але вона чарівна, ча-рів-на дитина! О ma charmante enfant!..— І князь знову почав цілувати її руки. Сердешний, йому хотілося стати перед нею навколішки.

— Але... але, князю, ви кажете: чи можете тішити себе надією? — підхопила Марія Олександрівна, відчувши новий приплив красномовства.— Але ви чудні, князю! Невже ви вважаєте себе вже недостойним уваги жінок? Не молодість становить красу. Згадайте, що ви, так би мовити, уламок аристократії! Ви представник найвитонченіших, найсправжнісіньких рицарських почуттів і... манер! Хіба Марія не покохала Мазепи?

Я пам'ятаю, я читала, що Лозьон, цей чарівний маркіз двору Людовіка... я забула котрого,— вже на схилі літ, вже старий, полонив серце одної з найперших двірських красунь!.. І хто сказав вам, що ви старик? Хто навчив вас цього! Хіба люди, як ви, старіють? Ви з таким багатством почуттів, думок, веселості, дотепності, життєвої сили, блискучих манер! Але з'явіться тепер десь за кордоном, на водах, з молодою дружиною, з такою ж красунею, як, скажімо, моя Зіна,— я не про неї кажу, я кажу тільки так, для порівняння,— і ви побачите, який колосальний буде ефект! Ви — уламок аристократії, вона — красуня над красунями! Ви ведете її урочисто попід руку; вона співає в блискучому товаристві, ви, з свого боку, сиплете дотепи,— та всі води збіжаться дивитися на вас! Уся Європа закричить, бо всі газети, всі фейлетони на водах заговорять в один голос... Князю, князю! І ви кажете: чи можете ви тішити себе надією?

— Фейлетони... авжеж, авжеж!.. Це в газетах...— мимрить князь, не тямлячи й половини з базікання Марії Олександрівни й розкисаючи дедалі більше.— Але... ди-ти-но моя, якщо ви не вто-ми-ли-ся,— заспівайте ще раз той романс, який ви щойно співали!

— Ой князю! Але в неї є й інші романси, ще кращі... Пам'ятаєте, князю, L'hirondelle? [1] Ви, певно, чули?

— Еге, пам'ятаю... або, краще сказати, я за-був. Ні, ні, попередній ро-манс, той самий, який вона щойно співа-ла! Я не хочу L'hirondelle! Я хочу той романс...— казав князь, благаючи, як дитина.

Зіна проспівала вдруге. Князь не міг утриматися й схилився перед нею навколішки. Він плакав.

— O ma belle châtelaine! [2] — вигукував він своїм деренькучим від старості й хвилювання голосом.— O ma charmante châtelaine! [3] О люба дитино моя! Ви так багато на-га-да-ли мені... з того, що давно минуло... Я тоді думав, що все буде краще, ніж воно потім було. Я тоді співав дуети... з віконтесою... цей самий романс... а тепер... Я не знаю, що вже те-пер...

Усе це князь вимовив задихаючись і захлинаючись. Язик його помітно здерев'янів. Деяких слів майже зовсім

---

[1] ластівка *(франц.)*.

[2] моя прекрасна володарко! *(франц.)*

[3] моя чарівна володарко! *(франц.)*

не можна було розібрати. Видно було тільки, що він надзвичайно розчулився. Марія Олександрівна негайно підклала до жару вогню.

— Князю! Але ви, глядіть, закохаєтесь у мою Зіну! — скрикнула вона, відчувши, що хвилина була урочиста.

Князева відповідь перевищила її найбільші сподівання.

— Я божевільно закоханий у неї! — скрикнув дідок, весь раптом оживляючись, усе ще стоячи навколішки й весь тремтячи від хвилювання.— Я їй життя ладен віддати! І якби я тільки міг мати на-дію... Але підійміть мене, я тро-хи ос-лаб... Я... якби тільки міг мати надію запропонувати їй моє серце, то... я... вона б мені щодня співала ро-ман-си, а я б усе дивився на неї... все дивився... Ой боже мій!

— Князю, князю! Ви їй освідчуєтесь! Ви хочете її взяти в мене, мою Зіну! Мою любу, мого ангела, Зіну! Але я не пущу тебе, Зіно! Нехай вирвуть її з рук моїх, з рук матері! — Марія Олександрівна кинулась до дочки й міцно стисла її в обіймах, хоч відчувала, що її досить сильно відштовхували. Матінка трохи переборщувала. Зіна відчувала це всією істотою своєю і з невимовною відразою дивилася на всю комедію. Однак вона мовчала, а це — все, що було потрібне Марії Олександрівні.

— Вона дев'ять разів відмовляла, щоб тільки не розлучатися із своєю матір'ю! — кричала вона.— Але тепер — моє серце передчуває розлуку. Ось недавно ще я помітила, що вона так дивилася на вас... Ви вразили її своїм аристократизмом, князю, цією витонченістю!.. О! ви розлучите нас; я це передчуваю!..

— Я пал-ко ко-ха-ю її! — промимрив князь, усе ще тремтячи, як осиковий листок.

— Отже, ти покидаєш матір свою! — вигукнула Марія Олександрівна, ще раз кидаючись на шию дочці.

Зіна квапилася скінчити важку сцену. Вона мовчки простягла князеві свою прекрасну руку і навіть змусила себе усміхнутися. Князь з побожністю прийняв цю ручку і вкрив її поцілунками.

— Я тільки тепер по-чи-наю жити,— мимрив він, захлинаючись від захвату.

— Зіно! — урочисто промовила Марія Олександрівна.— Подивись на цю людину! Це найчесніша, найблаго-

родніша людина з усіх, кого я знаю! Це рицар середніх віків! Але вона це знає, князю; вона знає, на горе моєму серцю... О! навіщо ви приїхали! Я передаю вам мій скарб, мого ангела. Бережіть її, князю! Вас благає мати, і яка мати осудить мене за мою скорботу!

— Мамо, годі! — прошепотіла Зіна.

— Ви обороните її від образи, князю? Ваша шпага блисне в очі наклепникові або зухвальцеві, котрий насміє образити мою Зіну?

— Годі, мамо, або я...

— Авжеж, блисне,— мимрив князь.— Я тільки тепер починаю жити... Я хочу, щоб зараз же, сю хвилину, було весілля... я... Я хочу послати зараз же до Ду-хано-ва. Там у мене бриль-ян-ти. Я їх хочу покласти до її ніг...

— Який запал! Який захват! Яке благородство почуттів! — вигукнула Марія Олександрівна.— І ви могли, князю, ви могли губити себе, усамітнюючись? Я тисячу разів це казатиму! Я аж не тямлюся, коли згадаю про цю пекельну...

— Що ж мені ро-бити, я так бо-явся! — мимрив князь, пхинькаючи й розчулившись.— Вони мене до боже-віль-ні завдати хо-ті-ли... Я й перелякався.

— До божевільні! О нелюди! О жорстокі люди! О нице підступство! Князю, я це чула! Але це божевілля з боку тих людей! Та за віщо ж, за віщо?!

— А я й сам не знаю, за віщо! — відповів дідок, сідаючи на крісло від кволості.— Я, знаєте, на балу був і якийсь анекдот роз-повів, а їм не спо-до-ба-лось. Ну й вийшла історія!

— Невже тільки за це, князю?

— Ні. Я ще по-тім у карти грав, з князем Петром Дементійовичем, і без шести зо-став-ся. В мене було два ко-ро-лі та три дами... або, краще сказати, три дами й два ко-ро-лі... Ні! один ко-ро-ль! А потім уже були й да-ми...

— І за це? За це! О пекельна нелюдськість! Ви плачете, князю! Але тепер цього не буде! Тепер я буду біля вас, мій князю; я не розлучуся з Зіною, і подивимось, як вони наважаться мовити слово!.. І навіть, знаєте, князю, ваш шлюб уразить їх. Він присоромить їх! Вони побачать, що ви ще здатні... тобто вони зрозуміють, що не віддалася б за божевільного така красуня! Тепер ви гордо можете піднести голову. Ви дивитиметеся їм просто в обличчя...

— Авжеж, я дивитимусь їм про-сто в об-лич-чя,— промимрив князь, заплющуючи очі.

«Але ж він зовсім розкис,— подумала Марія Олександрівна.— Тільки слова марнувати!»

— Князю, ви стривожені, я бачу це; вам неодмінно треба заспокоїтися, перепочити від цього хвилювання,— сказала вона, по-матерньому схиляючись до нього.

— Так, я б хотів трош-ки по-ле-жа-ти,— мовив він.

— Авжеж, авжеж! Заспокойтеся, князю! Ці хвилювання... Стійте, я сама проведу вас... Я покладу вас сама, коли треба.— Чого ви так дивитесь на цей портрет, князю? Це портрет моєї матері — цього ангела, а не жінки! О, чому її нема тепер між нами! Це була праведниця! князю, праведниця! Інакше я не називаю її!

— Пра-вед-ни-ця? C'est joli...[1] В мене теж була мати... princesse... і — уявіть — не-зви-чай-но повна була жін-ка... Втім, я не це хотів сказати... Я тро-хи ослаб. Adieu, ma charmante enfant!.. Я з на-со-ло-дою... я сьогодні... завтра... Ну, та однаково! Au revoir, au revoir! — Тут він хотів зробити ручкою, але посковзнувся й мало не впав на порозі.

— Обережніше, князю! Обіпріться на мою руку,— кричала Марія Олександрівна.

— Charmant, charmant! — мимрив він виходячи.— Я тепер тільки по-чи-на-ю жити...

Зіна лишилася сама. Невимовний тягар гнітив її душу. Її нудило від огиди. Вона ладна була зневажати себе. Щоки її горіли. Стиснувши руки, зціпивши зуби, похиливши голову, стояла вона, не рухаючись з місця. Сльози сорому покотилися з очей її... В цю хвилину відчинилися двері і Мозгляков убіг до кімнати.

РОЗДІЛ IX

Він чув усе, все!

Він справді не ввійшов, а вбіг, блідий від хвилювання й люті. Зіна дивилася на нього зачудовано.

— Отак-то ви! — скрикнув він задихаючись.— Нарешті я дізнався, хто ви така!

— Хто я така! — повторила Зіна, дивлячись на

[1] Це добре (*франц*).

нього, як на божевільного, і раптом очі її заблисли гнівом.

— Як сміли ви так говорити до мене! — скрикнула вона, підступаючи до нього.

— Я чув усе! — мовив Мозгляков урочисто, але якось мимохіть відступив крок назад.

— Ви чули? Ви підслухували? — сказала Зіна, з презирством дивлячись на нього.

— Так! Я підслухував! Так, я зважився на підлоту, та зате я дізнався, що ви най... Я навіть не знаю, як і висловитися, щоб сказати вам... яка ви тепер виходите! — відповів він, дедалі більше торопіючи під поглядом Зіни.

— А хоч би й чули, в чому ж ви можете звинувати мене? Яке право ви маєте винуватити мене? Яке право ви маєте так зухвало розмовляти зо мною?

— Я? Я яке маю право? І ви можете це питати? Ви виходите за князя, а я не маю жодного права!.. Та ви мені слово подали, ось що!

— Коли?

— Як коли?

— Та ще сьогодні вранці, коли ви приставали до мене, я рішуче відповіла, що не можу сказати нічого певного.

— Однак ви не прогнали мене, ви не відмовили мені зовсім; отже, ви затримували мене про запас! Отже, ви зваблювали мене.

На обличчі роздратованої Зіни з'явилося болісне відчуття, наче від гострого, пронизливого внутрішнього болю; але вона перемогла своє почуття.

— Якщо я вас не проганяла,— відповіла вона ясно й спроквола, хоч у голосі її чулося ледве помітне тремтіння,— то єдино з жалю. Ви самі благали мене потривати, не казати вам «ні», але розглядіти вас ближче й «тоді,— сказали ви,— тоді, як ви впевнитесь, що я людина благородна, може, ви мені не відмовите». Це були ваші власні слова на самому початку ваших домагань. Ви не можете від них відмогтися! Ви насмілилися сказати мені тепер, що я вас зваблювала. Але ви самі помітили мою відразу, коли я побачилася з вами сьогодні, двома тижнями раніше, ніж ви обіцяли, і цієї відрази я не приховала перед вами, навпаки, я її виявила. Ви це самі помітили, бо самі питали мене: чи не серджусь я за те, що ви раніше приїхали? Знайте, що того не зваблюють, перед ким не можуть і *не хочуть*

приховати своєї до нього відрази. Ви насмілились вимовити, що я берегла вас про запас. На це відповім вам, що я міркувала про вас так: «Якщо він і не обдарований розумом, дуже великим, то все ж може бути людиною доброю, і тому можна вийти за нього». Але тепер, коли я упевнилась, на моє щастя, що ви дурень, та ще й лихий дурень,— мені лишається тільки побажати вам повного щастя й щасливої дороги. Прощайте!

Сказавши це, Зіна відвернулася від нього й повагом пішла з кімнати.

Мозгляков, здогадавшись, що все втрачено, закипів з люті.

— А! То я дурень,— горлав він,— то я тепер уже дурень! Добре! Прощайте! Та перше ніж поїду, всьому місту розкажу, як ви з матінкою обшахрували князя, напоївши його доп'яну! Всім розкажу! Знатимете Мозглякова.

Зіна здригнулась і стала була, щоб відповісти, та, подумавши з хвилину, тільки презирливо знизала плечима й зачинила за собою двері.

В цю мить на порозі показалась Марія Олександрівна. Вона чула вигук Мозглякова, вмить здогадалась, у чому річ, і здригнулася від жаху. Мозгляков іще не поїхав, Мозгляков біля князя, Мозгляков роздзвонить по місту, а таємниця, бодай на короткий час, була конче потрібна! В Марії Олександрівни були свої розрахунки. Вона миттю зміркувала всі обставини, і план укоськання Мозглякова був готовий.

— Що з вами, mon ami? — мовила вона, підходячи до нього й дружньо простягаючи йому свою руку.

— Як: *mon ami!* — крикнув він осатаніло.— Після того, що ви накоїли, та ще: *mon ami.* Морген-фрі, шановна добродійко! І ви гадаєте, що обдурите мене ще раз?

— Мені шкода, мені дуже шкода, що бачу вас у такому *дивному* настрої, Павле Олександровичу. Які вирази! Ви навіть не стримуєте слів ваших перед дамою.

— Перед дамою! Ви... ви все, що хочете, а не дама! — скрикнув Мозгляков. Не знаю, що саме хотілось йому висловити своїм вигуком, та, певно, щось дуже громове.

Марія Олександрівна лагідно подивилася йому в обличчя.

— Сядьте! — сумно мовила вона, показуючи йому на крісло, де чверть години тому покоївся князь.

— Але послухайте, нарешті, Маріє Олександрівно! — скрикнув спантеличений Мозгляков.— Ви дивитесь на мене так, ніби ви зовсім не винні, а ніби я ж винен перед вами! Це ж неможливо!.. Такий тон!.. Це ж, нарешті, перевершує міру людського терпіння... Знаєте ви це?

— Друже мій! — відповіла Марія Олександрівна.— Ви дозволите мені все ще називати вас цим ім'ям, бо в вас нема кращого друга, ніж я; друже мій! Ви страждаєте, ви змучені, ви уражені в саме серце — і тому не дивно, що ви говорите до мене в такому тоні. Але я зважуюсь відкрити вам усе, все моє серце, тим паче, що я сама себе почуваю трохи винною перед вами. Сідайте ж, поговоримо.

Голос Марії Олександрівни був болісно лагідний.

На обличчі відбивалося страждання. Зачудований Мозгляков сів біля неї в крісло.

— Ви підслухували? — вела вона, докірливо дивлячись йому в обличчя.

— Так, я підслухував! Ще б пак не підслухувати; от би йолоп був! Принаймні дізнався про все, що ви проти мене затіваєте,— грубо відповів Мозгляков, підбадьорюючи й піддрочуючи себе власним гнівом.

— І ви, і ви, з вашим вихованням, з вашими правилами, могли зважитися на такий учинок? О боже мій!

Мозгляков аж із стільця схопився.

— Але, Маріє Олександрівно! — скрикнув він.— Це, нарешті, нестерпно слухати! Згадайте, на що ви зважились, із вашими правилами, а тоді судіть інших!

— Іще запитання,— сказала вона, не відповідаючи на його питання,— хто вас нарадив підслухувати, хто розказав, хто тут шпигував? Ось що я хочу знати.

— Ну вже вибачайте, —цього не скажу.

— Гаразд. Я сама довідаюсь. Я сказала, Поль, що я перед вами винна. Але коли ви розберете все, всі обставини, то побачите, що коли я й винна, то єдино тим, що вам же бажала якнайбільше добра.

— Мені? Добра? Це вже казна-що! Запевняю вас, що більше не піддурите! Не такий удався!

І він повернувся в кріслі так, що воно затріщало.

— Прошу, мій друже, будьте спокійніші, якщо можете. Вислухайте мене уважно, і ви самі з усім погодитесь. По-перше, я хотіла негайно пояснити вам усе, все, і ви дізналися б від мене про всю справу до найменших подробиць, не принижуючи себе підслуховуванням. Якщо ж

не поговорила з вами загодя, тоді ще, то єдино тому, що вся справа була ще в проекті. Вона могла й не здійснитися. Бачите: я з вами цілком відверта. По-друге, не винуватьте дочки моєї. Вона вас шалено кохає, і мені треба було докласти неймовірних зусиль, щоб відвернути її від вас та схилити її прийняти освідчення князя.

— Я щойно мав приємність чути цілковитий доказ цього *шаленого* кохання,— іронічно промовив Мозгляков.

— Добре. А ви як з нею розмовляли? Чи так має говорити закоханий? Чи так говорить, нарешті, людина хорошого тону? Ви образили й роздратували її.

— Ну, не до тону тепер, Маріє Олександрівно! А недавно, коли ви обидві робили мені такі солодкі міни, я поїхав з князем, а ви давай мене на зуби брати! Ви гудили мене,— ось що я вам кажу! Я це все знаю, все!

— І, певно, з того самого брудного джерела? — зауважила Марія Олександрівна, презирливо усміхаючись.— Так, Павле Олександровичу, я гудила вас, я наговорила на вас і, признаюсь, чимало билася. Та вже саме те, що я змушена була гудити вас перед нею, навіть обмовляти вас,— саме це вже доводить, як важко було мені вирвати в неї згоду покинути вас! Недалекоглядна людино! Якби вона не кохала вас, чи треба б було мені вас гудити, малювати вас у смішному, недостойному вигляді, вдаватися до таких крайніх засобів? Та ви ще не знаєте всього! Я мусила застосувати владу матері, щоб вирвати вас із її серця, і, після неймовірних зусиль, досягла тільки зовнішньої згоди. Якщо ви тепер нас підслухували, то мусили ж помітити, що вона жодним словом, жодним жестом не підтримала мене перед князем. За всю цю сцену вона й слова майже не мовила; співала, як автомат. Уся її душа нила в тузі, і я, з жалю до неї, вивела, нарешті, звідси князя. Я певна, що вона плакала, лишившись сама. Увійшовши сюди, ви мусили помітити її сльози...

Мозгляков справді згадав, що, вбігши до кімнати, він побачив Зіну в сльозах.

— Але ви, ви, за віщо ви були проти мене, Маріє Олександрівно? — скрикнув він.— За віщо ви гудили мене, обмовляли мене, в чому самі зізнаєтесь тепер?

— А, це інша річ! От якби ви спочатку розсудливо питали, то давно б дістали відповідь. Так, ваша правда! Все це зробила я, і сама я. Зіни не втручайте сюди.

Навіщо я зробила? Відповідаю: по-перше, для Зіни. Князь багатий, знатний, має зв'язки, і, вийшовши за нього, Зіна зробить блискучу партію. Якщо він, врешті, і вмре,— може, навіть скоро, бо всі ми більш-менш смертні, тоді Зіна — молода вдова, княгиня, у вищому товаристві і, можливо, дуже багата. Тоді вона може віддатися за кого хоче, може зробити багатющу партію. Але, звісно, вийде вона за того, кого кохає, за того, кого кохала перше, чиє серце розшматувала, вийшовши за князя. Саме вже каяття змусило б її спокутувати свою провину перед тим, кого перше кохала.

— Гм! — промимрив Мозгляков, задумано дивлячись на свої чоботи.

— По-друге,— і про це я згадаю тільки коротко,— вела Марія Олександрівна,— бо ви цього, може, навіть і не зрозумієте. Ви читаєте вашого Шекспіра, черпаєте з нього всі свої високі почуття, а насправді ви хоч і *дуже добрі,* але ще надто молоді,— а я мати, Павле Олександровичу! Слухайте ж: я видаю Зіну за князя почасти й для самого князя, бо хочу врятувати його цим шлюбом. Я й перше любила цього благородного, цього предоброго, цього по-рицарському чесного старика. Ми були друзі. Він нещасний у пазурах цієї пекельної жінки. Вона доведе його до могили. Бог бачить, що я схилила Зіну на шлюб із ним, єдино виставивши перед нею всю святість її подвигу самовіддання. Вона захопилась благородством почуттів, привабливістю подвигу. В ній самій є щось рицарське. Я змалювала їй, як діло високохристиянське, бути опорою, утіхою, другом, дитиною, красунею, ідолом того, кому, може, лишається жити один рік. Не гидка жінка, не страх, не сум оточували б його в останні дні його життя, а світло, дружба, любов. Раєм здалися б йому ці останні згасаючі дні! Де ж тут егоїзм,— скажіть, будь ласка? Це швидше подвиг сестри-жалібниці, а не егоїзм!

— То ви... то ви зробили це тільки для князя, для подвигу сестри-жалібниці? — глузливо промимрив Мозгляков.

— Розумію й це запитання, Павле Олександровичу; воно досить ясне. Ви, може, гадаєте, що тут по-єзуїтському сплетено вигоду князя з власними вигодами? Що ж? Може, в голові моїй і були ці розрахунки, тільки не єзуїтські, а мимовільні. Знаю, що ви дивуєтесь такому відвертому зізнанню, але про одне прошу вас, Павле Олександровичу: не втручайте в цю справу Зіни!

Вона чиста, як голубка: вона не розраховує; вона тільки вміє любити,— мила дитина моя! Якщо хто й розраховував, то це я, і я сама! Але, по-перше, суворо спитайте своє сумління і скажіть: хто не розраховував би на моєму місці за таких обставин? Ми розраховуємо наші вигоди навіть у найвеликодушніших, навіть у найбезкорисливіших справах наших, розраховуємо непомітно, мимохіть! Звичайно, майже всі себе ж дурять, впевняють себе самих, що діють з самого благородства. Я не хочу себе дурити: я зізнаюсь, що, попри все благородство моїх цілей, я розраховувала. Але спитайте, чи для себе я розраховую? Мені вже нічого не треба, Павле Олександровичу! Я віджила свій вік. Я розраховувала для неї, для мого ангела, для моєї дитини, і — яка мати може звинуватити мене в такому разі?

Сльози заблищали в очах Марії Олександрівни. Павло Олександрович зачудовано слухав цю відверту сповідь і непорозуміло кліпав очима.

— Авжеж, яка мати...— промовив він нарешті.— Ви добре співаєте, Маріє Олександрівно, але... але ви ж слово мені дали! Ви подавали й мені надію... Яково ж мені? Подумайте! Тепер же я, знаєте, з яким носом?

— Та невже ви гадаєте, що я про вас не подумала, mon cher Paul! Навпаки, в усіх цих розрахунках була така величезна вигода для вас, що головним чином вона й спонукала мене здійснити весь цей захід.

— Моя вигода! — скрикнув Мозгляков, цим разом зовсім ошелешений.— Це ж то як?

— Боже мій! Невже ж можна бути такою мірою простим і недалекоглядним! — скрикнула Марія Олександрівна, зводячи очі до неба.— О молодість! молодість! Ось що значить зануритися в цього Шекспіра, мріяти, уявляти, що ми живемо,— живучи чужим розумом і чужими думками! Ви питаєте, *добрий* мій Павле Олександровичу, яка тут ваша вигода? Щоб ясніше було, дозвольте мені зробити один відступ: Зіна вас кохає — це безперечно! Але я помітила, що, попри все її очевидне кохання, в ній криється якась недовірливість до вас, до ваших добрих почуттів, до ваших нахилів. Я помітила, що часом вона, мовби умисне, стримує себе й холодна з вами — плід роздумів і недовірливості. Чи не помітили ви цього самі, Павле Олександровичу?

— По-мі-чав; і навіть сьогодні... Однак що ж ви хочете сказати, Маріє Олександрівно?

— От бачите, ви самі помітили це. Отже, я не по-

милилась. У ній саме є якась дивна недовірливість до тривкості ваших добрих нахилів. Я мати — і чи ж мені не вгадати серця моєї дитини? Уявіть же тепер, що замість убігти до кімнати з докорами, ба навіть з лайкою, роздратувати, скривдити, образити її, чисту, прекрасну, горду, і тим мимохіть зміцнити її підозри щодо ваших негарних нахилів,— уявіть, що ви сприйняли б цю звістку лагідно, з слізьми жалю, чи й навіть розпачу, але й з високим благородством душі...

— Гм!..

— Ні, не перебивайте мене, Павле Олександровичу. Я хочу змалювати вам усю картину, яка вразить вашу уяву. Уявіть, що ви прийшли до неї й кажете: «Зінаїдо! Я кохаю тебе над життя моє, але фамільні причини розлучають нас. Я розумію ці причини. Вони — задля твого ж щастя, і я вже не смію повставати проти них. Зінаїдо! Я прощаю тебе. Будь щаслива, якщо можеш!» І тут би ви затопили у ній погляд, погляд заколюваного агнця, якщо можна так висловитися,— уявіть усе це і подумайте, який ефект справили б ці слова на її серце!

— Так, Маріє Олександрівно, припустімо, це все так; я це все розумію... Але що ж,— я б сказав, а все-таки пішов би без нічого...

— Ні, ні, ні, мій друже! Не перебивайте мене! Я неодмінно хочу змалювати всю картину, з усіма наслідками, щоб благородно вразити вас. Уявіть же, що ви стрічаєтеся з нею потім, через якийсь час, у вищому товаристві; стрічаєтесь десь на балі, при блискучому освітленні, при чарівній музиці, серед розкішних жінок, і, серед усього цього свята, ви, самотній, сумний, задуманий, блідий, спершись десь на колону (але так, що вас видно), стежите за нею у вирі балу. Вона танцює. Біля вас ллються чарівні звуки Штрауса, сиплються дотепи вищого товариства — а ви самотній, блідий і вбитий вашою пристрастю! Що тоді буде з Зінаїдою, подумайте? Якими очима дивитиметься вона на вас? «І я,— сягне їй думка до голови,— я сумнівалася в цій людині, що пожертвувала мені всім, усім і розшматувала для мене своє серце!» Зрозуміло, колишнє кохання воскресло б у ній з нестримною силою!

Марія Олександрівна зупинилась перевести дух. Мозгляков повернувся в кріслі з такою силою, що воно ще раз затріщало. Марія Олександрівна вела далі.

— Ради здоров'я князя Зіна їде за кордон, до Італії, до Іспанії,— до Іспанії, де мирти, лимони, де

блакитне небо, де Гвадалквівір,— де країна кохання, де не можна жити й не кохати; де троянди й цілунки, так би мовити, носяться в повітрі! Ви їдете туди ж, за нею; ви жертвуєте службою, зв'язками, всім! Там починається ваше кохання з нестримною силою; кохання, молодість, Іспанія,— боже мій! Звичайно, ваше кохання цнотливе, святе; та, врешті, ви *знемагаєте*, дивлячись одне на одного. Ви мене розумієте, *mon ami*! Знайдуться, звісно, ниці, підступні люди, недолюдки, які запевнятимуть, що зовсім не родинне почуття до страдника-старика потягло вас за кордон. Я умисне назвала ваше кохання цнотливим, бо ці люди, чого доброго, нададуть йому зовсім іншого значення. Але я мати, Павле Олександровичу, і чи ж я навчатиму вас поганого!.. Звісно, князь неспроможний буде дивитися за вами обома, та — яке кому діло! Хіба можна на цьому спирати такий мерзенний наклеп? Нарешті, він умирає, благословляючи долю свою. Скажіть: за кого ж вийде Зіна, як не за вас? Ви такий далекий родич князеві, що перешкод до шлюбу не може бути жодних. Ви берете її, молоду, багату, знатну,— і коли ж саме? — тоді, як шлюбом з нею могли б пишатися найзнатніші з вельмож! Через неї ви стаєте своїм у найвищому колі суспільства; через неї ви дістаєте враз значну посаду, вбираєтесь у чини. Тепер у вас півтораста душ, а тоді ви багаті; князь улаштує все у своїй духівниці; я берусь за це. І, нарешті, головне, вона вже цілком упевнена в вас, у вашому серці, в ваших почуттях, і ви раптом стаєте для неї героєм доброчесності й самовіддання!.. І ви, і ви питаєте після цього, в чому ваша вигода? Та треба ж, врешті, бути сліпим, щоб не помічати, щоб не зрозуміти, щоб не розрахувати цієї вигоди, коли вона стоїть на два кроки перед вами, дивиться на вас, усміхається вам, а сама каже: «Це я, твоя вигода!» Павле Олександровичу, схаменіться!

— Маріє Олександрівно! — скрикнув Мозгляков надзвичайно схвильований.— Тепер я все зрозумів! Я повівся грубо, нице й підло!

Він скочив з стільця і вхопив себе за волосся.

— І не розважно,— додала Марія Олександрівна,— головне: не розважно!

— Я віслюк, Маріє Олександрівно! — скрикнув він майже в розпачі.— Тепер усе загинуло, бо я шалено кохаю її!

— Може, й не все загинуло,— промовила пані Москальова тихо, ніби щось обмірковуючи.

— О, коли б це було можливо! Допоможіть! Навчіть! Порятуйте!

І Мозгляков заплакав.

— Друже мій! — з жалістю мовила Марія Олександрівна, подаючи йому руку.— Ви це зробили від зайвої гарячки, від кипіння пристрасті, отже, від кохання ж до неї! Ви були в розпачі, ви не тямили себе! Мусить же вона зрозуміти це все...

— Я шалено кохаю її і всім готовий пожертвувати для неї! — кричав Мозгляков.

— Слухайте, я виправдаю вас перед нею...

— Маріє Олександрівно!

— Так, я беруся за це! Я зведу вас. Ви висловите їй усе, все, як я вам допіру казала!

— О боже! Які ви добрі, Маріє Олександрівно!.. Але... чи не можна це зробити зараз!

— Боронь боже! О, які ви недосвідчені, друже мій! Вона така горда! Вона сприйме це як нову грубість, як нахабство! Завтра ж я влаштую все, а тепер — ідіть кудись, хоч до того купця... Увечері, коли хочете, приходьте; тільки я б вам не радила!

— Іду, йду! Боже мій! Ви мене воскрешаєте! Але ще одне запитання: ну, а як князь не так скоро вмре?

— Ой боже мій, які ви наївні, mon cher Paul. Навпаки, нам треба благати бога, щоб він здоровий був. Треба всім серцем бажати довгих днів цьому милому, цьому доброму, цьому по-рицарськи чесному дідусеві! Я перша з слізьми і день і ніч молитимусь за щастя моєї доньки. Та ба! Здається, здоров'я князя ненадійне! До того ж тепер доведеться відвідати столицю, вивозити Зіну в світ. Боюсь, ох, боюсь, щоб це зовсім не доконало його! Та — будемо молитися, cher Paul, а решта — в руці божій!.. Ви вже йдете! Благословляю вас, mon ami! Надійтеся, терпіть, мужайтеся, головне — мужайтеся! Я ніколи не сумнівалась у благородстві почуттів ваших...

Вона міцно потисла йому руку, і Мозгляков навшпиньки вийшов із кімнати.

— Ну, випровадила одного дурня! — мовила вона з тріумфом.— Лишилися інші...

Двері відчинились, і ввійшла Зіна. Вона була блідіша, ніж завжди. Очі її блискотіли.

— Мамо! — сказала вона.— Кінчайте мерщій, або я

не витерплю! Все це така брудота й підлість, що я ладна тікати з дому. Не мучте ж мене, не дратуйте мене! Мене нудить, чуєте: мене нудить від усього цього бруду!

— Зіно! Що з тобою, мій ангеле? Ти... ти підслухувала! — скрикнула Марія Олександрівна, пильно й занепокоєно вдивляючись у Зіну.

— Так, підслухувала. Чи не хочете ви соромити мене, як цього дурня? Слухайте, присягаюся вам, що коли ви ще мучитимете мене й призначатимете мені різні ниці ролі в цій ницій комедії, то я кину все й покінчу все враз. Годі вже того, що я зважилась на головну ницість! Але... я не знала себе! Я задихнусь від цього смороду! — І вона вийшла, грюкнувши дверима.

Марія Олександрівна пильно подивилася їй услід і замислилась.

— Поспішати, поспішати! — скрикнула вона стрепенувшись.— У ній головна біда, головна небезпека, і якщо всі ці мерзотники нам не дадуть спокою, роздзвонять по місту,— що вже, мабуть, і зроблено,— то все пропало! Вона не витримає всього цього шарварку й відмовиться. За всяку ціну і негайно треба вивезти князя в село! Злітаю спершу сама, витягну мого бевдзя й привезу сюди. Повинен же він хоч на щось, врешті, придатися! А там той виспиться — і рушимо! — Вона подзвонила.

— Що ж коні? — спитала вона слугу, який увійшов.

— Давно готові,— відповів лакей.

Коней було замовлено тієї хвилини, коли Марія Олександрівна вела нагору князя.

Вона вбралася, але перше забігла до Зіни, щоб повідомити їй, у головних рисах, своє рішення та деякі інструкції. Але Зіна не могла її слухати. Вона лежала на постелі, обличчям у подушках; вона обливалася слізьми й рвала своє довге, чудове волосся своїми білими руками, голими по лікті. Зрідка здригалася вона, мовби всю її в одну мить обливало холодом. Марія Олександрівна почала була казати, але Зіна не підвела навіть і голови.

Постоявши якийсь час над нею, Марія Олександрівна вийшла збентежена і, щоб винагородити себе з іншого боку, сіла в карету й звеліла гнати щодуху.

«Погано те, що Зіна підслухувала! — думала вона, сидячи в кареті.— Я умовила Мозглякова майже тими самими словами, що й її. Вона горда і, може, образилась... Гм! Але головне, головне встигнути все улашту-

вати, доки не пронюхали! Лихо! Ну, що як на гріх мого дурня нема дома!..»

І від самої цієї думки її охопив шал, що не віщував нічого щасливого Афанасієві Матвійовичу; вона ворочалась на своєму місці з нетерплячки. Коні мчали її навзаводи.

РОЗДІЛ X

Карета летіла. Ми сказали вже, що в голові Марії Олександрівни ще вранці, тоді коли вона ганялася за князем по місту, блиснула геніальна думка. Про цю думку ми обіцяли згадати на своєму місці. Та читач уже знає її. Ця думка була: своєю чергою конфіскувати князя й якнайшвидше вивезти його до приміського села, де безтурботно процвітав блаженний Афанасій Матвійович. Не потаїмо, що Марію Олександрівну дедалі більше охоплювало якесь незрозуміле занепокоєння. Це буває навіть із справжніми героями, саме тоді, коли вони досягають мети. Якийсь інстинкт підказує їй, що небезпечно лишатися в Мордасові. «А вже коли в селі,— міркувала вона,— то тут хоч усе місто ставай шкереберть!» Звісно, і в селі не можна було гаяти часу. Усе могло статися, все, рішуче все, хоч ми, звичайно, не віримо чуткам, що їх згодом поширили про мою героїню її злобителі, буцім вона тієї хвилини боялася навіть поліції. Одно слово, вона бачила, що треба якнайшвидше повінчати Зіну з князем. А засоби були напохваті. Повінчати міг дома й сільський священик. Можна було повінчати навіть позавтра; в крайньому ж разі навіть і завтра. Бували ж весілля, що їх оборудували за дві години! Князеві змалювати цю квапливість, цю відсутність усяких свят, заручин, дівич-вечорів як неодмінне comme il faut; навіяти йому думку, що це буде пристойніше, грандіозніше. Нарешті можна було все подати як романтичну пригоду і тим зачепити найчутливішу струну в князевім серці. В крайньому разі можна навіть і напоїти його або, ще краще, тримати його постійно п'яним. А далі, хоч би що сталося, Зіна буде все-таки княгинею! Якщо ж не минеться потім без скандалу, от хоч у Петербурзі чи в Москві, де в князя були родичі, то й тут була своя утіха. По-перше, все це ще не зараз, а по-друге, Марія Олександрівна вірила, що у вищому товаристві майже ніколи не минається без

скандалу, особливо в справах весільних; що це навіть у тоні, хоч скандали вищого товариства, як вона собі уявляла, мали бути завжди якісь особливі, грандіозні, щось на зразок Монте-Крісто або «Mémoires du Diable»[1]. Що, нарешті, нехай тільки покажеться у вищому товаристві Зіна, а матінка підтримає її, то всі, рішуче всі, будуть ту ж хвилину подолані і що ніхто з усіх цих графинь та княгинь неспроможний буде витримати тієї мордасовської нагінки, якої здатна завдати їм сама Марія Олександрівна, усім разом чи поодинці. Внаслідок усіх цих міркувань Марія Олександрівна й летіла тепер до свого маєтку по Афанасія Матвійовича, котрий, за її розрахунком, мав бути тепер конче потрібний. Справді: везти князя в село значило везти його до Афанасія Матвійовича, з котрим князь, може, й не схотів би знайомитися. Коли ж Афанасій Матвійович запросить, тоді справа набирала зовсім іншого вигляду. До того ж поява літнього й сановитого батька родини, в білій краватці й у фраку, з капелюхом у руці, який умисне приїхав із далеких країн на першу чутку про князя, могла справити надзвичайно приємний ефект, могла навіть полестити самолюбству князя. Від такого наполегливого й парадного запрошення важко й відмовитися,— думала Марія Олександрівна. Нарешті, карета пролетіла три версти, і кучер Софрон осадив своїх коней перед під'їздом довгої, одноповерхової, дерев'яної будівлі, старезної й почорнілої від часу, з довгим рядом вікон, обставленої зусебіч старими липами. Це був сільський дім і літня резиденція Марії Олександрівни. В домі вже світилося.

— Де йолоп? — закричала Марія Олександрівна, вриваючись, як ураган, до кімнат.— Навіщо тут цей рушник? А! Він утирався! Знову був у бані? І повсякчас хлище свій чай! Ну, чого витріщився на мене, неприторенний дурню? Чом у нього волосся не вистрижене? Гришко! Гришко! Гришко! Чом ти не обстриг пана, як я тобі минулого тижня наказувала?

Марія Олександрівна, заходячи до кімнат, намірялась привітатися з Афанасієм Матвійовичем далеко лагідніше, та, побачивши, що він з бані й з насолодою попиває чай, вона не могла стримати найпекучішого обурення. Справді: стільки клопоту й турбот з її боку і стільки найблаженнішого квієтизму з боку ні на що не потрібного і не здатного до діла Афанасія Матвійовича;

[1] «Мемуари диявола» (*франц.*).

такий контраст негайно жигнув її в саме серце. Тим часом йолоп, або, коли сказати чемніше, той, кого назвали йолопом, сидів за самоваром і, в безтямному переляку, розтуливши рота й вирячивши очі, дивився на свою дружину, що майже скам'янила його своєю появою. З передпокою виставилась заспана й неоковирна постать Гришки, який лупав очима на всю цю сцену.

— Та не даються, того й не стриг,— промовив він буркотливим і осиплим голосом.— Десять разів з ножицями підходив: «Ось,— кажу,— пані якось приїде, нам обом дістанеться, тоді що робитимемо?» — «Ні,— кажуть,— почекай, я на неділю зав'юсь, мені треба, щоб волосся довге було».

— Як? То він завивається! То ти ще вигадав без мене завиватися? Це що за фасони? Та чи личить це тобі, твоїй дурній довбешці? Боже, який тут безлад! Чим це пахне? Я тебе питаю, недолюде, чим це тут пахне? — галасувала дружина, все більше накидаючись на невинного й зовсім уже очманілого Афанасія Матвійовича.

— Ма-матінко! — промимрив заляканий чоловік, не зводячись з місця й дивлячись благальними очима на свою повелительку.— Ма-ма-матінко!..

— Скільки разів я втовкмачувала у твою ослячу голову, що я тобі зовсім не матінка? Яка я тобі матінка, пігмей ти отакий! Як смієш ти давати таке назвисько благородній дамі, котрій місце у вищому товаристві, а не біля такого вислюка, як ти!

— Та... та ти ж, Маріє Олександрівно, все-таки законна дружина моя, то от я й кажу... як подружжя,— заперечив був Афанасій Матвійович і ту ж мить підніс обидві руки свої до голови, щоб захистити своє волосся.

— Ох ти, мармиза! Ох ти, кілок осиковий! Ну, чув хто щось дурніше за таку відповідь? Законна дружина! Та які тепер законні дружини? Чи вживе тепер хоч хтонебудь у вищому товаристві цього дурного, цього семінарського, цього огидно-ницого слова *«законна»*? І як смієш ти нагадувати мені, що я твоя дружина, коли я силкуюсь забути про це всіма силами, всіма спроможностями моєї душі? Чого руками ото голову затуляєш? Гляньте, яке в нього волосся? Мокрісіньке! За три години не обсохне! Як тепер везти його? Як тепер людям показати? Що тепер діяти?

І Марія Олександрівна ламала свої руки з шалу, бігаючи сюди й туди по кімнаті. Біда, звичайно, була

невелика й поправна; та сила в тому, що Марія Олександрівна не могла приборкати всепереможного й владолюбного свого духу. Вона відчувала потребу безнастанно виливати свій гнів на Афанасія Матвійовича, бо тиранія є звичка, що обертається на потребу. Та й, врешті, всім відомо, на який контраст здатні деякі витончені дами відомого товариства в себе за лаштунками, і мені саме хотілося змалювати цей контраст. Афанасій Матвійович з трепетом стежив за еволюціями своєї дружини і навіть спітнів, на неї дивлячись.

— Гришко! — скрикнула нарешті вона.— Зараз же панові вбиратися! Фрак, брюки, білу краватку, жилет,— мерщій! Та де його головна щітка, де щітка?

— Матінко! Та я ж із бані: застудитися можу, якщо до міста їхати...

— Не застудишся!

— Та ось і волосся мокре...

— А ми його зараз ось висушимо! Гришко, бери головну щітку, три його досуха; міцніше! міцніше! міцніше! отак! отак!

Під цю команду старанний і відданий Гришка з усієї сили почав відтирати волосся свого пана, схопивши його плече, щоб було зручніше, й трохи пригнувши до дивана. Афанасій Матвійович морщився й мало не плакав.

— Тепер іди сюди! Підійми його, Гришко! Де помада? Нагнись, нагнись, негіднику, нагнись, дармоїде!

І Марія Олександрівна саморуч заходилась помадити свого чоловіка, безжально смикаючи його густе шпакувате волосся, якого він, на лихо собі, не обстриг. Афанасій Матвійович кректав, зітхав, але не скрикнув і покірливо витримав усю операцію.

— Соки ти мої виссав, нехлюй ти отакий! — промовила Марія Олександрівна.— Та нагнись іще дужче, нагнись!

— Чим же я, матінко, виссав твої соки? — промимрив чоловік, нагинаючи щомога дужче голову.

— Йолоп! Алегорії не тямить! Тепер причешись; а ти вбирай його, та хутчій!

Героїня наша сіла в крісло й інквізиторськи спостерігала весь церемоніал облачання Афанасія Матвійовича. Тим часом він устиг трохи перепочити й набратися духу, і коли дійшлося до пов'язування білої краватки, то навіть насмілився висловити якусь власну думку про форму й красу вузла. Нарешті, вбираючись у фрак, ша-

новний чоловік зовсім підбадьорився і став поглядати на себе в дзеркало з деякою повагою.

— Куди ж це ти везеш мене, Маріє Олександрівно? — промовив він прихорошуючись.

Марія Олександрівна не поняла віри своїм вухам.

— Чуєте! Ой ти, опудало! Та як ти смієш питати мене, куди я тебе везу!

— Матінко, та треба ж знати...

— Цить! Ось тільки назви мене ще раз матінкою, особливо там, куди тепер їдемо! Цілий місяць просидиш без чаю.

Зляканий чоловік замовк.

— Ач! Жодного ж хреста не вислужив, нетіпаха ти отакий,— казала вона, зневажливо дивлячись на чорний фрак Афанасія Матвійовича.

Афанасій Матвійович нарешті образився.

— Хрести, матінко, начальство дає, а я радник, а не нетіпаха,— промовив він з благородним обуренням.

— Що, що, що? Та ти тут розумувати навчився! Ой ти, мугир ти отакий! Ой ти, віскряк! Ну, жаль, ніколи мені тепер з тобою морочитися, а то б я... Ну та нехай, пригадаю! Давай йому капелюха, Гришко! Давай йому шубу! Тут без мене всі ці три кімнати прибрати; та зелену, кутню кімнату теж прибрати. Миттю щітки в руки! З дзеркал поскидати чохли, з годинника теж, та щоб за годину все було готове. Та сам надінь фрак, людям повидавай рукавички, чуєш, Гришко, чуєш?

Сіли в карету. Афанасій Матвійович не міг зрозуміти й дивувався. Тим часом Марія Олександрівна думала про себе, як би зрозуміліше втовкмачити в голову свого чоловіка деякі вказівки, потрібні в теперішньому його становищі. Та чоловік попередив її.

— А я ось, Маріє Олександрівно, сон преоригінальний сьогодні бачив,— виголосив він зненацька, серед обопільної мовчанки.

— Тьху ти, кляте опудало! Я думала й бозна-що! Якийсь сон! Та як ти смієш лізти до мене із своїми мужицькими снами! Оригінальний! Чи ти ще розумієш, що таке оригінальний? Слухай, кажу востаннє, якщо ти в мене сьогодні насмілишся хоч словом згадати про сон чи про щось інше, то я,— я вже й не знаю, що з тобою зроблю! Слухай гарненько: до мене приїхав князь К. Пам'ятаєш князя К.?

— Пам'ятаю, матінко, пам'ятаю. Чого ж це він завітав?

— Мовчи, не твоє діло! Ти мусиш особливо люб'язно, як господар, просити його зараз же до нас у село. На те й везу я тебе. Сьогодні ж сядемо й виїдемо. Та коли ти тільки насмілишся хоч одне слово сказати за цілий вечір, чи завтра, чи позавтра, чи будь-коли, то я тебе цілий рік заставлю гусей пасти! Нічого не кажи, жодного слова. Оце весь твій обов'язок, розумієш?

— Ну, а як щось спитають?

— Однаково мовчи.

— Та не можна ж усе мовчати, Маріє Олександрівно.

— В такому разі відповідай уривчасто, щось таке, як от: *гм*! або щось інше таке ж, щоб показати, що ти розумна людина й обмірковуєш перше, ніж відповісти.

— Гм.

— Зрозумій ти мене! Я тебе везу на те, що ти от почув про князя і зараз же, в захваті від його відвідин, прилетів до нього засвідчити своє шанування й просити до себе в село, розумієш?

— Гм.

— Та ти не тепер гмукай, дурню! Ти мені відповідай.

— Добре, матінко, все буде по-твоєму; тільки навіщо я запрошуватиму князя?

— Що, що? Знову розумувати! А тобі яке діло: навіщо? Та як ти смієш про це питати?

— Та я все до того, Маріє Олександрівно: як же я запрошуватиму його, коли ти звеліла мені мовчати?

— Я казатиму за тебе, а ти тільки кланяйся, чуєш, тільки кланяйся, а капелюх у руках тримай. Розумієш?

— Розумію, мат... Маріє Олександрівно.

— Князь надзвичайно дотепний. Коли він скаже щось, хоч і не тобі, то ти на все відповідай добродушною й веселою усмішкою, чуєш?

— Гм.

— Знову загмукав!! Зо мною не гмукати! Прямо й просто відповідай: чуєш чи ні?

— Чую, Маріє Олександрівно, чую, як не почути, а гмукаю тому, що привчаюсь, як ти веліла. Тільки я все про те саме, матінко: як же це: коли князь що мовить, то ти наказуєш дивитися на нього й усміхатися. Ну, а все-таки як він що мене спитає?

— От нетямкий бельбас! Я вже сказала тобі: мовчи. Я за тебе відповідатиму, а ти тільки дивись та усміхайся.

— Та він же подумає, що я німий,— пробурчав Афанасій Матвійович.

— Велике діло! Нехай думає; зате приховаєш, що ти дурень.

— Гм... Ну, а як інші про щось питатимуть?

— Ніхто не спитає, нікого не буде. А як, в разі,— чого боронь боже! — хто й приїде та як щось тебе спитає або щось скаже, то негайно відповідай саркастичною усмішкою. Знаєш, що таке саркастична усмішка?

— Це дотепна, чи що, матінко?

— Я тобі дам, йолопе, дотепна! Та хто з тебе, дурня, вимагатиме дотепності? Глузлива усмішка, розумієш,— глузлива й презирлива.

— Гм.

«Ох, боюся я за цього телепня! — шепотіла про себе Марія Олександрівна.— Він рішуче заприсягся висмоктати всі соки з мене! Далебі, краще б було зовсім його не брати!»

Роздумуючи таким чином, турбуючись і ремствуючи, Марія Олександрівна безнастанно виглядала з віконця свого екіпажа й підганяла кучера. Коні мчали, але їй усе здавалося повільно. Афанасій Матвійович мовчки сидів у своєму кутку й подумки повторював свою науку. Нарешті, карета в'їхала до міста й зупинилася перед домом Марії Олександрівни. Та тільки-но встигла наша героїня виплигнути на ганок, як раптом побачила, що до дому під'їздять парні двомісні сани з верхом, ті самі, в котрих звичайно їздила Ганна Миколаївна Антипова. В санях сиділи дві дами. Одна з них була, зрозуміло, сама Ганна Миколаївна, а друга — Наталія Дмитрівна, віднедавна її щирий друг і послідовник. У Марії Олександрівни так і впало серце. Та не встигла вона скрикнути, як під'їхав екіпаж, візок, у якому, очевидно, містилася ще якась гостя. Залунали радісні вигуки:

— Марія Олександрівна! І разом з Афанасієм Матвійовичем! Приїхали! Звідки? Як вдало, а ми до вас, на весь вечір! Який сюрприз!

Гості виплигнули на ганок і защебетали, мов ластівки. Марія Олександрівна очам і вухам своїм не вірила.

«Щоб ви провалилися! — подумала вона про себе.— Це тхне змовою! Треба дослідити! Але... не вам, сорокам, перехитрувати мене!.. Постривайте!..»

РОЗДІЛ XI

Мозгляков вийшов від Марії Олександрівни, видимо, цілком утішений. Вона зовсім розпалила його. До Бородуєва він не пішов, відчуваючи потребу в самотині. Надзвичайний наплив героїчних та романтичних мрій не давав йому спокою. Йому мріялась урочиста розмова з Зіною, потім благородні сльози всепрощаючого його серця, блідість і розпач на петербурзькому блискучому балі, Іспанія, Гвадалквівір, кохання і вмирущий князь, який з'єднує їхні руки перед смертною годиною. Потім красуня дружина, йому віддана й повсякчас зачудована його героїзмом та високими почуттями; мимохідь, нишком — увага якої-небудь графині з «вищого товариства», куди він неодмінно потрапить через шлюб свій із Зіною, вдовою князя К., віце-губернаторська посада, грошики,— одно слово, все, що так красномовно розписала Марія Олександрівна, ще раз перейшло через його всевдоволену душу, тішачи, ваблячи її і, головне, лестячи його самолюбству. Та от — і не знаю, далебі, як це пояснити,— коли вже він став утомлюватися від усього цього захоплення, його голови раптом узялася предосадна думка: адже все це, в кожному разі, десь іще в майбутньому, а тепер він все-таки з довжелезним носом. Коли спала йому ця думка, він помітив, що забився кудись дуже далеко, в якийсь самітний і незнаний йому форштадт Мордасова. Поночіло. На вулицях, обставлених маленькими, вростаючими в землю будиночками, завзято валували собаки, сила-силенна яких розводиться в провінціальних містах, саме в тих кварталах, де нема чого стерегти й де нема чого вкрасти. Починав іти мокрий сніг. Коли-не-коли зустрічався якийнебудь запізнілий міщанин чи баба в кожусі й чоботах. Усе це, не знати чому, стало гнівити Павла Олександровича,— ознака дуже погана, бо, коли справа повертає на добре, все, навпаки, уявляється нам у милому й рожевому світлі. Павло Олександрович мимохіть пригадував, що досі він постійно задавав тон у Мордасові; дуже любив, коли в усіх домах йому натякали, що він жених, і вітали його з цим достоїнством. Він навіть пишався тим, що він жених. І раптом він постане тепер перед усіма — у відставці! Здійметься сміх. Не переконувати ж їх усіх у помилковості їхньої думки, справді,

не розповідати ж про петербурзькі бали з колонами та про Гвадалквівір! Міркуючи, нудьгуючи й ремствуючи, він набрів, кінець кінцем, на думку, яка вже давно непомітно скребла йому серце: «Та чи правда всьому цьому? Та чи збудеться це все так, як Марія Олександрівна розписувала?» Тут він, до речі, пригадав, що Марія Олександрівна прехитрюща дама, що вона, хоч і вельми гідна загальної поваги, та все ж розпускає плітки й бреше з ранку до вечора. Що тепер, випровадивши його, вона, певно, мала на те свої особливі причини й що, нарешті, розписувати кожен мастак. Думав він і про Зіну, пригадався йому прощальний погляд її, що далеко не виявляв затаєного палкого кохання; та вже разом з тим, до речі, пригадав, що він все-таки, годину тому, скуштував від неї дурня. При цьому спогаді Павло Олександрович враз зупинився мов укопаний і почервонів до сліз від сорому. Як на те, наступної хвилини з ним сталася неприємна подія: він не так ступив і злетів з дерев'яного тротуару в сніговий замет. Поки він борсався в снігу, зграя собак, що давно переслідувала його своїм гавкотом, налетіла на нього з усіх боків. Одна з них, найменша й завзята, навіть повисла на ньому, вхопившись зубами за полу його шуби. Відбиваючись від собак, лаючись уголос і навіть кленучи долю свою, Павло Олександрович, з роздертою полою й з нестерпною нудьгою на душі, доплентався нарешті до рогу вулиці і аж тут тільки помітив, що заблудив. Відомо, що людина, яка заблудить у незнаній частині міста, особливо вночі, ніяк не може йти просто вулицею; якась невідома сила щомить підштовхує її звертати в усі вулиці й провулки, котрі трапляються дорогою. Додержуючись цієї системи, Павло Олександрович заблудив остаточно. «А чорт би побрав усі ці високі ідеї! — казав він сам до себе, плюючи від злості.— А сам би диявол побрав вас усіх, з вашими високими почуттями та з Гвадалквівірами!» Не скажу, що Мозгляков був привабливий цієї хвилини. Нарешті, стомлений, змучений, проблукавши дві години, дійшов він до під'їзду дому Марії Олександрівни. Побачивши багато екіпажів — він здивувався. «Невже ж гості, невже проханий вечір? — подумав він.— З якою ж метою?» Спитавши в зустрінутого слуги й довідавшись, що Марія Олександрівна була в селі й привезла з собою Афанасія Матвійовича, в білій краватці, та що князь уже прокинувся, але ще не сходив униз до гостей, Павло Олександрович,

не мовивши слова, побрався нагору до дядечка. Цієї хвилини він був саме в тому настрої, коли людина слабодуха спроможна зважитися на якусь жахливу, презлісну капость, не думаючи про те, що, може, доведеться, скільки й житиме, каятися в тому.

Зійшовши нагору, він побачив князя, що сидів у кріслі перед дорожнім своїм туалетом з зовсім голою головою, але вже в еспаньйолці і в бакенбардах. Перука його була в руках сивого, давнього камердинера й улюбленця його, Івана Пахомовича. Пахомович глибокодумно й шанобливо її розчісував. Що ж до князя, то він, ще не очумавшись після недавньої пиятики, мав дуже жалюгідний вигляд. Він сидів, якось весь опавши, кліпаючи очима, пом'ятий і розкислий, і дивився на Мозглякова, мов не пізнаючи його.

— Як ваше здоров'я, дядечку? — спитав Мозгляков.

— Як... це ти? — промовив нарешті дядечко.— А я, брат, трошки заснув. Ой боже мій! — скрикнув він, весь пожвавлюючись.— Я ж... без пе-руки!

— Не турбуйтесь, дядечку! Я... я вам допоможу, якщо ви хочете.

— А ось ти й довідався тепер про мій секрет! Я ж казав, що треба двері за-ми-ка-ти. Ну, мій друже, ти повинен, не-гай-но, дати мені своє слово честі, що не скористуєшся моїм секретом і нікому не скажеш, що в мене волосся нак-лад-не.

— О, що ви, дядечку! Невже ви вважаєте мене здатним на таку ниць! — скрикнув Мозгляков, бажаючи догодити старому задля... задля дальшої мети.

— Авжеж, авжеж! І як я бачу, що ти благородна людина, то нехай уже так, я тебе зди-ву-ю... і відкрию тобі всі мої та-ємни-ці. Як тобі подобаються, мій любий, мої вуса?

— Чудові, дядечку! Дивні! Як ви могли зберегти їх аж досі?

— Розчаруйся, мій друже, вони нак-лад-ні! — промовив князь, з торжеством дивлячись на Павла Олександровича.

— Невже? Повірити трудно. Ну, а бакенбарди? Признайтеся, дядечку, ви, мабуть, чорните їх?

— Чорню? Не тільки не чорню, а вони зовсім штучні!

— Штучні? Ні, дядечку, як хочете, не йму віри.–Ви з мене смієтеся!

— Parole d'honneur, mon ami! [1]— скрикнув тріумфуючи князь.— І уя-ви собі, всі, рішу-че всі, отак, як і ти, об-ма-ню-ються! Навіть Степанида Матвіївна не вірить, хоч сама часом їх нак-ла-дає. Але я певен, мій друже, що ти збережеш мою таємницю. Дай мені слово честі...

— Слово честі, дядечку, збережу. Кажу вам ще раз: невже ви вважаєте мене здатним на таку ницість?

— Ох, мій друже, як я впав без тебе сьогодні! Феофіл мене знову з карети ви-валив.

— Вивалив знову! Коли ж?

— А от ми вже до мо-нас-тиря під'їздили...

— Знаю, дядечку, не дуже давно.

— Ні, ні, дві години тому, не біль-ше. Я до монастиря поїхав, а він мене взяв та й вивалив; так на-лякав,— аж тепер серце не на місці.

— Але, дядечку, ви ж спочивали! — здивовано промовив Мозгляков.

— Авжеж, спочивав... а потім і по-ї-хав. Втім, я... втім, я це, може... Ой, як це дивно!

— Запевняю вас, дядечку, що ви бачили це вві сні! Ви спокійнісінько собі спочивали, від самого пообіді.

— Невже? — І князь замислився.

— Авжеж, я й справді, може, бачив це вві сні. Втім, я все пам'ятаю, що я бачив у сні. Спочатку мені приснився якийсь престрашний бик з рогами; а потім приснився якийсь про-ку-рор, теж ніби з ро-гами....

— Це, мабуть, Микола Васильович Антипов, дядечку.

— Авжеж, може, й він. А тоді Наполеона Бона-парте бачив. Знаєш, мій друже, мені всі кажуть, що я на Наполеона Бона-парте схожий... а в профіль ніби разюче схожий на одного старовинного папу? Як ти вважаєш, мій друже, схожий я на па-пу?

— Я думаю, що ви більше схожі на Наполеона, дядечку.

— Авжеж, це en face. Втім, я й сам те ж думаю, мій любий. І приснився він мені, коли вже на острові сидів, і, знаєш, який балакучий, меткий, веселун такий, він мене над-зви-чайно потішив.

— Це ви про Наполеона, дядечку? — промовив Павло Олександрович, задумано дивлячись на дядька. Якась чудна думка починала мигтіти йому в голові, думка, якої він ще сам не міг ясно усвідомити.

---

[1] Слово честі, мій друже! *(франц.)*

— Авжеж, про Наполеона. Ми з ним усе про філософію розмовляли. А знаєш, мій друже, мені аж жаль, що з ним так суворо повелися... ан-глій-ці. Звичайно, якби не тримали його на ланцюгу, він би знову на людей став кидатися. Скажена був людина! Та все-таки жаль. Я б не так зробив. Я б посадив його на не-на-селений острів...

— Чому ж на ненаселений? — неуважно спитав Мозгляков.

— Ну, хоч і на на-се-лений, тільки не інакше, як розсудливими жителями. Ну й різні роз-ва-ги для нього влаштувати: театр, музику, балет і все коштом казни. Гуляти б його випускав, звісно, під наглядом, а то б він зараз чкур-нув. Пиріжки якісь він дуже любив. Ну, то й пиріжки йому щодня пекти. Я б його, так би мовити, по-батьківському утримував. Він би в мене й роз-ка-явся...

Мозгляков неуважно слухав базікання напівсонного старика і гриз нігті з нетерплячки. Йому хотілося навести розмову на одруження,— він ще сам не знав навіщо; але безмежна злість кипіла в його серці. Раптом дідок скрикнув від подиву.

— Ой mon ami! Я й забув тобі ска-зати. Уяви собі, я ж сьогодні о-свід-чився.

— Освідчились, дядечку? — скрикнув Мозгляков пожвавлюючись.

— Авжеж, освідчився. Пахомовичу, ти вже йдеш? Ну, гаразд. C'est une charmante personne... Але... признаюсь тобі, любий мій, я зробив це необ-мір-ковано. Я тільки тепер це ба-чу. Ой боже мій!

— Але дозвольте, дядечку, коли ж ви освідчились?

— Признаюсь тобі, друже мій, я навіть і не знаю напевно коли. Чи не ввісні я бачив і це? Ой як, од-наче ж, це див-но!

Мозгляков здригнувся від захвату. Нова ідея блиснула в його голові.

— Але кому, коли ви освідчились, дядечку? — повторив він нетерпляче.

— Господининій дочці, mon ami... cette belle personne...[1] Втім, я забув, як її зва-ти. Тільки, бачиш, mon ami, я ж ніяк не можу одру-жи-тися. Що ж мені тепер робити?

---

[1] це чарівна істота (*франц.*).

— Та ви, звичайно, занапастите себе, коли одружитесь. Але дозвольте мені запитати вас іще про одне, дядечку. Твердо ви певні, що справді освідчились?

— Авжеж... я певен.

— А якщо все це ви бачили вві сні, так само, як і те, що ви вдруге вивалилися з карети?

— Ой боже мій! І справді, може, й це я теж бачив вві сні! Отже, тепер я й не знаю, як туди по-ка-затися. Як би це, друже мій, дізнатися на-пев-но, якимсь сторон-нім способом: освідчувався я чи ні? А то, уяви, яке тепер моє становище?

— Знаєте що, дядечку? Я думаю, й дізнаватися нема чого.

— А що хіба?

— Я напевно думаю, що ви бачили це вві сні.

— Я й сам так думаю, любий мій, тим паче що мені часто сняться та-кі сни.

— От бачите, дядечку. Уявіть же собі, що ви трохи випили за сніданком, потім за обідом і нарешті...

— Авжеж, мій друже; можливо, саме від цьо-го.

— Тим паче, дядечку, що хоч би які ви були розгарячені, ви все-таки аж ніяк не могли освідчитися наяву так нерозсудливо. Скільки я вас знаю, дядечку, ви людина надзвичайно розсудлива і...

— Авжеж, авжеж.

— Уявіть собі тільки одне: коли б довідалися про це ваші родичі, які й без того негарно ставляться до вас,— що б тоді було?

— Ой боже мій! — скрикнув переляканий князь.— А що б тоді було?

— Даруйте! Та вони б усі закричали в один голос, що ви зробили це не при своєму розумі, що ви божевільний, що вас треба під опіку, що вас обдурили, і, чого доброго, посадили б вас кудись під нагляд.

Мозгляков знав, чим можна було налякати старого.

— Ой боже мій! — скрикнув князь, тремтячи як лист.— Невже посадили б?

— І тому розміркуйте, дядечку: чи могли б ви так безглуздо освідчитися наяву? Ви самі розумієте свої вигоди. Я урочисто стверджую, що це все ви бачили вві сні.

— Неодмінно вві сні, не-од-мінно вві сні! — повторював наляканий князь.— Ой як розумно ти все це розібрав, мій лю-бий! Я душевно тобі вдячний, що ти мене на-по-умив.

— А я страшенно радий, дядечку, що з вами сьогодні спіткався. Уявіть собі: без мене ви б справді могли збитися, подумати, що ви жених, і зійти туди женихом. Уявіть, як це небезпечно!

— Авжеж... авжеж небезпечно!

— Згадайте тільки, що цій дівиці двадцять три роки; її ніхто не хоче брати заміж, і раптом ви, багатий, знатний, виходите женихом! Та вони враз ухопляться за цю ідею, запевнять вас, що ви й справді жених, і одружать вас, чого доброго, гвалтом. А там і будуть розраховувати, що, може, ви незабаром умрете.

— Невже?

— І, нарешті, згадайте, дядечку: людина з вашими достоїнствами...

— Авжеж, з моїми достоїнствами...

— З вашим розумом, з вашою люб'язністю...

— Авжеж, з моїм розумом, авжеж!..

— І, нарешті, ви — князь. Чи ж таку партію ви могли б собі зробити, якби справді треба було чомусь одружитися? Подумайте тільки, що скажуть ваші родичі?

— Ой мій друже, та вони ж мене зовсім заїдять! Я вже стільки зазнав від них підступів і злоби... Уяви собі, я підозрюю, що вони хотіли завдати мене до боже-вільні. Ну, даруй, мій друже, чи ж розумно це? Ну, що б я там робив... у бо-же-вільні?

— Звичайно, дядечку, і тому я тепер не відійду від вас, коли ви зійдете вниз. Там тепер гості.

— Гості? Ой боже мій!

— Не турбуйтеся, дядечку, я буду при вас.

— Але який я вдяч-ний тобі, мій любий, ти просто рятівник мій! Але знаєш що? Я краще поїду.

— Завтра, дядечку, завтра, вранці о сьомій годині. А сьогодні ви при всіх попрощайтесь і скажіть, що їдете.

— Неодмінно поїду... до отця Мисаїла... Але, друже мій, а як вони мене там по-сва-тають?

— Не бійтеся, дядечку, я буду з вами. І, нарешті, хоч би що вам казали, хоч би на що натякали, просто відказуйте, що ви це все бачили вві сні... так, як воно й справді було.

— Авжеж, не-од-мінно вві сні! Тільки знаєш, мій друже, все-таки це був пре-ча-рів-ний сон! Вона напрочуд гарна з себе, і, знаєш, такі форми...

— Ну, прощайте, дядечку, я піду вниз, а ви...

— Як! То ти мене самого залишаєш! — злякано скрикнув князь.

— Ні, дядечку, ми тільки нарізно зійдемо; спершу я, а потім ви. Це буде краще.

— Ну, доб-ре. А мені, до речі, треба записати одну думку.

— От якраз, дядечку, запишіть вашу думку, а тоді приходьте, не баріться. Завтра ж уранці...

— А завтра вранці до ієромонаха, неодмінно до ієро-мо-наха! Charmant, charmant! А знаєш, мій друже, вона на-про-чуд гарна з себе... такі форми... і якби вже так мені треба було неодмінно одружитися, то я...

— Боронь вас боже, дядечку!

— Авжеж, боронь боже!.. Ну, прощай, мій любий, я зараз... тільки ось за-пи-шу. А propos, я давно хотів тебе спитати: читав ти мемуари Казанови?

— Читав, дядечку, а що?

— Авжеж... Я ось тепер і за-був, що хотів сказати...

— Потім згадаєте, дядечку! До побачення!

— До побачення, мій друже, до побачення! Тільки все-таки це був чарівний сон, ча-рів-ний сон!

РОЗДІЛ XII

— А ми до вас усі, всі! І Парасковія Іллівна теж приїде, і Луїза Карлівна хотіла бути,— щебетала Ганна Миколаївна, входячи до салону й жадібно розглядаючись. Це була досить гарненька, маленька дамочка, строкато, але багато вбрана і до того ж добре свідома, що вона гарненька. Їй так і здавалося, що десь у кутку схований князь, разом із Зіною.

— І Катерина Петрівна приїдуть, і Фелісата Михайлівна теж хотіли бути,— додала Наталія Дмитрівна, колосального розміру дама, форми якої так сподобалися князеві і яка надзвичайно скидалася на гренадера. Вона була в малесенькому рожевому капелюшку, який стирчав у неї на потилиці. Вже три тижні, як вона була найщирішим другом Ганни Миколаївни, біля котрої давно вже увивалася й упадала і котру, судячи з вигляду, могла проковтнути одним ковтком, разом з кісточками.

— Я вже не згадую про те, можна сказати, захоплення, яке відчуваю, бачачи вас обох у себе та ще вве-

чері,— заспівала Марія Олександрівна, оговтавшись після першого подиву,— але скажіть, будь ласка, яке ж чудо закликало вас сьогодні до мене, коли я вже зовсім утратила надію мати цю честь?

— О боже мій, Маріє Олександрівно, які ви справді! — солодко промовила Наталія Дмитрівна, маніячись, соромливо й пискливо, що становило прецікавий контраст з її зовнішністю.

— Mais, ma charmante,— защебетала Ганна Миколаївна,— адже треба ж, неодмінно треба колись покінчити усі наші збори з цим театром. Ще сьогодні Петро Михайлович сказав Калістові Станіславовичу: його надзвичайно смутить, що в нас це не йде на лад та що ми тільки сваримося. От ми й зібралися сьогодні вчотирьох та й думаємо: поїдьмо до Марії Олександрівни та й вирішимо все разом! Наталія Дмитрівна й іншим дала знати. Всі приїдуть. От ми й порозуміємося, і добре буде. Нехай же не кажуть, що ми тільки сваримося, адже так, mon ange? — додала вона грайливо, цілуючи Марію Олександрівну.— Ой боже мій! Зінаїда Афанасіївна! Але ви день у день усе кращаєте! — Ганна Миколаївна кинулася з поцілунками до Зіни.

— Та їм нема чого й робити більше, як кращати,— солодко додала Наталія Дмитрівна, потираючи свої ручища.

«Ох, чорт би їх побрав! Я й не подумала про цей театр! Примудрилися сороки!» — прошепотіла Марія Олександрівна, не тямлячись від шалу.

— Тим паче, мій ангеле,— додала Ганна Миколаївна,— що у вас тепер цей милий князь. Ви ж знаєте, в Духанові, у колишніх поміщиків, був театр. Ми вже довідувались і знаємо, що там десь складені всі ці старовинні декорації, завіса й навіть костюми. Князь був сьогодні в мене, і я така була здивована його приїздом, що зовсім забула йому сказати. Тепер ми навмисне заговоримо про театр, ви нам допоможете, і князь звелить відіслати до нас увесь цей старий мотлох. А то кому тут накажете зробити щось подібне до декорації? А головне, ми й князя хочемо залучити до нашого театру. Він неодмінно мусить підписатися; це ж для бідних. Може, навіть і роль візьме,— він же такий милий, злагідний. Тоді піде чудо як гарно.

— Звичайно, візьмуть ролю. Їх же можна примусити всяку ролю розігрувати,— багатозначно додала Наталія Дмитрівна.

Ганна Миколаївна не обдурила Марії Олександрівни: дами щохвилини з'їздилися. Марія Олександрівна ледве встигала зустрічати їх і видавати вигуки, яких вимагали в таких випадках пристойність і комільфотність.

Я не берусь описувати всіх відвідувачок. Скажу тільки, що кожна дивилася з незвичайною підступністю. У всіх на обличчях було написане чекання й якесь дике нетерпіння. Деякі дами приїхали з рішучим наміром бути свідками якогось незвичайного скандалу і дуже б розсердилися, якби довелося роз'їхатися, не побачивши його. Назовні всі поводилися надзвичайно люб'язно, та Марія Олександрівна з твердістю приготувалася до нападу. Посипались запитання про князя, здавалося, найприродніші; але в кожному містився якийсь натяк, недомовка. Появився чай; усі розмістилися. Одна група заволоділа роялем. Зіна на запрошення зіграти й заспівати сухо відповіла, що вона не дуже здорова. Блідість обличчя її доводила це. Зараз же посипалися співчутливі запитання, і навіть тут знайшли нагоду де про що спитати й натякнути. Питали й про Мозглякова і зверталися з цими запитаннями до Зіни. Марія Олександрівна подесятирилася цієї хвилини, бачила все, що діялося в кожному кутку кімнати, чула, що казала кожна з відвідувачок, хоч їх було до десяти, і негайно відповідала на всі запитання, не лазивши, звісно, по слово до кишені. Вона трепетала за Зіну й дивувалася з того, що та не виходить, як завжди досі робила при таких зібраннях. Помітили й Афанасія Матвійовича. З нього завжди кпили, щоб шпигонути Марію Олександрівну її чоловіком. А тепер від недалекого й відвертого Афанасія Матвійовича можна було дещо й вивідати. Марія Олександрівна стурбовано приглядалася до стану облоги, в якому бачила свого чоловіка. До того ж він відповідав на всі запитання: *гм* з таким нещасним і неприродним виглядом, що було їй з чого шаленіти.

— Маріє Олександрівно! Афанасій Матвійович зовсім не хоче з нами розмовляти,— скрикнула одна сміліва, гостроока дамочка, яка нікогісінько не боялася й ніколи не конфузилась.— Накажіть йому бути чемнішим з дамами.

— Я, далебі, сама не знаю, що з ним сьогодні подіялось,— відповіла Марія Олександрівна, уриваючи розмову свою з Ганною Миколаївною й з Наталією Дмитрівною і весело усміхаючись,— такий, справді, неговіркий! Він і зо мною майже й слова не промовив.

Чому ж ти не відповідаєш Фелісаті Михайлівні, Athanase? Про що ви його питали?

— Але... але... матінко, ти ж сама...— промимрив був здивований і розгублений Афанасій Матвійович. У цей час він стояв біля затопленого каміна, заклавши руки за жилет, у картинній позі, яку сам собі вибрав, і присьорбував чай. Запитання дам так його конфузили, що він червонів, як дівча. А коли він почав своє виправдування, то зустрів такий жахливий погляд своєї розлютілої дружини, що мало не знепритомнів з переляку. Не знаючи, що робити, бажаючи якось виправитися і знову заслужити повагу, він ковтнув був чаю; та чай був дуже гарячий. Не розміривши ковтка, він жахливо обпікся, упустив чашку, поперхнувся і так закашлявся, що мусив на часину вийти з кімнати, здивувавши всіх присутніх. Одно слово, все було ясно. Марія Олександрівна зрозуміла, що її гості знали вже все й зібралися з найгіршими намірами. Становище було небезпечне. Можуть розговорити, збити з пантелику недоумкуватого старого в її ж присутності. Могли навіть забрати від неї князя, посваривши його з нею того ж вечора і зманивши його за собою. Сподіватися можна було всього. Та доля готувала їй ще один спиток: двері відчинились, і з'явився Мозгляков, а вона ж вважала, що він у Бородуєва, і зовсім не ждала його до себе цього вечора. Вона здригнулась, наче щось шпигнуло її.

Мозгляков спинився в дверях і озирав усіх, трохи розгубившись. Він неспроможний був притлумити своє хвилювання, що ясно відбивалося на його обличчі.

— Ой боже мій! Павло Олександрович! — скрикнуло кілька голосів.

— Ой боже мій! Та це ж Павло Олександрович! Як же ви сказали, Маріє Олександрівно, що вони пішли до Бородуєвих? Нам сказали, що ви сховалися у Бородуєва, Павле Олександровичу,— пропищала Наталія Дмитрівна.

— Сховався? — повторив Мозгляков з якоюсь кривою усмішкою.— Дивний вираз! Пробачте, Наталіє Дмитрівно! Я ні від кого не ховаюсь і нікого не хочу ховати,— додав він, багатозначно глянувши на Марію Олександрівну.

Марія Олександрівна затрепетала.

«Як, невже й цей йолоп бунтується! — подумала вона, допитливо вдивляючись у Мозглякова.— Ні, це вже буде найгірше за все...»

— Чи правда, Павле Олександровичу, що вам вийшла відставка... по службі, звісно? — вискочила зухвала Фелісата Михайлівна, глузливо дивлячись йому прямо в очі.

— Відставка? Яка відставка? Я просто змінюю службу. Мені випадає посада в Петербурзі,— сухо відповів Мозгляков.

— Ну, то вітаю вас,— вела Фелісата Михайлівна,— а ми навіть перелякалися, як почули, що ви гналися за посадою у нас у Мордасові. Тут посади ненадійні, Павле Олександровичу, враз злетиш.

— Хіба самі вчительські в повітовій школі; тут іще можна знайти вакансію,— зауважила Наталія Дмитрівна. Натяк був такий виразний і грубий, що сконфужена Ганна Миколаївна нишком штовхнула свого ущипливого друга ногою.

— Невже ви гадаєте, що Павло Олександрович погодиться взяти посаду якогось учителя? — увімкнула Фелісата Михайлівна.

Та Павло Олександрович не знайшов, що відповісти. Він повернувся і стикнувся з Афанасієм Матвійовичем, який простягав йому руку. Мозгляков зовсім по-дурному не прийняв його руки й глузливо низько вклонився йому. Роздратований до краю, він підійшов просто до Зіни і, злісно дивлячись їй у вічі, прошепотів:

— Це все з вашої ласки. Почекайте, я ще сьогодні ввечері покажу вам — дурень я чи ні?

— Навіщо відсувати? Це й тепер видно,— голосно відповіла Зіна, з огидою змірюючи очима свого колишнього жениха.

Мозгляков хапливо відвернувся, злякавшись її гучного голосу.

— Ви від Бородуєва? — зважилася, нарешті, спитати Марія Олександрівна.

— Ні, я від дядечка.

— Від дядечка? Отже, ви були тепер у князя?

— Ой боже мій! То, виходить, князь уже прокинулись; а нам сказали, що вони все ще спочивають,— додала Наталія Дмитрівна, ущипливо позираючи на Марію Олександрівну.

— Не турбуйтесь про князя, Наталіє Дмитрівно,— відповів Мозгляков,— він прокинувся і, слава богу, тепер уже при своєму розумі. Тоді його підпоїли, спершу у вас, а потім уже, остаточно, тут, і він зовсім стеряв розум, який у нього й без того не міцний. Але тепер,

слава богу, ми разом поговорили, і він став міркувати розумно. Він зараз сюди прийде, щоб попрощатися з вами, Маріє Олександрівно, й подякувати за всю вашу гостинність. А завтра, тільки на світ благословиться, ми разом вирушаємо в пустинь, а потім я неодмінно сам проведу його до Духанова, щоб удруге не впав, як, скажімо, сьогодні; а там уже його прийме, з рук на руки, Степанида Матвіївна, котра до того часу неодмінно повернеться з Москви і вже нізащо не випустить його вдруге подорожувати,— за це я відповідаю.

Кажучи це, Мозгляков злісно дивився на Марію Олександрівну. Та сиділа, наче оніміла від подиву. З жалем признаюсь, що моя героїня, може, вперше зроду злякалася.

— То вони завтра світом виїжджають? Як же це? — промовила Наталія Дмитрівна, звертаючись до Марії Олександрівни.

— Як же це так? — наївно заговорили гості.— А ми чули, що... От дивно, справді!

Але господиня вже й не знала, що відповідати. Раптом загальну увагу відвернуто було найнезвичайнішим і найексцентричнішим способом. У сусідній кімнаті почувся якийсь дивний шум і чиїсь різкі вигуки, і раптом нежданo-негадано до салону Марії Олександрівни угналася Софія Петрівна Карпухіна. Софія Петрівна була безперечно найексцентричніша дама в Мордасові, така ексцентрична, що навіть у Мордасові вирішено було віднедавна не приймати її до товариства. Треба ще зауважити, що вона регулярно кожного вечора, рівно о сьомій годині, закусувала,— для шлунка, як вона висловлювалась,— і після закуски звичайно бувала в найемансипованішому настрої, щоб не сказати чогось більшого. Саме в цьому настрої була вона тепер, коли так несподівано угналася до Марії Олександрівни.

— А, то ось ви як, Маріє Олександрівно,— закричала вона на всю кімнату,— ось ви як поводитесь зо мною! Не турбуйтесь, я на хвилинку; я у вас і не сяду. Я умисне заїхала дізнатися: правда те, що мені казали? А! то в вас бали, бенкети, заручини, а Софія Петрівна сиди собі дома та панчоху плети! Ціле місто накликали, а мене ні! А недавно ж я вам і друг, і mon ange, коли приїхала переповісти, що роблять з князем у Наталії Дмитрівни. А тепер ось і Наталія Дмитрівна, котру ви тоді на всі заставки лаяли та котра вас же лаяла, у вас в гостях сидить. Не турбуйтеся, Наталіє Дмит-

рівно! Не треба мені вашого шоколаду à la santé[1], по гривенику палка. Я частіш, ніж ви, п'ю в себе дома! Тьху!

— Це видно,— зауважила Наталія Дмитрівна.

— Але, даруйте, Софіє Петрівно,— скрикнула Марія Олександрівна, почервонівши з досади,— що з вами? Схаменіться принаймні.

— Не турбуйтесь за мене, Маріє Олександрівно, я все знаю, все, усе взнала! — кричала Софія Петрівна своїм різким, верескливим голосом, оточена всіма гостями, які, здавалось, з насолодою спостерігали цю несподівану сцену.— Усе взнала! Ваша ж Настасія прибігла до мене і все розказала. Ви підхопили цього князька, напоїли його доп'яну, змусили освідчитися вашій дочці, якої вже ніхто не хоче більше брати заміж, та й гадаєте, що й самі тепер зробилися великим цабе,— герцогиня в мереживах,— тьху! Не турбуйтесь, я сама полковниця! Коли ви мене не запросили на заручини, то й наплювати! Я й ліпших за вас людей бачила. Я в графині Заліхватської обідала; до мене обер-комісар Курочкін сватався! Дуже мені потрібне ваше запрошення, тьху!

— Бачите, Софіє Петрівно,— відповіла Марія Олександрівна, втрачаючи витримку,— запевняю вас, що так не вдираються в благородний дім та ще в *такому вигляді,* і якщо ви зараз же не звільните мене від вашої присутності й красномовства, то я негайно вживу своїх заходів.

— Знаю, ви накажете своїм людцям вивести мене! Не турбуйтеся, я й сама дорогу знайду. Прощайте, видавайте заміж кого хочете, а ви, Наталіє Дмитрівно, не звольте сміятися з мене; мені наплювати на ваш шоколад! Мене хоч і не запросили сюди, а я все-таки перед князями козачка не витинала. А ви чого смішки справляєте, Ганно Миколаївно? Сушилов он ногу зламав; щойно додому принесли, тьху! А якщо ви, Фелісато Михайлівно, не звелите вашій босоногій Матрьошці вчасно заганяти вашу корову, щоб вона не ревла щодня в мене під вікнами, то я вашій Матрьошці ноги попереламую. Прощайте, Маріє Олександрівно, зоставайтесь здорові, тьху! — Софія Петрівна зникла. Гості сміялися. Марія Олександрівна була вкрай збентежена.

---

[1] Буквально: на здоров'я,—мабуть, назва шоколаду *(франц.).*

— Я думаю, вони випили,— солодко мовила Наталія Дмитрівна.

— Але ж яке зухвальство!

— Qulle abominable femme! [1]

— Оце так насмішила!

— Ой, які вони непристойності говорили!

— Тільки що ж це вона про заручини казала? Які ж заручини? — глузливо питала Фелісата Михайлівна.

— Але це жах! — вибухла нарешті Марія Олександрівна.— Отакі-от потвори й сіють пригорщами усі ці безглузді чутки! Дивно не те, Фелісато Михайлівно, що знаходяться такі дами серед нашого товариства,— ні, найдивніше за все те, що в таких дамах мають потребу, їх слухають, їх підтримують, їм вірять, їх...

— Князь! Князь! — закричали раптом усі гості.

— Ой боже мій! Ce cher prince!

— Ну, слава богу! Тепер ми дізнаємось про всі таємниці,— прошепотіла до своєї сусідки Фелісата Михайлівна.

РОЗДІЛ XIII

Князь увійшов і солодко усміхнувся. Уся тривога, яку чверть години тому Мозгляков заронив у його куряче серце, зникла, коли він побачив дам. Він враз розтанув, як цукерок. Дами зустріли його з верескливим криком радощів. Взагалі, дами завжди пестували нашого старичка й були з ним надзвичайно фамільярні. Він мав здібність неймовірно бавити їх своєю особою. Фелісата Михайлівна навіть твердила вранці (звісно, не серйозно), що вона ладна сісти до нього на коліна, якщо йому це буде приємно,— «бо він милий-милий дідусь, милий без краю!». Марія Олександрівна вп'ялася в нього своїми очима, бажаючи хоч щось прочитати на його обличчі й передбачити вихід із свого критичного становища. Ясно було, що Мозгляков напаскудив жахливо та що вся справа її дуже хитається. Однак на обличчі князя нічого не можна було прочитати. Князь був такий же, як і недавно, як і завжди.

— Ой боже мій! Ось і князь! А ми вас ждали-ждали,— закричали деякі з дам.

[1] Яка огидна жінка! *(франц.)*

— Нетерпляче, князю, нетерпляче! — пропищали інші.

— Мені це надзвичайно приєм-но,— шепелявив князь, сідаючи до столу, де кипів самовар. Дами зараз же оточили його. Біля Марії Олександрівни лишилися тільки Ганна Миколаївна та Наталія Дмитрівна. Афанасій Матвійович шанобливо усміхався. Мозгляков теж усміхався і визивно дивився на Зіну, котра, не звертаючи на нього найменшої уваги, підійшла до батька й сіла біля нього на крісло, близько каміна.

— Ох, князю, чи правду кажуть, що ви від нас їдете? — пропищала Фелісата Михайлівна.

— Авжеж, mesdames, їду. Я не-гай-но хочу їхати за кор-дон.

— За кордон, князю, за кордон! — загаласували всі хором.— Та що це вам схотілося?

— За кор-дон,— підтвердив князь прихорошуючись,— і, знаєте, я особливо хочу їхати туди ради нових ідей.

— Як це ради нових ідей? Це про що ж? — казали дами, перезираючись одна з одною.

— Авжеж, ради нових ідей,— повторив князь, з виглядом глибоко переконаного.— Всі тепер їдуть ради нових і-дей. От і я хочу одержати но-ві і-деї.

— Та чи не до масонської ложі ви хочете вступити, вельмиласкавий дядечку? — устряв Мозгляков, бажаючи похизуватися перед дамами своєю дотепністю й розв'язністю.

— Авжеж, друже мій, ти не помилився,—несподівано відповів дядечко.— Ко-лись я справ-ді до одної масонської ложі за кордоном на-ле-жав і навіть своєю чергою мав дуже багато великодушних ідей. Я намірявся тоді багато зробити для су-час-но-ї осві-ти і зовсім уже поклав був у Франкфурті мого Сидора, якого з собою за кордон повіз, на волю пус-ти-ти. Та він, на мій подив, сам утік від мене. Надзвичайно чудна був людина. Згодом зустрічаю його раптом у Па-ри-жі, франтом таким, у бакенбардах, іде бульваром з мамзеллю. Подивився на мене, кивнув го-ло-вою. І мамзель із ним така жвава, гостроока, така при-над-на...

— Ну, дядечку! Та ви після цього всіх селян пустите на волю, якщо цим разом за кордон поїдете,— скрикнув Мозгляков, регочучи на все горло.

— Ти цілком уга-дав мої бажання, мій милий,— відповів князь не затнувшись.— Я саме хочу пустити їх усіх на во-лю.

— Але даруйте, князю, вони ж зараз же всі повтікають від вас, і тоді хто вам оброк платитиме? — скрикнула Фелісата Михайлівна.

— Звичайно, всі розбіжаться,— тривожно озвалася Ганна Миколаївна.

— Ой боже мій! Невже вони й справді втечуть? — скрикнув князь здивовано.

— Втечуть, зараз же всі втечуть і вас самого й покинуть,— підтвердила Наталія Дмитрівна.

— Ой боже мій! Ну то я їх не пу-щу на волю. Втім, це я тільки так.

— Отак воно краще, дядечку,— скріпив Мозгляков.

Досі Марія Олександрівна слухала мовчки й спостерігала. Їй здалося, що князь зовсім про неї забув і що це аж ніяк не натурально.

— Дозвольте, князю,— почала вона голосно й з гідністю,— відрекомендувати вам мого чоловіка, Афанасія Матвійовича. Він умисне приїхав із села, тільки-но почув, що ви зупинилися в моєму домі.

Афанасій Матвійович усміхнувся й набрав поважного вигляду. Йому здалося, що його похвалили.

— О, я дуже радий,— мовив князь.— А-фа-насій Матвійович! Дозвольте, я щось при-га-дую. А-фа-на-сій Мат-ві-йович. Авжеж, це той, котрий у селі. Charmant, charmant, дуже радий. Друже мій! — скрикнув князь, звертаючись до Мозглякова.— Та це ж той самий, пам'ятаєш, недавно ще в риму вихо-дило. Як пак це? Чоловік у двері, а дружина... авжеж, до якогось міста й дружина теж по-ї-хала...

— Ой князю, та це, мабуть: чоловік у двері, а дружина до Твері,— той самий водевіль, якого в нас торік актори грали,— підхопила Фелісата Михайлівна.

— Авжеж, от-от, до Твері; я все за-бу-ваю. Charmant, charmant! То це ви той самий і є? Надзвичайно радий з вами позна-йо-митися,— казав князь, не підводячись із крісла й простягаючи руку усміхненому Афанасієві Матвійовичу.— Ну, як ваше здоров'я?

— Гм...

— Він здоровий, князю, здоровий,— похопилася відповісти Марія Олександрівна.

— Авжеж, це й видно, що він здо-ровий. І ви все у селі? Ну, я дуже радий. Та який він черво-но-щокий і все сміється...

Афанасій Матвійович усміхався, вклонявся і навіть розшаркувався. Але при останній увазі князевій не

втерпів і раптом ні з доброго дива пребезглуздо пирснув зо сміху. Всі зареготали. Дами верещали від утіхи. Зіна спалахнула і, блискаючи очима, подивилася на Марію Олександрівну, котра теж розривалася від злості. Пора було змінити розмову.

— Як ви спочивали, князю? — спитала вона медоточивим голосом, одночасно даючи грізним поглядом узнаки Афанасієві Матвійовичу, щоб він негайно забирався на своє місце.

— О, я дуже добре спав,— озвався князь,— і, знаєте, бачив один чарів-ний сон, ча-рів-ний сон!

— Сон! Я страшенно люблю, коли розповідають про сни,— скрикнула Фелісата Михайлівна.

— І я теж, люблю дуже! — додала Наталія Дмитрівна.

— Ча-рів-ний сон,— повторював князь із солодкою усмішкою,— та зате цей сон надзви-чайний секрет!

— Як, князю, невже й розповісти не можна? Та це, мабуть, якийсь дивний сон? — зауважила Ганна Миколаївна.

— Над-зви-чайний секрет,— повторював князь, з насолодою підбуджуючи цікавість дам.

— То це, мабуть, страшенно цікаво! — кричали дами.

— Б'юсь об заклад, що князь уві сні стояв навколішки перед якоюсь красунею й освідчувався їй! — скрикнула Фелісата Михайлівна.— Ну, признайтесь, князю, що це правда! Миленький князю, признайтесь!

— Признайтесь, князю, признайтесь! — підхопили з усіх боків.

Князь урочисто й захоплено слухав усі ці крики. Просьби дам надзвичайно лестили його самолюбству, він аж трохи не облизувався.

— Хоч я й сказав, що мій сон — надзвичайний секрет,— відповів він, врешті,— але я мушу признатися, що ви, пані, на мій подив, майже зовсім його від-гадали.

— Відгадала! — з захватом скрикнула Фелісата Михайлівна.— Ну, князю! Тепер, як хочете, а ви повинні відкрити нам, хто така ваша красуня?

— Неодмінно відкрийте!

— Тутешня чи ні?

— Миленький князю, відкрийте!

— Душечко князю, відкрийте! Хоч умріть, а відкрийте! — кричали з усіх боків.

— Mesdames, mesdames!.. Якщо вже ви так на-стійно хочете знати, то я тільки одне можу вам відкрити, що це — най-ча-рівніша і, можна сказати, най-не-по-рочніша дівиця з усіх, котрих я знаю,— промимрив, зовсім розтанувши, князь.

— Найчарівніша! І... тутешня! Хто ж би це? — питали дами, значливо перезираючись і переморгуючись одна з одною.

— Звісно, ті, котрих тут за перших красунь вважають,— промовила Наталія Дмитрівна, потираючи свої червоні ручища й поглядаючи своїми кошачими очима на Зіну. Разом із нею й усі подивилися на Зіну.

— То як же, князю, коли ви бачите такі сни, то чому ж би вам наяву не одружитися? — спитала Феліса-та Михайлівна, оглядаючи всіх значливим поглядом.

— А як би ми славно одружили вас! — підхопила друга дама.

— Миленький князю, одружіться! — пропищала третя.

— Одружіться, одружіться! — закричали з усіх боків.— Чому ж не одружитися?

— Авжеж... Чому ж не одружитися? — підтакував князь, збитий з пантелику всіма цими криками.

— Дядечку! — скрикнув Мозгляков.

— Авжеж, друже мій, я тебе ро-зу-мію! Я саме хотів вам сказати, mesdames, що я вже не спроможний більше одружитися, і, пробувши чарів-ний вечір у нашої чудової господині, я завтра ж вирушаю до ієромонаха Мисаїла в пустинь, а тоді вже просто за кордон, щоб зручніше стежити за євро-пейською ос-ві-тою.

Зіна пополотніла і з невимовною тугою подивилася на матір свою. Та Марія Олександрівна вже вирішила. Досі вона тільки очікувала, випробувала, хоч і розуміла, що справу надто попсовано й що вороги її надто випередили її на дорозі. Врешті, вона збагнула все і вирішила за одним разом, одним ударом розтрощити стоголову гідру. Велично встала вона з крісла і твердими кроками наблизилась до столу, гордим поглядом змірюючи пігмеїв-ворогів своїх. Вогонь натхнення ярів у цьому погляді. Вона вирішила поразити, збити з пантелику всіх цих уїдливих плетух, розчавити негідника Мозглякова, як таргана, і одним рішучим, сміливим ударом здобути знову весь свій утрачений вплив на ідіота-князя. Зрозуміло, потрібна була зухвалість незви-

чайна, та по зухвалість не до кишені було лазити Марії Олександрівні!

— Mesdames,— почала вона урочисто й з гідністю (Марія Олександрівна взагалі надзвичайно полюбляла урочистість),— mesdames, я довго прислухалася до вашої розмови, до ваших веселих і дотепних жартів і вважаю, що час мені сказати своє слово. Ви знаєте, ми зібралися тут усі разом зовсім випадково (і я така рада, така з цього рада)... Ніколи б я перша не зважилась виповісти важливу родинну таємницю і розголосити її раніше, ніж вимагає звичайнісіньке почуття пристойності. Особливо прошу вибачення в мого милого гостя; але мені здалося, що він сам далекими натяками на ту ж обставину подає мені думку, що йому не тільки не буде неприємне формальне й урочисте оголошення нашої родинної таємниці, а що він навіть сам бажає цього розголошення... Адже так, князю, я не помилилась?

— Авжеж, ви не помилились... І я дуже, дуже радий...— промовив князь, зовсім не тямлячи, про що йдеться.

Марія Олександрівна, для більшого ефекту, зупинилась перевести дух і оглянула все товариство. Всі гості з жадібною й турботною цікавістю вслухалися в слова її. Мозгляков здригнувся; Зіна почервоніла й підвелася з крісла; Афанасій Матвійович, чекаючи чогось незвичайного, про всяк випадок висякався.

— Так, mesdames, я з радістю готова повірити вам мою родинну таємницю. Сьогодні по обіді князь, захоплений красою й... достоїнствами моєї дочки, зробив їй честь своїм освідченням. Князю! — закінчила вона тремтячим від сліз і хвилювання голосом,— любий князю, ви не повинні, ви не можете гніватися на мене за мою нескромність! Тільки надзвичайна родинна радість могла передчасно вирвати з мого серця цю милу таємницю, і... яка мати може обвинуватити мене в цьому разі?

Не знаходжу слів, щоб змалювати ефект, який справила несподівана вихватка Марії Олександрівни. Всі наче заціпеніли з подиву. Віроломні гості, які думали налякати Марію Олександрівну тим, що вже знають її таємницю, які думали вбити її завчасним виявленням цієї таємниці, які думали роздерти її поки що самими натяками, були приголомшені такою сміливою відвертістю. Така безстрашна відвертість означала силу. «Виходить, князь справді, своєю власною волею, одружується з Зіною? Виходить, не зваблювали його, не обпо-

ювали, не дурили? Виходить, не потаємним, не злодійським способом змушують його одружитися? Виходить, Марія Олександрівна нікого не боїться? Виходить, не можна вже розбити цього весілля, коли князь не з примусу одружується?» Пролинув миттєвий шепіт, який раптом перетворився на верескливі крики радощів. Перша кинулася обіймати Марію Олександрівну Наталія Дмитрівна, за нею Ганна Миколаївна, за цією Фелісата Михайлівна. Всі посхоплювалися з своїх місць, усі перемішалися. Багато дам були бліді від злості. Стали вітати сконфужену Зіну; вчепилися навіть за Афанасія Матвійовича. Марія Олександрівна мальовниче простягла руки й, майже силоміць, обняла свою дочку. Тільки князь дивився на всю цю сцену з якимсь чудним подивом, хоч і всміхався, як і раніше. Втім, сцена йому почасти припала до сподоби. При обіймах матері з дочкою він вийняв хустку й витер своє око, на якому блиснула сльозинка. Звичайно, кинулися й до нього з вітаннями.

— Вітаємо, князю! Вітаємо! — кричали з усіх боків.

— То ви одружуєтесь?

— То ви справді одружуєтесь?

— Миленький князю, то ви одружуєтесь?

— Авжеж, авжеж,— відповідав князь, надзвичайно вдоволений з вітань і захоплень,— і признаюсь вам, що мені найбільше подобається ваше миле спів-чуття до мене, якого я ні-коли не забуду, ні-коли не забуду. Charmant! Charmant! Ви навіть навели на мене сльози...

— Поцілуйте мене, князю! — голосніше за всіх кричала Фелісата Михайлівна.

— І, признаюся вам,— казав князь, якого перебивали з усіх боків,— я найбільше дивуюся з того, що Марія Іва-нів-на, наша ша-новна господиня, так не-звичай-но проникливо вгадала мій сон. Наче вона замість мене його ба-чила. Незви-чайна проникливість! Не-звичай-на проникливість!

— Ой князю, ви знову за сон?

— Та вже признайтеся, князю, признайтеся! — кричали всі, обступивши його.

— Так, князю, критися нема чого, час виявити цю таємницю,— рішуче й суворо сказала Марія Олександрівна.— Я зрозуміла вашу тонку алегорію, вашу чарівну делікатність, з якою ви намагалися мені натякнути про бажання ваше оголосити ваше сватання. Так, mesdames, це правда: сьогодні князь стояв навколішки пе-

ред моєю дочкою і наяву, а не вві сні урочисто освідчився їй.

— Зовсім ніби наяву і навіть з тими самими обставини-нами,— підтвердив князь.— Мадмуазель,— з незвичайною ввічливістю звернувся він до Зіни, яка досі ще не отямилася від подиву,— мадмуазель! Присягаюся, що ніколи б я не насмів вимовити ваше ім'я, коли б інші перше за мене не ви-мо-ви-ли його. Це був чарівний сон, ча-рів-ний сон, і я подвійно щасливий, що тепер дозволено мені ви-сло-вити це вам. Charmant! Charmant!..

— Але, даруйте, як же це? Він же все каже про сон,— прошепотіла Ганна Миколаївна стривоженій і злегка зблідлій Марії Олександрівні. Лелечко! В Марії Олександрівни й без цих застережень давно вже нило й трепетало серце.

— Як же це? — шепотіли дами, перезираючись одна з одною.

— Даруйте, князю,— почала Марія Олександрівна з болісно скривленою усмішкою,— запевняю вас, що ви мене дивуєте. Що за химерна в час ідея про сон? Признаюсь вам, я думала досі, що ви жартуєте, але... Якщо це жарт, то це досить недоречний жарт... Я хочу, я бажаю пояснити це вашою неуважливістю, але...

— Справді, це, може, в них від неуважливості,— прошипіла Наталія Дмитрівна.

— Авжеж... може, це й від неуважливості,— підтвердив князь, усе ще не зовсім розуміючи, чого від нього домагаються.— І, уявіть, я всім розкажу зараз один а-некдот. Кличуть мене, в Петербурзі, на по-хо-рон, так, до одних людей, maison bourgeoise, mais honnête[1], а я й переплутав, що на іменини. А іменини ще минулого тижня бу-ли. Букет з камелій іме-нин-ниці приготував. Увіходжу, і що ж бачу? Чоловік поважний, солідний — лежить на столі, я аж зди-ву-вався. Я просто не знав, куди подітися з бу-кетом.

— Але, князю, справа не в анекдотах! — з досадою перебила Марія Олександрівна.— Звичайно, моя дочка не потребує вганяти за женихами, але допіру ви самі отут, біля цього рояля, освідчилися їй. Я не викликала вас на це... Це мене, можна сказати, фрапірувало... Звісно, в мене майнула тільки одна думка, і я відклала це все, доки ви прокинетесь. Але я — мати; вона —

[1] міщанська, але чесна родина (*франц.*).

дочка моя... Ви самі щойно казали про якийсь сон, і я думала, ви під виглядом алегорії хочете розповісти про ваше сватання. Я дуже добре знаю, що вас, може, збивають... я навіть підозрюю, хто саме... але... виясніть, князю, виясніть непорозуміння швидше, задовільніше. Так не можна жартувати з благородним домом...

— Авжеж, так не можна жартувати з благородним домом,— підтакнув князь без тями, але вже починаючи потроху непокоїтися.

— Та це не відповідь, князю, на моє запитання. Я прошу вас відповісти певно; підтвердіть, зараз же підтвердіть тут, при всіх, що ви недавно освідчувалися моїй дочці.

— Авжеж, я готовий підтвердити. Втім, я все це вже розповідав, і Фелісата Яківна цілком угадала мій сон.

— Не сон! Не сон! — закричала несамовито Марія Олександрівна.— Не сон, а це було наяву, князю, наяву, чуєте, наяву!

— Наяву! — скрикнув князь, здивовано підводячись з крісла.— Ну, друже мій! Як ти допіру навіщував, так і вийшло! — додав він, звертаючись до Мозглякова.— Але запевняю вас, шановна Маріє Степанівно, що ви помиляєтесь! Я цілком певен, що я це бачив тільки вві сні!

— Господи помилуй! — скрикнула Марія Олександрівна.

— Не побивайтеся, Маріє Олександрівно,— втрутилася Наталія Дмитрівна.— Князь, може, якось забули. Вони згадають.

— Я дивуюся вам, Наталіє Дмитрівно,— обурено заперечила Марія Олександрівна.— Хіба такі речі забуваються? Хіба це можна забувати? Даруйте, князю! Ви смієтеся з нас, чи що? Чи ви, може, строїте з себе одного з шематонів часів регентства, котрих зображає Дюма? Якого-небудь Ферлакура, Лозьона? Але, крім того, що це вам не до літ, запевняю вас, що це вам не вдасться! Моя дочка не французька віконтеса. Допіру тут, ось тут вона співала вам романс, і ви, захоплені її співом, впали навколішки й освідчилися їй. Невже я марю? Невже я сплю? Кажіть, князю: сплю я чи ні?

— Авжеж... а втім, може, ні...— відповів розгублений князь.— Я хочу сказати, що я тепер, здається, не вві сні. Я, бачите, недавно був уві сні, а тому бачив сон, що вві сні...

— Ху ти, боже мій, що це таке: не вві сні — уві сні,

уві сні — не ввi сні! Та це чортзна-що таке! Ви маpите, князю, чи ні?

— Авжеж, чортзна... Втім, я, здається, вже зовсім тепер збився...— промовив князь, кидаючи кругом занепокоєні погляди.

— Але як же ви могли бачити ввi сні,— побивалася Марія Олександрівна,— коли я вам же з такими подробицями розповідаю ваш власний сон, тоді як ви його ще нікому з нас не розповідали?

— Та, може ж, князь уже комусь і розповідали,— промовила Наталія Дмитрівна.

— Авжеж, може, я комусь і розповідав,— підтвердив зовсім розгублений князь.

— Оце комедія! — шепнула Фелісата Михайлівна своїй сусідці.

— Ох ти боже мій! Та тут яке хоч терпіння урветься! — кричала Марія Олександрівна, ламаючи в нестямі руки.— Вона вам співала романс, романс співала! Невже ви й це ввi сні бачили?

— Авжеж, і справді ніби співала романс,— промимрив князь задумано, і раптом якийсь спогад оживив його обличчя.

— Друже мій! — скрикнув він, звертаючись до Мозглякова.— Я й забув тобі тоді сказати, що й справді ж був якийсь романс і в цьому романсі були все якісь за́м-ки, все за́мки, так що дуже багато було за́мків, а потім був якийсь тру-ба-дур! Авжеж, я це все пам'ятаю... так що я й заплакав... А тепер ось і вагаюсь, начеб це й направду було, а не ввi сні...

— Признаюсь вам, дядечку,— відповів Мозгляков якомога спокійніше, хоч голос його й тремтів від якоїсь тривоги,— признаюсь вам, мені здається, все це дуже легко уладнати й погодити. Мені здається, ви справді чули спів. Зінаїда Афанасіївна співає чудово. По обіді вас відвели сюди, і Зінаїда Афанасіївна вам проспівала романс. Мене тоді не було, але ви, мабуть, розчулились, згадали старовину; може, згадали про ту саму віконтесу, з якою ви самі колись співали романси й про яку ви ж самі нам уранці розповідали. Ну, а потім, коли лягли спати, вам унаслідок приємних вражень і приснилося, що ви закохані й освідчуєтесь...

Марія Олександрівна була просто приголомшена таким зухвальством.

— Ой мій друже, це ж і справді так було,— закричав князь у захопленні.— Саме внаслідок приємних вра-

жень! Я таки пам'ятаю, як мені співали романс, а я за це вві сні і схотів одружитися. І віконтеса також була... Ой, як ти розумно це розплутав, мій любий! Ну! Я тепер цілком певен, що все це бачив уві сні! Маріє Василівно! Запевняю вас, що ви помиляєтесь! Це було вві сні. Інакше я не став би гратися вашими благородними почуттями...

— А! Тепер я бачу ясно, хто тут напаскудив! — закричала Марія Олександрівна, не тямлячи себе від шалу й звертаючись до Мозглякова.— Це ви, добродію, ви, безчесна людина, ви все це накоїли! Ви збаламутили цього нещасного ідіота за те, що вам самим відмовили! Але ти заплатиш мені, мерзотна людино, за цю образу! Заплатиш, заплатиш!

— Маріє Олександрівно,— кричав і собі Мозгляков, почервонівши як рак,— ваші слова такою мірою... Я вже й не знаю, якою мірою ваші слова... Жодна світська дама не дозволить собі... Я принаймні захищаю свого родича. Погодьтеся самі, так зваблювати...

— Авжеж, так зваблювати...— підтакував князь, намагаючись сховатися за Мозглякова.

— Афанасію Матвійовичу! — вереснула Марія Олександрівна якимсь неприродним голосом.— Невже ви не чуєте, як нас страмлять і ганблять? Чи ви вже зовсім звільнили себе від усяких обов'язків? Чи ви й справді не батько родини, а огидний дерев'яний стовп? Чого ви очима кліпаєте? Інший чоловік давно б уже кров'ю змив образу своєї родини!..

— Жінко! — з важністю почав Афанасій Матвійович, гордий з того, що й у ньому настала потреба.— Жінко! Та й справді чи не бачила ти всього цього вві сні, а тоді, як прокинулась, то й переплутала все, по-свійськи...

Та Афанасієві Матвійовичу не судилося докінчити свого дотепного здогаду. Досі ще гості стримувалися й підступно набирали на себе вигляду якоїсь поважної солідності. Але тут гучний залп найнестримнішого сміху сповнив усю кімнату. Марія Олександрівна, забувши всяку пристойність, кинулася була на свого чоловіка, мабуть того, щоб зараз же видряпати йому очі. Та її вдержали силою. Наталія Дмитрівна скористувалася з обставин і хоч краплинку та підлила ще отрути.

— Ой Маріє Олександрівно, може, воно й справді так було, а ви побиваєтесь,— промовила вона наймедоточивішим голосом.

— Як було? Що таке було? — кричала Марія Олександрівна, не добираючи ще гарненько.

— Ой Маріє Олександрівно, це ж іноді й буває...

— Та що таке буває? Жили ви з мене сотати хочете, чи що?

— Може, ви й справді бачили це вві сні.

— Вві сні? Я? Вві сні? І ви смієте казати мені це просто в очі?

— Що ж, може, й справді так було,— озвалася Фелісата Михайлівна.

— Авжеж, може, й справді так було,— промимрив також князь.

— І він, і він туди ж! Господи боже мій! — скрикнула Марія Олександрівна, сплеснувши руками.

— Як ви побиваєтесь, Маріє Олександрівно! Згадайте, що сни посилає бог. Вже коли бог захоче, то вже ніхто як бог, і на всьому його свята воля лежить. Гніватися тут уже нічого.

— Авжеж, гніватися нічого,— підтакував князь.

— Та ви мене за божевільну маєте, чи що? — ледве промовила Марія Олександрівна, задихаючись від злості. Це вже було понад людські сили. Вона похопилася знайти стілець і знепритомніла. Знялася метушня.

— Це вони для пристойності знепритомніли,— шепнула Наталія Дмитрівна Ганні Миколаївні.

Але в цю хвилину, у хвилину найбільшого спантеличення публіки й напруження всієї цієї сцени, раптом виступила одна, досі безмовна, особа — і характер усієї сцени негайно змінився...

РОЗДІЛ XIV

Зінаїда Афанасіївна, взагалі кажучи, була надзвичайно романтичної вдачі. Не знаємо, чи тому, як запевняла сама Марія Олександрівна, що надто начиталася «цього дурня» Шекспіра із «своїм учителем», але ніколи, за все мордасовське життя своє, Зіна ще не дозволяла собі такої, незвичайно романтичної, або, краще сказати, героїчної, вихватки, як та, котру ми зараз будемо описувати.

Бліда, з рішучістю в погляді, але майже тремтячи від хвилювання, дивно-прекрасна в своєму обуренні, вона виступила наперед. Обводячи всіх довгим, визивним

поглядом, вона посеред запалої раптом безмовності звернулася до матері, котра, тільки-но Зіна рухнулася, враз опритомніла й розплющила очі.

— Мамо! — сказала Зіна.— Навіщо дурити? Навіщо ще брехнею плямувати себе? Все вже таке забруднене тепер, що, далебі, не варто і принизливо намагатися прикривати цей бруд!

— Зіно! Зіно! Що з тобою? Отямся! — скрикнула перелякана Марія Олександрівна, схопившись із свого крісла...

— Я вам сказала, я вам сказала заздалегідь, мамо, що я не знесу всієї цієї ганьби,— говорила Зіна.— Невже ж неодмінно треба ще більше принижувати, ще більше бруднити себе? Але знайте, мамо, що я все візьму на себе, бо я винуватіша за всіх. Я, я своєю згодою дала хід цій бридкій... інтризі! Ви — мати; ви мене любите, ви думали по-своєму, за своїми поняттями, влаштувати моє щастя. Вас іще можна простити; але мене, мене — ніколи!

— Зіно, невже ти хочеш розповідати?.. О боже! Я передчувала, що цей кинджал не мине мого серця!

— Так, мамо, все розкажу! Я зганьблена, ви... ми всі зганьблені!..

— Ти перебільшуєш, Зіно! Ти в нестямі і не пам'ятаєш, що кажеш! І навіщо ж розказувати? Тут глузду нема... Сором не на нас... Я доведу зараз, що сором не на нас...

— Ні, мамо,— скрикнула Зіна з злісним тремтінням у голосі,— я не хочу більше мовчати перед цими людьми, думку котрих зневажаю й котрі приїхали сміятися з нас! Я не хочу зносити від них образ; жодна з них не має права кинути в мене брудом. Всі вони ладні вчинити зараз же утридцятеро гірше, ніж я або ви! Чи ж сміють, чи можуть вони бути нашими суддями?..

— Оце чудово! Ось як заговорила! Це що ж! Це нас ображають,— почулося з усіх боків.

— Та вони й справді самі не тямлять, що кажуть,— промовила Наталія Дмитрівна.

Зауважимо в дужках, що Наталія Дмитрівна сказала справедливо. Якщо Зіна не вважала цих дам гідними судити себе, навіщо ж було й виходити до них з таким розголошенням, з такими признаннями? Взагалі Зінаїда Афанасіївна надзвичайно поквапилась. Так згодом думали найкращі голови в Мордасові. Все б можна

було поправити! Все б можна було уладнати! Щоправда, й Марія Олександрівна сама собі того вечора напсувала своєю сквапністю й зарозумілістю. Треба було тільки насміятися з ідіота-стариганя та й вигнати його геть! Але Зіна, як на те, всупереч здоровому глузду й мордасовській мудрості, звернулася до князя.

— Князю,— сказала вона старому, котрий з пошани навіть підвівся злегка з стільця,— так вразила вона його тієї хвилини.— Князю! Простіть мене, простіть нас! Ми обдурили, ми звабили вас...

— Та ти замовкнеш, нещасна! — в нестямі скрикнула Марія Олександрівна.

— Панно! Панно! Ma charmante enfant...— мимрив вражений князь.

Та горда, поривчаста і в найвищій мірі мрійна вдача Зінина поривала її цієї хвилини геть із кола всіх пристойностей, що їх вимагала дійсність. Вона забула навіть про свою матір, котру судомило від її признань.

— Так, ми обдурили вас обидві, князю: мама тим, що вирішила змусити вас одружитися зо мною, а я тим, що погодилась на це. Вас напоїли вином, я згодилась співати й кривлятися перед вами. Вас — немічного, беззахисного, *обшахрували,* як висловився Павло Олександрович, обшахрували заради вашого багатства, заради вашого князівства. Все це було страшенно нице, і я каюся в цьому. Але присягаюсь вам, князю, що я зважилася на цю ницість не з ницого мотиву. Я хотіла... Та що я! Подвійна ницість виправдувати себе в такій справі! Але заявляю вам, князю, що я, коли б і взяла щось від вас, то була б за це вашою іграшкою, служницею, танцюристкою, рабою... Я поклялась і свято б спевнила клятву мою!

Сильний горловий спазм зупинив її в цю хвилину. Всі гості ніби заціпеніли і слухали, вирячивши очі. Несподівана й цілком незрозуміла їм вихватка Зіни збила їх з пантелику. Тільки князь був зворушений до сліз, хоч і половини не розумів з того, що сказала Зіна.

— Але я одружуся з вами, ma belle enfant, якщо вже ви так хо-че-те,— мимрив він,— і це для мене буде ве-лика честь! Тільки запевняю вас, що це був справ-ді мовби сон... Ну, чи мало чого я побачу вві сні? Чого ж так тур-бу-ватися? Я навіть нічого ніби й не зрозумів, mon ami,— казав він, звертаючись до Мозглякова,— поясни мені хоч ти, будь лас-ка...

— А ви, Павле Олександровичу,— підхопила Зіна,

теж звертаючись до Мозглякова,— ви, на котрого я один час вирішила була дивитися як на мого майбутнього чоловіка, ви, котрий тепер так жорстоко на мені помстилися,— невже й ви могли пристати до цих людей, щоб розтерзати й зганьбити мене! І ви казали, що кохали мене! Та не мені читати вам повчання! Я винуватіша за вас. Я образила вас, бо справді манила вас обіцяннями і мої недавні докази були брехня й хитросплетення! Я вас ніколи не кохала, і якщо вирішила вийти за вас, то єдино, щоб хоч кудись піти звідси, з цього проклятого міста і спекатися всього цього смороду... Але, присягаюся вам, вийшовши за вас, я була б вам доброю й вірною дружиною... Ви жорстоко помстилися на мені, і, якщо це тішить вашу гордість....

— Зінаїдо Афанасіївно! — скрикнув Мозгляков.

— Якщо досі ви почуваєте до мене ненависть...

— Зінаїдо Афанасіївно!!

— Якщо коли-небудь,— вела Зіна, душачи в собі сльози,— якщо коли-небудь ви кохали мене...

— Зінаїдо Афанасіївно!!!

— Зіно! Зіно! Доню моя! — волала Марія Олександрівна.

— Я падлюка, Зінаїдо Афанасіївно, я падлюка, та й годі! — скріпив Мозгляков, і всіх охопило страшне збудження. Знялися крики подиву, обурення, але Мозгляков стояв, наче прикипів до місця, без думки й без голосу...

Для слабких і пустих вдач, що звикли постійно підкорятися і наважуються, врешті, розлютіти й протестувати, одно слово, бути твердими й послідовними, завжди існує риса,— близька межа їхньої твердості й послідовності. Протест їхній на початку буває найенергійніший. Енергія їхня доходить навіть до несамовитості. Вони кидаються на перешкоди, якось зажмуривши очі, і майже завжди беруть собі ношу на плечі не до снаги. Та, дійшовши до певної точки, знавісніла людина раптом ніби сама себе злякається і зупиняється, як ошелешена, з жахом запитуючи себе: «Що ж це я такого накоїв?» Потім негайно розкисає, скімлить, вимагає можливості пояснити, стає навколішки, просить прощення, благає, щоб усе було, як перше, але тільки щоб швидше, щоб якнайшвидше!.. Майже те саме сталося тепер з Мозгляковим. Втративши самовладу, знавісніви, накликавши лихо, яке він уже все, цілком, ставив тепер на карб самому собі, наситивши своє обурення та самолюбство і себе ж зненавидівши за це, він раптом зупи-

нився, вбитий совістю, перед несподіваною вихваткою Зіни. Останні її слова добили його зовсім. Перескочити з однієї крайності до іншої було справою одної хвилини.

— Я — віслюк, Зінаїдо Афанасіївно! — скрикнув він у пориві несамовитого каяття.— Ні! Що віслюк? Віслюк іще нічого! Я незрівнянно гірший за віслюка! Але я вам доведу, Зінаїдо Афанасіївно, я вам доведу, що й віслюк може бути благородною людиною!.. Дядечку! Я обдурив вас! Я, я, я обдурив вас! Ви не спали; ви справді, наяву, освідчувалися, а я, я, падлюка, з помсти за те, що мені відмовили, упевнив вас, що ви бачили все це ввісні.

— На диво цікаві речі відкриваються,— прошипіла Наталія Дмитрівна на вухо Ганні Миколаївні.

— Друже мій,— відповів князь,— за-спо-кой-ся, будь лас-ка; ти мене, далебі, перелякав своїм криком. Запевняю тебе, що ти по-ми-ля-єшся... Я, коли хоч, ладен сдружитися, якщо вже так тре-ба; але ж ти, сам же, запевняв мене, що це було тільки ввісні...

— О, як упевнити мені вас! Навчіть мене, як мені упевнити його тепер! Дядечку, дядечку! Адже це важлива річ, вельми важлива фамільна справа! Розміркуйте! Подумайте!

— Друже мій, гаразд, я по-ду-маю. Стривай, дай же мені згадати все, як було. Спочатку я бачив кучера Фе-о-фі-ла...

— Е! Не до Феофіла тепер, дядечку!

— Авжеж, припустімо, що тепер не до ньо-го. Потім був На-по-ле-он, а далі ніби ми чай пили і якась дама прийшла й увесь цукор у нас поїла...

— Але, дядечку,— бовкнув Мозгляков у запамороченні розуму свого,— це ж сама Марія Олександрівна розповідала вам недавно про Наталію Дмитрівну! Я ж бо тут був, я сам це чув! Я сховався й дивився на вас у дірочку...

— Як, Маріє Олександрівно,— підхопила Наталія Дмитрівна,— то ви вже й князеві розповідали, що я у вас цукор украла з цукерниці! То я до вас цукор красти їжджу!

— Геть від мене! — закричала Марія Олександрівна, доведена до розпачу.

— Ні, не геть, Маріє Олександрівно, ви так не смієте казати, а виходить, я у вас цукор краду? Я давно чула, що ви про мене такі паскудства розпускаєте.

Мені Софія Петрівна докладно розповідала... То я у вас цукор краду?

— Але, mesdames,— закричав князь,— це ж було тільки вві сні! Ну, хіба мало чого я бачу вві сні?..

— Бодня клята,— пробурмотіла стиха Марія Олександрівна.

— Як, я ще й бодня! — заверещала Наталія Дмитрівна.— А ви хто така? Я давно знаю, що ви мене боднею узиваєте! В мене принаймні чоловік, у мене, а в вас дурень...

— Авжеж, я пам'ятаю, була й бод-ня,— промимрив без тями князь, пригадуючи недавню розмову з Марією Олександрівною.

— Як, і ви туди ж дворянку ганити? Як ви смієте, князю, дворянку ганити? Коли я бодня, то ви безногі...

— Хто, я безногий?

— Авжеж, безногі, та ще й беззубі, от ви які!

— Та ще й одноокий! — закричала Марія Олександрівна.

— У вас корсет замість ребер! — додала Наталія Дмитрівна.

— Обличчя на пружинах!

— Волосся свого нема!..

— І вусики, в дурня, накладні,— скріпила Марія Олександрівна.

— Та хоч носа лишіть мені, Маріє Степанівно, справжнього! — скрикнув князь, ошелешений такими раптовими відвертостями.— Друже мій! Це ти мене продав! Це ти розповів, що волосся в мене нак-лад-не...

— Дядечку!

— Ні, друже мій, я вже не можу більше тут лишатися! Забери ти мене куди-небудь... Quelle societé! [1] Куди це ти завів мене, бо-же мій?

— Ідіот! Падлюка! — кричала Марія Олександрівна.

— Боже ти мій! — казав сердешний князь.— Я ось тільки трошки за-був, чого я сюди приїхав, але я зараз зга-даю. Забери ти мене, братику, куди-не-будь, а то мене розшматують! До того ж... мені не-гай-но треба записати одну нову думку...

— Ходімо, дядечку, ще не пізно; я вас зараз же перевезу до готелю і сам переїду з вами...

— Авжеж, до готелю. Adieu, ma charmante enfant...

---

[1] Яке товариство! *(франц.)*

Ви самі... ви тільки самі... доб-рочесні. Ви бла-го-род-на дівчина! Ходімо ж, мій любий. О боже мій!

Але не буду описувати кінця неприємної сцени, яка зчинилась по виході князя. Гості роз'їхалися з вереском і лайкою. Марія Олександрівна лишилася, нарешті, сама, серед руїн та уламків своєї колишньої слави. Леле! Сила, значення, слава — все зникло за один цей вечір! Марія Олександрівна розуміла, що вже не підвестися їй до колишнього. Тривалий, багаторічний її деспотизм над усім товариством остаточно зруйнований. Що лишалось їй тепер? — Філософувати. Та вона не філософувала. Вона прошаленіла всю ніч. Зіна збезчещена, плітки поплетуться нескінченні! Жах!

Як несхибний історик, я повинен згадати, що найбільше за всіх у цьому похміллі перепало Афанасієві Матвійовичу, який забився, врешті, кудись у хижку і там промерз до ранку. Настав нарешті й ранок; та й він не приніс нічого доброго. Біда ніколи сама не приходить...

РОЗДІЛ XV

Коли доля раз впаде на когось бідою, то ударам її й краю не буває. Це давно помічено. Мало було для Марії Олександрівни самої вчорашньої ганьби й страмовища! Ні! Доля готувала їй більше й краще.

Ще до десятої години ранку по всьому місту раптом розлетілась одна химерна й майже неймовірна чутка, котру всі зустріли з найзлостивішою й озлобленою радістю,— як і завжди майже зустрічаємо ми всі кожен незвичайний скандал, що трапиться з кимось із наших ближніх. «До такої міри втратити стид і совість! — кричали зусебіч,— до такої міри принизити себе, знехтувати всяку пристойність, до такої міри розпустити всі узи!» тощо. Ось, однак, що сталося. Рано-вранці, чи не о сьомій ще годині, одна бідна, нужденна стара жінка, в розпачі й сльозах, прибігла в дім Марії Олександрівни і благала покоївку якнайшвидше збудити панночку, саму тільки панночку, нищечком, щоб якось не довідалась Марія Олександрівна. Зіна, бліда й пригнічена, вибігла до жінки негайно. Та впала їй у ноги, цілувала їх, обливала слізьми й молила зараз же сходити з нею до її хворого Васі, котрий усю ніч був такий трудний, такий трудний, що, може, й дня більше не проживе.

Стара жінка казала Зіні ридаючи, що сам Вася кличе її до себе попрощатися в передсмертну годину, заклинає її всіма святими ангелами, усім, що було перше, та що коли вона не прийде, то він умре з розпачем. Зіна враз вирішила йти, дарма що здійснення такої просьби вочевидь підтвердило б усі колишні озлоблені поголоски про перехоплену записку, про скандальну її поведінку тощо. Не сказавши нічого матері, вона накинула на себе салоп і зараз же побігла з старою жінкою через усе місто в одну з найбідніших слобідок Мордасова, на найглухішу вулицю, де стояла одна старезна, перехняблена і вросла у землю хатчина, з якимись щілинками замість вікон, обнесена зусебіч кучугурами снігу.

У цій хатчині, в маленькій, низькій і затхлій кімнатці, де величезна піч засягла рівно половину всього простору, на дощаному, нефарбованому ліжку, на тонкому, як блин, матраці лежав молодий чоловік, накритий старою шинеллю. Обличчя його було бліде й виснажене, очі блищали хворобливим вогнем, руки були тонкі й сухі, мов палиці; дихав він трудно й хрипко. Помітно було, що колись він був гарний з себе; але хвороба спотворила тонкі риси його вродливого обличчя, на яке страшно й жаль було глянути, як на обличчя кожного сухотного, або, певніше сказати, умирущого. Його стара мати, котра цілий рік, мало не до останньої години, сподівалась воскресіння свого Васеньки, побачила нарешті, що не топтати вже йому рясту на цьому світі. Вона стояла тепер над ним, убита горем, згорнувши руки, без сліз, дивилася на нього й не надивлялася і все-таки не могла збагнути, хоч і знала це, що за кілька днів її ненаглядного Васю закриє мерзла земля, там, під заметами снігу, на бідному кладовищі. Та Вася не на неї дивився цієї хвилини. Все обличчя його, схудле й страдницьке, дихало тепер блаженством. Він бачив, нарешті, перед себе ту, котра снилася йому цілі півтора року, і наяву і вві сні, протягом довгих, важких ночей його недуги. Він зрозумів, що вона простила його, з'явившись до нього, мов ангел божий, у передсмертну годину. Вона стискала його руки, плакала над ним, усміхалася йому, знову дивилася на нього своїми чудовими очима, і — і все колишнє, безповоротне, воскресло знову в душі вмирущого. Життя загорілося знову в його серці і, здавалось, залишаючи його, хотіло дати відчути страдникові, як тяжко розлучатися з ним.

— Зіно,— казав він,— Зіночко! Не плач надо мною,

не тужи, не нудьгуй, не нагадуй мені, що я скоро вмру. Я дивитимусь на тебе,— ось так, як тепер дивлюсь,— відчуватиму, що наші душі знову вкупі, що ти простила мене, знову цілуватиму твої руки, як колись, і вмру, може, не помітивши смерті! Схудла ти, Зіночко! Ангеле ти мій, з якою добрістю ти на мене тепер дивишся. А пам'ятаєш, як ти перше сміялася? Пам'ятаєш?.. Ой Зіно, я не прошу в тебе прощення, я й згадувати не хочу про те, що було,— тому, Зіночко, тому, що ти, може, й простила мене, та я сам ніколи собі не прощу. Були довгі ночі, Зіно, безсонні, жахливі ночі, і цими ночами, ось на цьому самому ліжку, я лежав і думав, довго, багато передумав, і давно вже вирішив, що мені краще вмерти, їй-богу, краще!.. Я не придатний був жити, Зіночко!

Зіна плакала і мовчки стискала його руки, начеб хотіла цим зупинити його.

— Чого ти плачеш, ангеле мій? — вів хворий.— За тим, що я вмираю, за цим тільки? Але ж усе інше давно вже вмерло, давно поховане! Ти розумніша за мене, ти чистіша серцем і тому давно знаєш, що я погана людина. Хіба ти можеш іще кохати мене? І чого мені варт було знести цю думку, що ти знаєш, що я погана й пуста людина! А самолюбства скільки тут було, може й благородного... не знаю! Ох, друже мій, усе життя моє було мрією. Я все мріяв, завжди мріяв, а не жив, гордився, юрбу зневажав, а чим я гордився перед людьми? І сам не знаю. Чистотою серця, благородством почуттів? Але ж усе це було в мріях, Зіно, коли ми читали Шекспіра, а як до діла дійшло, я й виявив мою чистоту та благородство почуттів...

— Годі,— казала Зіна,— годі!.. Все це не так, марно... ти вбиваєш себе!

— Чого ти зупиняєш мене, Зіно! Знаю, ти простила мене, і давно, може, простила; але ти судила мене і зрозуміла — хто я такий; ось це мене й мучить. Невартий я твого кохання, Зіно! Ти й на ділі була чесна й великодушна: ти пішла до матері й сказала, що вийдеш за мене і ні за кого іншого, і додержала б слова, бо в тебе слово не різнилося від діла. А я, я! Коли дійшло до діла... Чи знаєш, Зіночко, що я ж навіть не розумів тоді, чим ти жертвуєш, виходячи за мене! Я не міг навіть того зрозуміти, що, вийшовши за мене, ти, може, вмерла б з голоду. Та де, й гадки не було! Я ж думав тільки, що ти виходиш за мене, за великого поета. (за

майбутнього тобто), не хотів розуміти тих причин, що їх ти виставляла, просячи почекати з весіллям, мучив тебе, тиранив, дорікав, зневажав, і дійшло, врешті, до погрози моєї тобі цією запискою. Я навіть і не падлюка був тієї хвилини. Я просто був погань-людина! О, як ти мусила зневажати мене! Ні, добре, що я вмираю! Добре, що ти за мене не вийшла! Нічого б я не збагнув з твоєї пожертви, мучив би тебе, змордував би тебе за нашу бідність; минули б роки,— куди! — може, й зненавидів би тебе, як заваду в житті. А тепер краще! Тепер принаймні гіркі сльози мої очистили в мене серце. Ох! Зіночко! Кохай мене хоч трошки, так, як колись кохала! Хоч цієї останньої години... Я ж знаю, що я невартий кохання твого, але... але... о ангеле ти мій!

Протягом всієї цієї промови Зіна, ридаючи сама, кілька разів його зупиняла. Та він не слухав її; його мучило бажання висловитися, і він усе говорив, хоч через силу, задихаючись, хрипким, ядушним голосом.

— Якби не зустрів ти мене, не покохав мене, то лишився б жити! — мовила Зіна.— Ох, навіщо, навіщо ми зійшлися разом!

— Ні, друже мій, ні, не докоряй собі за те, що я вмираю,— вів хворий.— Сам я у всьому винен! Самолюбства скільки тут було! Романтизму! Чи тобі розповідали докладно мою дурну історію, Зіно? Бачиш, був тут позаторік один арештант, підсудний, лиходій і душогуб; та коли дійшло до кари, виявилось, що це зовсім легкодуха людина. Знаючи, що хворого не виведуть на кару, він добув горілки, настояв у ній табаки й випив. У нього почались страшні блювоти з кров'ю і тривали так довго, що пошкодили йому легені. Його перенесли до лікарні, і за кілька місяців він умер від тяжких сухот. Ну, от, ангеле мій, я й згадав про цього арештанта того самого дня... ну, знаєш, після записки... і вирішив так само стратити себе. Але як би ти думала, чому я вибрав сухоти? Чому я не задушився, не втопився? Побоявся швидкої смерті? Може, й так, та все мені якось на умі мотається, Зіночко, що й тут не минулося без солодких романтичних дурниць! Все-таки в мене була тоді думка: як це красиво буде, що ось я лежатиму на ліжку, вмираючи з сухот, а ти все побиватимешся, страждатимеш, що довела мене до сухот; сама прийдеш до мене повинитися, впадеш передо мною навколішки... Я прощаю тебе, вмираючи на руках твоїх... Дурість, Зіночко, дурість, правда ж?

— Не згадуй про це! — сказала Зіна.— Не кажи цього! Ти не такий... Краще згадуймо про інше, про наше хороше, щасливе!

— Гірко мені, друже мій, тому й кажу. Півтора року я тебе не бачив! Душу б, здається, перед тобою тепер виклав! Адже весь цей час, відтоді, я був сам-самісінький, і, здається, хвилини не було, щоб не думав я про тебе, ангеле мій ненаглядний! І знаєш що, Зіночко? Як мені хотілося щось зробити, якось так заслужити, щоб примусити тебе змінити твою думку про мене. До останнього часу я не вірив, що вмру; мене ж не тепер звалило, я довго ходив з хворими грудьми. І скільки було в мене смішних гадок! Мріяв я, наприклад, зробитися раптом якимсь великим поетом, надрукувати в «Отечественных записках» таку поему, якої ще й на світі не бувало. Думав вилити в ній усі мої почуття, всю мою душу, так, що хоч би ти де була, а я все був би з тобою, безнастанно нагадував би про себе моїми віршами, і найкраща мрія моя була та, що ти замислишся, нарешті, й скажеш: «Ні! Він не така погана людина, як я думала!» Дурість, Зіночко, дурість, правда ж?

— Ні, ні, Васю, ні! — говорила Зіна.

Вона припала до нього на груди й цілувала його руки.

— А як я ревнував тебе весь цей час! Мені здається, я б умер, коли б почув про твоє весілля! Я підсилав до тебе, чатував, шпигував... Ось вона все ходила (і він кивнув на матір).— Адже ти не кохала Мозглякова, правда ж, Зіночко? О ангеле мій! Згадаєш ти про мене, коли я вмру? Знаю, що згадаєш; але минуть роки, серце остигне, настане холод, зима на душі, і забудеш ти мене, Зіночко!..

— Ні, ні, ніколи! Я не вийду й заміж!.. Ти мій перший... постійний...

— Усе вмирає, Зіночко, все, навіть і спогади!.. І благородні почуття наші вмирають. Натомість заходить розсудливість. Чого ж і нарікати! Користуйся життям, Зіно, живи довго, живи щасливо. Покохай і іншого, коли покохається,— не мерця ж кохати! Тільки згадай про мене, хоч коли-не-коли; поганого не згадуй, прости погане; але ж було і в нашому коханні гарне, Зіночко! О, золоті, безповоротні дні... Послухай, мій ангеле, я завжди любив вечірню, призахідну годину. Згадай про мене коли-небудь о цій годині! О ні, ні! Навіщо вмирати? О, як би я хотів тепер знову ожити! Згадай, друже мій, згадай,

згадай той час! Тоді була весна, сонце так яскраво світило, квітли квіти, свято було якесь довкола нас... А тепер! Подивись, подивись!

І бідний показав висхлою рукою на замерзле тьмяне вікно. Потім схопив руки Зіни, притис їх до очей своїх і гірко-гірко заридав. Ридання майже розривали змучені груди його.

І весь день страждав він, нудьгував і плакав. Зіна втішала його, як могла, але її душа страждала до смерті. Вона казала, що не забуде його й що ніколи нікого не покохає так, як його кохала. Він вірив їй, усміхався, цілував її руки, але спогади про минуле тільки палили, тільки шматували його душу. Так минув цілий день. Тим часом перелякана Марія Олександрівна разів десять посилала до Зіни, благала її вернутися додому і не занапащати себе остаточно в загальній думці. Нарешті, коли вже стемніло, вона, майже нестямившись від жаху, вирішила сама йти до Зіни. Викликавши дочку до іншої кімнати, вона, мало не навколішках, благала її «відсторонити цей останній і головний кинджал від її серця». Зіна вийшла до неї хвора: голова її горіла. Вона слухала й не розуміла своєї матінки. Марія Олександрівна пішла, нарешті, в розпачі, бо Зіна вирішила ночувати в домі умирущого. Цілу ніч не відходила вона від його ліжка. Але хворому ставало чимраз гірше. Настав і ще день, та вже не було й надії, що страдник переживе його. Стара мати була як божевільна, ходила, мовби нічого не тямлячи, подавала синові ліки, яких він не хотів приймати. Агонія його тривала довго. Він уже не міг говорити, і тільки безладні, хрипкі звуки виривалися з його грудей. До найостаннішої хвилини він усе дивився на Зіну, все шукав її очима, і коли вже світло почало тьмяніти в його очах, він усе ще блукаючою, невірною рукою шукав її руку, щоб стиснути її в своїй. Тим часом короткий зимовий день збігав. І коли, нарешті, останній, прощальний промінь сонця позолотив заморожене, єдине віконце маленької кімнати, душа страдника відлетіла слідом за цим променем з виснаженого тіла. Стара мати, побачивши, врешті, перед себе труп свого ненаглядного Васі, сплеснула руками, скрикнула й кинулась на груди мертвому.

— Це ти, гадино потайна, з світу його звела! — в розпачі закричала вона Зіні.— Ти, розлучнице клята, ти, лиходійко, його згубила!

Та Зіна вже нічого не чула. Вона стояла над мерт-

вим, як знавісніла. Нарешті схилилася над ним, перехрестила, поцілувала його й машинально вийшла з кімнати. Очі її горіли, голова паморочилась. Через болючі відчуття, дві майже безсонні ночі вона мало не втратила розуму. Вона невиразно відчувала, що все її минуле ніби відірвалося від її серця і почалось нове життя, похмуре й загрозливе. Та не пройшла вона десяти кроків, як перед нею немов виріс із-під землі Мозгляков; здавалось, він умисне чекав на цьому місці.

— Зінаїдо Афанасіївно,— почав він якимсь боязким пошептом, квапливо озираючись на всі боки, бо ще було досить видно,— Зінаїдо Афанасіївно, я, звичайно, віслюк! Тобто, коли хочете, я вже тепер і не віслюк, бо, бачите, все-таки повівся благородно. Та все ж я каюсь у тому, що був віслюк... Я, здається, збиваюсь, Зінаїдо Афанасіївно, але... ви пробачте, це з різних причин...

Зіна майже без тями подивилася на нього і мовчки пішла далі. Тим що на високому дерев'яному тротуарі було тісно двом поруч, а Зіна не уступалася, то Павло Олександрович зскочив з тротуару й біг біля неї внизу, безнастанно зазираючи їй в обличчя.

— Зінаїдо Афанасіївно,— вів він,— я розміркував, і якщо ви самі схочете, то я згоден відновити моє сватання. Я навіть ладен забути все, Зінаїдо Афанасіївно, всю ганьбу, і ладен простити, та тільки з одною умовою: доки ми тут, все лишається в таємниці. Ви виїдете звідси якнайшвидше; я, нишком, слідом за вами; повінчаємося десь у глушині, так що ніхто не побачить, а тоді зараз до Петербурга, хоча б і на перекладних, так, щоб з вами був тільки маленький чемоданчик... га? Згодні, Зінаїдо Афанасіївно? Скажіть мерщій! Мені не можна чекати; нас можуть побачити вкупі.

Зіна не відповідала і тільки подивилася на Мозгляка, але так подивилася, що той враз усе зрозумів, скинув капелюха, розкланявся і зник на першому повороті в провулок.

«Як же це? — подумав він.— Ще позавчора ввечері вона так розчулилась і в усьому себе винуватила? Мабуть, день на день не випадає!»

А тим часом у Мордасові пригоди траплялися за пригодами. Сталася одна трагічна подія. Князь, якого Мозгляков перевіз до готелю, тієї ж ночі захворів і захворів небезпечно. Мордасовці довідались про це другого ранку. Каліст Станіславович майже не відходив від хворого. Надвечір зібрався консиліум усіх мордасовських

медиків. Запрошення були послані їм по-латині. Та, незважаючи на латинь, князь зовсім уже втратив пам'ять, марив, просив Каліста Станіславовича заспівати йому якийсь романс, говорив про якісь парики; часом ніби чогось лякався й кричав. Лікарі вирішили, що від мордасовської гостинності в князя сталося запалення в шлунку, котре перейшло (мабуть, дорогою) в голову. Не відкидали й деякого морального потрясіння. Скінчили ж тим, що князь давно вже був схильний умерти, а тому неодмінно вмре. В останньому вони не помилились, бо сердешний дідок третього ж дня надвечір помер у готелі. Це вразило мордасовців. Ніхто не сподівався, що справа обернеться так серйозно. Кинулись юрбами до готелю, де лежало мертве тіло, ще не прибране, судили, рядили, кивали головами й скінчили тим, що гостро засудили «вбивць нещасного князя», розуміючи під цим, звичайно, Марію Олександрівну з дочкою. Всі відчули, що ця історія, вже через саму свою скандальність, може набрати неприємного розголосу, піде, гляди, ще в далекі країни,— і чого-чого не було переговорено й переказано. Весь цей час Мозгляков метушився, кидався на всі боки, і, врешті, голова в нього запаморочилась. У такому настрої він і бачився з Зіною. Справді, становище його було скрутне. Сам він завіз князя до міста, сам перевіз до готелю, а тепер не знав, що й робити з покійником, як і де ховати, кому дати знати? Чи везти тіло до Духанова? До того ж він вважався небожем. Він потерпав, щоб не звинуватили його в смерті поважного старця. «Чого доброго, справа ще відгукнеться в Петербурзі, у вищому товаристві!» — думав він здригаючись. Від мордасовців не можна було домогтися ніякої поради; усі враз чогось полякалися, відхлинули від мертвого тіла й лишили Мозглякова в якійсь похмурій самотині. Та раптом уся сцена хутко змінилася. Другого дня, раним-рано, до міста в'їхав один відвідувач. Про цього відвідувача миттю заговорив весь Мордасов, але заговорив якось таємниче, пошептом, виглядаючи з усіх щілин і вікон, коли він проїхав Великою вулицею до губернатора. Сам Петро Михайлович ніби трохи навіть злякався і не знав, як бути з приїжджим гостем. Гість був досить відомий князь Щепетилов, родич покійного, людина ще майже молода, років тридцяти п'яти, в полковницьких еполетах і в аксельбантах. Всіх чиновників пройняв якийсь незвичайний страх від цих аксельбантів. Поліцеймейстер, наприклад, зовсім розгубився,

звісно, тільки морально; а фізично він прибув перед очі, хоч і з досить витягнутим обличчям. Зараз же довідались, що князь Щепетилов їде з Петербурга, заїздив дорогою в Духаново. А не заставши в Духанові нікого, полетів слідом за дядьком до Мордасова, де, як громом, уразила його смерть старого та всі найдокладніші поголоски про обставини його смерті. Петро Михайлович навіть трохи розгубився, даючи потрібні пояснення; та й усі в Мордасові виглядали якимись винуватими. До того ж у приїжджого гостя було таке суворе, таке невдоволене обличчя, хоч, здавалося б, не можна бути невдоволеним спадщиною. Він ураз взявся до діла сам, особисто; а Мозгляков негайно й ганебно стушувався перед справжнім, не самозваним небожем і зник — не знати куди. Вирішено було негайно перенести тіло покійного до монастиря, де й призначено похоронну відправу. Усі розпорядження приїжджого віддавалися коротко, сухо, суворо, але тактовно і пристойно... Назавтра усе місто зібралося до монастиря, щоб бути присутніми при похоронній відправі. Між дамами розійшлась безглузда чутка, що Марія Олександрівна особисто прибуде до церкви і навколішках перед домовиною голосно проситиме собі прощення і що все це мусить бути так за законом. Усе це, зрозуміло, була дурниця, і Марія Олександрівна до церкви не прибула. Ми й забули сказати, що зараз, як Зіна повернулася додому, її матінка того ж вечора вирішила переїхати в село, вважаючи більше за неможливе лишатися в місті. Там тривожно прислухалася вона з свого кутка до міських чуток, посилала на розвідки дізнаватися про приїжджу особу і весь час була в гарячці. Дорога з монастиря до Духанова проходила менше ніж за версту від вікон її сільського дому — і тому Марія Олександрівна могла зручно розглядіти довгу процесію, яка потяглася з монастиря до Духанова після похоронної відправи. Домовину везли на високих дрогах; за ними тяглася довга низка екіпажів, що проводили покійника до повороту в місто. І довго ще чорніли на білосніжному полі ці похмурі дроги, що їх везли повільно і велично, як належить. Та Марія Олександрівна не могла дивитися довго й відійшла від вікна.

За тиждень вона переїхала до Москви, з дочкою й Афанасієм Матвійовичем, а за місяць довідалися в Мордасові, що приміське село Марії Олександрівни та міський дім продаються. Отже, Мордасов навіки втрачав таку комільфотну даму! Не обійшлося й тут без лихо-

мовства. Стали, наприклад, запевнять, що село продається разом з Афанасієм Матвійовичем... Минув рік, другий, і про Марію Олександрівну майже зовсім забули. Гай-гай! Так завжди ведеться на світі! Розповідали, проте, що вона купила собі інше село й переїхала до іншого губернського міста, де, звичайно, вже забрала всіх до рук, що Зіна досі ще не замужем, що Афанасій Матвійович... А втім, нема чого переказувати ці поголоски; все це дуже непевно.

Минуло три роки, як я дописав останній рядок першого відділу Мордасовського літопису, і хто б міг подумати, що мені доведеться ще раз розгорнути мій рукопис і додати ще одну вістку до моєї розповіді. Але до діла! Почну з Павла Олександровича Мозглякова. Стушувавшись із Мордасова, він подався просто до Петербурга, де й дістав благополучно ту службову посаду, яку йому давно обіцяно. Незабаром він забув усі мордасовські події, пустився в вир світського життя, на Васильєвському острові та в Галерній гавані, жуїрував, волочився, не відставав од віку, закохався, освідчився, піймав ще раз гарбуза і, не перетравивши його, з легковажності своєї вдачі та знічев'я, випросив собі місце в одній експедиції, яку призначалося в один з найвіддаленіших країв нашої безбережної вітчизни для ревізії чи для якоїсь іншої мети, напевно не знаю. Експедиція щасливо проїхала всі ліси й пустелі і, врешті, після довгого мандрування з'явилася в головному місті «найвіддаленішого краю» до генерал-губернатора. Це був високий, худорлявий і суворий генерал, старий воїн, зранений у боях, з двома зірками та з білим хрестом на шиї. Він прийняв експедицію важно й статечно і запросив усіх чиновників її складу до себе на бал, який давалося того самого вечора з нагоди іменин генерал-губернаторші. Павло Олександрович був дуже з цього вдоволений. Убравшись у свій петербурзький костюм, в якому намірявся справити ефект, він розв'язно ввійшов до великої зали, хоч зараз же трохи осів, побачивши силу витих та густих еполет і цивільних мундирів із зірками. Треба було відкланятися генерал-губернаторші, про яку він уже чув, що вона молода й дуже гарна собою. Підійшов він навіть з форсом і раптом заціпенів від подиву. Перед ним стояла Зіна, в чудовому бальному платті й брильянтах, горда й пишна. Вона зовсім не впізнала

Павла Олександровича. Її погляд недбало ковзнув по його обличчю і зараз же звернувся на когось іншого. Вражений Мозгляков відійшов набік і в юрбі стикнувся з одним несмілим молодим чиновником, котрий ніби лякався самого себе, опинившись на генерал-губернаторському балі. Павло Олександрович негайно заходився його розпитувати і довідався про надзвичайно цікаві речі. Він довідався, що генерал-губернатор уже два роки як одружився, коли їздив до Москви з «найвіддаленішого краю», та що взяв він надзвичайно багату дівицю із знатного дому. Що генеральша «страшенно гарні *з себе*, навіть, можна сказати, перші красуні, але поводять себе надзвичайно гордо, а танцюють тільки з самими генералами»; що на цьому балі всіх генералів, своїх і приїжджих, дев'ять, включаючи сюди й дійсних статських радників; що, нарешті, «в генеральші є матінка, котра й живе разом із нею, та що ця матінка приїхала з найвищого товариства і дуже розумні», але й сама матінка не перечачи кориться волі своєї дочки, а сам генерал-губернатор не надивиться на свою дружину і дух ронить за нею. Мозгляков заїкнувся був про Афанасія Матвійовича, але у «віддаленому краї» про нього й уявлення не мали. Підбадьорившись трохи, Мозгляков пройшовся по кімнатах і незабаром углядів і Марію Олександрівну, пишно вбрану; розмахуючи дорогим віялом, вона захоплено розмовляла з однією із осіб 4-го класу. Круг неї юрмилося кілька дам, що запобігали її ласки, і Марія Олександрівна, видимо, була незвичайно люб'язна зо всіма. Мозгляков ризикнув представитися. Марія Олександрівна трохи ніби здригнулася, але зараз же, майже вмить, оправилася. Вона люб'язно благоволила впізнати Павла Олександровича; спитала про його петербурзьких знайомих, спитала, чому він не за кордоном? Про Мордасов не мовила й слова, ніби його й на світі не було. Нарешті, назвавши ім'я якогось петербурзького важного князя і спитавши про його здоров'я, хоч Мозгляков і уявлення не мав про цього князя, вона непомітно звернулася до одного сановника з запахущою сивиною, який саме підійшов, і за хвилину зовсім забула про Павла Олександровича, що стояв перед нею. З саркастичною усмішкою й з капелюхом у руках Мозгляков повернувся до великої зали. Вважаючи себе, не знати чому, зневаженим і навіть ображеним, він вирішив не танцювати. Понуро-неуважливий вигляд, їдка мефістофельська усмішка цілий вечір не сходили з його

обличчя. Картинно притулився він до колони (зала, як на те, була з колонами) і протягом усього балу, кілька годин поспіль, простояв на одному місці, стежачи своїм поглядом за Зіною. Та ба! Усі фокуси його, всі незвичайні пози, розчарований вигляд тощо,— все пішло на марне. Зіна зовсім не помічала його. Нарешті, розлючений, з поболілими від довгої стоянки ногами, голодний, бо не міг же він, як закоханий страдник, лишитися вечеряти, повернувся він на квартиру, зовсім змучений і наче кимось прибитий. Довго не лягав він спати, пригадуючи давно забуте. Другого ж ранку випало якесь відрядження, і Мозгляков з насолодою випросив його собі. Він аж відсвіжився душею, виїхавши з міста. На безмежних пустинних розлогах лежав сніг сліпучою пеленою. На краю, на самому небосхилі, чорніли ліси.

Баскі коні мчали, збиваючи снігову куряву копитами. Дзвоник дзеленчав. Павло Олександрович замислився, потім замріявся, а потім і заснув собі спокійнісінько. Він прокинувся вже на третій станції, свіжий і здоровий, зовсім з іншими думками.

ЗАПИСКИ
З МЕРТВОГО ДОМУ

ЧАСТИНА ПЕРША

ВСТУП

В далеких краях Сибіру, серед степів, гір чи непрохідних лісів, трапляються де-не-де невеликі міста, з одною, багато з двома тисячами мешканців, дерев'яні, непоказні, з двома церквами — одною в місті, другою на кладовищі,— міста, схожі більше на гарне підмосковне село, ніж на місто. Вони звичайно дуже добре забезпечені справниками, засідателями та всією рештою субалтерних чинів. Загалом у Сибіру, хоч як там холодно, служити надзвичайно тепло. Люди живуть прості, неліберальні; порядки старі, міцні, віками освячені. Чиновники, що по справедливості відіграють роль сибірського дворянства,— або тубільці, закоренілі сибіряки, або наїжджі з Росії, здебільшого із столиць, спокушені сплачуваними понад оклад подвійними прогонами та принадними надіями на майбутнє. З-поміж них ті, що вміють розв'язувати загадку життя, майже всі лишаються в Сибіру і з насолодою в ньому закорінюються. Згодом вони приносять багаті й солодкі плоди. Але інші, люд легковажний і нездатний розв'язувати загадки життя, скоро знуджуються Сибіром і тужливо себе питають: чого вони в нього заїхали? Нетерпляче відбувають вони свій законний термін служби, три роки, а скінчиться він, зараз же клопочуться, щоб їх перевели, і повертаються додому, лаючи Сибір та кепкуючи з нього. Вони не мають рації: не тільки з погляду службового, ба навіть з багатьох інших у Сибіру можна раювати. Клімат чудовий; є чимало дуже грошовитих і гостинних купців; багато надзвичайно заможних інородців. Панни квітнуть трояндами і моральні до краю. Дичина літає вулицями і сама налітає на мисливця. Шампанського випивається сила. Ікра дивовижна. Хліб родить подекуди уп'ятнадцятеро... Взагалі земля благословенна. Треба тільки вміти користуватися нею. В Сибіру вміють нею користуватися.

В одному з таких веселих і вдоволених із себе містечок, з наймилішим населенням, спомин про яке лишиться не меркнучи в моєму серці, спіткав я Олександра Петровича Горянчикова, поселенця, котрий народився в Росії дворянином і поміщиком, потім став зсильнокаторж-

ним другого розряду, за вбивство дружини своєї, а коли скінчився десятирічний термін каторги, що його приділив йому закон, смиренно й нечутно доживав свого віку у містечку К. поселенцем. Він, властиво, приписаний був до одної приміської волості; проте жив у місті, маючи змогу добувати в ньому хоч якісь-такі харчі навчанням дітей. У сибірських містах часто подибуються вчителі із засланців; ними не гребують. А вчать вони переважно французької мови, такої потрібної на шляхах життя,— хоч без них у далеких краях Сибіру не мали б про неї й уявлення. Вперше я зустрів Олександра Петровича в домі одного старосвітського, заслуженого й гостинного чиновника, Івана Івановича Гвоздикова, що мав п'ять дочок різного віку, які подавали прегарні надії. Олександр Петрович давав їм уроки чотири рази на тиждень, по тридцять копійок сріблом за урок. Зовнішній вигляд його мене зацікавив. Це був надзвичайно блідий і худий чоловік, ще нестарий, років тридцяти п'яти, маленький і хирний. Вбраний був він завжди вельми чисто, по-європейському. Якщо ви з ним заходили в мову, то він дивився на вас надзвичайно пильно й уважно, з суворою ввічливістю вислухував кожне слово ваше, начеб у нього вдумуючись, начеб ви запитанням вашим поставили перед ним якусь задачу або хочете випитати в нього якусь таємницю, і, нарешті, відповідав ясно й коротко, але так зважуючи кожне слово своєї відповіді, що ви раптом чогось ніяковіли і, врешті, самі раділи, що розмова скінчилася. Я тоді ж таки розпитав про нього Івана Івановича і довідався, що Горянчиков живе бездоганно й морально, інакше Іван Іванович і не запросив би його до своїх дочок, але що він страшенний нелюдим, від усіх ховається, надзвичайно вчений, багато читає, проте розмовляє дуже мало і з ним досить важко розговоритися. Інші запевняли, що він зовсім божевільний, хоч і вважали, що по суті це не така ще важлива вада, що багато хто з почесних членів міста ладні якнайприхильніше обійтися з Олександром Петровичем, що він міг би бути навіть корисним, писати прохання тощо. Гадали, що в нього повинна бути чимала рідня в Росії, можливо навіть і не останні люди, але знали, що від самого заслання він урвав усякі зносини з ними,— одно слово, шкодить собі. До того ж всі у нас знали його історію, знали, що він убив дружину свою ще першого року свого подружнього життя, убив з ревнощів і сам доніс на себе (що дуже полегшило його кару). Адже на такі злочини завжди

дивляться як на нещастя і жалкують про них. Та, невважаючи на все це, дивак уперто цурався всіх і показувався на людях, тільки щоб давати уроки.

Попервах я не звертав на нього особливої уваги; проте, сам не знаю чому, він поволі став цікавити мене. В ньому було щось загадкове. Зайти з ним у довшу мову не було найменшої змоги. Звичайно, на мої запитання він завсіди відповідав і навіть з таким виглядом, наче вважав це за свій найперший обов'язок; але після його відповідей мені якось важко було довше його розпитувати; та й на обличчі його після таких розмов завжди позначалося якесь страждання й утома. Пам'ятаю, йшов я з ним якось одного прегарного літнього вечора від Івана Івановича. Раптом блиснула мені думка запросити його на хвилинку до себе викурити цигарку. Не можу описати, який жах відбився на обличчі його; він зовсім розгубився, став бурмотіти якісь безладні слова і враз, злісно глянувши на мене, кинувся тікати в протилежний бік. Я навіть здивувався. Відтоді, зустрічаючись зо мною, він дивився на мене немов якось перелякано. Та я не спинився; мене щось вабило до нього, і за місяць я ні сіло ні пало сам зайшов до Горянчикова. Звісно, я це зробив по-дурному й неделікатно. Він квартирував по сам край міста, у старенької міщанки, в котрої була хвора на сухоти дочка, а в неї позашлюбна дитина років десяти, гарненька й веселенька дівчинка. Тієї хвилини, коли я ввійшов, Олександр Петрович сидів з нею й навчав її читати. Побачивши мене, він так зніяковів, неначе я впіймав його на якомусь злочині. Він зовсім розгубився, скочив з стільця і дивився на мене у все око. Ми нарешті посідали; він пильно стежив за кожним моїм поглядом, немовби в кожному з них підозрював якийсь особливий таємничий смисл. Я догадався, що він до божевілля був помисливий. Він з ненавистю дивився на мене, мало не питаючи: «Та чи скоро ти підеш звідси?» Я заговорив із ним про наше містечко, про поточні новини; він відмовчувався й злісно усміхався; виявилося, що він не тільки не знав звичайнісіньких, усім відомих міських новин, ба навіть не цікавий був знати їх. Заговорив я потім про наш край, про його потреби; він слухав мене мовчки і так чудно дивився мені в очі, що, врешті, мені стало совісно за нашу розмову. Втім, я мало не роздражнив його новими книжками й журналами; вони були у мене в руках, щойно з пошти, я пропонував їх йому ще нерозрізані. Він кинув на них жадібний погляд, але зараз же змінив намір і від-

хилив пропозицію, пославшись на брак часу. Нарешті, я попрощався з ним і, вийшовши від нього, відчув, що з серця мого спав якийсь нестерпний тягар. Мені було соромно і здалося надзвичайно безглуздим чіплятися до людини, яка саме за найголовніше завдання своє має — якнайдалі сховатися від усього світу. Та діло було зроблено. Пам'ятаю, що книжок у нього я майже зовсім не помітив, отже, несправедливо подейкували про нього, що він багато читає. А проте, проїздивши разів зо два, дуже пізно вночі, повз його вікна, я помітив у них світло. Що ж робив він, просиджуючи до світу? Чи не писав він? А якщо так, то що саме?

Обставини викликали мене з нашого містечка місяців на три. Повернувшися додому уже взимку, я довідався, що Олександр Петрович умер восени, умер в самотині і навіть жодного разу не гукнув до себе лікаря. В містечку про нього вже майже забули. Квартира його стояла порожня. Я негайно познайомився з хазяйкою покійного, наміряючись випитати в неї: що найбільше робив її пожилець та чи не писав він чого-небудь? За семигривеника вона принесла мені цілий козуб паперів, які лишилися після покійного. Старенька призналась, що два зошити вона вже перевела. Це була понура й мовчазна баба, від якої важко було допитатися чогось путнього. Про пожильця свого вона не могла сказати мені нічого особливо нового. За її словами, він майже ніколи нічого не робив і місяцями не розгортав книжки й не брав пера до рук; зате цілі ночі ходив туди й сюди по кімнаті і все щось думав, а коли, то й розмовляв сам із собою; що він дуже полюбив і дуже пестив її онуку, Катю, особливо відколи довідався, що її звуть Катею, і що Катерининого дня щоразу ходив по комусь панахиду правити. Гостей не терпів; з двору виходив тільки вчити дітей; скоса дивився навіть на неї, стару, коли вона, раз на тиждень, приходила хоч трохи прибрати в його кімнаті, і майже ніколи не мовив до неї й слова за цілі три роки. Я спитав Катю: чи пам'ятає вона свого вчителя? Вона подивилася на мене мовчки, відвернулась до стіни й заплакала. Виходить, могла ж ця людина хоч когось заставити любити себе.

Я забрав його папери й цілий день перебирав їх. Три чверті цих паперів були пусті, незначні клаптики або учнівські вправи з прописів. Але тут же був один зошит, досить грубенький, дрібно списаний і недокінчений,— можливо, його закинув і забув сам автор. Це був опис, хоч і безладний, десятирічного каторжного життя, яке

витерпів Олександр Петрович. Подекуди цей опис перебивала якась інша розповідь, якісь дивні жахливі спогади, накидані нервово, судорожно, начеб з якогось примусу. Я кілька разів перечитував ці уривки і майже переконався, що їх писав божевільний. Проте каторжні записки — «Сцени з Мертвого дому», як сам він називає їх десь у своєму рукопису,— здалися мені не зовсім нецікавими. Цілком новий світ, досі не знаний, химерність окремих фактів, деякі окремі замітки про загиблий люд захопили мене, і я з цікавістю прочитав дещо. Звісно, я можу помилятися. На пробу вибираю спочатку два-три розділи; нехай судить публіка...

І. МЕРТВИЙ ДІМ

Острог наш стояв край фортеці, під самим фортечним валом. Траплялось, подивишся крізь щілини в огорожі на світ божий: чи не побачиш хоч чого-небудь? — та тільки й побачиш, що краєчок неба й високий земляний вал, поріслий бур'яном, а по валу туди й сюди день і ніч ходять вартові, і тут же подумаєш, що минуть цілі роки, а ти так само підійдеш дивитися крізь щілини в огорожі й побачиш той самий вал, таких самих вартових та той самий краєчок неба, не того неба, що над острогом, а іншого, далекого, вільного неба. Уявіть собі великий двір, кроків на двісті вздовж і кроків на півтораста вшир, весь обгороджений кругом, у вигляді неправильного шестикутника, високим тином, тобто огорожею з високих стовпів (паль), сторч укопаних глибоко в землю, міцно притиснутих один до одного ребрами, скріплених поперечними планками й зверху загострених: оце зовнішня огорожа острогу. В одному з боків огорожі вроблено міцну браму, повсякчас замкнену, повсякчас день і ніч під охороною вартових; її відмикали на вимогу, щоб випускати на роботу. По той бік огорожі був ясний, вільний світ, жили люди, як і всі. Але по цей її бік той світ уявляли собі, як незбутню якусь казку. Тут був свій окремий світ, ні на що більше не схожий; тут були свої особливі закони, свій одяг, свій побут і звичаї, і мертвий ще за життя дім, життя — як ніде, й люди особливі. Ось цей особливий куточок я й починаю описувати.

Як заходите в огорожу — бачите всередині її кілька будівель. Обабіч широкого внутрішнього двору тягнуть-

ся два довгі одноповерхові зруби. Це казарми. Тут живуть арештанти, розміщені згідно з розрядами. Далі, в глибу огорожі, ще такий самий зруб: це кухня, поділена на дві артілі; а там іще будівля, де під одним дахом містяться льохи, амбари, сараї. Середина двору порожня: це рівний чималенький майданчик. Тут шикуються арештанти, відбуваються перевірка й переклик ранком, опівдні та ввечері, а часом то й ще по кілька разів на день,— це як до підозріливості вартових та їхнього вміння швидко лічити. Навколо, поміж будівлями і огорожею, лишається ще чимало вільного місця. Тут, на задвірках будівель, деякі з в'язнів, відлюдкуватіші та похмуріші вдачею, люблять ходити в неробочий час, затулені від усіх очей, і думати свою думоньку. Зустрічаючись з ними на цих прогулянках, я полюбляв пильно дивитися в їхні хмурні, тавровані обличчя та вгадувати, про що вони думають. Був один засланець, що вільного часу найохочіше лічив палі. Їх було тисячі з півтори, і всі вони були в нього на ліку й на прикметі. Кожна паля — то був у нього день; кожного дня він відраховував по одній палі, отже, з того, що лишалося неполічених паль, він міг навіч бачити, скільки днів іще зостається йому пробути в острозі до строку роботи. Він був щиро радий, коли кінчав якийсь бік шестикутника. Багато років доводилося йому ще чекати; та в острозі був час навчитися терпіння. Мені трапилося бачити, як прощався з товаришами один арештант, який пробув на каторзі двадцять років і, врешті, виходив на волю. Були люди, котрі пам'ятали, як він уперше вступив до острогу, молодий, безтурботний, не думаючи ні про свій злочин, ні про свою кару. Виходив він сивим дідом, з обличчям похмурим і сумним. Мовчки обійшов він усі наші шість казарм. Увіходячи до кожної казарми, він молився на образи, а тоді низенько вклонявся товаришам, просячи не згадувати його лихом. Пам'ятаю я також, як одного арештанта, колись заможного сибірського селянина, раз покликали надвечір до брами. Півроку тому він дістав звістку, що колишня його дружина віддалася за іншого, і дуже зажурився. Тепер вона сама під'їхала до острогу, викликала його й подала йому милостиню. Вони порозмовляли хвилин зо дві, обоє поплакали та й попрощалися навіки. Я бачив його обличчя, коли він повертався до казарми... Так, у цьому місці можна було навчитися терпіння.

Коли смеркало, нас усіх заводили в казарми, де й замикали на всю ніч. Мені завсіди було важко повертатися

з двору до нашої казарми. Це була довга, низька й задушна кімната, тьмяно освітлена лойовими свічками, з важким, задушливим запахом. Не розумію тепер, як я вижив у ній десять років. На нарах у мене було три дошки: це було все моє місце. На цих же нарах розміщувалося в самій нашій кімнаті чоловік тридцятеро люду. Взимку замикали рано; годин чотири треба було ждати, поки всі поснуть. А до того — галас, гамір, регіт, лайка, брязкіт ланцюгів, чад та кіптява, голені голови, тавровані обличчя, шматковий одяг, усе — облаяне, ошельмоване... так, живуча людина! Людина є істота, що до всього призвичаюється, і, я гадаю, це найкраще її визначення.

Містилося нас в острозі чоловік із двісті п'ятдесят — число майже постійне. Ті приходили, ті кінчали строки й відходили, а ті вмирали. І якого люду тут не було! Я думаю, кожна губернія, кожна смуга Росії мала тут своїх представників. Були й інородці, було кілька засланих навіть із кавказьких горців. Усе це поділялося залежно від тяжкості злочинів, отже, від того, скільки років приділено за злочин. Треба гадати, що не було такого злочину, який не мав би тут свого представника. Головну основу всього острожного населення становили зсильнокаторжні розряду цивільного (*сильно*каторжні, як наївно вимовляли самі арештанти). Це були злочинці, цілком позбавлені громадянських прав, відтяті від суспільства скиби, з протаврованим обличчям на повсякчасне свідчення того, що їх викинуто з суспільства. Їх надсилали для роботи на строки від восьми до дванадцяти літ і потім розсилали кудись по сибірських волостях на поселення. Були злочинці й військового розряду, не позбавлені громадянських прав, як взагалі в російських військових арештантських ротах. Надсилали їх на короткі строки; а по скінченні їх повертали туди ж таки, звідки прийшли, в солдати, в сибірські лінійні батальйони. Багато з них мало не зараз же поверталися назад в острог за повторні важливі злочини, тільки поверталися вже не на короткі строки, а на двадцять літ. Цей розряд звали «постійним». Але «постійні» все ще не зовсім позбувалися всіх громадянських прав. Був, нарешті, ще один окремий розряд найстрашніших злочинців, переважно військових, досить численний. Називали його «особливим відділенням». З усієї Русі надсилали сюди злочинців. Вони самі вважали себе за довічних і строку робіт своїх не знали. За законом їм мусили подвоювати й потроювати робочі зав-

дання. Тримали їх при острозі до самого відкриття в Сибіру найтяжчих каторжних робіт. «Вам на строк, а нам вдовж по каторзі»,— казали вони іншим в'язням. Я чув згодом, що цей розряд скасували. Крім того, скасували при нашій фортеці й цивільний порядок, а запровадили одну загальну військово-арештантську роту. Разом із цим, звісно, змінилося й начальство. Я описую, отже, старовину, події давно минулі й зниклі...

Давно вже це було; все це сниться мені тепер, мов уві сні. Пам'ятаю, як я ввійшов до острогу. Це було ввечері, в грудні. Вже смеркало; люди поверталися з роботи; готувалися до перевірки. Вусань унтер-офіцер відчинив мені, нарешті, двері до цього дивовижного дому, де я мав пробути стільки років, винести стільки таких відчуттів, про які, не переживши їх насправді, я не міг би мати навіть приблизного уявлення. Наприклад, я б ніяк не міг уявити собі: що страшного й нестерпного в тому, що я за всі десять років моєї каторги жодного разу, жодної хвилини не буду сам? На роботі завсіди під конвоєм, дома з двомастами товаришів і жодного разу, жодного разу — сам! А втім, хіба тільки до цього мені треба було звикати!

Були тут убивці ненароком і вбивці з ремесла, розбійники й отамани розбійників. Були просто мазурики та бродяги-промисловці по знайдених грошах або столевській лінії. Були й такі, що про них важко було вирішити: за віщо б, здається, вони могли потрапити сюди? А тим часом у кожного була своя приповість, туманна й важка, мов чад від учорашнього хмелю. Взагалі про колишнє своє вони розмовляли мало, не любили розповідати і, як видно, намагалися не думати про минуле. Я знав серед них навіть убивць, котрі ніколи не замислювалися й такі бували веселі, що можна було битися об заклад: ніколи совість не закинула їм жодного докору. Були, проте, й похмурі, майже завсіди мовчазні. Взагалі життя своє рідко хто розповідав, та й цікавитися було не в моді, не в звичаях, не велося. Так хіба, коли-не-коли розбалакається хтось знічев'я, а інший байдуже й похмуро слухає. Ніхто тут нікого не міг здивувати. «Ми — люди грамотні!» — казали вони часто з якимсь дивним самовдоволенням. Пам'ятаю, як один розбійник, напідпитку (в каторзі часом можна було напитися), почав якось розповідати, як він зарізав п'ятирічного хлопчика, як обдурив його спочатку цяцькою, завів кудись у порожній сарай та там і зарізав. Уся казарма, що досі сміялася з його

жартів, закричала, як один, і розбійник мусив замовкнути: не з обурення закричала казарма, а так, бо *не треба* було *про це* казати; бо не ведеться казати *про це*. Зауважу до речі, що ці люди були справді грамотні і навіть не в переносному, а в буквальному розумінні. Напевно, понад половину їх уміло читати й писати. В якомусь іншому місці, де російські люди збираються великими масами, відокремте ви від них групу в двісті п'ятдесят чоловік, що з них половина була б грамотних? Чув я згодом, хтось із таких же даних став робити висновок, що грамотність губить людей. Це помилка: тут зовсім інші причини; хоч і не можна не погодитися, що грамотність розвиває в народі самовпевненість. Але ж це зовсім не вада. Розрізнялися всі розряди одягом: у декого половина куртки була темно-бура, а друга сіра, як також і на панталонах — одна нога сіра, а друга темно-бура. Якось, на роботі, дівчинка-калачниця, підійшовши до арештантів, довго вдивлялася в мене і потім враз зареготала. «Ху, як не добре! — закричала вона.— І сірого сукна не стало, і чорного сукна не стало!» Були й такі, в кого вся куртка була самого сірого сукна, а тільки рукави були темно-бурі. Голову також голили по-різному: в одних пів голови було виголено вздовж черепа, в інших упоперек.

З першого погляду можна було помітити певну виразну спільність у всьому цьому химерному сімействі; навіть найвідмінніші, найоригінальніші особи, що мимохіть панували над іншими, й ті намагалися потрапити в загальний тон цілого острогу. А взагалі скажу, що весь цей люд, за деякими небагатьма винятками невичерпно-веселих людей, які стягали на себе загальне презирство за це,— був люд похмурий, заздрісний, страшенно гонористий, хвалькуватий, уразливий і надзвичайний формаліст. Здатність ні з чого не дивуватися була величезною чеснотою. Всі були схиблені на тому: як поводитися назовні. Проте не раз найзарозуміліший вигляд блискавично змінювався на найлегкодухіший. Було кілька справді сильних людей; ті були прості і не манірилися. Але дивна річ: серед цих справжніх, сильних людей було кілька гонористих до останньої міри, майже до хвороби. Взагалі гонористість, зовнішність були на першому плані. Більшість була розбещена і страшенно спідліла. Плітки та пересуди були безперервні: це було пекло, тьма кромішня. Але проти внутрішніх статутів та заведених звичаїв острогу ніхто не смів повставати; всі корилися. Бували вдачі, що різко виділялися, важко, з зусиллям підпоряд-

ковувалися, та все ж таки підпорядковувалися. Приходили до острогу такі, що вже надто зарвалися, надто вискочили з мірки на волі, що вже й злочини свої чинили наприкінці не самі собою, немов самі не знаючи нащо, немов марячи, немов очманілі; часто з гонористості, збудженої до краю. Але в нас їх ураз присаджували, дарма що дехто з них, до прибуття в острог, бував страхіттям цілих селищ і міст. Оглядаючись довкола, новак незабаром помічав, що він не туди потрапив, що тут дивувати вже нема кого, і непомітно вгамовувався й попадав у загальний тон. Цей загальний тон становила зовні якась особлива власна гідність, що нею був перейнятий мало не кожен мешканець острогу. Немов справді звання каторжного, рішеного, становило якийсь чин, та ще й почесний. Ані цятки сорому та каяття! Втім, було й якесь зовнішнє смиренство, сказати б, офіційне, якесь спокійне резонерство: «Ми пропащий народ,— казали вони,— не вмів на волі жити, тепер ламай зелену вулицю, перевіряй ряди».— «Не слухав батька й матері, послухай тепер барабанської шкури».— «Не хотів шити золотом, тепер бий каміння молотом». Все це казалося часто, і як мораль, і як звичайну приказку та прислів'я, але ніколи серйозно. Все це були самі слова. Навряд чи хоч один із них зізнавався внутрішньо в своєму беззаконстві. Спробуй-но хтось не з каторжних закинути арештантові його злочин, вилаяти його (хоч, проте, не в російському дусі дорікати злочинцеві) — лайці не буде краю. А які вони були всі мастаки лаятися! Лаялися вони витончено, художньо. Лайка піднесена була в них до науки; намагалися дойняти не так кривдним словом, як кривдним змістом, духом, ідеєю — а це витонченіше, ущипливіше. Безнастанні сварки ще більше розвивали між ними цю науку. Весь цей люд працював з-під палиці, отже, він був бездіяльний, отже, розбещувався: якщо й не був перше розбещений, то на каторзі розбещувався. Всі вони зібралися сюди не з своєї волі; всі вони були один одному чужі.

«Чорт троє лаптів стоптав, перше ніж нас зібрав до одної купи!» — казали вони про себе самі; а тому плітки, інтриги, бабські обмови, заздрість, сварки, злість були завсіди на першому плані в цьому кромішньому житті. Жодна баба неспроможна була бути такою бабою, як деякі з цих душогубців. Кажу ще раз, були й між ними люди сильні, вдачі, що звикли все життя своє ломити й повелівати, загартовані, безстрашні. Цих якось мимохіть

поважали, а вони, з свого боку, хоч часто й дуже ревниві були до своєї слави, але взагалі намагалися не бути за тягар іншим, у пусті лайки не заходили, поводилися з незвичайною гідністю, були розсудливі і майже завсіди покірні начальству,— не з принципу покірності, не з свідомості обов'язків, а так, немов з контракту якогось, усвідомивши взаємні вигоди. Втім, з ними й поводилися обережно. Я пам'ятаю, як одного з таких арештантів, людину безстрашну й рішучу, відомого начальству своїми звірячими нахилами, покликали раз за якийсь злочин на кару. День був літній, час неробочий. Штаб-офіцер, найближчий і безпосередній начальник острогу, приїхав сам у кордегардію, що була при самій нашій брамі, бути присутнім при карі. Цей майор був якась фатальна істота для арештантів, він довів їх до того, що вони його трепетали. Був він до шалу суворий, «кидався на людей», як казали каторжани. Найбільше боялися вони в ньому його проникливого, рисячого погляду, від котрого годі було щось потаїти. Він бачив якось не дивлячись. Увіходячи до острогу, він уже знав, що діється на іншому його кінці. Арештанти звали його восьмиоким. Його система була хибна. Вона тільки озлобляла вже озлоблених людей своїми шаленими, злими вчинками, і якби не було над ним коменданта, людини шляхетної й розсудливої, який стримував іноді його дикі вихватки, то він наробив би великого лиха своїм керуванням. Не розумію, як він міг скінчити щасливо; він вийшов у відставку живий і здоровий, хоч, правда, й потрапив під суд.

Арештант зблід, коли його кликнули. Звичайно він мовчки й рішуче лягав під різки, мовчки терпів кару і вставав після кари, як стріпаний, спокійно й сфілософська дивлячись на набіглу невдачу. З ним, проте, поводилися завсіди обережно. Але цим разом він вважав чомусь, що він правий. Він зблід і, нишком від конвою, встиг сунути в рукав гострий англійський шевський ніж. Ножі й усякі гострі інструменти суворо заборонялося в острозі. Обшукували часто, несподівано й дуже пильно, карали жорстоко; та тим що важко знайти у злодія, коли він вирішить щось особливо сховати, і тим що ножі та інструменти були конечною потребою в острозі, то, хоч як обшукували, вони не переводились. А якщо їх і відбирали, то негайно заводилися нові. Вся каторга кинулась до огорожі й з завмиранням серця дивилася крізь щілини між палями. Всі знали, що Петров цим разом не схоче лягти під різки і що майорові прийшов кінець. Та в

найвирішальнішу хвилину наш майор сів на дрожки й поїхав, доручивши виконання екзекуції іншому офіцерові. «Сам бог спас!» — казали потім арештанти. Що ж до Петрова, то він спокійнісінько витерпів кару. Його гнів минув з від'їздом майора. Арештант слухняний і покірливий до певної міри; але є крайність, якої не треба переступати. До речі: нічого не може бути цікавішого, як оці химерні спалахи нетерпіння й непокори. Часто людина терпить кілька років, упокорюється, зносить найжорстокіші кари і раптом прориває ться на якійсь малості, на якійсь дрібниці, майже за ніщо. Як на чий погляд, можна навіть назвати її божевільною; та так і роблять.

Я сказав уже, що протягом кількох років не бачив у цих людей найменшої ознаки каяття, найменшої тяжкої думи про свій злочин і що більша їх частина внутрішньо вважає себе цілком правими. Це факт. Звичайно, пустий гонор, погані приклади, молодецтво, фальшивий стид багато тому причиною. З другого боку, хто може сказати, що дослідив глибину цих пропащих сердець і прочитав у них потаєне від усього світу? Та можна ж було, за стільки літ, хоч щось помітити, впіймати, вловити в цих серцях бодай якусь рису, що свідчила б про внутрішню тугу, про страждання. Але цього не було, рішуче не було. Еге, злочин, здається, не можна осмислити з даного, готового якогось погляду, і філософія його трохи важча, ніж гадають. Звісна річ, остроги та система насильних робіт не виправляють злочинця; вони тільки його карають та убезпечують суспільство від дальших замахів злочинця на його спокій. А в злочинцеві острог і найтяжча каторжна робота розвивають тільки ненависть, жадобу заборонених насолод та страшенну легковажність. Проте я твердо певен, що й уславлена келійна система осягає тільки фальшиву, обманну, зовнішню мету. Вона висмоктує життєвий сік з людини, знервовує її душу, ослаблює цю душу, лякає її і потім морально висхлу мумію, напівбожевільну людину подає як зразок виправлення й каяття. Звичайно, злочинець, який повстав на суспільство, ненавидить його і майже завсіди вважає, що він правий, а суспільство винне. До того ж він уже зазнав від суспільства кари, а тому майже вважає, що вже очистився, поквитувався. Можна судити, нарешті, й з такого погляду, що мало не доведеться виправдати самого злочинця. Та, хоч є всілякі погляди, кожен погодиться: існують такі злочини, що їх завсіди і всюди, за всілякими законами, від початку світу вважають за незаперечні злочини та й вва-

жатимуть за такі, аж доки людина лишиться людиною. Тільки в острозі чув я розповіді про найстрашніші, найнеприродніші вчинки, про найстрахітливіші вбивства, і розповідали їх з найнестримнішим, з по-дитячому найвеселішим сміхом. Особливо не зникає в мене з пам'яті один батьковбивця. Він був з дворян, служив і в свого шістдесятирічного батька був чимсь подібним до блудного сина. Поведінки він був зовсім непутящої, заліз у борги. Батько обмежував його, умовляв; але батько мав будинок, мав хутір, була підозра, що є в нього гроші, і — син убив його, прагнучи спадщини. Злочин виявлено було аж за місяць. Сам убивця подав заяву до поліції, що батько його зник не знати куди. Весь цей місяць він прожив серед страшенної розпусти. Нарешті, коли його не було дома, поліція знайшла тіло. У дворі, вздовж усієї його довжини, йшла канавка для стікання нечистот, прикрита дошками. Тіло лежало в цій канавці. Воно було вбране й причепурене, сиву голову було відтято й приставлено до тулуба, а під голову вбивця підклав подушку. Він не зізнався; його позбавили дворянства, чину й заслали на роботу на двадцять років. Увесь час, як я жив із ним, у нього був чудовий, превеселий настрій. Це була химерна, легковажна, надзвичайно нерозсудлива людина, хоч зовсім не дурень. Я ніколи не помічав у ньому якоїсь особливої жорстокості. Арештанти зневажали його не за злочин, про який ніколи не було й мови, а за дурощі, за те, що не вмів поводитися. В розмовах він часом згадував про свого батька. Якось, розмовляючи зо мною про здорову будову організму, спадкову в їхній родині, він додав: «От *батько мій*, то він аж до кончини своєї не скаржився на жодну хворобу». Така звіряча бездушність, звісно, неможлива. Це феномен; тут якась вада будови, якась тілесна або моральна виродливість, ще не відома науці, а не просто злочин. Зрозуміло, я не вірив цьому злочинові. Але люди з його міста, що мусили знати всі подробиці його історії, розповідали мені всю його справу. Факти були такі незаперечні, що не можна було не вірити.

Арештанти чули, як одного разу він кричав уві сні: «Держи його, держи! Голову йому рубай, голову, голову!..»

Арештанти майже всі розмовляли вночі й марили. Лайка, злодійські слова, ножі, сокири найчастіше спадали їм у маренні на язик. «Ми люди биті,— казали вони,— в нас нутро відбите; того й кричимо ночами».

Казенна каторжна фортечна робота була не заняттям, а обов'язком: арештант відробляв, що загадано, або відбував законні години роботи і йшов до острогу. На роботу дивилися з ненавистю. Без свого окремого власного заняття, якому людина була б віддана усім розумом, усім інтересом своїм, вона в острозі не могла б жити. Та й як усі ці люди, розвинені, що добре пожили й бажали жити, люди, силоміць зведені сюди до одної купи, силоміць відірвані від суспільства й від нормального життя, як могли б ужитися тут нормально й правильно, своєю волею й охотою? Від самого неробства тут розвинулися б у них такі злочинні властивості, про які вони перше й уявлення не мали. Без праці й без законної, нормальної власності людина не може жити, розбещується, обертається на звіра. І тому кожен в острозі з природної потреби й з якогось почуття самозбереження мав своє майстерство й заняття. Довгий літній день мало не весь наповнювала казенна робота; за коротку ніч ледве був час виспатися. Але взимку арештант, згідно з положенням, як тільки смеркало, вже мав бути замкнений в острозі. Що ж робити довгими, нудними годинами зимового вечора? І тому майже кожна казарма, невважаючи на заборону, оберталась на величезну майстерню. Власне праці, заняття не заборонялося; але суворо заборонялося мати при собі, в острозі, інструменти, а без них неможлива була робота. Все ж працювали нишком, і, здається, начальство інколи придивлялося до цього не дуже пильно. Багато хто з арештантів приходив до острогу нічого не вміючи, але вчився в інших і потім виходив на волю добрим майстровим. Тут були і шевці, й черевичники, і кравці, й столяри, і слюсарі, й різьбарі, й золотильники. Був один єврей, Ісай Бумштейн, ювелір, він же й лихвар. Усі вони працювали й здобували копійчину. Замовлення на роботу добували з міста. Гроші є карбована воля, а тому для людини, позбавленої зовсім волі, вони дорожчі вдесятеро. Коли вони тільки бряжчать у неї в кишені, вона вже наполовину втішена, хоч би й не могла їх витрачати. Та гроші завсіди і скрізь можна витрачати, тим паче, що заказана грушка вдвоє солодша. А на каторзі можна було мати навіть і горілку. Люльки було найсуворіше заборонено, а всі їх курили. Гроші й тютюн рятували від цинготної й інших хвороб. А робота рятувала від злочинства: без роботи арештанти поїли б один одного, як павуки в банці. І все ж і роботу, й гроші заборонялося. Не раз ночами робили раптові обшуки, відбирали все заборонене,

і — хоч як ховали гроші, а все-таки шукачі часом їх знаходили. Ось почасти чому їх і не берегли, а незабаром пропивали; ось чому заводилася в острозі й горілка. Після кожного обшуку винний, крім того, що втрачав усе, що мав, зазнавав звичайно болючої кари. Але після кожного обшуку зараз же поповнювалася недостача, негайно заводили нові речі, і все йшло по-старому. І начальство знало про це, і арештанти не ремствували на кари, хоч таке життя скидалося на життя осельників гори Везувія.

Хто не мав майстерства, промишляв іншим способом. Були способи досить оригінальні. Деякі промишляли, наприклад, самим перекупством, а продавалося часом такі речі, що за стінами острогу й на думку не могло комусь спасти не тільки купувати та продавати їх, ба навіть за речі вважати. Але каторга була дуже бідна й надзвичайно промислова. Остання ганчірка мала ціну і йшла на якусь потребу. Через бідність і гроші мали зовсім іншу ціну в острозі, ніж на волі. За велику й складну роботу платили копійки. Деякі з успіхом промишляли лихварством. Арештант, замотавшись або розорившись, ніс останні свої речі лихвареві і діставав від нього кілька мідяків під жахливі проценти. Коли він не викупав цих речей у строк, то їх негайно й безжально продавали; лихварство так буяло, що приймали в заставу навіть казенні оглядові речі, як-от: казенну білизну, шевський товар тощо — речі, потрібні кожному арештантові кожну мить. Але при таких заставах траплялося, що діло, не зовсім, правда, несподівано, поверталося інакше: заставник, дістався гроші, негайно, без дальших розмов, ішов до старшого унтер-офіцера, найближчого начальника острогу, доносив про заставу оглядових речей, і їх зараз же відбирали в лихваря назад, навіть не доповідаючи вищому начальству. Цікаво, що при цьому інколи не було навіть і сварки: лихвар мовчки й понуро повертав, що було слід, і навіть немовби сам ждав, що так буде. Можливо, він не міг не признатися сам собі, що на місці заставника і він би так зробив. Отже, коли й лаявся іноді потім, то без ніякої злості, а так тільки, для годиться.

Взагалі всі крали один в одного жахливо. Майже в кожного була своя скринька з замком, для зберігання казенних речей. Це дозволялося; та скриньки не рятували. Я думаю, можна уявити, які були там мастаки злодії. В мене один арештант, щиро віддана мені людина (кажу це, нітрохи не прибільшуючи), украв біблію, єди-

ну книгу, яку дозволялося мати на каторзі; він того ж дня сам мені признався в цьому, але не з каяття, а жаліючи мене, бо я довго її шукав. Були шинкарі, які торгували горілкою і швидко багатіли. Про цей продаж я скажу коли-небудь окремо; він досить вартий уваги. В острозі було багато таких, що прийшли за контрабанду; отже, нема чого дивуватися, що й за таких ото оглядів та конвоїв, до острогу все ж проносили горілку. До речі: контрабанда, характером своїм, якийсь особливий злочин. Чи можна, наприклад, уявити собі, що гроші, вигода в деяких контрабандистів відограють другорядну роль, стоять на другому плані? А тим часом буває саме так. Контрабандист робить з пристрасті, з покликання. Це почасти поет. Він ризикує всім, іде на страшенну небезпеку, хитрує, винаходить, виплутується; часом діє навіть з якогось натхнення. Це пристрасть така ж дужа, як і карточна гра. Я знавув острозі одного арештанта, розміру колосального ззовні, але такого лагідного, тихого, смиренного, що не можна було уявити собі, як він опинився в острозі. Він був такий незлобний і поступливий, що за весь час свого перебування в острозі ні з ким не посварився. Але він був з західного кордону, прийшов за контрабанду, то й не міг, звісно, втерпіти і пустився проносити горілку. Скільки разів його за це карали, і як він боявся різок! Та й самий пронос горілки давав йому мізерні доходи. Від горілки багатів сам тільки антрепренер. Дивак любив мистецтво для мистецтва. Він був плаксивий, як жінка, і скільки разів, бувало, після кари, присягався й зарікався не носити контрабанди. Мужньо переборював він себе часом по цілому місяцю, та, врешті, все-таки не витримував... Завдяки цим-от особам горілка не виводилась в острозі.

Нарешті існував іще один доход, що хоч і не збагачував арештантів, але був постійний і благодійний. Це подаяння. Вищий клас нашого суспільства не має уявлення, як дбають про «нещасних» купці, міщани і весь народ наш. Подаяння буває майже безперервне і майже завсіди хлібом, сайками та калачами, далеко рідше грішми. Без цих подаянь арештантам, багато де, було б надзвичайно важко, особливо підсудним, котрих утримують значно суворіше, ніж рішених. Арештанти ділять подаяння релігійно-нарівно. Якщо не вистачить на всіх, то калачі паюють рівними частинами, інколи навіть на шестеро, і кожен в'язень неодмінно дістає собі свою пайку. Пам'ятаю, як я вперше одержав грошове подаяння. Це

було незабаром після того, як я прибув до острогу. Я повертався з ранкової роботи сам з конвойним. Устріч мені пройшли мати й дочка, дівчинка років десяти, гарненька, як ангелятко. Я вже бачив їх раз. Мати була солдатка, вдова. Її чоловік, молодий солдат, був під судом і вмер у госпіталі, в арештантській палаті, тоді саме, як і я там лежав хворий. Дружина й дочка приходили до нього прощатися; обидві страшенно плакали. Побачивши мене, дівчинка зашарілася, пошепотіла щось матері; та зараз же зупинилась, знайшла у вузлику півшага й дала його дівчинці. Дівчинка кинулась бігти за мною... «На, «нещасний», візьми Христа ради копієчку»,— кричала вона, забігаючи наперед мене й тикаючи мені в руки монетку. Я взяв її копієчку, і дівчинка повернулася до матері цілком вдоволена. Цю копієчку я довго беріг у себе.

II. ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Перший місяць і взагалі початок мого острожного життя жваво малюються тепер у моїй уяві. Подальші мої острожні роки мигтять у спомині моєму багато меркліші. Деякі немов зовсім стушувалися, злилися один з одним, лишивши по собі одне цільне враження: тяжке, одноманітне, задушне.

Але все, що я пережив у перші дні моєї каторги, уявляється мені тепер таким, немовби воно вчора відбулося. Та так і має бути.

Пам'ятаю ясно, що з першого кроку в цьому житті вразило мене те, що я начеб і не знайшов у ньому нічого особливо вразливого, незвичайного або, краще мовити, несподіваного. Все це немовби й раніше мигтіло передо мною в уяві, коли я, йдучи на Сибір, силкувався вгадати наперед мою долю. Та незабаром сила найхимерніших несподіванок, найдивовижніших фактів почала зупиняти мене майже на кожному кроці. І вже згодом тільки, вже довгенько поживши в острозі, усвідомив я цілком усю винятковість, усю несподіваність такого існування та чимраз дужче дивувався з нього. Признаюсь, що це дивування не залишало мене весь довгий строк моєї каторги; я ніколи не міг примиритися з нею.

Перше враження моє, коли я вступив до острогу, було взагалі найогидніше; а проте,— дивна річ! — мені здалося, що в острозі куди легше жити, ніж я уявляв собі

дорогою. Арештанти, хоч і в кайданах, ходили вільно по всьому острогу, лаялись, співали пісень, працювали на себе, курили люльки, навіть пили горілку (хоч дуже небагато хто), а ночами деякі заводили картіж. Сама робота, наприклад, здалася мені зовсім не такою вже тяжкою, *каторжною,* і тільки далеко пізніше я здогадався, що тяжка й *каторжна* ця робота не так тим, що важка й безперервна, як тим, що вона — *примусова,* обов'язкова, з-під палиці. Селянин працює на полі, либонь, і геть куди більше, коли й ночами, особливо влітку; але він працює на себе, працює з розумною метою, і йому незрівнянно легше, ніж каторжному на вимушеній і зовсім йому не потрібній роботі. Мені якось спало на думку, що коли б захотіли цілком роздушити, знищити людину, покарати її найжахливішою карою, від якої здригнувся б і найстрашніший убивця та лякався б її заздалегідь, то треба б було тільки надати роботі характеру повної, цілковитої марноти й безглуздя. Якщо теперішня каторжна робота й нецікава, й нудна для каторжного, то сама в собі, як робота, вона розумна: арештант робить цеглу, копає землю, штукатурить, будує; в роботі цій є глузд і мета. Каторжний робітник часом навіть захоплюється нею, хоче зробити її ловкіше, спірніше, краще. Та коли б примусити його, скажімо, переливати воду з одного цебра в другий, а з другого в перший, товкти пісок, перетягати купу землі з одного місця на інше й назад,— я гадаю, арештант повісився б за кілька днів або накоїв би тисячу злочинів, щоб хоч умерти, та вийти з такої зневаги, сорому й муки. Зрозуміло, така кара обернулася б на катування, на помсту і була б безглуздою, бо не досягала б жодної розумної мети. А що частка такого катування, безглуздя, зневаги й сорому є неодмінно і в кожній вимушеній роботі, то й каторжна робота незрівнянно тяжча за всяку вільну, саме тим, що вимушена.

Та я вступив до острогу взимку, у грудні, і ще не мав уявлення про літню роботу, вп'ятеро важчу. Взимку ж у нашій фортеці казенних робіт взагалі було мало. Арештанти ходили на Іртиш ламати старі казенні барки, працювали по майстернях, розгрібали попід казенними будівлями сніг, що понаносили бурани, випалювали й товкли алебастр тощо. Зимовий день був недовгий, робота кінчалася скоро, і весь наш люд повертався до острогу рано, а там йому майже не було б чого робити, якби не траплялося якої-такої своєї роботи. Та власну роботу мала якась третина арештантів, а ті всі били байдики,

тинялися без потреби по всіх казармах острогу, лаялися, здіймали між собою інтриги, бешкети, напивалися, якщо набігали якісь грошенята; ночами програвали в карти останню сорочку, і все це з нудьги, від неробства, знічев'я. Згодом я збагнув, що в каторжному житті, опріч позбавлення волі, опріч вимушеної роботи, є ще одна мука, чи не найдошкульніша за всі інші. Це: *примусове загальне співжиття.* Загальне співжиття є, звичайно, й по інших місцях; але до острогу приходять такі люди, що не кожному хотілося б зживатися з ними, і я певен, що кожен каторжний відчував цю муку, хоч здебільшого, звісно, несвідомо.

Також і їжа здалася мені достатньою. Арештанти запевняли, що такої нема в арештантських ротах європейської Росії. Про це я не беруся щось казати, я там не був. До того в багатьох була змога мати й власну їжу. М'ясо коштувало в нас шаг за фунт, влітку три копійки. Та власну їжу заводили тільки ті, в кого були постійні гроші; більшість же каторги їла казенну. Втім, арештанти, хвалячись своєю їжею, казали про самий тільки хліб і благословляли саме те, що хліб у нас спільний, а не видається на вагу. Останнє їх жахало: при видачі на вагу третина людей була б голодна; а в артілі всім вистачало. Хліб наш був якийсь особливо смачний і цим славився в усьому місті. Пояснювали це вдалою будовою острожних печей. А от щі були дуже непривабливі. Їх варили в загальному казані, злегка заправляли крупами, і були вони, надто в буденні дні, рідкі, пісні. Мене вжахнула сила-силенна в них тарганів. Але арештанти були до цього байдужісінькі.

Перші три дні я не ходив на роботу, так велося й з кожним новоприбулим: давали відпочити з дороги. Але другого ж дня мені довелося вийти з острогу, щоб перекуватися. Кайдани мої були неформені, кільчасті, «дрібнодзвін», як називали їх арештанти. Їх носили назовні. Формені ж острожні кайдани, пристосовані до роботи, складалися не з кілець, а з чотирьох залізних прутів, майже в палець завтовшки, з'єднаних один з одним трьома кільцями. Їх треба було надівати під панталони. До серединного кільця прив'язувалося ремінь, що своєю чергою прикріплявся до поясного ременя, який надівали просто на сорочку.

Пам'ятаю перший мій ранок у казармі. В кордегардії біля острожної брами барабан пробив зорю, і хвилин за десять караульний унтер-офіцер став відмикати казарми.

Почали прокидатися. При тьмяному світлі, від шестерикової лойової свічки, підводилися з своїх нар арештанти, тремтячи від холоду. Більшість їх була мовчазна й понура зо сну. Вони позіхали, потягалися й морщили свої тавровані лоби. Деякі хрестилися, інші вже починали сваритися. Задуха була страшенна. Свіже зимове повітря бурхнуло в двері, щойно їх відчинили, і клубами пари пішло по казармі. Біля відер з водою з'юрмилися арештанти; вони брали по черзі коряк, набирали в рот води і вмивали собі руки й обличчя з рота. Воду звечора заготовляв парашник. У кожній казармі, за положенням, був один арештант для прислуги в казармі; його вибирала артіль. Він називався парашником і не ходив на роботу. Він мусив дбати про чистоту в казармі, мити й скребти нари та підлоги, приносити й виносити нічний цебер і доставляти свіжу воду в двоє відер — вранці умиватися, а вдень пити. За коряк, що був один, зараз же почалися сварки.

— Куди лізеш, товпиго! — бурчав один понурий, високий арештант, сухорлявий і смуглявий, з якимись дивовижними випуклостями на своєму голеному черепі, штовхаючи іншого, товстого й присадкуватого, з веселим і рум'яним обличчям.— Постій!

— Чого галасуєш! За постій у нас гроші платять; сам геть! Ач монумент витягся. Тобто ніякісінької тобі, хлопці, фортикультяпності в ньому.

Фортикультяпність справила певний ефект: багато хто засміявся. Того тільки й треба було веселому товстунові, що був, очевидно, в казармі ніби якимсь самохітним блазнем. Високий арештант подивився на нього з глибокою зневагою.

— Корова тільна! — промовив він мовби сам до себе.— Ач од'ївся на острожному чистяку! [1] Радий, що на розговини дванадцятеро поросят вилупить.

— Та ти що за птах такий? — скрикнув той раптом, спаленівши.

— А от і птах!

— Який?

— Такий.

— Який такий?

— Та вже одно слово такий.

— Та який?

---

[1] Чистяком називався хліб із чистого борошна, без домішки. (*Прим. автора*).

Обидва вп'ялися один в одного очима. Товстун чекав на відповідь і стис кулаки, мовби хотів зараз же кинутися в бійку. Я й справді думав, що буде бійка. Для мене все це була новина, і я дивився з цікавістю. Але згодом я довідався, що всі такі сцени були надзвичайно невинні й розігрувались, як у комедії, для загальної потіхи; до бійки ж ніколи майже не доходило. Все це було досить характерне й малювало острожні звичаї.

Високий арештант стояв спокійно й велично. Він відчував, що на нього дивляться й чекають, чи осоромиться він своєю відповіддю, чи ні; що треба було підтримати себе, довести, що він справді птах, та показати, який саме птах. З невимовним презирством скосив він очі на свого супротивника, намагаючись, для більшої образи, поглянути на нього якось через плече, згори вниз, наче він мав його за якусь комашку, і повільно й виразно мовив:

— Каган!

Тобто, що він птах каган. Гучний залп реготу привітав дотепність арештанта.

— Падлюка ти, а не каган! — заревів товстун, відчувши, що зрізався на всіх пунктах, і дійшовши до крайнього шалу.

Та тільки-но сварка стала серйозною, суперечників негайно присадили.

— Чого загалдикали! — закричала на них уся казарма.

— Та ви краще побийтеся, ніж репет здіймати! — прокричав хтось із кутка.

— Атож, гляди, поб'ються! — почулося на відповідь.— У нас люд загонистий, заїдливий, семеро одного не боїмося...

— Та й обидва гарні! Один за фунт хліба в острог прийшов, а другий — глечикова блудня, у баби кисляка вилизав, за те й батога хопив.

— Ну-ну-ну! Годі вам,— закричав інвалід, що жив у казармі для порядку і тому спав у кутку на окремій койці.

— Вода, хлопці! Невалід Петрович прокинувся! Невалідові Петровичу, рідному братикові!

— Брат... Який я тобі брат? Карбованця вкупі не пропили, а брат! — бурчав інвалід, натягаючи в рукави шинель...

Готувалися до перевірки; почало світати; в кухню набилася густа юрба людей, невпрогорт. Арештанти юрмилися в своїх кожухах та в половинчастих шапках біля

хліба, що його різав їм один із кашоварів. Кашоварів вибирали артіллю, до кожної кухні по двоє. У них же зберігався й кухонний ніж різати хліб та м'ясо, на всю кухню один.

По всіх кутках та побіля столів розмістилися арештанти, в шапках, кожухах і підперезані, готові вийти зараз на роботу. Перед деким стояли дерев'яні миски з квасом. У квас кришили хліб і присьорбували. Гамір і галас були нестерпні; проте деякі розсудливо й тихо гомоніли по кутках.

— Дідусеві Антоновичу хліб та сіль, здоров був! — промовив молодий арештант, підсідаючи до нахмуреного й беззубого арештанта.

— Ну, здоров, коли не жартуєш,— промовив той, не зводячи очей і кутуляючи хліб своїми беззубими яснами.

— А я ж, Антоновичу, думав, що ти помер; присяйбогу!

— Ні, спершу ти помри, а я потому...

Я сів біля них. Праворуч від мене розмовляло двоє статечних арештантів, видимо намагаючись зберегти один перед одним свою поважність.

— У мене, надісь, не вкрадуть,— казав один,— я, брат, сам боюсь, коли б чого не вкрасти.

— Ну, та й мене голою рукою не бери: обпечу.

— Та чого обпечеш! Такий же варнак; більше й назвиська нам нема... вона тебе оббере, та й не поклониться. Тут, брат, і моя копієчка умилася. Недавно сама прийшла. Куди з нею подітися? Став проситись до Федькиката: у нього ще в форштадті будинок стояв, у Соломонки-паршивого в жида купив, от що потім ще повісився...

— Знаю. Він у нас позаторік шинкарем сидів, а на прізвисько Гришка — темний кабак. Знаю.

— А от і не знаєш; це інший темний кабак.

— Де б пак не інший! Знати ти товсто знаєш. Та я тобі стільки посередників приведу...

— Приведеш! Ти відкіля, а я чий?

— Чий! Та я ось тебе й бив, та не хвалюся, а то ще чий!

— Ти бив! Та хто мене приб'є, той ще не народився; а хто бив, той у землі лежить.

— Чума бендерська!

— Бодай тебе сибірка замордувала!

— Щоб з тобою турецька шабля розмовляла!..

І пішла лайка.

— Ну-ну-ну! Загаласували! — закричали кругом.— На волі не вміли жити; раді, що тут чистяку доскочили...

Враз угамують. Лаятися, «тюжити» язиком дозволяється. Це почасти й розвага для всіх. Але до бійки не завсіди допустять, і хіба тільки у виняткових випадках вороги поб'ються. Про бійку донесуть майорові; почнеться слідство; приїде сам майор,— одно слово, всім негарно буде, а тому бійки й не допускається. Та й самі вороги лаються більше задля розваги, задля вправи в стилі. Часом самі себе дурять, починають страшенно гарячково, роз'ярено... думаєш: ось кинуться один на одного; зовсім ні: дійдуть до певної точки і зараз розходяться. Спочатку все це мене надзвичайно дивувало. Я умисне навів тут зразок звичайнісіньких каторжних розмов. Не міг я уявити собі попервах, як можна лаятися заради втіхи, мати в цьому забаву, милу вправу, приємність? А втім, не слід забувати й про гонор. Діалектик-лайливець був у пошані. Йому тільки що не аплодували, як акторові.

Ще вчора звечора помітив я, що на мене дивляться косо.

Я вже вспіймав кілька похмурих поглядів. Інші арештанти, навпаки, ходили коло мене, гадаючи, що я приніс гроші. Вони одразу ж стали прислужуватися: почали навчати мене, як носити нові кайдани; добули мені, звісно за гроші, скриньку з замком, щоб сховати в неї вже видані мені казенні речі та трохи моєї білизни, яку я приніс до острогу. Другого ж дня вони в мене вкрали її й пропили. Один із них згодом став вельми відданою мені людиною, хоч і не переставав мене обкрадати при всякій нагоді. Робив це він, нітрохи не бентежачись, майже несвідомо, неначе з обов'язку, і на нього не можна було гніватися.

Між іншим, вони навчили мене, що треба мати свій чай, що непогано мені завести й чайник, а поки що дістали мені на покористування чужий і рекомендували мені кашовара, кажучи, що копійок за тридцять на місяць він готуватиме мені що схочу, коли я побажаю їсти окремо й купуватиму собі провіант... Звісно, вони позичили в мене грошей, і кожен із них самого першого дня приходив позичати разів зо три.

На колишніх дворян взагалі на каторзі дивляться похмуро й неприхильно.

Дарма, що ті вже позбавлені всіх своїх громадянських прав і цілком зрівняні з іншими арештантами,— ареш-

танти ніколи не визнають їх за своїх товаришів. Це робиться навіть не з свідомого упередження, а так, зовсім щиро, несвідомо. Вони щиросердо визнавали нас за дворян, хоч самі ж полюбляли дратувати нас нашим падінням.

— Ні, тепер годі! Стривай! Бувало, Петро через Москву пре, а тепер Петро вірьовки в'є,— і подібні люб'язності.

Вони з любов'ю дивилися на наші страждання, яких ми намагалися їм не показувати. Особливо перепадало нам спочатку на роботі, за те, що в нас не було стільки сили, як у них, і що ми не могли їм цілком допомагати. Нема нічого важчого, як здобути довір'я людей (особливо таких людей) і заслужити їхню любов.

На каторзі було кілька арештантів із дворян. По-перше, чоловіка п'ять поляків. Про них я поговорю колись окремо. Каторжні страшенно не любили поляків, навіть більше, ніж засланців із російських дворян. Поляки (я кажу про самих політичних злочинців) були з ними якось витончено, образливо ввічливі, дуже нетовариські і ніяк не могли приховати перед арештантами своєї до них огиди, а ті розуміли це дуже добре і платили тією ж монетою.

Мені треба було майже два роки прожити в острозі, щоб здобути прихильність декого з каторжан. Та, врешті, більша їх частина мене полюбила і визнала за «гарну» людину.

З російських дворян, опріч мене, було четверо. Один — ниця й підленька істота, страшенно розбещена, шпик і донощик з ремесла. Я чув про нього ще до того, як прийшов ув острог, і з перших же днів урвав з ним усякі зносини. Другий — той самий батьковбивця, що про нього я вже оповідав у своїх записках. Третій був Яким Якимович; рідко бачив я такого дивака, як цей Яким Якимович. Різко відбився він у моїй пам'яті. Був він високий, худорлявий, недоумкуватий, страшенно безграмотний, надзвичайний резонер і акуратний, як німець. Каторжні сміялися з нього; проте деякі навіть боялися зв'язуватися з ним через причепливу, вимогливу й сперечливу його вдачу. Він з першого кроку став з ними запанібрата, лаявся з ними, навіть бився. Чесний він був феноменально. Помітить несправедливість і зараз же втрутиться, хоч би не його була справа. Наївний до краю; він, наприклад, лаючись з арештантами, картав їх часом за те, що вони були злодії, і серйозно переконував їх не красти.

Служив він на Кавказі прапорщиком. Ми зійшлися з ним з першого ж дня, і він зараз же розповів мені свою справу. Почав він на Кавказі ж таки з юнкерів, у піхотному полку, довго тер лямку, нарешті був підвищений до офіцера, і його відправили в якесь укріплення за старшого начальника. Один сусідній мирний князьок запалив його фортецю і вчинив на неї нічний напад; він не вдався. Яким Якимович схитрував і не дав навіть узнаки, що знає, хто злочинець. Справу звернули на немирних, а через місяць Яким Якимович закликав князька до себе, як приятеля, в гості. Той приїхав, нічого не гадаючи. Яким Якимович вишикував свій загін; викривав князька й дорікав йому привселюдно; довів йому, що фортеці запалювати соромно. Тут же прочитав йому найдокладніше напучення, як слід мирному князеві поводитися надалі, і, врешті, розстріляв його, про що негайно й доніс начальству з усіма подробицями. За все це його судили, присудили до страти, але пом'якшили вирок і заслали на Сибір, на каторгу другого розряду, у фортецях, на дванадцять років. Він цілком усвідомлював, що зробив хибно, казав мені, що знав про це й перед розстрілом князька, знав, що мирного треба було судити за законами; але, хоч і знав це, він начеб ніяк не міг збагнути до пуття своєї провини:

— Та даруйте! Адже він запалив мою фортецю? Що ж мені, вклонитися, чи що, йому за це! — казав він мені, відповідаючи на мої заперечення.

Та хоч арештанти й кепкували з дуростї Якима Якимовича, вони все ж шанували його за акуратність і вмілість.

Не було ремесла, що його не знав би Яким Якимович. Він був столяр, швець, черевичник, маляр, золотильник, слюсар, і всього цього вивчився вже на каторзі. Він робив усе самоуком: гляне раз і зробить. Він робив також різні скриньки, кошики, ліхтарики, дитячі забавки і продавав їх у місті. Отже, в нього водилися грошенята, і він зараз же витрачав їх на ще якусь пару білизни, на м'якшу подушку, завів складаний сінничок. Містився він в одній казармі зо мною й багато чим прислужився мені в перші дні моєї каторги.

Виходячи з острогу на роботу, арештанти шикувалися перед кордегардією двома рядами; попереду й позаду арештантів вишиковувалися конвойні солдати з зарядженими рушницями. Виходили: інженерний офіцер, кондуктор та кілька інженерних нижніх чинів, приставів над

роботами. Кондуктор розраховував арештантів і посилав їх партіями куди треба на роботу.

Разом з іншими я рушив до інженерної майстерні. Це була низенька мурована будівля на великому дворі, захаращеному різними матеріалами. Тут були кузня, слюсарня, столярня, малярня тощо. Яким Якимович ходив сюди і працював у малярні, варив оліфу, робив фарби й фарбував столи й меблі під горіх.

Чекаючи на перековку, я розбалакався з Якимом Якимовичем про перші мої враження в острозі.

— Еге, дворян вони не люблять,— зауважив він,— особливо політичних, з'їсти раді; не диво. По-перше, ви й люди інші, на них не схожі, а по-друге, всі вони колись були або поміщицькі, або з військового звання. Самі розміркуйте, можуть вони вас полюбити? Тут, я вам скажу, жити важко. А в російських арештантських ротах іще важче. Ось у нас є звідти, так не нахваляться нашим острогом, наче з пекла в рай перейшли. Не в роботі лихо. Кажуть, там, у першому розряді, начальство не цілком військове, принаймні іншим манером, ніж у нас, поводиться. Там, кажуть, засланий може жити своїм домком. Я там не був, але так говорять. Не голять; у мундирах не ходять; а проте воно й добре, що в нас вони у мундирному вигляді й голені; все-таки порядку більше та й окові приємніше. Та тільки їм це не до вподоби. Та й подивіться, потолоч яка! Один з кантоністів, другий з черкесів, третій з розкольників, четвертий православний мужичок, сім'ю, діток милих покинув дома, п'ятий жид, шостий циган, сьомий не знати хто, і всі вони повинні хоч би там що ужитися разом, погодитися один з одним, їсти з одної миски, спати на одних нарах. Та й воля ж яка: зайвий шматок можна з'їсти тільки крадькома, кожен гріш у чоботи ховати, і все тільки й є, що острог та острог... Хоч не хоч, дур зайде в голову.

Але це я вже знав. Мені особливо хотілося розпитати про нашого майора. Яким Якимович не крився, і, пам'ятаю, враження моє було не зовсім приємне.

Та мені судилося ще два роки прожити під його начальникуванням. Усе, що розповів мені про нього Яким Якимович, як виявилося, була цілковита правда; різниця тільки та, що враження дійсності завсіди дужчі, ніж враження від простої розповіді. Страшна була ця людина саме тому, що така людина була начальником, майже необмеженим, над двомастами душ. Сам він був, власне, гільки безладна й лиха людина, та й годі. На арештантів

він дивився як на своїх природних ворогів, і це була перша й головна його помилка. Він справді мав деякі здібності, але все, навіть і гарне, виступало в ньому в такому спотвореному вигляді. Нестриманий, лихий, він вдирався часом в острог навіть ночами, і якщо помічав, що арештант спить на лівому боці або навзнак, то ранком його карав: «Спи, мовляв, на правому боці, як я наказав». В острозі його ненавиділи й боялися, мов чуми. Обличчя в нього було багрове, злісне. Всі знали, що він був цілком у руках свого денщика, Федьки. А любив він над усе свого пуделя Трезорку і мало не збожеволів з горя, коли Трезорка захворів. Кажуть, що він ридав над ним, як над рідним сином; прогнав одного ветеринара і, своїм звичаєм, мало не побився з ним, та, почувши від Федьки, що в острозі є арештант, ветеринар-самоук, який лікував дуже вдало, негайно покликав його.

— Вируч! Озолочу тебе, вилікуй Трезорку! — закричав він арештантові.

Це був мужик-сибіряк, хитрий, розумний, таки дуже вправний ветеринар, але цілком мужичок.

— Дивлюся я на Трезорку,— розповідав він потім арештантам, проте багато згодом після свого візиту до майора, коли вже всю подію було забуто,— дивлюся: лежить пес на дивані, на білій подушці; і бачу ж, що запалення, що треба б кров пустити, і одужав би пес, ей-ей, правда! та думаю сам собі: «А що як не вилікую, як здохне?» «Ні,— кажу,— ваше високоблагородіє, запізно покликали; коли б учора або позавчора об цій же порі, то вилікував би пса; а тепер не можу, не вилікую...»

Так і загинув Трезорка.

Мені розповідали докладно, як хотіли вбити нашого майора. Був ув острозі один арештант. Він жив у нас уже кілька років і визначався своєю лагідною поведінкою. Помічали також, що він майже ні з ким ніколи не розмовляв. Його так і вважали за якогось юродивого. Він був письменний і цілий останній рік усе читав біблію, читав і вдень і вночі. Коли всі засинали, він підводився опівночі, запалював воскову церковну свічку, вилазив на піч, розгортав книгу й читав до ранку. Одного дня він пішов і заявив унтер-офіцерові, що не хоче йти на роботу. Доповіли майорові, той скипів і прискакав негайно сам. Арештант кинувся на нього з приготованою заздалегідь цеглиною, але промахнувся. Його схопили, судили й покарали. Все подіялося дуже швидко. За три дні він помер у лікарні. Вмираючи, він казав, що не мав

ні на кого зла, а тільки хотів постраждати. Він, проте, не належав до жодної розкольницької секти. В острозі згадували про нього з повагою.

Нарешті мене перекували. Тим часом до майстерні прийшли одна по одній кілька калачниць. Деякі були зовсім маленькі дівчатка. До дійшлого віку вони ходили звичайно з калачами; матері пекли, а вони продавали. Дійшовши віку, вони й далі ходили, але вже без калачів; так майже завсіди велося. Були й не дівчатка. Калач коштував шага, і арештанти майже всі їх розкуповували.

Я помітив одного арештанта, столяра, вже сивенького, але рум'яного, що з усмішкою загравав з калачницями. Перед їх приходом він щойно намотав на шию червоненьку кумачеву хусточку. Одна товста й зовсім ряба молодичка поставила на його верстат свій лоток. Між ними зайшла розмова.

— Чого ж ви вчора не приходили туди? — заговорив арештант з самовдоволеною усмішечкою.

— Оце! Я прийшла, а вас лизень злизав,— відповіла жвава молодичка.

— Нас викликали, а то б ми неодмінно були при місці... А до мене позавчора всі ваші приходили.

— Хто та хто?

— Мар'яшка приходила, Хаврошка приходила, Чекунда приходила, Двогрошева приходила...

— Це що ж? — спитав я Якима Якимовича.— Невже?

— Буває,— відповів він, скромно спустивши очі, бо був людина надзвичайно цнотлива.

Звісно, це бувало, тільки дуже рідко й з величезними труднощами. Взагалі було більше охочих, скажімо, хоч випити, аніж на таку справу, попри весь природний тягар вимушеного життя. До жінок важко було добутися. Треба було вибирати час, місце, умовлятися, призначати побачення, шукати самотини, що було особливо важко, схиляти конвойних, а це було ще важче, і взагалі витрачати прірву грошей, відносно кажучи. Та все ж згодом мені вдавалося часом бувати свідком і любовних сцен. Одного разу, пам'ятаю, влітку були ми втрьох у якомусь сараї на березі Іртиша і протоплювали якусь обпалювальну грубку; конвойні були добрі. Нарешті з'явилися дві «суфлери», як звуть їх арештанти.

— Ну, чого так засиділись? Либонь, у Звіркових? — зустрів їх арештант, що до нього вони прийшли й що давно вже їх ждав.

— Я засиділась? Та ондечки сорока на кілку довше посиділа, ніж я в них,— весело відповіла дівиця.

Це була найбрудніша в світі дівиця. Вона ото й звалася Чекунда. З нею разом прийшла Двогрошева. Ця вже була поза всяким описом.

— І з вами давно не бачились,— казав зальотник, звертаючись до Двогрошевої,— що це ви наче схудли?

— А можливо. Перше я куди товста була, а тепер — от наче голку проковтнула.

— Все по солдатиках?

— Ні, це вже вам про нас лихі люди наклепали; а втім, що ж? Хоч без реберця ходити, та солдатика любити!

— А ви їх киньте, а нас любіть; у нас гроші є...

На довершення картини уявіть собі цього зальотника голеного, в кайданах, смугастого й під конвоєм.

Я попрощався з Якимом Якимовичем і, довідавшись, що мені можна повернутися до острогу, узяв конвойного й пішов додому. Люди вже сходилися. Найперші повертаються з роботи ті, що працюють на загад. Єдиний засіб примусити арештанта працювати старанно, це — дати йому загад. Часом загади дають величезні, і все ж їх кінчають удвічі швидше, ніж коли б примусили працювати аж до обіднього барабана. Скінчивши загад, арештант безборонно йшов додому, і вже ніхто його не спиняв.

Обідають не разом, а як доведеться, хто раніше прийшов; та й кухня не вмістила б усіх разом. Я покуштував щів, та з незвички не міг їх їсти й запарив собі чаю. Ми посідали кінець столу. Зо мною був один товариш, так само, як і я, з дворян.

Арештанти приходили й відходили. А втім, було просторо, ще не всі зібралися. Купка чоловік з п'яти сіла окремо за великим столом. Кашовар насипав їм у дві миски щів і поставив на стіл цілу череп'яну миску із смаженою рибою. Вони щось святкували й їли своє. На нас вони подивилися скоса. Увійшов один поляк і сів поруч з нами.

— Дома не був, а все знаю! — голосно закричав один високий арештант, входячи до кухні й сягнувши зором по всіх присутніх.

Він був років п'ятдесяти, мускулястий і сухорлявий. В обличчі його було щось лукаве й разом веселе. Особливо визначалася його товста, спідня, відвисла губа; вона надавала його обличчю чогось надзвичайно комічного.

— Ну, здоровенькі були! Чого ж не здоровкаєтесь?

Нашим курським! — додав він, сідаючи поряд тих, що їли свою страву.— Хліб та сіль! Стрічайте гостя.

— Та ми, брат, не курські.

— Чи тамбовським?

— Та й не тамбовські. З нас, брат, нема тобі чого взяти. Ти йди до багатого мужика, там проси.

— В пузі, бачте, хлопці, сьогодні в мене Іван-Таскун та Мар'я-Гикавівна; а де він, багатий мужик, живе?

— Та он Газін багатий мужик; до нього й іди.

— Гуляє, хлопці, сьогодні Газін, запив; весь гаман пропиває.

— Карбованців двадцять є,— зауважив інший.— Вигідно, хлопці, шинкарем бути.

— Що ж, не приймете гостя? Ну, то посьорбаємо й казенного.

— Та ти йди проси чаю. Он пани п'ють.

— Які пани, тут нема панів; такі ж, як і ми тепер,— похмуро мовив один арештант, що сидів у кутку. Досі він не сказав ні слова.

— Напився б чаю, та просити совісно: ми з анбіцією,— зауважив арештант з товстою губою, добродушно дивлячись на нас.

— Якщо хочете, а вам дам,— сказав я, запрошуючи арештанта.— Хочете?

— Чи хочу? Та як же не хотіти! — Він підійшов до столу.

— Ач, дома лаптем щі хлептав, а тут чай узнав; панського питва схотілося,— промовив похмурий арештант.

— А хіба тут ніхто не п'є чаю? — спитав я його, але він не удостоїв мене відповіді.

— Ось і калачі несуть. Вшануйте вже й калачиком.

Внесли калачі. Молодий арештант ніс цілу в'язку й розпродував її по острогу. Калачниця віддавала йому десятий калач; на цей калач він і розраховував.

— Калачі, калачі! — кричав він, увіходячи до кухні.— Московські, гарячі! Сам би їв, та грошей треба. Ну, хлопці, останній калач лишився: в кого мати була?

Це звернення до материнської любові розсмішило всіх, і в нього взяли кілька калачів.

— А що, хлопці,— промовив він,— адже Газін сьогодні догуляється до гріха! Їй-богу! Коли гуляти надумав. Гляди, ще восьмиокий приїде.

— Сховають. А що, дуже п'яний?

— Куди! Лихий, чіпляється.

— Ну то догуляється до кулаків...

— Про кого то вони? — спитав я поляка, що сидів поруч мене.

— Це Газін, арештант. Він шинкує тут горілкою. Як нашинкує грошей, то зараз їх пропиває. Він жорстокий і лихий; тверезий, проте, смирний; а як нап'ється, то весь навиворіт: на людей з ножем кидається. Тут уже його приборкують.

— Як же приборкують?

— На нього накидаються чоловік із десять арештантів і починають страшенно бити, аж доки він не знепритомніє, тобто б'ють мало не до смерті. Тоді кладуть його на нари й накривають кожухом.

— Та вони ж можуть його вбити?

— Іншого б убили, але його ні. Він страшенно дужий, дужчий тут за всіх в острозі і найміцніший тілом. Другого ж ранку встає цілком здоровий.

— Скажіть, будь ласка,— розпитував я далі поляка,— адже вони он теж їдять своє, а я п'ю чай. Тим часом вони дивляться, неначе заздрять за цей чай. Що це значить?

— Це не за чай,— відповів поляк.— Вони лютують на вас за те, що ви дворянин і до них не подібні. Багато хто з них хотів би до вас присікатися. Їм би дуже хотілося вас образити, принизити. Ви ще багато побачите тут неприємностей. Тут страшенно важко для всіх нас. Нам з усякого боку найважче за всіх. Треба багато байдужності, щоб до цього звикнути. Ви ще не раз натрапите на неприємності й лайку за чай і за окрему їжу, дарма що тут дуже багато таких, які частенько їдять своє, а декотрі п'ють чай завсіди. Їм можна, а вам зась.

Сказавши це, він підвівся й пішов з-за столу. За кілька хвилин і слова його справдилися...

III. ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Тільки-но пішов М—цький (той поляк, що розмовляв зо мною), як до кухні вдерся зовсім п'яний Газін.

П'яний арештант, серед білого дня, в будень, коли всі повинні були виходити на роботу, при суворому начальнику, що от-от міг приїхати до острогу, при унтер-офіцері, котрий завідував каторжниками і перебував ув острозі невихідно, при караульних, при інвалідах — одно слово, при всьому цьому суворому порядку цілком сплутував

усі уявлення про арештантське життя-буття, що зароджувалися в мені. І довгенько довелося мені прожити в острозі, перше ніж я з'ясував собі всі подібні факти, такі загадкові для мене в перші дні моєї каторги.

Я казав уже, що в арештантів завсіди була власна робота та що ця робота—природна потреба каторжного життя; що, крім цієї потреби, арештант пристрасно любить гроші й цінує їх понад усе, майже нарівні з волею, і що він уже втішений, якщо вони бряжчать у нього в кишені. Навпаки, він сумний, зажурений, турботний і занепадає духом, якщо їх нема, і тоді він готовий і на злодійство, і на що попало, аби тільки їх здобути. Та дарма що в острозі гроші були такою дорогоцінністю, вони ніколи не залежувались у щасливця, який їх мав. Насамперед, важко було їх зберегти, щоб не вкрали або не відібрали. Якщо майор знаходив їх під час раптових обшуків, то зараз же відбирав. Може, він вживав їх на поліпшення арештантської їжі; принаймні їх приносили до нього. Та найчастіш за все їх крали: ні на кого не можна було покластися. Згодом у нас винайшли спосіб зберігати гроші в цілковитій безпеці. Їх віддавали на схов дідові-старовірові, що прийшов до нас із стародубівських слобід, колишніх вєтківців... Але не можу втерпіти, щоб не сказати про нього кілька слів, хоч і відхиляюсь від оповіді.

Це був дідок років шістдесяти, маленький, сивенький. Він гостро вразив мене з першого погляду. Він був такий не подібний до інших арештантів: щось таке спокійне й тихе було в його погляді, що, пам'ятаю, я з якоюсь особливою приємністю дивився на його ясні, світлі очі, оточені дрібними променястими зморщечками. Часто розмовляв я з ним і рідко зустрічав таку добру, благодушну істоту в моєму житті. Прислали його за надзвичайно важливий злочин. Між стародубівськими старообрядцями стали з'являтись навернуті до православ'я. Уряд дуже заохочував їх і вживав усіх зусиль до дальшого навернення й інших незгодних. Старий разом з іншими фанатиками вирішив «стояти за віру», як він висловлювався. Почали будувати єдиновірську церкву, а вони спалили її. Як одного з призвідників, діда заслали на каторжну роботу. Був він заможний, міщанин-торговець; дома покинув дружину, дітей; але з твердістю пішов на заслання, бо в засліпленні своєму вважав його «мукою за віру». Проживши з ним якийсь час, ви мимохіть запитали б себе: як могла ця смиренна, лагідна, мов дитя, людина бути бунтівником? Я кілька разів заходив із ним

у розмову «про віру». Він не поступався нічим із своїх переконань; але ніколи жодної злості, жодної ненависті не було в його запереченнях. А тим часом він зруйнував церкву і не відмагався цього. Здавалось, що, за своїми переконаннями, він мусив би свій вчинок і прийняті за нього «муки» вважати за славне діло. Та хоч як я в нього вдивлявся, хоч як вивчав його, ніколи й найменшої ознаки пихи або гордощів не помічав я в ньому. Були у нас в острозі й інші старообрядці, здебільшого сибіряки. То були люди дуже розвинені, хитрі мужики, надзвичайні начотчики і буквоїди і по-своєму сильні діалектики; люди гордовиті, зарозумілі, лукаві й нетерпимі надзвичайно. Зовсім інша людина був дід. Начотчик, може, більший за них, він ухилявся від суперечок. Вдачі був дуже товариської. Він був веселий, часто сміявся — не тим грубим, цинічним сміхом, яким сміялися каторжні, а ясним, тихим сміхом: в ньому було багато дитячої простодушності, і він якось особливо личив сивині. Можливо, я помиляюсь, але мені здається, що зо сміху можна пізнати людину, і якщо вам з першої зустрічі приємний сміх когось із зовсім не знайомих людей, то сміливо кажіть, що це людина гарна. В цілому острозі дід здобув загальну повагу і нітрохи нею не пишався. Арештанти називали його дідусем і ніколи його не кривдили. Я почасти зрозумів, який міг він мати вплив на своїх одновірців. Але попри видиму твердість, з якою він переживав свою каторгу, в ньому крилась глибока, невиліковна журба, яку він намагався приховувати від усіх. Я жив із ним в одній казармі. Якось уночі, години о третій, я прокинувся і почув тихий, стриманий плач. Дід сидів на печі (тій самій, на якій перше від нього ночами молився арештант, що зачитався й що хотів убити майора) і молився з своєї рукописної книги. Він плакав, і я чув, як він казав часом: «Господи, не покинь мене! Господи, укріпи мене! Діточки мої маленькі, діточки мої милі, ніколи вже нам не побачитися!» Не можу розказати, як мені стало сумно. Ось оцьому дідові помалу-малу майже всі арештанти почали віддавати свої гроші на схов. На каторзі трохи не всі були злодії, проте раптом усі чомусь упевнились, що дід ніяк не може вкрасти. Знали, що він кудись ховав доручені йому гроші, але то було таке потаємне місце, що ніхто не міг їх знайти. Згодом мені та декому з поляків він відкрив свою таємницю. В одній із паль був сучок, видимо твердо зрощений із деревом. Але він виймався, і в дереві виявилась велика заглибина. Отуди дідусь і хо-

вав гроші, а потім знову закладав сучок, і ніхто ніколи не міг нічого знайти.

Та я відхилився від оповіді. Я спинився на тому: чому в кишені в арештанта не залежувалися гроші. Крім труднощів уберегти їх, була в острозі така нудьга, а арештант, з натури своєї, так жадає волі, й істота він, через соціальне своє становище, така легковажна й безладна, що його, природно, тягне раптом «розійтися на всі», загуляти на весь капітал, з галасом і музикою, так, щоб забути, хоч на хвилину, нудьгу свою. Аж чудно було бачити, як хтось із них працює, не розгинаючи шиї, часом по кілька місяців, єдино для того, щоб одного дня прогайнувати весь заробіток, геть увесь, а тоді знову, до нової гульні, кілька місяців кряжити над роботою. Багато хто з них любив заводити собі обновки, і неодмінно партикулярні: які-небудь неформені, чорні штани, піддьовки, сибірки. Дуже поширені були також ситцеві сорочки та пояси з мідними бляхами. Чепурно вбиралися в свята, і вичепурений неодмінно, бувало, пройде по всіх казармах показати себе всьому світові. Вдоволення такого ферта доходило до дитинності; та й багато в чому арештанти були цілковиті діти. Правда, всі ці гарні речі якось раптом зникали від хазяїна, іноді того ж таки вечора їх застановляли й спускали за безцінь. Втім, гульня розгорталася повільно. Пристосовували її звичайно або до святкових днів, або до днів того, хто гуляв. Арештант-іменинник, підвівшись уранці, ставив перед образом свічку й молився, тоді добре вбирався і замовляв собі обід. Купували м'ясо, рибу, робили сибірські пельмені; він наїдався як віл, майже завсіди сам, рідко запрошуючи товаришів поділити його трапезу. Далі з'являлась і горілка; іменинник напивався як чіп і неодмінно ходив по казармах, похитуючись і спотикаючись, намагаючись показати всім, що він п'яний, що він «гуляє», і тим заслужити загальну пошану. Всюди в російському народі почувається до п'яного певна симпатія; а в острозі до того, хто загуляв, ставилися навіть з повагою. В острожній гульбі був своєрідний аристократизм. Розвеселившись, арештант неодмінно наймав музику. Був ув острозі один полячок із втікачів-солдатів, дуже паскудненький, але він грав на скрипці і мав при собі інструмент — усе своє добро. Ремесла він не знав ніякого і тим тільки й промишляв, що наймався до тих, хто гуляв, грати веселі танці. Обов'язком його було невідхідно простувати за своїм п'яним хазяїном із казарми в казарму й цигикати

на скрипці щосили. Часто на обличчі його виникала нудьга, туга. Але сердите: «Грай, гроші взяв!» — примушувало його знову цигикати й цигикати. Арештант, починаючи гуляти, міг бути твердо певен, що коли вже він дуже переп'ється, то його неодмінно доглянуть, вчасно покладуть спати і завсіди кудись сховають при появі начальства, і все це цілком безкорисливо. З свого боку, унтерофіцер та інваліди, що жили для порядку в острозі, могли бути теж цілком спокійні: п'яний не міг зняти ніякого розгардіяшу. За ним наглядала вся казарма, і якби він загаласував, забунтував — його зараз би приборкали, навіть просто зв'язали б. А тому нижче острожне начальство дивилося на пиятику крізь пальці та й не хотіло її помічати. Воно дуже добре знало, що коли не дозволить горілки, то буде й гірше. Але де ж добували горілку?

Горілку купували в острозі ж таки у так званих шинкарів. Їх було кілька чоловік, і торгівлю свою вони провадили безупинно й успішно, хоча тих, що п'ють та «гуляють», було взагалі небагато, бо на гульбу треба було грошей, а гроші арештантські добувати було важко. Торгівля починалася, провадилася й розвивалася досить оригінально. Певний арештант, скажімо, не має ремесла й не бажає працювати (такі бували), але хоче мати гроші, і до того він людина нетерпляча, хоче хутко нажитися. В нього є трохи грошей на початок, і він вирішує торгувати горілкою: справа смілива, пов'язана з великим ризиком. Можна було за неї відпокутувати спиною і разом позбутися товару й капіталу. Та шинкар на те зважується. Грошей у нього спочатку небагато, отже, за першим разом він сам проносить до острогу горілку і, звичайно, вигідно її збуває. Він повторює спробу вдруге, втретє, і якщо не піймається начальству, то швидко розторговується і аж тоді тільки засновує справжню торгівлю на широких засадах: робиться антрепренером, капіталістом, тримає агентів і помічників, ризикує куди менше, а наживається дедалі більше. Ризикують за нього помічники.

В острозі завсіди буває багато людей, які промоталися, програлися, прогуляли все до копійки, людей без ремесла, жалюгідних і обідраних, але обдарованих до певної міри сміливістю й рішучістю. У таких людей лишається цілою, як їхній капітал, сама тільки спина; вона може ще до чогось придатися, і от гуляка, промотавшись, і наважується пустити в оборот цей останній капітал. Він іде до антрепренера й наймається до нього про-

носити в острог горілку; в багатого шинкаря таких наймитів кілька. Десь поза острогом існує така людина — з солдатів, з міщан, часом навіть дівка,— котра на антрепренерові гроші й за певну премію, порівняно чималеньку, купує в шинку горілку й ховає її десь у потайному місці, куди арештанти приходять на роботу. Мало не завсіди постачальник насамперед випробовує, чи добра горілка, і відпите — безжально надолужує водою: хочеш бери, хочеш не бери, а арештантові й не можна бути надто розбірливим: і те гаразд, що ще не зовсім пропали його гроші і доставлена горілка, хоч яка там є, та все ж горілка. До цього-от постачальника й приходять з бичачими кишками пронощики, що їх наперед вказує йому острожний шинкар. Кишки ті спершу промивають, тоді наливають водою і таким чином зберігають їх вологими й розтяжними, які вони є спочатку, щоб згодом вони були здатні прийняти горілку. Наливши кишки горілкою, арештант обв'язує їх круг себе, по змозі в найпотайніших місцях свого тіла. Зрозуміло, при цьому виявляється вся спритність, вся злодійська хитрість контрабандиста. Його честь певною мірою зачеплена; йому треба обдурити і конвойних, і караульних. Він їх дурить: у добрячого злодія конвойний, часом який-небудь рекрутик, завсіди прогавить. Конвойного, звісно, наперед вивчають; береться також до уваги час, місце роботи. Арештант, скажімо, пічник, полізе на піч: хто побачить, що він там діє? Не лізти ж за ним і конвойному. Підходячи до острогу, арештант бере в руки монетку — п'ятнадцять або двадцять копійок сріблом, про всяк випадок, і чекає під брамою єфрейтора. Кожного арештанта, що повертається з роботи, караульний єфрейтор оглядає кругом і обмацує, а тоді вже відмикає йому двері острогу. Пронощик горілки звичайно плекає надію, що постидаються надто докладно обмацувати його в деяких місцях. Та часом пролаза єфрейтор добирається й до цих місць і намацує горілку. Тоді лишається один останній засіб: контрабандист мовчки й нишком від конвойного суне в руки єфрейторові затаєну в руці монетку. Трапляється, що після такого маневру він проходить в острог щасливо і проносить горілку. Та іноді маневр не вдається, і тоді доводиться платитися своїм останнім капіталом, тобто спиною. Доповідають майорові, капітал січуть, і січуть боляче, горілку відбирають у казну, і контрабандист приймає все на себе, не виказуючи антрепренера, але, завважмо, не тому, щоб гидував доносом, а єдино тому,

що донос йому невигідний: його все-таки висікли б; уся втіха була б та, що їх висікли б обох. Але антрепренер йому ще потрібен, хоча, за звичаєм та й за попереднім договором, контрабандист за висічену спину не дістає від антрепренера ні шеляга. Що ж до доносів взагалі, то вони звичайно процвітають. В острозі донощик не зазнає найменшої зневаги; обурення на нього навіть немислиме. Його не цураються, з ним приятелюють; отже, коли б ви стали в острозі доводити всю гидотність доносу, то вас би зовсім не зрозуміли. Отой арештант із дворян, розбещений і підлий, що з ним я урвав усі відносини, приятелював з майорським денщиком Федькою і був у нього за шпика, а той переказував усе почуте від нього про арештантів майорові. У нас усі це знали, і нікому ніколи й на думку навіть не спало покарати або хоч зробити докір негідникові.

Та я відхилився вбік. Буває, звісно, що горілку проносять і щасливо; тоді антрепренер приймає принесені кишки, заплативши за них гроші, й починає розраховувати. За розрахунком виходить, що товар уже коштує йому дуже дорого; то для більших баришів він переливає його ще раз, розводячи знову водою мало не навпіл, і, цілком приготувавшись у такий спосіб, жде покупця. Першого ж свята, а часом і в будень, покупець з'являється: це арештант, який працював кілька місяців, мов віл на корді, і збив копійчину, щоб пропити все в заздалегідь визначений для того день. Цей день, ще задовго до того, як він настав, ввижався сердешному трудівникові і вві сні, і в щасливих мріях за роботою та чарівністю своєю підтримував дух його на нудному шляху острожного життя. І ось, врешті, зоря ясного дня з'являється на сході; гроші зібрано, не відібрано, не вкрадено, і він несе їх шинкареві. Той спершу подає йому горілку по змозі чисту, тобто всього тільки двічі розведену; але в міру надпивання з пляшки все надпите негайно надолужується водою. За чашку горілки платиться вп'ятеро, вшестеро більше, ніж у шинку. Можна уявити собі, скільки треба випити таких чашок і скільки заплатити за них грошей, щоб напитися! Та через те, що арештант відзвичаївся пити, й через те, що перед тим не вживав горілки, він хмеліє досить швидко і п'є звичайно аж доти, доки не проп'є всіх своїх грошей. Тоді йдуть у хід усі обновки: шинкар водночас і лихвар. Спершу приносять до нього новозаведені партикулярні речі, потім доходить і до старого мотлоху, а нарешті, й до казенних речей. Пропивши все, до

останньої ганчірки, п'яниця ляга̀є спати, а другого дня, прокинувшись з неминучою тріскотнявою в голові, марно просить у шинкаря бодай ковток горілки на похмілля. Журно переносить він знегоду і того ж дня береться знову до роботи та й працює знову кілька місяців, не розгинаючи шиї, мрійно згадуючи про щасливі гульбощі, що безповоротно пішли у віки, і поволеньки починаючи набиратися духу й дожидати нових таких же гульбощів, які ще далеко, але які все ж прийдуть колись своєю чергою.

Що ж до шинкаря, то, наторгувавши, врешті, величезну суму, кілька десятків карбованців, він востанне заготовляє горілку і вже не розводить її водою, бо призначає її для себе; годі торгувати; час і самому посвяткувати! Починається гульня, пиття, їда, музика. Кошти великі; задобрюється навіть і ближче, нижче острожне начальство. Гульня іноді триває по кілька днів. Заготовлена горілка, зрозуміло, незабаром випивається; тоді гуляка йде до інших шинкарів, які вже чекають на нього, і п'є доти, поки не проп'є всього до копійки. Хоч як оберігають арештанти гуляку, та він часом потрапляє на очі вищому начальству, майорові або караульному офіцерові. Його беруть до кордегардії, забирають його капітали, якщо знайдуть їх на ньому, і, нарешті, січуть. Стріпнувшись, він приходить назад в острог і за кілька днів знову береться до шинкарювання. Деякі з гуляк, звісно багатенькі, мріють і про прекрасну стать. За великі гроші вони іноді потай пробираються, замість роботи, кудись із фортеці на форштадт, в супроводі підкупленого конвойного. Там, в якомусь відлюдному будиночку десь по сам край міста, влаштовується бенкет на всю губу і вгачуються справді великі суми. За гроші й арештантом не гребують; а конвойного підбирають якось заздалегідь, із знанням справи. Звичайно такі конвойні самі — майбутні кандидати в острог. А втім, за гроші все можна зробити, і такі мандри мало не завсіди лишаються не викриті. Слід додати, що й трапляються вони дуже рідко: на це треба багато грошей, і аматори прекрасної статі удаються до інших засобів, цілком безпечних.

Ще з перших днів мого острожного життя один молодий арештант, надзвичайно гарненький хлопчик, мене особливо зацікавив. Звали його Сироткін. Був він багато чим досить загадкова істота. Передусім мене вразило його прекрасне обличчя; йому було не більше двадцяти трьох років. Перебував він в особливому відділенні,

тобто в безстроковому, отже, вважався одним з найважливіших військових злочинців. Тихий і лагідний, він розмовляв мало, рідко сміявся. Очі в нього були голубі, риси правильні, личко чистеньке, ніжне, волосся русяве. Навіть напівголена голова мало його спотворювала: такий він був гарненький хлопчик. Ремесла він не мав жодного, проте гроші добував хоч потроху, але часто. Був він помітно ледачий, ходив неохайний. Хіба хто інший вбере його гарно, часом навіть у червону сорочку, і Сироткін, видимо, радий з обновки: ходить по казармах, себе показує. Він не пив, у карти не грав, майже ні з ким не сварився. Ходить, бувало, за казармами — руки в кишенях, смирний, задуманий. Про що він міг думати, важко було й уявити собі. Гукнеш його іноді, з цікавості, спитаєш про що-небудь, він зараз же відповість і навіть якось шанобливо, не по-арештантському, але завсіди коротко, небалакуче; дивиться ж на вас, як десятирічна дитина. Заведуться в нього гроші,— він не купить собі чогось потрібного, не віддасть куртки полагодити, не заведе чобіт нових, а купить калачика, пряничка й з'їсть,— наче йому всього якихось сім літ. «Ех ти, Сироткін,— кажуть, бувало, йому арештанти,— сирота ти казанська, святий та божий!» У неробочий час він звичайно блукає по чужих казармах; майже всі щось своє роблять, самому йому робити нічого. Скажуть йому щось, майже завсіди глузливе (з нього та його товаришів таки часто глузували),— він, слова не мовивши, повернеться і йде до іншої казарми; а іноді, як уже дуже поглузують з нього, почервоніє. Часто я думав: за віщо ця смирна, простодушна істота опинилася в острозі? Якось я лежав у лікарні, в арештантській палаті. Сироткін теж був хворий і лежав біля мене; одного разу надвечір ми з ним розговорилися; він зненацька захопився і, до слова прийшлося, розповів мені, як його віддавали в солдати, як, проводжаючи його, плакала над ним його мати і як важко було йому в рекрутах. Він додав, що ніяк не міг витерпіти рекрутського життя: бо там усі були такі сердиті, суворі, а командири майже завсіди були з нього невдоволені...

— Як же скінчилося? — спитав я.— За віщо ж ти сюди потрапив? Та ще в особливе відділення... Ой ти, Сироткін, Сироткін!

— Та я, Олександре Петровичу, всього рік пробув у батальйоні; а сюди прийшов за те, що Григорія Петровича, мого ротного командира, вбив.

— Чув я це, Сироткін, та не вірю. Ну, кого ти міг убити?

— Так вийшло, Олександре Петровичу. Дуже вже мені важко стало.

— Та як же ж інші рекрути живуть? Звичайно, важко спочатку, а потім звикають, і, дивишся, виходить славний солдат. Тебе, мабуть, мати розпестила; пряничками та молочком до вісімнадцяти років годувала.

— Матуся мене, правда, дуже любила. Коли я в некрути пішов, вона після мене злягла та, чути, й не вставала... Дуже вже мені гірко наостанку в некрутстві стало. Командир незлюбив, за все карає,— а й за що? Я всім корюся, живу як слід; горілки не п'ю, нічого собі не позичаю; а це вже погане діло, Олександре Петровичу, коли людина щось позичає. Всі кругом такі жорстокосерді,— сплакнути нема де. Підеш, бувало, куди за ріг та там і поплачеш. От і стою я одного разу в караулі. Вже ніч; поставили мене на варті, на абвахті, біля сішок. Вітер; осінь була, а темінь така, що хоч в око стрель. І так тоскно, тоскно мені стало! Взяв я рушницю до ноги, штик відімкнув, поклав поруч; скинув правий чобіт, дуло наставив собі в груди, наліг на нього і великим пальцем ноги спустив курок. Дивлюсь — осічка! Я оглянув рушницю, прочистив запал, пороху нового підсипав, кремінець оббив і знов до грудей приставив. І що ж? Порох спалахнув, а пострілу знову нема! Що ж це, думаю? Узяв я взув чобіт, штик примкнув, мовчу й ходжу собі. Отут я й поклав це діло зробити: хоч куди хоч, тільки геть з некрутства! За півгодини їде командир; головним рундом правив. Просто на мене: «Хіба так стоять у караулі?» Я взяв рушницю на руку та й загнав у нього штик по саме дуло. Чотири тисячі пройшов, та й сюди, в особливе відділення...

Він не брехав. Та й за що ж його прислали б в особливе відділення? Звичайні злочини караються багато легше. Втім, сам Сироткін тільки й був з-поміж усіх своїх товаришів такий вродливий. Що ж до інших, подібних до нього, яких було в нас усіх чоловік до п'ятнадцяти, то навіть чудно було дивитися на них; тільки двоє-троє облич були ще непогані; інші ж усі такі клаповухі, бридкі, нечупари; деякі навіть сиві. Якщо дозволять обставини, я колись скажу про всю цю купку докладніше. А Сироткін часто приятелював з Газіним, отим самим, з приводу якого я почав цей розділ, згадавши, що він п'яний

вдерся до кухні й що це сплутало мої первісні уявлення про острожне життя.

Цей Газін був жахлива істота. Він справляв на всіх страшне, тяжке враження. Мені завсіди здавалося, що нічого не могло бути лютішого, страхітливішого за нього. Я бачив у Тобольську лихозвісного своїми злочинствами розбійника Каменєва, бачив потім Соколова, підсудного арештанта, з втікачів-солдатів, страшного вбивцю. Але жоден із них не справляв на мене такого огидного враження, як Газін. Мені часом уявлялося, що я бачу перед себе велетенського, гігантського павука, з людину завбільшки. Він був татарин; неймовірно сильний, сильніший за всіх в острозі; зросту вище середнього, будови геркулесівської, з потворною, непропорційно великою головою; ходив сутулувато, дивився спідлоба. В острозі кружляли про нього дивні чутки: знали, що він був з військових; але арештанти гомоніли поміж себе,— не знаю, чи правда тому,— що він утік з Нерчинська; на Сибір його засилали вже не раз, тікав не раз, міняв ім'я і, врешті, потрапив до нашого острогу, в особливе відділення. Розповідали також про нього, що він перше любив різати маленьких дітей, єдино для втіхи: заведе дитину кудись у відлюдне місце, спочатку налякає її, змучить і, вже цілком натішившись жахом і трепетом маленької жертви, заріже її тихо, повільно, з насолодою. Можливо, що це все й вигадували, через те загальне важке враження, що його справляв собою на всіх Газін, проте всі ці вигадки якось приставали до нього, були до лиця. А тим часом в острозі він поводився, не п'яний, у звичайний час, дуже розсудливо. Був завсіди тихий, ні з ким ніколи не сварився й уникав сварок, та це немовби з презирства до інших, немовби вважаючи себе вищим за всіх інших; розмовляв дуже мало і був начеб умисне відлюдкуватий. Всі рухи його були повільні, спокійні, самовпевнені. По очах його було видно, що він дуже недурний і надзвичайно хитрий; але щось пихато-глузливе й жорстоке було завсіди на обличчі його і в усмішці. Він торгував горілкою і був ув острозі одним із найзаможніших шинкарів. Але разів зо два на рік йому доводилося напиватися самому п'яним, і ось тут виявлялася вся звірячість його натури. Хмелію-чи поволі, він спершу починав зачіпати людей насмішками, дошкульними, розрахованими й немов давно заготовленими; нарешті, захмелівши зовсім, він страшенно розлютовувався, хапав ніж і кидався на людей. Арештанти знали його жахливу силу, розбігалися від нього й хова-

лися; він кидався на першого-ліпшого зустрічного. Та незабаром знайшли спосіб справлятися з ним. Чоловік десять з його казарми кидалися раптом на нього всі разом і починали бити. Не можна уявити собі нічого більш жорстокого, як це биття: його били в груди й під груди, під серце, в живіт; били багато й довго і кидали тільки тоді, як він непритомнів і ставав мов мертвий. Іншого не наважилися б так бити: так бити — значило вбити, але тільки не Газіна. Після биття його, зовсім бездушного, загортали в кожух і відносили на нари. «Відлежиться, мовляв!» І справді, ранком він підводився майже здоровий і мовчки й понуро виходив на роботу. І щоразу, коли Газін напивався п'яний, в острозі всі вже знали, що день неодмінно скінчиться для нього побоями. Та й сам він знав це і все-таки напивався. Так тривало кілька років. Нарешті помітили, що Газін починає піддаватися. Він став скаржитися на різні болі, став помітно чевріти; все частіше й частіше ходив у госпіталь. «Піддався-таки!» — гомоніли поміж себе арештанти.

Він увійшов до кухні в супроводі того паскудненького полячка з скрипкою, що його звичайно наймали гуляки для повноти своєї розваги, і спинився серед кухні, мовчки й уважно озираючи всіх присутніх. Усі замовкли. Нарешті, побачивши тоді мене і мого товариша, він злісно й глузливо подивився на нас, самовдоволено усміхнувся, щось ніби зміркував про себе і, дуже похитуючись, підійшов до нашого столу.

— А дозвольте спитати,— почав він (він розмовляв по-російському),— ви з яких доходів зволите тут розпивати чаї?

Я мовчки перезирнувся з моїм товаришем, розуміючи, що найкраще за все мовчати й не відповідати йому. З першого заперечення він би розлютився.

— Виходить, у вас гроші є? — допитував він далі.— Виходить, у вас грошей купа, га? А хіба ви того на каторгу прийшли, щоб чаї розпивати? Ви чаї розпивати прийшли? Та кажіть же, бодай вас!..

Але бачачи, що ми вирішили мовчати й не помічати його, він побагровів і затремтів від шалу. Біля нього, в кутку, стояв великий лоток, куди складали весь нарізаний на обід або на вечерю арештантам хліб. Лоток був такий великий, що в ньому вміщалося хліба для половини острогу; тепер же він стояв порожній. Газін ухопив його обома руками й змахнув над нами. Ще трохи, і він би розчерепив нам голови. Дарма що вбивство або намір убити

загрожував надзвичайними неприємностями всьому острогу: почалися б слідство, обшуки, посилення суворих порядків, отже, арештанти щосили намагалися не доводити себе до таких загальних крайностей,— все ж тепер усі принишкли й вичікували. Жодного слова на захист нас! Жодного крику на Газіна! Отака велика була в них ненависть до нас! Їм, як видно, приємне було наше небезпечне становище... Та скінчилося все щасливо: тільки-но він хотів опустити лоток, хтось крикнув із сіней:

— Газін! Горілку вкрали!..

Він грякнув лотком об підлогу і, як божевільний, кинувся з кухні.

— Ну, бог спас! — говорили поміж себе арештанти. І довго ще казали вони це.

Я не міг дізнатися потім, чи була ця звістка про крадіж горілки правдива, а чи слушно вигадана, на порятунок нам.

Увечері, вже поночі, перед тим як замкнуть казарми, я ходив біля паль, і тяжка журба посіла мою душу; ніколи згодом я не відчував такої журби за все моє острожне життя. Тяжко переносити перший день ув'язнення будь-де: чи в острозі, чи в казематі, чи на каторзі... Але, пам'ятаю, найбільше цікавила мене одна думка, що потім невідчепно напосідалася на мене весь час мого життя в острозі,— думка почасти нерозв'язна, нерозв'язна для мене й тепер: це про нерівність покарання за одні й ті самі злочини. Щоправда, й злочинів не можна порівняти одного з одним, навіть приблизно. Наприклад: і один, і другий убили людину; зважено всі обставини обох справ; і в тій, і в тій справі виходить майже одна кара. А тим часом подивіться, як різняться злочини. Один, приміром, зарізав людину так, за ніщо, за цибулину: вийшов на дорогу, зарізав мужика проїжджого, а в нього й усього одна цибулина. «Що ж, батьку! Ти мене посилав на здобич: ось я мужика зарізав і саму цибулину знайшов».— «Дурню! Цибулина — вже копійка! Сто душ — сто цибулин, от тобі й карбованець!» (Острожна легенда). А другий убив, боронячи від похітливого тирана честь нареченої, сестри, дочки. Один убив, бувши бродягою, обложений цілим полком сищиків, захищаючи свою волю, життя, нерідко вмираючи від голодної смерті; а другий ріже маленьких дітей з приємності різати, почувати на своїх руках їхню теплу кров, натішитися їхнім страхом, їхнім останнім голубиним трепетом під самим ножем. І що ж? І той, і той ідуть на ту саму каторгу,

Щоправда, є варіації в строках присуджених кар. Але варіацій цих порівняно небагато; а варіацій в одному й тому самому роді злочинів — безліч. Що вдача, то й варіація. Та припустімо, що примирити, стерти цю різницю неможливо, що це свого роду нерозв'язна задача — квадратура кола, припустімо так! Але коли б навіть цієї нерівності й не було,— погляньте на іншу різницю, на різницю в самих наслідках кари... Ось людина, яка на каторзі чевріє, тане, мов свічка; і ось інша, котра до каторги й не знала навіть, що є на світі таке превеселе життя, такий приємний клуб хвацьких товаришів. Еге, приходять до острогу й такі. Ось, приміром, людина освічена, з розвиненим сумлінням, з свідомістю, з серцем. Самий біль власного її серця, раніш за всякі кари, вб'є її своїми муками. Ця людина сама себе засудить за свій злочин нещадніше, безжальніше, ніж найгрізніший закон. А ось поруч з нею інша, що за всю каторгу й разу навіть не подумає про вбивство, яке вчинила. Вона навіть вважає себе правою. А бувають і такі, котрі навмисне чинять злочини, щоб тільки потрапити на каторгу і тим звільнитися від незрівнянно більш каторжного життя на волі. Там людина жила до краю принижена, ніколи не наїдалася досита і працювала на свого антрепренера з ранку до ночі; а на каторзі робота легша, ніж дома, хліба вдосталь і такого, якого людина ще й не бачила; святами м'ясо, є подаяння, є можливість заробити копійчину. А товариство? Люд пройда, спритний, усе знає; і ось людина дивиться на своїх товаришів із шанобливим подивом; вона ще ніколи не бачила таких; вона вважає їх за найвище товариство, яке тільки може бути на світі. Невже кара для цих двох однаково відчутна? А втім, чого морочитися нерозв'язними питаннями! Б'є барабан, час по казармах.

IV. ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Почалася остання перевірка. Після цієї перевірки замикали казарми, кожну осібним замком, і арештанти лишалися замкнені аж до світу.

Перевірку провадив унтер-офіцер з двома солдатами. Для цього арештантів шикували часом надворі, і приходив караульний офіцер. Але частіше всю цю церемонію відбували хатнім способом: перевіряли по казармах. Так було й тепер. Перевіряльники часто помилялись, збивалися

з ліку, ішли і знов поверталися. Нарешті, сердешні караульні долічилися до бажаного числа й замкнули казарму. В ній містилося чоловік до тридцяти арештантів, збитих досить тісно на нарах. Спати було ще рано. Кожен, очевидно, мусив щось робити.

З начальства в казармі лишався тільки сам інвалід, про якого я вже згадував раніше. В кожній казармі був також старший з арештантів, якого призначав сам плацмайор, за гарну, зрозуміло, поведінку. Дуже часто траплялося, що й старші попадалися на серйозних вчинках; тоді їх сікли, негайно розжалували в молодші і заміняли іншими. В нашій казармі старшим був Яким Якимович, котрий, на мій подив, не раз покрикував на арештантів. Арештанти відповідали йому звичайно глузуванням. Інвалід був розумніший за нього і ні до чого не втручався, а якщо й траплялося йому коли порушити язиком, то не більше як з пристойності, для годиться. Він мовчки сидів на своїй койці й шив чоботи. Арештанти майже зовсім на нього не зважали.

Цього першого дня мого острожного часу я зробив одне спостереження і згодом пересвідчився, що воно правдиве. А саме: що всі неарештанти, хоч би хто вони були, починаючи з тих, хто мав безпосередній зв'язок з арештантами, як-от: конвойних, караульних солдатів, і до всіх взагалі, хоч чимось причетних до каторжного побуту,— якось перебільшено дивляться на арештантів. Наче вони кожну мить стурбовано чекають, що арештант ні-ні та й кинеться на когось із них з ножем. Але що особливо варте уваги — самі арештанти усвідомлювали, що їх бояться, і це, видимо, надавало їм чогось подібного до куражу. А тим часом найкращий начальник для арештантів буває саме той, що їх не боїться. Та й взагалі, невважаючи на кураж, самим арештантам багато приємніше, коли до них мають довіру. Цим їх можна навіть привернути до себе. За моє острожне життя траплялося, хоч і надзвичайно рідко, що хтось із начальства заходив до острогу без конвою. Треба було бачити, як це вражало арештантів, і вражало з гарного боку. Такий безстрашний відвідувач усякчас викликав до себе повагу, і коли б навіть справді могло статися щось погане, то при ньому воно б не сталося. Страх перед арештантами існує всюди, де тільки є арештанти, і, далебі, не знаю, з чого власне він виникає. Деяка підстава для нього, звісно, є, починаючи від зовнішнього вигляду арештанта, визнаного розбійника; крім того, кожен,

хто підходить до каторги, почуває, що вся ця купа людей зібралася тут не своєю охотою та що ніякими заходами живої людини не можна зробити трупом: вона лишиться з почуттями, з жадобою помсти й життя, з пристрастями й з потребами вдовольнити їх. Та все ж я цілком певен, що боятися арештантів нема чого. Не так легко й не так скоро кидається людина з ножем на іншу людину. Одно слово, якщо й можлива небезпека, якщо вона й буває коли, то такі нещасні випадки дуже нечасті, і можна просто зробити висновок, що вона незначна. Зрозуміло, я кажу тепер тільки про арештантів рішених, серед котрих є навіть багато таких, які раді, що добулися, нарешті. до острогу (таке гарне буває іноді життя нове!), отже, схильні жити спокійно й мирно; та, крім того, й справді неспокійним з-поміж своїх самі не дадуть багато куражитися. Кожен каторжний, хоч який сміливий та зухвалий, боїться всього на каторзі. А підсудний арештант — інша річ. Цей справді здатен кинутися на сторонню людину так, ні за що, єдино тому, скажімо, що він завтра мусить виходити на кару; а якщо затіється нова справа, то відсунеться, отже, й кара. Тут є причина, мета нападу: це — «змінити свою долю» за всяку ціну і якнайшвидше. Я навіть знаю один такий дивний психологічний випадок.

У нас в острозі, у військовому розряді, був один арештант, з солдатиків, не позбавлений громадянських прав, засуджений років на два в острог, страшенний фанфарон і неабиякий боягуз. Взагалі фанфаронство та боягузтво подибуються в російському солдаті надзвичайно рідко. Наш солдат виглядає завсіди таким занятим, що хоч би й хотів, то йому не було б часу фанфаронити. Але коли вже він фанфарон, то мало не завжди гультяй і боягуз. Дутов (прізвище арештанта) відбув, нарешті, свій коротенький строк і вийшов знову в лінійний батальйон. Та що всі подібні до нього, послані в острог на виправлення, в ньому остаточно розбещуються, то й трапляється звичайно так, що, побувши на волі щонайбільше два-три тижні, вони знов ідуть під суд і повертаються до острогу назад, тільки вже не на два чи на три роки, а в «постійний» розряд на п'ятнадцять або на двадцять років. Так і сталося. Тижнів за три по виході з острогу Дутов украв з-під замка; поверх того нагрубіянив і нашурубурив. Його віддали під суд і засудили до суворого покарання. Перелякавшись наступної кари до неможливості, до останньої міри, як найжалюгідніший боягуз,

він напередодні того дня, коли мали прогнати його крізь стрій, кинувся з ножем на караульного офіцера, що увійшов до арештантської кімнати. Він, звісно, дуже добре розумів, що таким вчинком надзвичайно посилить свій вирок і строк каторжної роботи. Та розрахунок був саме той, що цим хоч на кілька днів, хоч на кілька годин віддалить страшну хвилину кари! Він такий був боягуз, що, кинувшись з ножем, навіть не поранив офіцера, а зробив усе для проформи, тільки на те, щоб виник новий злочин, за який би його знову судили.

Хвилина перед карою, зрозуміло, жахлива для присудженого до кари, і мені за кілька років довелося бачити чимало підсудних напередодні фатального для них дня. Звичайно я зустрічався з підсудними арештантами в госпіталі, в арештантських палатах, коли лежав хворий, а це траплялося частенько. Всі арештанти по всій Росії знають, що найжаліснивіші до них люди — лікарі. Вони ніколи не роблять між арештантами різниці, як мимохіть роблять майже всі сторонні, опріч хіба самого тільки простого народу. Той ніколи не корить арештанта за його злочин, хоч би який жахливий він був, і прощає йому все за кару, яку він витерпів, і взагалі за нещастя. Недурно ж весь народ по всій Росії називає злочин нещастям, а злочинців нещасними. Це глибоко знаменне визначення. Воно тим важливіше, що зроблено його несвідомо, інстинктивно. А лікарі — багато коли справжній захисток для арештантів, особливо для підсудних, яких тримають у тяжчих умовах, ніж рішених... І от підсудний, вирахувавши, коли ймовірно настане жахливий для нього день, часто йде до госпіталю, бажаючи хоч скільки-будь віддалити тяжку хвилину. Коли ж він виписується назад, майже певно знаючи, що фатальний день завтра, то мало не завсіди буває сильно схвильований. Деякі намагаються з самолюбства приховати свої почуття, але невправний, напускний кураж не обдурює їхніх товаришів. Усі розуміють, що діється, і мовчать з людинолюбства. Я знав одного арештанта, молодого чоловіка, вбивцю, з солдатів, засудженого на повне число палок. Він так спав з духу, що напередодні кари вирішив випити кришку горілки, настоявши її на табаці. До речі: горілка усякчас буває в підсудного арештанта перед карою. Її проносять ще задовго до строку, добувають за великі гроші, і підсудний швидше півроку відмовлятиме собі найнеобхіднішого, але збере потрібну суму на чверть штофа горілки, щоб випити її за чверть

години до кари. Між арештантами взагалі існує переконання, що захмелілий не так боляче відчуває канчук чи палки. Але я відхилився від оповіді. Сердешний парубок, випивши свою кришку горілки, справді зробився одразу хворий; він почав блювати з кров'ю, і його відвезли до госпіталю майже непритомного. Це блювання так підірвало його груди, що за кілька днів у нього виявилися ознаки справжніх сухот, від яких він за півроку й помер. Лікарі, що лікували його від сухот, не знали, з чого вони сталися.

Та, розповідаючи про малодушність, яку часто виявляють злочинці перед карою, я мушу додати, що деякі з них, навпаки, вражають спостерігача незвичайною безстрашністю. Я пам'ятаю кілька прикладів відваги, що доходила до якоїсь нечутливості, і приклади ці були не такі вже й рідкісні. Особливо пам'ятаю я мою зустріч з одним страшним злочинцем. Одного літнього дня розійшлась в арештантських палатах чутка, що ввечері каратимуть відомого розбійника Орлова, з втікачів-солдатів, а після покарання приведуть до палат. Хворі арештанти, дожидаючи Орлова, запевняли, що покарають його жорстоко. Всі були трохи схвильовані, та й я, признаюсь, чекав на появу лихозвісного розбійника теж із надзвичайною цікавістю. Давно вже я чув про нього чудеса. Це був лиходій, яких мало: він спокійно різав старих і дітей,— людина з страшною силою волі й з гордою свідомістю своєї сили. Він признався в багатьох убивствах і був засуджений на кару палками крізь стрій. Привели його аж увечері. В палаті було вже поночі, і засвітили свічки. Орлов був майже непритомний, страшенно блідий, з густим, скуйовдженим, чорним як смола волоссям. Спина його спухла й була криваво-синього кольору. Всю ніч поралися коло нього арештанти, міняли йому воду, перевертали його з боку на бік, давали ліки, так, наче вони доглядали своїх кревних чи якогось свого благодійника. Другого ж дня він цілком очутів, ще й пройшовся разів зо два по палаті! Це мене вразило: він же дістався до госпіталю надто кволий і змучений. Він відбув зараз цілу половину всього призначеного йому числа палок. Лікар зупинив екзекуцію тільки тоді, коли помітив, що дальше покарання загрожувало злочинцеві неминучою смертю. Опріч того, Орлов був малий на зріст і кволої будови та ще й виснажений довгим перебуванням під судом. Кому доводилося зустрічати коли-небудь підсудних арештантів, той, певно, надовго запам'ятав

їхні виснажені, худі й бліді обличчя, гарячковий погляд. І все ж Орлов поправлявся хутко. Очевидно, внутрішня, душевна його енергія дуже допомагала натурі. Справді, це була людина не зовсім звичайна. З цікавості я познайомився з Орловим ближче і цілий тиждень вивчав його. Рішуче можу сказати, що за все життя я ніколи не зустрічав людини з більш сильним, більш залізним характером, ніж він. Я бачив уже раз, у Тобольську, одну таку знаменитість, одного колишнього отамана розбійників. Той був цілком дикий звір, і ви, стоячи біля нього й ще не знаючи, хто він, інстинктом уже відчували, що коло вас страшна істота. Але в тому жахало мене духовне отупіння. Плоть так заволоділа всіма його душевними властивостями, що ви з першого погляду на його обличчя бачили: тут лишилася сама тільки дика жадоба тілесних насолод, любострастя, плотолюбність. Я певен, що Коренєв — ім'я того розбійника — навіть занепав би духом і трепетав би від страху перед карою, дарма що здатний був різати навіть не поморщившись. Цілковита протилежність йому був Орлов. Тут була навіч повна перемога над плоттю. Видно було, що ця людина могла повелівати собою безмежно, зневажала всякі муки й кари і не боялася нічого в світі. В ній ви бачили саму безкраю енергію, жадобу діяльності, жадобу помсти, жадобу осягти намічену мету. Між іншим, мене вразила дивна пиха Орлова. Він на все дивився якось неймовірно спогорда, але зовсім не силкуючись звестися на ходулі, а так якось природно. Я гадаю, не було істоти в світі, що могла б вплинути на нього самим авторитетом. На все він дивився якось несподівано спокійно, мовби не було нічого на світі, що могло б його здивувати. І хоч він цілком розумів, що інші арештанти ставляться до нього з повагою, але нітрохи не хизувався перед ними. А тим часом пиха й зарозумілість властиві майже всім арештантам без винятку. Був він дуже недурний і якось дивно відвертий, хоч зовсім не балакливий. На мої запитання він просто відповідав мені, що жде одужання, щоб швидше відбути кару до краю, та що спочатку, перед карою, він боявся, що не знесе її. «А тепер,— додав він, підморгнувши мені оком,— справа вирішена. Відбуду ті удари, що лишилися, і зараз же мене вирядять з партією до Нерчинська, а я з дороги втечу! Неодмінно втечу! От коли б тільки мерщій спина зажила!» — І всі ці п'ять днів жадібно ждав, коли можна буде проситися на виписку. А дожидаючи, бував часом дуже сміхотливий і веселий.

Я пробував заходити з ним у розмову про його пригоди. Він трохи хмурився при цих розпитуваннях, проте відповідав завсіди одверто. Коли ж збагнув, що я добираюся до його сумління та добиваюсь у ньому хоч якоготакого каяття, то глянув на мене з такою зневагою й пихою, ніби я раптом став у його очах якимсь маленьким, дурненьким хлопчиком, що з ним не можна й розмовляти, як з дорослими. Аж наче жалість до мене відбилася на обличчі його. За хвилину він зареготав з мене найпростодушнішим сміхом, без найменшої іронії, і, я певен, лишившися наодинці та згадуючи мої слова, він, можливо, не раз заходжувався сам собі сміятися. Нарешті, він виписався, хоч спина ще й не зовсім піджила; я теж того разу пішов на виписку, і з госпіталю нам довелося повертатись разом: мені в острог, а йому в кордегардію біля нашого острогу, де його держали й перше. Прощаючись, він потис мені руку, і це було знаком його високої довіри. Я думаю, він зробив це тому, що був вельми вдоволений із себе й з даної хвилини. По суті, він не міг не зневажати мене і неодмінно мусив дивитися на мене, як на істоту покірливу, слабку, жалюгідну і з усякого погляду перед ним нижчу. А ранком його вивели на кару вдруге...

Коли замкнули нашу казарму, вона раптом набрала якогось особливого вигляду — вигляду справжнього житла, домашнього вогнища. Тільки тепер я міг бачити арештантів, моїх товаришів, зовсім як дома. Вдень унтер-офіцери, караульні та взагалі начальство можуть щохвилини прибути до острогу, а тому всі мешканці острогу якось і поводяться інакше, мовби не цілком заспокоївшись, мовби щомить чекаючи чогось, перебуваючи в якійсь тривозі. А тільки-но замкнули казарму, всі зараз же спокійно розташувалися, кожен на своєму місці, і майже кожен узявся до якогось рукоділля. Казарма раптом освітилася. Кожен мав свою свічку й свій свічник, здебільшого дерев'яний. Хто сів тачати чоботи, хто шити якусь одежину. Мефітичне повітря казарми з години на годину густішало. Купка гуляк навпочіпки засіла за карти в куточку перед розстеленим килимом. Майже в кожній казармі був такий арештант, який тримав у себе аршинний благенький килимок, свічку й неймовірно засмальцьовані, масні карти. Все це разом називалося: майдан. Власник одержував плату з гравців, копійок п'ятнадцять за ніч; тим він і промишляв. Гравці грали звичайно в три листи, в гірку тощо. Всі ігри були азартні. Кожен

гравець висипав перед себе купу мідних грошей — усе, що в нього було в кишені, і вставав з почіпок, тільки програвшись до решти або обігравши товаришів. Гра кінчалася пізно вночі, а іноді тривала до світу, до самої тієї хвилини, коли відчиняли казарму. В нашій кімнаті, так само як і по всіх інших казармах острогу, повсякчас бували злидарі, байгуші, ті, що попрограваліся та попропивалися, або так просто, з натури злидарі. Я кажу «з натури» і особливо натискую на цей вираз. Справді, скрізь у народі нашому, за будь-якої обстановки, за будь-яких умов, завсіди є й існуватимуть деякі дивовижні особи, смирні й часто дуже нелініві, але такі, кому вже доля призначила на віки вічні залишатися злидарями. Вони завсіди бурлаки, вони завсіди нечупари, вони завсіди виглядають якимись забитими й чимось пригніченими і завсіди перебувають у когось за попихачів, у когось на побігеньках, звичайно в гуляк або в таких, що раптом розбагатіли чи піднеслися. Кожен почин, кожна ініціатива — для них горе й тягар. Вони немовби й народилися з тією умовою, щоб нічого не починати самим і тільки слугувати, жити не своєю волею, танцювати під чужу дудку; їхнє призначення — виконувати саме чуже. На додаток до всього жодні обставини, жодні перевороти не можуть їх збагатити. Вони завсіди злидарі. Я помітив, що такі особи є й не в самому тільки народі, а й у всіх товариствах, станах, партіях, журналах і асоціаціях. Отак бувало і в кожній казармі, в кожному острозі, і щойно тільки збирався майдан, як один із таких негайно підходив прислуговувати. Та й взагалі жоден майдан не міг обійтися без прислужника. Звичайно його наймали гравці всі гуртом, на всю ніч, копійок за п'ять сріблом, а головним його обов'язком було стояти всю ніч на варті. Здебільшого він мерз годин шість або сім поночі, в сінях, на тридцятиградусному морозі, прислухаючись до кожного стуку, до кожного дзвону, до кожного кроку надворі. Плац-майор або караульні іноді досить пізно вночі з'являлися в острог, входили тихо і застукували й гравців, і працюючих, і зайві свічки, котрі можна було бачити ще знадвору. Принаймні коли раптом починав брязкати замок на дверях із сіней надвір, було вже запізно ховатися, гасити свічки й лягати на нари. Та що вартовому прислужникові боляче перепадало після того від майдану, то такі промахи траплялися надзвичайно рідко. П'ять копійок, звісно, смішно-мізерна плата, навіть і для острогу; але мене завсіди вражала

в острозі суворість та безжалісність наймачів, і в цьому, і в усіх інших випадках. «Гроші взяв, то й слугуй!» Це був аргумент, що не припускав жодних заперечень. За виданий гріш наймач брав усе, що міг брати, брав, коли змога, зайве та ще вважав, що він робить ласку найнятому. Гуляка, п'яний, який без ліку кидає гроші праворуч і ліворуч, неодмінно обдурював у рахунках свого прислужника, і це я помітив не в одному острозі, не в одного майдану.

Я сказав уже, що в казармі майже всі посідали щось робити: крім гравців, було щонайбільше п'ять чоловік зовсім гулящих; вони зараз же полягали спати. Моє місце на нарах було біля самих дверей. По другий бік нар, голова до голови зо мною, містився Яким Якимович. Години до десятої чи до одинадцятої він працював, клеїв якийсь різнокольоровий китайський ліхтарик, замовлений йому в місті, за досить добру плату. Ліхтарик він робив майстерно, працював методично, не відриваючись; скінчивши роботу, він старанно поприбирав усе, розіслав свій сінничок, помолився богу і благонравно улігся на свою постіль. Благонравність та порядок він доводив, видимо, до найдріб'язковішого педантизму; очевидно, він мусив вважати себе за надзвичайно розумну людину, як і взагалі всі тупі й обмежені люди. Не сподобався він мені з першого ж дня, хоч, пам'ятаю, того першого дня я про нього багато думав і все дужче дивувався, що така особа, замість робити успіхи в житті, опинилася в острозі. Далі мені не раз доведеться говорити про Якима Якимовича.

Але опишу коротко весь склад нашої казарми. В ній доводилося мені жити багато років, і це все були мої майбутні співмешканці й товариші. Зрозуміло, що я вдивлявся в них з жадібною цікавістю. Ліворуч від мого місця на нарах містилася купка кавказьких горців, присланих здебільшого за грабунки і на різні строки. Їх було: двоє лезгинів, один чеченець та троє дагестанських татар. Чеченець був похмура й понура істота; майже ні з ким не розмовляв і все позирав круг себе з ненавистю, спідлоба й з ущипливою злісно-глузливою усмішкою. Один з лезгинів був уже старий, з довгим, тонким, горбатим носом, непритаманний розбійник на вигляд. Зате другий, Нурра, справив на мене з першого ж дня превтішне, премиле враження. Він був ще нестарий, на зріст невисокий, збудований, як геркулес, цілковитий блондин з ясно-голубими очима, кирпатий, з обличчям чухонки й

з кривими ногами від постійної колись їзди верхи. Все тіло Нурри було порубане, поранене штиками й кулями. На Кавказі він був мирний, але раз у раз їздив нишком до немирних горців і звідти разом із ними робив набіги на росіян. На каторзі його всі любили. Він був завсіди веселий, привітний до всіх, працював без ремства, був спокійний і ясний, хоч часто з обуренням дивився на гидотність і бруд арештантського життя й обурювався до шалу з усякого злодійства, шахрайства, пиятики й узагалі всього, що було нечесне; проте сварок не затівав і тільки відвертався з обуренням. Сам він за всю свою каторгу не вкрав нічого, не зробив жодного негарного вчинку. Був він надзвичайно богомільний. Молитви виконував ретельно; перед магометанськими святами постив як фанатик і цілі ночі вистоював на молитві. Його всі любили і в чесність його вірили. «Нурра — лев»,— казали арештанти; так за ним і лишилася назва лева. Він був цілком певен, що, коли скінчить визначений строк на каторзі, його повернуть додому на Кавказ, і жив тільки цією надією. Мені здається, він би вмер, коли б її втратив. Першого ж мого дня в острозі я виразно помітив його. Не можна було не помітити його доброго, сповненого симпатії обличчя серед злих, похмурих та глузливих облич інших каторжних. У перші ж півгодини, як я прийшов на каторгу, він, проходячи повз мене, поплескав по плечу, добродушно сміючись мені в очі. Я не міг спершу збагнути, що це значило. А розмовляв він по-російському дуже погано. Незабаром після того він знову підійшов до мене і знову, усміхаючись, приязно вдарив мене по плечу. Потім знову й знову, і так тривало три дні. Це значило з його боку, як догадався я та й довідався потім, що йому шкода мене, що він відчуває, як мені важко знайомитися з острогом, хоче виявити мені свою дружбу, підбадьорити мене й упевнити в своєму заступництві. Добрий і наївний Нурра!

Дагестанських татар було троє, і всі вони були рідні брати. Два з них були вже літні, але третій, Алей, мав не більше як двадцять два роки, а на вигляд, то й ще менше. Його місце на нарах було поряд зо мною. Його прекрасне, відкрите, розумне і водночас добродушно-наївне обличчя з першого погляду привернуло до нього моє серце, і я дуже радий був, що доля послала мені його, а не кого іншого за сусіду. Вся душа його відбивалася на його вродливому, можна навіть сказати — прекрасному обличчі. Усмішка його була така довірлива, така ди-

тячо простодушна; великі чорні очі були такі лагідні, такі ласкаві, що, дивлячись на нього, я завсіди відчував особливу втіху, навіть полегкість в тузі й журбі. Я кажу не перебільшуючи. Дома старший брат його (старших братів у нього було п'ять; два інші потрапили на якийсь завод) одного разу звелів йому взяти шаблю й сідати на коня, щоб їхати разом у якусь експедицію. Повага до старших у родинах горців така велика, що хлопець не тільки не насмів, ба навіть і не подумав спитати, куди вони вирушають? А ті й за потрібне не вважали сказати йому про це. Всі вони їхали на розбій, підстерегти на дорозі багатого вірменського купця й пограбувати його. Так і сталося: вони порізали конвой, зарізали вірменина й розграбували його товар. Але злочин відкрився: їх забрали всіх шістьох, судили, довели провину, покарали й заслали на Сибір, на каторжні роботи. Вся милість, яку зробив суд для Алея, був зменшений строк покарання: його заслали на чотири роки. Брати дуже любили його і швидше якоюсь батьківською, ніж братньою любов'ю. Він був їм утіхою в їхньому засланні, і вони, звичайно похмурі й понурі, завсіди усміхалися, на нього дивлячись, і коли забалакували з ним (а розмовляли вони з ним дуже мало, немовби досі вважаючи його за хлопчика, з котрим годі розмовляти про серйозне), то суворі обличчя їхні розгладжувалися, і я вгадував, що вони з ним мовляють про щось жартливе, майже дитяче, принаймні вони завсіди перезиралися й добродушно посміхалися, коли, бувало, вислухають його відповідь. А сам він майже не смів забалакувати з ними: така велика була його почтивість. Важко уявити собі, як цей хлопчик міг через весь час своєї каторги зберегти в собі таку лагідність серця, розвинути в собі таку сувору чесність, таку задушевність, симпатичність, не загрубіти, не розбеститися. А втім, це була сильна й гармонійна натура, попри всю свою видиму лагідність. Згодом я добре пізнав його. Він був цнотливий, як чисте дівчатко, і чийсь паскудний, цинічний, брудний або несправедливий, насильний вчинок в острозі запалював вогонь обурення в його прекрасних очах, що робилися з того ще прекрасніші. Але він уникав сварок та лайки, хоч був загалом не з таких, котрі дали б скривдити себе безкарно, і вмів за себе постояти. А сваритися він ні з ким не сварився: його всі любили і всі пестували. Зо мною він був спочатку тільки ввічливий. Та помалу-малу я став з ним розмовляти; за кілька місяців він вивчився добре розмовляти

по-російському, чого брати його не добилися за весь час своєї каторги. Він мені здався надзвичайно розумним хлопцем, надзвичайно скромним і делікатним, котрий навіть багато вже міркував. Взагалі скажу заздалегідь: я вважаю, що Алей був істота далеко не звичайна, і згадую про зустріч із ним як про одну з найкращих зустрічей у моєму житті. Є натури такі прекрасні зроду, такі нагороджені богом, що навіть сама думка про те, що вони можуть коли-небудь змінитися на гірше, вам здається неможливою. За них ви усякчас спокійні. Я й тепер спокійний за Алея. Де-то він тепер?..

Одного разу, через довгий уже час по моєму прибутті в острог, я лежав на нарах і думав про щось дуже важке. Алей, завсіди роботящий і працьовитий, того разу нічого не робив, хоч було ще рано спати. Але в них саме тоді було своє мусульманське свято, і вони не працювали. Він лежав, заклавши руки за голову, і теж про щось думав. Зненацька він спитав мене:

— Що, тобі дуже тепер важко?

Я оглянув його з цікавістю, і мені здалося дивним це бистре пряме запитання від Алея, завсіди делікатного, завсіди розбірливого, завсіди розумного серцем; та, глянувши уважніше, я побачив на його обличчі стільки нудьги, стільки муки від спогадів, що зараз же збагнув: йому самому було дуже важко і саме цієї хвилини. Я висловив йому свій здогад. Він зітхнув і сумно усміхнувся. Я любив його усмішку, завжди ніжну й сердечну. Крім того, усміхаючись, він виставляв два ряди перлистих зубів, красі яких могла б позаздрити найперша красуня в світі.

— Що, Алею, ти, мабуть, думав зараз про те, як у вас в Дагестані святкують це свято? Мабуть, там гарно?

— Еге,— відповів він захоплено, і очі його заясніли.— А чому ти знаєш, що я думав про це?

— Ще б пак не знати! Що, там краще, ніж тут?

— О! Нащо ти це кажеш...

— Які, мабуть, тепер у вас квіти, який рай!..

— О-ох, і не кажи ліпше.— Він був дуже схвильований.

— Слухай, Алею, в тебе була сестра?

— Була, а нащо тобі?

— Мабуть, красуня вона, коли на тебе схожа.

— Що на мене! Вона така красуня, що в усьому Дагестані нема кращої. Ой яка красуня моя сестра! Ти не бачив такої! В мене й мати красуня була.

— А любила тебе мати?

— Ой! Що ти кажеш! Вона, мабуть, вмерла тепер з горя за мною. Я улюблений був у неї син. Вона мене більше за сестру, більше за всіх любила... Вона до мене сьогодні вві сні приходила й надо мною плакала.

Він замовк і того вечора вже й слова більше не мовив. Але відтоді він раз у раз шукав розмови зо мною, хоча сам ніколи не починав її перший з пошани, яку не знати чому до мене почував. Зате дуже бував радий, коли я звертався до нього. Я розпитував його про Кавказ, про його колишнє життя. Брати не боронили йому зо мною розмовляти, ба їм навіть приємне було це. Вони теж, бачачи, що я дедалі більше люблю Алея, стали до мене багато ласкавіші.

Алей допомагав мені в роботі, услуговував мені, чим міг, у казармах, і видно було, що йому дуже приємно хоч чим-будь полегшити мене й догодити мені, і в цьому намаганні догодити не було й найменшого приниження або шукання якоїсь вигоди, а тепле, дружнє почуття до мене, якого він уже й не приховував. Між іншим, він мав багато здібностей механічних; він вивчився досить добре шити білизну, тачав чоботи, а згодом навчився, скільки міг, столярства. Брати хвалили його й пишалися ним.

— Слухай, Алею,— сказав я йому одного разу,— чом ти не вивчишся читати й писати по-російському? Знаєш, як це може колись здатися тобі тут, у Сибіру?

— Дуже хочу. Та в кого вивчитись?

— Хіба мало тут письменних! Коли хочеш, я тебе вивчу?

— Ой вивчи, будь ласка! — і він аж підвівся на нарах та з благанням склав руки, дивлячись на мене.

Ми розпочали наступного ж вечора. В мене був російський переклад Нового завіту — книга, не заборонена в острозі. Без абетки, по самій цій книзі, Алей за кілька тижнів вивчився дуже добре читати. Місяців через три він уже цілком розумів книжну мову. Він навчався з запалом, з захватом.

Якось ми прочитали з ним усю нагірну проповідь. Я помітив, що деякі місця в ній він промовляв ніби з особливим почуттям.

Я спитав його, чи подобається йому те, що він прочитав.

Він швидко глянув, і обличчя його зашарілось.

— Авжеж! — відповів він.— Авжеж, Іса святий пророк. Іса божі слова казав. Як гарно!

— Що ж тобі найбільше подобається?

— А де він каже: прощай, люби, не кривдь і ворогів люби. Ой як гарно він каже!

Він обернувся до братів, які прислухалися до нашої розмови, і з запалом став їм щось казати. Вони довго й серйозно розмовляли поміж себе і ствердно похитували головами. Потім з важно-прихильною, тобто суто мусульманською усмішкою (яку я так люблю і саме люблю важність цієї усмішки) звернулися до мене й підтвердили: що Іса був божий пророк і що він робив великі чуда; що він зробив із глини птаха, дмухнув на нього, і той полетів... та що й у них у книгах це написано. Кажучи це, вони були цілком певні, що роблять мені велику приємність, вихваляючи Ісу, а Алей був аж щасливий, що брати його вирішили і схотіли зробити мені цю приємність.

Письмо в нас пішло теж надзвичайно успішно. Алей добув паперу (і не дозволив мені купити його за мої гроші), пер, чорнила і за яких два місяці вивчився чудово писати. Це навіть вразило його братів. Гордощам та задоволенню їхньому не було меж. Вони не знали, чим віддячити мені. На роботах, якщо нам траплялося працювати разом, вони навперебій допомагали мені і вважали це за щастя собі. Я вже не кажу про Алея. Він любив мене, можливо так само, як і братів. Ніколи не забуду, як він виходив з острогу. Він відвів мене за казарму і там кинувся мені на шию й заплакав. Ніколи перше він не цілував мене й не плакав. «Ти для мене стільки зробив, стільки зробив,— казав він,— що батько мій, мати мені б стільки не зробили: ти мене людиною зробив, бог заплатить тобі, а я тебе ніколи не забуду...»

Де-то, де-то тепер мій добрий, милий, милий Алей!..

Крім черкесів, у казармах наших була ще ціла купка поляків, що становили зовсім окрему сім'ю, яка не водилася з іншими арештантами. Я сказав уже, що за їхню відокремленість, їхню ненависть до каторжних росіян їх своєю чергою ненавиділи всі. Це були натури змучені, хворі; їх було чоловік шість. Деякі з них були люди освічені; про них я говоритиму окремо й докладно згодом. У них же я іноді, в останні роки мого життя в острозі, діставав деякі книжки. Перша книжка, яку я прочитав, справила на мене сильне, дивне, особливе враження. Про ці враження я коли-небудь скажу окремо. Для мене вони надто цікаві, і я певен, що багато кому будуть вони зов-

сім незрозумілі. Не переживши, не можна судити про деякі речі. Скажу одне: моральні страждання тяжчі за всі муки фізичні. Простолюдин, потрапляючи на каторгу, приходить у своє товариство, може, навіть ще в більш розвинене. Він утратив, звичайно, багато — батьківщину, родину, все, але оточення його лишається те саме. Людина освічена, що за законом дістає однакову кару з простолюдином, часто втрачає незрівнянно більше за нього. Вона мусить задушити в собі всі свої потреби, всі звички; перейти в оточення для неї недостатнє, мусить привчитися дихати не тим повітрям... Це — риба, витягнута з води на пісок... І часто однакова для всіх за законом кара обертається для неї на тяжчу вдесятеро. Це істина... навіть коли б ішлося про самі матеріальні звички, якими треба пожертвувати.

Але поляки становили окрему цілісну купку. Їх було шестеро, і вони були вкупі. З усіх каторжних нашої казарми вони любили самого тільки жида, і, може, єдино через те, що він їх розважав. А втім, нашого жидка любили навіть і інші арештанти, хоч геть усі без винятку глузували з нього. Він був у нас один, і я й тепер не можу згадати про нього без сміху. Щоразу, як я дивився на нього, мені завсіди спадав на думку Гоголів жидок Янкель, із «Тараса Бульби», котрий, роздягнувшись, щоб іти на ніч із своєю жидівкою до якоїсь шафи, враз страшенно став скидатися на курча. Ісай Хомич, наш жидок, був нестеменнісінько як те обскубане курча. Він був уже немолодий, років під п'ятдесят, маленький на зріст і слабосилий, хитренький і водночас зовсім дурний. Він був зухвалий і зарозумілий і разом із тим страшенний боягуз. Весь він був у якихось зморшках, і на лобі й на щоках його були тавра, накладені йому на ешафоті. Я ніяк не міг збагнути, як міг він витримати шістдесят канчуків. Прийшов він до нас обвинувачений в убивстві. В нього був схований рецепт, котрий йому доставили від лікаря його жидки зараз же після ешафота. За цим рецептом можна було дістати таку мазь, що від неї тижнів за два могли зійти його тавра. Вжити цієї мазі в острозі він не смів і очікував кінця своєї дванадцятирічної каторги, після якої, вийшовши на поселення, намірявся неодмінно скористуватися рецептом. «А то не мозна буде зенитися,— сказав він мені якось,— а я неодмінно хоцу зенитися». Ми з ним були великі друзі. Він завсіди бував у чудовому настрої. На каторзі жилося йому легко; він був ювелір, був завалений роботою

з міста, де не було ювеліра, і в такий спосіб звільнився від важких робіт. Звісно, він був одночасно лихвар і всій каторзі давав під проценти та застави гроші. Він прийшов на каторгу перше, ніж я, і один із поляків докладно описував мені його прибуття. Це прекумедна історія, яку я розповім згодом; про Ісая Хомича я говоритиму ще не раз.

Інший люд у нашій казармі був: чотири старообрядці, діди й начотчики, між ними й старий із стародубівських слобід; два-три малороси, похмурі люди; молоденький каторжний, з тоненьким личком і з тоненьким носиком, років двадцяти трьох, який убив уже вісім душ; купка фальшивих монетників, з них один — потішник усієї нашої казарми; і, нарешті, кілька похмурих і понурих осіб, голених і спотворених, мовчазних і заздрісних, що з ненавистю дивилися спідлоба круг себе й намірялися так дивитися, хмуритися, мовчати й ненависничати ще довгі роки,— весь час своєї каторги. Все це тільки майнуло перед мене того першого, безрадісного вечора мого нового життя,— майнуло серед диму й кіптяви, серед лайок і невимовного цинізму, в мефітичному повітрі, при брязкові кайданів, серед прокльонів та безсоромного реготу. Я ліг на голих нарах, поклавши в голови свій одяг (подушки в мене ще не було), накрився кожухом, але довго не міг заснути, хоч і був весь змучений і зламаний від усіх страхітливих і несподіваних вражень цього першого дня. Та нове життя моє щойно тільки починалося. Багато чого ждало ще мене попереду, про що я ніколи не думав, про що й не гадав...

V. ПЕРШИЙ МІСЯЦЬ

Три дні пізніше по прибутті моєму до острогу мені велено було виходити на роботу. Дуже затямився мені цей перший день роботи, хоч протягом його не сталося зо мною нічого особливо незвичайного, поминаючи те, що й так усе в моєму становищі було незвичайне. Та це було теж одне з перших вражень, а я ж іще до всього жадібно придивлявся. Всі ці три перші дні мене не залишали найтяжчі відчуття. «Ось кінець мого блукання: я в острозі! — казав я собі раз у раз.— Ось пристань моя на багато довгих років, мій куток, куди я вступаю з таким недовірливим, з таким болючим відчуттям... А хто знає? Може,— коли доведеться через багато років зали-

шити його,— ще пожалкую за ним!..» — додавав я не без домішки того злорадого почуття, яке доходить часом до потреби умисне роз'ятрювати свою рану, немов бажаючи помилуватися своїм болем, немовби в усвідомленні всієї великості нещастя є справді насолода. Думка, що згодом можу пожалкувати за цим кутком,— мене самого вражала жахом: я й тоді вже передчував, до якої страхітливої міри людина приживчива. Та це було геть попереду, а тепер поки що круг мене все було вороже і — страшне... хоч не все, але, зрозуміло, так мені здавалося. Ця дика цікавість, з якою оглядали мене мої нові товариші-каторжники, посилена їх суворість з новаком із дворян, що раптом з'явився в їхній корпорації, суворість, яка іноді доходила мало не до ненависті,— все це так змучило мене, що я сам бажав уже швидше працювати, щоб тільки швидше досвідчити й спізнати все моє лихо разом, щоб почати жити, як і всі вони, щоб швидше увійти з усіма в одну колію. Зрозуміло, тоді я не помічав і не підозрював багато такого, що було в мене під самим носом: між ворожим я ще не вгадував утішного. Проте кілька привітних, ласкавих облич, котрі я зустрів навіть за ці три дні, поки що дуже мене підбадьорили. Найласкавішим і найпривітнішим зо мною був Яким Якимович. Між понурими й ненависними обличчями інших каторжан я не міг не помітити також кількох добрих і веселих. «Скрізь є люди погані, а між поганими й хороші,— квапився я подумати на втіху собі,— хто знає? Ці люди, може, зовсім не такі вже гірші за тих, *інших*, що *лишилися* там, за острогом». Я думав це і сам хитав головою на свою думку, а тим часом — боже мій! — коли б я тільки знав тоді, до якої міри й ця думка була правдою!

Ось, для прикладу, був тут один чоловік, котрого я тільки через багато-багато років пізнав цілком, а був же він зо мною й постійно біля мене майже увесь час моєї каторги. Це був арештант Сушилов. Як тільки зняв я тепер мову про каторжників, що були *не гірші* за інших, то зараз же мимохіть згадав про нього. Він мені прислужував. У мене був також і другий прислужник. Яким Якимович ще з самого початку, з перших днів, рекомендував мені одного з арештантів — Йосипа, кажучи, що за тридцять копійок на місяць він мені готуватиме щодня окрему їжу, якщо мені така вже огидна казенна та якщо я маю кошти завести свою. Йосип був один з чотирьох кухарів, яких арештанти вибирали до наших двох кухонь,— хоча й на їхню волю лишалося прийняти

чи не прийняти такий вибір, та й прийнявши, можна було бодай і завтра ж знову відмовитися. Кухарі так уже й не ходили на роботу, і весь їх обов'язок полягав у тому, щоб пекти хліб та варити щі. Звали їх у нас не кухарями, а куховарками (в жіночому роді), проте не з презирства до них, тим паче що на кухню вибирали людей тямущих і по змозі чесних, а так, мило жартуючи, чого наші кухарі нітрохи не брали за образу. Йосипа вибирали мало не завсіди, і він кілька років поспіль постійно був куховаркою, а відмовлявся іноді тільки на час, коли його дуже вже брала нудьга й разом із тим охота проносити горілку. Він був людина рідкісної чесності й лагідності, хоча й прийшов на каторгу за контрабанду. Це був той самий контрабандист, високий, здоровий чолов'яга, про якого я вже згадував; боягуз перед усім, особливо перед різками, смирний, мовчун, ласкавий з усіма, він *ніколи* ні з ким не посварився, але, попри все своє боягузтво, не міг не проносити горілки, з пристрасті до контрабанди. Разом з іншими кухарями він теж торгував горілкою, хоч, звісно, не в такому розмірі, як, скажімо, Газін, бо не мав сміливості дуже ризикувати. З цим Йосипом я жив завжди дуже гарно. Що ж до коштів, щоб мати свою їжу, то їх треба було зовсім небагато. Я не помилюся, коли скажу, що за місяць я витрачав на своє прохарчування всього карбованець сріблом, крім, зрозуміло, хліба, що був казенний, та іноді, якщо вже я був дуже голодний, крім щів, попри всю мою до них відразу, яка, проте, майже зовсім минула згодом. Звичайно я купував шматок м'яса, по фунту на день. А взимку м'ясо в нас коштувало шаг. По м'ясо ходив на базар хтось із інвалідів, котрих у нас було по одному в кожній казармі для нагляду за порядком і котрі самі, доброхіть, узяли на себе обов'язок ходити щодня на базар робити покупки для арештантів і не брали за це майже ніякої плати, так хіба абищицю яку-небудь. Робили вони це задля власного спокою, інакше не могли б ужитися в острозі. Таким чином, вони проносили тютюн, плитковий чай, м'ясо, калачі тощо, крім самої хіба горілки. Про горілку їх не просили, хоч іноді й частували. Йосип готував мені кілька років поспіль і все шматок засмаженого м'яса. Вже як його було засмажено — це інша справа, та не в тому була й річ. Варто уваги, що з Йосипом я за скільки років майже не мовив і двох слів. Багато разів починав до нього мову, але він якийсь не здатний був підтримувати її: усміхнеться, бувало, або

відкаже *так* чи *ні*, та й годі. Аж чудно було дивитися на цього семирічного Геркулеса.

Але, крім Йосипа, серед людей, що мені допомагали, був і Сушилов. Я не кликав його й не шукав його. Він якось сам знайшов мене і прикомандирувався до мене; не пам'ятаю навіть, коли й як це сталося. Він почав мені прати. За казармами навмисне для цього було влаштовано помийну яму. Над цією-от ямою, в казенних коритах, і прали арештантську білизну. Крім того, Сушилов сам винаходив тисячі різних обов'язків, щоб мені догодити: настановляв мого чайника, бігав з різними дорученнями, відшукував що-небудь для мене, носив мою куртку лагодити, мастив мені чоботи разів чотири на місяць; усе це робив старанно, метушливо, неначе бозна-які на ньому лежали обов'язки,— одно слово, цілком пов'язав свою долю з моєю і перейняв усі мої справи на себе. Він ніколи не казав, наприклад: «У вас стільки-то сорочок, у вас куртка розірвана» тощо, а завжди: «У *нас* тепер стільки-то сорочок, у *нас* куртка розірвана». Він так і дивився мені в очі і, здається, мав це за головне призначення всього свого життя. Ремесла, або, як кажуть арештанти, рукомесла, в нього не було жодного, і, либонь, тільки від мене він і добував копійчину. Я платив йому скільки міг, тобто якусь мізерію, і він завжди, не заперечуючи, лишався вдоволений. Він не міг не слугувати кому-небудь і, здавалося, вибрав мене особливо тому, що я був привітніший за інших і чесніший на розплату. Був він із тих, котрі ніколи не могли розбагатіти й поправитися і котрі бралися в нас вартувати майдани, простоюючи цілі ночі в сінях на морозі, прислухаючись до кожного звуку надворі, щоб не прогавити плац-майора, і брали за це по п'ять копійок сріблом мало не за всю ніч, а коли б прогавили, то втрачали все й відповідали спиною. Я вже про них казав. Характеристика цих людей: вони знищували свою особистість завжди, всюди і мало не перед усіма, а в загальних справах відігравали навіть не другорядну, а третьорядну роль. Усе це в них так уже зроду було. Сушилов був дуже жалюгідна людина, цілком покірна й принижена, навіть забита, хоч його й ніхто у нас не бив, а так уже зроду забита. Мені завсіди було чогось шкода його. Я й глянути навіть не міг на нього без цього почуття, а чому шкода — я б сам не міг відповісти. Розмовляти з ним я теж не міг; та він і не вмів розмовляти, і видно було, що це йому велика труднація, і він тільки тоді жвавішав, коли, щоб скін-

чити розмову, даси йому щось зробити, попросиш його сходити, збігати куди-небудь. Я навіть, врешті, упевнився, що роблю йому цим приємність. Він був не високий і не малий на зріст, не гарний і не поганий, не дурний і не розумний, не молодий і не старий, трохи рябуватий, почасти білявий. Дуже точного про нього ніколи нічого не можна було сказати. Одне тільки: він, як мені здається та й скільки я міг догадатися, належав до того самого товариства, що й Сироткін, і належав єдино своєю забитістю й покірністю. З нього іноді посміювалися арештанти, головне за те, що він *поміняється* дорогою, коли йшов у партії на Сибір, і помінявся за червону сорочку та за карбованець сріблом. От за цю мізерну ціну, за яку він себе продав, з нього й сміялися арештанти. Помінятися — значить перемінитися з ким-небудь ім'ям, отже, й долею. Хоч яким химерним здається цей факт, але він правдивий, і в мій час він, освячений переказами й визначений певними формами, ще на повну силу діяв між арештантами, припроваджуваними на Сибір. Спочатку я ніяк не міг цьому повірити, хоч і довелося, врешті, повірити очевидності.

Це ось як робиться. Припроваджують, скажімо, на Сибір партію арештантів. Ідуть усякі: і на каторгу, і на завод, і на поселення; ідуть разом. Десь дорогою, ну хоча б у Пермській губернії, хтось із засланців побажає помінятися з іншим. Приміром, який-небудь Михайлов, убивця або засуджений за інший капітальний злочин, вважає невигідним для себе йти на довгі роки на каторгу. Припустімо, він чолов'яга хитрий, досвідчений, діло знає; от він і видивляється когось із тієї самої партії простішого, забитішого, покірнішого, кому приділено кару порівняно невелику: або на завод на малі роки, або на поселення, або навіть на каторгу, тільки з меншим строком. Нарешті знаходить Сушилова. Сушилов з двораків, і заслано його просто на поселення. Іде він уже тисячі півтори верст, звісно без копійки грошей, бо в Сушилова ніколи не може бути й копійки,— іде виснажений, втомлений, на самих казенних харчах, без солодкого шматка бодай мимохідь, у самому казенному одягу, всім прислуговуючи за мізерні мідяки. Михайлов заходить у мову з Сушиловим, зближується, навіть дружиться і, врешті, на якомусь етапі напуває його горілкою. Кінець кінцем пропонує йому: чи не хоче він помінятися? Я, мовляв, Михайлов, ось так і так, іду на каторгу не каторгу, а в якесь «особливе відділення». Воно хоч і каторга, але особлива,

краща, виходить. Про особливе відділення, коли воно існувало, навіть із начальства не всі знали, хоч би, приміром, і в Петербурзі. Це був такий окремий і особливий куточок, в одному з куточків Сибіру, і такий небагатолюдний (при мені було в ньому до сімдесяти чоловік), що важко було й на слід його натрапити. Я зустрічав згодом людей, що служили й знали про Сибір, і вони тільки вперше від мене почули про існування «особливого відділення». У Зводі законів сказано про нього всього рядків шість: «Засновується при такому-то острозі Особливе відділення, для найважливіших злочинців, аж до відкриття в Сибіру найтяжчих каторжних робіт». Навіть самі арештанти цього відділення не знали: що воно, навічно чи на строк? Строку не було призначено, сказано — аж до відкриття найтяжчих робіт, та й годі; виходить, «вдовж по каторзі». Чи ж диво, що ні Сушилов та й ніхто з партії цього не знав, не виключаючи й самого засланого Михайлова, котрий мав уявлення про особливе відділення, хіба тільки судячи з свого злочину, надто тяжкого, за який він уже пройшов тисячі три або чотири. Не пошлють же його в гарне місце. А Сушилов ішов на поселення; чого ж краще? «Чи не хочеш поміняти?» Сушилов напідпитку, душа проста, повен вдячності до Михайлова, що обійшовся з ним ласкаво, і тому не наважується відмовити. До того ж він уже чув у партії, що мінятися можна, що інші ж міняються, отже, незвичайного й нечуваного тут нема нічого. Доходять згоди. Безсовісний Михайлов, користуючись незвичайною простотою Сушилова, купує в нього ім'я за червону сорочку й за карбованець сріблом, які тут же й дає йому при свідках. Назавтра Сушилов уже не п'яний, але його напувають знову, ну, та й негарно відмовлятися: одержаного карбованця сріблом уже пропито, червону сорочку трохи згодом теж. Не хочеш, то гроші верни. А де взяти Сушилову цілого карбованця сріблом? А не верне, то артіль примусить вернути: цього в артілі суворо пильнують. До того ж коли дав обіцянку, то додержуй,— і на цьому артіль наполяже. Інакше згризуть. Заб'ють, либонь, або просто вб'ють, принаймні застрашать.

Справді, коли б артіль хоч один раз у такому ділі попустила, то й звичаєві мінятися іменами зайшов би кінець. Коли можна буде зрікатися обіцянки й ламати зроблений торг, узявши вже гроші,— хто ж потім додержуватиме його? Одно слово — тут артільна, загальна справа, а тому й партія до цієї справи дуже сувора. Нарешті

Сушилов бачить, що вже не відмолишся, і вирішає цілком погодитися. Оголошується всій партії; ну, там кого ще слід теж обдаровують і напувають, якщо треба. Тим, звісно, байдуже: Михайлов чи Сушилов потрапить до чорта в зуби, ну, а горілку ж випито, пригостили,— отже, й вони нічичирк. На першому ж етапі роблять, наприклад, перекличку; доходить до Михайлова: «Михайлов!» Сушилов відгукується: я! «Сушилов!» Михайлов кричить: я! — і пішли далі. Ніхто й не мовить більше про це. В Тобольську засланців розсортовують: Михайлова на поселення, а Сушилова під посиленим конвоєм припроваджують в особливе відділення. Далі вже жоден протест неможливий; та й чим справді довести? На скільки років затягнеться така справа? Що за неї ще буде? Де, нарешті, свідки? Зречуться, коли б і були. Так і лишається кінець кінцем, що Сушилов за карбованець сріблом та за червону сорочку в «особливе відділення» прийшов.

Арештанти сміялися з Сушилова — не за те, що він помінявся (хоча до тих, хто помінявся на важчу роботу з легкої, взагалі ставляться зневажливо, як до кожного, хто пошився в дурні), а за те, що він узяв тільки червону сорочку та карбованця сріблом: надто вже мізерна плата. Звичайно міняються за великі суми, знов-таки кажучи відносно. Беруть навіть і по кілька десятків карбованців. Але Сушилов був такий безсловесний, безликий і для всіх нікчемний, що з нього й сміятися якось не випадало.

Довго ми жили з Сушиловим, кілька років уже. Помалу-малу він прив'язався до мене надзвичайно; я не міг цього не помітити, отже, й я дуже звик до нього. Але раз — ніколи не можу простити собі цього — він чогось не зробив, про що я просив, а тим часом допіру взяв у мене грошей, і я мав жорстокість сказати йому: «От, Сушилов, гроші ви берете, а діла не робите». Сушилов змовчав, збігав у моїй справі, але чогось раптом засумував. Минуло днів зо два. Я думав: не може бути, щоб це він від моїх слів. Я знав, що один арештант, Антон Васильєв, наполегливо вимагав у нього якийсь дрібний борг. Мабуть, грошей нема, а він боїться попросити в мене. На третій день я й кажу йому: «Сушилов, ви немов хотіли в мене грошей попросити, для Антона Васильєва? Нате». Я сидів тоді на нарах; Сушилов стояв передо мною. Його, здається, дуже вразило, що я сам запропонував йому грошей, сам згадав про його скрутне становище, тим паче що, на його думку, він останнім часом надто вже багато в мене забрав, отже, й сподіватися

не смів, що я йому ще дам. Він подивився на гроші, потім на мене, раптом відвернувся й вийшов. Усе це дуже мене вразило. Я пішов за ним і знайшов його за казармами. Він стояв біля острожного частоколу, обличчям до огорожі, притиснувши до неї голову й спершись на неї рукою. «Сушилов, що з вами?» — спитав я його. Він не дивився на мене, і я, на превеликий подив, помітив, що він ладен заплакати: «Ви, Олександре Петровичу... думаєте,— почав він, зриваючись з голосу й намагаючись дивитися вбік,— що я вам... за гроші... а я... я... е-ех!» Тут він обернувся знову до частоколу, аж стукнувшись об нього лобом,—та як заридає!.. Вперше я бачив на каторзі людину, яка плаче. Насилу я втішив його, і хоч відтоді він ще запопадливіше, коли це можливо, став слугувати мені й «наглядати мене», та з деяких майже невловних ознак я помітив, що серце його ніколи не могло простити мені мого докору. А тим часом інші сміялися ж з нього, збиткувалися над ним при кожній нагоді, коренили його часом, а він жив же з ними гарно й дружелюбно і ніколи не брав того за образу. Еге, дуже важко буває розпізнати людину, навіть і після довгих літ знайомства!

Ось чому каторга й не могла виникнути перед мене з першого погляду такою, якою виникла згодом. Ось чому я й сказав, що коли й дивився на все з такою жадібною, посиленою увагою, то все-таки не міг розглядіти багато такого, що було в мене під самим носом. Природно, мене вражали спочатку явища крупні, різко випнуті, але й їх, можливо, я сприймав неправильно, і вони залишали в душі моїй тільки саме важке, безнадійно сумне враження. Дуже багато сприяла тому зустріч моя з А — вим, теж арештантом, який прибув до острогу незадовго передо мною і справив на мене особливо тяжке враження в перші дні мого прибуття на каторгу. Втім, я ще до прибуття в острог довідався, що зустрінуся там з А—вим. Він отруїв мені цей перший важкий час і посилив мої душевні муки. Не можу не сказати про нього.

Це був найогидніший приклад того, як може занепасти й спідліти людина і до якої міри може вбити в собі всяке моральне почуття, легко й без розкаяння. А—в був молодий чоловік, із дворян; я вже трохи згадував про нього, кажучи, що він переносив нашому плац-майорові все, що діється в острозі, і приятелював з його денщиком Федькою. Ось коротка його історія: не скінчивши ніде курсу й посварившися в Москві з рідними, які злякалися його розпутної поведінки, він прибув до Петер-

бурга і, бажаючи добути грошей, зважився на один підлий донос, тобто зважився продати кров десяти чоловік, для негайного задоволення своєї невситимої жаги найбрутальніших і розпутних насолод, до яких він, спокушений Петербургом, його кондитерськими та Міщанськими, зробився такий ласий, що, бувши людиною недурною, ризикнув учинити безумну й безглузду справу. Його незабаром викрили; в донос свій він уплутав невинних людей, інших обдурив, і за це його заслали на Сибір, до нашого острогу, на десять років. Він був ще дуже молодий, життя для нього тільки починалось. Здавалося б, така страшна зміна в його долі мусила б вразити, викликати його натуру на якийсь опір, на якийсь перелом. Та він без найменшого збентеження, без найменшої навіть огиди сприйняв нову долю свою, не обурився перед нею морально, не злякався в ній нічого, крім хіба потреби працювати й розлучитися з кондитерськими та трьома Міщанськими. Йому навіть здалося, що звання каторжного тільки розв'язало йому руки на ще більші підлоти й паскудства. «Каторжник, то каторжник і є; коли каторжник, то, виходить, можна вже падлючити, і не соромно». Буквально, це була його думка. Я згадую про цю бридку істоту як про феномен. Я кілька років прожив серед убивць, розпутників і неприторенних злочинців, але рішуче кажу, ніколи ще в житті я не зустрічав такого цілковитого морального занепаду, такої крайньої розпусти й такої зухвалої ницості, як в А—ві. У нас був батьковбивця, з дворян; я вже згадував про нього; але я переконався з багатьох рис і фактів, що навіть і той був незрівнянно благородніший і людяніший, ніж А—в. На мій погляд, за весь час мого острожного життя, А—в став і був якимсь шматком м'яса, з зубами й шлунком та з невситимою жагою найбрутальніших, найзвірячіших тілесних насолод, а за вдоволення найменшої й найпримхливішої з цих насолод він здатен був спокійнісінько вбити, зарізати, одно слово, здатен на все, аби тільки сховані були кінці в воду. Я нічого не перебільшую; я добре пізнав А—ва. Це був приклад того, до чого міг дійти самий тілесний бік людини, не стриманий внутрішньо жодною нормою, жодною законністю. І як огидно було мені дивитися на його повсякчасну глузливу усмішку. Це була потвора, моральний Квазімодо. Додайте до цього, що він був хитрий і розумний, вродливий, трохи навіть освічений, мав здібності. Ні, краще пожежа, краще мор і голод, ніж така людина в товаристві! Я сказав

уже, що в острозі все так спідліло, що шпигунство й доноси процвітали і арештанти нітрохи не сердились за це. Навпаки, з А—м вони дуже приятелювали і поводилися з ним незрівнянно дружелюбніше, ніж з нами. А ласка до нього від нашого п'яного майора надавала йому в їхніх очах значення й ваги. Між іншим, він упевнив майора, що може робити портрети (арештантів він запевняв, що був гвардії поручиком), і той наказав, щоб його висилати на роботу до нього додому, для того, звісно, щоб малював майорський портрет. Отут він і зійшовся з денщиком Федькою, який мав надзвичайний вплив на свого пана, отже, на всіх і на все в острозі. А—в шпигував за нами, бо вимагав майор, а той, коли, п'яний, бив його по щоках, то його ж лаяв шпиком і донощиком. Траплялося, й дуже часто, що майор, побивши А—ва, зараз же сідав на стілець і наказував йому малювати портрет далі. Наш майор, здається, справді вірив, що з А—ва був визначний художник, мало не Брюллов, про котрого й він чув, та все ж вважав за своє право лупцювати його по щоках, тому, мовляв, що тепер ти хоч і той же художник, але каторжний, і хоч би ти був пре-Брюллов, а я все-таки твій начальник, отже, що схочу, те з тобою й зроблю. Між іншим, він заставляв А—ва стягати йому чоботи й виносити з спальні різні вази, і все ж довго не міг відмовитися від думки, що А—в великий художник. Портрет писалося без краю довго, майже рік. Нарешті майор догадався, що його дурять, і, впевнившись цілком, що портрет не закінчується, а, навпаки, дедалі більше стає на нього несхожий, віддухопелив художника і за кару відіслав його в острог, на чорну роботу. А—в, видимо, жалкував за цим, і важко йому було відмовитися від неробства, від подачок з майорського столу, від друга Федьки й від усіх насолод, які вони вдвох влаштовували собі в майора на кухні. Принаймні майор, вигнавши А—ва, перестав переслідувати М., арештанта, на котрого А—в безнастанно йому наклепував, і ось за що: М., у час прибуття А—ва в острог, був самотній. Він дуже нудьгував; не мав нічого спільного з іншими арештантами, дивився на них з жахом і огидою, не помічав і недобачав у них всього, що могло б вплинути на нього примирливо, і не сходився з ними. Ті віддячували йому такою ж ненавистю. Взагалі становище в острозі людей, подібних до М., жахливе. Причини, чому А—в потрапив до острогу, М. не знав. Навпаки, А—в, догадавшись, з ким має діло, зараз же упевнив М., що заслано його за цілком проти-

лежне доносові, майже за те саме, за що заслали й М. М. страшенно зрадів товаришеві, другові. Він ходив за А—вим, втішав його в перші дні каторги, гадаючи, що той мусить дуже страждати, віддав йому останні свої гроші, годував його, поділився з ним найпотрібнішими речами. Та А—в зараз же зненавидів його саме за те, що той був благородний, за те, що з таким жахом дивився на всяку ницість, за те саме, що був цілком не подібний до нього, і все, що М., у попередніх розмовах, розповів йому про острог та про майора, все це А—в поквапився при першій же нагоді донести майорові. Майор страшенно зненавидів за це і гнобив М., і коли б не вплив коменданта, він довів би його до біди. А—в же не тільки не бентежився, коли згодом М. довідався про його ницість, ба навіть любив стрічатися з ним і глузливо дивитися на нього. Це, як видно, давало йому насолоду. Мені кілька разів показував на це сам М. Ця підла тварюка потім тікала з одним арештантом та з конвойним, але про цю втечу я розповім згодом. Спочатку він і до мене дуже підлизувався, гадаючи, що я не чув про його історію. Кажу ще раз, він отруїв мені перші дні каторги ще більшою тугою. Я жахнувся тієї страшної підлоти й ницості, в яку мене вкинули, серед якої я опинився. Я подумав, що тут і все таке ж підле й нице. Але я помилявся: я судив про все по А—ву.

Ці перші три дні я в тузі никав по острогу, лежав на своїх нарах, віддав шити надійному арештантові, якого вказав мені Яким Якимович, сорочки з виданого мені казенного полотна, звісно за плату (по стільки-то шагів з сорочки), завів собі, за наполегливою порадою Якима Якимовича, складаний матрацик (з повстини, обшитої полотном), тонісінький, як блин, та подушку, набиту шерстю, страшенно тверду з незвички. Яким Якимович дуже клопотався придбанням для мене всіх цих речей і сам брав участь у виготовленні їх, власними руками пошив мені укривало з клаптів старого казенного сукна, зібраних із виношених панталон та курток, які я купив у інших арештантів. Казенні речі, котрим кінчався строк, залишалися у власність арештантові; їх зараз продавали тут же в острозі, і хоч би яка заношена була річ, все-таки була надія збути її з рук за якусь ціну. Все це спочатку мене дуже дивувало. Взагалі це був час моєї першої стичності з народом. Я сам раптом зробився таким же простонароддям, таким же каторжним, як і вони. Їхні звички, поняття, думки, уявлення стали немовби й

моїми, принаймні по формі, по закону, хоч по суті я й не поділяв їх. Я був здивований і збентежений, наче й не підозрював перше нічого цього й не чув ні про що, хоча й знав і чув. Та дійсність справляє зовсім інше враження, ніж знання й чутки. Чи міг я, приміром, хоч будьколи перше підозрювати, що такі речі, такі старі обноски можна вважати теж за речі? А ось пошив же собі з цих старих обносків укривало! Важко було й уявити собі, якого сорту було сукно, приділене на арештантський одяг. На око воно мовби й справді скидалося на сукно, грубе, солдатське; та ледь приношене, воно оберталося на якийсь волок і дерлося обурливо. Втім, суконний одяг давали на річний строк, та й цей строк важко було витримати. Арештант працює, носить на собі тягарі; одяг обтирається й обдирається скоро. А кожухи видавали на три роки, і звичайно протягом цього строку вони правили й за одяг, і за укривало, й за підстилку. Та кожухи міцні, хоч і нерідко можна було на кому-небудь бачити при кінці третього року, тобто строку виноски, кожух, залатаний простим полотном. І все ж навіть дуже виношені, по скінченні приділеного їм строку, вони продавалися копійок за сорок сріблом. Деякі ж, що краще збереглися, продавалися за шістдесят і за сімдесят копійок сріблом, а на каторзі це були великі гроші.

А гроші,— я вже казав про це,— мали в острозі страшне значення, могутність. Певно можна сказати, що арештант, у якого були хоч сякі-такі гроші на каторзі, вдесятеро менше терпів, ніж той, у кого їх зовсім не було, хоча й цей був забезпечений усім казенним, і навіщо б, здається, мати йому гроші? — як міркувало наше начальство. Знов же кажу, що, коли б арештанти позбавлені були всякої можливості мати свої гроші, вони божеволіли б, або мерли б, як мухи (дарма що всім були забезпечені), або, нарешті, зривалися б на нечувані злочинства,— ті з туги, інші — щоб швидше бути якось страченими й знищеними чи так якось «змінити долю» (технічний вираз). Якщо ж арештант, добувши мало не кривавим потом свою копійчину або, щоб добути її, зважившись на незвичайні хитрощі, сполучені часто із злодійством та шахрайством, одночасно так нерозважливо, з такою дитячою безтямністю витрачає їх, то це зовсім не доводить, що він їх не цінує, хоч би й здавалося так з першого погляду. На гроші арештант жадібний до судоми, до замороки розуму, і якщо справді розкидає їх, як тріски, коли гуляє, то розкидає на те, що вважає ще

на один ступінь вищим, ніж троші. Що ж вище, ніж гроші, для арештанта? Воля або хоч якась мрія про волю. А арештанти великі мрійники. Про це я дещо скажу згодом, але, до слова випало: чи повірять, що я бачив засланих на *двадцятирічний* строк, які мені самому казали, дуже спокійно, такі, наприклад, фрази: «А ось стривай, дасть бог, скінчу строк, і тоді...» Весь смисл слова «арештант» означає людину без волі; а, витрачаючи гроші, він діє вже на *свою волю.* Попри всі тавра, кайдани й ненависні палі острогу, що заступають йому божий світ та обгороджують його як звіра в клітці,— він може добути горілку, тобто страшенно заборонену насолоду, поласувати коло «солодкого медку», навіть іноді (хоч і не завжди) підкупити найближчих своїх начальників, інвалідів та й унтер-офіцера, котрі крізь пальці дивитимуться на те, що він порушує закон і дисципліну; може навіть, поверх торгу, ще й позбиткуватися над ними, а позбиткуватися арештант страшенно любить, показати перед товаришами і впевнити навіть себе *хоч на час,* що в нього волі і влади незрівнянно більше, ніж здається,— одно слово, може наколобродити, набешкетувати, вкрай образити когось і довести йому, що він усе це *може,* що все це в «наших руках», тобто впевнити себе в тому, про що бідоласі й помислити неможливо. До речі: ось чому, може, в арештантах, навіть коли вони тверезі, помічається загальна схильність до куражу, до хвастощів, до комічного й пренаївного звеличування власної особи, бодай примарного. Нарешті, у всій цій гулятиці є свій ризик,— отже, є в ній хоч якась примара життя, хоч далека примара волі. А чого не віддаси за волю? Який мільйонщик, коли б йому здушили горло зашморгом, не віддав би всіх своїх мільйонів за один ковток повітря?

Дивуються часом начальники, що ось який-небудь арештант жив собі кілька років так смирно, зразково, навіть десяточним його зробили за похвальну поведінку, і раптом як є, ні сіло ні пало,— наче біс у нього вліз,— засваволив, наколобродив, набешкетував, а часом просто аж на карний злочин ризикнув: або на неприховану зневажливість перед вищим начальством, або вбив когось, або згвалтував тощо. Дивляться на нього й дивуються. А може, вся й причина цього раптового вибуху в тій людині, від котрої найменше можна було сподіватися його,— це тоскний, судорожний вияв особистості, інстинктивна туга за самим собою, бажання заявити себе, свою принижену особистість, яке раптом виникає

й доходить до злості, до шалу, до замороки розуму, до припадку, до судоми. Так, може, похований живцем у ямі, прокинувшись у ній, грюкає у віко труни й силкується скинути його, хоч розум, звичайно, міг би переконати його, що всі його зусилля підуть на марне. Та в тому й річ, що тут уже не до розуму: тут судома. Візьмімо ще до уваги, що майже кожен свавільний вияв особистості в арештанті вважається за злочин, отже, природно, йому однаково що великий, що малий вияв. Гуляти — то вже гуляти, ризикнути — то вже ризикнути на все, хоч навіть і на вбивство. І тільки ж досить почати: сп'яніє потім людина, навіть не втримаєш! А тому всіляко б краще не доводити до цього. Всім було б спокійніше.

Так; але як це зробити?

VI. ПЕРШИЙ МІСЯЦЬ

При вступі до острогу в мене було трохи грошей; на руках із собою було небагато, бо побоювався, щоб не відібрали, але про всяк випадок кілька карбованців було сховано, тобто заклеєно в оправі євангелія, яке можна було пронести в острог. Цю книгу, з заклеєними в ній грішми, подарували мені ще в Тобольську ті, хто теж герпів на засланні й лічив час його вже десятиріччями і хто в кожному нещасному давно вже звик бачити брата. Є в Сибіру, та майже ніколи й не переводяться, кілька осіб, котрі, здається, призначенням життя свого покладають собі — братерський догляд за «нещасними», жалість і співчуття до них, наче до рідних дітей, цілком безкорисливе, святе. Не можу не згадати тут коротко про одну зустріч. У місті, де був наш острог, жила одна дама, Настасія Іванівна, удова. Ніхто з нас, перебуваючи в острозі, не міг, звісно, познайомитися з нею особисто. Здавалося, за призначення свого життя вона обрала допомогу засланим, але найбільше дбала про нас. Чи було у неї в родині якесь подібне нещастя, а чи хтось із особливо дорогих і близьких її серцю людей потерпів за такий же злочин, тільки вона за особливе щастя мала зробити для нас усе, що тільки могла. Багато вона, звичайно, не могла; вона була дуже бідна. Та ми, сидячи в острозі, відчували, що там, за острогом, є в нас відданий друг. Між іншим, вона нам часто подавала звістки, яких ми дуже потребували. Вийшовши з острогу і вирушаючи до іншого міста, я встиг побувати в неї й познайомитися з нею особисто. Вона жила

десь у форштадті, в одного із своїх близьких родичів. Була вона не стара й не молода, не гарна й не погана; не можна було навіть дізнатися, чи розумна вона, чи освічена? Помічалася тільки в ній, на кожному кроці, сама безмежна доброта, непереможне бажання догодити, полегшити, зробити для вас неодмінно щось приємне. Все це так і прозирало в її тихому, доброму погляді. Я пробув у неї разом з іншим із острожних моїх товаришів майже цілий вечір. Вона так і дивилася нам у вічі, сміялася, коли ми сміялись, квапилася погодитися з усім, що б ми не сказали; метушилася, щоб пригостити нас хоч чимось, чим тільки могла. Подано було чай, закуску, якісь солодощі, і якби в неї були тисячі, вона б, здається, їм зраділа тільки тому, що могла б краще нам догодити та полегшити наших товаришів, що залишились в острозі. Прощаючись, вона винесла нам по сигарниці на незабудь. Ці сигарниці вона склеїла для нас сама з картону (вже бозна як їх було склеєно), обклеїла їх кольоровим папірцем, точнісінько таким же, в який оправляють короткі арифметики для дитячих шкіл (а може, й справді на обклейку пішла яка-небудь арифметика). А кругом обидві сигарниці були, для краси, обклеєні тоненьким бордюрчиком з золотого папірця, по який вона, може, навмисне ходила до крамниць. «От ви курите ж цигарки, то, може, й здасться вам»,— сказала вона, немов боязко перепрошуючи нас за свій подарунок... Каже дехто (я чув і читав це), що найвища любов до ближнього є водночас і найвищий егоїзм. В чому вже ось тут був егоїзм — ніяк не доберу.

Хоч при вступі до острогу в мене зовсім не було великих грошей, та я не міг якось тоді серйозно досадувати на тих із каторжних, котрі майже в перші ж години мого острожного життя, вже обдуривши мене раз, пренаївно приходили вдруге, втретє і навіть уп'яте позичати в мене. Але в одному признаюсь одверто: мені було дуже досадно, що весь цей люд, із своїми наївними хитрощами, неодмінно мусив, як мені здавалося, вважати мене за телепня й дурника та сміятися з мене, саме тому, що я вп'яте давав їм гроші. Їм неодмінно мало здаватися, що я піддаюсь на їхні обдурювання й хитрощі, і коли б, навпаки, я відмовляв їм та проганяв їх, то вони стали б незрівнянно більше шанувати мене. Проте хоч як я досадував, а відмовити все-таки не міг. Досадував же я тому, що серйозно й турботливо думав у ці перші дні, як і в які відносини поставлю я себе в острозі, або,

краще сказати, в яких відносинах я повинен бути з ними. Я відчував і розумів, що все це середовище для мене цілком нове, що я в суцільних потемках, а в потемках не можна прожити стільки років. Слід було приготуватися. Зрозуміло, я вирішив, що передусім треба поводитися прямо, як внутрішнє почуття й сумління велять. Та я знав також, що це ж самий афоризм, а перед мене все-таки постане найнесподіваніша практика.

І тому, попри всі дріб'язкові турботи за своє влаштування в казармі, що про них я вже згадував і що в них утягував мене переважно Яким Якимович, попри те, що вони трохи й розважали мене,— страшна, ядуча туга дедалі більше мене мучила. «Мертвий дім!» — казав я сам собі, приглядаючись іноді смерком, з ганку нашої казарми, до арештантів, що вже посходилися з роботи й ліниво сновигали по площадці острожного двору, з казарми до кухні й назад. Приглядався до них і з облич їхніх та рухів намагався пізнавати, що вони за люди й які їхні вдачі? А вони вештались перед мене з насупленими лобами або через край веселі (ці два види найбільш подибуються і є майже характеристикою каторги), лаялись або просто розмовляли, або, нарешті, проходжувалися самотою, мовби в задумі, повагом, плавно, деякі з утомленим і апатичним виглядом, інші (навіть і тут!) — з виглядом чванливої вищості, з шапками набакир, з кожухами наопашки, з зухвалим, лукавим поглядом та з нахабними пересміхами. «Усе це моє середовище, мій теперішній світ,— думав я,— з котрим, хочу не хочу, а мушу жити...» Я пробував був розпитувати й розвідувати про них у Якима Якимовича, з котрим дуже любив пити чай, щоб не бути самому. Мимохідь сказати, чай, цей перший час, був майже єдиною моєю їжею. Від чаю Яким Якимович не відмовлявся і сам настановляв наш кумедний, саморобний, маленький самовар з бляхи, що його дав нам на тимчасове користування М. Яким Якимович випивав звичайно одну склянку (в нього були й склянки), випивав мовчки й статечно, повертав мені її, дякував і зараз же заходжувався коло мого укривала. Але того, що мені треба було знати,— розповісти не міг, ба навіть не міг втямки узяти, чого я так дуже цікавлюся вдачами навколишніх та найближчих до нас каторжних, і слухав мене навіть з якоюсь хитренькою усмішечкою, дуже мені пам'ятною. «Ні, мабуть, треба самому досвідчувати, а не розпитувати»,— подумав я.

Четвертого дня, так само як і тоді, коли я ходив

перековуватися, арештанти ранком рано вишикувалися двома рядами на площадці перед кордегардією, біля острожної брами. Попереду, обличчям до них, і позаду — витяглись солдати, з заряджеными рушницями й з примкнутими штиками. Солдат має право стріляти в арештанта, якщо той надумає тікати від нього; але одночасно він і відповідає за свій постріл, коли зробить його не при найпильнішій потребі; те саме і в разі відкритого бунту каторжників. Але хто ж би надумав тікати явно? Прибув інженерний офіцер, кондуктор, а також інженерні унтер-офіцери й солдати, пристави над провадженими роботами. Зробили перекличку; частина арештантів, що ходила в швальні, вирушала раніш за всіх; до них інженерне начальство не мало відношення; вони працювали, власне, на острог і обшивали його. Далі вирушали в майстерні, а тоді вже й на звичайні чорні роботи. Разом із двадцятьма іншими арештантами пішов і я. За фортецею, на замерзлій річці, були дві казенні барки; їх, як непридатні, треба було розібрати, щоб принаймні старе дерево не змарнувалося. Втім, весь цей старий матеріал, здається, дуже мало коштував, майже нічого. Дрова в місті продавали по ціні мізерній, та й довкола лісу було дуже багато. Посилали майже на те тільки, щоб арештанти не сиділи згорнувши руки, що й самі арештанти добре розуміли. До такої роботи вони раз у раз бралися мляво й апатично, і майже зовсім інше бувало, коли робота сама по собі була путяща, цінна, а особливо коли можна було випросити собі роботу на загад. Тут вони наче чимось запалювалися, і хоч їм не було ніякісінької від того вигоди, але, я сам бачив, аж знесилювалися, щоб швидше й краще докінчити її; навіть самолюбство їхнє тут якось зачіпалося. А на звичайній роботі, яку виконували більше для проформи, ніж з потреби, важко було випросити собі загад, працювати ж треба було до барабана, який вибивав заклик додому об одинадцятій годині ранку. День був теплий і туманний; сніг мало не танув. Уся наша купка рушила за фортецю на берег, злегка брязкаючи ланцюгами, що хоч і були сховані під одягом, все ж з кожним кроком видавали тонкий і різкий металічний звук. Двоє-троє з нас відокремились у цейхауз по необхідний інструмент. Я йшов разом з усіма і немовби навіть пожвавішав: мені хотілося мерщій побачити й дізнатися, яка робота? Яка ця каторжна робота? І як я сам буду вперше зроду працювати?

Пам'ятаю все до найменших подробиць. Дорогою зустрівся нам якийсь міщанин з борідкою, спинився й засунув руку в кишеню. З нашої купки негайно відокремився арештант, зняв шапку, прийняв подаяння — п'ять копійок — і проворно повернувся до своїх. Міщанин перехрестився й пішов своєю дорогою. Ці п'ять копійок проїли того ж ранку на калачах, поділивши їх нарівно на всю нашу партію.

З усієї цієї купки арештантів деякі були, як звичайно, похмурі й неговіркі, інші байдужні й мляві, треті лінивo перемовлялися один з одним. Був один страшенно чогось радий і веселий, співав і мало не танцював дорогою, прибрязкуючи кожному скоку кайданами. Це був той самий невисокий і натоптаний арештант, який першого ранку мого в острозі посварився з іншим біля води, коли вмивалися, за те, що той інший насмів нерозважно запевняти про себе, що він птах каган. Звали цього веселого чолов'ягу Скуратов. Нарешті він заспівав якоїсь хвацької пісні, з котрої я пам'ятаю приспів:

Без менé мене женили —
Я в млині тоді був.

Бракувало тільки балалайки.

Його незвичайно веселий настрій зараз же, зрозуміло, викликав у декого з нашої партії обурення, навіть сприйняли його мало не за образу.

— Завив! — з докором промовив один арештант, хоч спів зовсім його не обходив.

— Одна була пісня у вовка, та й ту перехопив туляк! — зауважив інший, з похмурих, хохлацькою вимовою.

— Я-то, правда, туляк,— негайно відказав Скуратов,— а ви в вашій Полтаві галушкою вдавилися.

— Бреши! А сам що тріскав! Лаптем щі лигав.

— А тепер наче чорт ядрами напихає,— докинув третій.

— Я й справді, хлопці, зніжена людина,— відповів, легко зітхнувши, Скуратов, немовби жалкуючи, що він такий зніжений, і звертаючись до всіх взагалі й ні до кого зокрема,— з самого пупка на чорносливі та на пампруських булках готований (тобто годований. Скуратов навмисне перекручував слова), а рідні мої братики й тепер ще в Москві свою лавку мають, у прохожому ряді вітром торгують, купці-багатирі.

— А ти чим торгував?

— А по всяких вартостях і ми здобувалися. Отоді, братці, я й перші двісті дістав...

— Невже карбованців! — підхопив один цікавий, аж здригнувшись, коли почув про такі гроші.

— Ні, чоловіче милий, не карбованців, а палок. Луко, гей, Луко!

— Кому Лука, а тобі Лука Кузьмич,— знехотя відгукнувся маленький і тоненький арештантик з гостреньким носиком.

— Ну, Луко Кузьмичу, чорт з тобою, нехай уже й так.

— Кому Лука Кузьмич, а тобі дядечко.

— Ну, та чорт з тобою й з дядечком, не варт і мови! А хороше слово хотів був сказати. Ну, то ось як воно сталося, хлопці, що недовго я нажився в Москві; дали мені там наостанку п'ятнадцять пужок та й вирядили геть. От я...

— Та за що ж вирядили? — перебив один, що уважно стежив за оповіддю.

— А щоб не ходив у карантин, не пив шпунтів, не грав на баляндрасах; то ото й не встиг я, хлопці, як слід у Москві розбагатіти. А як же, як же, як же того хотів, щоб багатим бути. І так уже мені того хотілося, що не знаю, як і сказати.

Багато хто засміявся. Скуратов був, очевидно, з самохітних весельчаків, або, краще, блазнів, котрі мовби за обов'язок собі мали звеселяти своїх понурих товаришів і нічогісінько, крім лайки, за це, звісно, не діставали. Він належав до особливого й дивного типу, про який, можливо, мені ще доведеться поговорити.

— Та тебе й тепер замість соболя бити можна,— зауважив Лука Кузьмич.— Чи ба, самої одежі карбованців на сто буде.

На Скуратові був найблагіший, найприношеніший кожушисько, на якому з усіх боків стирчали латки. Він байдуже, але уважно оглянув його згори донизу.

— Голова зате дорогого варта, хлопці, голова! — відповів він.— Як і з Москвою прощався, то тим тільки тішився, що голова зо мною разом піде. Прощай, Москва, спасибі за парню, за вільний дух, славно посмужили! А на кожух нема чого тобі, чоловіче милий, дивитися...

— А то на твою голову дивитись?

— Та й голова ж у нього не своя, а подаянна,— зно-

ву встряв Лука.— Її йому в Тюмені Христа ради подали, як з партією проходив.

— Що ти, Скуратов, майстерство, либонь, мав?

— Яке майстерство! Поводирем був, гаргосів водив, у них голиші тягав,— зауважив один із нахмурених,— ото й усе його майстерство.

— Я таки й пробував був чоботи тачати,— відповів Скуратов, зовсім не помітивши ущипливого зауваження.— Усього одну пару й стачав.

— Що ж, купували?

— Атож, нарвався такий, що, видно, бога не боявся, батька-матері не шанував; покарав його господь,— купив.

Усі кругом Скуратова так і розляглися сміхом.

— Та потім іще раз робив, уже тут,— казав далі надзвичайно спокійно Скуратов.— Степанові Федоровичу Поморцеву, поручикові, пришви пришивав.

— Що ж він, вдоволений був?

— Ні, хлопці, невдоволений. На тисячу літ вилаяв та ще коліном піддав мені ззаду. Дуже вже у гніви зайшов. Ех, збрехало моє життя, збрехало каторжне!

Після того трохи згодом
Акулинин муж у двір...

Несподівано розлягся він знову співом і зірвався притупувати напідскоки ногами.

— Ач, виродок! — пробурчав хохол, що йшов обіч мене, і з злісною зневагою скосив на нього очі.

— Нікчема! — зауважив інший рішучим і серйозним тоном.

Я ніяк не міг збагнути, за віщо на Скуратова сердяться, та й взагалі—чому до всіх веселих, як я вже встиг помітити за ці перші дні, ставляться неначе з деякою зневагою? Я вважав, що гнів хохла й інших особистий. Але він не був особистий, це був гнів за те, що в Скуратова не було витримки, не було суворого напускного вигляду власної гідності, яким до педантства була заражена вся каторга, одно слово, за те, що він був, за їх же висловом, «нікчема». Однак на веселих не на всіх сердились і не всіх так третирували, як Скуратова й інших до нього подібних. Хто як дозволяв поводитися з собою: людина добродушна й без витівок зараз же зазнавала зневаги. Мене аж вразило це. Проте були й серед веселих такі, що вміли й любили відгризнутися і спуску нікому не давали: тих змушені були пова-

жати. Тут же, в цій самій купці людей, був один із таких зубастих, а по суті превесела й премила людина, та з цього боку я пізнав його вже згодом, показний і рослявий чоловік, з великою бородавкою на щоці й з прекомічним виразом обличчя, досить, проте, вродливого й тямкого. Називали його піонером, бо він колись служив у піонерах; тепер же перебував ув особливому відділенні. Про нього мені ще доведеться говорити.

Втім, і не всі «серйозні» були такі експансивні, як обурений на веселість хохол. На каторзі було кілька чоловік, що важили на першість, на знання кожного діла, на дотепність, на характер, на розум. Багато хто з таких справді були люди розумні, з характером і таки досягали того, на що важили, тобто першості й неабиякого морального впливу на своїх товаришів. Поміж себе ці розумники часто бували великими ворогами — і кожен із них мав багато ненависників. На інших арештантів вони дивилися з гідністю і навіть з поблажливістю, сварок непотрібних не зчиняли, у начальства мали добру про себе думку, на роботах були ніби розпорядниками, і жоден із них не став би чіплятися, наприклад, за пісні; до таких дрібниць вони не принижували себе. Зо мною всі такі були надзвичайно ввічливі, протягом усієї каторги, проте не дуже заходили в мову; теж ніби з гідності. Про них так само доведеться поговорити докладніше.

Прийшли на берег. Унизу, на річці, стояла замерзла в воді стара барка, котру треба було ламати. По той бік річки синів степ; краєвид був похмурий і пустинний. Я сподівався, що так усі й кинуться до роботи, та про це й не думали. Деякі посідали на колодках, що валялися по березі; майже всі повитягали з чобіт кисети з тамтешнім тютюном, який продавали на базарі в листі по три копійки за фунт, та куценькі талинові цибушки з маленькими дерев'яними люлечками-саморобками. Люльки закурилися; конвойні солдати обтягли нас цепом і з нудним виглядом узялися нас стерегти.

— І хто здогадався ламати цю барку? — промовив один ніби сам до себе, та ні до кого-таки й не звертаючись.— Трісок, чи що, схотілося?

— А хто нас не боїться, той і здогадався,— зауважив інший.

— Куди ото мужва суне? — помовчавши, спитав перший, не помітивши, звичайно, відповіді на попереднє запитання й показуючи вдалину на юрбу селян, що вер-

вечкою пробиралися кудись по неходженому снігу. Всі ліниво обернулися в той бік і взялися знічев'я їх висміювати. Один із селян, останній, ішов якось надзвичайно кумедно, розставивши руки й схиливши набік голову в довгій селянській шапці, стовпцем. Уся постать його цільно й ясно позначалася на білому снігу.

— Ач, братан Петрович, як урядився! — зауважив один, перекривляючи вимовою селян. Варто уваги, що арештанти взагалі дивилися на селян трохи звисока, хоч половина їх була з селян.

— А задній, хлопці, ходить, наче редьку садить.

— Це важкодум, у нього грошей багато,— докинув третій.

Всі засміялися, але якось теж ліниво, мовби знехотя. Тим часом підійшла калачниця, жвава й промітна молодичка.

У неї взяли калачів на поданий п'ятак і поділили тут же нарівно.

Парубок, що торгував ув острозі калачами, забрав десятків зо два й дуже засперечався, щоб виторгувати три, а не два калачі, як звичайно велося. Та калачниця не погоджувалась.

— Ну а того не даси?

— Чого ще?

— Та чого миші не їдять.

— А щоб тобі болячка в пуп! — вереснула молодичка й засміялась.

Нарешті прийшов і пристав над роботами, унтер-офіцер з ціпком.

— Гей ви, чого порозсідалися! Починати!

— Та що, Іване Матвійовичу, дайте загад,— промовив один з «начальникуючих», поволі зводячись з місця.

— Чому там, на розводці, не казали? Барку розтаскай, от тобі й загад.

Сяк-так підвелися, нарешті, й зійшли до річки, ледве тягнучи ноги. В юрбі зараз же з'явилися й «розпорядники», принаймні на словах. Виявилось, що барки не слід було рубати даремно, а треба було по змозі зберегти дерево і особливо поперечні кокори, прибиті по всій довжині своїй до дна барки тиблями,— робота довга й нудна.

— От треба б понайперше відтягти оце бервенце. Берись-но, хлопці! — мовив один зовсім не розпорядник і не начальникуючий, а просто чорнороб, безсловесний і тихий чоловік, що досі мовчав, і, нагнувшись, обхопив

руками товсту колоду, чекаючи на помічників. Але ніхто не допоміг йому.

— Еге, підіймеш, гляди! І ти не підіймеш, та нехай і дід твій, ведмідь, прийде,— і той не підійме! — пробурчав хтось крізь зуби.

— То що ж, хлопці, як же починати? Я вже й не знаю...— промовив спантеличений вискочень, лишивши колоду й підводячись.

— Усієї роботи не переробиш... чого вискочив?

— Трьом куркам корму дати обрахується, а туди ж перший... Хохітва!

— Та я ж, хлопці, хіба що,— відмагався спантеличений,— я ж тільки так...

— Та що мені на вас чохли понадівати, чи що? Чи солити вас звелите на зиму? — крикнув знову пристав, непорозуміло дивлячись на двадцятиголову юрбу, що не знала, як узятися до діла.— Починати! Швидше!

— Швидше швидкого не зробиш, Іване Матвійовичу.

— Та ти й так нічого не робиш. Гей, Савельєв! Балакун Петрович! Тобі кажу: чого стоїш, витрішки продаєш!.. Починати!

— Та що ж я сам зроблю?..

— От дайте загад, Іване Матвійовичу.

— Сказано — не буде загаду. Розтаскай барку і йди додому. Починати!

Узялися, нарешті, але мляво, знехотя, невміло. Аж досадно було дивитися на цю здоровецьку юрбу дужих роботяг, які, здається, рішуче не тямили, як узятися до діла. Тільки були заходилися виймати першу, найменшу кокору,— виявилось, що вона ламається, «сама ламається», як донесено було на виправдання приставу; отже, так не можна було робити, а треба було взятися якось інакше. Почали довго судити-рядити поміж себе про те, як узятися інакше, що робити? Помалу-малу дійшло, звичайно, до лайки, погрожувало зайти й далі... Пристав знову гримнув і помахав ціпком, але кокора знову зламалась. Виявилося, нарешті, що сокир мало та що треба принести ще якийсь інструмент. Зараз же відрядили двох арештантів, під конвоєм, до фортеці по інструмент, а всі інші, чекаючи їх, спокійнісінько посідали на барці, повиймали свої люлечки й знову закурили.

Пристав, нарешті, плюнув.

— Ну, від вас робота не заплаче! Ой люди, люди! —

пробурчав він сердито, махнув рукою й пішов до фортеці, помахуючи ціпком.

За годину прийшов кондуктор. Спокійно вислухавши арештантів, він заявив, що дає на загад вийняти ще чотири кокори, але так, щоб вони вже не ламалися, вийняти цілими, та поверх того розібрати чималу частину барки, з тим, що тоді вже можна буде йти додому. Загад був великий, але, батечки, як заходилися! Куди поділись ліньки, куди поділось нерозуміння! Застукали сокири, почали вивірчувати тиблі. Інші підкладали товсті жердини і, налягаючи на них у двадцять рук, моторно й майстерно виламували кокори, що, на мій подив, тепер виламувалися зовсім цілі й непопсовані. Діло кипіло. Усі раптом якось навдивовижу порозумнішали. Ні зайвих слів, ні лайки, кожен знав, що сказати, що зробити, куди стати, що порадити. Рівно за півгодини до барабана даний загад скінчили, і арештанти пішли додому, втомлені, але цілком вдоволені, хоч і виграли всього якихось півгодини проти встановленого часу. Але щодо себе я помітив одну особливість: хоч куди б я приткнувся їм пособляти під час роботи, скрізь я був не до ладу, скрізь заважав, скрізь мене гнали геть мало не з лайкою.

Який-небудь останній обідранець, що й сам був найгіршим роботягою і не смів писнути перед іншими каторжниками, моторнішими й тямущішими, і той вважав за своє право крикнути на мене й прогнати мене, коли я ставав біля нього, бо, мовляв, я йому заважаю. Нарешті один із моторних просто й грубо сказав мені: «Куди лізете, ідіть геть! Чого встрявати, куди не кличуть».

— Попався в мішок! — зараз же підхопив другий.

— А ти краще карнавку візьми,— сказав мені третій,— та й іди збирати на кам'яне побудування та на табачне розорення, а тут тобі робити нічого.

Доводилося стояти окремо, а окремо стояти, коли всі працюють, якось совісно. Та коли справді так вийшло, що я відійшов і став край барки, зараз же закричали:

— От яких надавали роботяг; що з ними зробиш? Нічого не зробиш!

Усе це, звісно, було навмисне, бо всіх це тішило. Треба було позбиткуватися над колишнім дворянчиком, і, звичайно, вони раділи з нагоди.

Дуже зрозуміло тепер, чому першим моїм питанням при вступі до острогу,— я вже казав раніше,— було: як

поводити себе, як поставити себе перед цими людьми? Я передчував, що часто будуть у мене такі ж зіткнення з ними, як тепер на роботі. Та, попри всі зіткнення, я вирішив не міняти плану моїх дій, який я вже почасти обдумав тоді; я знав, що він справедливий. А саме: я вирішив, що треба поводитися якомога простіше й незалежніше, ніяк не виявляти особливого намагання зближатися з ними; але й не відкидати їх, коли вони самі побажають зблизитися. Ніяк не боятися їхніх погроз та ненависті і, по змозі, удавати, що не помічаю того. Ніяк не зближатися з ними на деяких певних пунктах і не потурати деяким їхнім звичкам та звичаям, одно слово — не напрошуватися самому на повне їхнє товаришування. Я здогадався з першого погляду, що вони перші зневажали б мене за це. Однак, на їх розуміння (і я згодом довідався про це напевно), я все-таки мусив зберігати й шанувати перед ними навіть дворянське походження своє, тобто ніжитися, ламатися, бридитися ними, фиркати раз у раз, білоручничати. Саме так вони розуміли, що таке дворянин. Звісно, вони лаяли б мене за це, а все ж поважали б про себе. Така роль була не для мене; я ніколи не бував дворянином в їхньому уявленні; та зате я дав собі слово жодною поступкою не принижувати перед ними ні освіти моєї, ні складу думок моїх. Коли б я став, на догоду їм, підлещуватися до них, погоджуватися з ними, фамільярничати з ними та заходити в різні їхні витівки, щоб виграти їхню прихильність,— вони зараз же подумали б, що це я роблю зо страху та боягузтва, і поставилися б до мене з презирством. А—в був не приклад: він ходив до майора, і вони самі боялися його. З другого боку, мені не хотілося й замикатися перед ними в холодну й неприступну ввічливість, як робили поляки. Я дуже добре бачив тепер: вони зневажають мене за те, що я хотів працювати, як і вони, не ніжився й не ламався перед ними; і хоч я певно знав, що згодом вони муситимуть змінити свій погляд на мене, все ж думка, що тепер вони мовби мають право зневажати мене, гадаючи, що я на роботі запобігав перед ними,— ця думка страшенно смутила мене.

Коли ввечері, як скінчили пообідню роботу, я повернувся до острогу, втомлений і змучений, страшна туга знов охопила мене. «Скільки тисяч таких днів ще попереду,— думав я,— все таких самих, все одних і тих самих!» Мовчки, вже смерком, блукав я один за казармами, вздовж огорожі, і раптом побачив нашого Шарика,

що біг просто до мене. Шарик був наш острожний собака, так, як бувають ротні, батарейні й ескадронні собаки. Він жив ув острозі з давнього-давна, нікому не належав, усіх вважав за хазяїв і годувався покиддю з кухні. Це був чималий собака, чорний з білими плямами, дворняга, не дуже старий, з розумними очима й з пухнастим хвостом. Ніхто ніколи не лащив його, ніхто не звертав на нього ніякої уваги. Ще першого дня я погладив його і з рук дав йому хліба. Коли я його гладив, він стояв смирно, ласкаво дивився на мене і на знак вдоволення тихо махав хвостом. Тепер, довго мене не бачивши,— мене, першого, хто за кілька років прилащив його,— він бігав і шукав мене поміж усіма і, знайшовши, з скавучанням пустився мені устріч. Вже й не знаю, що зо мною сталося, але я кинувся цілувати його, я обняв його голову; він скочив мені передніми лапами на плечі й почав лизати мені обличчя. «Так ось друг, якого мені посилає доля!» — подумав я і щоразу потім, коли, в цей перший важкий і похмурий час, я повертався з роботи, то насамперед, не заходивши ще нікуди, я поспішав за казарми з Шариком, що скакав передо мною й скавучав з радощів, обхоплював його голову й цілував, цілував її, і якесь солодке, а разом і болюче почуття стискало мені серце. І пам'ятаю, мені аж приємно було думати, немовби хвалячись перед собою своєю ж мукою, що ось на всьому світі тільки й лишилася тепер для мене одна істота, яка любить мене, яка прив'язана до мене, мій друг, мій єдиний друг — мій вірний собака Шарик.

VII. НОВІ ЗНАЙОМСТВА. ПЕТРОВ

Але час минав, і я помалу-малу став обживатися. Щодень менше бентежили мене звичайні явища мого нового життя. Події, обстановка, люди — все якось притерлося до очей. Помиритися з цим життям було неможливо, але визнати його за доконаний факт давно вже був час. Усі непорозуміння, які ще лишилися в мені, я затаїв якнайглухіше всередині в себе. Я вже не никав по острогу сам не свій і не виявляв туги своєї. Дико цікаві погляди каторжних уже не спинялися на мені так часто, не стежили за мною з таким виробленим зухвальством. Я теж, видно, притерся до очей їм, з чого був дуже радий. По острогу я вже ходив як у себе дома, знав своє

місце на нарах і навіть звик, видимо, до таких речей, що думав, поки й живий, до них не звикнути. Регулярно щотижня ходив голити половину своєї голови. Щосуботи, в шабашний час, нас викликали для цього, по черзі, з острогу до кордегардії (хто не поголиться, сам уже відповідав за себе), і там цирульники з батальйонів милили холодним милом наші голови й безжально скребли їх претупими бритвами, так що в мене й тепер навіть мороз обсипає шкіру, коли згадаю про це катування. А втім, незабаром знайшлися ліки. Яким Якимович показав мені одного арештанта, військового розряду, який за копійку голив власною бритвою кого завгодно і тим промишляв. Багато хто з каторжних ходив до нього, щоб уникнути казенних цирульників, а тим часом люди були не пестунчики. Нашого арештанта-цирульника звали *майором*,— чому — не знаю, і чим він міг нагадувати майора — теж не можу сказати. Тепер, коли пишу це, так і уявляється мені цей *майор*, високий, сухорлявий і мовчазний, досить дурнуватий, повсякчас заглиблений у своє заняття і неодмінно з ременем у руці, на якому він день і ніч направляв свою до неможливого сточену бритву і, здається, весь поринав у це заняття, вважаючи його, очевидно, за призначення всього свого життя. Справді, він був до краю вдоволений, коли бритва була хороша й коли хтось приходив поголитися: мило було в нього тепле, рука легка, гоління бархатне. Він, видимо, тішився й пишався своєю майстерністю і недбало приймав зароблену копійку, мовби й справді сила була в майстерності, а не в копійці. Боляче перепало А—ву від нашого плац-майора, коли він, фіскалячи тому на острог, згадав якось ім'я нашого острожного цирульника і необережно назвав його *майором*. Плац-майор розлютився й образився вкрай. «Та чи знаєш ти, падлюко, що таке майор! — кричав він з піною на губах, по-свійському розправляючись з А—вим.— Тямиш ти, що таке майор! І раптом якась падлюка каторжний, і сміти звати його майором, мені в очі, в моїй присутності!..» Тільки А—в міг уживатися з такою людиною.

З самого першого дня мого життя в острозі я вже почав мріяти про волю. Вираховувати на тисячу ладів і способів, коли скінчаться мої острожні роки, стало моїм улюбленим заняттям. Я навіть і думати ні про що не міг інакше і певен, що так робить і кожен позбавлений на строк волі. Не знаю, чи думали, чи вираховували каторжні так, як я, але дивовижна легковажність їхніх на-

дій вразила мене з першого кроку. Надія в'язня, позбавленого волі — зовсім інша, ніж людини, що живе звичайним життям. Вільна людина, звісно, плекає надію (наприклад, на зміну долі, на здійснення якого-небудь заходу), але вона живе, вона діє; звичайне життя цілком захоплює її своїм коловоротом. Не те у в'язня. Тут, правда, теж життя — острожне, каторжне; та хоч би хто був каторжник, хоч би на який строк було його заслано, він рішуче, інстинктивно не може сприйняти своєї долі як чогось позитивного, остаточного, як частини справжнього життя. Кожен каторжник відчуває, що він не *в себе дома,* а мовби в гостях. На двадцять років він дивиться, наче на два роки, і цілком певен, що й у п'ятдесят п'ять років, коли вийде з острогу, він буде такий самий молодець, як і тепер, у тридцять п'ять. «Поживемо ще!» — думає він і вперто жене від себе всі сумніви й інші досадні думки. Навіть заслані без строку, з особливого відділення, й ті розраховували іноді, що ось нема-нема, а раптом і прийде дозвіл із Пітера: «Переслати в Нерчинськ, в рудники, і призначити строки». Тоді гарно: по-перше, в Нерчинськ мало не півроку йти, а йти в партії куди краще, ніж бути в острозі. А потім кінчити в Нерчинську строк і тоді... І розраховує ж так часом сива людина!

У Тобольську бачив я прикутих до стіни. Він сидить на ланцюгу, так із сажень завдовжки; тут у нього койка. Прикували його за щось надзвичайно страшне, вчинене вже в Сибіру. Сидять по п'ять років, сидять і по десять. Здебільшого з розбійників. Одного тільки бачив я серед них мовби з панів; десь він колись служив. Говорив він смирнесенько, злегка шепелявлячи; усмішечка солоденька. Він показував нам свій ланцюг, показував, як треба лягати вигідніше на койку. Ото, мабуть, була цяця! Всі вони взагалі поводяться смирно і здаються вдоволеними, а тим часом кожен надзвичайно хоче швидше висидіти свій строк. Чого б, здається? А ось чого: вийде він тоді із задушної гнилої кімнати з низьким цегляним склепінням і пройдеться двором острогу, та й... та й годі. За острог його вже не випустять ніколи. Він сам знає, що спущені з ланцюга довіку вже утримуються при острозі, до самої смерті своєї, і в кайданах. Він це знає, і все-таки йому страшенно хочеться швидше скінчити свій ланцюговий строк. Адже без цього бажання чи ж міг би він просидіти п'ять або шість років на ланцюгу, не вмерти або не збожеволіти? Та чи й став би ще як який і сидіти?

Я почував, що робота може врятувати мене, зміцнити

моє здоров'я, тіло. Повсякчасний душевний неспокій, нервічне подразнення, задушливе повітря казарми могли б зовсім зруйнувати мене. «Частіше бути на повітрі, кожного дня втомлюватися, привчатися носити тягарі — і я принаймні врятую себе,— думав я,— зміцню себе, вийду здоровий, бадьорий, дужий, нестарий». Я не помилився: робота й рух були мені дуже корисні. Я з жахом дивився на одного з моїх товаришів (із дворян), як він згасав ув острозі, мов свічка. Увійшов він до острогу разом зо мною, ще молодий, вродливий, бадьорий, а вийшов напівзруйнований, сивий, без ніг, із задишкою. «Ні,— думав я, на нього дивлячись,— я хочу жити й буду жити». Зате й перепадало ж мені спочатку від каторжних за любов до роботи, і довго вони дошкуляли мені зневагою й глузуванням. Та я не зважав ні на кого й бадьоро йшов куди-небудь, хоча б, приміром, випалювати й товкти алебастр,— одна з перших робіт, якої я навчився. Це була робота легка. Інженерне начальство ладне було, по змозі, полегшувати роботу дворянам, що, проте, зовсім не було потуранням, а тільки справедливістю. Дивно було б вимагати від людини, що наполовину слабша силою й ніколи не працювала, виконувати той же загад, який давали, згідно з положенням, справжньому роботязі. Та це «баловство» не завжди допускалося, навіть допускалося ніби покрадьки: за цим суворо наглядали. Частенько доводилося робити роботу важку, і тоді, зрозуміло, дворяне несли подвійний тягар супроти інших роботяг. Звичайно на алебастр призначали чоловік три-чотири, старих або слабосилих, ну, серед них і нас, звісно; та поверх того прикомандировували одного справжнього роботягу, який знав діло. Ходив звичайно, кілька років поспіль, усе той самий, Алмазов, людина сувора, смуглява й сухорлява, вже літня, нетовариська й гидлива. Він глибоко нас зневажав. А втім, був дуже неговіркий, такий, що навіть лінувався бурчати на нас. Сарай, де випалювали й товкли алебастр, стояв теж на пустинному й крутому березі річки. Взимку, особливо похмурого дня, нудно було дивитися на річку й на протилежний дикий берег. Щось тужливе, що надривало серце, було в цьому дикому й пустинному пейзажі. Та чи не тяжче ще було, коли над безкрайою білою пеленою снігу яскраво сяяло сонце; так би й полетів кудись у той степ, що починався на другому березі й стелився на південь одною суцільною скатертиною тисячі на півтори верст. Алмазов звичайно мовчки й суворо брався до роботи;

ми немов соромилися, що не можемо як слід допомагати йому, а він навмисне управлявся сам-один, навмисне не вимагав від нас ніякої допомоги, начеб на те, щоб ми відчували всю провину нашу перед ним і каялись за нашу некорисність. А всього й діла було витопити піч, щоб випалити накладений у неї алебастр, який, бувало, ми ж таки й натаскаємо йому. А другого дня, коли алебастр бував уже зовсім випалений, починалося вивантаження його з печі. Кожен із нас брав важку колотушку, накладав собі особливий ящик алебастром і заходжувався розбивати його. Це була премила робота. Крихкий алебастр хутко обертався на білий блискучий порох, так ловко, так гарно кришився. Ми змахували важкими молотами й здіймали таку тріскотняву, що аж самим було любо. І стомлювалися ми, нарешті, і водночас легко ставало; щоки червоніли, кров оберталася швидше. Тут уже й Алмазов починав дивитися на нас поблажливо, як дивляться на малолітніх дітей; поблажливо покурював свою люлечку і все-таки не міг не бурчати, коли доводилося йому говорити. Втім, він і з усіма був такий самий, а по суті, здається, добра людина.

Інша робота, на яку мене посилали,— в майстерні крутити точильне колесо. Колесо було велике, важке. Потрібні були чималі зусилля, щоб крутити його, особливо коли токар (з інженерних майстрових) точив щось таке як сходова балясина або ніжки від великого столу, для казенних меблів якому-небудь чиновникові, на що потрібна була мало не ціла колода. Крутити тоді одному несила була, й посилали звичайно двох — мене та ще одного з дворян, Б. Так ця робота протягом кількох років лишалася за нами, якщо тільки доводилося щось точити. Б. був слабосила, квола людина, ще молодий, хворий на груди. Він прибув до острогу з рік передо мною разом з двома іншими із своїх товаришів — одним дідом, що весь час острожного життя день і ніч молився богу (за це його дуже поважали арештанти) і вмер при мені, й другим, ще дуже молодим чоловіком, свіжим, рум'яним, сильним, сміливим, котрий дорогою ніс Б., який стомлювався з пів-етапу, і це тривало сімсот верст поспіль. Треба було бачити їхню обопільну дружбу. Б. був людина з прекрасною освітою, благородна, з характером великодушним, але зіпсованим і роздратованим хворобою. З колесом ми справлялися вдвох, і це навіть обох нас забавляло. Мені ця робота давала чудовий моціон.

Особливо також любив я розгрібати сніг. Це бувало

звичайно після буранів і траплялося не раз за зиму. Після добового бурану який дім замітало до половини вікон, а який мало не зовсім заносило. Тоді, коли вже переставав буран і виступало сонце, виганяли нас великими купами, а то й усім острогом — відгрібати кучугури снігу від казенних будівель. Кожному давалося лопату, усім разом загад, часом такий, що треба було дивуватися, як можна впоратися з ним, і всі дружно бралися до діла. Пухкий, щойно злеглий і злегка приморожений зверху сніг спритно брали лопатою, величезними грудками, й розкидали кругом, причому сніг ще в повітрі обертався на блискучий пил. Лопата так і врізалася в білу, виблискуючу на сонці масу. Арештанти майже завсіди робили цю роботу весело. Свіжий зимовий вітер, рух розгаряча-ли їх. Усі ставали веселіші: лунали регіт, вигуки, дотепи. Починали гратися в сніжки, не без того, звісно, щоб за хвилину не закричали розсудливі та обурені на сміх і веселощі, і загальне захоплення кінчалося звичайно лайкою.

Помалу-малу я став поширювати й коло мого знайомства. А втім, сам я не думав про знайомства: я все ще був неспокійний, похмурий і недовірливий. Знайомства мої почалися самі собою. Одним із перших став навідувати мене арештант Петров. Я кажу *навідувати* й особливо натискую на це слово. Петров жив ув особливому відділенні і в найдальшій від мене казармі. Зв'язків між нами, видимо, не могло бути жодних; спільного теж нічогісінько у нас не було та й бути не могло. Але ж Петров у цей перший час немов за обов'язок вважав мало не щодня заходити до мене в казарму або зупиняти мене в шабашний час, коли, бувало, я ходжу за казармами, по змозі геть далі від усіх очей. Попервах мені це було неприємно. Та він якось так умів зробити, що незабаром його відвідини стали навіть розважати мене, дарма що він був зовсім не дуже товариська й говірка людина. На вигляд був він невисокого зросту, дужої будови, спритний, верткий, з досить приємним обличчям, блідий, з широкими вилицями, з сміливим поглядом, з білими густими й дрібними зубами й з постійною щіпкою тертого тютюну за спідньою губою. Класти за губу тютюн було звичаєм багатьох каторжних. Він здавався молодшим за свої літа. Йому було років сорок, а на око тільки тридцять. Розмовляв він зо мною завжди надзвичайно невимушено, тримав себе цілком на рівній нозі, тобто надзвичайно порядно й делікатно. Якщо він помі-

чав, наприклад, що я прагну самотини, то, порозмовлявши зо мною хвилин зо дві, зараз же залишав мене і кожного разу дякував за увагу, чого, звісно, не робив ніколи й ні з ким з усієї каторги. Цікаво, що такі ж відносини між нами тривали не тільки перші дні, а й кілька років поспіль і майже ніколи не ставали ближчими, хоч він був справді відданий мені. Я навіть і тепер не можу вирішити: чого саме йому від мене хотілося, чого він ліз до мене кожного дня? Хоч йому й траплялося згодом красти в мене, але він крав якось *ненароком;* грошей же майже ніколи в мене не просив, отже, приходив зовсім не по гроші або не за якимсь інтересом.

Не знаю також чому, але мені раз у раз здавалося, що він мовби зовсім не жив разом зо мною в острозі, а жив десь далеко в іншому будинку, в місті, і тільки відвідував острог мимохідь, щоб дізнатися про новини, навідати мене, подивитися, як ми всі живемо. Він усе кудись поспішав, начебто десь когось залишив і там ждуть його, начебто десь чогось не доробив. А тим часом він ніби не дуже й метушився. Погляд у нього теж був якийсь дивний: пильний, з відтінком сміливості й деякого насміху, але дивився він якось в далечінь, через предмет; ніби з-за предмета, що був перед його носом, він намагався розглядіти якийсь інший, що був далі. Це надавало йому неуважного вигляду. Я іноді навмисне дивився: куди піде від мене Петров? Де це його так ждуть? Але від мене він квапливо простував кудись в казарму чи в кухню, сідав там біля когось із співрозмовників, слухав уважно, часом і сам втручався в розмову навіть дуже гаряче, а потім враз якось урве й замовкне. Та чи він говорив, чи сидів мовчки, все ж видно було, що він тут тільки так, мимохідь, що десь там є діло і там його ждуть. Найдивніше те, що діла в нього не було ніколи ніякого; він не робив нічогісінько (крім казенних робіт, зрозуміло). Майстерства жодного не знав, та й грошей у нього майже ніколи не водилося. Але він і за грішми не дуже журився. І про що він розмовляв зо мною? Розмова його бувала така ж дивацька, як і він сам. Побачить, наприклад, що я ходжу десь один за острогом, і раптом круто поверне в мій бік. Ходив він завжди швидко, повертав завжди круто. Прийде ступою, а здається, ніби він підбіг.

— Здрастуйте.

— Здрастуйте.

— Я вам не перебив?

— Ні.

— Я ось хотів вас про Наполеона спитати. Він же рідня тому, що в дванадцятому році був? (Петров був з кантоністів і письменний).

— Рідня.

— Який же він, кажуть, президент?

Питався він завжди швидко, уривчасто, мовби йому треба було якнайшвидше про щось довідатись. Наче він довідувався про якусь дуже важливу справу, що не терпить найменшого зволікання.

Я пояснив, який він президент, і додав, що, можливо, незабаром й імператором буде.

— Це як?

Пояснив я, по змозі, й це. Петров уважно слухав, цілком розуміючи й хутко міркуючи, навіть нахиливши в мій бік вухо.

— Гм. А от я хотів вас, Олександре Петровичу, спитати: чи правда, кажуть, є такі мавпи, що в них руки до п'ят, а завбільшки вони з найвищу людину?

— Еге, є такі.

— Які ж це?

Я пояснив, скільки знав, і це.

— А де ж вони живуть?

— В жарких землях. На острові Суматрі є.

— Це в Америці, чи що? Як це кажуть, нібито там люди вниз головою ходять?

— Не вниз головою. Це ви про антиподів питаєте.

Я пояснив, що таке Америка і, по змозі, що таке антиподи. Він слухав так уважно, наче умисне прибіг заради самих антиподів.

— А-а! А ось я торік про графиню Лавальєр читав, від ад'ютанта Ареф'єв книжку приносив. То це правда чи так тільки — вигадано? Дюма сочиненіє.

— Звісно, вигадано.

— Ну, прощайте. Дякую вам.

І Петров зникав, і, по суті, майже ніколи ми не розмовляли інакше, як оце.

Я став про нього розпитувати. М., дізнавшись про це знайомство, навіть перестерігав мене. Він сказав мені, що багато хто з каторжних наганяв на нього жах, особливо спочатку, в перші дні острогу, але жоден із них, навіть Газін, не справляв на нього такого жахливого враження, як цей Петров.

— Це найрішучіший, найбезстрашніший з усіх каторжних,— казав М.— Він на все здатен; він ні перед

чим не зупиниться, коли йому спаде забаганка. Він і вас заріже, якщо йому це заманеться, так, просто заріже, не поморщиться й не розкається. Я навіть думаю, він не сповна розуму.

Ці слова дуже зацікавили мене. Але М. якось не міг пояснити мені, чому так здавалося йому. І дивна річ: кілька років поспіль я знав потім Петрова, майже щодня розмовляв із ним; весь час він був щиро прив'язаний до мене (хоч абсолютно не знаю за що),— і всі ці кілька років, хоч він і жив ув острозі розважливо й нічогісінько не вчинив жахливого, але я щоразу, дивлячись на нього й розмовляючи з ним, переконувався, що М. мав рацію й що Петров, можливо, людина найрішучіша, найбезстрашніша, людина, яка не знає над собою жодного примусу. Чому це так мені здавалося,— теж не можу втямити.

Зауважу, проте, що цей Петров був той самий, котрий хотів убити плац-майора, коли його покликали на кару й коли майор «врятувався чудом», як казали арештанти,— виїхав перед самою хвилиною кари. Іншим разом, ще до каторги, трапилося, що полковник ударив його на ученні. Мабуть, його й багато разів перед тим били; але цим разом він не схотів знести і заколов свого полковника відкрито, серед білого дня, перед вишикуваним фронтом. А втім, я не знаю докладно всієї його історії; він ніколи не розповідав її мені. Звичайно, це були тільки спалахи, коли натура виявлялася раптом уся, цілком. Та все-таки були вони в ньому дуже рідко. Він справді був розсудливий і навіть смирний. Пристрасті в ньому таїлися, і навіть дужі, палкі; та гарячий жар той припав попелом і жеврів тихо. Ні крихти фанфаронства або пихи я ніколи не помічав у ньому, як, скажімо, в інших. Він сварився рідко, зате й ні з ким особливо не приятелював, хіба тільки з самим Сироткіним, та й то коли той був йому потрібен. Одного разу, правда, я бачив, як він серйозно розгнівався. Йому чогось не давали, якоїсь речі; чогось недоділили йому. Сперечався з ним арештант-силач, високий на зріст, злий, задирака, насмішник і аж ніяк не боягуз, Василь Антонов, із цивільного розряду. Вони вже довго кричали, і я думав, що все скінчиться багато-багато що простими стусанами, бо Петров, хоч і дуже рідко, але часом бився й лаявся, як найостанніший із каторжних. Та цим разом сталося не те: Петров раптом зблід, губи його затрусились і посиніли; дихати став він трудно. Він звівся

з місця і повільно, дуже повільно, своїми нечутними, босими кроками (влітку він дуже любив ходити босий) підійшов до Антонова. Раптом усі по всій галасливій і крикливій казармі разом занишкли; муху було б чути. Усі ждали, що буде. Антонов схопився йому устріч; він сам на себе був не схожий... Я не витерпів і вийшов із казарми. Я гадав, що не встигну ще зійти з ганку, як почую крик зарізаної людини. Та й цим разом усе скінчилося нічим: не встиг ще Петров дійти до Антонова, як той мовчки й мерщій викинув йому спірну річ. (Ішлося про якусь жалюгідну шматину, про якісь підмотки). Хвилин за дві Антонов, зрозуміло, все-таки лайнув його помаленьку, для очистки совісті й для пристойності, щоб показати, що не зовсім же він так уже злякався. Та на лайку Петров не звернув ніякісінької уваги, навіть і не відповів: сила була не в лайці, та й справу він виграв на свою користь; він був дуже вдоволений і забрав шматину собі. За чверть години він уже, як і перше, тинявся по острогу з виглядом цілковитого нероби й ніби шукав, чи не здіймуть десь мову про щось цікаве, щоб приткнути туди й свого носа та послухати. Його, здавалося, все цікавило, але якось так виходило, що до всього він лишався здебільшого байдужий і тільки так никав по острогу без діла, метало його туди й сюди. Його можна було також порівняти з роботягою, з дужим роботягою, в якого затріщить робота, але якому поки що її не дають, і от він чекаючи сидить і бавиться з маленькими дітьми. Не розумів я й того, чому він живе в острозі, чому не тікає? Він не завагався б тікати, якби тільки сильно того захотів. Над такими людьми, як Петров, розум має владу лише доти, поки вони чогось не захочуть. Тоді вже на всій землі нема перепони їхньому бажанню. А я певен, що він зумів би втекти спритно, обдурив би всіх, по тижню міг би сидіти без хліба десь у лісі або на річці в очереті. Та, видно, він ще не натрапив на цю думку й не побажав цього *цілком*. Глибоких міркувань, особливого здорового глузду я ніколи в ньому не помічав. Ці люди так і народжуються з одною ідеєю, яка через ціле життя позасвідомо рухає їх туди й сюди; так вони й метаються все життя, доки не знайдуть собі діла цілком до сподоби; тут уже їм і голова ні до чого. Дивувався я іноді, як це така людина, яка зарізала свого начальника за побої, так безсуперечно лягає в нас під різки. Його часом і сікли, коли він попадався з горілкою. Як і всі каторжні без ремесла, він часом пускався проносити горілку. Але він і під різ-

ки лягав мовби з власної згоди, тобто мовби усвідомлював, що за діло; в противному разі нізащо б не ліг, хоч убий. Дивувався я з нього також, коли він, попри видиму до мене прив'язаність, обкрадав мене. Находило на нього це якось смугами. Це він украв у мене біблію, яку я дав йому тільки донести з одного місця на інше. Відстань була кілька ступенів, але він устиг знайти дорогою покупця, продав її і зараз же гроші пропив. Мабуть, дуже вже йому пити схотілось, а вже чого дуже схотілось, те *повинно* бути здійснене. Ось такий і ріже людину за четвертака, щоб за цього четвертака випити чвертку, хоч іншим часом пропустить мимо з сотнею тисяч. Увечері він мені сам і заявив про крадіжку, тільки без ніякого збентеження й каяття, цілком байдуже, як про звичайнісіньку пригоду. Я спробував був гарненько його покартати; та й шкода мені було моєї біблії. Він слухав не дратуючись, навіть дуже смирно; погоджувався, що біблія дуже корисна книга, щиро жалкував, що її в мене тепер нема, але зовсім не шкодував за тим, що вкрав її; він дивився так самовпевнено, що я зараз же й перестав лаятися. А лайку мою він терпів, певно, розміркувавши, що не можна ж без того, щоб не полаяти його за такий вчинок, то нехай уже, мовляв, душу розважить, потішиться, полає; але по суті все це дурниця, така дурниця, що серйозній людині й казати щось було б совісно. Мені здається, що він взагалі мав мене за якусь дитину, трохи не немовля, яке не тямить найпростіших речей у світі. Якщо, наприклад, я сам починав з ним мову про щось, крім наук та книжок, то він, правда, мені відказував, але мовби тільки з чемності, обмежуючись коротесенькими відповідями. Часто я запитував себе: що йому в цих книжних відомостях, про які він мене звичайно розпитує? Траплялося, що під час цих розмов я ні-ні та й гляну на нього збоку: а чи не сміється він з мене? Але ні; звичайно він слухав серйозно, уважно, хоч, проте, не дуже, і це останнє мені часом досаждало. Питання він ставив точно, виразно, але якось не дуже дивувався почутим від мене відомостям і сприймав їх навіть неуважливо... Здавалося мені ще: він, не сушачи довго голови, вирішив про мене, що зо мною не можна розмовляти, як з іншими людьми, що, крім мови про книжки, я ні про що інше не зрозумію, ба навіть не здатен зрозуміти, отже, й турбувати мене нема чого.

Я певен, що він навіть любив мене, і це мене дуже вражало. Чи мав він мене за недорослу, неповну людину,

а чи почував до мене той особливий жаль, який інстинктивно відчуває кожна сильна істота до іншої слабішої, а мене він визнав за таку... не знаю. І хоч усе це не перешкоджало йому мене обкрадати, але, я певен, і обкрадаючи, він жалів мене. «Ех! — може, думав він, запускаючи руку в моє добро.— Що ж це за людина, яка й за добро своє постояти не може!» Але за це якраз він, здається, й любив мене. Він мені сам сказав одного разу, якось ненароком, що я «занадто вже доброї душі людина» та що «такі вже ви прості, такі прості, що аж жаль бере. Тільки ви, Олександре Петровичу, не сприйміть за образу,— додав він через хвилину,— я ж бо від щирого серця сказав».

З такими людьми трапляється іноді в житті, що вони раптом різко й серйозно проявляються й визначаються в хвилини якоїсь крутої, загальної дії або перевороту і таким чином ураз розвивають повну діяльність. Вони не люди слова і не можуть бути призвідцями й головними проводирями справи; але вони головні виконавці її й перші починають. Починають просто, без особливих покликів, та зате перші перескакують через головну перепону, не задумавшись, без страху, йдучи прямо на всі ножі,— і всі кидаються за ними й ідуть сліпо, йдуть до найостаннішої стіни, де звичайно й накладають своїми головами. Я не вірю, щоб Петров добрим кінчив; він у якусь одну хвилину все разом скінчить, і якщо не пропав ще досі, то, виходить, випадок не трапився. А втім, хто знає? Може, й доживе до сивого волосу і спокійнісінько помре від старості, без цілі тиняючись туди й сюди. Але, мені здається, М. мав рацію, коли казав, що це була найрішучіша людина з усієї каторги.

VIII. РІШУЧІ ЛЮДИ. ЛУЧКА

Про рішучих важко сказати: на каторзі, як і скрізь, їх було небагато. На око, либонь, і страшна людина; розміркуєш, бувало, що розповідають про якогось там, і аж сахаєшся його. Якесь несвідоме почуття спочатку навіть змушувало мене обминати цих людей. Згодом я багато в чому змінив свій погляд навіть на найстрашніших убивць. Дехто й не вбив, та страшніший, ніж той, що за шість убивств прийшов. А про деякі злочини важко було скласти навіть найелементарніше уявлення: так

багато дивовижного було в них. Я саме тому це кажу, що в нас у простолюдді деякі вбивства виникають з найхимерніших причин. Існує, наприклад, і навіть дуже часто подибується такий тип убивці: живе ця людина тихо й смирно. Доля гірка — терпить. Це, скажімо, селянин, дворак, міщанин, солдат. Раптом щось у нього зірвалося; він не витримав і загнав ножа в свого ворога й гнобителя. Тут ось і починається дивовижне: на час людина раптом вискакує з мірки. Першого він зарізав гнобителя, ворога; це хоч і злочин, та зрозумілий; тут привід був; але потім він уже ріже й не ворогів, ріже кожного стрічного, ріже задля потіхи, за грубе слово, за погляд, для чету або просто: «Геть з дороги, не попадайся, я йду!» Наче сп'яніє людина, наче в гарячковій маячні. Наче, перестрибнувши раз через заповітну для неї межу, вона вже починає милуватися з того, що нема для неї більше нічого святого; наче пориває її перестрибнути разом через усяку законність і владу й натішитися нічим не стримуваною і безмежною волею, натішитися цим завмиранням серця від жаху, бо неможливо, щоб вона його сама в собі не почувала. Знає вона до того ж, що жде її страшна кара. Все це, може, скидається на те відчуття, коли людина з високої вежі тягнеться в глибінь, яка під ногами, так що, врешті, й сама рада б кинутися вниз головою: швидше — й край! І трапляється це все з смирнісінькими й непомітними до того людьми. Деякі з них у цьому чаду навіть хизуються собою. І що забитіший він був перше, то дужче пориває його тепер поферцювати, нагнати страху. Він тішиться з цього страху, любить саму огиду, яку викликає в інших. Він напускає на себе якусь *одчайдушність,* і такий «одчайдушний» сам уже швидше жде кари, жде, щоб *порішили* його, бо, врешті, самому стає важко носити на собі цю напускну *одчайдушність.* Цікаво, що весь цей настрій, весь цей напуск триває якраз до ешафота, а далі як відріже: наче й справді цей строк якийсь формений, немовби визначений заздалегідь встановленими для того правилами. Тут людина раптом смиряється, знічується, на ганчірку якусь обертається. На ешафоті рюмсає — просить у народу прощення. Приходить до острогу, і дивишся: такий слинявий, такий сопливий, забитий навіть, що аж дивуєшся з нього: «Та невже це той самий, котрий зарізав п'ятьшість чоловік?»

Звичайно, деякі і в острозі не скоро смиряються. Все ще зберігається якийсь форс, якась хвалькуватість: ось,

мовляв, я не те, що ви думаєте; я «по шести душах». Але кінчає тим, що все-таки смиряється. Часом тільки потішить себе, згадуючи свій загонистий розмах, свою гульню, що була раз за його життя, коли він був «одчайдушним», і дуже любить, якщо тільки знайде простачка, з пристойною важністю перед ним поламатися, похвастати й розповісти йому свої подвиги, не даючи, проте, взнаки, що йому самому розповісти кортить. От, мовляв, яка я був людина!

І як витончено додержуються цієї самолюбної обережності, якою ліниво недбалою буває така розповідь! Яке досвідчене фатівство виявляється в тоні, в кожному слівці оповідача. І де цей люд вивчився!

Раз у ці перші дні, одного довгого вечора, тоскно й без діла лежачи на нарах, я прослухав одну з таких розповідей і з недосвідченості прийняв оповідача за якогось колосального, страшного злочинця, за нечуваний залізний характер, хоч водночас мало не підсміювався з Петрова. Темою розповіді було, як він, Лука Кузьмич, не для чогось іншого, як єдино для самої своєї втіхи, *рішив* одного майора. Цей Лука Кузьмич був той самий маленький, тоненький, з гостреньким носиком, молоденький арештантик нашої казарми, з хохлів, про котрого вже якось і згадував я. Був він, по суті, росіянин, а тільки народився на півдні, здається, двораком. У ньому справді було щось гостре, зарозуміле: «Мала пташка, та кігтик гострий». Але арештанти інстинктивно розкушують людину. Його дуже мало поважали або, як кажуть на каторзі: «йому дуже мало уважали». Він був жахливо самолюбний. Сидів він того вечора на нарах і шив сорочку. Шиття білизни було його ремеслом. Біля нього сидів тупий і обмежений арештант, але добрий і ласкавий, огрядний і високий, його сусіда на нарах, Кобилін. Лучка, живши в сусідстві, часто з ним сварився і взагалі поводився звисока, насмішкувато й деспотично, чого Кобилін через свою простодушність почасти й не помічав. Він плів вовняну панчоху й байдуже слухав Лучку. Той розповідав досить голосно й виразно. Йому хотілося, щоб усі його слухали, хоч і намагався, навпаки, удавати, що розповідає самому Кобиліну.

— Ото, брат, пересилали мене з нашого міста,— почав він, шпортаючи голкою,— до Ч—ва, як бродягу, значить.

— Це коли ж, давно було? — спитав Кобилін.

— А ось горох поспіє — другий рік піде. Ну, як при-

йшли в К—в — і посадили мене тут на малий час в острог. Дивлюся: сидять зо мною чоловік дванадцять, усе хохли, високі, здорові, дужі, наче бики. Та смирні такі: їжа погана, крутить ними їхній майор, як його милості завгодно. Сиджу день, сиджу другий; бачу — боягуз-народ. «Чого ж ви,— кажу,— такому дурневі потураєте?» — «А піди лиш сам із ним побалакай!» — аж сміються з мене. Мовчу я.

— І прекумедний же тут був один хохол, хлопці,— додав він раптом, кидаючи Кобиліна й звертаючись до всіх взагалі.— Розповідав, як з ним у суді порішили та як він із судом розмовляв, а сам заливається-плаче; діти, каже, в нього зостались, жінка. Сам дебелий такий, сивий, товстий. «Я йому,— мовить,— кажу: Ні! А він, бісів син, усе пише, все пише. Ну, кажу собі, та щоб ти здох, а я б подивився! А він усе пише, все пише, та як писне!.. Отут і пропала моя голова!» Дай-но, Васю, ниточку; гнилі каторжні.

— Базарні,— відповів Вася, подаючи нитку.

— Наші швальні кращі. Недавно неваліда посилали,— і в якої він там підлої баби бере? — вів далі Лучка, всиляючи на світло нитку.

— В куми, значить.

— Значить, у куми.

— Так що ж, як же майор? — спитав зовсім забутий Кобилін.

Того тільки й треба було Лучці. Однак він не відразу став розповідати далі, мовби й уваги не звернув на Кобиліна. Спокійно вирівняв нитки, спокійно й ліниво пересмикнув під собою ноги і аж тоді заговорив:

— Сколошкав я, нарешті, моїх хохлів, викликали майора. А я ще зранку в сусіди жулика [1] спитав, узяв та й сховав, значить, на случай. Розлютів майор. Іде. «Ну,— кажу,— не полошитися, хохли!» А в них уже душа в п'яти сховалася; так і трусяться. Убіг майор: п'яний. «Хто тут! Як тут! Я цар, я й бог!»

— Як сказав він: «Я цар, я й бог»,— я й висунувся,— вів Лучка,— ніж у мене в рукаві.

«Ні,— кажу,— ваше високоблагородіє,— а сам помаленьку все ближче та ближче,— ні, це вже як же може бути,— кажу,— ваше високоблагородіє, щоб ви були в нас цар та й бог?»

«А, то це ти, то це ти? — закричав майор.— Бунтівник!»

[1] Ніж. (*Прим. автора*).

«Ні,— кажу (а сам усе ближче та ближче),— ні,— кажу,— ваше високоблагородіє, як, може, ви самі знаєте й відаєте, бог наш, всемогутній і всюдисущий, єдиний єсть,— кажу.— І цар наш єдиний, над усіма нами самим богом поставлений. Він, ваше високоблагородіє,— кажу,— монарх. А ви,— кажу,— ваше високоблагородіє, ще тільки майор — начальник наш, ваше високоблагородіє, царською милостю,— кажу,— і своїми заслугами».

«Як-як-як-як!» — так і закудкудакав, говорити нё може, захлинається. Дуже вже здивувався.

«Еге, ось як»,— кажу; та як кинусь на нього раптом та в самий живіт йому усього ножа так і вгородив. Ловко вийшло. Покотився та тільки ногами задригав. Я ножа кинув.

«Дивіться,— кажу,— хохли, підіймайте його тепер!»

Тут уже я зроблю один відступ. На нещастя, такі вирази, як: «Я цар, я й бог» та чимало інших подібних до цього, були в досить широкому вжитку серед багатьох командирів у давнину. Слід, проте, признатися, що таких командирів лишається вже небагато, а може, вони й зовсім перевелись. Зауважу також, що особливо хизувалися й любили хизуватися такими виразами здебільшого командири, які самі повиходили з нижніх чинів. Офіцерський чин немовби перевертає всі їхні нутрощі, а разом і голову. Довго покректавши під лямкою й перейшовши всі ступені підлеглості, вони раптом бачать себе офіцерами, командирами, благородними та з незвички й першого захвату перебільшують уявлення про свою могутність і значення; звісно, тільки супроти підлеглих їм нижніх чинів. А перед вищими вони, як і перше, підлесливі, що зовсім уже не потрібне, ба навіть огидне багатьом начальникам. Деякі підлесники аж з особливим розчуленням квапляться заявити перед своїми вищими командирами, що вони ж і самі з нижніх чинів, хоч і офіцери, і «своє місце завсіди пам'ятають». Але супроти нижніх чинів вони ставали мало не необмеженими повелителями. Звичайно, тепер навряд уже чи є такі та й навряд чи знайдеться такий, щоб прокричав: «Я цар, я й бог». А все ж зауважу, що ніщо так не дратує арештантів та й взагалі всіх нижніх чинів, як ось такі вирази начальників. Ця нахабність самозвеличення, ця перебільшена думка про свою безкарність породжує ненависть в найпокірнішій людині й виводить її з останнього терпцю. На щастя, це явище майже відійшло в минуле, його і в

давнину суворо переслідувало начальство. Кілька прикладів цього й я знаю.

Та й взагалі дратує нижніх чинів усяка погордлива недбалість, усяке гребування в поводженні з ними. Дехто думає, наприклад, що коли добре годувати, добре утримувати арештанта, все робити, як велить закон, то й по всьому. Це теж помилка. Кожен, хоч би хто він був і хоч би як був принижений, бодай і інстинктивно, бодай несвідомо, а все-таки вимагає поваги до своєї людської гідності. Арештант сам знає, що він арештант, знехтувана всіма людина, і знає своє місце перед начальником; але ніякими таврами, ніякими кайданами не змусиш його забути, що він людина. А що він справді людина, то й треба, отже, поводитися з ним по-людськи. Боже мій! Та *людське* поводження може олюднити навіть такого, в кому давно вже потьмянів образ божий. З цими-от «нещасними» й треба поводитися найбільш по-людськи. Це порятунок і радість їхня. Я зустрічав таких добрих, благородних командирів. Я бачив, як діяли вони на цих зневажених. Кілька ласкавих слів — і арештанти мало не воскресали морально. Вони, як діти, раділи і, як діти, починали любити. Зазначу ще одну дивну річ: самі арештанти не люблять надто фамільярного й *надто* вже добродушного з ними поводження начальників. Йому хочеться поважати начальника, а тут він якось перестає його поважати. Арештантові подобається, наприклад, щоб у начальника його були ордени, щоб він був показний собою, щоб якийсь високий начальник був ласкавий до нього, щоб сам він був і суворий, і поважний, і справедливий, і гідності своєї пильнував. Таких арештанти більше люблять: виходить, і свою гідність зберіг, і їх не скривдив, отже, і все гарно й красиво.

. . . . . .

— Ой і парили ж, мабуть, тебе за це? — спокійно зауважив Кобилін.

— Гм. Парили, брат, то правда, що парили. Алею, дай лишень ножиці! А що це, хлопці, сьогодні майдану нема?

— Недавно попропивались,— відповів Вася.— Коли б не попропивались, то, либонь, і був би.

— Коли б! За коли б і в Москві сто карбованців дають,— зауважив Лучка.

— А скільки тобі, Лучко, дали геть за все? — заговорив знову Кобилін.

— Дали, друже любий, сто п'ять. А що скажу, хлоп-

ці: адже мене трохи не вбили,— підхопив Лучка, знову кидаючи Кобиліна.— От як вийшли мені ці сто п'ять, повезли мене при повному параді. А ніколи до того я ще канчуків не куштував. Люду насунула сила, ціле місто збіглося: розбійника катувати будуть, убивець, значить. Ой і який же дурний цей люд, то не знаю, як і сказати. Тимошка [1] роздяг, поклав, кричить: «Піддержись, опережу!» — жду: що буде? Як ушкварить він мене раз,— хотів я був крикнути, роззявив був рота, а крику в мені й нема. Голос, значить, спинився. Як ушкварить удруге, ну, віриш чи не віриш, я вже й не чув, як *два* полічили. А як прийшов до пам'яті, чую: лічать сімнадцятий. То мене, брат, разів чотири потім з кобили здіймали, по півгодини відпочивав: водою обливали. Дивлюсь на всіх, вирячивши очі, та й думаю: «Ось-ось помру...»

— А й не помер? — наївно спитав Кобилін.

Лучка обвів його найпрезирливішим поглядом; вибухнув регіт.

— Чиста балясина!

— Не сповна розуму,— зауважив Лучка, немов каючись, що міг заговорити з такою людиною.

— Розуму, значить, брак,— скріпив Вася.

Лучка хоч і вбив шістьох чоловік, але в острозі його ніколи ніхто не боявся, дарма що він, може, щиро бажав набути слави страшної людини...

IX. ІСАЙ ХОМИЧ. БАНЯ. РОЗПОВІДЬ БАКЛУШИНА

Надходило свято різдва Христового. Арештанти ждали його якось урочисто, і, дивлячись на них, я й собі став ждати чогось незвичайного. Днів за чотири перед святом повели нас у баню. За мого часу, особливо в перші мої роки, арештантів рідко водили в баню. Усі зраділи й заходились збиратися. Призначено було йти по обіді, і в ці післяобід уже не було роботи. Найбільше за всіх радів і метушився з нашої казарми Ісай Хомич Бумштейн, каторжний із євреїв, про якого я вже згадував у четвертому розділі моєї оповіді. Він любив паритися до отупіння, до непритомності, і щоразу, коли трапляється мені тепер, перебираючи старі спомини, згадати й про нашу каторжну баню (а вона варта того, щоб про

[1] Кат. (*Прим. автора*).

неї не забути), то на перший план картини зараз же виступає передо мною обличчя блаженного й незабутнього Ісая Хомича, товариша моєї каторги й співмешканця по казармі. Господи, яка кумедна й сміховинна була ця людина! Я вже сказав кілька слів про фігурку Ісая Хомича: років п'ятдесяти, недолугий, зморщений, з жахливими таврами на щоках та на лобі, худорлявий, слабосилий, з білим курчачим тілом. У виразі його обличчя проглядало повсякчасне, нічим не захитуване самовдоволення, ба навіть блаженство. Здається, він нітрохи не жалкував, що потрапив на каторгу. Тим що він був ювелір, а ювеліра в місті не було, то й робив він безперервно для панів та для начальства міста саму ювелірну роботу. Йому все-таки хоч скільки там та платили. Він не терпів нестатків, жив навіть *багато,* але відкладав гроші й давав під заставу на проценти всій каторзі. В нього був свій самовар, хороший сінник, чашки, весь обідній прибор. Міські євреї були знайомі з ним і протегували йому. По суботах він ходив під конвоєм до своєї міської молитовні (що дозволяється законами) і жив дуже добре, нетерпляче дожидаючи, проте, вижити свій дванадцятирічний строк, щоб «зенитися». В ньому була найкомічніша суміш наївності, дурості, хитрощів, зухвальства, простодушності, боягузтва, хвальковитості й нахабства. Мене дуже дивувало, що каторжні зовсім не глузували з нього, хіба тільки жартували для забави. Ісай Хомич, очевидно, правив усім за об'єкт розваги й повсякчасної потіхи. «Він у нас один, не займайте Ісая Хомича»,— казали арештанти, і Ісай Хомич хоч і тямив, у чім річ, але, видимо, гордився своїм значенням, що дуже тішило арештантів. Він прекумедним способом прибув на каторгу (ще до мене, але мені розповідали). Якось надвечір, у шабашний час, розлетілась раптом в острозі чутка, що привели жидка й голять у кордегардії та що він зараз увійде. З євреїв тоді на каторзі ще жодного не було. Арештанти нетерпляче ждали його і враз обступили, коли він увійшов у браму. Острожний унтер-офіцер провів його в цивільну казарму й показав йому місце на нарах. У руках в Ісая Хомича був його мішок з виданими йому казенними речами і з його власними. Він поклав мішок, виліз на нари й сів, підібгавши під себе ноги, не сміючи ні на кого звести очей. Довкола нього лунав сміх та острожні жарти про єврейське походження. Раптом крізь юрбу протисся молодий арештант, несучи в руках старезні, брудні й драні літні свої шаровари, з додачею

казенних підмоток. Він сів біля Ісая Хомича і вдарив його по плечу.

— Ну, друже любий, я тебе вже шостий рік тут чекаю. Ось дивись, багато даси?

І він розіклав перед ним принесене лахміття.

Ісай Хомич, котрий при вході до острогу так сторопів, що навіть очей не смів звести на цю юрбу глузливих, спотворених і страшних облич, які щільно обступили його кругом, та не встиг ще з полохливості й слова мовити, побачивши заклад, раптом стрепенувся і став жваво перебирати пальцями лахміття. Навіть прикинув на світло. Всі чекали, що він скаже.

— Що ж, карбованця сріблом, либонь, не даси? А воно варто було б! — казав заставник, підморгуючи Ісаєві Хомичу.

— Карбованця сріблом не можна, а сім копійок можна.

І оце перші слова, які мовив Ісай Хомич в острозі. Всі так і розляглися сміхом.

— Сім! Ну давай хоч сім; твоє щастя! Гляди ж, бережи заставу; головою мені за неї відповідаєш.

— Проценту три копійки, буде десять копійок,—уривчасто й тремтячим голосом вів жидок, опускаючи руку в кишеню по гроші й боязко позираючи на арештантів. Він і боявся страшенно, і справу йому хотілося оборудувати.

— За рік, чи що, три копійки проценту?

— Ні, не за рік, а за місяць.

— Тугенький же ти, жиде. А як тебе величати?

— Ісай Хомич.

— Ну, Ісає Хомичу, далеко ти в нас підеш! Прощавай.

Ісай Хомич ще раз оглянув заставу, згорнув і обережно засунув її у свій мішок під невгаваючий регіт арештантів.

Його справді всі мовби навіть любили і ніхто не кривдив, хоч майже всі були йому винні. Сам він був незлобний, як курка, і, бачачи загальну прихильність до себе, навіть куражився, але з таким простодушним комізмом, що йому зараз же це прощалося. Лучка, який знав на своєму віку багато жидків, часто дражнив його і зовсім не з злості, а так, для забави, точнісінько, як забавляються з песиком, папугою, вченими звірками тощо. Ісай Хомич дуже добре це знав, нітрохи не ображався і презугарно відмагався жартами.

— Гей, жиде, приб'ю!

— Ти мене один раз удариш, а я тебе десять,— по-молодечому відказує Ісай Хомич.

— Парх проклятий!

— Нехай буде парх.

— Жид пархатий!

— Нехай буде такечки. Хоч пархатий, та багатий: гроші ма.

— Христа продав.

— Нехай буде такечки.

— Славно, Ісає Хомичу, молодця! Не займайте його, він у нас один! — кричать, регочучи, арештанти.

— Гей, жиде, набіжиш канчука, на Сибір підеш.

— Та я й так на Сибіру.

— Ще далі зашлють.

— А що, там пан бог є?

— Та є-то є.

— Ну нехай; аби пан бог та гроші, то скрізь добре буде.

— Молодця Ісай Хомич, видно, що молодця! — кричать кругом, а Ісай Хомич хоч і бачить, що з нього ж сміються, але бадьориться; загальні похвали дають йому видиму втіху, і він на всю казарму починає тоненьким дискантиком співати: «Ля-ля-ля-ля-ля!» — якийсь неподобний і кумедний мотив, єдину пісню без слів, яку він співав на протязі всієї каторги. Згодом, познайомившись ближче зо мною, він запевняв мене присягаючись, що це та сама пісня й той самий мотив, який співали всі шістсот євреїв, від малого до великого, переходячи через Чермне море, та що кожному євреєві заповідано співати цей мотив у хвилину торжества й перемоги над ворогами.

Напередодні кожної суботи, увечері в п'ятницю, до нашої казарми навмисне ходили з інших казарм подивитися, як Ісай Хомич справлятиме свій шабаш. Ісай Хомич був такий невинно хвастовитий і марнославний, що ця загальна цікавість теж давала йому втіху. Він з педантською й виробленою важністю накривав у куточку свій малесенький столик, розгортав книгу, запалював дві свічки і, бурмочучи якісь потаємні слова, починав убиратися в свою ризу (*рижу*, як він вимовляв). Це була строката накидка з шерстяної матерії, яку він старанно ховав у своїй скриньці. На обидві руки він нав'язував наручники, а на голові, на самому лобі, прикріплював перев'язкою якийсь дерев'яний ящичок, так що здава-

лось: із лоба Ісая Хомича виходить якийсь смішний ріг. Далі починалася молитва. Читав він її співуче, кричав, обпльовувався, обертався кругом, робив дикі й кумедні жести. Звичайно, все це наказували робити обряди молитви, і в цьому нічого не було смішного й дивного, та смішним було те, що Ісай Хомич ніби умисне рисувався перед нами й хизувався своїми обрядами. То раптом затулить руками голову й починає читати ридма. Ридання посилюються, і він у знемозі й трохи не з голосінням схиляє на книгу свою голову, увінчану ковчегом; але раптом, серед найсильніших ридань, він починає реготати й співуче примовляти якимсь розчулено урочистим, якимсь розслабленим від надміру щастя голосом. «Ач як його проймає!» — кажуть, бувало, арештанти. Я питав якось Ісая Хомича, що значать ці ридання і далі раптом ці урочисті переходи до щастя й блаженства? Ісай Хомич страшенно полюбляв ці мої розпити. Він негайно пояснив мені, що плач і ридання означають думку про втрату Єрусалима та що закон велить при цій думці якнайдужче ридати й бити себе в груди. Але в хвилину найдужчих ридань він, Ісай Хомич, *повинен раптом*, мовби зненацька, згадати (про це *раптом* теж велить закон), що є пророцтво про повернення євреїв до Єрусалима. Тут він повинен негайно вибухнути радістю, піснями, реготом і проказувати молитви так, щоб самим голосом виявити якнайбільше щастя, а обличчям якнайбільше урочистості й благородства. Цей перехід *раптом* та неодмінна обов'язковість цього переходу надзвичайно подобалися Ісаєві Хомичу: він вбачав у цьому якийсь особливий, прехитрий куншток і з хвальковитим виглядом переказував мені це хитромудре правило закону. Одного разу в самому розпалі молитви до кімнати увійшов плацмайор у супроводі караульного офіцера й конвойних. Усі арештанти виструнчилися біля своїх нар, сам тільки Ісай Хомич почав ще дужче кричати й викривлятися. Він знав, що молитву дозволено, перебивати її не можна було, і, кричачи перед майором, не ризикував, звісно, нічим. Але йому надзвичайно приємно було поламатися перед майором і порисуватися перед нами. Майор підійшов до нього на відстань одного кроку; Ісай Хомич повернувся задом до свого столика і просто в обличчя майорові почав співуче читати своє урочисте пророцтво, розмахуючи руками. А що йому велів закон і в цю хвилину виявляти на своєму обличчі безмір щастя й благородства, то він і зробив це негайно, якось особливо зщу-

ливши очі, сміючись і киваючи на майора головою. Майор здивувався; але, нарешті, пирхнув зо сміху, назвав його тут же в вічі дурнем і пішов геть, а Ісай Хомич ще посилив свої крики. За годину, коли він уже вечеряв, я спитав його: «А що коли б плац-майор, з дурості своєї, на вас розсердився?»

— Який плац-майор?

— Як який? Та хіба ви не бачили?

— Ні.

— Та він же стояв на один аршин перед вами, просто перед вашим обличчям.

Але Ісай Хомич пресерйозно став запевняти мене, що він рішуче не бачив ніякого майора, що в цей час, при цих молитвах, він западає в якийсь екстаз, отже, нічого вже не бачить і не чує, що навколо нього діється.

Як тепер бачу Ісая Хомича, коли він у суботу тиняється, бувало, без діла по всьому острогу, чимдуж намагаючись нічого не робити, як це велить про суботу закон. Які неможливі анекдоти розповідав він мені щоразу, коли приходив із своєї молитовні; які нісенітні вістки й чутки з Петербурга приносив мені, запевняючи, що дістав їх від своїх жидків, а ті з перших рук.

Та я занадто вже розбалакався про Ісая Хомича.

В усьому місті були тільки дві публічні бані. Перша, яку держав один єврей, була номерна, з платою по п'ятдесят копійок за номер, і призначалася для осіб високого польоту. А друга баня була переважно простонародна, стара, брудна, тісна, і ось до цієї якраз бані й повели наш острог. Було морозно й сонячно; арештанти раділи вже з того, що вийдуть із фортеці й подивляться на місто. Жарти, сміх не вщухали дорогою. Цілий взвод солдатів проводжав нас із зарядженими рушницями, на подив усьому місту. В бані зараз же поділили нас на дві зміни: друга чекала в холодному передбаннику, доки перша зміна милась,— це конче треба було зробити через тісноту бані. Але баня була все ж така тісна, що важко було уявити, як і половина наших могла в ній уміститися. Та Петров не кидався мене; він сам без мого запрошення підскочив допомагати мені і навіть запропонував мене вимити. Разом із Петровим заохотився прислужувати мені й Баклушин, арештант із особливого відділення, котрого звали в нас піонером і про котрого якось я згадував, як про надзвичайно веселого й милого серед арештантів, яким він і справді був. Ми з ним уже трохи

познайомилися. Петров допоміг мені навіть роздягатися, бо з незвички я роздягався довго, а в передбаннику було холодно, мало не так само, як надворі. До речі: арештантові дуже важко роздягатися, якщо він ще не зовсім навчився. По-перше, треба вміти хутко розшнуровувати підкайданники. Ці підкайданники робляться із шкіри, вершків з чотири завдовжки, і накладаються на білизну, просто під залізне кільце, що обхоплює ногу. Пара підкайданників коштує щонайменше шістдесят копійок сріблом, а тим часом кожен арештант заводить їх собі, своїм коштом, звичайно, бо без підкайданників неможливо ходити. Кайданне кільце не щільно обхоплює ногу, і між кільцем і ногою може пройти палець; таким чином, залізо б'є по нозі, тре її, і за один день арештант без підкайданників устиг би натерти собі рани. Але зняти підкайданники ще не важко. Важче навчитися ловко здіймати з-під кайданів білизну. Це цілий фокус. Знявши спідню білизну, скажімо, хоч з лівої ноги, треба пропустити її спершу між ногою і кайданним кільцем; потім, звільнивши ногу, просмикнути цю білизну назад крізь те саме кільце; далі все зняте вже з лівої ноги протягти крізь кільце на правій нозі; а ще далі все просмикнуте крізь праве кільце знову просмикнути до себе назад. Така ж історія і з надяганням нової білизни. Новачкові важко навіть і догадатися, як це робиться; перший навчив нас усього цього арештант Коренєв у Тобольську, колишній отаман розбійників, який просидів п'ять років на ланцюгу. Та арештанти призвичаїлися і роблять це без найменшої труднації. Я дав Петрову кілька копійок, щоб запастися милом та мочалкою; арештантам видавалося, правда, й казенне мило, на кожного по брусочку, завбільшки з дві копійки, а завтовшки з скибочку сиру, який подають вечорами на закуску у «середнього роду» людей. Мило продавалося тут же, в передбаннику, разом із збитнем, калачами та гарячою водою. За умовою з хазяїном бані, на кожного арештанта відпускалося тільки по одній ряжці гарячої води; а хто хотів обмитися чистіше, той за шага міг одержати й другу ряжку, котру й передавали в саму баню через окремо зроблене для того віконце з передбанника. Роздягнувши, Петров повів мене навіть попід руку, помітивши, що мені дуже важко ступати в кайданах. «Ви їх догори потягніть, на литки,— примовляв він, підтримуючи мене, наче пестун,— а ось тут обережніше, тут поріг».

Мені аж грохи совісно було; хотілося запевнити Петрова, що я й сам умію пройти; та він би цьому не повірив. Він поводився зо мною зовсім як з дитиною, не дійшлою віком і невмілою, котрій кожен повинен допомогти. Петров був аж ніяк не слуга, насамперед не слуга; коли б я скривдив його, він би знав, що зо мною подіяти. Грошей за послуги я йому зовсім не обіцяв, та він і сам не просив. Що ж спонукало його так доглядати мене?

Коли ми розчинили двері до самої бані, я думав, що ми ввійшли до пекла. Уявіть собі кімнату, кроків дванадцять завдовжки й таку саму завширшки, куди набилося разом, може, до ста чоловік, а вже напевно принаймні вісімдесят, бо арештантів поділено було всього на дві зміни, а всіх нас прийшло в баню до двохсот чоловік. Пара, що застилала очі, кіптява, бруд, тіснота така, що нема де ноги поставити. Я перелякався й хотів був повернутися назад, але Петров зараз же підбадьорив мене. Сяк-так, з величезними труднощами, протислися ми до лавок через голови людей, що посідали на підлозі, просячи їх нагнутися, щоб нам можна було пройти. Але на лавках не було вільного місця. Петров заявив мені, що місце треба купити, і зараз же повів торг з арештантом, який містився під віконцем. За копійку той відступив своє місце, негайно одержав від Петрова гроші, котрі той ніс, затиснувши в кулаці, передбачливо взявши їх із собою в баню, і зараз же югнув під лавку просто під моє місце, де було темно, брудно і де липка сирість наросла скрізь мало не на півпальця. Та місця й під лавками були всі зайняті; там теж копошилися люди. На всій підлозі не було місцинки з долоню, де б не сиділи скорчившись арештанти, хлюпаючись із своїх ряжок. Інші стояли поміж ними сторчма і, тримаючи в руках свої ряжки, милися навстоячки; брудна вода стікала з них просто на голені голови тих, що сиділи долі. На приполку та на всіх уступах, що вели до нього, сиділи, скулившись і скорчившись, арештанти. Але милися мало. Прості люди мало миються гарячою водою й милом; вони тільки страшенно паряться, а тоді обливаються холодною водою,— ото й уся баня. Віників п'ятдесят на приполку здіймалися й опускалися разом; усі періщили себе до сп'яніння. Пари піддавали раз у раз. Це був уже не жар; це було пекло. Все це горлало й гоготало під брязк сотні ланцюгів, що волочилися по підлозі... Деякі, бажаючи пройти, заплутувалися в чужих ланцюгах і самі зачіпали по головах тих, що сиділи нижче, падали,

лаялись і тягли за собою зачеплених. Грязь лилася звідусюди. Всі були в якомусь сп'янілому, в якомусь збудженому стані духу, лунали вереск і крики. Біля віконця в передбаннику, звідки подавали воду, була тиснява, лайка, ціла бійка. Одержану гарячу воду, перше ніж доносили її до місця, розпліскували на голови тих, що сиділи долі. Нема-нема, а в вікно або в прочинені двері й визирне вусате обличчя солдата, з рушницею в руках: він видивляється, чи нема розгардіяшу. Голені голови й розпарені до червоного тіла арештантів здавалися ще потворнішими. На розпареній спині звичайно яскраво виступають рубці від одержаних колись ударів канчуків та палок, отже, тепер усі ці спини здавалися знов пораненими. Страшні рубці! В мене морозом обсипало шкіру, коли я дивився на них. Піддадуть — і пара застеле густою, гарячою хмарою всю баню; все загогоче, закричить. З цієї хмари замигтять побиті спини, голені голови, скорчені руки, ноги; а на довершення Ісай Хомич гогоче щодуху на найвищому приполку. Він париться до нестями, але, здається, ніякий жар не може наситити його; за копійку він наймає парильника, але й той, врешті, не витримує, кидає віника й біжить відливатися холодною водою. Ісай Хомич не смутиться й наймає другого, третього: він уже вирішує заради такої нагоди не зважати на витрати і змінює до п'яти парильників. «Здоровий паритися, молодця Ісай Хомич!» — кричать йому знизу арештанти. Ісай Хомич сам відчуває, що цієї хвилини він вищий за всіх і заткнув усіх їх за пояс; він тріумфує й різким, шаленим голосом викрикує свою арію: ля-ля-ля-ля-ля, покриваючи всі голоси. Мені спало на думку: якщо всі ми разом будемо колись у пеклі, то воно дуже скидатиметься на це місце. Я не втерпів, щоб не переказати цього здогаду Петрову; він тільки подивився довкола і промовчав.

Я хотів був купити й йому місце біля мене; але він сів у ногах у мене і заявив, що йому дуже гарно. Баклушин тим часом купував нам воду й підносив її в міру потреби. Петров заявив, що вимиє мене з ніг до голови, так що «будете зовсім чистенькі», і посилено кликав мене паритися. Паритися я не ризикнув. Петров натер мене всього милом. «А тепер я вам *ніжки* вимию»,— додав він на закінчення. Я хотів був відказати, що можу вимити й сам, але вже не перечив йому й цілком віддався на його волю. В зменшеному «ніжки» рішуче не бриніло жодної нотки рабської; простісінько Петров не міг на-

звати моїх ніг ногами, мабуть через те, що в інших, у справжніх людей — ноги, а в мене ще тільки ніжки.

Вимивши мене, він з такими ж церемоніями, тобто з підтримуванням і з застереженнями на кожному кроці, наче я був фарфоровий, допровадив мене до передбанника та поміг надіти білизну і, вже коли зовсім кінчив зо мною, кинувся назад у баню, паритися.

Коли ми прийшли додому, я запропонував йому склянку чаю. Від чаю він не відмовився, випив і подякував. Мені спало на думку розщедритися й почастувати його чверткою. Чвертка знайшлась і в нашій казармі. Петров був дуже вдоволений, випив, крекнув і, мовивши до мене, що я цілком його оживив, квапливо майнув до кухні, начеб там без нього чогось ніяк не могли вирішити. Замість нього до мене з'явився другий співбесідник, Баклушин (піонер), котрого я ще в бані теж покликав до себе на чай.

Я не знаю вдачі милішої, ніж у Баклушина. Правда, він не давав спуску іншим, він навіть часто сварився, не любив, щоб втручалися в його справи,— одно слово, вмів за себе постояти. Та він сварився ненадовго, і, здається, всі у нас його любили. Куди він не заходив, усі стрічали його радо. Його знали навіть у місті, як найутішнішу людину в світі, що ніколи не втрачає своєї веселості. Це був високий чоловік, років тридцяти, з молодцюватим і простодушним обличчям, досить вродливим, і з бородавкою. Це обличчя він перековерсував іноді так кумедно, зображаючи кожного стрічного, що всі довкола нього не могли не реготати. Він був теж із жартівників; але не давав попуску нашим бридливим ненависникам сміху, так що його вже ніхто не лаяв за те, що він «пуста й нікчемна» людина. Він сповнений був вогню й життя. Познайомився він зо мною ще з перших днів і заявив мені, що він з кантоністів, служив потім у піонерах, і його навіть помітили й любили деякі високі особи, чим, за давньою звичкою, дуже пишався. Мене він зараз же став розпитувати про Петербург. Він навіть і книжки читав. Прийшовши до мене на чай, він спочатку розсмішив усю казарму, розповівши, як поручик Ш. вишпетив уранці нашого плац-майора, та, сівши біля мене, з вдоволеним виглядом заявив мені, що, здається, відбудеться театр. В острозі затівали театр на святках. Знайшлися актори, робилися помаленьку декорації. Дехто з міста обіцяв дати свій одяг для акторських ролей, навіть для жіночих; сподівалися навіть, за посеред-

ництвом одного денщика, дістати офіцерський костюм з аксельбантами. Аби тільки плац-майор не надумав заборонити, як торік. Але торік на різдво майор був не в настрої: десь програвся, та й в острозі до того ж нашурубурили, от він і заборонив спересердя, а тепер, може, не захоче утиснути. Одно слово, Баклушин був у збудженому стані. Видно було, що він один із головних заводіїв театру, і я тоді ж дав собі слово неодмінно побувати на цій виставі. Простодушна радість Баклушина з удачі із театром була мені до сподоби. Слово по слову, і ми розговорились. Між іншим, він сказав мені, що не все служив у Петербурзі; що він там чимось проступився і його послали в Р., в гарнізонний батальйон, проте унтер-офіцером.

— Ось відтіля мене вже й прислали сюди,— зауважив Баклушин.

— Та за що ж це? — спитав я його.

— За що? Як ви гадаєте, Олександре Петровичу, за що? Адже за те, що закохався!

— Ну за це ще не пришлють сюди,— заперечив я сміючись.

— Правда,— додав Баклушин,— правда, що я при цьому ж ділі одного тамтешнього німця з пістолета підстрелив. Та чи ж варто засилати через німця, подумайте самі!

— Одначе як же воно було? Розкажіть, це цікаво.

— Прекумедна історія, Олександре Петровичу.

— То тим краще. Розповідайте.

— Чи таки розповісти? Ну, то вже слухайте...

Я вислухав хоч не зовсім кумедну, та зате досить дивну історію одного вбивства...

— Діялося це ось як,— почав Баклушин.— Як послали ото вони мене в Р., бачу — місто хороше, велике, тільки німців багато. Ну, я, звичайно, молода ще людина, у начальства мав добру репутацію, ходжу собі шапку набакир, час збавляю, значить. Німкеням підморгую. І впала тут мені в око одна німочка, Луїза. Вона й тітка її були обидві пралі для найчистішої білизни. Тітка в неї стара, вередлива така, а жили заможно. Спочатку я повз вікна кінці топтав, а далі й справжню дружбу завів. Луїза й по-російському розмовляла добре, а тільки так, мовби гаркавила,— тобто така любонька, що я й не стрічав ще такої ніколи. Я був спершу те та се, а вона мені: «Ні, цього не можна, Сашо, бо я хочу всю невинність свою зберегти, щоб тобі ж гідною дружиною бу-

ти»,— і тільки лащиться, сміється так дзвінко... та чистенька така була, я вже й не бачив таких, крім неї. Сама ж підмовила мене одружитися. Ну як не одружитися, подумайте! От я готуюся з просьбою йти до підполковника... Раптом дивлюся — Луїза раз на побачення не вийшла, вдруге не прийшла, на третьому не була... Я листа посилаю; на листа нема відповіді. Що ж це, думаю? Тобто коли б дурила вона мене, то на хитрощі взялася б, і на листа б відповіла, і на побачення б приходила. А вона й збрехати не зуміла; так просто відрізала. Це тітка, думаю. До тітки я ходити не смів; вона хоч і знала, а ми все-таки потай робили, тобто тихою стопою. Я як очманілий ходжу, написав останнього листа й кажу: «Коли не вийдеш, сам до тітки прийду». Злякалась, прийшла. Плаче; каже, один німець, Шульц, далекий їхній родич, годинникар, багатий і вже пристаркуватий, виявив бажання одружитися з нею, «щоб,— каже,— і мене ощасливити, і самому на старості без дружини не лишитися; та й любить він мене,— каже,— і давно вже намір цей мав, та все мовчав, збирався. То от,— каже,— Сашо, він багатий, і це мені щастя; так невже ж ти мене мого щастя позбавити хочеш?» Я дивлюся: вона плаче, мене обіймає... Ех, думаю, адже резон же вона каже! Ну яка рація за солдата вийти, хоча б я й унтер? «Ну,— кажу,— Луїзо, прощавай, бог з тобою; не треба мені твого щастя в тебе відбирати. А що він, гарний?» — «Ні,— каже,— доходжалий такий, з довгим носом...» Аж сама розсміялася. Пішов я від неї; що ж, думаю, не судилося! Другого ото ранку рушив я під його магазин, вулицю вона мені сказала. Дивлюся в шибу: сидить німець, годинника робить, років так сорок п'ять, ніс горбатий, очі вирячені, у фраку і в стоячих комірцях, таких довгих, важний такий. Я так і плюнув; хотів був у нього тут же шибу розбити... та що, думаю, не треба займати, пропало — як з воза впало! Прийшов смерком до казарми, ліг на койку і от, чи повірите, Олександре Петровичу, як заплачу...

Ну, минає так день, другий, третій. З Луїзою не бачусь. А тим часом почув від одної куми (стара була, теж праля, до неї Луїза іноді ходила), що німець про нашу любов знає, тому й вирішив мерщій свататися. А то б іще років зо два ждав. З Луїзи нібито присягу таку взяв, що вона мене знати не буде, та що нібито їх, і тітку й Луїзу, поки що в чорному тілі держить, що, мовляв, може, ще й передумає, а що зовсім іще й тепер не

вирішив. Сказала вона мені також, що позавтра, у неділю, він їх обох уранці на каву кликав і буде ще один родич, старий, колись був купець, а тепер бідний-пребідний, десь у підвалі за доглядача служить. Як довідався я, що в неділю вони, може, все діло порішать, то таке мене зло взяло, що й собою оволодіти не можу. І весь той день та й весь другий те тільки й робив, що про це думав. Так би й з'їв цього німця, думаю.

У неділю вранці ще я нічого не знав, а як обідні відійшли,— скочив, натяг шинель та й подався до німця. Думав я усіх їх застати. І чого я подався до німця і що там сказати хотів — сам не знаю. А про всяк случáй пістолет у кишеню сунув. Був у мене цей пістолет так, поганий, з колишнім курком; іще хлопчаком я з нього стріляв. Та з нього й стріляти вже не можна було. Однак я його кулею зарядив; думаю: стануть виганяти, грубіянити — я пістолета вийму і їх усіх налякаю. Приходжу. В майстерні нікого нема, а сидять усі в задній кімнаті. Опріч них, ні душі, слуг ніяких. У нього й усіх слуг одна німкеня була, вона ж і куховарка. Я пройшов через магазин; бачу — двері туди замкнені, та старі такі двері, на гачку. Серце в мене б'ється, я зупинився, слухаю: розмовляють по-німецькому. Я як штовхну ногою щосили, двері враз і розчинилися. Дивлюся: стіл накритий. На столі великий кав'яник і кава на спирті кипить. Сухарі стоять; на другій таці карафа горілки, оселедець і ковбаса та ще пляшка вина якогось. Луїза й тітка, обидві вичепурені, на дивані сидять. Проти них на стільці сам німець, жених, причесаний, у фраку і в комірцях, так і стирчать наперед. А збоку на стільці ще німець сидить, старий уже, товстий, сивий, і мовчить. Коли ввійшов я, Луїза так і пополотніла. Тітка була підхопилась та й сіла, а німець нахмурився. Такий сердитий; устав і навстріч:

— Що вам,— каже,— треба?

Я був сконфузився, та злість дуже вже мене взяла.

— Що,— кажу,— треба! А ти гостя приймай, горілкою частуй. Я до тебе в гостину прийшов.

Німець подумав і каже:

— Сідайт.

Сів я.

— Давай же,— кажу,— горілки.

— Ось,— каже,— горілка; пийте, будь ласка.

— Та ти мені,— кажу,— гарної горілки давай.— Злість, виходить, мене вже дуже бере.

— Це гарна горілка.

Прикро мені зробилося, що надто вже низько він мене ставить. А найбільше, що Луїза дивиться. Випив я та й кажу:

— Та ти чого ж так грубіянити почав, німцю? Ти зо мною подружись. Я з дружби до тебе прийшов.

— Я не можу бути ваш друг,— каже,— ві простий солдат.

Ну, тут я й оскаженів.

— Ой ти опудало,— кажу,— ковбасник! Та чи знаєш ти, що з цієї хвилини я все, що схочу, з тобою зробити можу? Ось хочеш, з пістолета тебе застрелю?

Вийняв я пістолета, став перед ним та й наставив дуло просто йому в голову, в упор. Ті сидять ні живі ні мертві; писнути бояться; а старий, то той, як лист, труситься, мовчить, зблід увесь.

Німець здивувався, однак схаменувся.

— Я вас не боюся,— каже,— і прошу вас, як благородна людина, ваш жарт зараз облишити, а я вас зовсім не боюся.

— Ой брешеш,— кажу,— боїшся! — А що ж! Сам головою під пістолетом ворухнуть не сміє; так і сидить.

— Ні,— каже,— ві це ніяк не сміє зробити.

— Та чому ж,— кажу,— не сміє?

— А тому,— каже,— що це вам суворо заборонено, і вас суворо покарати за це будуть.

Тобто чорт цього дурня німця знає! Коли б не підджигнув він мене сам, був би живий досі; через суперечку тільки все й сталося.

— То не смію,— кажу,— по-твоєму?

— Ні!

— Не смію?

— Ві це зовсім не смійт зо мною зробити...

— Ну то ось же тобі, ковбаса! — Та як бахну його, він і покотився з стільця. Ті закричали.

Я пістолет у кишеню, та тільки мене й бачили, а як до фортеці входив, тут біля фортечної брами пістолета в кропиву й закинув.

Прийшов я додому, ліг на койку й думаю: ось зараз заберуть. Година минає, друга — не беруть. І вже десь перед смерком така туга мене посіла; вийшов я; безпремінно Луїзу побачити схотілось. Пройшов я повз годинникаря. Дивлюся: там люди, поліція. Я до куми: виклич Луїзу! Трохи-трохи пождав, бачу: біжить Луїза, так і кинулась мені на шию, сама плаче: «Всьому я,— каже,— вин-

на, що тітки послухала». Сказала вона мені також, що тітка зараз же після того додому прийшла і так перелякалась, що захворіла і — мовчить; і сама нікому не заявила, і мені казати заборонила; боїться; як хочуть, так нехай і роблять. «Нас, Луїзо, ніхто,— каже,— тоді не бачив. Він і служницю свою відіслав, бо боявся. Та б йому у вічі вчепилася, коли б довідалась, що він шлюб брати хоче. З майстрових теж нікого в домі не було; всіх повідсилав. Сам і каву зварив, сам і закуску злагодив. А родич, то той і раніше ціле життя своє мовчав, нічого не казав, а як сталося це діло, взяв шапку і перший утік. І, певно, теж мовчатиме»,— сказала Луїза. Так воно й було. Два тижні мене ніхто не брав, і підозри на мене ніякої не було. А за ці два тижні, вірте не вірте, Олександре Петровичу, я все щастя моє пережив. Кожного дня з Луїзою сходились. І так уже вона, так вона до мене прив'язалась! Плаче: «Я,— каже,— за тобою, куди тебе зашлють, піду; все для тебе покину!» Я вже думав усього життя мого тут рішитися: так вона мене тоді розжалила. Ну, а за два тижні мене й забрали. Старий і тітка домовилися та й доказали на мене.

— Але стривайте,— перебив я Баклушина,— за це вас могли всього тільки на десять, ну на дванадцять років, на повний строк, до цивільного розряду прислати; а ви ж в особливому відділенні. Як це може бути?

— Ну, це вже інша вийшла справа,— сказав Баклушин.— Як привели мене в судову комісію, капітан перед судом і вилаяв мене поганими словами. Я не стерпів та й кажу йому: «Ти чого лаєшся? Хіба не бачиш, падлюко, що перед зерцалом сидиш!» Ну, тут уже й пішло по-іншому; по-новому стали судити та за все разом і присудили: чотири тисячі й сюди, в особливе відділення. А як вивели мене на кару, вивели й капітана: мене по зеленій вулиці, а його позбавити чинів і на Кавказ у солдати. До побачення, Олександре Петровичу. Заходьте ж до нас на виставу.

X. СВЯТО РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Нарешті настали й святки. Ще на свят-вечір арештанти майже не виходили на роботу. Вийшли до швалень, до майстерень; інші тільки побували на розводці, і хоч і були декуди призначені, та майже всі, поодинці

чи купками, зараз же поверталися до острогу, і по обіді ніхто вже з нього не виходив. Та й вранці більша частина ходила тільки в своїх справах, а не в казенних: деякі поклопотатися, щоб пронесли горілку, та замовити нову; деякі побачити знайомих кумів та кумась або зібрати до свята боржки за роботи, які вони поробили раніше; Баклушин і хто брав участь у театрі — щоб обійти деяких знайомих, переважно з офіцерських слуг, і дістати потрібні костюми. Дехто ходив із заклопотаним і метушливим виглядом єдино тому, що й інші були метушливі й заклопотані, і хоч декому, наприклад, не було звідки одержати грошей, проте вони виглядали так, ніби й вони теж одержать від когось гроші; одно слово, всі мовби сподівалися на завтрашній день якоїсь зміни, чогось незвичайного. Надвечір інваліди, що ходили на базар за арештантськими дорученнями, понаносили з собою всякої всячини з їстівного: м'яса, поросят, навіть гусей. Багато хто з арештантів, найскромніші навіть і найощадливіші, які цілий рік складали свої копійки, вважали за обов'язок розщедритися ради такого дня й гідно справити розговини. Завтрашній день був справжнє, невід'ємне в арештанта свято, яке формально визнав за ним закон. Цього дня арештанта не можна було вислати на роботу, і таких днів усього було тільки три на рік.

І нарешті, хто знає, скільки спогадів мало заворушитися в душах цих знехтуваних усіма людей при зустрічі такого дня! Дні великих свят різко відбиваються в пам'яті простих людей, починаючи з самого дитинства. Це дні спочиву від їхньої тяжкої праці, дні родинного збору. А в острозі вони мали пригадуватися з муками й нудьгою. Повага до урочистого дня переходила в арештантів навіть у якусь форменість; мало хто гуляв; усі були серйозні і начебто чимсь зайняті, хоч у багатьох зовсім майже не було діла. Та й нероби, й гульвіси намагалися зберегти в собі якусь поважність... Сміх немовби був заборонений. Взагалі настрій дійшов до якоїсь вимогливості й дразливої нетерпимості, і хто порушував загальний тон, хоч би ненароком, того присаджували з криком і лайкою і гнівалися на нього наче за неповагу до самого свята. Цей настрій арештантів був дивний, навіть зворушливий. Крім вродженого благоговіння перед великим днем, арештант несвідомо відчував, що він цим додержанням свята ніби стикається з усім світом, що не зовсім же він, виходить, знехтувана, пропаща людина,

відкраяна скиба, що й в острозі те саме, що в людей. Вони це відчували; це було видно й зрозуміло.

Яким Якимович теж ретельно готувався до свята. В нього не було ні родинних спогадів, бо виріс він сиротою в чужому домі і мало не з п'ятнадцяти років пішов на важку службу; не було в житті його й особливих радощів, бо все життя своє прожив він регулярно, одноманітно, побоюючись хоч на волосинку виступити з показаних йому обов'язків. Не був він і дуже релігійний, бо благонравність, здавалося, поглинула в ньому всі інші його людські дари й особливості, всі пристрасті й бажання, погані й гарні. Тим-то він готувався зустріти урочистий день без метушні, не хвилюючись, не бентежачись тоскними й зовсім марними спогадами, а з тихою, методичною благонравністю, котрої було саме стільки, скільки треба, щоб виконати обов'язок і раз назавжди вказаний обряд. Та й взагалі він не любив багато замислюватися. Значення факту, здавалося, ніколи не сягало його голови, але раз указані йому правила він виконував із священною акуратністю. Якби завтра ж наказали йому зробити цілком противне, він би зробив і це з тією ж покірливістю й ретельністю, як робив і протилежне тому напередодні. Раз, один тільки раз за життя він спробував пожити своїм розумом — і потрапив на каторгу. Наука не минула для нього даремно. І хоч йому не судила доля зрозуміти хоч будь-коли, чим саме він завинив, та зате він виснував із своєї пригоди спасенне правило — не розмірковувати ніколи й ні за яких обставин, бо розмірковувати «не його розуму діло», як висловлювались поміж себе арештанти. Сліпо відданий обрядові, він навіть і на святкове порося своє, котре начинив кашею й засмажив (власноручно, бо вмів і смажити), дивився з якоюсь заздалегідною повагою, наче це було не звичайне порося, яке завжди можна було купити й засмажити, а якесь особливе, святкове. Може, він ще з дитинства звик бачити цього дня на столі порося і зробив висновок, що порося конечна потреба для цього дня, і я певен, якби хоч раз він не попоїв цього дня поросяти, то на все життя в нього лишився б якийсь докір совісті за невиконаний обов'язок. До свята він ходив у своїй старій куртці й старих панталонах, хоч і благопристойно заштопаних, та зате зовсім уже заношених. Виявилося тепер, що нову пару, видану ще місяців чотири тому, він старанно зберігав у своїй скриньці й не торкався до неї: йому усміхалась думка урочисто обновити її в свято. Так він і зро-

бив. Ще звечора він вийняв свою нову пару, розклав, оглянув, почистив, обдув і, справивши все це, спочатку приміряв її. Виявилось, що пара була цілком до міри; все було пристойно, щільно застібалося догори, комір наче з картону високо підпирав підборіддя; в талії утворилось навіть щось наче мундирний перехват, і Яким Якимович аж усміхнувся з утіхи і не без молодецтва повернувся перед малюсіньким своїм дзеркальцем, яке власноручно й давно вже обклеїв вільної хвилинки золотим бордюрчиком. Тільки один крючечок біля коміра був начеб не на місці. Зміркувавши це, Яким Якимович вирішив переставити крючок; переставив, приміряв знову, і вийшло вже зовсім добре. Тоді він позгортав усе, як було, і з заспокоєним духом сховав до завтра в скриньку. Голова його була поголена задовільно; але, оглянувши себе уважно в дзеркальце, він помітив, що ніби не зовсім гладко на голові: витикалися ледь видні ростки волосся, і він негайно сходив до «майора», щоб поголитися зовсім пристойно й по формі. І хоч Якима Якимовича ніхто не став би завтра оглядати, але поголився він єдино задля спокою свого сумління, щоб уже так, для такого дня, виконати всі свої обов'язки. Побожне ставлення до гудзика, до погончика, до петлички ще змалку невід'ємно відбилося в його розумі у вигляді незаперечного обов'язку, а в серці — як образ останнього ступеня краси, якого може досягти порядна людина. Справивши все, він, як старший арештант у казармі, звелів принести сіно і пильно наглядав, як його розкидали по підлозі. Те саме було й по інших казармах. Не знаю чому, але на різдво завжди розкидали в нас по казармі сіно. Потім, скінчивши всю свою працю, Яким Якимович помолився богу, ліг на свою койку і зараз же заснув безтурботним сном немовляти, щоб прокинутися якнайраніше на свято. Так самісінько, проте, зробили і всі арештанти. По всіх казармах полягали багато раніше, ніж звичайно. Звичайних вечірніх робіт ніхто не робив; про майдани й не згадували. Усе ждало завтрашнього ранку.

Він врешті настав. Рано, ще вдосвіта, ледве тільки пробили зорю, відчинили казарми, і караульний унтерофіцер, увійшовши лічити арештантів, поздоровив їх усіх із святом. Йому відповідали тим же, відповідали привітно й ласкаво. Нашвидку помолившись, Яким Якимович та й багато інших, хто мав своїх гусей і поросят на кухні, квапливо рушили дивитися, що з ними діється,

як їх смажать, де що стоїть і так далі. Крізь темряву, з маленьких, заліплених снігом та кригою віконець нашої казарми видно було, що в обох кухнях, в усіх шести печах, палає яскравий вогонь, розпалений ще до світу. Двором, поночі, вже шмигляли арештанти в своїх кожухах, у рукави й наопашки; все це ринуло до кухні. Але деякі, правда, дуже небагато хто, встигли вже побувати й у шинкарів. Це були вже найнетерплячіші. Взагалі ж усі поводилися благопристойно, сумирно і якось не по-звичайному статечно. Не чути було ні звичної лайки, ні звичних сварок. Усі розуміли, що день великий і свято велике. Були такі, що сходили до інших казарм, поздоровити декого з своїх. Проявлялося щось подібне до приязні. Зауважу мимохідь: поміж арештантами майже зовсім не помічалося приязні, не кажу загальної,— це вже й поготів,— а так, часткової, щоб один якийсь арештант заприятелював з іншим. Цього майже зовсім у нас не було, і це відмінна риса: так не буває на волі. У нас взагалі всі в поводженні один з одним були черстві, сухі, за дуже рідкими винятками, і це був якийсь формальний, раз заведений і встановлений тон. Я й собі вийшов із казарми; починало ледь-ледь світати; зірки меркли; морозяна тонка пара зводилася вгору. З димарів на кухні шугав дим стовпами. Дехто з арештантів, що трапилися мені устріч, самі охоче й ласкаво поздоровили мене з святом. Я дякував і відповідав тим самим. Серед них були й такі, що досі ще й слова зо мною не мовили за весь цей місяць.

Біля самої кухні наздогнав мене арештант з військової казарми, в кожусі наопашки. Він іще з півдвору розглядів мене і кричав мені: «Олександре Петровичу! Олександре Петровичу!» Він біг на кухню й поспішав. Я спинився й почекав його. Це був молодий хлопець, з круглим обличчям, з тихим виразом очей, дуже неговіркий з усіма, а зо мною він ще не мовив жодного слова і не звертав на мене досі ніякої уваги, відколи я вступив до острогу; я навіть не знав, як його й звати. Він підбіг до мене засапавшись і став передо мною в упор, дивлячись на мене з якоюсь тупою, але водночас і блаженною усмішкою.

— Чого вам? — не без подиву спитав я його, бачачи, що він стоїть перед мене, усміхається, пильно дивиться на мене, а розмови не починає.

— Та як же, свято,— промимрив він і, сам догадав-

шись, що нема про що більше говорити, покинув мене і квапливо подався до кухні.

Зауважу тут до речі, що й по цьому ми з ним ніколи не сходились і майже не мовили слова один одному до самого виходу мого з острогу.

На кухні біля жарко палаючих печей ішла метушня й штовханина, цілий тиск. Кожен наглядав за своїм добром: кухарі заходжувалися готувати казенну їжу, бо цього дня обід призначалося раніше. Втім, ніхто не починав іще їсти, хоч декому й хотілося, та додержували перед іншими звичаю. Ждали священика, і вже після нього належало розговлятися. Тим часом не встигло ще добре розвиднітися, як уже почали лунати за брамою острогу виклики єфрейтора: «Куховарів!» Ці виклики лунали мало не щохвилини і тривали майже дві години. Вимагали куховарів із кухні, щоб приймати приношене з усіх кінців міста в острог подаяння. Приносили силу всього. калачів, хліба, ватрушок, пряженіків, перепічок, блинів та іншого здобного печива. Я думаю, не лишилося у всьому місті жодної хазяйки з купецьких та з міщанських домів, котра не прислала б свого хліба, щоб поздоровити з великим святом «нещасних» і ув'язнених. Були подаяння багаті — здобні хліби з найчистішого борошна, прислані у великій кількості. Були подаяння й дуже бідні — такий який-небудь копійчаний калачик та дві які-небудь чорні перепічки, ледь-ледь обмазані сметаною: це вже дарував бідняк біднякові, з останнього. Все приймалося з однаковою подякою, не розрізняючи дарів і дарителів. Арештанти, що приймали дари, скидали шапки, кланялись, поздоровляли з святом і відносили подаяння на кухню. Коли вже набралися цілі купи подаянного хліба, викликали старших із кожної казарми, і вони вже розподілили все нарівно поміж казармами. Не було ні сперечань, ні лайки; поділ провадили чесно, нарівно. Те, що припало на нашу казарму, поділили вже у нас; ділив Яким Якимович та ще один арештант; ділили своєю рукою й своєю рукою віддавали кожному. Не було найменших заперечень, не було найменших заздрощів чиїх-небудь; всі лишилися вдоволені; навіть підозри не могло бути, щоб подаяння утаїли чи роздали не нарівно. Влаштувавши свої справи в кухні, Яким Якимович заходився вбиратися, убрався з усією пристойністю й урочистістю, не лишивши жодного крючечка незастебнутим, і, вбравшись, зараз же почав молитися. Молився він довгенько. На молитві

стояло вже багато арештантів, здебільшого літніх. Молодь побагато не молилась: так хіба перехреститься хто, встаючи, навіть і в свято. Помолившись, Яким Якимович підійшов до мене і з деякою урочистістю поздоровив мене із святом. Я тут же покликав його на чай, а він мене на своє порося. Трохи згодом прибіг до мене й Петров поздоровити мене. Він, здається, вже випив, і хоч прибіг засапавшись, але багато не сказав, а тільки постояв недовго перед мене, чогось чекаючи, і незабаром пішов від мене на кухню. Тим часом у військовій казармі готувалися приймати священика. Ця казарма була упоряджена не так, як інші: в ній нари тяглися попід стінами, а не посередині кімнати, як в усіх інших казармах, отже, була єдина в острозі кімната, не захаращена посередині. Мабуть, на те й упоряджено її так, щоб при потребі можна було збирати в ній арештантів. Серед кімнати поставили столик, накрили його чистим рушником, поставили на ньому образ і запалили лампадку. Нарешті, прийшов священик з хрестом і свяченою водою. Помолившись та проспівавши перед образом, він став перед арештантами, і всі з щирою побожністю почали підходити прикладатися до хреста. Потім священик обійшов усі казарми й покропив їх свяченою водою. На кухні він похвалив наш острожний хліб, що славився своїм смаком у місті, і арештанти зараз же побажали послати йому дві свіжі, щойно випечені хлібини; з хлібинами негайно послали одного інваліда. Хрест провели з тією ж побожністю, з якою й зустріли, і потім майже зараз же приїхали плац-майор та комендант. Коменданта в нас любили і навіть шанували. Він обійшов усі казарми в супроводі плац-майора, всіх поздоровив із святом, зайшов до кухні й покуштував острожних щів. Щі вийшли славні; відпущено було ради такого дня мало не по фунту м'яса на кожного арештанта. Поверх того зварили пшоняну кашу й масла видали досхочу. Провівши коменданта, плац-майор звелів починати обідати. Арештанти пильнували, щоб не потрапляти йому на очі. Не любили в нас його злісного погляду з-під окулярів, яким він і тепер видивлявся праворуч і ліворуч, чи не знайде безладу, чи не трапиться якийсь винний.

Стали обідати. Порося Якима Якимовича засмажене було чудово. І от не можу пояснити, як це сталося: зараз же по від'їзді плац-майора, за яких п'ять хвилин, виявилося незвичайно багато п'яних, а тим часом, ще

п'ять хвилин тому, всі були майже зовсім тверезі. З'явилося багато розчервонілих і сяючих облич, з'явилися балалайки. Полячок із скрипкою вже ходив за якимсь гульвісою, найнятий на цілий день, і цигикав йому веселі танці. Розмови ставали хмільніші й гучніші. Проте пообідали без великого розгардіяшу. Всі були ситі. Багато хто з старих та солідних пішли зараз же спати; це зробив і Яким Якимович, гадаючи, здається, що у велике свято по обіді неодмінно треба заснути. Дідок із стародубівських старообрядців, поспавши трохи, поліз на піч, розгорнув свою книгу й промолився до глибокої ночі, майже не уриваючи молитви. Йому важко було дивитися на «страм», як казав він про загальну гулянку арештантів. Усі черкеси посідали на ганку і з цікавістю, а разом і з деякою огидою дивилися на п'яний люд. Мені зустрівся Нурра: «Яман, яман! — сказав він мені, похитуючи головою з побожним обуренням.— Ух, яман! Аллах сердит буде!» Ісай Хомич уперто й зарозуміло засвітив у своєму куточку свічку і став працювати, видимо показуючи, що за ніщо має свято. Подекуди в кутках почалися майдани. Інвалідів не боялися, а на випадок, що з'явиться унтер-офіцер, який сам намагався нічого не помічати, поставили вартових. Караульний офіцер за весь цей день разів зо три заглядав ув острог. Але п'яні ховалися, майдани знімалися при його появі, та й сам він, здавалось, вирішив не зважати на дрібні непорядки. П'яну людину цього дня вважали вже за непорядок дрібний. Помалу-малу люди розгулювались. Починалися й сварки. Тверезих все-таки лишалося багато більше, і було кому доглянути нетверезих. Зате вже гуляки пили без міри. Газін тріумфував. Він походжав з самовдоволеним виглядом побіля свого місця на нарах, під які сміливо переніс горілку,— до цього він ховав її десь у снігу за казармами, в потаємному місці,— і лукаво посміювався, дивлячись, як прибували до нього споживачі. Сам він був тверезий і не випив і краплини. Він намірявся гуляти наприкінці свята, обібравши попереду всі грошики з арештантських кишень. По казармах лунали пісні. Але пиятика переходила вже в хмільний чад, і від пісень недалеко було до сліз. Багато деякі ходили з власними балалайками, кожухи наопашки, і з молодецьким виглядом перебирали струни. В особливому відділенні утворився навіть хор, чоловік з восьми. Вони гарно співали під акомпанемент балалайок

та гітар. Суто народних пісень співалося мало. Пам'ятаю тільки одну, молодецьки проспівану:

Вчора я молода
На бенкеті була.

І тут я почув новий варіант цієї пісні, котрого перше не подибував. Наприкінці пісні додавалося кілька рядків:

Ой як я молода
В домі впорала:
Посуд вимила,
У щі вилила;
А з луток зшкребла,—
Пироги спекла.

Співали ж здебільшого пісень так званих у нас арештантських, проте все відомих. Одна з них: «Бувало...» — гумористична, описує, як перше людина веселилася й жила паном на волі, а тепер потрапила до острогу. Описувалося, як вона присмачувала перше «бламанже шенпанським», а тепер —

Дадуть капусти, ще й з водою,
І їм, аж за ушми тріщить.

Співалася також дуже відома:

Жив колись я, хлопчик, веселився,
Капітал пристойний мав;
Капіталу, хлопчик, я рішився
І в неволю жить попав...

і так далі. Тільки в нас вимовляли не «капітал», а «копитал», виводячи капітал від слова «копити»; співали також тужливих пісень. Одна була суто каторжна, теж, здається, відома:

Як надворі засвітає,
Барабан зорю проб'е,—
Старший двері відмикає,
Писар на повірку йде.

Нас не видно за мурами,
Як в тюрмі ми живемо;
Бог, творець небесний, з нами,
Тут ми не пропадемо, і т. д.

Іншу співали ще тужливіше, а втім, прекрасним мотивом; її склав, мабуть, хтось із засланих нудотними й досить безграмотними словами. З неї я пригадую тепер кілька рядків:

Не побуваю в тім краю,
Де я побачив світ
Безвинно муки я терплю,
Їх буду вік терпіть.
На стрісі пугач закричить
І тишу розжене.
Заниє серце, заболить,
Не буде там мене.

Цю пісню співали в нас часто, але не хором, а хтось один. У гульовий час вийде, бувало, хто-небудь на ганок казарми, сяде, задумається, підопре щоку рукою і затягне її високим фальцетом. Слухаєш, і якось душу надриває. Голоси у нас були непогані.

Тим часом починало вже й смеркати. Журба, туга й чад важко проглядали крізь пиятику й гульню. Хто сміявся годину тому, вже ридав десь, перебравши міру. Інші встигли вже разів по два побитися. Ще інші, бліді й ледве тримаючись на ногах, швендяли по казармах, здіймали сварки. А ті, в кого хміль був незадерикуватий, марно шукали друзів, щоб вилити перед ними свою душу й виплакати своє п'яне горе. Всі ці бідні люди хотіли повеселитися, провести весело велике свято — і, господи! який тяжкий і сумний був цей день мало не для кожного. Кожен проводив його, неначе омилившись у якійсь надії. Петров разів зо два ще забігав до мене. Він дуже небагато випив за цілий день і був майже зовсім тверезий. Але він аж до останньої години все чогось сподівався, що неодмінно мало статися, чогось незвичайного, святкового, превеселого. Хоч він і не казав про це, та видно було по його очах. Він безперестану снував з казарми в казарму. Але нічого особливого не траплялося й не стрічалося, крім пиятики, п'яної дурноголової лайки та вчаділих від хмелю голів. Сироткін теж блукав по всіх казармах у новій червоній сорочці, гарненький, вимитий, і теж мовби тихо й наївно сподівався чогось. Помалу-малу в казармах ставало нестерпно й гидотно. Звичайно, багато було й смішного, та мені було якось сумно й жаль їх усіх, важко й душно серед них. Он два арештанти сперечаються, кому кого гостити. Видно, що вони вже давно сперечаються і перш того навіть посварилися. В одного особливо є якийсь давній зуб на другого. Він скаржиться і, нетвердо повертаючи язиком, силкується довести, що той зробив з ним несправедливо: було продано якийсь кожух, утаєно колись якісь гроші, торік на масниці. Щось іще, крім цього, було... Той, що винуватить, — високий і мускулястий

чолов'яга, недурний, смирний, але коли п'яний — намагається дружитися й вилити своє горе. Він і лається, і претензію заявляє немовби з бажанням ще міцніше потім помиритися з суперником. Другий — огрядний, кремезний, невисокий, з круглим обличчям, хитрий і пронозуватий. Він випив, може, більш за свого товариша, але п'яний тільки злегка. Він з характером і вважається багатим, але йому вигідно чомусь не дратувати тепер свого експансивного друга, і він підводить його до шинкаря; друг твердить, що він винен і зобов'язаний піднести йому, «якщо тільки ти є чесна людина»

Шинкар з певною повагою до замовника й з відтінком презирства до експансивного друга, бо той п'є не на свої, а його частують, дістає й наливає чашку горілки.

— Ні, Стьопко, це ти винен, — каже експансивний друг, бачачи, що його верх,— бо це твій борг.

— Та я з тобою й язика не стану дурно мозолити! — відповідає Стьопка.

— Ні, Стьопко, це ти брешеш, — підтверджує перший, беручи від шинкаря чашку, — бо ти мені гроші винен; совісті нема, й очі в тебе не свої, а позичені! Падлюка ти, Стьопко, ось тобі; одно слово, падлюка!

— Ну, чого рюмсаєш, горілку розхлюпав! Честь являють та дають, то пий! — кричить шинкар на експансивного друга.— Не до завтрього над тобою стояти!

— Та й вип'ю, чого кричиш! Із святом, Степане Дорофейовичу! — ввічливо й з легким поклоном звернувся він, тримаючи чашку в руках, до Стьопки, котрого ще півхвилини тому узивав падлюкою.— Будь здоров на сто літ, а що жив, не лічиться! — Він випив, крякнув і втерся.— Перше, хлопці, я багато горілки підіймав, — мовив він із серйозною важністю, звертаючись мовби до всіх і ні до кого особливо,— а тепер уже, видно, літа мої підходять. Дякую, Степане Дорофейовичу.

— Нема за що.

— То я все про те буду тобі, Стьопко, казати; і опріч того, що ти виходиш передо мною велика падлюка, я тобі скажу...

— А я тобі ось що, п'яна ти мацапуро, скажу, — перебиває Стьопка, втративши терпець.— Слухай та кожне моє слово лічи: ось тобі світ навпіл: тобі півсвіту й мені півсвіту. Іди й не стрічайся ти більш мені. Увірився!

— То не віддаси грошей?

— Яких тобі ще грошей, п'янюго ти?

— Гей, на тому світі сам прийдеш віддавати — не візьму. Наш гріш трудовий, та пітний, та мозольний. Заморишся з моїм п'ятаком на тому світі.

— Та ну тебе к бісу!

— Чого нукаєш; не запріг.

— Іди, йди!

— Падлюка!

— Варнак!

І знялася знову лайка, ще більша, ніж до частування.

Ось сидять на нарах окремо два друга Один високий, дебелий, м'ясистий, справжній м'ясник; обличчя його червоне. Він мало не плаче, бо дуже розчулений. Другий — недолугий, тоненький, худий, з довгим носом, з якого ніби щось капле, і з маленькими свинячими очицями, зверненими до землі. Це людина політична й освічена; був колись писарем і трактує свого друга дещо звисока, що тому потай дуже неприємне. Вони цілий день разом пили.

— Він мене дерзнув! — кричить м'ясистий друг, сильно хитаючи голову писаря лівою рукою, котрою він обхопив його. «Дерзнув» — значить ударив. М'ясистий друг, сам з унтер-офіцерів, потай заздрить своєму засмоктаному другу, і тому обидва вони, один поперед одного, хизуються вишуканістю стилю.

— А я тобі кажу, що й ти не маєш рації...— починає догматично писар, уперто не зводячи на нього своїх очей і з важністю дивлячись у землю.

— Він мене дерзнув, чуєш ти! — перебиває друг, ще дужче смикаючи свого любого друга.— Ти один мені тепер на всьому світі зостався, чуєш ти це? Тож я тобі одному кажу: він мене дерзнув!..

— А я знову скажу: таке кисле виправдання становить тільки сором твоїй голові! — тоненьким і ввічливим голоском заперечує писар.— А краще погодься, любий друже, уся ця пиятика через твою власну нестійкість...

М'ясистий друг трохи одхитується назад, тупо дивиться своїми п'яними очима на самовдоволеного писарця і раптом, зовсім несподівано, щосили б'є своїм здоровенним кулаком по маленькому обличчю писаря. Тим і кінчається дружба за цілий день. Любий друг без пам'яті летить під нари...

Ось входить до нашої казарми один мій знайомий з особливого відділення, без краю добродушний і весе-

лий чолов'яга, недурний, необразливо-насмішкуватий і незвичайно простакуватий на вигляд. Це той самий, котрий, першого мого дня в острозі, на кухні за обідом шукав, де живе багатий мужик, запевняв, що він «з амбіцією», і напився зо мною чаю. Він років сорока, з незвичайно товстою губою і з великим м'ясистим носом, засіяним вуграми. В руках у нього балалайка, на якій він недбало перебирає струни. За ним ішов, наче прихвостень, надзвичайно маленький арештантик, з великою головою, котрого я досі дуже мало знав. А втім, і ніхто на нього не звертав найменшої уваги. Він був якийсь чудний, недовірливий, завжди мовчазний і серйозний; ходив працювати до швальні і, видимо, намагався жити осібно й ні з ким не зв'язуватися. А тепер, п'яний, він прив'яз, як тінь, до Варламова. Він ішов за ним страшенно схвильований, вимахував руками, бив кулаком по стіні, по нарах і мало навіть не плакав. Варламов, здавалося, не звертав на нього ніякої уваги, мовби того й не було біля нього. Цікаво, що перше ці двоє майже зовсім один з одним не сходилися; вони не мають нічого спільного ні в роботі, ні в характері. І розрядів вони різних, і живуть по різних казармах. Звали маленького арештанта — Булкін.

Варламов, побачивши мене, осміхнувся. Я сидів на своїх нарах під піччю. Він став віддалік проти мене, щось зміркував, похитнувся і, непевними кроками підійшовши до мене, якось по-молодецькому вибочився всім корпусом і, злегка торкаючись струн, промовив речитативом, ледь-ледь постукуючи чоботом:

Круглолиця, білолиця
І співуча, як синиця,
Ягідка моя;
В убранні вона атласнім,
Гарнітуровім прекраснім,
Ой яка краса!

Ця пісня, здавалося, вивела з себе Булкіна; він замахав руками і, звертаючись до всіх, закричав:

— Все він бреше, хлопці, все він бреше! Жодного слова правди не скаже, усе бреше!

— Старичку Олександрові Петровичу! — промовив Варламов, з лукавим сміхом зазираючи мені в вічі, і мало не поліз зо мною цілуватися. Він був п'яненький. Вираз: «Старичку такому-то...», тобто такому-то моє шанування, вживається серед простого люду по всьому

Сибіру, хоч би й зверталися до людини двадцяти років. Слово «старичок» означає щось почесне, шанобливе, навіть лестиве.

— Ну що, Варламов, як поживаєте?

— Та по днині на день. А вже хто святу радий, той спозаранку п'яний; ви вже мені вибачте! — Варламов говорив трохи співуче.

— І все ото бреше, все ото він знову бреше! — закричав Булкін, в якомусь розпачі стукаючи рукою по нарах. Але той наче слово дав не звертати на нього найменшої уваги, і в цьому було надзвичайно багато комізму, бо Булкін ще з самого ранку ні з доброго дива причепився до Варламова саме за те, що Варламов «усе бреше», як йому чогось здалося. Він никав за ним, як тінь, чіплявся до кожного його слова, ламав свої руки, побив їх мало не до крові об стіни та об нари і страждав, явно страждав від переконання, що Варламов «усе бреше»! Якби в нього було волосся на голові, він би, здається, повиривав його з горя. Неначе він узяв на себе обов'язок відповідати за вчинки Варламова, неначе на його совісті лежали всі вади Варламова. Та в тім-то й штука, що той навіть і не дивився на нього.

— Все бреше, все бреше, все бреше! Жодне слово його ні до чого не підходить! — кричав Булкін.

— Та тобі що? — відповідали, сміючись, арештанти.

— Я вам, Олександре Петровичу, скажу, що був я дуже вродливий з себе і дуже мене любили дівчата...— раптом почав ні сіло ні пало Варламов.

— Бреше! Знову бреше! — перебиває з якимсь виском Булкін.

Арештанти регочуть.

— А я перед ними куражусь: сорочка на мені червона, шаровари плисові; лежу собі, мов якийсь граф Бутилкін, тобто п'яний, як швед, одно слово — чого зволите!

— Бреше! — рішуче підтверджує Булкін.

— А тоді був у мене від батенька дім двоповерховий, мурований. Ну я за два роки два поверхи й спустив, зосталися в мене самі ворота без глухих ворітниць. Що ж, гроші — голуби: прилетять і знов полетять!

— Бреше! — ще рішучіше підтверджує Булкін.

— То я вже ось недавнечко й послав моїм родичам звідділя слізницю; ачей грошенят пришлють. Бо, казали, я проти родителів моїх ішов. Неповажливий був! Ось уже сьомий рік, як послав.

— І нема відповіді? — спитав я, засміявшись.

— Та нема, — відповів він, раптом засміявшись сам та все ближче й ближче наближаючи свого носа до самого мого обличчя.— А в мене, Олександре Петровичу, тут полюбовниця є...

— У вас? Любовниця?

— Онуфрієв недавно й каже: «Моя нехай ряба, негарна, та зате в неї скільки одежі, а твоя гарна, та старчиха, з мішком ходить».

— Та хіба правда?

— А й справді старчиха! — відповів він і зайшовся нечутним сміхом; у казармі теж зареготали. Справді, всі знали, що він зв'язався з якоюсь старчихою і видав їй за півроку всього десять копійок.

— Ну то й що ж? — спитав я, бажаючи, нарешті, відчепитися від нього.

Він помовчав, солодко подивився на мене й ніжно мовив:

— То от чи не зволите мені з цієї причини на чвертку? Я ж, Олександре Петровичу, все чай пив сьогодні,— додав він розчулено, беручи гроші,— і так я цього чаю нахлистався, що задишка взяла, а в пузі як у пляшці колотиться...

Тим часом, як він приймав гроші, моральний розлад Булкіна, здавалося, дійшов краю. Він жестикулював, як шалений, мало не плакав.

— Люди божі! — волав він несамовито, звертаючись до всієї казарми.— Дивіться на нього! Все бреше! Хоч що скаже, все ж, все ж, все ж він бреше!

— Та тобі що? — кричать йому арештанти, дивуючись з його люті.— Нісенітна ти людина!

— Не дам збрехати! — кричить Булкін, блискаючи очима й грюкаючи щосили кулаком по нарах.— Не хочу, щоб він брехав!

Усі регочуть. Варламов бере гроші, відкланюється мені і, кривляючись, поспішає з казарми, звісно, до шинкаря. І тут, здається, він вперше помічає Булкіна.

— Ну, ходімо! — каже він йому, зупиняючись на порозі, мовби той і справді був йому на щось потрібен.— Набалдашник! — додає він з презирством, пропускаючи засмученого Булкіна вперед себе й знов починаючи бринькати на балалайці...

Але навіщо описувати цей чад! Нарешті, кінчається цей задушливий день. Арештанти важко засинають на нарах. У сні вони розмовляють і марять ще більше, ніж

іншими ночами. Подекуди ще сидять за майданами. Давно очікуване свято минуло. Завтра знову будень, знову на роботу...

XI. ВИСТАВА

Третього дня свят, увечері, відбулась перша вистава в нашому театрі. Попередніх турбот по влаштуванню, мабуть, було багато, та актори взяли все на себе, отже, всі ми, інші, й не знали: як стоїть справа? що саме робиться? навіть до пуття не знали, що виставлятимуть. Актори, всі ці три дні, виходячи на роботу, дбали про те, щоб якнайбільше добути костюмів. Баклушин, зустрічаючись зо мною, тільки клацав пальцями від задоволення. Здається, й на плац-майора найшло щось порядне. А втім, нам було зовсім невідомо, чи знав він про театр. Якщо знав, то чи дозволив його формально, а чи тільки вирішив мовчати, махнувши рукою на арештантську витівку й підтвердивши, звичайно, щоб усе було по змозі в порядку? Я думаю, він знав про театр, не міг не знати; але втручатися не хотів, розуміючи, що може бути гірше, якщо він заборонить: арештанти почнуть бешкетувати, пиячити, отже, куди краще, якщо коло чогось заходяться. Втім, я припускаю таке міркування в плац-майора єдино тому, що воно найприродніше, найвірніше й найрозсудливіше. Навіть так можна сказати: якби в арештантів на святках не було театру чи чогось подібного, його слід було б самому начальству вигадати. Та що наш плац-майор визначався цілком зворотним способом мислення, аніж уся інша частина людства, то не диво, коли я беру великий гріх на себе, гадаючи, що він знав про театр і дозволив його. Такій людині, як плац-майор, треба було всюди когось придушити, щось відібрати, когось позбавити права, одно слово — десь учинити свій розпорядок. Щодо цього його знало ціле місто. Яке йому діло, що саме від цих утисків в острозі міг статися бешкет? На бешкет є кара (міркують такі, як наш плац-майор), а з шахраями-арештантами — суворість і безупинне, буквальне виконання закону — ось і все, що потрібне! Ці бездарні виконавці закону рішуче не розуміють, та й неспроможні зрозуміти, що саме буквальне виконання його, без тями, без розуміння духу його, просто веде до розгардіяшу, та й ніколи до іншого

не приводило. «В законах сказано, чого ж більше?» — говорять вони і щиро дивуються, що від них вимагають іще, на додачу до законів, здорового глузду й тверезої голови. Останнє особливо здається багатьом із них зайвою й обурливою розкішшю, обмеженням, нетерпимістю.

Та як би там не було, старший унтер-офіцер не суперечив арештантам, а їм того тільки й треба було. Я ствердно скажу, що театр та вдячність за те, що його дозволили, були причиною, що на святках не сталося жодного серйозного непорядку в острозі: жодної злоякісної сварки, жодної крадіжки. Я сам був свідком, коли свої ж вгамовували тих, що розгулялися або сварилися, єдино тим, що заборонять театр. Унтер-офіцер узяв з арештантів слово, що все буде тихо й поводитимуться добре. Згодилися з радістю і свято додержували обіцянки; лестило також дуже, що вірять їхньому слову. Треба, проте, сказати, що дозволити театр нічогісінько не варт було начальству, жодних пожертв. Наперед місця не обгороджували: театр створювали й розбирали весь за якісь чверть години. Тривав він півтори години, і коли б раптом надійшов згори наказ припинити виставу,— це зробили б в одну мить. Костюми були сховані в скриньках у арештантів. Та перше ніж розповім, як упорядкований був театр і які саме були костюми, скажу про афішу театру, тобто що саме мали грати.

Власне писаної афішки не було. На другу, на третю виставу з'явилася, правда, одна: її написав Баклушин для пп. офіцерів і взагалі благородних відвідувачів, які удостоїли наш театр своїми відвідинами ще під час першої вистави. А саме: з панів приходив звичайно караульний офіцер і одного разу зайшов сам дежурний по караулах. Зайшов також раз інженерний офіцер; от для таких відвідувачів і створено було афішку. Гадали, що слава острожного театру прогримить далеко у фортеці і навіть в місті, тим паче що в місті не було театру. Чути було, що склався на одну виставу з аматорів, та й годі. Арештанти, як діти, раділи з найменшого успіху, пишалися навіть. «Адже хто знає,— думали й говорили в нас про себе й поміж себе,— гляди, й само вище начальство дізнається; прийдуть і подивляться; побачать тоді, які є арештанти. Це не проста солдатська вистава з якимись опудалами, з пливучими човнами, з ходячими ведмедями та козами. Тут актори, справжні актори, панські комедії грають: такого театру і в місті нема. У генерала Абросимова була раз, кажуть, вистава та

й ще буде; ну, то, може, самими костюмами й візьмуть, а щодо *розмови*, то ще хтозна-як перед нашими! До губернатора, гляди, дійде, і — чого на світі не буває? — може, й сам захоче прийти подивитися. Адже в місті нема театру...» Одно слово, фантазія арештантів, особливо після першого успіху, дійшла на святках до останньої межі, мало не до нагород або до зменшення строку робіт, хоч водночас і самі вони зараз же предобродушно сміялися з себе. Одно слово, це були діти, зовсім діти, дарма що декому з цих дітей було по сорок років. Та хоч не було афіші, я вже знав у головних рисах склад майбутньої вистави. Перша п'єса була: «Філатка і Мирошка суперники». Баклушин ще за тиждень до вистави хвалився передо мною, що роль самого Філатки, яку він брав на себе, буде так зіграна, що й у *санкт*-петербурзькому театрі не бачили. Він ходив по казармах, хвастав немилосердно й безсоромно, а разом з тим і цілком добродушно, а іноді раптом, бувало, устругне що-небудь «по-тіатральному», тобто із своєї ролі,— і всі регочуть, смішне чи не смішне те, що він устругнув. А втім, треба признатися, і тут арештанти вміли себе витримати й гідності додержати: захоплювались вибриками Баклушина та розповідями про майбутній театр або самі наймолодші й жовтороті, без витримки, або самі найповажніші з арештантів, чий авторитет був непохитно сталий, отже, їм не було вже чого боятися прямо висловлювати свої відчуття, хоч би які вони були, хоч би найнаївніші (тобто, за острожними уявленнями, найнепристойніші). Інші ж вислухували чутки й пересуди мовчки, правда не осуджували, не суперечили, але намагалися поставитися до чуток про театр якнайбайдужіше, ба навіть почасти й звисока. Тільки аж в останній час, в самий майже день вистави, всі стали цікавитися: що ж то буде? як то наші? що плац-майор? чи вдасться так само, як позаторік? тощо. Баклушин запевняв мене, що всі актори добрані чудово, кожен «до свого місця». Що навіть і завіса буде. Що Філатчину наречену гратиме Сироткін,— «і ось самі побачите, який він у жіночому уборі!» — казав він, прищулюючись і клацаючи язиком. У благодійної поміщиці буде плаття з фальбалою, і пелеринка, і парасолька в руках, а благодійний поміщик вийде в офіцерському сюртуку з аксельбантами і з тростинкою. Далі йшла друга п'єса, драматична: «Кедрил-ненажера». Назва мене дуже зацікавила; та хоч як я розпитував про

цю п'єсу,— нічого не міг довідатись наперед. Дізнався тільки, що взято її не з книжки, а «за списком»; що п'єсу дістали в форштадті, в якогось відставного унтерофіцера, який, певно, сам колись брав участь у виставі її на якій-небудь солдатській сцені. У нас в далеких містах і губерніях справді є такі театральні п'єси, котрі, здавалося, нікому не відомі, можливо, ніде ніколи не друкувалися, але самі собою відкілясь з'явилися і неодмінно є в кожному народному театрі в певній смузі Росії. До речі: я сказав «у народному театрі». Дуже й дуже добре було б, коли б хтось із наших дослідників заходився коло нових і більш ретельних, ніж дотепер, досліджень про народний театр, котрий є, існує і, можливо, навіть не зовсім незначний. Я вірити не хочу, щоб усе, що я потім бачив у нас, в нашому острожному театрі, вигадали наші ж арештанти. Тут неодмінно має бути наступність переказу, раз встановлені прийоми й поняття, що переходять з роду в рід і по давній пам'яті. Шукати їх треба у солдатів, фабричних, у фабричних містах і навіть по деяких незнайомих бідних містечках у міщан. Збереглися також вони по селах і по губернських містах між челяддю великих поміщицьких домів. Я навіть думаю, що багато старовинних п'єс розплодилося в списках по Росії не інакше, як через поміщицьку челядь. У колишніх стародавніх поміщиків та московських панів бували власні театри, утворені з кріпосних артистів. І ось у цих театрах і започаткувало наше народне драматичне мистецтво, ознаки якого безсумнівні. Що ж до «Кедрила-ненажери», то хоч як хотів я, але нічого не міг довідатись про нього наперед, крім того, що на сцені з'являються злі духи й відносять Кедрила в пекло. Але що таке значить Кедрил і, нарешті, чому Кедрил, а не Кирил? Російська це чи іноземна пригода? — цього я ніяк не міг добитися. На закінчення оголошувалося, що виставлятиметься «пантоміна під музику». Звичайно, все це було дуже цікаве. Акторів було чоловік п'ятнадцять — усе жвавий і бравий люд. Вони шамоталися, робили репетиції, часом за казармами, таїлися, ховалися. Одно слово, хотіли здивувати всіх нас чимсь незвичайним і несподіваним.

В будні острог замикали рано, як тільки надходила ніч. На різдвяні свята зроблено було виняток: не замикали аж до вечірньої зорі. Цю пільгу давали власне для театру. Протягом свят звичайно кожного дня, надвечір, посилали з острогу до караульного офіцера

з уклінним проханням: «дозволити театр і не замикати довше острогу», додаючи, що й учора був театр і довго не замикали, а непорядку не було ніякого. Караульний офіцер міркував так: «Непорядку справді вчора не було; а вже як самі слово дають, що не буде й сьогодні, виходить, самі за собою будуть дивитися, а це найміцніше. До того ж не дозволь вистави, то, гляди (хто їх знає? люд каторжний!), умисне щось напаскудять зо зла і караульних підведуть». Нарешті й те: в караулі стояти нудно, а тут театр, та не просто солдатський, а арештантський, а арештанти люди цікаві: весело буде подивитися. А подивитися караульний офіцер завсіди має право.

Приїде дежурний: «Де караульний офіцер?» — «Пішов ув острог арештантів лічити, казарми замикати»,— відповідь проста і виправдання просте. Таким чином, караульні офіцери щовечора протягом усіх свят театр дозволяли і не замикали казарм аж до вечірньої зорі. Арештанти й перше знали, що від караулу не буде перешкод, і були спокійні.

Десь години о сьомій прийшов до мене Петров, і ми разом пішли на виставу. З нашої казарми пішли майже всі, крім чернігівського старовіра та поляків. Поляки тільки на останній виставі, четвертого січня, вирішили побувати в театрі, і то після багатьох запевнень, що там і гарно, і весело, і безпечно. Бридливість поляків нітрохи не дратувала каторжних, а зустріли їх четвертого січня дуже ввічливо. Їх навіть пропустили на кращі місця. Що ж до черкесів і особливо до Ісая Хомича, то для них театр був справжньою насолодою. Ісай Хомич щоразу давав по три копійки, а останнім разом поклав на тарілку десять копійок, і блаженство відбивалося на обличчі його. Актори ухвалили збирати з присутніх, хто скільки дасть, на витрати по театру й на своє власне *підкріплення*. Петров запевняв, що мене пустять на одне з перших місць, хоч би в театрі було повно-повнісінько, на тій підставі, що я, як багатший за інших, певно, більше й дам, та й тямлю більше за інших Так і сталося. Але опишу насамперед залу та як театр був упорядкований.

Військова казарма наша, де влаштували театр, була кроків п'ятнадцять завдовжки. З двору сходили на ганок, з ганку вступали в сіни, а з сіней в казарму. Ця довга казарма, як я уже й сказав, була обладнана особливо: нари тяглися в ній попід стіною, так що середина кімнати лишалася вільна. Половину кімнати, ближчу до входу з ганку, віддали глядачам; а друга половина, що спо-

лучалася з іншою казармою, призначалась для самої сцени. Передусім мене вразила завіса. Вона тяглася кроків на десять упоперек усієї казарми. Завіса була такою розкішшю, що справді було з чого дивуватися. Крім того, вона була розписана олійною фарбою: зображені були дерева, альтанки, стави й зорі. Зробили її з полотна, старого й нового, хто скільки дав і пожертвував, із старих арештантських онучок і сорочок, сяк-так зшитих в одне велике полотнище, і, нарешті, частину її, на яку не вистачило полотна, зробили просто з паперу, теж випрошеного по аркушику в різних канцеляріях та приказах. А наші маляри, між якими визначався «Брюллов» — А — в, подбали про те, щоб розмалювати й розписати її. Ефект був дивний. Така розкіш радувала навіть найпохмуріших і найвимогливіших арештантів, котрі, як дійшло до вистави, виявилися всі без винятку такими ж дітьми, як і найпалкіші з них і найнетерпеливіші. Всі були дуже вдоволені, навіть хвалькувато вдоволені. Освітлювали театр кілька лойових свічок, розрізаних на частини. Перед завісою стояли дві лавки з кухні, а перед лавками три-чотири стільці, які знайшлися в унтер-офіцерській кімнаті. Стільці призначалися на випадок, для найвищих осіб офіцерського звання. А лавки — для унтер-офіцерів та інженерних писарів, кондукторів і іншого люду, хоч і начальників, але не в офіцерських чинах, на випадок, якби вони заглянули в острог. Так і сталося: сторонні відвідувачі у нас не переводились протягом усіх свят; одного вечора приходило більше, іншого менше, а на останній виставі то жодного місця на лавках не лишалося вільного. І, нарешті, вже позад лавок містилися арештанти, стоячи, з поваги до відвідувачів, без кашкетів, у куртках або в кожухах, невважаючи на задушливе парне повітря кімнати. Звичайно, місця для арештантів приділялося дуже мало. Але крім того, що один буквально сидів на другому, особливо в задніх рядах, зайняті були ще нари, куліси, і, нарешті, знайшлись любителі, які постійно ходили за театр, до іншої казарми, і вже звідти, з-поза задньої куліси, видивлялися виставу. Тиснява в першій половині казарми була неймовірна і не менша, може, як та, котру я ще недавно бачив у бані. Двері в сіни були розчинені; в сінях, де було двадцять градусів морозу, теж юрмилися люди. Нас, мене й Петрова, зараз же пропустили наперед, майже до самих лавок, де було багато видніше, ніж

у задніх рядах. У мені почасти бачили цінителя, знавця, що бував і не в таких театрах; бачили, що Баклушин весь цей час радився зо мною і ставився до мене з повагою; отже, мені тепер шана й місце. Правда, арештанти були люд марнославний і легковажний надзвичайно, але то все було напускне. Арештанти могли сміятися з мене, бачачи, що я поганий їм помічник на роботі. Алмазов міг з презирством дивитися на нас, дворян, пишаючись перед нами своїм умінням випалювати алебастр. Але до гонінь та до кпин їхніх з нас домішувалося й інше: ми колись були дворяни; ми належали до того ж стану, що й колишні їхні пани, про котрих вони не могли зберегти доброї пам'яті. Та тепер, у театрі, вони поступилися передо мною. Вони визнавали, що в цьому я можу судити краще за них, що я бачив і знаю більше, ніж вони. Найнеприхильніші з них до мене (я знаю це) бажали тепер моєї похвали їхньому театрові і без ніякого самопринижения пустили мене на краще місце. Я міркую тепер, пригадуючи тодішнє моє враження. Мені тоді ж таки здалося,— я пам'ятаю це,— що в їхньому справедливому суді над собою було зовсім не приниження, а почуття власної гідності. Вища й найрізкіша характеристична риса нашого народу — це почуття справедливості й жадоба її. А півнячої замашки бути попереду в усіх місцях і *хоч би там що*, чи варта того людина, чи ні,— цього в народі нема. Треба тільки зняти зовнішню, наносну кору і подивитися на саме зерно уважніше, ближче, без забобонів — і дехто побачить у народі такі речі, про які й гадки не мав. Небагато чого можуть навчити народ мудреці наші. Скажу навіть ствердно,— навпаки: самі вони ще повинні в нього повчитися.

Петров наївно сказав мені, коли ми ще тільки збиралися в театр, що мене пустять наперед ще й тому, що я дам більше грошей. Встановленої ціни не було: кожен давав, скільки міг або скільки хотів. Майже всі поклали що-небудь, бодай шага, коли пішли збирати на тарілку. Та коли мене пустили наперед почасти й за гроші, гадаючи, що я дам більше за інших, то знов-таки скільки було в цьому почуття власної гідності! «Ти багатший за мене, то й іди наперед, і хоч ми тут усі рівні, але ти покладеш більше: отже, такий відвідувач, як ти, приємніший для акторів,— тобі й перше місце, бо ми всі тут не за гроші, а з поваги, тому сортувати себе ми повинні вже самі». Скільки в цьому

справжніх благородних гордощів! Це не повага до грошей, а повага до самого себе. Взагалі ж до грошей, до багатства в острозі не було особливої поваги, надто коли дивитися на арештантів на всіх разом, в масі, в артілі. Я не пам'ятаю навіть жодного з них, що серйозно принижувався б заради грошей, хоч би навіть довелося розглядати їх і поодинці. Були прошаки, що канючили і в мене. Та в цьому канюченні було більше пустощів, плутні, аніж прямого діла; було більше гумору, наївності. Не знаю, чи зрозуміло я висловлююсь... Але я забув про театр. До діла!

Доки підняли завісу, вся кімната являла дивовижну й жваву картину. По-перше, юрба глядачів, здавлена, сплюснута, стиснута з усіх боків, терпляче й з блаженством на обличчі жде початку вистави. В задніх рядах люди лізуть одне на одного. Багато хто з них поприносив із собою поліна з кухні: встановивши сяк-так під стіною товсте поліно, людина злазила на нього ногами, обома руками упиралася в плечі того, що стояв попереду, і, не міняючи пози, стояла так годин зо дві, цілком вдоволена з себе й з свого місця. Інші укріплювалися ногами на печі, на нижній приступці, і так само вистоювали весь час, спираючись на передніх. Це було в найостанніших рядах, під стіною. Збоку, вмостившись на нарах, теж стояла суцільна юрба над музикантами. Тут були гарні місця. Чоловік п'ять вилізли на саму піч і, лежачи на ній, дивилися вниз. Ото раювали! На підвіконнях по другій стіні теж юрмилися цілі гурти таких, що спізнилися або не знайшли гарного місця. Всі поводилися тихо й статечно. Всім хотілося показати себе перед панами й відвідувачами з найкращого боку. На всіх обличчях відбивалося пренаївне очікування. Всі обличчя були червоні й змочені потом від жари і духоти. Який дивний відблиск дитячих радощів, милої, чистої втіхи сяяв на цих поборознених, таврованих лобах і щоках, у цих поглядах людей, досі похмурих і понурих, у цих очах, що блискали іноді страшним вогнем! Всі були без шапок, і всі голови я бачив голені з правого боку. Аж ось на сцені чути шамотню, метушню. Зараз піднімуть завісу. Ось заграв оркестр. Цей оркестр вартий, щоб його згадати. Збоку, по нарах, розмістилося чоловік вісім музикантів: дві скрипки (одна була в острозі, другу в когось позичили у фортеці, а артист знайшовся й дома), три балалайки — все саморобщина, дві гітари й бубон замість контрабаса.

Скрипки тільки вищали й пиляли, гітари були паскудні, зате балалайки були нечувані. Проворство перебирання струн пальцями рішуче дорівнювало найспритнішому фокусу. Грали все танечні мотиви. В найбільш танцювальних місцях балалаєчники вдаряли кістками пальців об деку балалайки; тон, смак, виконання, поводження з інструментами, характер передавання мотиву — все це було своє, оригінальне, арештантське. Один із гітаристів теж чудово знав свій інструмент. Це був той самий із дворян, котрий убив свого батька. Що ж до бубна, то він просто робив чудеса: то закрутиться на пальці, то великим пальцем проведуть по його шкурі, то чути часті, дзвінкі й одноманітні удари, то раптом цей сильний, чіткий звук мовби розсипається горохом на безліч маленьких, деренчливих і шушуркаючих звуків. Нарешті з'явилися ще дві гармонії. Слово честі, я до того часу не уявляв, що можна зробити з простих простонародних інструментів; суголосся, зіграність, а головне дух, характер розуміння й передачі самої сутності мотиву були просто дивовижні. Я тоді вперше до краю зрозумів, що саме є безмежно розгульного й удалого в розгульних і удалих російських танечних піснях. Нарешті завіса піднялась. Усі ворухнулись, усі переступили з ноги на ногу, задні звелись навшпиньки; хтось упав з поліна; всі до одного порозтуляли роти й втупили очі, і цілковита мовчанка запала... Вистава почалася.

Біля мене стояв Алей у групі своїх братів та всіх інших черкесів. Вони всі палко прив'язалися до театру й ходили потім щовечора. Всі мусульмани, татари тощо, як помічав я не раз, палко полюбляють всілякі видовища. Біля них притулився й Ісай Хомич, що, здавалося, з підняттям завіси весь перетворився на слух, на зір, на пренаївне, жадібне очікування чудес і насолод. Навіть жаль було б, якби він розчарувався в своїх сподіваннях. Миле обличчя Алея сяяло такою прекрасною, дитячою радістю, що, признаюсь, мені страшенно весело було дивитися на нього, і, пам'ятаю, щоразу за якимсь кумедним і промітним вибриком актора, коли вибухав загальний регіт, я мимохіть обертався зараз же до Алея й зазирав у його обличчя. Він мене не бачив; не до мене йому було! Зовсім недалеко від мене, ліворуч, стояв арештант, літній, завжди нахмурений, завжди невдоволений і гарикливий. Він теж помітив Алея і, побачив, кілька разів з напівусмішкою обертався подивитися на нього: такий той був милий! «Алей Семе-

нович» називав він його, не знаю чому. Почали «Філаткою і Мирошкою». Філатка (Баклушин) був справді чудовий. Він зіграв свою роль навдивовижу чітко. Видно було, що він вдумувався в кожну фразу, в кожен рух свій. Кожному пустому слову, кожному жестові своєму він умів надати смислу й значення, які цілком відповідали характерові його ролі. До цього старання, до цього вдосконалення додайте дивну, непідроблену веселість, простоту, безпосередність, і ви, коли б бачили Баклушина, самі б неодмінно погодилися, що це справжній, природжений актор, з великим талантом. Філатку я бачив не раз на московському й петербурзькому театрах і рішуче кажу — столичні актори, що грали Філатку, обидва грали гірше за Баклушина. Порівняно з ним вони були пейзани, а не справжні селяни. Їм надто хотілося удати селянина. Баклушина поверх того підохочувало суперництво: всі знали, що в другій п'єсі роль Кедрила гратиме арештант Поцейкін, актор, якого всі чомусь вважали за обдарованішого, кращого, ніж Баклушин, і Баклушин мучився цим, як дитина. Скільки разів приходив він до мене за ці останні дні й виливав свої почуття. За дві години до вистави його тіпала лихоманка. Коли реготали й кричали йому з юрби: «Здорово, Баклушин! Ой і молодця!» — все обличчя його сяяло щастям, справжнє натхнення блищало в очах його. Сцена цілування з Мирошкою, коли Філатка кричить йому попереду «утрись!» і сам утирається,— вийшла прекумедною. Всі так і зайшлися сміхом. Але найцікавіші для мене були глядачі; тут уже всі були відкриті душею. Вони тішилися усім серцем. Схвальні крики лунали все частіше. Ось один підштовхує товариша і похапцем розповідає йому свої враження, навіть не думаючи та, либонь, і не бачачи, хто стоїть біля нього; інший, при якійсь смішній сцені, раптом захоплено обертається до юрби, хутко озирає всіх, мовби викликаючи всіх сміятися, махає рукою і зараз же знову жадібно обертається до сцени. Третій просто клацне язиком і пальцями і не може смирно встояти на місці; а що йти нема куди, то тільки переступає з ноги на ногу. На кінець п'єси загальний веселий настрій дійшов найвищої міри. Я нічого не перебільшую. Уявіть острог, кайдани, неволю, довгі сумні роки попереду, життя, одноманітне, як водяний капіж хмурого осіннього дня,— і раптом усім цим пригнобленим і ув'язненим дозволили на годинку розвернутися, повеселитися, забути важкий сон, влаштува-

ти цілий театр, та ще як влаштувати: на гордощі й на подив усьому місту,— отакі, мовляв, наші, ось які арештанти! Їх, звичайно, все цікавило, костюми, наприклад. Страшенно цікаво було для них побачити, скажімо, якогось там Ваньку Отпетого, або Нецвєтаєва, або Баклушина зовсім в іншому вбранні, ніж у якому стільки вже років щодня їх бачили. «Адже арештант, той же арештант, у самого кайдани брязкають, а от виходить же тепер у сюртуку, у круглому капелюсі, в плащі — наче штатський! Вуса собі приробив, волосся. Он хусточку червону з кишені вийняв, обмахується, пана удає, наче сам точнісінький пан!» І всі в захваті. «Благодійний поміщик» вийшов ув ад'ютантському мундирі, правда дуже старенькому, в еполетах, у кашкеті з кокардочкою і справив незвичайний ефект. На цю роль було двоє охочих, і — чи повірять? — обидва, наче маленькі діти, страшенно посварилися один з одним за те, кому грати: обом хотілось показатися в офіцерському мундирі з аксельбантами! Їх уже розборонялі інші актори й присудили більшістю голосів віддати роль Нецвєтаєву, не тому, щоб він був показніший або вродливіший за того, отже, більше скидався б на пана, а тому, що Нецвєтаєв упевнив усіх, що він вийде з тростинкою і так нею помахуватиме й по землі черкатиме, як справжній пан і першорядний франт, чого Ванька Отпетий і не уявляє, бо він справжніх панів ніколи й не бачив. І справді, Нецвєтаєв, як вийшов із своєю панією перед публіку, тільки те й робив, що швидко й спритно черкав по землі своєю тоненькою комишевою тростинкою, яку десь дістав, певно, вважаючи це за ознаку найвищої панськості, крайньої хверцюватості й фешені. Мабуть, колись, іще змалку, коли був двірським, босоногим хлопчаком, трапилось йому побачити гарно вбраного пана з тростинкою й зачаруватися його вмінням крутити нею, і от враження навіки й незгладно лишилося в душі його, і тепер, тридцяти років віку, пригадалося все, як було, щоб цілком заполонити й причарувати весь острог. Нецвєтаєв так поринув у своє заняття, що вже й не дивився ні на кого й нікуди, навіть розмовляв, не підводячи очей, а тільки й робив, що стежив за своєю тростинкою й за її кінчиком. Благодійна поміщиця теж була в своєму роді надзвичайна: вона вийшла в старому зношеному серпанковому платті, що виглядало справжнісінькою ганчіркою, з голими руками й шиєю, страшенно набіленим і нарум'яненим обличчям, у спаль-

ному коленкоровому чепчику, підв'язаному біля підборіддя, з парасолькою в одній руці та з віялом із розмальованого паперу в другій, яким вона безперестану обмахувалась. Залп реготу зустрів панію; та й сама пані не витримала й кілька разів починала реготати. Грав панію арештант Іванов. Сироткін, перебраний дівчиною, був дуже милий. Куплети теж зійшли добре. Одно слово, п'єса скінчилася на цілковиту й загальну втіху всім. Критики не було, та й бути не могло.

Програли ще раз увертюру: «Сіни, мої сіни», і знов піднялась завіса. Це Кедрил. Кедрил щось на зразок Дон-Жуана: принаймні і пана, і слугу чорти наприкінці п'єси відносять у пекло. Давали цілий акт, але це, либонь, уривок; початок і кінець загублені. Глузду й смислу ніякісінького. Дія відбувається в Росії, десь на заїжджому дворі. Трактирник вводить до кімнати пана в шинелі і в круглому поніченому капелюсі. За ним іде його слуга Кедрил з чемоданом та з загорнутою в синій папір куркою. Кедрил у кожусі і в лакейському картузі. Він і є ненажера. Грає його арештант Поцейкін, суперник Баклушина; пана грає той самий Іванов, котрий у першій п'єсі грав благодійну поміщицю. Трактирник, Нецвєтаєв, попереджає, що в кімнаті водяться чорти, і зникає. Пан, похмурий і заклопотаний, мимрить сам собі, що він це давно знав, і велить Кедрилові порозкладати речі й приготувати вечерю. Кедрил боягуз і ненажера. Почувши про чортів, він блідне й тремтить як лист. Він би втік, але боїться пана. Та поза тим йому й їсти хочеться. Він ласолюбний, дурний, хитрий по-своєму, боягуз, дурить раз у раз пана і водночас боїться його. Це чудовий тип слуги, в котрому якось невиразно й віддалено відчуваються риси Лепорелло, і справді напрочуд відданий. Поцейкін явно талановитий і, на мій погляд, актор ще кращий за Баклушина. Зустрівшись другого дня з Баклушиним, я, звісно, не висловив своєї думки повністю: я б надто засмутив його. Арештант, що грав пана, зіграв теж непогано. Нісенітницю він казав страшенну, ні на що не схожу; але дикція була правильна, жвава, жест відповідний. Поки Кедрил порається з чемоданами, пан ходить, роздумуючи, по сцені і заявляє вголос, що нинішнього вечора кінець його мандруванням. Кедрил зацікавлено прислухається, виробляє гримаси, говорить a parte[1]

[1] набік (*італ.*).

і смішить кожним словом глядачів. Йому не жаль пана; але він чув про чортів; йому кортить довідатись, що це таке, і от він починає розмовляти й розпитувати. Пан, нарешті, каже йому, що колись у якійсь біді він звернувся по допомогу до пекла, і чорти допомогли йому, виручили; але сьогодні строк, і, можливо, сьогодні ж вони прийдуть, за умовою, по душу його. Кедрил починає дуже полошитися. Але пан не занепадає духом і велить йому приготувати вечерю. Почувши про вечерю, Кедрил пожвавлюється, виймає курку, виймає вино — та коли-не-коли й сам відщипне від курки й покуштує. Публіка регоче. Ось рипнули двері, вітер стукає віконницями; Кедрил тремтить і похапцем, майже несвідомо суне в рот величезний шматок курки, якого й проковтнути не може. Знову регіт. «Чи готово?» — кричить пан, походжаючи по кімнаті. «Зараз, зараз... я вам... приготую»,— каже Кедрил, сам сідає за стіл і спокійнісінько починає уминати панську їжу. Публіці, видимо, до сподоби спритність та хитрощі слуги і те, що пана пошито в дурні. Треба сказати, що й Поцейкін справді заслуговував на похвалу. Слова «зараз, пане, я вам приготую» він вимовив чудово. Сівши до столу, він починає їсти жадливо і здригається від кожного кроку пана, щоб той не помітив його шахрайства; ледве той повернеться на місці, він ховається під стіл і тягне з собою курку. Нарешті, він вгамовує свій перший голод; час подумати про пана. «Кедриле, скоро ти?» — кричить пан. «Готово!» — жваво відповідає Кедрил, схаменувшись, що панові майже нічого не лишається. На тарілці справді лежить сама куряча ніжка. Пан, похмурий і заклопотаний, нічого не помічаючи, сідає до столу, а Кедрил із серветкою стає за його стільцем. Кожне слово, кожен жест, кожну гримасу Кедрила, коли він, обертаючись до публіки, киває на телепня пана, глядачі зустрічають з нестримним реготом. Але ось, щойно пан починає їсти, з'являються чорти. Тут уже нічого зрозуміти не можна, та й чорти з'являються якось надто вже не по-людському: в боковій кулісі відчиняються двері і з'являється щось у білому, а замість голови в нього ліхтар із свічкою; другий фантом теж з ліхтарем на голові, в руках тримає косу. Чому ліхтарі, чому коса, чому чорти в білому? Ніхто не може пояснити собі. А втім, ніхто про це й не замислюється. Так уже, мабуть, це й повинно бути. Пан досить хоробро обертається до чортів і кричить їм, що він готовий, щоб вони

брали його. Але Кедрил лякається, як заєць; він лізе під стіл, проте, дарма що дуже перелякався, не забуває захопити з собою пляшку. Чорти на хвилину зникають; Кедрил вилазить з-під столу; та тільки пан береться знову до курки, як три чорти вдираються знову до кімнати, підхоплюють пана ззаду і несуть його в пекло. «Кедриле! Рятуй мене!» — кричить пан. Та Кедрилові не до того. Він цим разом і пляшку, і тарілку, і навіть хліб потяг під стіл. Та ось він тепер сам, чортів нема, пана теж. Кедрил вилазить, розглядається, і усмішка осяває обличчя його. Він лукаво прищулюється, сідає на панове місце і, киваючи публіці, каже стиха:

— Ну я тепер сам... без пана!..

Всі регочуть того, що він без пана; але ось він ще додає стиха, конфіденціально звертаючись до публіки і все веселіше й веселіше підморгуючи очком:

— Пана ж то чорти забрали!..

Захват глядачів безмежний! Крім того, що пана чорти забрали, це було так сказано, з таким шахрайством, з такою знущально-тріумфуючою гримасою, що справді не можна було не аплодувати. Та недовго триває щастя Кедрилове. Щойно він узяв пляшку, налив собі в склянку й хотів пити, як раптом повертаються чорти, крадуться ззаду навшпиньки і цап його під боки. Кедрил кричить на все горло; з полохливості він не сміє обернутися. Захищатися теж не може: в руках пляшка й склянка, пустить їх йому несила. Роззявивши рота з жаху, він сидить з півхвилини, вирячивши очі на публіку, з таким прекумедним виразом боягузливого переляку, що з нього рішуче можна було писати картину. Нарешті, його несуть, виносять, пляшка з ним, він дригає ногами і кричить, кричить. Крики його лунають ще за кулісами. Але завіса опускається, і всі регочуть, усі в захваті... Оркестр починає камаринську.

Починають тихо, ледве чутно, але мотив росте й росте, темп прискорюється, лунають молодецькі цокання по деках балалайок... Це камаринська в усьому своєму розмаху, і, далебі, було б добре, коли б Глінка хоч випадково почув її у нас в острозі. Починається пантоміна під музику. Камаринська не вщухає, доки триває пантоміма. Обстанова — середина хати. На сцені мірошник і дружина його. Мірошник в одному кутку лагодить збрую, в другому кутку дружина пряде льон. Дружину грає Сироткін, мірошника Нецвєтаєв.

Зауважу, що наші декорації дуже бідні. І в цій,

і в попередній п'єсі, і в інших ви більше доповнюєте власною уявою, ніж бачите очима. Замість задньої стіни простягнуто якийсь килим чи попону; збоку якісь препогані ширми. А лівий бік нічим не застановлено, аж видно нари. Та глядачі не вимогливі і згодні доповнювати дійсність уявою, тим паче що арештанти до того дуже здібні. «Сказано сад, то й вважай за сад, кімната то кімната, хата то хата — все одно, і перемінитися дуже нема чим». Сироткін в костюмі молодички дуже милий. Між глядачами чути стиха кілька компліментів. Мірошник кінчає роботу, бере шапку, бере батіг, підходить до дружини й пояснює їй знаками, що йому треба йти, але якщо без нього дружина кого прийме, то... і він показує на батіг. Дружина слухає й киває головою. Цей батіг вона, мабуть, добре знає: жіночка від чоловіка погулює. Чоловік іде. Щойно він за двері, дружина свариться услід йому кулаком. Аж ось стукають; двері відчиняються, і з'являється сусіда, теж мірошник, в каптані й з бородою. В руках у нього подарунок, червона хустка. Молодичка сміється; та тільки сусіда хоче обняти її, як у двері знову стукають. Куди подітися? Вона похапцем ховає його під стіл, а сама знову за веретено. Входить другий залицяльник: це писар, у військовій формі. Досі пантоміма йшла бездоганно, жест був безпомилково правильний. Можна було навіть дивуватися, дивлячись на цих імпровізованих акторів, і мимохіть подумати: скільки сил і таланту гине у нас на Русі, іноді майже задарма, в неволі і в тяжкій долі! Але арештант, який грав писаря, був, мабуть, колись на провінціальному або домашньому театрі, і йому уявилося, що наші актори, всі до єдиного, не тямлять справи і не так ходять, як слід ходити на сцені. І от він виступає, як, кажуть, виступали в давнину на театрах класичні герої: ступне довгий крок і, ще не присунувши другої ноги, раптом зупиниться, відкине назад весь корпус, голову, гордо подивиться довкола і — ступить другий крок. Якщо така хода була кумедна в класичних героях, то у військовому писарі, в комічній сцені, ще кумедніша. Та публіка наша думала, що, мабуть, так там і треба, і довгі кроки довгов'язого писаря сприйняла як доконаний факт, без особливої критики. Ледве тільки писар устиг вийти на середину сцени, як застукали ще: господиня знову переполошилась. Куди подіти писаря? В скриню, добре, що відімкнена. Писар лізе в скриню, а молодичка

накриває його віком. Цим разом з'являється гість особливий, теж закоханий, але незвичайний. Це брамін і навіть у костюмі. Нестримний регіт вибухає серед глядачів. Браміна грає арештант Кошкін, і грає прекрасно. В нього постать брамінська. Жестами пояснює він всю міру кохання свого. Він підносить руки до неба, потім прикладає їх до грудей, до серця; та щойно тільки він устигає розніжитися,— чути дужий удар у двері. З удару чути, що це господар. Перелякана дружина не тямить себе, брамін бігає, як очманілий, і благає, щоб його сховали. Нашвидку вона становить його за шафу, а сама, забувши відімкнути, кидається до своєї пряжі й пряде, пряде, не чуючи, як стукає в двері її чоловік, з переляку сукає нитку, якої в неї нема в руках, і вертить веретено, забувши підняти його з підлоги. Сироткін дуже гарно й удало зобразив цей переляк. Але господар вибиває двері ногою і з батогом у руці підходить до дружини. Він усе помітив і підстеріг і просто показує їй пальцями, що в неї сховані троє. Потім шукає захованих. Першого знаходить сусіду і випроваджує його з кімнати стусанами. Переляканий писар хотів був тікати, підняв головою віко і тим сам себе зрадив. Господар підстьобує його батогом, і цим разом закоханий писар пристрибує зовсім не покласичному. Лишається брамін; господар довго шукає його, нарешті знаходить у кутку за шафою, ввічливо кланяється йому і за бороду витягає на середину сцени. Брамін пробує захищатися, кричить: «Окаянний, окаянний!» (єдині слова, сказані в пантомімі), але чоловік не слухає й розправляється по-своєму. Дружина, бачачи, що тепер уже доходить до неї, кидає пряжу, веретено й тікає з кімнати; денце падає на землю, арештанти регочуть. Алей, не дивлячись на мене, смикає мене за руку й кричить мені: «Дивись! Брамін, брамін!» — а сам устояти не може зо сміху. Завіса падає. Починається інша сцена.

Та нема навіщо описувати всі сцени. Їх було ще дві чи три. Всі вони смішні й невдавано веселі. Якщо склали їх не самі арештанти, то принаймні в кожну з них додали свого. Майже кожен актор імпровізував від себе, отже, наступних вечорів той самий актор і ту саму роль грав дещо інакше. Остання пантоміма, фантастична змістом, закінчилася балетом. Ховали мерця. Брамін з численними слугами робить над домовиною різні заклинання, але ніщо не допомагає. Нарешті лу-

нає: «Сонце на заході», мрець оживає, і всі раді, починають танцювати. Брамін танцює разом із мерцем, і танцює зовсім особливим способом, по-брамінському. Тим і закінчується театр до наступного вечора. Наші всі розходяться веселі, вдоволені, хвалять акторів, дякують унтер-офіцерові. Сварок не чути. Всі якось незвично вдоволені, аж ніби щасливі, і засинають не як завжди, а майже з спокійним духом,— а чого б, здається? А тим часом це не мрія моєї уяви. Це правда, істина. Тільки трохи дозволили цим сердешним людям пожити по-своєму, повеселитися по-людському, прожити хоч годину не по-острожному — і людина морально змінюється, бодай би те було на кілька лише хвилин... Аж ось уже глибока ніч. Я здригаюся і прокидаюсь випадково: старий усе ще молиться на печі і промолиться там до самого світу; Алей тихо спить біля мене. Я пригадую, що й засинаючи він іще сміявся, розмовляв разом із братами про театр, і мимохіть задивляюся на його спокійне дитяче обличчя. Поволі-волі я пригадую все: останній день, свято, весь цей місяць... злякано підводжу голову й оглядаю сонних моїх товаришів при тьмяному світлі шестерикової казенної свічки. Я дивлюся на їхні бліді обличчя, на їхні бідні постелі, на всі ці безпросвітні злидні й убогість,— удивляюся — і наче мені хочеться впевнитися, що все це не продовження бридкого сну, а щира правда. Та це правда: ось чути чийсь стогін; хтось важко відкинув руку і брязнув ланцюгами, інший здригнувся вві сні й почав щось казати, а дідусь на печі молиться за всіх «православних християн», і чути його мірне, тихе, протягле: «Господи Ісусе Христе, помилуй нас!..»

«Не навіки ж я тут, а тільки ж на кілька років!» — думаю я і схиляю знов голову на подушку.

Кінець першої частини

ЧАСТИНА ДРУГА

І. ГОСПІТАЛЬ

Незабаром після свят я захворів і пішов до нашого військового госпіталю. Він стояв окремо, за півверсти від фортеці. Це була довга одноповерхова будівля, пофарбована жовтою фарбою. Влітку, коли відбувалися ремонтні роботи, на неї витрачали дуже багато вохри. На величезному подвір'ї госпіталю містилися службові приміщення, будинки для медичного начальства та інші придатні будівлі. А в головному корпусі були самі палати. Палат було багато, проте арештантських всього тільки дві, завжди переповнених, а особливо влітку, так що доводилося часто зсувати ліжка. Наповнювалися наші палати всіляким «нещасним людом». Ходили туди наші, ходили різні військові підсудні, яких тримали на різних абвахтах, рішені, нерішені й пересильні; ходили й з виправної роти — чудної установи, куди відсилали провинних та малонадійних солдатиків із батальйонів на виправлення їхньої поведінки й звідки років через два й більше вони звичайно виходили такими мерзотниками, які рідко й трапляються. Арештанти у нас, захворівши, звичайно ранком заявляли про свою хворість унтер-офіцерові. Їх зараз же записували в книгу і з цією книгою відсилали хворого з конвойним до батальйонного лазарету. Там лікар спочатку оглядав усіх хворих з усіх військових команд, розміщених у фортеці, і хто був справді хворий, тих записував до госпіталю. Мене відзначили в книзі, і в другій годині, коли вже всі наші вирушили з острогу на пообідню роботу, я пішов до госпіталю. Хворий арештант звичайно брав із собою скільки спромога грошей, хліба, бо не міг сподіватися собі того дня в госпіталі порцій, манюсіньку люлечку та кисет з тютюном, кременем і кресалом. Ці останні речі старанно ховалися в чоботи. Я ступив ув огорожу госпіталю не без певної цікавості до цієї нової, ще не знаної мені варіації нашого арештантського життя-буття.

День був теплий, хмурний і сумний — один із тих днів, коли такі установи, як госпіталь, набирають особливо ділового, тоскного й кислого вигляду. Ми з конвойним увійшли до приймальні, де стояли дві мідні ванни

і де вже чекали двоє хворих, з підсудних, теж із конвойними. Увійшов фельдшер, ліниво і владно оглянув нас і ще лінивіше пішов доповісти черговому лікареві. Той з'явився незабаром; оглянув, обійшовся з нами дуже ласкаво і видав нам лікарняні листи, де були зазначені наші імена. Подальше ж визначення хвороби, призначення ліків, порції тощо мав робити вже той з ординаторів, що завідував арештантськими палатами. Я вже й перше чув, що арештанти не нахваляться своїми лікарями. «Батьків не треба!» — відповідали вони мені на мої розпити, коли я йшов до лікарні. Тим часом ми переодяглися. Одяг та білизну, в яких ми поприходили, від нас відібрали і вдягли нас у білизну госпітальну та до того видали нам довгі панчохи, пантофлі, ковпаки й товсті сукняні бурого кольору халати, підшиті чи то полотном, чи то якимсь пластирем. Одно слово, халат був до останньої міри брудний; але оцінив я його як слід уже на місці. Потім нас повели в арештантські палати, що містилися в кінці довжелезного коридора, високого й чистого. Зовнішня чистота всюди була дуже задовільна; все, що з першого погляду впадало в око, так і лисніло. А втім, це могло мені так здатися після нашого острогу. Двоє підсудних пішли в палату ліворуч, я праворуч. Біля дверей, замкнених залізним болтом, стояв вартовий з рушницею, біля нього підвартовий. Молодший унтер-офіцер (з госпітального караулу) звелів пропустити мене, і я опинився в довгій і вузькій кімнаті, попід обома поздовжніми стінами якої стояли ліжка, всього близько двадцяти двох, і між ними троє-четверо ще були вільні. Ліжка були дерев'яні, пофарбовані зеленою фарбою, надто знані всім і кожному у нас на Русі,— ті самі ліжка, що, з якогось приречення, ніяк не можуть бути без блощиць. Я помістився в кутку, на тому боці, де були вікна.

Як я вже сказав, тут були й наші арештанти, з острогу. Дехто з них уже знав мене або принаймні бачив перше. Багато більше було з підсудних та з виправної роти. Важко хворих, тобто таких, що не підводилися з постелі, було не дуже багато. Інші ж, легко хворі чи одужуючі, або сиділи на койках, або ходили туди й сюди по кімнаті, де поміж двома рядами ліжок лишалося ще досить місця для прогулянок. У палаті був надзвичайно задушний, лікарняний запах. Повітря було заражене різними неприємними випарами й запахом ліків, дарма що майже весь день в кутку топилася грубка. На моїй

койці був надітий смугастий чохол. Я зняв його. Під чохлом було сукняне укривало, підшите полотном, і груба білизна дуже сумнівної чистоти. Біля койки стояв столик, на ньому був кухоль та олов'яна миска. Все це для пристойності прикривалося виданим мені маленьким рушничком. Унизу столика була ще поличка: ті, що пили чай, зберігали там чайники, дзбани з квасом тощо; проте таких, що пили чай, між хворими було дуже небагато. А люльки та кисети, котрі були майже в кожного, не виключаючи навіть і сухотних, ховали під койки. Лікар та й інші з начальників майже ніколи їх не оглядали, а як і заставали кого з люлькою, то удавали, що не помічають. Втім, і хворі були майже повсякчас обережні і ходили курити до грубки. Хіба вже вночі курили просто на ліжках; та вночі ніхто не обходив палат, крім хіба іноді офіцера, начальника госпітального караулу.

До того часу я ніколи не лежав у жодній лікарні; все оточення тому було для мене зовсім нове. Я помітив, що викликаю певну цікавість. Про мене вже чули і оглядали мене дуже безцеремонно, навіть з відтінком деякої вищості, як оглядають у школах новачка або в присутствених місцях прохача. Праворуч біля мене лежав один підсудний, писар, незаконний син одного відставного капітана. Він судився за фальшиві гроші і лежав уже з рік, здається ні на що не хворий, але він упевнив лікарів, що в нього аневризм. Він досяг мети: каторга й покарання на тілі обминули його, і, ще рік згодом, його відіслали в Т — к для утримування десь при лікарні. Це був кремезний, коренастий чоловік, років двадцяти восьми, великий плутяга й законник, дуже недурний, надзвичайно розв'язний і самовпевнений, хворобливо самолюбний; він пресерйозно впевнив самого себе, що він найчесніша й найправдивіша людина в світі і навіть зовсім ні в чому не винен; з цією впевненістю так і лишився назавжди. Він перший заговорив зо мною, з цікавістю став мене розпитувати й досить докладно розповів мені про зовнішні порядки госпіталю. Зрозуміло, передусім він заявив мені, що він капітанський син. Йому надзвичайно хотілося здаватись дворянином або принаймні «з благородних». Слідом за ним підійшов до мене один хворий з виправної роти і став запевняти, що він знав багатьох із колись засланих дворян, називаючи їх на ім'я й по батькові. Це був уже сивий солдат; на обличчі його було написано, що він усе це бреше. Звали його Чекуну-

нов. Він, очевидно, до мене підлизувався, мабуть, гадаючи, що в мене є гроші. Помітивши в мене пакуночок із чаєм та цукром, він зараз же запропонував свої послуги: дістати чайника й заварити мені чаю. Чайника мені обіцяв прислати назавтра М — цький з острогу, з ким-небудь із арештантів, що ходили до госпіталю на роботу. Але Чекунов упорав усю справу. Він добув якийсь чавунок, навіть чашку, скип'ятив воду, заварив чаю, одно слово, прислужувався надзвичайно ретельно, чим зараз же викликав кілька ущипливих насмішок з себе в одного з хворих. Цей хворий, що лежав насупроти мене, на прізвище Устьянцев, був сухотний, з підсудних солдатів, той самий, котрий, злякавшись кари, випив кришку горілки, міцно настоявши в ній табаки, і тим нажив собі сухоти; про нього я вже згадував якось раніше. Досі він лежав мовчки й трудно дихаючи, пильно й серйозно до мене придивляючись і з обуренням стежачи за Чекуновим. Незвичайна, жовчна серйозність надавала якогось особливо комічного відтінку його обуренню. Нарешті, він не витримав:

— Ач холоп! Знайшов пана! — промовив він спроквола, задихаючись від знесилля. Це були вже останні дні його життя.

Чекунов обурено повернувся до нього:

— Це хто холоп? — мовив він, зневажливо дивлячись на Устьянцева.

— Ти холоп! — відповів той таким самовпевненим тоном, начеб мав цілковите право шпетити Чекунова, бо навіть приставлений був до нього задля цього.

— Я холоп?

— Ти й є. Чуєте, добрі люди, не вірить! Дивується!

— Та тобі що! Бачиш, вони самі, як без рук. Без слуги незвичні, звісно. Чому ж не прислужитися, мохнорилий ти блазню!

— Це хто мохнорилий?

— Ти мохнорилий.

— Я мохнорилий?

— Ти й є!

— А ти красунь? У самого лице, як вороняче яйце... коли я мохнорилий.

— Мохнорилий і є! Адже ж бог уже вбив, лежав би собі та помирав! Ні, туди ж блягузкає! Ну, чого блягузкаєш!

— Чого! Ні, я вже краще чоботу поклонюсь, а не лаптеві. Батько мій не кланявся й мені не велів. Я... я...

Він хотів був казати далі, але страшенно закашлявся на кілька хвилин, випльовуючи кров. Незабаром холодний, виснажливий піт виступив на вузенькому його лобі. Кашель не давав йому, а то б він усе говорив; по очах його видно було, як хотілося йому ще полаятись: але в знесиллі він тільки відмахувався рукою... Так що Чекунов під кінець уже й забув про нього.

Я відчув, що злість сухотного спрямована швидше на мене, ніж на Чекунова. За бажання Чекунова підслужитися і тим добути копійчину ніхто не став би на нього гніватися або дивитися з особливим презирством. Кожен розумів, що він робить це тільки заради грошей. Щодо нього простий люд зовсім не такий прискіпливий і чуйно розуміє справу. Устьянцеву не сподобався власне я, не сподобався йому мій чай і те, що я й у кайданах як пан, начебто не можу обійтися без слуги, хоч я зовсім не кликав і не бажав ніякого слуги. Справді, мені завжди хотілося все робити самому, я навіть особливо бажав не давати й знаку про себе, що я білоручка, зніжений, панію. В цьому почасти полягало навіть моє самолюбство, коли вже до слова довелося сказати. Але ж от,— і рішуче не розумію, як це завжди так траплялося,— я ніколи не міг відмовитися від усяких услужників і прислужників, котрі самі до мене нав'язувалися і, врешті, оволодівали мною цілком, так що насправді вони були моїми панами, а я їхнім слугою; а на людські очі й виходило якось само собою, що я справді пан, не можу обійтись без слуг і панію. Звичайно, мені це дуже досаждало. Але Устьянцев був сухотна, дратівлива людина. А інші хворі мовби залишались байдужі, навіть з деяким відтінком пихи. Пам'ятаю, увагу всіх захопила тоді одна особлива подія: з арештантських розмов я довідався, що того ж вечора до нас приведуть одного підсудного, якого цієї хвилини карають шпіцрутенами. Арештанти чекали новачка з певною цікавістю. Гомоніли, правда, що кара буде легка — всього тільки п'ятсот.

Потроху я розглядівся довкола. Скільки я міг помітити, із справді недужих лежали тут усе більше хворі на цингу та на очні хвороби — місцеві хвороби тамтешнього краю. Таких було в палаті кілька чоловік. З інших справді недужих лежали хворі на гарячку, різні болячки, груди. Тут не так, як в інших палатах, тут зібрані були докупи всі хвороби, навіть венеричні.

Я сказав — *справді* недужих, бо було й кілька таких, які прийшли *так*, без ніякої хвороби, «відпочити». Лікарі охоче допускали таких, з жалю, особливо коли багато було вільних ліжок. Перебування на абвахтах та в острогах здавалося порівняно з госпітальним таким лихим, що багато арештантів залюбки приходили лежати, дарма що й повітря було задушне, й палата замкнена. Були навіть особливі аматори лежання та й взагалі госпітального життя-буття; понайбільше з виправної роти. Я з цікавістю розглядав моїх нових товаришів, але, пам'ятаю, особливо зацікавив мене тоді один, вмирущий, із нашого острогу, теж сухотний і теж в останніх днях; він лежав через ліжко від Устьянцева, отже, так само майже супроти мене. Звали його Михайлов; ще два тижні тому я бачив його в острозі. Він давно вже був хворий, і давно б пора було йому йти лікуватися; але він з якимсь упертим і цілком марним терпінням переборював себе, кріпився і аж на святах пішов до госпіталю, щоб умерти за три тижні від жахливих сухот; наче згоріла людина. Мене вразило тепер його обличчя, яке страшенно змінилося,— це обличчя я помітив одним з перших, коли вступив до острогу; воно мені тоді якось в очі впало. Повз нього лежав один виправний солдат, вже стара людина, страшенний і огидний нетіпаха... А втім, не перелічувати ж усіх хворих... Я згадав тепер і про цього стариганя єдино тому, що він справив тоді на мене теж певне враження і за одну хвилину встиг дати мені досить повне уявлення про деякі особливості арештантської палати. У цього дідугана, пам'ятаю, був тоді сильний нежить. Він усе чхав і цілий тиждень потім чхав навіть сонний, якось залпами, по п'ять і по шість пчихів за раз, акуратно щоразу примовляючи: «Господи, далась же отака кара божа!» В ту мить він сидів на ліжку й жадібно набивав собі носа табакою з паперового сувійка, щоб дужче й досконаліше вичхатися. Чхав він у бавовняну хустку, власну, картату, разів сто прану і зовсім злиняло, причому якось особливо морщився його маленький ніс, збігаючись у незчисленні дрібні зморщечки, і виставлялися уламки старих, почорнілих зубів разом із червоними слинявими яснами. Вичхавшись, він зараз же розгортав хустку, уважно розглядав мокротиння, якого багато назбирувалося на ній, і зараз же змазував його на свій бурий казенний халат, так що все мокротиння лишалося на

халаті, а хустка зоставалась хіба що вогкенька. Так він робив цілий тиждень. Це копітке, скнаристе збереження власної хустки на шкоду казенному халатові зовсім не викликало з боку хворих найменшого протесту, дарма що комусь із них же довелося б після нього надягти цей самий халат. Та наш простий люд аж до дивацтва не бридливий і не гидливий. А мене так і покоробило в ту хвилину, і я зараз же з огидою й цікавістю став мимохіть оглядати халат, що його допіру надяг. Тут я помітив, що він давно вже будив мою увагу своїм сильним запахом; він устиг уже нагрітися на мені і пах чимраз дужче ліками, пластирами і, як мені здавалося, якимсь гноєм, а це було й не диво, бо він з давнього-давна не сходив з пліч хворих. Може, полотняну підкладку на його спині коли й прали; але напевно не знаю. Зате тепер ця підкладка була просочена всіма можливими неприємними соками, примочками, водою, що пролилася з прорізаних мушок, тощо. До того ж дуже часто в арештантські палати прибували щойно покарані шпіцрутенами, із зраненими спинами; їх лікували примочками, отже, халат, що його надягали просто на мокру сорочку, ніяк не міг не псуватися: так усе на ньому й лишалося. І за весь час мій в острозі, за всі ці кілька років, як тільки траплялося мені бувати в госпіталі (а бував я частенько), я щоразу з боязкою недовірливістю надягав халат. Особливо ж не подобалась мені нужа, велика й надзвичайно жирна, що іноді траплялася в цих халатах. Арештанти з насолодою страчували її, так що коли під товстим, незграбним арештантським нігтем лусне, бувало, страчений звір, то аж на обличчі мисливця можна було бачити міру його задоволення. Дуже не полюбляли в нас також блощиць і так само, бувало, бралися іноді, якогось довгого, нудного зимового вечора, всією палатою нищити їх. І хоч у палаті, крім важкого запаху, зовні все було по змозі чисте, але внутрішньою, сказати б, підкладковою, чистотою в нас далеко не могли похвалитися. Хворі призвичаїлись до цього, ба навіть вважали, що так і треба, та й самі порядки до особливої чистоти не нахиляли. Але про порядки я скажу згодом...

Тільки-но Чекунов подав мені чай (мимохідь сказати, на палатній воді, котру приносили разом на цілу добу й котра якось надто швидко псувалася в нашому повітрі), відчинилися з деяким шумом двері, і за посиленим конвоєм ввели щойно покараного шпіцрутенами

солдатика. Це було вперше, що я бачив покараного. Згодом їх приводили часто, деяких навіть приносили (занадто вже важко покараних), і щоразу це було за велику розвагу хворим. Зустрічали в нас такого звичайно з посилено суворим виразом облич і з якоюсь навіть дещо напруженою серйозністю. Втім, прийом почасти залежав і від важливості злочину, отже, й від розміру кари. До дуже боляче битого й, за репутацією, великого злочинця ставилися з більшою повагою й з більшою увагою, ніж до якогось втікача-рекрутика, як отой, наприклад, котрого привели тепер. Але і в тому, і в тому випадку ні особливих жалів, ані будь-яких особливо дратівливих уваг не висловлювалося. Мовчки допомагали нещасному і ходили за ним, особливо якщо він не міг обійтися без допомоги. Фельдшери вже самі знали, що здають битого в досвідчені і вправні руки. Допомога звичайно полягала в частій і необхідній зміні змоченого в холодній воді простирала або сорочки, котрою одягали пошматовану спину, особливо якщо покараний сам уже неспроможний був порати себе, та, крім того, у вправному висмикуванні з болячок скалок, котрі часто лишаються в спині від зламаних об неї палок. Остання операція звичайно буває дуже неприємна хворому. Але взагалі мене завжди дивувала незвичайна стійкість, з якою покарані зносили біль. Багато я їх перебачив, іноді вже занадто битих, і майже жоден із них не стогнав! Тільки обличчя наче все зміниться, зблідне; очі горять; погляд неуважливий, турботний, губи трусяться, так що бідолаха навмисне, бувало, прикушує їх мало не до крові зубами. Солдатик, що ввійшов, був хлопець років двадцяти трьох, міцної, мускулястої будови, гарний на вроду, високий, стрункий, смуглотілий. Втім, спина його була добре пооббита. Згори до самого поперека все тіло його було оголене; на плечі його було накинуте мокре простирало, від якого він тремтів усіма членами, як у пропасниці, і години півтори ходив туди й сюди по палаті. Я вдивлявся в його обличчя: здавалося, він ні про що не думав цієї хвилини, дивився чудно й дико, побіжним поглядом, котрому, видимо, трудно було зупинитися на чомусь уважно. Мені здалося, що він пильно подивився на мій чай. Чай був гарячий; пара йшла з чашки, а сердега змерз і тремтів, цокотячи зубом об зуб. Я запросив його випити. Він мовчки й круто повернув до мене, узяв чашку, випив стоячи й без цукру, причому дуже квапився і якось

особливо намагався не дивитися на мене. Випивши все, він мовчки поставив чашку і, навіть не кивнувши мені головою, пішов знову снувати туди й сюди по палаті. Але йому було не до слів і не до кивань! Що ж до арештантів, то всі вони спочатку чомусь уникали всякої розмови з покараним рекрутиком; навпаки, допомігши йому спершу, вони мовби самі намагалися потім не звертати більше на нього ніякої уваги, можливо бажаючи дати йому якнайбільше спокою й не набридати йому жодними дальшими допитами та «співчуттями», з чого він, здається, був цілком вдоволений.

Тим часом смеркло, засвітили нічник. У декого з арештантів знайшлись навіть свої власні свічники, правда, в дуже небагатьох. Нарешті, вже після вечірніх відвідин лікаря, увійшов караульний унтер-офіцер, полічив усіх хворих, і палату замкнули, внісши в неї попереду нічний цебер... Я з подивом довідався, що цей цебер лишатиметься тут цілу ніч, хоча справжнє ретирадне місце було тут же в коридорі, всього тільки два кроки від дверей. Але такий був заведений порядок. Вдень арештанта ще випускали з палати, проте не більше як на одну хвилину; але вночі ні в якому разі. Арештантські палати не скидалися на звичайні, і хворий арештант навіть і в хворобі відбував свою кару. Хто перший запровадив цей порядок — не знаю; знаю тільки, що справжнього порядку в цьому не було ніякого та що ніколи вся марна суть формалістики не виявлялася яскравіше, як, скажімо, в цьому разі. Порядок цей ішов, звісно, не від лікарів. Кажу знову: арештанти не могли нахвалитися своїми лікарями, вважали їх за батьків, шанували їх. Кожен бачив від них собі ласку, чув добре слово, а арештант, знехтуваний всіма, цінував це, бо усвідомлював невдаваність і щирість цього доброго слова й цієї ласки. Її могло й не бути; з лікарів би ніхто не спитав, якби вони поводилися інакше, тобто грубіше й нелюдяніше: отже, вони були добрі із справжнього людинолюбства. І вже, звісно, вони розуміли, що хворому, хоч би хто він був, чи арештант, чи ні, потрібне таке ж, наприклад, свіже повітря, як і кожному іншому хворому, навіть найвищого чину. Хворі в інших палатах, одужуючі, скажімо, могли вільно ходити коридорами, завдавати собі великий моціон, дихати повітрям не таким отруєним, як повітря палатне, сперте й завжди неодмінно сповнене задушними випарами. І страшно, й гидко уявити собі тепер, як мусило

отруюватися це й без того вже отруєне повітря ночами в нас, коли вносили цей цебер, при теплій температурі палати та при певних хворобах, при яких не можна обійтися без виходу. Якщо я сказав тепер, що арештант і в хворобі відбував свою кару, то, зрозуміло, не припускав і не припускаю, що такий порядок запроваджено було для самої тільки кари. Зрозуміло, це був би безглуздий з мого боку наклеп. Хворих нема вже чого карати. А коли так, то само собою зрозуміло, що, мабуть, якась строга, сувора потреба змушувала начальство застосовувати такий шкідливий своїми наслідками захід. Яка ж? Та ось тому й досадно, що нічим іншим не можна хоч скількибудь пояснити потребу цього заходу, як і багатьох інших заходів, таких незрозумілих, що не тільки пояснити, а й угадати пояснення їх неможливо. Чим пояснити таку непотрібну жорстокість? Тим, бачите, що арештант, прийде до лікарні, навмисне удавши хворого, обдурить лікарів, вийде вночі до відхідка і, користуючись темрявою, втече? Серйозно доводити всю недоладність такого міркування майже неможливо. Куди втече? Як утече? В чому втече? Вдень випускають по одному; так само могло б бути і вночі. Біля дверей стоїть вартовий з зарядженою рушницею. Ретирадне місце буквально за два кроки від вартового, але невважаючи на це, туди супроводить хворого підвартовий і не зводить з нього очей весь час. Там тільки одне вікно, по-зимовому з двома рамами і з залізними гратами. А попід вікном надворі, біля самих вікон арештантських палат, теж ходить цілу ніч вартовий. Щоб вилізти у вікно, треба вибити раму й грати. Хто ж це дозволить? Та припустімо, він попереду вб'є підвартового, так що той і не писне й ніхто того не почує. Але, припустивши навіть цю нісенітницю, треба ж все-таки ламати вікно й грати. Завважте, що тут же біля вартового сплять палатні сторожі, а за десять кроків, біля другої арештантської палати, стоїть другий вартовий з рушницею, біля нього другий підвартовий та інші сторожі. І куди взимку тікати в панчохах, в пантофлях, в лікарняному халаті і в ковпаку? А якщо так, якщо так мало небезпеки (тобто насправді зовсім нема ніякої), то навіщо таке серйозне обтяження хворих, може, в останні дні й години їхнього життя, хворих, котрим свіже повітря ще потрібніше, ніж здоровим? Навіщо? Я ніколи не міг збагнути цього...

Та коли вже запитано раз: «Навіщо?» і коли вже прийшлось до слова, то не можу не згадати тепер і ще

про одну незрозумілу річ, що стільки років стирчала передо мною у вигляді вельми загадкового факту, на котрий я теж ніяким чином не міг підшукати відповіді. Не можу не сказати про це хоч кілька слів, перше ніж стану описувати далі. Я кажу про кайдани, від яких жодна хвороба не звільняє рішеного каторжника. Навіть сухотні вмирали на моїх очах у кайданах. І тим часом усі до цього звикли, всі вважали це за щось доконане, непереборне. Навряд чи хто й задумувався навіть над цим, коли й з лікарів нікому на думку не спало за всі ці кілька років бодай один раз поклопотатися перед начальством про те, щоб розкувати труднохворого арештанта, особливо сухотного. Щоправда, кайдани самі по собі не бозна-який тягар. Ваги вони бувають від восьми до дванадцяти фунтів. Носити десять фунтів здоровій людині необтяжливо. Казали мені, правда, що від кайданів по кількох роках починають ніби ноги сохнути. Не знаю, чи так це, хоч, проте, в якійсь мірі це річ імовірна. Тягар, хоч і невеликий, хоч і в десять фунтів, причеплений до ноги назавжди, все-таки ненормально збільшує вагу члена тіла і за довгий час може подіяти шкідливо... Але припустімо, що для здорового все нічого. Та чи так це для хворого? Припустімо, що й звичайному хворому нічого. Та чи так воно, кажу знову, для труднохворих, чи так, кажу знову, для сухотних, у котрих і без того вже сохнуть руки й ноги, так що кожна соломинка стає важкою? І, справді, коли б медичне начальство виклопотало полегшення бодай самим тільки сухотним, то вже й саме це було б справжнім і великим благодіянням. Припустімо, скаже хто-небудь, що арештант злочинець і не вартий благодіянь; але невже ж посилювати кару тому, кого вже й так діткнувся перст божий? Та й повірити не можна, щоб це робилося для самої кари. Сухотного й суд звільняє від кари на тілі. Отже, й тут знову криється якийсь таємничий, важливий захід задля спасенної остороги. Але який? — Зрозуміти не можна. Не можна ж бо справді боятися, що сухотний утече. Кому це спаде на думку, особливо маючи на увазі певний ступінь розвитку хвороби? Удати ж сухотного, обдурити лікарів, щоб утекти,— неможливо. Не така хвороба; її з першого погляду видно. Та й до речі сказати: невже заковують людину в ножні кайдани на те тільки, щоб вона не тікала або щоб це перешкодило їй тікати? Зовсім ні. Кайдани — саме шельмування, сором і тягар, фізичний і моральний. Так принаймні гадається. А тікати вони ніколи нікому

перешкодити не можуть. Найневміліший, найнеспритніший арештант зуміє без великих труднощів дуже швидко підпиляти їх або збити заклепку каменюкою. Ножні кайдани рішуче нічому не запобігають; а якщо так, якщо призначають їх рішеному каторжному тільки на саму кару, то знову запитую: невже ж карати того, що вмирає?

І ось тепер, коли я пишу це, яскраво пригадується мені один умирущий, сухотний, отой самий Михайлов, котрий лежав супроти мене, недалеко від Устьянцева, і котрий помер, пам'ятаю, четвертого дня по моєму прибутті до палати. Можливо, я й повів мову тепер про сухотних, мимохіть переказуючи ті враження й ті думки, що тоді ж таки зароїлися в мене з приводу цієї смерті. Самого Михайлова, власне, я мало знав. Це був ще молодий чоловік, років двадцяти п'яти, не більше, високий, тонкий і надзвичайно миловидий. Він жив ув особливому відділенні і був до дивацтва мовчазний, завжди якось тихо, якось спокійно зажурений. Неначе він «засихав» ув острозі. Так принаймні про нього згодом висловлювались арештанти, між якими він залишив по собі добру пам'ять. Згадую тільки, що в нього були чудові очі, і, далебі, не знаю, чому він мені так виразно згадується. Він умер години о третій пополудні, морозного й ясного дня. Пам'ятаю, сонце так і пронизувало міцним, скісним промінням зелені злегка підмерзлі шибки у вікнах нашої палати. Цілий потік його лився на нещасного. Вмер він не при пам'яті і важко, довго відходив, кілька годин поспіль. Ще від ранку очі його вже починали не впізнавати тих, що до нього підходили. Його хотіли якось полегшити, бачили, що йому дуже важко, дихав він трудно, глибоко, з хрипінням; груди його високо здіймалися, наче йому повітря було замало. Він збив із себе укривало, весь одяг і, нарешті, почав зривати з себе сорочку: навіть і вона здавалася йому важкою. Йому допомогли і зняли з нього й сорочку. Страшно було дивитися на це довгедовге тіло, з висхлими до кісток ногами й руками, з запалим животом, з піднятими грудьми, з ребрами, чітко випнутими, наче в кістяка. На всьому його тілі лишилися тільки дерев'яний хрест з ладанкою та кайдани, в які, здається, він би міг тепер просунути висхлу ногу. За півгодини до його смерті всі у нас немовби принишкли, стали розмовляти трохи не пошептом. Хто ходив — ступав якось нечутно. Розмовляли один з одним мало, про речі сторонні, зрідка тільки поглядали на вмирущого, який хрипів усе більше. Нарешті, він блукаючою й нетвердою

рукою намацав на грудях свою ладанку й почав рвати її з себе, наче й та була йому важка, непокоїла, давила його. Зняли й ладанку. Хвилин за десять він помер. Стукнули в двері до караульного, дали знати. Увійшов сторож, тупо подивився на мерця й пішов до фельдшера. Фельдшер, молодий і добрий хлопець, трохи забагато зайнятий своєю зовнішністю, досить, проте, щасливою, з'явився скоро; швидкими кроками, ступаючи гучно по принишклій палаті, підійшов до покійного і з якимсь особливо розв'язним виглядом, ніби умисне вигаданим для цього випадку, узяв його за пульс, помацав, махнув рукою й вийшов. Зараз же пішли дати знати караулові: злочинець був важливий, з особливого відділення; його й за мертвого визнати треба було з особливими церемоніями. Поки чекали караульних, хтось із арештантів тихим голосом подав думку, що не погано було б закрити покійникові очі. Інший уважно його вислухав, мовчки підійшов до мерця і закрив очі. Побачивши хреста, що лежав тут же на подушці, узяв його, обдивився й надів його знову Михайлову на шию; надів і перехрестився. Тим часом мертве обличчя костеніло; промінь світла грав на ньому; рот був напіврозтулений, два ряди білих, молодих зубів блищали з-під тонких, прилиплих до ясен губ. Нарешті ввійшов караульний унтер-офіцер при тесаку і в касці, за ним двоє сторожів. Він підходив, усе більше вповільнюючи ходу, непорозуміло позираючи на затихлих арештантів, що звідусюди суворо дивилися на нього. Підійшовши на крок до мерця, він став як укопаний, наче сторопів. Зовсім оголений, висхлий труп, у самих кайданах, вразив його, і він раптом відстебнув підборідник, зняв каску, чого зовсім не вимагалося, і широко перехрестився. Це була сувора, сива, служила людина. Пам'ятаю, ту саму мить тут же стояв Чекунов, теж сивий старик. Весь час він мовчки й уважно дивився в обличчя унтер-офіцера, просто в упор, і з якоюсь дивною увагою пильнував кожен жест його. Але очі їх зустрілися, і в Чекунова раптом здригнулась чомусь спідня губа. Він якось чудно скривив її, вискалив зуби і хутко, мов несподівано кивнувши унтер-офіцерові на мерця, промовив:

— Адже теж мати була! — і відійшов геть.

Пам'ятаю, ці слова наче пронизали мене... І навіщо він їх промовив, і як навернулися вони йому на думку? Але ось труп стали підіймати, підняли разом із койкою; солома захрустіла, кайдани лунко, серед загальної тиші, брязнули об підлогу... Їх підняли. Тіло понесли. Раптом

усі голосно загомоніли. Чути було, як унтер-офіцер, уже в коридорі, посилав когось по коваля. Треба було розкувати мерця...

Але я відійшов від оповіді...

II. ПРОДОВЖЕННЯ

Лікарі обходили палати ранком; годині об одинадцятій вони входили до нас усі разом, супроводжуючи головного лікаря, а попереду їх, години за півтори, відвідував палату наш ординатор. Тоді саме ординатором у нас був один молоденький лікар, знавець справи, ласкавий, привітний, якого дуже любили арештанти і помічали в ньому тільки одну ваду: «занадто вже смирний». Справді, він був якийсь неговіркий, мовби навіть конфузився нас, мало не червонів, змінював порції трохи не на першу ж просьбу хворих і навіть, здається, ладен був призначати їм і ліки на їхнє ж прохання. А втім, був він славний молодий чоловік. Треба признатися, багатьох лікарів на Русі любить і шанує простий люд, і це, скільки я помітив, цілковита правда. Знаю, що мої слова здадуться парадоксом, особливо коли взяти до уваги загальне недовір'я всього російського простого люду до медицини й до заморських ліків. Справді, проста людина, недугуючи на найтяжчу хворобу, швидше лікуватиметься, кілька років поспіль, у знахарки або своїми домашніми, простонародними ліками (яких аж ніяк не треба нехтувати), ніж піде до лікаря чи лежати в госпіталь. Крім того, що тут є один надзвичайно важливий момент, цілком сторонній медицині, а саме: загальне недовір'я всього простолюду до всього, що має на собі печать адміністративного, форменого; крім цього, люд заляканий і упереджений проти госпіталів різними страхами, байками, не раз безглуздими, проте часом небезпідставними. А головне, його лякають німецькі порядки госпіталю, чужі люди кругом за весь час хвороби, суворі правила щодо їжі, розповіді про наполегливу суворість фельдшерів та лікарів, про різання та потрошіння трупів тощо. До того ж, міркують люди, лікуватимуть пани, бо лікарі все-таки пани. Однак при ближчому знайомстві з лікарями (хоч і не без винятків, але здебільшого) всі ці страхи зникають дуже швидко, що, на мою думку, просто робить честь лікарям нашим, переважно молодим. Більша

частина їх уміють заслужити повагу й навіть любов простолюду. Принаймні я пишу про те, що сам бачив і перевірив не раз і в багатьох місцях, та й не маю підстав думати, щоб в інших місцях дуже часто робилося інакше. Звичайно, в деяких закутках лікарі не гребують хабарами, багато чим користуються від своїх лікарень, майже нехтують хворих, навіть зовсім забувають медицину. Це ще є; та я кажу про більшість або, краще, про той дух, про той напрямок, який здійснюється тепер, в наші дні, в медицині. А ті відступники від справи, вовки в овечій отарі, хоч би що висували на своє виправдання, хоч би чим виправдувались, приміром, хоча б *середовищем*, котре заїло й їх у свою чергу, завжди будуть неправі, особливо коли при цьому втратили й людинолюбство. А людинолюбство, ласкавість, братнє співчуття до хворого іноді потрібніші йому за всі ліки. Час би нам перестати апатично скаржитися на середовище, що воно нас заїло. Це, скажімо, правда, що воно багато що в нас заїдає, та не все ж, і часто якийсь хитрий і тямущий шахрай преспритно приховує й виправдує впливом цього середовища не саму свою слабість, а не раз і просто підлоту, особливо коли вміє красно говорити або писати. Втім, я знову відбився від теми; я хотів тільки сказати, що простий люд недовірливий і ворожий більше до адміністрації медичної, а не до лікарів. Пізнавши, які вони на ділі, він хутко втрачає чимало із своїх упереджень. А все інше в обстановці наших лікарень досі багато в чому не відповідає духові народу, досі вороже своїми порядками звичкам нашого простолюду і неспроможне здобути цілковитого довір'я й поваги народної. Так мені принаймні здається на підставі деяких моїх власних вражень.

Наш ординатор щодня зупинявся перед кожним хворим, серйозно й надзвичайно уважно оглядав його й опитував, призначав ліки, порції. Часом він і сам помічав, що хворий ні на що не слабує; та як арештант прийшов відпочити від роботи або полежати на матраці, замість голих дощок, і, нарешті, все-таки в теплій кімнаті, а не в сирій кордегардії, де в тісноті перебувають густі купи блідих і виснажених підсудних (підсудні в нас майже завсіди, по всій Русі, бліді й виснажені — ознака, що їх перебування й душевний стан майже завсіди важчі, ніж у рішених), то наш ординатор спокійно записував їм якунебудь febris catarhalis[1] і залишав лежати часом навіть

[1] Буквально: «катаральна лихоманка» (*лат.*).

на тиждень. З цієї febris catarhalis усі сміялися в нас. Знали дуже добре, що це заведена в нас, з якоїсь обопільної згоди лікаря й хворого, формула для позначення удаваної хвороби; «запасні кольки», як перекладали самі арештанти febris catarhalis. Іноді хворий зловживав м'якосердям лікаря і лежав аж доти, доки його не вигонили силоміць. Тоді треба було подивитися на нашого ординатора: він начеб боявся, начеб соромився просто сказати хворому, щоб той одужував і швидше просився на виписку, хоча й мав цілковите право простісінько без ніяких розмов та улещувань виписати його, написавши йому в лікарняному листі: sanat est [1]. Спершу він натякав йому, потім начеб просив: чи не пора, мовляв? «Ти ж уже майже здоровий, у палаті тісно» тощо, аж поки хворому самому ставало совісно і він сам, нарешті, просився на виписку. Старший лікар, хоч і людинолюбна, й чесна людина (його теж дуже любили хворі), але був незрівнянно суворіший, рішучіший, ніж ординатор, часом навіть виявляв сувору строгість, і за це його в нас якось особливо поважали. Він входив у супроводі всіх госпітальних лікарів, після ординатора, теж оглядав кожного поодинці, особливо затримувався над трудними хворими, завжди вмів сказати їм добре, підбадьорливе, часто навіть задушевне слово і взагалі справляв гарне враження. Тим, що приходили з запасними кольками, він ніколи не відмовляв і не відсилав їх назад; але коли хворий сам упирався, то він просто виписував його: «Ну, що ж, брат, полежав досить, відпочив, іди, треба честь знати». Упиралися звичайно або ледачі до роботи, особливо робочого, літнього часу, або з підсудних, що чекали на кару собі. Пам'ятаю, до одного з таких застосували особливу строгість, жорстокість навіть, щоб схилити його до виписки. Прийшов він з очною хворобою; очі червоні, скаржиться на сильний колючий біль в очах. Його стали лікувати мушками, п'явками, бризкали в очі якусь роз'їдаючу рідину тощо, але хвороба все-таки не минала, очі не очищалися. Поволі лікарі здогадались, що хвороба удавана: запалення повсякчас невелике, не гіршає, але й не виліковується, все в одному стані, випадок підозрілий. Арештанти всі давно вже знали, що той прикидається й людей дурить, хоч сам він і не признавався в цьому. Це був молодий хлопець, навіть вродливий собою, але справляв він на всіх нас якесь неприємне враження: потайний, підозріливий, нахмурений, ні з ким не розмовляє,

[1] здоровий (*лат.*).

дивиться спідлоба, від усіх криється, наче всіх підозрює. Я пам'ятаю — декому навіть спадала думка, чи не вчинить він чого-небудь. Він був солдат, сильно прокрався, був викритий, і йому припадали тисяча палок та арештантські роти. Щоб віддалити хвилину покарання, підсудні, як я вже перше згадував, наважуються іноді на страшні вчинки: напередодні кари штриконе ножем когось із начальства або свого ж брата арештанта, його й судять по-новому, і кара відсувається ще місяців на два, й мета його осягнута. Йому байдуже до того, що за два ж місяці його каратимуть удвічі, втричі суворіше; аби тепер віддалити грізну хвилину хоч на кілька днів, а там хай буде, що буде, — отакий великий буває іноді занепад духу в цих нещасних. У нас деякі вже шепотілися поміж себе, щоб стерегтися його; гляди, заріже когось уночі. А втім, так тільки гомоніли, особливих же застережних заходів не вживали навіть ті, чиї койки стояли з ним поруч. Бачили, проте, що ночами він натирає очі вапном із штукатурки та чимсь іще іншим, щоб на ранок вони знову стали червоні. Нарешті, головний лікар погрозив йому заволокою. Коли очна хвороба триває довго й стійко і всі медичні засоби бувають випробувані, лікарі, щоб врятувати зір, зважуються на сильний і болючий засіб: роблять хворому заволоку, наче коневі. Та бідолаха й тут не погодився одужати. Який упертий був цей характер або вже занадто боягузливий: адже заволока була хоч і не так, як палки, але теж дуже болюча. Хворому збирають іззаду на шиї рукою шкіру, скільки можна захопити, протикають усе захоплене тіло ножем, від чого утворюється широка й довга рана по всій потилиці, і просмикують у цю рану полотняну тасьомку, досить широку, майже в палець, потім щодня, в певний час, цю тасьомку пересмикують у рані, так що ніби знов її розрізують, щоб рана завжди гноїлась і не заживала. Сердешний уперто терпів кілька днів, хоч і з страшними муками, й це катування і аж тоді, нарешті, погодився виписатися. Очі його за один день стали цілком здорові, і, як тільки зажила його шия, він перейшов на абвахту, щоб назавтра ж вийти знову на тисячу палок.

Звичайно, тяжка хвилина перед карою, така тяжка, що, може, я грішу, називаючи цей страх легкодухістю й боягуздом. Виходить, тяжко, коли зазнають подвійної, потрійної кари, аби тільки не зараз її виконували. Я, проте, згадував і про таких, що самі просилися швид-

ше на виписку, хоч спина ще не загоїлася після перших палок, аби вийходити решту ударів і вийти остаточно з-під суду; а перебування під судом, на абвахті, звісно, для всіх незрівнянно гірше за каторгу. Та, крім різниці темпераментів, велику роль у рішучості й безстрашності деяких відіграє закорeніла звичка до ударів і кари. Багатократ битий якось зміцнюється духом і спиною і дивиться, врешті, на кару скептично, майже як на невелику незручність, і вже не боїться її. Загалом кажучи, це правда. Один наш арештантик, із особливого відділення, хрещений калмик, Олександр або Олександра, як звали його в нас, химерний хлопець, шахраюватий, безстрашний і водночас дуже добродушний, розповідав мені, як він вийходив свої чотири тисячі, розповідав сміючись і жартуючи, але тут же пресерйозно клявся, що коли б з дитинства, з найніжнішого, найпершого свого дитинства, він не зріс під батогом, від котрого буквально протягом усього життя його в своїй орді не сходили рубці з його спини, то він нізащо б не зніс цих чотирьох тисяч. Розповідаючи, він немов благословляв це виховання під батогом. «Мене за все били, Олександре Петровичу,— казав він мені раз, сидячи на моїй койці, надвечір, перед світлом,— за все про все, за що попадя, били років п'ятнадцять поспіль, з самого того дня, як себе тямити став, щодня по кілька разів; не бив, хто не хотів; так що я під кінець уже зовсім звик». Як він потрапив у солдати, не знаю; не пам'ятаю; втім, може, він і розповідав; це був постійний утікач і бродяга. Пам'ятаю тільки його розповідь про те, як він страшенно злякався, коли його присудили до чотирьох тисяч за вбивство начальника. «Я знав, що мене каратимуть суворо й що, може, з-під палок не випустять, і хоч я й звик до батогів, т'адже ж чотири тисячі палок — жарт! А ще й усе начальство розлютилось! Знав я, напевно знав, що так не минеться, не виходжу; не випустять з-під палок. Я спочатку спробував був охреститися, думаю: а може, простять, і хоч мені свої ж тоді казали, що нічого з цього не вийде, не простять, а я думаю: все-таки спробую, все-таки їм жалкіше буде хрещеного. Мене й справді охрестили і при святому хрещенні нарекли Олександром; ну, а палки все-таки палками зостались; хоч би одну простили; аж уразливо мені стало. Я й думаю сам собі: стривай же, я вас усіх і справді обдурю. І що ви думаєте, Олександре Петровичу, таки обдурив! Я дуже гарно вмів мертвим прикидатися, тобто не те щоб зовсім мертвим, а от-от зараз душа

геть із тіла піде. Повели мене; ведуть одну тисячу: «Пече!» — кричу; ведуть другу: ну, думаю, кінець мій іде, з розуму зовсім вибили, ноги підламуються; я геп об землю: очі в мене стали мертві, обличчя сине, духу нема, біля рота піна. Підійшов лікар: «Зараз, — каже, — вмре». Понесли мене в госпіталь, а я враз ожив. Так мене ще двічі потім виводили, і вже злостились вони, дуже на мене злостились, а я їх ще двічі обдурив; третю тисячу тільки одну пройшов, обмер, а як пішов четверту, то кожен удар, мов ножем по серцю, проходив, кожен удар за три удари йшов, так боляче били! Роз'ярилися на мене. Оця от паскудна остання тисяча (щоб її!..) усіх трьох перших варта була, і коли б не вмер я перед самим кінцем (всього палок двісті тільки зоставалось), забили б тут же на смерть, ну та й я не дав себе на поталу: знов обдурив і знов обмер; знову повірили, та й як не повірити, лікар вірить, так що на двохстах останніх, хоч з усієї злості били потім, так били, що іншим разом дві тисячі легше, та ні, носа втри, не забили, а чому не забили? А все тому ж, що змалку під батогом зростав. Тому й живий до сьогодні. Ох, били ж мене, били на моєму віку!» — додав він, кінчаючи розповідь, ніби в сумному роздумі, ніби силкуючись пригадати й перелічити, скільки разів його били. «Та ні, — додав він, уриваючи хвилинне мовчання, — і не перелічити, скільки били; та й де перелічити! Ліку такого не вистачить». Він глянув на мене й розсміявся, але так добродушно, що я сам не міг не усміхнутися на відповідь йому. «Знаєте, Олександре Петровичу, я ж і тепер, коли сон уночі бачу, то неодмінно — що мене б'ють: інших і снів у мене не буває». Він справді часто кричав ночами і кричав, бувало, на все горло, так що його зараз же розштовхували арештанти: «Ну, чого, чортяко, кричиш!» Був він чоловічина здоровий, невисокий на зріст, вертлявий і веселий, років сорока п'яти, жив з усіма добре, і хоч дуже полюбляв красти й дуже часто бував за це битий у нас, але хто ж у нас не прокрадався і хто ж у нас не бував битий за це?

Додам до цього одне: дивувався я завжди з тієї незвичайної добродушності, з тієї беззлобності, з якою розповідали всі ці биті про те, як їх били, та про тих, хто їх бив. Часто й найменшого відтінку злості чи ненависті не чулося в такій розповіді, яка іноді брала мене за серце і воно починало міцно й дуже стукати. А вони, бувало, розповідають і сміються, як діти. От М — цький,

наприклад, розповідав мені про своє покарання на тілі; він був не дворянин і пройшов п'ятсот. Я дізнався про це від інших і сам спитав його: чи правда цьому і як воно було? Він відповів якось коротко, немовби з якимсь внутрішнім болем, ніби силкуючись не дивитися на мене, і обличчя його почервоніло; за півхвилини він подивився на мене, і в очах його заблищав вогонь ненависті, а губи затрусились від обурення. Я відчув, що він ніколи не міг забути цієї сторінки із свого минулого. Але наші, майже всі (не ручуся, що не було винятків), дивилися на це зовсім інакше. Не може бути, думав я іноді, щоб вони вважали себе за цілком винних і вартих кари, особливо коли погрішили не проти своїх, а проти начальства. Більшість їх зовсім себе не винуватила. Я сказав уже, що докорів совісті я не помічав, навіть тоді, коли злочин учинено було проти свого ж товариства. А про злочини супроти начальства шкода й мови. Здавалося мені іноді, що в цьому останньому випадку був свій особливий, сказати б, якийсь практичний або, краще, фактичний погляд на справу. Бралася до уваги доля, невідпорність факту, і не те що обдумано якось, а так уже, несвідомо, наче віра яка-небудь. Арештант, наприклад, хоч і завжди схильний відчувати себе правим у злочинах проти начальства, так що саме питання про це для нього немислиме, та все-таки він практично усвідомлював, що начальство дивиться на його злочин зовсім іншим поглядом, отже, він і мусить бути покараний, і квити. Тут боротьба обопільна. До того ж злочинець знає і не сумнівається, що його виправдав суд рідного йому середовища, його простолюду, котрий ніколи, він знову ж знає це, його остаточно не засудить, а здебільшого й зовсім виправдає, аби тільки гріх його був не супроти своїх, не супроти братів, не супроти свого ж рідного простолюду. Совість його спокійна, а совістю він і сильний, і не бентежиться морально, а це головне. Він ніби відчуває, що є на що спертися, і тому не ненавидить, а сприймає те, що з ним сталося, як факт неминучий, котрий не ним почався, не ним і кінчиться і довго-довго ще існуватиме серед раз поставленої, пасивної, але впертої боротьби. Який солдат ненавидить особисто турка, коли з ним воює, а турок же ріже його, коле, стріляє в нього. Втім, не всі розповіді були цілком уже спокійні й байдужі. Про поручика Жеребятникова, наприклад, розповідали навіть з деяким відтінком обурення, проте не дуже великого. З цим поручиком Жеребятни-

ковим я познайомився ще в перші часи мого лежання в лікарні, звичайно з арештантських розповідей. Згодом я побачив його якось і в натурі, коли він стояв у караулі в нас. Це був чолов'яга років під тридцять, високий на зріст, товстий, жирний, з рум'яними щоками, що позапливали жиром, з білими зубами й з ноздрьовським розкотистим сміхом. По обличчю його було видно, що ця людина задумується менш за всіх на світі. Він жагуче любив сікти й карати палками, коли, бувало, призначали його за екзекутора. Спішу додати, що на поручика Жеребятникова я вже й тоді дивився як на потвору між своїми ж, та так дивилися на нього й самі арештанти. Були й крім нього, в старовину звичайно, в ту недавню старовину, про яку «перекази недавні, та віри їм не ймуть», були виконавці, що любили робити своє діло ретельно і старанно. Але здебільшого робилося це наївно й без особливого захоплення. А поручик був чимсь подібним до витонченого гастронома у виконавчій справі. Він любив, він пристрасно любив виконавчу майстерність і любив єдино для майстерності. Він зазнавав насолоди від неї і, як потріпаний у насолодах, злинялий патрицій часів Римської імперії, винаходив собі різні витонченості, різні протиприродності, щоб скільки-будь розворушити й приємно полоскотати свою заплилу жиром душу. Ось виводять арештанта карати. Жеребятников екзекутором; самий погляд на довгий вишикуваний ряд людей з товстими палками вже запалює його. Він самовдоволено обходить ряди й посилено підтверджує, щоб кожен виконував своє діло ретельно, сумлінно, а то... Та солдатики вже знали, що значить це *а то*. Аж ось приводять самого злочинця, і якщо він досі ще не знав Жеребятникова, якщо не чув ще про нього всіх тайнощів, то ось яку, наприклад, штуку той утинав із ним. (Звісно, це одна з сотні штучок; поручик був невичерпний у винаходах). Кожен арештант тієї хвилини, коли його оголяють, а руки прив'язують до прикладів рушниць, на яких таким чином тягнуть його потім унтер-офіцери через усю зелену вулицю,— кожен арештант, за загальним звичаєм, починає завжди в цю хвилину слізливим, жалібним голосом благати екзекутора, щоб карав легше і не посилював кару надмірною суворістю: «Ваше благородіє,— кричить нещасний,— помилуйте, будьте батьком рідним, заставте за себе вік бога благати, не згубіть, пожальтеся!» Жеребятников тільки, бувало, того й жде; зараз зупинить

кару і теж з чутливим виглядом починає розмову з арештантом:

— Друже ти мій,— каже він,— та що ж мені робити з тобою? Не я караю, закон!

— Ваше благородіє, все в ваших руках, пожальтеся!

— А ти гадаєш, мені не жаль тебе? Ти гадаєш, мені утіха дивитися, як тебе битимуть? Я ж бо теж людина! Людина я чи ні, по-твоєму?

— Звісно, ваше благородіє, аякже; ви батьки, ми діти. Будьте батьком рідним! — кричить арештант, починаючи вже надіятися.

— Та, друже ти мій, розміркуй сам: розум же в тебе є, щоб розміркувати: адже я й сам знаю, що, як людина, мушу й на тебе, грішника, дивитися вибачливо й милостиво...

— Істинну правду зволите, ваше благородіє, казати!

— Так, милостиво дивитися, хоч би який ти був грішний. Але ж тут не я, а закон! Подумай! Адже я богові служу й батьківщині; я ж тяжкий гріх візьму на себе, коли послаблю закон, подумай про це!

— Ваше благородіє!

— Ну, та що вже! Нехай уже й так, для тебе! Знаю, що грішу, та нехай уже... Помилую я тебе цим разом, покараю легко. Ну, а що, як я тобі тим самим шкоди завдам? Я тебе ось тепер помилую, покараю легко, а ти сподіватимешся, що й іншим разом так само буде, та й знову злочин учиниш, що тоді? Адже на моїй же душі...

— Ваше благородіє! Другові, недругові закажу! Ось як перед престолом небесного створителя...

— Ну, та вже добре, добре! А заприсягнеш мені, що надалі добре поводитимешся?

— Та покарай мене, господи, та щоб мені на тому світі...

— Не присягайся, гріх. Я й слову твоєму повірю, даєш слово?

— Ваше благородіє!!!

— Ну, слухай же, милую я тебе тільки заради сирітських сліз твоїх; ти сирота?

— Сирота, ваше благородіє, як перст один, ні батька, ні матері...

— Ну, то заради сирітських сліз твоїх; але гляди ж, востаннє... ведіть його, — додає він таким м'якосердим голосом, що арештант уже й не знає, якими молитвами бога молити за такого милостивця. Аж ось грізна процесія рушила, повели; загримів барабан, замахали перші палки... «Катай його! — зіпає на всю свою горлянку Жеребятников.— Печи його! Лупи, лупи! Обпікай! Ще йому,

ще йому! Шкулькіше сироту, шкулькіше шахрая! Сади йому, сади!» І солдати луплять з усього розмаху, іскри сиплються з очей бідолахи, він починає кричати, а Жеребятников біжить за ним по фрунту і регоче, регоче, сміхом заходиться, боки руками підпирає зо сміху, розпрямитися не може, аж жаль його під кінець стане, сердешного. І радий ото він, і смішно ото йому, і тільки хіба зрідка урветься його лункий, здоровий, розкотистий сміх, і чується знову: «Лупи його, лупи! Обпікай його, шахрая, обпікай сироту!..»

А ось іще які він винаходив варіації: виведуть на кару: арештант знову починає благати. Жеребятников цим разом не ламається, не кривляється, а каже відверто:

— Бачиш що, голубе,— говорить він,— покараю я тебе як слід, бо ти й вартий того. Але ось що я для тебе, коли хоч, зроблю: до прикладів я тебе не прив'яжу. Сам підеш, тільки по-новому: біжи щосили через увесь фрунт! Тут хоч і кожна палка вдарить, та діло ж буде коротше, як гадаєш? Хочеш спробувати?

Арештант слухає непорозуміло, недовірливо і замислюється. «Що ж,— думає він сам собі,— а може, воно й справді легше буде; пробіжу що є духу, то мука вп'ятеро коротша буде, а може, й не кожна палка вдарить».

— Добре, ваше благородіє, згоден.

— Ну, я й згоден, шквар! Глядіть же, гав не ловити! — кричить він солдатам, знаючи, проте, наперед, що жодна палка не мине винуватої спини; солдат, який промахнеться, теж дуже добре знає, чому підлягає. Арештант пускається бігти чимдуж «зеленою вулицею», але, зрозуміло, не пробігає й п'ятнадцяти рядів; палки, наче барабанний дріб, наче блискавка, разом падають раптом на його спину, і бідолаха з криком валиться, як підтятий, як влучений кулею. «Ні, ваше благородіє, краще вже по закону»,— каже він, повільно підводячись з землі, блідий і переляканий, а Жеребятников, який заздалегідь знав усю цю штуку та що з неї вийде, регоче, заливається. Але й не описати всіх його розваг та всього, що про нього в нас розповідали!

Трохи інакше, в іншому тоні й дусі, розповідали в нас про одного поручика Смекалова, що був на посаді командира при нашому острозі, перше ще ніж призначили на цю посаду нашого плац-майора. Про Жеребятникова хоч і розповідали досить байдужно, без особливої злості, але все-таки не милувалися його подвигами, не хвалили його, а видимо ним гидували. Навіть якось звисока

гордували ним. Але про поручика Смекалова згадували у нас з радістю й утіхою. Річ у тому, що він зовсім не був якось особливо охочий висікти; в ньому зовсім не було суто жеребятницького елементу. Але він аж ніяк не був і від того, щоб висікти; в тому й річ, що самі різки його згадувалося в нас з якоюсь солодкою любов'ю,— так уміла догодити ця людина арештантам! Та чим же? Чим заслужила вона таку популярність? Правда, наш люд, як, може, й весь народ російський, ладен забути цілі муки за одне ласкаве слово; кажу про це як про факт, не розглядаючи його ні з того, ні з того боку. Не важко було догодити цьому людові та набути в нього популярності. Але поручик Смекалов набув *особливої* популярності — навіть про те, як він сік, пригадувалося мало не з розчуленням. «Батька не треба»,— кажуть, бувало, арештанти і навіть зітхають, порівнюючи, за спогадами, їхнього колишнього тимчасового начальника, Смекалова, з теперішнім плац-майором. «Душа людина!» Був він людина проста, може навіть і добра по-своєму. Але трапляється: буває за начальника людина не тільки добра, ба навіть великодушна; і що ж? — усі не люблять її, а як з якої, то, гляди, й просто сміються. Сила в тому, що Смекалов умів якось так зробити, що всі його в нас визнавали за *свою* людину, а це велике уміння або, точніше сказати, природжена здібність, над якою навіть і не задумуються ті, хто її має. Дивна річ: бувають із таких навіть і зовсім недобрі люди, а тим часом заживають іноді великої популярності. Не бридливі вони, не гидливі до підлеглого люду,— ось де, здається мені, причина! Паничика-білоручки в них не видно, духу панського не чути, а є в них якийсь особливий простонародний запах, природжений їм, і, боже мій, який чуйний народ до цього запаху! Чого він не віддасть за нього! Наймилосерднішу людину ладен проміняти на найсуворішу, якщо ця відгонить їхнім власним плоскінним запахом. А що, як ця людина з запахом ще й справді добродушна, хоч би й по-своєму? Тут уже їй і ціни нема! Поручик Смекалов, як я вже й сказав, карав часом і боляче, але він якось так умів зробити, що на нього не тільки не злостилися, але, навпаки, навіть тепер, за мого часу, як усе вже давно минуло, згадували про його *штучки* при січенні зо сміхом і втіхою. Та в нього й небагато було штук: фантазії художньої бракувало. Направду, була всього одна штучка, одна-однісінька, з якою він мало не цілий рік у нас перебувався; а може, вона й мила була саме тим, що

була однісінька. Наївності в цьому було багато. Приведуть, наприклад, винного арештанта. Смекалов сам вийде на покарання, вийде з посмішкою, з жартом, про що-небудь тут же розпитає винного, про що-небудь стороннє, про його особисті, домашні, арештантські справи, і зовсім не з якоюсь метою, не з заграванням якимсь, а так просто — *бо йому справді знати хочеться про ці справи.* Принесуть різки, а Смекалову стілець; він сяде на нього, люльку навіть закурить. Довга в нього така люлька була. Арештант починає благати... «Ні вже, брат, лягай, чого вже тут...» — мовить Смекалов; арештант зітхне й ляже. «Ну лишень, голубе, вмієш ось такий стих напам'ять?»— «Як не знати, ваше благородіє, ми хрещені, змалку вчилися».— «Ну, то читай». І вже арештант знає, що читати, і знає заздалегідь, що буде при цьому читанні, бо цю штуку вже й перше разів тридцять з іншими пророблялося. Та й сам Смекалов знає, що арештантові це відомо; знає, що навіть і солдати, які стоять із зведеними різками над лежачою жертвою, про цю саму штуку теж давно вже начулися, і все-таки він повторює її знову,— так вона йому раз назавжди сподобалась, можливо, саме тому, що він її вигадав, з літературного самолюбства. Арештант починає читати, люди з різками чекають, а Смекалов аж трохи нагнеться з місця, руку піднесе, люльку перестане курити, жде певного слівця. Після першого рядка відомих стихів арештант доходить, нарешті, до слова «на небеси». Того тільки й треба. «Стій! — кричить запалений поручик і вмить з натхненним жестом, звертаючись до солдата, що звів різку, кричить: — А ти йому піднеси!»

І заходиться реготом. Солдати, що стоять довкола, теж посміхаються: посміхається той, хто січе, мало не посміхається навіть той, кого січуть, дарма що різка на команду *«піднеси»* свистить уже в повітрі, щоб за одну мить мов бритвою різонути по його винуватому тілу. І радіє Смекалов, радіє саме з того, що ось як же це він так гарно придумав — і *сам* вигадав: «на небеси» і «піднеси» — і до речі, і в риму виходить. І Смекалов іде після кари цілком вдоволений з себе, та й висічений теж іде мало не вдоволений з себе і з Смекалова, і, дивишся, за півгодини вже розповідає в острозі, як і тепер, у тридцять перший раз, було повторено вже тридцять разів перше повторену штуку. «Одно слово, душа людина! Забавник!»

Часом навіть якоюсь маніловщиною відгонили спогади про доброго поручика.

— Бувало, йдеш ото, хлопці,— розповідає який-небудь арештантик, і все обличчя його усміхається від спогаду,— ідеш, а він уже сидить собі під віконцем у халатику, чай п'є, люлечку покурює. Скинеш шапку.— Куди, Аксьонов, ідеш?

— Та на роботу, Михайле Васильовичу, насамперед до майстерні треба,— засміється собі... Тобто душа людина! Одно слово, душа!

— І не нажити такого! — додає хтось із слухачів.

III. ПРОДОВЖЕННЯ[1]

Я повів тепер мову про кари, як також і про різних виконавців цих цікавих обов'язків, власне тому, що, переселившись до госпіталю, аж тоді дістав і перше наочне уявлення про всі ці справи. До того часу я знав про це тільки з чуток. До наших двох палат зводили всіх покараних шпіцрутенами підсудних з усіх батальйонів, арештантських відділень та інших військових команд, розташованих у нашому місті й у всій його окрузі. Цього першого часу, коли я до всього, що діялося круг мене, ще так жадібно приглядався, усі ці дивні для мене порядки, усі ці покарані й ті, що готувалися до кари, природно справляли на мене дуже сильне враження. Я був схвильований, збентежений і переляканий. Пам'ятаю, що тоді ж таки я раптом і нетерпляче став заглиблюватися в усі подробиці цих нових явищ, слухати розмови й розповіді на цю тему інших арештантів, сам запитував їх, домагався рішень. Мені хотілося, між іншим, знати неодмінно всі ступені вироків та виконань їх, усі відтінки цих виконань, погляд на все це самих арештантів; я намагався уявити собі психологічний стан тих, що йшли на кару. Я сказав уже, що перед карою рідко хто буває спокійний, не виключаючи навіть і тих, котрих уже попереду багато й не раз били. Тут взагалі засудженого опадає якийсь гострий, але суто фізичний страх, мимовільний і невідпорний, що пригнічує все моральне єство людини. Я й потім, протягом усіх цих кількох років острожного життя, мимохіть придивлявся до тих із підсудних, котрі, пролежавши

[1] Усе, що я пишу тут про кари, було за мого часу. Тепер, я чув, усе це змінилося й змінюється. (*Прим. автора*).

в госпіталі після першої половини покарання й залікувавши свої спини, виписувалися з госпіталю, щоб назавтра ж виходити другу половину призначених за конфірмацією палок. Цей поділ покарання на дві половини буває завжди за ухвалою лікаря, присутнього при карі. Якщо призначене за злочин число ударів велике, так що арештантові всього за раз не знести, то ділять йому це число на дві, навіть на три частини, залежно від того, що скаже лікар під час уже самого покарання, тобто чи може караний іти крізь стрій далі, а чи це пов'язуватиметься з небезпекою для його життя. Звичайно п'ятсот, тисячу і навіть півтори тисячі виходять за раз; та коли вирок на дві, на три тисячі, то виконання поділяється на дві і навіть на три частини. Ті, хто, залікувавши після першої половини свою спину, виходили з госпіталю, щоб іти під другу половину, в день виписки й напередодні бували звичайно похмурі, понурі, неговіркі. Помічалася в них деяка отупілість розуму, якась неприродна неуважливість. У розмови така людина не заходить, а більше мовчить; найцікавіше, що з таким і самі арештанти ніколи не розмовляють і не намагаються забалакувати про те, що його жде. Ні зайвого слова, ні втіхи; стараються навіть і взагалі мало уваги звертати на такого. Це, звісно, краще для підсудного. Бувають винятки, як от, приміром, Орлов, про якого я вже розповідав. Після першої половини покарання він тільки на те й досадував, що спина його довго не заживає та що не можна йому швидше виписатися, щоб швидше виходити решту ударів, рушити з партією на призначене йому заслання й тікати з дороги. Та цього розважала мета, і бозна-що було в нього на думці. Це була палка й живуча натура. Він був дуже вдоволений, дуже збуджений, хоч і приборкував свої відчуття. Річ у тому, що він іще перед першою половиною покарання думав, що його не випустять з-під палок та що він має вмерти. До нього доходили вже різні чутки про заходи начальства, ще коли він перебував під судом; він уже й тоді готувався до смерті. Але, виходивши першу половину, він підбадьорився. Він прийшов у госпіталь побитий мало не до смерті; я ще ніколи не бачив таких виразок; але він прийшов з радістю в серці, з надією, що лишиться живий, що чутки були неправдиві, що його ось випустили ж з-під палок, отже, тепер, після довгого перебування під судом, йому вже починали мріятися дорога, втеча, воля, поля й ліси... За два дні після

виписки з госпіталю він умер у тому ж таки госпіталі, на тій самій койці, не витримавши другої половини. Та я вже згадував про це.

І, однак, ті самі арештанти, котрі переживали такі тяжкі дні й ночі перед самим покаранням, саму кару зносили мужньо, не виключаючи й найлегкодухіших. Я рідко чув стогін навіть першої ночі по їх прибутті, і навіть від надзвичайно тяжко побитих: взагалі народ уміє витерплювати біль. Про біль я багато розпитував. Мені часом хотілося певно дізнатися, який великий цей біль, з чим його, нарешті, можна порівняти? Далебі, не знаю, навіщо я домагався цього. Одне тільки пам'ятаю, що не з пустої цікавості. Кажу знову, я був схвильований і приголомшений. Але в кого я не питав, я ніяк не міг дістати задовільної для мене відповіді. Пече, мов вогнем палить,— ось усе, що я міг почути, і це була єдина у всіх відповідь. Пече, та й годі. Того ж першого часу, зійшовшись ближче з М—м, я розпитував і його. «Боляче дуже,— відповідав він,— а відчуття — пече, мов вогнем, мов смажиться спина на найбільшому вогні». Одним словом, усі казали в одне слово. Втім, пам'ятаю, я тоді ж зробив один дивний висновок, вірності якого особливо не обстоюю; але спільність оцінки самих арештантів дуже його підтримує: це те, що різки, коли їх дають дуже багато, найтяжча кара з усіх у нас уживаних. Здавалося б на перший погляд, що це безглуздо й неможливо. Однак з п'ятисот, навіть з чотирьохсот різок можна засікти людину на смерть; а з понад п'ятисот майже напевно. Тисячі різок не витерпить за раз навіть людина найсильнішої будови. Тим часом п'ятсот палок можна знести без ніякої небезпеки для життя. Тисячу палок може знести, без побоювання за життя, навіть і не сильної будови людина. Навіть з двох тисяч палок не можна забити людини середньої сили й здорової будови. Арештанти всі казали, що різки гірші, ніж палки. «Різки шкулькіші,— говорили вони,— муки більше». Звичайно, різки болючіші за палки. Вони дужче подразнюють, дужче діють на нерви, збуджують їх понад міру, потрясають понад можливість. Я не знаю, як тепер, але в недавню старовину були джентльмени, котрим можливість висікти свою жертву давала щось, що нагадує маркіз де Сада й Бренвільє. Я гадаю, що в цьому відчутті є щось таке, від чого в цих джентльменів завмирає серце, солодко й боляче разом. Є люди, що як тигри прагнуть лизнути крові. Хто спізнав раз

цю владу, це безмежне панування над тілом, кров'ю й духом такої ж, як сам, людини, так само створеної, брата за Христовим законом; хто спізнав владу й цілковиту можливість принизити найбільшим приниженням іншу істоту, яка носить на собі образ божий, той уже несамохіть якось втрачає владу над своїми відчуттями. Тиранство є звичка; воно наділене розвитком, воно розвивається, врешті, у хворобу. Я стою на тому, що найкраща людина може через звичку огрубіти й отупіти до ступеня звіра. Кров та влада п'янять: розвиваються загрубілість, розпуста; розумові й почуттю стають доступні і, врешті, солодкі найненормальніші явища. Людина й громадянин гинуть у тирані навіки, а повернення до людської гідності, до каяття, до відродження стає вже для нього майже неможливим. До того ж приклад, можливість такої сваволі діють і на все суспільство заразливо: така влада спокуслива. Суспільство, що байдуже дивиться на таке явище, вже само заражене у своїй основі. Одно слово, право тілесного покарання, дане одному над другим, є одна з болячок суспільства, є один з найсильніших засобів для знищення в ньому всякого зародку, всякої спроби громадянськості та цілковита підстава для неодмінного й невідхильного його розкладу.

Катом гидують же в суспільстві, але катом-джентльменом далеко ні. Тільки недавно висловлено противну думку, але висловлено її ще в самих книжках, абстрактно. Навіть ті, хто висловлює її, не всі ще встигли загасити в собі цю потребу самовладдя. Навіть кожен фабрикант, кожен антрепренер неодмінно мусить відчувати якусь дразливу втіху в тому, що його робітник залежить іноді весь, з усією сім'єю своєю, єдино від нього. Це напевно так; не геть як скоро покоління відривається від того, що сидить у ньому спадково; не геть як скоро відмовляється людина від того, що ввійшло в кров її, передане їй, сказати б, з матернім молоком. Не буває таких скороспілих переворотів. Усвідомити провину й родовий гріх іще замало, дуже замало; треба зовсім від нього відзвичаїтися. А це не так скоро діється.

Я згадав про ката. Властивості ката в зародку є майже в кожній сучасній людині. Та не однаково розвиваються звірячі властивості людини. Якщо ж у комусь вони беруть гору в своєму розвитку над всіма іншими її властивостями, то така людина стає, звичайно, жахливою й потворною. Кати бувають двох родів:

одні бувають добровільні, інші — підневільні, змушені. Добровільний кат, зрозуміло, з усякого погляду нижчий за підневільного, котрим, однак, так бридяться люди, бридяться до жаху, до гидливості, до несвідомого, мало не містичного страху. Звідки ж цей майже забобонний страх перед одним катом і така байдужість, мало не схвалення перед іншим? Бувають приклади вкрай химерні: я знав людей навіть добрих, навіть чесних, навіть шанованих у суспільстві, і тим часом вони, наприклад, не могли спокійно знести, якщо караний не кричить під різками, не благає і не просить про пощаду. Карані повинні неодмінно кричати й благати про пощаду. Так ведеться; це вважається і пристойним, і конечним, і коли одного разу жертва не хотіла кричати, то виконавець, якого я знав і якого в інших відношеннях можна було вважати за людину, либонь, і добру, в цьому випадку аж образився особисто. Спочатку він намірявся покарати легко, але, не чуючи звичайних «ваше благородіє, батьку рідний, помилуйте, заставте за себе вічно бога молити» тощо, розлютився і дав різок п'ятдесят зайвих, бажаючи добитися і крику, й просьб,— і добився. «Не можна, грубість це»,— відповів він мені дуже серйозно. Що ж до справжнього ката, підневільного, змушеного, то відомо: це арештант рішений і приречений на заслання, але залишений за ката; спершу його дають в науку до іншого ката, а як вивчиться в нього, залишають навіки при острозі, де він живе окремо, в особливій кімнаті, і де має навіть своє господарство, але майже завсіди перебуває під конвоєм. Звичайно, жива людина не машина; кат б'є хоч і з обов'язку, але часом теж входить в азарт, проте хоч б'є не без приємності для себе, але майже ніколи не має особистої ненависті до своєї жертви. Вправність удару, знання своєї науки, бажання показати себе перед своїми товаришами і перед публікою збуджують його самолюбство. Він піклується про майстерність. Крім того, він знає дуже добре, що він людина, від якої всі відцуралися, що забобонний страх всюди зустрічає й проводить його, і не можна ручитися, щоб це на нього не впливало, не посилювало в ньому люті, його звірячих нахилів. Навіть діти знають, що він «зрікається батька й матері». Дивна річ, скільки мені траплялося бачити катів, усі вони були люди розвинені, тямущі, розумні й незвичайно самолюбні, навіть горді. Чи розвинулася в них ця гордість як опір загальному до них презирству; чи посилювалась вона

від свідомості страху, який вони вселяли в свою жертву, та від почуття панування над нею,— не знаю. Можливо, навіть сама парадність та театральність тієї обстановки, серед якої вони з'являються перед публікою на ешафоті, сприяють розвиткові в них деякої зарозумілості. Пам'ятаю, мені довелося якось протягом певного часу часто зустрічати й близько спостерігати одного ката. Це був чоловік середній на зріст, мускулястий, сухорлявий, років сорока, з досить приємним і розумним обличчям і з кучерявою головою. Він був завсіди незвичайно поважний, спокійний; зовні поводився поджентльменському, відповідав завжди коротко, розсудливо і навіть ласкаво, але якось гордовито ласкаво, немовби він чимось чванився передо мною. Караульні офіцери часто при мені заговорювали з ним і, далебі, аж з деякою ніби повагою до нього. Він це усвідомлював і перед начальником умисне подвоював свою ввічливість, сухість та почуття власної гідності. Що ласкавіше розмовляв із ним начальник, то непіддатливішим сам він здавався, і хоч ніяк не виступав із витонченої ввічливості, але, я певен, цієї хвилини він вважав себе незмірно вищим за начальника, що з ним розмовляв. На обличчі його було це написане. Траплялося, що іноді спекотного літнього дня посилали його під конвоєм з довгою тонкою жердиною вибивати міських собак. У цьому містечку була сила-силенна собак, що нікому не належали і плодилися незвичайно швидко. В канікулярний час вони ставали небезпечні, і, з наказу начальства, посилали ката їх винищувати. Та навіть і ця принизлива посада, як видно, нітрохи його не принижувала. Треба було бачити, з якою гідністю ходив він міськими вулицями у супроводі стомленого конвойного, самим виглядом своїм лякаючи зустрічних жінок та дітей, як він спокійно, ба навіть звисока дивився на всіх стрічних. А втім, катам жити привільно. В них є гроші, їдять вони дуже добре, п'ють горілку. Гроші дістаються їм через хабарі. Цивільний підсудний, якому присуджують покарання на тілі, попереду хоч щось, хоч з останнього, та подарує катові. Але з декого, з багатих підсудних, вони самі беруть, призначаючи їм суму відповідно до того, які кошти ймовірно має арештант, беруть і по тридцять карбованців, а часом то й більше. З дуже багатими навіть завзято торгуються. Зовсім слабко покарати кат, звісно, не може; за це він відповідає своєю ж спиною. Але за певний хабар він обіцяє жертві,

що не приб'є її дуже боляче. На те, що він пропонує, погоджуються мало не всі; а якщо ні, то він справді карає нелюдськи, і це цілком у його волі. Трапляється, що він накладає чималу суму навіть на дуже бідного підсудного; родичі ходять, торгуються, кланяються, і лишенько, коли не вдовольнять його. У таких випадках багато допомагає йому забобонний страх, що його він вселяє. Яких дивовиж не розповідають про катів! От самі арештанти запевняли мене, що кат може вбити з одного удару. Але, по-перше, коли ж це було досвідчено? А втім, можливо. Про це казали занадто ствердно. А кат сам ручився мені, що він це може зробити. Казали також, що він може вдарити з усього розмаху по самій спині злочинця, але так, що й найменшого рубчика не лишиться після удару і злочинець не відчує ніякісінького болю. Втім, про всі ці фокуси й витонченості відома вже безліч розповідей. Однак, хоч би навіть кат і взяв хабара, щоб покарати легко, то все ж перший удар він завдає з усього розмаху й з усієї сили. Це навіть обернулося між ними на звичай. Дальші удари він пом'якшує, особливо коли йому попереду заплатили. Але перший удар, чи заплатили йому, чи ні,— його. Далебі, не знаю, навіщо це в них так робиться. Чи на те, щоб відразу призвичаїти жертву до дальших ударів, сподіваючись, що після дуже важкого удару не такими вже болючими здадуться легкі, а чи тут просто бажання похизуватися перед жертвою, нагнати їй страху, ошелешити її з першого разу, щоб розуміла вона, з ким діло має, одно слово, показати себе. В усякому разі кат перед початком кари почуває себе в збудженому стані духу, почуває силу свою, усвідомлює себе владарем; він цієї хвилини актор; з нього дивується й жахається публіка, і вже не без насолоди, звичайно, кричить він своїй жертві перед першим ударом: «Піддержись, обпечу!» — звичайні й фатальні слова в цьому випадку. Важко уявити, до якої міри можна спотворити природу людську.

Того першого часу, в госпіталі, я заслухувався всіх цих арештантських розповідей. Лежати було нам усім страшенно нудно. Усі дні такі схожі один на один! Вранці ще розважали нас відвідини лікарів і далі незабаром після них обід. Їда за такого одноманіття була, звісно, неабиякою розвагою. Порції були різні, залежно від хвороби хворих. Дехто діставав самий суп з якимись крупами, інші саму тільки кашку, треті саму манну ка-

шу, до якої було дуже багато охочих. Від довгого лежання арештанти зніжувалися й любили ласувати. Одужуючим і майже здоровим давали шматок вареної яловичини, «бика», як у нас казали. Найкраща була порція цинготна,— яловичина з цибулею, з хріном тощо, а часом і з кришкою горілки. Хліб був теж як до хвороби чорний або напівбілий, непогано випечений. Ця офіціальність і тонкість у призначенні порцій тільки смішила хворих. Звичайно, як за якої хвороби, то людина й сама нічого не їла. Зате ті хворі, що відчували апетит, їли, що хотіли. Деякі мінялися порціями, і порція, яка підходила до одної хвороби, переходила до зовсім іншої. Інші, хто лежав на слабкій порції, купували яловичину або цинготну порцію, пили квас, госпітальне пиво, купуючи його в тих, кому його призначалося. Дехто з'їдав навіть по дві порції. Ці порції продавалися або перепродавалися за гроші. Яловична порція цінувалася досить високо; вона коштувала п'ять копійок асигнаціями. Якщо в нашій палаті не було в кого купити, посилали сторожа до іншої арештантської палати, а ні — то й до солдатських палат, до «вільних», як у нас казали. Завжди знаходилися охочі продати. Вони залишалися на самому хлібі, зате загрібали копійчину. Бідність була, звісно, загальна, проте ті, хто мав грошенята, посилали навіть на базар по калачі, навіть по ласощі тощо. Наші сторожі виконували всі ці доручення цілком безкорисливо. По обіді западав найнудніший час; хто знічев'я спав, хто балакав, хто сварився, хто щонебудь уголос розповідав. Якщо не приводили нових хворих, було ще нудніше. Прибуття новачка майже завжди справляло деяке враження, особливо якщо він був нікому не знайомий. Його оглядали, намагалися дізнатися, що він і як, звідки і в яких справах. Особливо цікавилися в цьому разі пересильними; ті завсіди щось та розповідали, правда, не про свої інтимні справи; про це, якщо сама людина не заходила в мову, ніколи не розпитували, а так: відкіля йшли? з ким? яка дорога? куди підуть? тощо. Дехто тут же, чуючи нову розповідь, пригадував мовби мимохідь щось із свого власного: про різні пересилки, партії, виконавців, про партіонних начальників. Покарані шпіцрутенами прибували теж об цій порі, надвечір. Вони завжди справляли досить велике враження, як я вже й згадував; але не кожного ж дня їх приводили, і того дня, коли їх не було, ставало в нас якось марудно, немовби всі ці люди одне од-

ному страшенно надокучили, починалися навіть сварки. У нас раділи навіть божевільним, котрих приводили на випробу. Підсудні зрідка прикидалися божевільними, щоб уникнути кари на тілі. Декого незабаром викривали, або, краще сказати, вони самі вирішали змінити політику своїх дій, і арештант, прошурубуривши два-три дні, раптом ні сіло ні пало ставав розумним, затихав і похмуро починав проситися на виписку. Ні арештанти, ні лікарі не докоряли такому й не соромили, нагадуючи йому недавні його фокуси; мовчки виписували, мовчки проводили, і днів за два-три він прибував до нас покараний. Такі випадки бували, правда, взагалі рідко. Але справжні божевільні, яких приводили на випробу, були правдивою карою божою для всієї палати. Деяких божевільних, що були веселі, жваві, кричали, танцювали й співали, арештанти попервах зустрічали мало не з захватом. «От забава!» — казали вони, дивлячись на якого-небудь щойно приведеного кривляку. Але мені страшенно трудно й важко було бачити цих нещасних. Я ніколи не міг спокійно дивитися на божевільних.

Втім, безперервні викривляння й баламутні вибрики приведеного й зустрінутого з реготом божевільного незабаром геть усім у нас надокучали і днів за два виводили всіх із терпцю остаточно. Одного з них тримали в нас тижнів зо три, і доводилося просто тікати з палати. Як на те, саме тоді привели ще божевільного. Цей справив на мене особливе враження. Сталося це вже третього року моєї каторги. Першого року, або, краще сказати, в перші ж місяці мого острожного життя, навесні, я ходив з одною партією на роботу за дві версти, на цегельню, з пічниками, піднощиком. Треба було полагодити печі для майбутніх літніх цегельних робіт. Того ранку на цегельні М—цький та Б. познайомили мене з доглядачем, унтер-офіцером Острозьким, що проживав там. Це був старий поляк, років шістдесяти, високий, сухорлявий, надзвичайно миловидої і навіть величавої зовнішності. В Сибіру він перебував на службі віддавна, і хоч походив з простолюду, прийшов як солдат колишнього війська тридцятого року, але М—цький та Б. його любили й шанували. Він усе читав католицьку біблію. Я розмовляв із ним, і він говорив так ласкаво, так розумно, так цікаво розповідав, так добродушно й чесно дивився. Відтоді я не бачив його років зо два, чув тільки, що в якійсь справі він був під слідством, і раптом його ввели до нас у палату як божевільного. Він

увійшов з вереском, з реготом і пішов танцювати по палаті з найнепристойнішими, з камаринськими жестами. Арештанти були в захваті, але мені стало так сумно... За три дні ми всі вже не знали, куди з ним подітися. Він сварився, бився, верещав, співав пісень, навіть уночі, робив раз у раз такі огидні вибрики, що всіх починало просто нудити. Він нікого не боявся. На нього надягали гамівну сорочку, але від того нам же ставало гірше, хоч без сорочки він затівав сварки й ліз битися мало не з усіма. За ці три тижні часом уся палата повставала і в один голос просила головного лікаря перевести наше золотко до другої арештантської палати. Там у свою чергу випрошували днів за два перевести його до нас. А що божевільних трапилося в нас разом двоє, баламутних і забіяк, то одна палата з другою чергувалися й мінялися божевільними. Та виявилося, що вони один одного гірші. Усі зітхнули вільніше, коли, нарешті, їх від нас вивели кудись...

Пам'ятаю також іще одного химерного божевільного. Привели якось улітку одного підсудного, здорового і на вигляд дуже незграбного чолов'ягу, років сорока п'яти, з потворним від віспи обличчям, з заплилими червоними маленькими очицями й з надзвичайно похмурим і понурим виглядом. Помістився він поруч мене. Виявився дуже смирним, ні з ким не забалакував і сидів, мовби щось обмірковуючи. Почало смеркати, і раптом він звернувся до мене. Просто, без далеких передмов, але з таким виглядом, наче розповідає мені надзвичайну таємницю, він став розказувати мені, що цими днями йому виходить дві тисячі, але що цього тепер не буде, бо дочка полковника Г. за нього клопочеться. Я непорозуміло подивився на нього й відповів, що в такому випадку, мені здається, дочка полковника нічого неспроможна зробити. Я ще ні про що не догадувався; його привели зовсім не як божевільного, а як звичайного хворого. Я спитав його, на що він хворий? Він відповів мені, що не знає й що його навіщось сюди прислали, але він цілком здоровий, а полковникова дочка в нього закохана; що вона одного разу, два тижні тому, проїздила повз абвахту, а він на той час і виглянув з-за гратчастого віконечка. Вона, як побачила його, зараз же й закохалась. І відтоді була вже аж тричі на абвахті під різним приводом; вперше заходила разом із батьком до брата, офіцера, який стояв тоді у них в караулі; вдруге прийшла з матір'ю роздати подаяння і, проходячи мимо,

шепнула йому, що вона його кохає й виручить. Дивно було, з якими тонкими подробицями розповідав він мені всю цю нісенітницю, котра, зрозуміло, вся цілком зродилася в розладнаній, бідній голові його. У своє звільнення від кари він вірив свято. Про палке кохання до нього цієї панночки говорив спокійно й ствердно, і, поминаючи вже загальну безглуздість розповіді, так дико було чути таку романтичну історію про закохану дівчину від людини під п'ятдесят років, з такою похмурою, засмученою і потворною фізіономією. Дивно, що міг зробити страх кари з цією боязкою душею. Може, він справді побачив когось у віконце, і божевілля, що от-от мало виникнути в ньому від страху, який зростав щогодини, раптом знайшло враз свій вихід, свою форму. Цей нещасний солдат, котрому, може, за все життя й разу не подумалося про панночок, вигадав зненацька цілий роман, інстинктивно хапаючись хоч за цю соломинку. Я вислухав мовчки й розповів про нього іншим арештантам. Але коли інші стали цікавитися, він цнотливо замовк. Назавтра лікар довго опитував його, а як він сказав йому, що не хворий ні на що, та й огляд довів, що він справді такий, то його й виписали. Але про те, що в листі у нього написано було sanat, ми довідались уже, коли лікарі вийшли з палати, отже, сказати їм, у чому річ, вже не можна було. Та ми й самі ще тоді цілком не догадувались, яка тут справа. А тим часом справа вся була в тому, що начальство, яке прислало його до нас, помилилося, не пояснивши, навіщо його присилали. Тут трапилась якась недбалість. А можливо, навіть і ті, хто прислав його, ще тільки догадувалися і зовсім не були певні, що він божевільний, діяли за темними чутками й прислали його на випробу. Як би там не було, але нещасного через два дні вивели до кари. Вона, здається, дуже вразила його своєю несподіваністю; він не вірив, що його покарають, до останньої хвилини і, коли повели його по рядах, став кричати: «Караул!» В госпіталі його цим разом поклали не до нашої палати, бо тут не було койок, а до другої. Але я довідувався про нього й дізнався, що за всі вісім днів він ні до кого не мовив ні слова, був збентежений і надзвичайно сумний... Потім його кудись заслали, коли зажила його спина. Принаймні я вже більше не чув про нього нічого.

Що ж до лікування та ліків взагалі, то, скільки я міг помітити, легкохворі майже не виконували приписів і не приймали ліків, але труднохворі і взагалі справді хворі

дуже полюбляли лікуватися, акуратно приймали свої мікстури й порошки; та найбільше в нас любили зовнішні засоби. Банки, п'явки, припарки й кровопускання, що їх так любить і так вірить їм наш простолюдин, приймали в нас охоче й навіть з приємністю. Мене зацікавила одна дивна річ. Оті самі люди, що були такі терплячі, переносячи нестерпні болі від палок та різок, нерідко скаржилися, кривилися й навіть стогнали від яких-небудь банок. Чи дуже вже розніжувалися вони, а чи так просто хверцювали,— вже не знаю, як це пояснити. Щоправда, наші банки були особливі. Машинку, якою шкіра просікається вмить, фельдшер колись, давним-давно, загубив чи зіпсував, а чи, може, вона сама зіпсувалась, отже, він мусив тепер робити потрібні надрізи тіла ланцетом. Надрізів роблять для кожної банки близько дванадцяти. Машинкою не болить. Дванадцять ножичків ударять раптом, миттю, і болю не чути. Але надрізування ланцетом інша річ. Ланцет ріже дуже повільно, як рівняти; біль чути; а що при десяти, приміром, банках доводиться зробити сто двадцять таких надрізів, то, звичайно, все разом дошкуляє-таки. Я цього зазнав, однак хоч і боляче було й досадно, та все ж не так, щоб не стриматися і стогнати. Аж смішно було часом дивитися на якогось бардадима й здоров'яка, як він корчиться й починає квислі розпускати. Взагалі це можна було порівняти з тим, коли людина, тверда й навіть спокійна в якійсь серйозній справі, хандрить і вередує дома, як нема що робити, не їсть, що подають, лається й свариться; все їй не до сподоби, всі їй досаждають, всі їй грубіянять, всі її мучать,— одно слово, з жиру дуріє, як кажуть часом про таких добродіїв, котрі подибуються, правда, й серед простолюду; а в нашому острозі, де всі жили спільно,— навіть дуже часто. Бувало, в палаті свої вже почнуть дратувати такого пестуна, а дехто просто вилає; от він і замовкне, наче й справді, щоб замовкнути, того й ждав, коли його вилають. Особливо не любив цього Устьянцев і ніколи не минав нагоди полаятися з пестуном. Він і взагалі не минав нагоди з кимось зчепитися. Це було йому насолодою, потребою, звісно через хворобу, почасти через тупоумство. Дивиться, бувало, спершу серйозно й пильно, а тоді якимсь спокійним, переконаним голосом починає вичитувати науку. До всього йому було діло; наче його поставлено було в нас пильнувати порядку чи загальної моральності.

— До всього доходить,— кажуть, бувало, сміючись,

арештанти. Його, правда, жалували й уникали лаятися з ним, а так тільки часом сміялися.

— Ач набалакав! На трьох возах не вивезеш.

— Чого набалакав? Перед дурнем шапки не скидають, звісно. Чого ж він від ланцета кричить? Любив медок, люби й холодок, терпи, значить.

— Та тобі ж то що?

— Ні, хлопці,— перебив один із наших арештантиків,— ріжки нічого; я спробував; а от нема гірше болю, коли тебе за вухо довго тягнуть.

Усі засміялись.

— А тебе хіба тягли?

— А ти думав ні? Звісно, тягли.

— Тож-то в тебе вуха сторч стоять.

У цього арештантика, Шапкіна, справді довжелезні вуха стирчали в обидва боки. Він був із бродяг, ще молодий, хлопець тямущий і тихий, говорив він завжди з якимсь серйозним, затаєним гумором, що надавало деяким його розповідям багато комізму.

— Та чого ж мені думати, що тебе за вухо тягли? Та й як я це надумав би, туголобий ти чоловіче? — устряв знову Устьянцев, обурено звертаючись до Шапкіна, дарма що той казав не йому, а всім взагалі; та Шапкін навіть і не глянув на нього.

— А тебе хто тяг? — спитав хтось.

— Хто? Звісно хто, справник. Це, хлопці, було, коли бродяжив. Прийшли ми тоді в К., а було нас двоє, я та другий, теж бродяга, Юхим без прізвиська. Дорогою ми в одного дядька в Толміному селі розжилися трохи. Село таке є, Толміно. Ну, пішли та й поглядаємо: розжитися б і тут та й драла. В полі чотири волі, а в місті лячно — відома річ. Ну, попервах зайшли до шиночка. Огляділися. Підходить до нас один, прогорілий такий, лікті продерті, в німецькій одежині. Те та се.

— А ви як,— каже,— дозвольте спитати, по документу?[1]

— Ні,— кажемо,— без документа.

— Так. І ми теж. Тут у мене ще двоє приятелів,— каже,— теж у генерала Зозулькина[2] служать. То от смію спитати, ми ось підгуляли трошки та й на грошики поки що не розжилися. Півштофика будьте ласкаві нам.

— Залюбки,— кажемо. Ну, випили. І показали тут

[1] По паспорту? (*Прим. автора*).

[2] Тобто в лісі, де співає зозуля. Він хоче сказати, що вони теж бродяги. (*Прим. автора*).

вони нам одне діло, по столевській, тобто по нашій лінії. Будинок тут стояв, край міста, і багатий тут жив один міщанин, добрá прірва, уночі й поклали навідати. Та тільки ми в багатого цього міщанина тут усі вп'ятьох, тієї ж ночі, й попалися. Забрали нас у часть, а далі до самого справника. «Я,— каже,— їх сам допитаю». Виходить з люлькою, чашку чаю за ним несуть, здоровенний такий, з бакенбардами. Сів. А тут уже, опріч нас, іще трьох привели, теж бродяги. І кумедна ж ото людина, хлопці, бродяга: ну, нічого не пам'ятає, хоч ти йому кілок на голові теши, усе забув, нічого не знає. Справник просто до мене: «Ти хто такий?» Так і зарічав, як з бочки. Ну звісно, кажу те ж, що й усі: нічого, мовляв, не пам'ятаю, ваше високоблагородіє, все забув.

— Стривай,— каже,— я ще з тобою поговорю, пика мені знайома,— сам баньки на мене так і лупить. А я його ніколи зроду й не бачив. До іншого: — Ти хто?

— Махни-драло, ваше високоблагородіє.

— Це так тебе й звуть махни-драло?

— Так і звуть, ваше високоблагородіє.

— Ну гаразд, ти махни-драло, а ти? — До третього, значить.

— А я за ним, ваше високоблагородіє.

— Та прозиваєшся ти як?

— Так і прозиваюся: «А я за ним», ваше високоблагородіє.

— Та хто ж тебе, падлюку, так назвав?

— Добрі люди назвали, ваше високоблагородіє. На світі не без добрих людей, ваше високоблагородіє, звісно.

— А хто такі ці добрі люди?

— А забувся трошки, ваше високоблагородіє, вже звольте простити великодушно.

— Усіх забув?

— Усіх забув, ваше високоблагородіє.

— Та були ж у тебе теж батько й мати?.. Їх же хоч пам'ятаєш?

— Треба так гадати, що були, а втім, теж трошки забувся; може, й були, ваше високоблагородіє.

— Та де ж ти жив досі?

— В лісі, ваше високоблагородіє.

— Усе в лісі?

— Усе в лісі.

— Ну а взимку?

— Зими не бачив, ваше високоблагородіє.

— Ну а ти, тебе як звуть?
— Сокирою, ваше високоблагородіє.
— А тебе?
— Точи-гав-не-лови, ваше високоблагородіє.
— А тебе?
— Поточуй-либонь, ваше високоблагородіє.
— Усі нічого не пам'ятаєте?
— Нічого не пам'ятаємо, ваше високоблагородіє.

Стоїть, сміється, і вони на нього дивляться, посміхаються. Ну, а іншим разом і в зуби дасть, як нарвешся. А люд усе здоровенний, жирні такі.

— Відвести їх до острогу,— каже,— я з ними потім; ну, а ти залишайся,— це мені тобто каже.— Іди сюди, сідай! — Дивлюся: стіл, папір, перо. Думаю: «Що це він збирається робити?» — Сідай,— каже,— на стілець, бери перо, пиши! — а сам ухопив мене за вухо та й тягне. Я дивлюся на нього, як чорт на попа: «Не вмію,— кажу,— ваше високоблагородіє».— Пиши!

— Змилосердіться, ваше високоблагородіє.

— Пиши, як умієш, так і пиши! — а сам усе за вухо тягне, все тягне, та як крутне! Ну, хлопці, скажу, легше б він мені триста різок усипав, аж іскри посипались — пиши, та й годі!

— Та що він, здурів, чи що?

— Ні, не здурів. А в Т—ку писарчук незадовго перед тим штуку втяв: гроші цапнув казенні та з тим і втік, теж вуха стирчали. Ну, дали знати скрізь. А я за прикметами немовби й підійшов, то от він і мордував мене: чи вмію я писати та як я пишу?

— Ото яке діло, хлопче! А боляче?

— Кажу ж, боляче.

Вибухнув загальний сміх.

— Ну а написав?

— Та що написав? Став пером водити, водив-водив по паперу, він і кинув. Ну, ляпасів з десяток уліпив, звісно, та з тим і пустив, теж до острогу, значить.

— А ти хіба вмієш писати?

— Перше вмів, а от коли стали перами писати, то вже я й розучився...

Ось у таких розповідях, або, краще сказати, в такій балаканині, минав іноді наш нудний час. Господи, яка то була нудьга! Дні довгі, задушні, один нестеменнісінько як другий. Хоч би книжка яка! І тим часом я, особливо на початку, часто ходив до госпіталю, іноді хворий, іноді просто лежати: тікав від острогу. Важко було

там, іще важче, ніж тут, морально важче. Злість, ворожнеча, свара, заздрощі, безнастанні чіпляння до нас, дворян, злі, погрозливі обличчя! А тут у госпіталі всі були на рівній нозі, жили більше по-приятельському. Найсумніщий час протягом цілого дня випадав увечері, при свічках та на початку ночі. Лягають спати рано. Тьмяний нічник світить далеко біля дверей яскравою цяткою, а на нашому кінці напівтемрява. Стає смердюче й душно. Дехто не може заснути, підведеться й сидить години півтори на постелі, схиливши свою голову в ковпаку, мовби про щось думає. Дивишся на нього цілу годину й силкуєшся вгадати, про що він думає, щоб і собі якось згаяти час. А то почнеш мріяти, пригадувати минуле, малюються в уяві широкі й яскраві картини; згадуються такі подробиці, що іншим часом і не згадав би і не пережив би так, як тепер. А то міркуєш про майбутнє: як-то вийдеш з острогу? Куди? Коли це буде? Чи повернешся коли-небудь на свою рідну сторону? Думаєш, думаєш, і надія ворухнеться в душі... А то іншим разом просто почнеш лічити: раз, два, три і т. д., щоб якось серед цього ліку заснути. Я часом налічував до трьох тисяч і не засинав. Ось хто-небудь заворушиться. Устьянцев закашляє своїм гнилим, сухотним кашлем і потім слабко застогне та щоразу приказує: «Господи, я согрішив!» І дивно чути цей хворий, розбитий і ниючий голос серед загальної тиші. А ось де-небудь у куточку теж не сплять і розмовляють із своїх койок. Один почне щось розповідати про свою бувальщину, про далеке, про минуле, про бродяжництво, про дітей, про дружину, про колишні порядки. Так і відчуваєш уже з самого віддаленого шепоту, що все, про що він розповідає, ніколи до нього знову не повернеться, а сам він, оповідач,— скиба відрізана; другий слухає. Чути тільки тихий, рівномірний шепіт, наче вода жебонить десь далеко... Пам'ятаю, якось раз, одної зимової довгої ночі, я прослухав одне оповідання. На перший погляд воно здалося мені якимсь гарячковим сном, немовби я лежав у гарячці і мені все це приснилося в жару, в маячні...

IV. АКУЛЬЧИН ЧОЛОВІК

Оповідання

Ніч була вже пізня, година дванадцята. Я заснув був, але раптом прокинувся. Тьмяне, маленьке світло

віддаленого нічника ледве осявало палату... Майже всі вже спали. Спав навіть Устьянцев, і серед тиші чути було, як важко йому дихається та як хрипить у нього з кожним віддихом мокрота в горлі. Далеко, в сінях, почулися раптом важкі кроки: наближалася караульна зміна. Стукнула прикладом об підлогу рушниця. Відчинилась палата; єфрейтор, обережно ступаючи, перелічив хворих. За хвилину палату замкнули, поставили нового вартового, караул пішов, і знову попередня тиша. Тут тільки я помітив, що недалеко від мене, ліворуч, двоє не спали і мовби шепотілися один з одним. Це траплялося в палатах: часом дні й місяці лежать один побіля одного й не мовлять і слова, а раптом якось розговоряться нічної заохотливої пори, і один почне перед другим викладати все своє минуле.

Вони, як видно, давно вже розмовляли. Початку я не застав та й тепер не все міг розчути; але поволі призвичаївся і став усе розуміти. Мені не спалося: що ж робити, як не слухати?.. Один розповідав із запалом, напівлежачи на постелі, підвівши голову й витягши в напрямі до товариша шию. Він, видимо, був розгарячений, збуджений; йому хотілося розповідати. Слухач його понуро й цілком байдуже сидів на своїй койці, простягши по ній ноги, зрідка щось мимрив на відповідь або на знак співчуття оповідачеві, але начеб більше для годиться, а не насправді, і раз у раз набивав із ріжка свого носа табакою. Це був виправний солдат Черевін, людина років п'ятдесяти, похмурий педант, холодний резонер і самолюбний дурень. Оповідач Шишков був ще молодий чоловік, років під тридцять, наш цивільний арештант, працював у швальні. Досі я мало звертав на нього уваги; та й потім за весь час мого острожного життя якось не тягло мене ним зайнятися. Це була пуста й неврівноважена людина. Іноді мовчить, живе понуро, поводиться грубо, тижнями не розмовляє. А іноді встряне в якусь історію, почне розпускати плітки, гарячиться за дурниці, снує з казарми в казарму, переказує звістки, наклепує, дратується. Його поб'ють, він знову замовкне. Чоловік був боязкуватий і щуплявий. Усі якось зневажливо з ним обходилися. Був він невеликий на зріст, худорлявий; очі якісь турботні, а часом якось тупо задумливі. Траплялося йому щось розповідати: почне гаряче, з запалом, аж руками вимахує — і раптом урве або зійде на інше, захопиться новими подробицями й забуде, про що почав говорити. Він часто ла-

явся і неодмінно, бувало, коли лається, дорікає за щось людині, за якусь провину перед собою, з почуттям говорить, мало не плаче... На балалайці він грав непогано й любив грати, а на свята навіть танцював, і танцював гарно, коли, бувало, примусять.. Його можна було дуже швидко примусити щось зробити... Він не те щоб такий уже був слухняний, а любив лізти в товаришування й догоджати з товаришування.

Я довго не міг утямити, про що він розповідає. Мені також здавалося спочатку, що він усе відступає від теми і захоплюється стороннім. Він, можливо, й помічав, що Черевіну майже діла нема до його розповіді, але, здається, хотів навмисне переконати себе, що слухач його — весь увага, і, можливо, йому було б дуже боляче, якби він переконався в противному.

— ...Вийде, бувало, на базар,— казав він,— усі кланяються, шану віддають, одно слово — багатій.

— Торги, кажеш, мав?

— Еге, торги. Воно в міщанстві проміж нас бідно. Чиста голота. Жінки з річки на яр, аж ген куди воду носять город поливати; мучаться-мучаться, а по осінь по саму й на щі не зберуть. Розор. Ну, заїмку велику мав, землю наймитами орав, трьох держав, знов же пасіка своя, медом торгував та й худобою теж і по нашому місцю був, значить, у великій пошані. Старий був дуже, сімдесят років, кістка важка стала, сивий, великий такий. Вийде ото в лисячій шубі на базар, то всі шанують. Почувають, значить. «Здорові були, батечку, Анкудиме Трохимовичу!» — «Здоров,— скаже,— й ти». Ніким тобто не погребує. «Довгих літ вам, Анкудиме Трохимовичу!» — «А як твої справи?» — спитає. «Та ми що: живемо, як горох при дорозі,— хто не йде, той і скубне. Ви як, батечку?» — «Живемо й ми,— скаже, — бог гріхи терпить, теж під небом чадимо».— «Живіть довше, Анкудиме Трохимовичу!» Ніким тобто не погребує, а мовить — то кожне слово його наче за карбованця йде. Начотчик був, грамотій, та все божественне читає. Посадовить стару проти себе: «Ну, слухай, жінко, тямкуй!» — і зачне втовкмачувати. А стара не те щоб і стара була, з другою вже з нею оженився, заради дітей, значить, від першої-бо не було. Ну, а від другої, від Марії б то Степанівни, двоє синів було ще недорослих, молодшого, Васю, шістдесяти років прижив, а Акулька, дочка за всіх старша, вісімнадцяти років була.

— Це твоя б то, жінка б то?

— Стривай, спершу тут Філька Морозов нахизується. «Ти,— каже Філька Анкудимові,— ділись; усі чотириста карбованчиків віддай, а я наймит тобі, чи що? Не хочу з тобою торгувати й Акульки твоєї,— каже,— брати не хочу. Я тепер,— каже,— закубрячив. У мене,— каже,— тепер родителі померли, то я гроші проп'ю та тоді в найманці, значить, у солдати піду, а за десять років фельмаршалом сюди до вас приїду». Анкудим ото гроші йому й віддав, зовсім як є розрахувався,— бо ще батько його із старим на один капітал торгували. «Пропаща ти,— каже,— людина». А той йому: «Ну, ще пропащий я чи ні, а з тобою, сива бородо, навчишся шилом молоко хлистати. Ти,— каже,— економію з двох шелягів загнати хочеш, всяку негідь збираєш,— чи не здасться в кашу. Я, мовляв, плювати на це хотів. Копиш-копиш, та чорта й купиш. У мене,— каже,— характер. А Акульки твоєї все-таки не візьму: я,— каже,— й без того з нею спав...»

— Та як же ти смієш,— каже Анкудим,— чесного батька чесну дочку ганьбити? Коли ти з нею спав, гадюче ти сало, щуча ти кров? — а сам аж затрусився весь. Сам Філька розказував.

— Та не те що за мене,— каже,— я так зроблю, що й ні за кого Акулька ваша тепер не піде, ніхто не візьме, і Микита Григорович тепер не візьме, бо вона тепер безчесна. Ми ще з осені з нею на життя схопились. А тепер я за сто раків не погоджуся. Ось на спробу давай зараз сто раків — не погоджуся...

І закурив же він у нас, чоловіче! Та так, що земля стогоном стоїть, місто аж гуде. Товаришів понабирав, грошей купа, місяців зо три гуляв, усе прогайнував. «Я,— каже, бувало,— як гроші всі покінчу, будинок спущу, все поспускаю, а тоді або в найманці, або бродяжити піду!» Від ранку, бувало, до вечора п'яний, з балабончиками парою їздив. І так уже любили його дівки, що жах. На торбані добре грав.

— Виходить, він з Акулькою ще перше того діло мав?

— Стій, почекай. Я тоді так само родителя поховав, а матінка моя пряники, значить, пекла, на Анкудима робили, тим і годувались. Життя в нас було гірке. Ну, теж заїмка за лісом була, хлібець сіяли, та після батька все рішили, бо я теж закурив, братику ти мій. Від матері гроші побоями вимагав...

— Це недобре, коли побоями. Гріх великий.

— Бувало, п'яний, братику ти мій, від ранку до ночі. Хата в нас була ще така собі, нічогенька, хоч гнила, та своя, але в хаті хоч зайців ганяй. Голодом, бувало, сидимо, тижнями ганчірку жуємо. Мати мене, бувало, батькує, батькує, а мені що!.. Я, брат, тоді від Фільки Морозова не відходив. Від ранку й до ночі з ним. «Грай,— каже,— мені на гітарі й танцюй, а я лежатиму і в тебе гроші кидатиму, бо я найбагатша людина». І чого-чого він не виробляв! Краденого тільки не приймав: «Я,— каже,— не злодій, а чесна людина». «А ходімте,— каже,— Акульці ворота дьогтем мазати; не хочу-бо, щоб Акулька за Микиту Григоровича вийшла. Це мені тепер дорожче киселю»,— каже. А за Микиту Григоровича старий ще перше сього хотів дівку віддати. Микита той теж старий був, удівець, в окулярах ходив, торгував. Він як почув, що про Акульку слава пішла, та й відмагатися. «Мені,— каже,— Анкудиме Трохимовичу, це за велике безчестя буде, та й женитися я, старий літами, не бажаю». От ми Акульці ворота й вимазали. То вже шмагали її, шмагали за це дома... Марія Степанівна кричить: «Зі світу зведу!» А старий: «У давні роки,— каже,— за чесних патріархів, я б її,— каже,— на вогнищі порубав, а нині,— каже,— в світі темрява й тлін». Бувало, сусіди на всю вулицю чують, як Акулька ревма реве: січуть її від ранку до ночі. А Філька на весь базар кричить: «Славна,— каже,— дівка Акулька, сестра горілчана. Чисто ходиш, біло носиш, скажи, кого любиш! Я,— каже,— їм там підніс тертого хріну, пам'ятатимуть». Тоді саме і я раз зустрів Акульку, з відрами йшла, та й кричу: «Здрастуйте, Акулино Кудимівно! Салфет вашій милості, чисто ходиш, де береш, дай підписку, з ким живеш!» — та тільки й сказав; а вона як глянула на мене, такі великі в неї очі були, а сама схудла, мов тріска. Як глянула на мене, а мати думала, що вона сміється зо мною, і кричить у підвориття: «Чого ти зуби миєш, безсоромна!» — та того дня її знову шмагати. Бувало, цілісіньку годину шмагає: «Засічу,— каже,— бо тепер не дочка вона мені».

— Розпутна, значить, була.

— А ось ти слухай, дядечку. Як ми ото все тоді з Фількою пиячили, мати й приходить до мене, а я лежу: «Чого ти,— каже,— падлюко, лежиш? Харцизяка ти,— каже,— такий». Лається, значить. «Женись,— каже,— ось з Акулькою женись. Вони тепер і за тебе раді віддати будуть, триста карбованців самих грошей дадуть».

А я їй: «Та вона ж,— кажу,— тепер уже на весь світ безчесна стала».— «А ти дурень,— каже,— вінчанням усе прикривається; тобі ж краще, коли вона перед тобою на все життя винною вийде. А ми б їхніми грішми й підправилися; я вже з Марією,— каже,— Степанівною розмовляла. Дуже слухає». А я: «Гроші,— кажу,— двадцять карбованців на стіл, тоді женюся». І от, повіриш чи ні, до самого весілля безпросипу був п'яний. А тут іще Філька Морозов нахваляється: «Я тобі,— каже,— Акульчин чоловіче, усі ребра поламаю, а з жінкою твоєю, схочу, кожнісінької ночі спати буду». А я йому: «Брешеш, собаче м'ясо!» Ну тут він мене по всій вулиці осоромив. Я прибіг додому: «Не хочу,— кажу,— женитися, коли зараз мені ще п'ятдесят карбованців не викладуть!»

— А віддавали ж за тебе?

— За мене? А чому ні? Ми ж не безчесні були. Мій родитель аж наприкінці від пожежі розорився, а то ще багатше за них жили. Анкудим і каже: «Ви,— каже,— голота нещадима». А я й відказую: «Чи мало, мовляв, у вас дьогтем ворота мазано». А він мені: «Що ж,— каже,— ти над нами збиткуєшся? Ти доведи, що вона безчесна, а на всякий роток не накинеш платок. Ось біг, а ось,— каже,— поріг, не бери. Тільки гроші, що забрав, віддай». Ось тоді я з Фількою й порішив: з Дмитром Биковим послав йому сказати, що я його на весь світ тепер збезчещу, і до самого весілля, братику ти мій, безпросипу був п'яний. Тільки до вінчання протверезився. Як привезли нас ото з церкви, посадовили, а Митрофан Степанович, дядько, значить, і каже: «Хоч і не чесно, та кріпко,— каже,— діло зробили й покінчили». А старий, Анкудим, теж був п'яний і заплакав, сидить — а в нього сльози по бороді течуть. Ну, я, брат тоді ось як зробив: узяв я в кишеню з собою пугу, ще до вінчання припас, і так і поклав, що вже натішусь же я тепер з Акульки: знай, мовляв, як безчесним дурисвітством заміж виходити, та щоб і люди знали, що я не дурнем оженився...

— І діло! Значить, щоб вона й надалі почувала...

— Ні, дядечку, ти знай помовчуй. По нашому місцю у нас зараз же од вінчання і в хижу ведуть, а ті поки що там п'ють. От і зоставили нас з Акулькою в хижі. Вона така сидить біла, ні кровинки на обличчі. Перелякалася, значить. Волосся в неї було теж зовсім як льон біле. Очі були великі. І все, бувало, мовчить, не чути її,

наче німа в хаті живе. Чудна зовсім. Що ж, братику, можеш ти це думати: я ото пугу наготував і тут же при постелі поклав, а вона, братику ти мій, як є нічим не винна передо мною вийшла.

— Що ти!

— Ні в чому; як є чесна з чесного дому. І за віщо ж, братику ти мій, вона після цього отаку муку прийняла? За що ж її Філька Морозов перед усім світом збезчестив?

— Еге.

— Став я ото перед нею тоді, тут же з постелі, навколішки, руки склав: «Матінко,— кажу,— Акулино Кудимівно, прости ти мене, дурня, за те, що я теж за таку тебе вважав. Прости ти мене,— кажу,— падлюку!» А вона сидить передо мною на ліжку, дивиться на мене, обидві руки мені на плечі поклала, сміється, а в самої сльози течуть; плаче й сміється... Я тоді як вийшов до всіх: «Ну,— кажу,— стріну тепер Фільку Морозова — і не жити йому більше на світі!» А старі, то ті вже кому молитися не знають: мати в ноги їй мало не впала, голосить. А старий і сказав: «Знали б та відали, не такого б чоловіка тобі, улюблена дочко наша, знайшли». А як вийшли ми з нею першої неділі до церкви: на мені смушева шапка, тонкого сукна каптан, шаровари плисові; вона в новій заячій шубці, хусточка шовкова,— тобто я її вартий і вона мене варта: ось як ідемо! Люди з нас милуються: я-то сам по собі, а Акулинушку теж хоч не можна перед іншими похвалити, та не можна й погудити, а так що з десятка не викинеш...

— Ну й добре.

— Ну й слухай. Я після весілля другого ж дня, хоч і п'яний, та від гостей утік; вирвався ото я й біжу: «Давай,— кажу,— сюди гульвісу Фільку Морозова,— давай його сюди, падлюку!» Кричу по базару! Ну й п'яний теж був; то мене аж біля Власових піймали та гвалтом троє чоловік додому привели. А містом балачки йдуть. Дівки на базарі проміж себе гомонять: «Дівоньки, розумниці, ви що знаєте? Акулька ж чесна вийшла». А Філька мені трохи згодом і каже при людях: «Продай жінку — п'яний будеш. У нас,— каже,— солдат Яшка на те й шлюб узяв: з жінкою не спав, а три роки п'яний був». Я йому кажу: «Падлюка ти!» — «А ти,— каже,— дурень. Адже ж тебе нетверезого повінчали. Що ж ти в цьому ділі, після того, тямкувати міг?» Я додому прийшов і кричу: «Ви,— кажу,— мене п'яного повінчали!»

Мати була тут же вчепилася. «В тебе,— кажу,— матінко, золотом вуха позавішувано. Давай сюди Акульку!» Ну й став її мотлошити. Мотлошив я її, брат, мотлошив, годин зо дві мотлошив, доки сам з ніг не звалився; три тижні з постелі не вставала.

— Воно, звісно,— флегматично зауважив Черевін,— їх не бий, то вони... а хіба ти її застав з полюбовником?

— Ні, застати не застав,— помовчавши і начеб з зусиллям сказав Шишков.— Та дуже вже кривдно стало мені, люди зовсім задражнили, і всьому цьому заводій був Філька. «Для моделі,— каже,— тобі жінка згодилась, щоб люди на неї дивились». Нас, гостей, скликав; таку закрутку закрутив: «Дружина,— каже,—в нього милосердна душа, благородна, увічлива, чемна, всім хороша, ось як у нього тепер! А забув, хлопче, як сам їй дьогтем ворота мазав?» Я сидів п'яний, а він як ухопить тоді мене за волосся, як ухопить, пригнув донизу: «Танцюй,— каже,— Акульчин чоловіче, я тебе так за волосся держатиму, а ти танцюй, мене потішай!» — «Падлюка ти!» — кричу. А він мені: «Я до тебе з хлопцями приїду й Акульку, твою жінку, при тобі різками випарю, скільки мені схочеться». То я, вір не вір, цілий місяць потому боявся з дому піти: приїде, думаю, збезчестить. Ось за це саме й став її бити...

— Та чого ж бити? Руки зв'яжуть, язика не зав'яжуть. Бити теж багато не годиться. Покарай, повчи та й приголуб. На те жінка.

Шишков якийсь час мовчав.

— Прикро було,— почав він знову,— отож іще цю звичку взяв: як якого дня, то від ранку й до вечора б'ю; встала негарно, пішла недобре. Не поб'ю, то нудно. Сидить вона, бувало, мовчить, у вікно дивиться, плаче... Все, бувало, плаче, аж жаль її стане, а б'ю. Мати мене, бувало, за неї лає-лає: «Падлюка ти,— каже,— варначе твоє м'ясо!» — «Уб'ю,— кричу,— і не смій мені тепер ніхто слова казати; бо мене дурисвітством оженили». Спочатку старий Анкудим заступався, сам приходив: «Ти,—каже,—ще не бозна-який член; я на тебе й управу знайду!» А далі відступився. А Марія Степанівна то зовсім смирилася. Якось прийшла — слізно благає: «З докукою до тебе, Іване Семеновичу, діло невелике, а просьба велика. Вели світ бачити,— кланяється,— смирись, батечку, прости ти її! Нашу дочку лихі люди обнесли: сам знаєш, чесну брав...» У ноги кланяється, плаче. А я збиткуюсь: «Я вас і слухати тепер не хочу!

Що хочу тепер, те над усіма вами й роблю, бо я тепер над собою влади не маю; а Філька Морозов,— кажу,— мені приятель і перший друг...»

— Значить, знову разом закурили?

— Та де! І приступу до нього нема. Зовсім спився. Все своє рішив і за найманця до міщанина найнявся; за старшого сина пішов. А вже по нашому місцю, якщо найманець, то вже до самісінького того дня, коли повезуть його, все перед ним у домі лежати має, а він над усім повний пан. Гроші при здачі дістає сповна, а до того в хазяйському домі живе, по півроку живуть, і чого тільки вони тут накоять над хазяїнами, то хоч з хати тікай! Я, мовляв, за твого сина в солдати йду, значить, ваш благодійник, то ви все попускати мені мусите, а то відмовлюсь. Тож Філька в міщанина веремію підняв, з дочкою спить, хазяїна за бороду що не день по обіді тягає,— все собі на втіху робить. Кожнісінького дня йому баня, і щоб горілкою пари піддавали, а в баню його щоб жінки на своїх руках носили. Додому з гулянки вернеться, стане на вулиці: «Не хочу в ворота, розбирай паркан!» — то йому в іншому місці, поза воротьми, паркан розбирати мусять, він і пройде. Нарешті скінчив, повезли здавати, витверезили. Людей, людей по всій вулиці суне: Фільку Морозова здавати везуть! Він на всі боки кланяється. А Акулька тоді саме з городу йшла; як побачив її Філька, біля самих наших воріт: «Стій!» — кричить, вискочив з воза та просто їй поклін до землі: «Душа ти моя,— каже,— ягода, кохав я тебе два роки, а тепер мене з музикою в солдати везуть. Прости,— каже,— мене, чесного батька чесна дочко, бо я падлюка перед тобою,— за все винен!» І вдруге їй до землі поклонився. А Акулька стала, наче перелякалася спочатку, а тоді вклонилася йому в пояс та й каже: «Прости й ти мене, славний молодче, а я зла на тебе ніякого не знаю». Я за нею в хату: «Що ти йому, собаче м'ясо, сказала?» А вона, от віриш мені чи ні, подивилася на мене: «Та я його,— каже,— більше світу тепер люблю!»

— Чи ти ба!..

— Я того дня ні пари з уст до неї за цілий день... Тільки надвечір: «Акулько! Я тебе тепер уб'ю», — кажу. Ніч ото не спиться, вийшов до сіней кваску попити, аж тут уже й на світ благословитись стало. Я в хату ввійшов. «Акулько,— кажу,— збирайся на заїмку їхати». А я ще й перше того збирався, і матінка знала, що по-

йдемо. «Оце,— каже,— діло: час гарячий, а наймит, чути, третій день там животом лежить». Я воза запріг, мовчу. З нашого міста як виїхати, тут зараз тобі бір піде на п'ятнадцять верст, а за бором і наша заїмка. Верст зо три бором проїхали, я коня зупинив: «Уставай,— кажу,— Акулино, кінець твій прийшов». Вона дивиться на мене, перелякалася, встала передо мною, мовчить. «Надокучила ти мені,— кажу,— молися богу!» Та як ухоплю її за волосся: а коси були такі товсті, довгі, на руку їх замотав та ззаду її з обох боків коліньми придушив, вийняв ножа, голову їй загнув назад та як полосну по горлу ножем... Вона як закричить, кров як бризне, я ножа кинув, обхопив її руками спереду, ліг на землю, обняв її й кричу над нею, ревма реву; і вона кричить, і я кричу; вся трепече, б'ється з рук, а кров на мене, кров — і на лице, й на руки так і цебенить, так і цебенить. Кинув я її, страх на мене напав, і коня кинув, а сам бігти, бігти, додому до себе задвірками забіг та в баню: баня в нас така стара, некористувана стояла; під приполок забився й сиджу там. До ночі там просидів.

— А Акулька ж?

— А вона, мабуть, після мене встала й додому пішла. То її вже за сто ступенів від того місця потім знайшли.

— Не дорізав, значить.

— Еге...— Шишков на хвилину зупинився.

— Ото жила така є,— зауважив Черевін,— коли її, отої самої жили з першого разу не перетнути, то все битиметься людина і, хоч би скільки крові витекло, не помре.

— Та вона ж померла. Мертву ввечері знайшли. Дали знати, мене стали шукати й розшукали вже над ніч у бані... Ось четвертий уже рік, либонь, тут живу,— додав він помовчавши.

— Гм... Воно, звісно, коли не бити, не буде добра! — спокійно й методично зауважив Черевін, знову виймаючи ріжок. Він почав нюхати, довго й повільно.— Знов же таки, чоловіче,— провадив далі,— виходиш ти сам по собі дуже дурний. Я так само свою жінку з полюбовником раз застав. То я її закликав у сарай; повід склав удвоє. «Кому,— кажу,— присягаєш? Кому присягаєш?» Та вже шмагав її, шмагав, поводом би то, шмагав-шмагав, години півтори її шмагав, то вона мені: «Ноги,— кричить,— твої митиму та воду ту питиму». Овдотією звали її.

V. ЛІТНІЙ ЧАС

Аж ось уже й початок квітня, ось уже наближається й великдень. Помалу починаються й літні роботи. Сонце що день все тепліше й яскравіше; повітря пахне весною й дратливо діє на організм. Красні дні, наближаючись, хвилюють і закуту людину, породжують і в ній якісь бажання, прагнення, тугу. Здається, ще дужче сумуєш за волею під яскравим сонячним промінням, ніж непогожого зимового чи осіннього дня, і це помітно на всіх арештантах. Вони начеб і радіють з ясних днів, а разом із тим у них посилюється якась нетерплячість, поривчастість. Далебі, я помітив, що навесні немовби почастішали в нас острожні сварки. Частіше чути стало галас, крики, гамір, затівалися історії; а разом із тим, траплялось, помітиш раптом десь на роботі чийсь задуманий і впертий погляд в синіючу далину, кудись туди, на другий берег Іртиша, де починається безмежною скатертиною, тисячі на півтори верст, вільний киргизький степ; помітиш чиєсь глибоке зітхання на всі груди, немов так і тягне людину дихнути цим далеким, вільним повітрям і ним полегшити придавлену, закуту душу. «Е-ех!» — мовить, нарешті, арештант і раптом, ніби струсивши з себе мрії й думки, нетерпляче й понуро вхопиться за заступ чи за цеглу, яку треба перетаскати з одного місця на інше. За хвилину він уже й забуває своє раптове відчуття і починає сміятися або лаятися, як до вдачі; а то раптом, з незвичайним, зовсім не відповідним до потреби запалом ухопиться за робочий загад, коли його дано йому, і починає працювати,— працювати щосили, немов бажаючи тяжкою роботою задушити в собі щось таке, що само його тисне й давить ізсередини. Усе це люд дужий, здебільшого в розквіті літ і сил... Важкі кайдани в цей час! Я не поетизую в цю хвилину і певен правди моєї замітки. Крім того, що в теплі, під промінням яскравого сонця, коли чуєш і відчуваєш всією душею, всією істотою своєю природу, яка воскресає круг тебе з безмежною силою, ще тяжчою стає замкнена тюрма, конвой та чужа воля; крім того, в цей весняний час по Сибіру й по всій Росії з першим жайворонком починається бродяжництво: тікають божі люди з острогів і рятуються в лісах. Після задушної ями, після судів, кайданів та палок бродять вони на всій своїй волі, де схочуть, де привабніше й привільніше; п'ють і їдять

де що вдасться, що бог пошле, а ночами мирно засинають десь у лісі або в полі, без великої турботи, без тюремної туги, як лісові птахи, прощаючись на ніч із самими зорями небесними, під божим оком. Хто каже! Часом і важко, і голодно, й знесильно «служити в генерала Зозулькина». Цілу добу й другу не доводиться часом бачити хліба; від усіх треба ховатися, критися; доводиться й красти, й грабувати, а коли й зарізати. «Поселенець що младенець: на що гляне, те й тягне»,— кажуть у Сибіру про поселенців. Це прислів'я з усією силою, ба навіть з деяким наддатком можна прикласти й до бродяги. Бродяга рідко не розбійник і майже завсіди злодій, більше, звісно, з потреби, ніж з потягу. Є запеклі бродяги. Деякі тікають, навіть скінчивши свої каторжні строки, вже з поселення. Здавалося б, і вдоволений він на поселенні, і забезпечений, а ні! все кудись тягне, кудись кличе його. Життя по лісах, життя бідне й жахливе, але вільне й повне пригод, має щось спокусливе, якусь таємничу принадність для тих, хто вже раз спробував його, і дивишся — втекла людина, часом навіть скромна, справна, що за всіма ознаками мала вже стати гарною осілою людиною й розумним господарем. Інший навіть одружується, заводить дітей, років п'ять живе на одному місці і раптом одного гарного ранку зникає кудись, залишаючи спантеличену дружину, дітей і всю волость, до якої приписаний. У нас в острозі мені вказували на одного з таких утікачів. Він ніяких особливих злочинів не вчинив, принаймні не чути було, щоб про нього щось таке гомоніли, а все тікав, усе життя своє пробігав. Бував він і на південному російському кордоні за Дунаєм, і в киргизькому степу, і в Східному Сибіру, і на Кавказі,— скрізь побував. Хто знає, може, за інших обставин з нього б вийшов якийсь Робінзон Крузо з його жагою мандрувати. А втім, усе це про нього розповідали мені інші; а сам він мало в острозі розмовляв, та й то хіба промовить щось найпотрібніше. Це був дуже маленький чоловічок, років уже п'ятдесяти, надзвичайно смирний, з надзвичайно спокійним і навіть тупим обличчям, спокійним до ідіотства. Влітку він любив сидіти на сонечку і неодмінно, бувало, мугикає сам собі якусь пісеньку, але так тихо, що за п'ять кроків від нього вже не чути. Риси обличчя його були якісь задерев'янілі; їв він мало, все більше хлібець; ніколи він не купив жодного калача, ані шкалика горілки; та навряд чи в нього й були коли гроші, навряд чи він умів навіть і рахувати. До всього

він ставився цілком спокійно. Острожних собачок часом годував із своїх рук, а в нас острожних собак ніхто не годував. Та руська людина взагалі не любить годувати собак. Кажуть, він був одружений, і навіть разів зо два; казали, що в нього є десь діти... За віщо він потрапив до острогу, абсолютно не знаю. Наші все ждали, що він і від нас дремене; але чи його час не настав, а чи роки вже зійшли, він собі жив та поживав, якось споглядально ставлячись до всього цього дивовижного середовища, що оточувало його. Втім, звіритися було не можна; хоч, здавалося б, і чого йому було тікати, який виграш? А тим часом все-таки, в цілому, лісове, бродяче життя — рай перед острожним. Це так зрозуміло; та й не може бути ніякого порівняння. Хоч важка доля, та все своя воля. Ось чому кожен арештант на Русі, хоч би де він сидів, стає якимсь неспокійним навесні, з першим привітним промінням весняного сонця. Хоч і далеко не кожен має намір тікати: рішуче можна твердити, що зважується на це, через труднощі й відповідальність, із сотні один; та зате інші дев'яносто дев'ять хоч помріють, як би можна було втекти і куди б це втекти; хоч душу собі розважать на самому бажанні, на самому уявленні можливості. Дехто хоч пригадає, як він перше колись тікав... Я кажу тепер про рішених. Але, зрозуміло, багато частіше й найбільше за всіх зважуються на втечу з підсудних. Рішені ж, що відбувають строк, тікають хіба тільки на початку свого арештантства. А відбувши два-три роки каторги, арештант уже починає цінувати ці роки і поволі-волі згоджується сам собі скінчити вже краще законним чином свій робочий термін та вийти на поселення, аніж зважитися на такий ризик і на таку загибель в разі невдачі. А невдача така можлива. Тільки хіба десятому вдається *змінити свою долю.* З рішених теж частіше за інших ризикують тікати засуджені на занадто довгі строки. П'ятнадцять-двадцять років здаються нескінченністю, і покараний на такий строк повсякчас ладен помріяти про зміну долі, хоч би й десять років уже відбув на каторзі. Нарешті й тавра почасти перешкоджають ризикувати на втечу. *Змінити ж долю* — технічний термін. Так і на допитах, якщо зловлять на втечі, арештант відповідає, що він хотів змінити свою долю. Цей трохи книжковий вираз буквально пристає до цієї справи. Кожен утікач має на увазі не те, що звільниться зовсім,— він знає, що це майже неможливо,— він чи попаде до іншого закладу, чи опинить-

ся на поселенні, а чи судитиметься знову, за новий злочин,— вчинений уже при бродяжтві,— одно слово, потрапить куди завгодно, аби не на старе, набридле йому місце, не до попереднього острогу. Всі ці втікачі, якщо не знайдуть собі протягом літа якогось випадкового, незвичайного місця, де б перезимувати,— якщо, приміром, не натраплять на якогось переховувача втікачів, котрому з цього вигода; якщо, врешті, не здобудуть собі, часом через убивство, якогось паспорта, що з ним можна скрізь прожити,— всі вони над осінь, якщо їх не вловлять попереду, здебільшого самі з'являються густими юрбами в міста й в остроги, як бродяги, і сідають до тюрем зимувати, звісно не без надії тікати знову влітку.

Весна справляла й на мене свій вплив. Пам'ятаю, як я жадібно дивився часом крізь щілини паль і подовгу стояв, бувало, прихилившись головою до нашої огорожі, вперто й невситимо вдивляючись, як зеленіє трава на нашому фортечному валу, як усе густіше й густіше синіє далеке небо. Неспокій і туга мої зростали що не день, і острог ставав для мене все ненависніший. Ненависть, яку я протягом перших років постійно відчував, як дворянин, від арештантів, робилась для мене нестерпною, отруювала все життя моє. В ці перші роки я часто йшов, ні на що не хворий, лежати в госпіталь, єдино для того, щоб не бути в острозі, щоб тільки уникнути цієї упертої, нічим не вгамовуваної загальної ненависті. «Ви — залізні носи, ви нас заклювали!» — казали нам арештанти, і як я заздрив, бувало, простолюдові, що приходив до острогу! Ті одразу робилися з усіма товаришами. І тому весна, примара волі, загальні веселощі в природі позначалися на мені теж якось журно й дразливо. Наприкінці посту, здається на шостому тижні, мені довелося говіти. Ще з першого тижня старший унтер-офіцер поділив весь острог для говіння на сім змін, за числом тижнів посту. В кожній зміні було, отже, чоловік по тридцять. Тиждень говіння мені дуже сподобався. Ті, що говіли, звільнялися від робіт. Ми ходили до церкви, яка була неподалік острогу, разів по два й по три на день. Я давно не був у церкві. Великопостова служба, така знана ще з далекого дитинства, в батьківському домі, урочисті молитви, земні поклони — все це розворушувало в душі моїй далеке-далеке минуле, нагадувало враження ще дитячих років, і, пам'ятаю, мені дуже приємно було, коли, бувало, ранком, по підмерзлій за ніч землі, нас водили під конвоєм з зарядженими рушницями

до божого дому. Конвой, правда, до церкви не входив. У церкві ми ставали тісною купою біля самих дверей, аж на останньому місці, отже, чути було тільки хіба голосистого диякона та зрідка з-за натовпу помітиш чорну ризу й лисину священика. Я пригадував, як, бувало, ще в дитинстві, стоячи в церкві, дивився часом на простий люд, який густо тиснувся біля входу й догідливо розступався перед густим еполетом, перед товстим паном або перед вічепуреною, але надзвичайно богомільною панією, котрі неодмінно проходили на перші місця і ладні були щохвилини сваритися за перше місце. Там, при вході, здавалося мені тоді, й молилися не так, як у нас, молилися смиренно, ревно, земно і з якоюсь цілковитою свідомістю своєї приниженості.

Тепер і мені довелося стояти на цих самих місцях, навіть і не на цих; ми були закуті й ошельмовані; нас усі цуралися, нас усі немов навіть боялися, нас щоразу наділяли милостинею, і, пам'ятаю, мені це було навіть якось приємно, якесь витончене, особливе відчуття позначалося в цій химерній приємності. «Нехай же, коли так!» — думав я. Арештанти молилися дуже щиро, і кожен із них щоразу приносив до церкви свою злиденну копійчину на свічку або клав на церковний збір. «Адже ж і я теж людина,— можливо, думав він або відчував, подаючи,— перед богом же всі рівні...» Причащалися ми на ранній обідні. Коли священик із чашею в руках читав слова: «...Но яко розбойника мя прийми»,— майже всі попадали на землю, брязкаючи кайданами, приклавши, здається, ці слова буквально до себе.

Аж ось надійшов і великдень. Від начальства вийшло нам по одному яйцю й по шматку пшеничного здобного хліба. З міста знову завалили острог подаянням. Знову відвідини священика з хрестом, знову відвідини начальства, знову жирні щі, знову пиятика й тиняння — все точнісінько, як і на різдво, тільки та відмінність, що тепер можна було гуляти на дворі острогу та грітися на сонечку. Було якось світліше, просторіше, ніж узимку, але якось тоскніше. Довгий, нескінченний літній день ставав якимсь особливо нестерпним на святах. У будні день принаймні скорочувала робота.

Літні роботи, як виявилося, були справді куди важчі, ніж зимові. Робили все більше на інженерних будовах. Арештанти будували, копали землю, клали цеглу; інші виконували слюсарну, столярну, малярну

роботу при ремонті казенних будівель. Треті ходили на завод робити цеглу. Цю останню роботу вважали в нас за найтяжчу. Цегельня була за три або чотири версти від фортеці. Щодня протягом літа ранком, години о шостій, вирушала ціла партія арештантів, чоловік п'ятдесят, робити цеглу. На цю роботу вибирали чорноробів, тобто не майстрових і не тих, що знали якесь майстерство. Вони брали з собою хліба, бо через віддаленість місця невигідно було приходити додому обідати, отже, робити верст вісім зайвих, і обідали вони вже ввечері, повернувшись до острогу. Загад же давали на весь день, і такий, що хіба за цілий робочий день арештант міг з ним упоратись. Треба було накопати й вивезти глину, наносити самому води, самому витоптати глину в глином'ятній ямі і, нарешті, зробити з неї щось дуже багато цегли, здається сотні дві, а чи й не дві з половиною навіть. Я всього тільки двічі ходив на цегельню. Поверталися цегельники вже ввечері, втомлені, змучені і раз у раз ціле літо дорікали іншим, що вони роблять найважчу роботу. Це було, здається, їхньою втіхою. І все ж деякі ходили туди трохи навіть не з охотою: по-перше, це було за містом; місце було відкрите, привільне, на березі Іртиша. Все-таки подивитися кругом утішніше: не фортечна казенщина! Можна було й покурити вільно і навіть полежати залюбки з півгодини. А я, як і раніше, ходив або до майстерні, або на алебастр, або, нарешті, за піднощика цегли на будовах. Щодо цієї останньої роботи, то раз якось довелося переносити цеглу з берега Іртиша до будованої казарми сажнів на сімдесят відстані, через фортечний вал, і робота ця тривала місяців зо два поспіль. Мені вона навіть припала до сподоби, дарма що вірьовка, на якій доводилося носити цеглу, повсякчас натирала мені плечі. Та мені подобалося те, що від роботи в мені видимо розвивалася сила. Спочатку я міг носити тільки по вісім цеглин, а в кожній цеглині було по дванадцять фунтів. Але згодом я дійшов до дванадцяти й до п'ятнадцяти цеглин, і це мене дуже тішило. Фізична сила на каторзі потрібна не менше, ніж моральна, щоб витерплювати всі матеріальні невигоди цього проклятого життя.

А я ще хотів жити й після острогу...

Втім, я любив носити цеглу не тому тільки, що від цієї роботи міцніло тіло, а й тому, що робота відбувалася на березі Іртиша. Я так часто говорю про цей

берег, бо єдино тільки з нього й видно було світ божий, чисту, ясну далечінь, незаселені, вільні степи, котрі справляли на мене дивовижне враження своєю пустельністю. На самому тільки березі й можна було стати до фортеці спиною і не бачити її. Всі інші місця наших робіт були у фортеці або біля неї. Я з найперших днів зненавидів цю фортецю й особливо деякі будівлі. Будинок нашого плац-майора здавався мені якимсь проклятим, огидним місцем, і я з ненавистю дивився на нього щоразу, коли проходив мимо. А на березі можна було забутися: дивишся, бувало, в цей безмежний пустельний простір, немов в'язень з вікна своєї тюрми на волю. Все для мене було тут дороге й миле: і яскраве, гаряче сонце на безодньому синьому небі, і далека пісня киргиза, що долинала з киргизького берега. Вдивляєшся довго й побачиш, нарешті, якусь бідну, обкурену юрту якого-небудь байгуша; побачиш димок біля юрти, киргизку, яка клопочеться там про щось із своїми двома баранами. Усе це бідне й дике, але вільне. Побачиш якогось птаха в синьому, прозорому повітрі і довго, уперто стежиш за його летом: он він сполоснувся над водою, он зник у синяві, он знову навернувся ледь мигтючою крапкою... Навіть злиденна, чахла квітка, що її я знайшов напровесні в розпадині кам'янистого берега, і та якось болісно зупинила мою увагу. Туга всього цього першого року каторги була нестерпна й діяла на мене дратівливо, гірко. Того першого року я через цю тугу багато чого не помічав круг себе. Я заплющував очі і не хотів удивлятися. Серед злих, ненависних моїх товаришів каторжників я не помічав хороших людей, здатних і мислити, й почувати, дарма що їх ззовні вкривала огидна кора. Між ущипливими словами я іноді не помічав привітного й ласкавого слова, котре тим дорожче було, що вимовлялося без ніяких намірів, а не раз просто з душі, яка, може, більш за мене потерпіла й винесла. Але навіщо розводитися про це? Я надзвичайно радів, повернувшись додому, якщо доводилося дуже втомитися: ачей засну! Бо спати в нас літом була мука, трохи чи не гірша, ніж узимку. Вечори, правда, були часом дуже гарні. Сонце, що цілий день не сходило з острожного двору, нарешті западало. Наступала прохолода, а за нею майже холодна (кажучи порівняно) степова ніч. Арештанти, чекаючи, коли замкнуть їх, юрбами, бувало, ходять по двору. Головна маса тиснеться, правда,

більше на кухні. Там завжди здіймається якесь пекуче острожне питання, говорять про се, про те, розбирають іноді якусь чутку: вона часто безглузда, але збуджує незвичайну увагу цих відлучених від світу людей; то, приміром, надійшла звістка, що нашого плац-майора женуть геть. Арештанти легковірні, як діти; самі знають, що звістка — дурниця, що приніс її відомий базіка й «нісенітна» людина — арештант Квасов, котрому вже давно поклали не йняти віри і котрий що слово, то бреше,— а тим часом усі хапаються за звістку, судять, радять, самі себе тішать, а скінчиться тим, що самі на себе розсердяться, самим за себе соромно стане, що повірили Квасову.

— Та хто ж його прожене! — кричить один.— Шия, либонь, товста, здержить!

— Та воно ж і над ним, десь, старші є! — заперечує другий, гарячий і недурний чоловік, що бував у бувальцях, але сперечальник, яких світ не родив.

— Ворон ворону ока не вийме! — похмуро, наче сам до себе, мовить третій, вже сивий чоловік, що самотньо доїдає в кутку свої щі.

— А старші, гляди, до тебе прийдуть питатися — змінити його чи ні? — байдуже додає четвертий, злегка бринькаючи на балалайці.

— А чому ж не до мене? — люто заперечує другий.— Виходить, уся біднота просить, усі тоді заявляйте, коли почнуть перепитувати. А то в нас, либонь, кричать, а до діла дійде, то й задкують!

— А ти думав як? — каже балалаєчник. — На те каторга.

— Недавно,— говорить, не слухаючи й розпалений, сперечальник,— борошна зоставалося. Вишкребки зібрали, самісінькі сльози, значить: послали продати. Ні, дізнався; артільник доніс; відібрали; ощадження, значить. Справедливо чи ні?

— Та ти кому хочеш скаржитися?

— Кому! Та самому левізорові, що їде.

— Якому такому левізорові?

— Це правда, хлопці, що їде левізор,— каже молодий, промітний парубок, письменний, з писарів і читав «Герцогиню Лавальєр» чи щось подібне. Він завжди веселий і потішник, але за деяке знання справ та буваліть його шанують. Не звертаючи уваги на збуджену загальну цікавість щодо майбутнього ревізора, він просто йде до кухаря й питає в нього печінки. Наші

кухарі часто чимсь таким торгували. Куплять, наприклад, за свої гроші великий шматок печінки, засмажать і продають шматочками арештантам.

— На шаг чи на два? — питає кухар.

— Ріж на два: нехай люди заздрять! — відповідає арештант.— Генерал, хлопці, генерал такий з Петербурга їде, весь Сибір оглядати буде. Це правда. У комендантських казали.

Звістка викликає незвичайне хвилювання. З чверть години йдуть розпитування: хто саме, який генерал, якого чину та чи старший за тутешніх генералів? Про чини, начальників, хто з них старший, хто кого може зігнути і хто сам із них зігнеться, страшенно люблять розмовляти арештанти, навіть сперечаються й лаються за генералів мало не до бійки. Здавалося б, яка тут вигода? Але докладним знанням генералів і взагалі начальства вимірюється й ступінь знань, тямовитості та колишнього, доострожного значення людини в суспільстві. Взагалі розмова про вище начальство вважається найвитонченішою й найважливішою розмовою в острозі.

— Значить, і справді виходить, хлопці, що майора зміняти їдуть,— зауважує Квасов, маленький, червоненький чоловічок, гарячий і вкрай безголовий. Він перший і приніс звістку про майора.

— Задарить! — уривчасто заперечує похмурий сивий арештант, що вже впорався із щами.

— А й задарить! — каже інший.— Мало він грошей нагарбав! До нас іще батальйонним був. Недавно протопопівську дочку хотів брати.

— Та не взяв же: на двері показали; бідний, значить. Який з нього жених! Устав з стільця — і все з ним. На великодних святах усе в карти просадив. Федька казав.

— Еге; хлопець не мот, а грошам перевод.

— Ех, брат, ось і я жонатий був. Погано женитися бідному: бідному женитися — то й дня мало! — зауважує Скуратов, що саме нагодився на розмову.

— Як же! Про тебе тут і мова,— відгукується промітний парубок із писарів.— А ти, Квасов, скажу я тобі, великий дурень. Невже ж ти думаєш, що такого генерала майор задарить та що такий генерал умисне з Петербурга їхатиме, щоб майора ревізувати? Дурний же ти, чоловіче, ось що я скажу.

— А що ж? Вже коли він генерал, то й не візьме, чи що? — скептично зауважив хтось із натовпу.

— Звісна річ, не візьме, а візьме. то вже товсто візьме.

— Авжеж, товсто; по чину.

— Генерал завжди візьме,— рішуче мовить Квасов.

— Ти, чи що, йому давав? — зневажливо каже, раптом увійшовши, Баклушин.— Та ти навряд чи коли й бачив генерала?

— А бачив.

— Брешеш.

— Сам бреши.

— Хлопці, коли він бачив, нехай зараз при всіх каже, якого він знає генерала? Ну, кажи, бо я всіх генералів знаю.

— Я генерала Зіберта бачив,— якось нерішуче відповідає Квасов.

— Зіберта? Такого й генерала нема. Мабуть, у спину тобі він зазирнув, Зіберт, коли, може, ще тільки підполковником був, а тобі зо страху й здалося, що генерал.

— Ні, ви мене послухайте,— кричить Скуратов,— бо я жоната людина. Генерал такий справді був у Москві, Зіберт, з німців, а руський. У руського попа щороку сповідався в спасівку, і все, хлопці, він воду пив, немов качка. Кожнісінького дня сорок склянок москворіцької води випивав. Це він, казали, від якоїсь хвороби водою лікувався; мені сам його камардин хвалився.

— В пузі ж, мабуть, карасі з води завелись? — зауважує арештант з балалайкою.

— Ну, годі вам! Тут про діло йдеться, а вони... Який же це левізор, хлопці? — заклопотано каже один метушливий арештант, Мартинов, старик із військових, колишній гусар.

— От же ж брешуть люди! — каже один із скептиків.— І відкіля що беруть і в що кладуть? А все ж то дурниця.

— Ні, не дурниця!— догматично заперечує Куликов, що досі величаво мовчав. Це людина з авторитетом, років під п'ятдесят, з надзвичайно благообразним обличчям і з якоюсь зневажливо-величавою манерою. Він свідомий цього і цим пишається. Він почасти циган, ветеринар, добуває по місту гроші за лікування коней, а у нас в острозі торгує горілкою. Чоловік він розумний і багато чого бачив. Слова ронить, немов карбованцем обдаровує.

— Це таки правда, хлопці,— спокійно провадить він далі,— я ще минулого тижня чув; їде генерал, з дуже важних, буде весь Сибір ревізувати. Діло звісне, задарять і його, та тільки не наш восьмиокий: цей і поткнутися до нього не насміє. Генерал до генерала не прийдеться, хлопці. Всякі бувають. Тільки я вам кажу, наш майор у кожному разі на теперішньому місці зостанеться. Це правда. Ми люди без язика, а з начальства свої на своїх доносити не будуть. Ревізор загляне в острог та з тим і поїде, і донесе, що все добре...

— Тож-то, хлопці, а майор перелякався: адже зранку п'яний.

— А ввечері іншу хуру везе. Федька казав.

— З чорного кота білого не зробиш. Первина хіба, що він п'яний?

— Ні, це ж що ж таке, коли й генерал нічого не зробить! Ні, годі вже їхнім дурощам потурати! — хвилюючись, гомонять поміж себе арештанти.

Звістка про ревізора вмить розлетілась по острогу. Двором тиняються люди й нетерпляче переказують її один одному. Другі навмисне мовчать, зберігаючи спокій, і тим, видимо, намагаються надати собі більше важності. Треті залишаються байдужі. На казармених ганках розміщуються арештанти з балалайками. Деякі гомонять собі. Інші заводять пісень, але всі взагалі цього вечора надзвичайно збуджені.

Десь годині о десятій у нас всіх лічили, заганяли по казармах і замикали на ніч. Ночі були короткі; будили о п'ятій годині ранку, а засинали всі ніяк не раніше одинадцятої. До того ж часу завжди, бувало, в казармах ще триває метушня, розмови, а часом, як і взимку, бувають і майдани. Уночі настає нестерпна жара й задуха. Хоч і обвіює нічним холодком із вікна з підпятою рамою, але арештанти цілу ніч метаються на своїх нарах, як у маячні. Блохи кишать міріадами. Вони водяться в нас і взимку, і тоді їх сила-силенна, але, починаючи з весни, розводяться в таких розмірах, про які я хоч і чував перше, але, не дізнавши на ділі, не хотів вірити. І що далі до літа, то лютіші й лютіші вони стають. Щоправда, до бліх можна звикнути, я на собі це досвідчив; та все-таки з цим приходиться дуже тяжко. Так, бувало, вимучать, що лежиш, нарешті, наче в гарячці, і сам відчуваєш, що не спиш, а тільки мариш. І ось, коли перед самим ранком угомоняться,

врешті, й блохи, неначе завмруть, і коли під ранковим холодком ніби справді солодко заснеш,— вибухає раптом безжальний тріск барабана біля острожної брами, й починається зоря. З прокльоном слухаєш, закутуючись у кожух, гучні, чіткі звуки, немов лічиш їх, а тим часом крізь сон лізе в голову нестерпна думка, що так буде й завтра, й позавтра, й кілька років поспіль, аж до самої волі. Та коли ж це, думаєш, та воля й де вона? А тим часом треба прокидатися; починається повсякденна хідня, штовханина... Люди вбираються, квапляться на роботу. Правда, можна було заснути ще з годину опівдні.

Про ревізора сказали правду. Чутки що не день підтверджувалися більше, і, нарешті, всі дізналися вже напевно, що їде з Петербурга один важний генерал ревізувати весь Сибір, що він уже приїхав, що він уже в Тобольську. Щодня нові чутки приходили в острог. Приходили вісті й з міста: чути було, що всі бояться, клопочуться, хочуть товар лицем показати. Балакали, що у вищого начальства готують прийоми, бали, свята. Арештантів висилали цілими купами рівняти вулиці у фортеці, зривати груддя, підфарбовувати паркани й стовпчики, підштукатурювати, підмазувати, одно слово, хотіли миттю все виправити, що треба було лицем показати. Наші дуже добре розуміли цю справу і все палкіше й задерикуватіше гомоніли поміж себе. Фантазія їхня сягала колосальних розмірів. Намірялися навіть показати *претензію*, коли генерал стане питати, чи вдоволені. А тим часом сперечалися й лаялися одні з одними. Плац-майор був усе схвильований. Частіше приїздив до острогу, частіше кричав, частіше кидався на людей, частіше забирав людей до кордегардії й посилено пильнував чистоти й благообразності. І як на те, саме тоді сталася в острозі одна невеличка пригода, котра, однак, зовсім не схвилювала майора, як можна було сподіватися, а, навпаки, зробила йому приємність. Один арештант у бійці штриконув іншого шилом у груди, майже під саме серце.

Арештанта, що вчинив злочин, звали Ломов; того, що дістав рану, звали в нас Гаврилком; він був із закоренілих бродяг. Не пам'ятаю, чи було в нього інше прізвисько; звали його в нас завжди Гаврилком.

Ломов був із заможних т—х селян К—ського повіту. Усі Ломови жили родиною: старий батько, три сини й дядько їхній, Ломов. Селяни вони були багаті.

Подейкували по всій губернії, що в них було до трьохсот тисяч асигнаціями капіталу. Вони орали землю, вичинювали шкури, торгували, але більше лихварювали, переховували бродяг та крадене добро, шахрували. Селяни з півповіту були винні їм, перебували у них в кабалі. Вони мали славу розумних і хитрих, але, врешті, зачванились, особливо коли одна дуже важна особа в тамтешньому краї стала в них зупинятися їхавши, зазнайомилася з старим особисто й полюбила його за кмітливість і спритність. Їм раптом запало в голову, що на них уже більше нема управи, і вони стали зважуватися все на більший ризик у різних беззаконних справах. Усі нарікали на них; усі бажали їм провалитися крізь землю; але вони неслися все вище. Справників, засідателів мали вже за ніщо. Нарешті вони схибнулися й загинули, та не за лихе, не за таємні злочини свої, а за напрасну. Верст десять від села був у них великий хутір, по-сибірському заїмка. Якось там жило в них над осінь чоловік шість наймитів-киргизів, закабалених з давнього-давна. Одної ночі всіх цих киргизів-наймитів було порізано. Почалося слідство. Воно тривало довго. При слідстві виявилося багато інших негарних речей. Ломових було обвинувачено в умертвінні своїх наймитів. Самі вони так розповідали, і весь острог це знав: їх запідозрили в тому, що вони надто багато заборгували наймитам, а що були вони, попри всі свої великі статки, скупі й жаднючі, то й порізали киргизів, щоб не платити їм боргу. Під час слідства й суду все майно їхнє пішло прахом. Старий помер. Дітей порозсилали. Один із синів та його дядько потрапили до нашої каторги на дванадцять років. І що ж? Вони були цілком невинні в смерті киргизів. Тут же в острозі об'явився потім Гаврилко, відомий шахрай і бродяга, людина весела й жвава, і він брав усю цю справу на себе. Не чув я, правда, чи зізнавався він у цьому сам, але весь острог був цілком переконаний, що киргизи його рук не минули. Гаврилко ще бродягою мав справу з Ломовими. Він прийшов до острогу на короткий строк, як солдат-утікач і бродяга. Киргизів він зарізав разом із трьома іншими бродягами; вони гадали добре поживитися й пограбувати в заїмці.

Ломових у нас не любили, не знаю за що. Один із них, небіж, був молодець, розумний хлопець і лагідної вдачі; але дядько його, що шпортонув Гаврилка шилом,

був дурний і сперечливий. Він і перше ще з багатьма заходив у сварку, і його чимало били. Гаврилка ж усі любили за веселий і поступливий характер. Хоч Ломови й знали, що він злочинець і вони за його справу прийшли, але з ним не сварились; ніколи, проте, й не зближалися; та й він не звертав на них ніякої уваги. І раптом сталася сварка в нього з дядьком Ломовим за одну преогидну дівку. Гаврилко став вихвалятися її прихильністю, дядько став ревнувати і якось опівдні шпортонув його шилом.

Ломови хоч і розорилися; під судом бувши, але жили в острозі багатіями. У них, видимо, були гроші. Вони держали самовар, пили чай. Наш майор знав про це і ненавидів обох Ломових до краю. Він неприховано для всіх сікався до них і взагалі добирався до них. Ломови пояснювали це майорським бажанням узяти з них хабара. Але хабара вони не давали.

Звичайно, якби Ломов хоч трохи далі просунув шило, він убив би Гаврилка. Але все обійшлося самісінькою подряпиною. Доповіли майорові. Я пам'ятаю, як він прискакав, засапавшись і явно вдоволений. Він навдивовижу ласкаво, наче з рідним сином, повівся з Гаврилком.

— Що, друже, можеш так до госпіталю дійти чи ні? Ні, краще вже йому коня запрягти. Запрягти зараз коня! — закричав він спохвату унтер-офіцерові.

— Та я, ваше високоблагородіє, нічого не почуваю. Він тільки злегка вколов, ваше високоблагородіє.

— Ти не знаєш, ти не знаєш, мій любий; ось побачиш... Місце небезпечне; все від місця залежить; під саме серце потрапив, розбишака! А тебе, тебе,— заревів він, звертаючись до Ломова,— ну, тепер я до тебе доберуся!.. В кордегардію!

І справді добрався. Ломова судили, і хоч рана, як виявилося, була зовсім легким уколом, але намір був очевидний. Злочинцеві додали робочого строку і провели крізь тисячу. Майор був цілком вдоволений...

Нарешті прибув і ревізор.

Прибувши до міста, він другого ж дня приїхав і до нас в острог. Було саме свято. Ще за кілька днів у нас було все вимито, вигладжено, вилизано. Арештантів поголено заново. Одяг на них був білий, чистий. Влітку всі ходили, за положенням, у полотняних білих куртках і панталонах. На спині в кожного було вшито чорний круг, вершків зо два в діаметрі. Цілу годину

вчили арештантів, як відповідати, коли б висока особа поздоровкалася. Провадили репетиції. Майор метушився, як очманілий. За годину до появи генерала всі стояли на своїх місцях, мов істукани, і тримали руки по швах. Нарешті, о годині пополудні генерал приїхав. Це був важний генерал, такий важний, що, здається, з його прибуттям усі начальствені серця мусили здригнутися по всьому Західному Сибіру. Він увійшов суворо й величаво; за ним увалив великий почет з місцевого начальства, що його супроводило; кілька генералів, полковників. Був один цивільний, високий і вродливий пан у фраку й черевиках,— він приїхав теж із Петербурга й поводився надзвичайно невимушено й незалежно. Генерал часто звертався до нього, і вельми гречно. Це незвичайно зацікавило арештантів: цивільний, а така повага, та ще від такого генерала! Згодом довідалися, як його прізвище й хто він такий, але балачок було безліч. Наш майор, затягнутий, з оранжевим коміром, з налитими кров'ю очима, з червоним вугруватим обличчям, здається, не справив на генерала дуже приємного враження. З особливої поваги до високого відвідувача він був без окулярів. Він стояв віддалік, виструнчений, і всією істотою своєю гарячково вичікував тієї миті, коли на щось потрібен буде, щоб летіти виконувати бажання його превосходительства. Але він ні на що не здався. Мовчки обійшов генерал казарми, заглянув і на кухню, здається, покуштував щів. Йому показали на мене: так і так, мовляв, з дворян.

— А! — відповів генерал.— А як він тепер поводиться?

— Поки що задовільно, ваше превосходительство,— відповіли йому.

Генерал кивнув головою і хвилин за дві вийшов з острогу. Арештанти, звичайно, були засліплені й спантеличені, але все-таки дещо здивовані. Про будь-яку претензію на майора, зрозуміло, не могло бути й мови. Та й майор ще заздалегідь був цілком певен того.

VI. КАТОРЖНІ ТВАРИНИ

Купівля Гнідка, що сталася незабаром в острозі, зацікавила й розважила арештантів куди приємніше, ніж високі відвідини. В острозі у нас мала бути коняка,

щоб привозити воду, вивозити нечистоти тощо. Доглядати її призначали арештанта. Він же й їздив нею, звісно, під конвоєм. Роботи нашій коняці було предоволі і вранці, і ввечері. Гнідко робив у нас уже з давнього-давна. Конячка була добряча, але підтоптана. Одного ранку, перед самим Петром, Гнідко, привізши вечірню бочку, впав і здох за кілька хвилин. За ним пожалкували, всі зібралися навколо, гомоніли, сперечалися. Наші арештанти, відставні кавалеристи, цигани, ветеринари тощо, виявили навіть при цьому багато знань по кінській лінії, аж полаялися одні з одними, але Гнідка не воскресили. Він лежав мертвий, з роздутим черевом, в яке всі вважали за обов'язок потикати пальцем; доповіли майорові, яка сталася воля божа, і він вирішив, щоб негайно було куплено нову коняку. На самого Петра, ранком, після обідні, коли в нас усі зібралися, стали приводити продажних коней. Само собою зрозуміло, що доручити купівлю слід було самим арештантам. У нас були справжні знавці, і важко було обдурити двісті п'ятдесят чоловік, що перше тільки цим і займалися. З'являлися киргизи, баришники, цигани, міщани. Арештанти нетерпляче ждали появи кожного нового коня. Вони були веселі, як діти. Найбільше їх тішило, що ось і вони, наче вільні, наче справді із *своєї* кишені, купують *собі* коня і мають повне право купити. Троє коней було приведено й назад поведено, доки кінчили справу на четвертому. Баришники, входячи, з деяким подивом і наче боязко озиралися довкола й навіть зрідка оглядалися на конвойних, що вводили їх. Двосотенна ватага такого люду, голена, протаврована, в ланцюгах і в себе дома, в своєму каторжному кублі, порога якого ніхто не переступає, викликала до себе своєрідну повагу. А наші вичерпували всілякі хитрощі, випробовуючи кожного приведеного коня. Куди-куди вони йому не заглядали, чого в нього не мацали та ще й з таким діловим, з таким серйозним і заклопотаним виглядом, немов від цього залежав головний добробут острогу. Черкеси ті навіть вихоплювались на коня верхи; очі в них розгорялися; вони швидко герготали своєю незрозумілою говіркою, шкірячи свої білі зуби й киваючи своїми смаглявими горбоносими обличчями. Дехто з росіян так і прикується всією увагою до їхньої суперечки, ніби в очі до них ускочити хоче. Слів не розуміє, так хоче бодай з виразу очей догадатися, як вирішили: годящий кінь чи ні? І навіть

дивною здалася б така судорожна увага якомусь сторонньому спостерігачеві. Чим би тут, здається, так дуже клопотатися іншому арештантові, ще й арештантові якому-небудь так собі, смиренному, забитому, котрий навіть перед деким із своїх же арештантів писнути не сміє! Наче він сам для себе купував коня, наче справді йому не байдуже було, якого там куплять. Крім черкесів, найбільше визначалися колишні цигани й баришники: їм відступали й перше місце, й перше слово. Тут навіть стався певний благородний поєдинок, особливо між двома,— арештантом Куликовим, колишнім циганом, конокрадом та баришником, і самоуком-ветеринаром, хитрим сибірським мужичком, що недавно прийшов до острогу і вже встиг відбити в Куликова всю його міську практику. Річ у тому, що наших острожних самоуків-ветеринарів вельми цінували в усьому місті, і не тільки міщани або купці, ба навіть найвищі чини зверталися в острог, коли в них захворювали коні, дарма що в місті було кілька справжніх ветеринарних лікарів. Куликов до прибуття Йолкіна, сибірського мужичка, не знав собі суперника, мав велику практику й одержував, звісно, грошову подяку. Він дуже циганив і шарлатанив і знав багато менше, ніж виказував. Своїми прибутками він був аристократ між нашими. А своєю бувалістю, розумом, сміливістю й рішучістю він уже давно здобув мимовільну повагу до себе всіх арештантів ув острозі. Його в нас слухали й слухалися. Але він говорив мало: говорив, як карбованця дарив, і все тільки при важливій нагоді. Був він рішучий фат, але було в ньому багато справжньої, невдаваної енергії. Він був уже людина літня, але дуже вродливий, дуже розумний. З нами, дворянами, поводився якось витончено ввічливо і водночас із незвичайною гідністю. Я думаю, коли б прибрати його й привезти під виглядом якогось графа до якогось столичного клубу, то він і тут дав би собі раду, зіграв би у віст, прекрасно поговорив би, небагато, але з авторитетом, і за цілий вечір, можливо, не добрали б, що він не граф, а бродяга. Я кажу серйозно: такий він був розумний, кмітливий і бистрий на міркування. До того ж манери його були чудові, вишукані. Мабуть, він бував за своє життя в бувальцях. А втім, про минуле його не було ні знаку, ні сліду. Жив він у нас в особливому відділенні. Але коли прибув Йолкін, хоч і мужик, та зате хитрющий мужик, років п'ятдесяти, з розкольників, ветеринарна слава Куликова затьмарилась.

Протягом якихось двох місяців Йолкін відбив у того майже всю його міську практику. Він виліковував, і дуже легко, таких коней, від яких Куликов іще перше давно відмовився. Він навіть виліковував таких, від яких відмовлялись міські ветеринарні лікарі. Цей мужичок прийшов разом з іншими за фальшиву монету. Треба було йому устряти, на старості літ, у таку справу компаньйоном. Сам же він, кепкуючи з себе, розповідав у нас, що з трьох справжніх золотих у нього вийшов всього тільки один фальшивий. Куликов був трохи ображений його ветеринарними успіхами, навіть слава його між арештантами почала була меркнути. Він держав коханку в форштадті, ходив у плисовій піддьовці, носив срібну каблучку, сергу та власні чоботи з облямівкою і раптом, утративши прибутки, мусив зробитися шинкарем, а тому всі чекали, що тепер, при купівлі нового Гнідка, вороги, чого доброго, гляди, ще поб'ються. Чекали зацікавлено. В кожного з них була своя партія. Передові з обох партій починали вже хвилюватися й потроху вже перекидалися лайкою. Сам Йолкін уже зщулив був своє хитре обличчя в найсаркастичнішу усмішку. Але вийшло не те: Куликов і не подумав лаятися, та й без лайки повівся майстерно. Він почав з поступки, навіть з пошаною вислухав критичні уваги свого суперника, але, спіймавши його на одному слові, скромно й наполегливо зауважив йому, що він помиляється, і, перше ніж Йолкін устиг отямитися й застерегтися, довів, що помиляється він саме ось у тому й тому. Одно слово, Йолкіна збито було цілком несподівано й майстерно, і хоч гору все-таки взяв він, але й куликовська партія лишалася вдоволена.

— Ні, хлопці, його, мабуть, не скоро зіб'єш, за себе постоїть; куди! — казав один.

— Йолкін більше знає! — зауважували інші, але якось поступливо зауважували. Обидві партії заговорили раптом у надзвичайно поступливому тоні.

— Не те що знає, в нього тільки рука легша. А щодо скотини, то й Куликов не знітиться.

— Не знітиться чоловік!

— Не знітиться...

Нового Гнідка, нарешті, вибрали й купили. Це була славна конячка, молоденька, гарна, кріпка, мала надзвичайно милий, веселий вигляд. По всіх інших статях вона вже, звичайно, була бездоганна. Почали торгуватися; просили тридцять карбованців, наші давали

двадцять п'ять. Торгувалися гаряче й довго, скидали й спускали. Нарешті самим смішно стало.

— Що ти, з свого гамана, чи що, гроші братимеш? — казали одні.— Чого торгуватися?

— Казну, чи що, жаліти? — кричали інші.

— Та все ж, хлопці, все ж це гроші,— артільні...

— Артільні! Ні, видно, нашого брата, дурнів, не сіють, а ми самі родимося...

Нарешті, за двадцять вісім карбованців сторгувалися. Доповіли майорові, і купівля відбулася. Звісно, зараз же винесли хліба з сіллю і з честю ввели нового Гнідка до острогу. Здається, не було арештанта, що при цій нагоді не поплескав його по шиї або не погладив по морді. Того ж дня запрягли Гнідка возити воду, і всі з цікавістю подивилися, як новий Гнідко повезе свою бочку. Наш водовоз Роман поглядав на нового коника незвичайно самовдоволено. Це був чоловік років п'ятдесяти, мовчазної й солідної вдачі. Та й усі російські фурмани бувають надзвичайно солідної і навіть мовчазної вдачі, немовби й справді повсякчасне поводження з кіньми надає людині якоїсь особливої солідності, ба навіть важності. Роман був тихий, з усіма ласкавий, небалакучий, нюхав із ріжка табаку і з давніх-давен постійно порався коло острожних гнідків. Новокуплений був уже третій. У нас були всі певні, що до острогу пристала гніда масть, що нам це мовби *до дому*. Так підтверджував і Роман. Перістого, наприклад, нізащо не купили б. Місце водовоза, якимсь правом, постійно посідав Роман, і в нас ніхто ніколи не намислив би заперечувати це його право. Коли здох попередній Гнідко, нікому й на думку не спало, навіть і майорові, обвинуватити в чомусь Романа: воля божа, та й годі, а Роман гарний фурман. Незабаром Гнідко зробився улюбленцем острогу. Арештанти, хоч і суворий люд, часто підходили голубити його. Бувало, Роман, повернувшися з річки, замикає браму, яку відчинив йому унтер-офіцер, а Гнідко, увійшовши до острогу, стоїть з бочкою й жде його, косить на нього очима. «Їдь сам!» — крикне йому Роман, і Гнідко зараз же повезе сам, довезе до кухні й стане, дожидаючи кухарів та парашників з відрами, щоб брати воду. «Розумаха Гнідко! — кричать йому.— Сам привіз!.. Слухає».

— Ач і справді: скотина, а розуміє!

— Молодця, Гнідко!

Гнідко киває головою й пирхає, неначе він і справді

розуміє і вдоволений з похвал. І хто-небудь неодмінно тут же винесе йому хліба з сіллю. Гнідко їсть і знову закиває головою, мовби примовляє: «Знаю я тебе, знаю! І я мила конячка, і ти хороша людина!»

Я також любив підносити Гнідкові хліба. Якось приємно було дивитися на його гарну морду й почувати на долоні його м'які, теплі губи, що моторно з'їдали подачку.

Взагалі наші арештантики могли б любити тварин, і якби їм це дозволили, вони охоче розвели б в острозі силу свійської скотини й птиці. І, здається, що́ більше могло б пом'якшити, облагороди́ти суворий і звірячий характер арештантів, як не таке, приміром, заняття? Але цього не дозволяли. Ні порядки наші, ні місце цього не допускали.

В острозі за весь мій час перебувало, однак, випадком кілька тварин. Крім Гнідка, були в нас собаки, гуси, цап Васька та жив іще якийсь час орел.

Як постійний острожний собака, жив у нас,— я вже казав перше,— Шарик, розумний і добрий пес, з яким я весь час приятелював. Та що весь простолюд вважає взагалі собаку за тварину нечисту, на яку й уваги не слід звертати, то й Шарикові у нас майже ніхто не приділяв уваги. Жив собі собака, спав надворі, їв кухонні покидьки і нічийого особливого інтересу до себе не привертав, однак усіх знав і всіх ув острозі вважав за своїх хазяїнів. Коли арештанти поверталися з роботи, він уже на крик біля кордегардії: «Єфрейтора!» — біжить до брами, ласкаво зустрічає кожну партію, крутить хвостом і привітно заглядає в очі кожному, хто входить, сподіваючись на яку-небудь ласку. Та протягом багатьох років він не добувся жодної ласки ні від кого, крім хіба від мене. За це він і любив мене понад усіх. Не пам'ятаю, яким чином з'явилася в нас потім в острозі й друга собака, Білка. А третього, Куксу, я сам завів,— приніс його якось з роботи, ще цуценям. Білка була дивне створіння. Її хтось переїхав возом, і спина в неї була угнута всередину, отже, коли вона, бувало, біжить, то здалеку здавалося, що біжать двоє якихось білих тварин, зрощених одна з одною. Крім того, вся вона була якась шолудива, з каправими очима; хвіст був облізлий, майже весь без шерсті і повсякчас підібганий. Скривджена долею, вона, видимо, вирішила смиритися. Ніколи вона ні на кого не гавкала й не гарчала, наче не сміла. Жила вона здебільшого, ради

хліба, за казармами; якщо ж побачить, бувало, когось із наших, то зараз же ще за кілька ступенів, на знак смиренства, перекинеться на спину: «Роби, мовляв, зо мною, що хоч, а я, бачиш, і не думаю пручатися». І кожен арештант, перед ким вона перекинеться, копне її, бувало, чоботом, ніби маючи це за неодмінний свій обов'язок. «Ач, підла!» — кажуть, бувало, арештанти. Та Білка навіть і вищати не сміла, а якщо вже надто дошкуляв їй біль, то якось заглушено й жалісно вила. Так само вона перекидалася й перед Шариком, і перед кожним іншим собакою, коли вибігала у своїх справах за острог. Бувало, перекинеться й лежить смиренно, коли якийсь великий клаповухий пес кинеться на неї, гарчить і гавкає. Але собаки люблять смиренство й покірливість у подібних до себе. Лютий пес відразу вгамовувався, дещо задумано зупинявся над покірною собакою, що лежала перед ним шкереберть, і поволі, вельми зацікавлено починав її обнюхувати в усіх частинах тіла. Що в цей час могла думати вся тремтюща Білка? «А що як, харцизяка, рвоне?» — мабуть, западало їй в голову. Та, обнюхавши уважно, пес, нарешті, кидав її, не знайшовши в ній нічого особливо цікавого. Білка враз схоплювалась і знову, бувало, пускалася, кульгаючи, за довгою вервечкою собак, що проводжали яку-небудь Жучку. І хоч вона певно знала, що з Жучкою їй ніколи коротко не познайомитися, а все-таки бодай здаля покульгати — і те було їй розрадою в її нещастях. Про честь, як видно, вона вже перестала й думати. Втративши всяку надію на кар'єру в майбутньому, вона жила тільки ради самого хліба й цілком була цього свідома. Я спробував одного разу її приголубити; це була для неї така новина й несподіванка, що вона раптом уся осіла до землі, на всі чотири лапи, вся затремтіла й почала голосно вищати від розчулення. З жалю я голубив її часто. Зате вона й стрічати мене не могла без виску. Забачить здаля й вищить, вищить болісно й слізливо. Скінчилося тим, що її за острогом на валу роздерли собаки.

Зовсім іншої вдачі був Кукса. Навіщо я приніс його з майстерні до острогу ще сліпим цуценям, не знаю. Мені приємно було годувати й ростити його. Шарик зараз же прийняв Куксу під свій захист і спав разом із ним. Коли Кукса став підростати, то він дозволяв йому кусати свої вуха, рвати себе за шерсть і гратися з ним, як звичайно граються дорослі собаки з цуценятами.

Дивно, що Кукса майже не зростав увишень, а все вдовж та вшир. Шерсть була на ньому кудласта, якогось світло-мишачого кольору; одне вухо росло донизу, а друге догори. Вдачі він був гарячої й запальної, як і кожне цуценя, котре з радощів, що бачить хазяїна, звичайно наверещить, накричить, полізе лизати в саме обличчя й тут-таки перед вами ладне не вдержати й усіх інших почуттів своїх: «Аби видно було захват, а пристойність нічого не важить!» Бувало, хоч би де я був, але на крик: «Кукса!» — він раптом вигулькне з-за якогось рогу, мов з-під землі, і з вискливим захватом летить до мене, котячись, як кулька, й перекидаючись дорогою. Я страшенно полюбив цю маленьку потвору. Здавалося, доля готувала йому в житті достаток і самі тільки радощі. Але якось арештант Неустроєв, який шив жіночі черевики та вичинював шкури, звернув на нього особливу увагу. Його раптом щось вразило. Він підкликав Куксу до себе, помацав його шерсть і ласкаво поваляв його спиною по землі. Кукса, нічого не підозрюючи, вищав від утіхи. Та другого ж ранку він зник. Я довго шукав його; як у воду впав; і аж за два тижні все з'ясувалося: куксине хутро надзвичайно сподобалося Неустроєву. Він облупив Куксу, вичинив хутро і підбив ним оксамитні зимові полуботки, які замовила йому аудиторша. Він показував мені й полуботки, коли вони були готові. Хутро вийшло навдивовижу гарне. Сердешний Кукса!

В острозі у нас багато хто вичинював шкури, і часто, бувало, приводили з собою собак із гарною шерстю; ту ж мить собаки зникали. Деяких крали, а деяких навіть і купували. Пам'ятаю, раз за кухнями я побачив двох арештантів. Вони про щось радилися й клопоталися. Один із них тримав на вірьовці чудового великого собаку, очевидно, дорогої породи. Якийсь негідник-лакуза завів його від свого пана й продав нашим черевичникам за тридцять копійок сріблом. Арештанти намірялися його повісити. Це було дуже зручно робити: шкуру здирали, а труп кидали у велику й глибоку помийну яму, яка була в найдальшому задньому кутку нашого острогу і влітку, коли велика спека, страшенно смерділа. Зрідка її вичищали. Сердешний собака, здається, розумів, яку долю йому готують. Він допитливо й турботно поглядав на кожного з нас трьох і зрідка тільки насмілювався повиляти своїм пухнастим підібганим хвостом, наче бажав пом'якшити нас цим знаком своєї

довіри до нас. Я мерщій пішов геть, а вони, зрозуміло, благополучно довершили свою справу.

Гуси в нас завелися теж якось випадково. Хто їх розвів і кому вони власне належали, не знаю, але деякий час вони дуже тішили арештантів і навіть стали відомі в місті. Вони й вивелися в острозі і перебували на кухні. Коли виводок підріс, то всі вони, цілим кагалом, унадилися ходити разом з арештантами на роботу. Тільки, бувало, загримить барабан і рушить каторга до виходу, наші гуси з криком біжать за нами, розпустивши свої крила, один за одним вискакують через високий поріг із хвіртки і неодмінно сунуть на правий фланг, де й вишиковуються, чекаючи на кінець розводки. Приставали вони завжди до найбільшої партії і на роботах паслися десь неподалік. Тільки-но рушали партії з роботи назад, підхоплювалися й вони. По фортеці розбіглись чутки, що гуси ходять з арештантами на роботу. «Ач, арештанти з своїми гусьми йдуть! — казали, бувало, зустрічні.— Та як це ви їх навчили!» — «Ось вам на гусей!» — долучав дехто й подавав подаяння. Але, попри всю їх відданість, до якихось розговин їх усіх порізали.

Зате нашого цапа Ваську нізащо б не зарізали, коли б не особливий випадок. Теж не знаю, звідки він у нас узявся і хто приніс його, але раптом опинилося в острозі маленьке, біленьке, прегарне цапеня. За кілька днів усі його в нас полюбили, і воно стало розвагою, ба навіть утіхою всім. Знайшли й причину тримати його: треба ж було в острозі, при конюшні, тримати цапа. Однак воно жило не в конюшні, а спочатку в кухні, далі по всьому острогу. Це було преграціозне й препустотливе створіння. Воно бігло на окличку, стрибало на лавки, на столи, буцалося з арештантами, було завжди веселе й забавне. Раз якось, коли в нього вже прорізувалися чималі ріжки, лезгин Бабай, сидячи увечері на казарменому ганку в гурті інших арештантів, надумався буцатися з ним. Вони вже довго стукалися лобами,— це була улюблена забава арештанта з цапом,— як раптом Васька стрибнув на найвищий східець ганку і, тільки-но Бабай відвернувся вбік, миттю звівся на дибки, притис до себе передні ратички і з усього розмаху вдарив Бабая в потилицю, аж той сторчака злетів з ганку на превеликий захват усіх присутніх і першого ж Бабая. Одно слово, Ваську всі страшенно любили. Коли він став підростати, йому, після загальної й серйозної нара-

ди, зробили відому операцію, котру наші ветеринари вміли чудово робити. «А то цапом смердітиме»,— казали арештанти. Після того Васька став жахливо жиріти. Та й годували його наче на заріз. Нарешті виріс прекрасний великий цап, з довжелезними рогами й незвичайно гладкий. Бувало, йде й перевалюється. Він теж унадився ходити з нами на роботу для розваги арештантів і зустрічної публіки. Усі знали острожного цапа Ваську. Іноді, якщо працювали, наприклад, на березі, арештанти нарвуть, бувало, гнучкого шелюгового гілля, добудуть іще якого-небудь листя, нарвуть на валу квіток і приберуть усім цим Ваську: роги обплетуть гіллям та квітками, по всьому тулубу пустять гірлянди. Повертається, бувало, Васька до острогу завжди попереду арештантів, прикрашений і уквітчаний, а вони йдуть за ним і немов пишаються перед перехожими. І так далеко зайшло це милування цапом, що декому з них наверталася навіть, немов дітям, думка: «Чи не визолотити роги Васьці!» Та тільки так поговорили, а не зробили. Проте я, пам'ятаю, спитав Якима Якимовича, кращого нашого золотильника після Ісая Хомича: чи справді можна визолотити цапові роги? Він спершу уважно подивився на цапа, серйозно подумав і відповів, що воно й можна, «але буде нетривко та до того й цілком даремно». На тому й скінчилося. І довго б прожив Васька в острозі і вмер би хіба від задишки, але одного разу, повертаючись на чолі арештантів з роботи, прикрашений і уквітчаний, він попався назустріч майорові, що їхав на дрожках. «Стій! — заревів той.— Чий цап?» Йому пояснили. «Як! В острозі цап, і без мого дозволу! Утер-офіцер!» З'явився унтер-офіцер, і зараз же було повелено негайно зарізати цапа. Шкуру здерти, продати на базарі і виручені гроші включити в казенну арештантську суму, а м'ясо віддати арештантам у щі. В острозі погомоніли, пожалкували, однак не послухатися не насміли. Ваську зарізали над нашою помийною ямою. М'ясо купив один із арештантів усе цілком, заплативши острогу півтора карбованця. На ці гроші купили калачів, а той, що купив Ваську, розпродав м'ясо частинами своїм же, на печеню. М'ясо справді було незвичайно смачне.

Якийсь час проживав у нас в острозі також орел (орел-скигляк), з породи степових невеликих орлів. Хтось приніс його до острогу пораненого й змученого. Вся каторга обступила його; він не міг літати: праве крило його

висіло по землі, одна нога була вивихнута. Пам'ятаю, як він люто озирався навкруги, оглядаючи цікаву юрбу, і роззявляв свого горбатого дзьоба, готуючись дорого продати своє життя. Коли на нього надивилися й стали розходитися, він, кульгаючи, прискакуючи на одній нозі й помахуючи здоровим крилом, відшкандибав у найдальший кінець острогу, де забився в куток, щільно притиснувшись до паль. Тут він прожив у нас місяців зо три і за весь час жодного разу не вийшов із свого кутка. Спочатку приходили часто дивитися на нього, нацьковували на нього собаку. Шарик з люттю кидався на нього, але, видимо, боявся підступитися ближче, що дуже потішало арештантів. «Звірюка! — казали вони.— Не дається!» Потім і Шарик став боляче дошкуляти йому; страх минув, і він, коли нацьковували, примудрився хапати його за хворе крило. Орел захищався щосили пазурами й дзьобом і гордо й дико, як ранений король, забившись у свій куток, озирав цікавих, що приходили його розглядати. Нарешті всім він надокучив; всі його кинули й забули, а проте щодня можна було бачити біля нього шматочки свіжого м'яса й черепок з водою. Хтось та доглядав його. Він попервах і їсти не хотів, не їв кілька днів; нарешті, став брати їжу, але ніколи з рук або при людях. Мені траплялося не раз здалеку спостерігати його. Не бачачи нікого й гадаючи, що він сам, він іноді наважувався виходити недалеко з кутка і шкутильгав уздовж паль, кроків на дванадцять від свого місця, потім повертався назад, далі знову виходив, неначе робив моціон. Забачивши мене, він негайно, що є духу, кульгаючи й прискакуючи, поспішав на своє місце і, відкинувши назад голову, роззявивши дзьоба, наїжившись, зараз же готувався до бою. Ніякими ласками я не міг пом'якшити його: він кусався й бився, м'яса від мене не брав і весь час, бувало, як я над ним стою, пильно-пильно дивиться мені в очі своїм злим, пронизливим поглядом. Самотньо й злісно він чекав смерті, не довіряючи нікому й не примиряючись ні з ким. Нарешті арештанти наче згадали про нього, і хоч ніхто не дбав, ніхто й не споминав про нього місяців зо два, але раптом у всіх ніби виникло до нього співчуття. Заговорили, що треба винести орла. «Нехай хоч здохне, та не в острозі»,— казали одні.

— Звісно, птах вільний, суворий, не привчиш до острогу,— погоджувались інші.

— Виходить, він не так, як ми,— додав хтось.

— Чи ба, бовкнув: то ж птиця, а ми, значить, люди.

— Орел, хлопці, є цар лісів,— почав був Скуратов, та його цим разом не стали слухати. Одного разу по обіді, коли пробив барабан на роботу, взяли орла, затиснувши йому дзьоба рукою, бо він почав люто битися, й понесли з острогу. Дійшли до валу. Чоловік дванадцять, що були в цій партії, з цікавістю хотіли побачити, куди піде орел. Дивна річ: усі були з чогось вдоволені, наче вони самі почасти дістали волю.

— Ач собаче м'ясо: добро йому робиш, а він усе кусається! — казав той, що тримав орла, майже з любов'ю дивлячись на злого птаха.

— Пускай його, Микитко!

— Йому, видно, чорта в чемодані не строй. Йому волю подавай, справдешню волю-воленьку.

Орла скинули з валу в степ. Це діялося глибокої осені, холодного й похмурого дня. Вітер свистів у голому степу й шарудів у пожовклій, посохлій, пелехуватій степовій траві. Орел рушив прямо, махаючи хворим крилом і мовби кваплячись тікати від нас куди очі. Арештанти зацікавлено стежили, як мелькала в траві його голова.

— Ач який! — задумано промовив один.

— І не оглянеться! — додав другий.— І разу, хлопці, не оглянувся, біжить собі!

— А ти думав, дякувати вернеться? — зауважив третій.

— Звісно, воля. Волю почув.

— Слобода, значить.

— І не видно вже, хлопці...

— А чого стояти? Марш! — закричали конвойні, і всі мовчки поплелталися на роботу.

VII. ПРЕТЕНЗІЯ

Починаючи цей розділ, видавець записок покійного Олександра Петровича Горянчикова вважає за свій обов'язок зробити читачам таке повідомлення.

У першому розділі «Записок із Мертвого дому» сказано кілька слів про одного батьковбивцю, з дворян. Між іншим, його поставлено було за приклад того, як бездушно розповідають іноді арештанти про злочини, що їх вчинили. Сказано було також, що вбивця не зізнався перед судом у своєму злочині, проте, судячи з розповідей тих, хто знав усі подробиці його історії, факти бу-

ли такі ясні, що неможливо було не вірити злочинові. Ці ж таки люди розповідали авторові «Записок», що злочинець був зовсім безпутної поведінки, заліз у борги і вбив свого батька, жадаючи після нього спадщини. А втім, ціле місто, де перше служив батьковбивця, розповідало цю історію однаково. Про цей останній факт видавець «Записок» має досить певні відомості. Нарешті, в «Записках» сказано, що в острозі був в убивці повсякчас чудовий, превеселий настрій; що це була химерна, легковажна, надзвичайно нерозсудлива людина, хоч зовсім не дурень, та що автор «Записок» ніколи не помічав у ньому якоїсь особливої жорстокості. І тут же додано слова: «Зрозуміло, я не вірив цьому злочинові».

Цими днями видавець «Записок із Мертвого дому» дістав повідомлення з Сибіру, що злочинець казав правду і десять років страждав на каторжній роботі даремно, що невинність його виявив суд, офіціально. Що справжні злочинці знайшлися й зізналися та що нещасного вже звільнено з острогу. Видавець не може мати найменшого сумніву в цілковитій певності цієї звістки...

Додавати більше нема чого. Годі говорити й розводитися про всю глибінь трагічного в цьому факті, про занапащене під таким жахливим обвинуваченням життя ще змолоду. Факт надто зрозумілий, надто разючий сам по собі.

Ми думаємо також, що коли такий факт був можливий, то вже сама ця можливість долучає ще одну й надзвичайно яскраву рису до характеристики й повноти картини Мертвого дому.

А тепер підемо далі.

Я вже казав перше, що я, нарешті, освоївся із своїм становищем в острозі. Але це «нарешті» відбувалося дуже туго й болісно, занадто помалу. По суті мені потрібен був майже рік часу для цього, і то був найважчий рік мого життя. Тим-то він так цілком і уклався в моїй пам'яті. Мені здається, я кожну годину цього року пам'ятаю одну за одною. Казав я також, що *звикнути* до цього життя не могли й інші арештанти. Пам'ятаю, як того першого року я часто думав сам собі: «Що вони, як? Невже могли звикнути? Невже спокійні?» І питання ці дуже мене цікавили. Я вже згадував, що всі арештанти жили тут мовби не в себе дома, а мовби на заїзді, на поході, на етапі якомусь. Люди, прислані на все життя, й ті метушились або нудьгували, і вже неодмінно

кожен із них сам собі мріяв про щось майже неможливе. Цей повсякчасний неспокій, що виявлявся хоч і без слів, але видимо; ця дивна гарячність і нетерплячість іноді мимохіть висловлених надій, часом таких безпідставних, що вони ніби скидалися на марення і, що найбільше вражало, уживалися нерідко в найпрактичніших, здається, умах,— усе це надавало такого незвичайного вигляду й характеру цьому місцю, що, можливо, саме оці риси й були найхарактернішою його властивістю. Якось почувалося, майже з першого погляду, що такого нема за острогом. Тут усі були мрійники, і це впадало в вічі. Відчувалося це болісно саме тому, що мрійність надавала більшості арештантів острогу вигляду понурого й похмурого, нездорового якогось вигляду. Величезна більшість була мовчазна і злісна до ненависті, не любила виставляти своїх надій напоказ. Простодушність, одвертість зневажалися. Що нездійсненніші були надії й що більше відчував цю нездійсненність сам мрійник, то впертіше й цнотливіше він їх таїв у собі, але зректися їх він не міг. Хто знає, може, дехто соромився їх сам у собі. В російській вдачі стільки статечності й тверезості погляду, стільки внутрішніх кпин з першого себе... Може, через це постійне затаєне невдоволення з себе й було стільки нетерплячості в цих людей у повсякденних стосунках одного з одним, стільки непримиренності й глузування одного з одного. І коли, наприклад, вихоплювався раптом, з-поміж них же, хтось наївніший і нетерплячіший і висловлював часом уголос те, що у всіх було про себе на думці, пускався в мрії й надії, то його зараз же грубо осаджували, обривали, осміювали; але здається мені, що найзавзятіші з переслідувачів були якраз ті, котрі, можливо, самі ще далі за нього пішли в своїх мріях та надіях. На наївних і простакуватих, я сказав уже, дивилися в нас усі взагалі як на звичайнісіньких дурнів і ставилися до них зневажливо. Кожен був такий понурий і самолюбний, що починав зневажати людину добру й без самолюбства. Крім цих наївних і простакуватих базік, всі інші, тобто мовчазні, різко поділялися на добрих і лихих, на похмурих і світлих. Похмурих і лихих було незрівнянно більше; якщо ж серед них і траплялись деякі вже з природи своєї балакуни, то всі вони неодмінно були баламутні пліткарі й тривожні заздрісники. До всього чужого їм було діло, хоч своєї власної душі, своїх власних таємних справ і вони

нікому не давали напоказ. Це було не в моді, не заведено. Добрі — дуже маленька купка — були тихі, мовчки таїли в собі свої упования і, звичайно, більше, ніж похмурі, схильні були до надії та віри в них. Втім, здається мені, що в острозі була ще група цілком зневірених. Такий був, приміром, і дідок із стародубських слобід; але у всякому разі таких було дуже мало. Дідок був на око спокійний (я вже казав про нього), але з деяких ознак, я гадаю, душевний стан його був жахливий. Втім, у нього був свій порятунок, свій вихід: молитва та ідея про мучеництво. Божевільний арештант, що зачитався біблії,— про нього я вже згадував: він кинувся з цеглиною на майора,— мабуть, теж був із зневірених, з тих, кого покинула остання надія; а що зовсім без надії жити неможливо, то він і придумав собі вихід у добровільному, майже штучному мучеництві. Він заявив, що кинувся на майора без злоби, а єдино бажаючи прийняти муки. І хто знає, який психологічний процес відбувся тоді в душі його! Без якоїсь мети та прагнення до неї не живе жодна жива людина. Втративши мету й надію, людина з туги обертається нерідко на страховище... Мета у всіх наших була: воля та вихід із каторги.

Втім, я ось тепер силкуюся підвести весь наш острог під розряди; та чи це можливе? Дійсність без краю різноманітна, порівнюючи з усіма, навіть і найхитрішими, висновками абстрактної думки, і не терпить різких і крупних розрізнень. Дійсність прагне до роздрібнення. Життя своє особливе було і в нас, хоч яке-небудь, а все ж було, і не саме офіціальне, а внутрішнє, своє власне життя.

Та, як я вже й згадував почасти, я не міг і навіть не вмів на початку мого острогу прозирнути у внутрішню глибінь цього життя, а тому всі зовнішні вияви його мучили мене тоді невимовною тугою. Часом я просто починав ненавидіти цих таких же страдників, як я. Я навіть заздрив їм і винуватив долю. Я заздрив їм у тому, що вони все-таки між своїми, в товаристві, розуміють один одного, хоч по суті їм усім, як і мені, набридло й остогидло це товариство з-під канчука й палки, ця насильна артіль, і кожен про себе дивився кудись убік від усіх. Кажу знову, ця заздрість, що нападала мене у хвилини злості, мала свою законну підставу. Справді, не мають найменшої рації ті, які ка-

жуть, що дворянинові, освіченому тощо однаковісінько важко на наших каторгах та в острогах, як і кожному мужикові. Я знаю, я чув про це припущення останнім часом, я читав про це. Підстава цієї ідеї правильна, гуманна. Всі люди, всі душі людські. Але ідея все ж надто абстрактна. Випущено з уваги дуже багато практичних умов, що їх не інакше можна зрозуміти, як у самій дійсності. Я кажу це не тому, що дворянин і освічений відчувають нібито витонченіше, болючіше, що вони більш розвинені. Душу та розвиток її важко підводити під якийсь даний рівень. Навіть сама освіта тут не мірка. Я перший ладен свідчити, що в найнеосвіченішому, найпригнобленішому середовищі зустрічав між цими страдниками риси найвитонченішого розвитку душевного. В острозі було іноді так, що знаєш людину кілька років і думаєш про неї, що це звір, а не людина, зневажаєш її. І раптом випадає ненароком хвилина, коли душа її мимовільним поривом відкривається назовні, і ви бачите в ній таке багатство, почуття, серце, таке яскраве розуміння і власного, й чужого страждання, що у вас ніби очі відкриваються, і першу мить навіть не віриться тому, що ви самі побачили й почули. Буває й навпаки: освіта уживається часом із таким варварством, із таким цинізмом, що вас бере огида, і, хоч би які ви були добрі чи упереджені, ви не знаходите в серці своєму ні пробачення, ні виправдання.

Не кажу я також нічого про переміну звичок, способу життя, їжі тощо, а це для людини з вищого шару суспільства, звичайно, важче, ніж для мужика, який нерідко голодував на волі, а в острозі принаймні сито наїдався. Не буду й про це сперечатися. Припустімо, що людині хоч трохи сильній волею все це пусте, як рівняти з іншими невигодами, дарма що по суті переміна звичок річ зовсім не пуста й не остання. Але є невигоди, перед котрими все це так блідне, що не зважаєш ні на бруд обстановки, ні на лабети, ні на вбогу, неохайну їжу. Найгладесенький білоручка, найвипещеніший пестунчик, попрацювавши день в поті чола, так, як ніколи не працював на волі, їстиме й чорний хліб, і щі з тарганами. До цього ще можна звикнути, як і згадано в гумористичній арештантській пісні про колишнього білоручку, що потрапив на каторгу:

Дадуть капусти, ще й з водою,
І їм, аж за ушми тріщить.

Ні; найважливіше за це все те, що кожен із новоприбулих до острогу через дві години по прибутті стає таким же, як і всі інші, стає *у себе дома*, таким же рівноправним хазяїном в острожній артілі, як і кожен інший. Він усім зрозумілий, і сам усіх розуміє, усім знайомий, і всі вважають його за *свого*. Не те з *благородним*, з дворянином. Хоч який він буде справедливий, добрий, розумний, його цілі роки ненавидітимуть і зневажатимуть усі, цілою масою; його не зрозуміють, а головне — не повірять йому. Він не друг і не товариш, і хоч і досягне він, нарешті, через роки, того, що його ображати не будуть, та все ж він буде не свій і повсякчас боляче усвідомлюватиме своє відчуження й самотність. Це відчуження створюється іноді зовсім без злоби з боку арештантів, а так, несвідомо. Не своя людина, та й годі. Нічого нема жахливішого, як жити не в своєму середовищі. Мужик, переселений з Таганрога в Петропавловський порт, зараз же знайде там такого ж самісіньского російського мужика, зараз же збалакається й порозуміється з ним, а за дві години вони, чого доброго, любісінько заживуть собі в одній хаті чи в одному курені. Не те для благородних. Вони розділені з простолюдом глибочезною прірвою, і це помічається *цілком* тільки тоді, коли *благородний* раптом силою зовнішніх обставин сам справді, на ділі позбудеться колишніх прав своїх і обернеться на простолюдина. А то хоч ціле життя своє знайтеся з народом, хоч сорок років поспіль сходьтеся з ним, по службі, наприклад, в умовно-адміністративних формах, або навіть так, просто по-дружньому, у вигляді благодійника і в деякому розумінні батька,— ніколи самої суті не взнаєте. Все буде тільки оптичний обман, та й годі. Я ж знаю, що всі, геть усі, читаючи мою увагу, скажуть, що я перебільшую. Але я певен, що вона правильна. Я впевнився не книжно, не умоглядно, а в дійсності і мав задосить часу, щоб перевірити мої переконання. Можливо, згодом усі дізнаються, якою мірою це справедливо...

Події, як на те, з першого кроку підтверджували мої спостереження і нервово й болісно діяли на мене. Цього першого літа я блукав по острогу сам-самісінький. Я сказав уже, що був у такому стані духу, що навіть не міг оцінити й вирізнити тих із каторжних, котрі могли б любити мене, котрі й любили мене згодом, хоч і ніколи не сходилися зо мною на рівну ногу. Були товариші й мені, з дворян, але не здіймало з душі моєї всього тягару це товариство. Не дивився б ні на що, здається, а ті-

кати нема куди. І ось, наприклад, один із тих випадків, котрі з першого разу найбільше дали мені зрозуміти мою відчуженість і особливість мого становища в острозі. Цього ж таки літа, геть туди к серпню місяцю, одного буденного ясного й спекотного дня, о першій годині пополудні, коли, як звичайно, всі відпочивали перед післяобідньою роботою, раптом уся каторга піднялась, як один чоловік, і почала шикуватися на острожному дворі. Я ні про що не знав до самої цієї хвилини. В цей час я іноді так бував заглиблений у самого себе, аж майже не помічав, що навколо діється. А каторга вже днів три глухо хвилювалась. Можливо, це хвилювання почалося й багато раніше, як зміркував я вже потім, мимохіть пригадавши дещо з арештантських розмов, а разом із тим і посилену сварливість арештантів, похмурість і особливо озлоблений настрій, що помічався в них останнім часом. Я пояснював це важкою роботою, нудними, довгими літніми днями, мимовільними мріями про ліси та про вільну воленьку, короткими ночами, за які трудно було досхочу виспатися. Можливо, все це й з'єдналося тепер докупи, в один вибух, але привід для цього вибуху був — їжа. Вже кілька днів останнім часом голосно скаржилися, обурювалися в казармах і особливо сходячись у кухні на обід та вечерю, були невдоволені кухарями, навіть спробували змінити одного з них, але зараз же прогнали нового й вернули старого. Одно слово, всі були в якомусь неспокійному настрої.

— Робота важка, а нас очеревиною годують,— забурчить, бувало, хтось на кухні.

— А не подобається, то бламанже замов,— підхопить другий.

— Щі з очеревиною, хлопці, я дуже люблю,— підхоплює третій,— бо смакує.

— А як усе тебе самою очеревиною годуватимуть, смакуватиме?

— Воно, звісно, тепер час м'ясний,— каже четвертий,— ми на цегельні мучимось-мучимось, після загаду тріскати ж хочеться. А з очеревини яка їжа!

— А не з очеревиною, то з усердям [1].

— От хоч би ще взяти це усердя. Так і завзялися: очеревина та усердя. Яка ж це їжа! Є тут правда чи нема?

— Еге, харч поганий.

---

[1] Тобто з осердям. Арештанти на глум вимовляли: *з усердям*. (*Прим. автора*).

— А кишеню набиває, либонь.

— Не з твоїм розумом патякати про це.

— А з чиїм же? Пузо ж моє. А всім би миром сказати претензію, і було б діло.

— Претензію?

— Авжеж.

— Мало тебе, видно, за цю претензію шмагали. Статуй!

— Воно правда,— буркотливо додає інший, який досі мовчав,— хоч і скоро, та не споро. Що ж мовлятимеш на претензії, ти ось що спершу скажи, голово з гамаликом?

— Ну й скажу. Коли б усі пішли, і я б тоді з усіма мовляв. Бідність, значить. У нас хто своє їсть, а хто й на самому казенному сидить.

— Ач завидько гостроокий! Розгорілися очі на чуже добро.

— На чужий коровай очей не поривай, а рано вставай та собі учиняй.

— Учиняй!.. Я з тобою до сивого волосу в цьому ділі торгуватимуся. Виходить, ти багатий, коли згорнувши руки сидіти хочеш?

— Багата тітка: є пес та кітка.

— А справді, хлопці, чого сидіти! Значить, годі їхнім дурощам потурати. Шкуру деруть. Чом не йти?

— Чом! Тобі, либонь, розжуй та в рота поклади; звик жоване їсти. Каторга, значить,— ось чому!

— Виходить що: посвари, боже, народ, нагодуй воєвод.

— Оце саме. Розгладшав восьмиокий. Пару сірих купив.

— Ну й не любить випити.

— Недавно з ветеринаром за картами побилися.

— Цілу ніч козиряли. Наш дві години прожив на кулаках. Федька казав.

— Того й щі з усердям.

— Ой ви й дурні! Та не з нашим місцем виходить.

— А от вийти всім, то й побачимо, як він виправдається. На тому й стояти.

— Виправдається! Він тебе по ідолах[1], та ото й виправдався.

— Та ще під суд віддадуть...

Одно слово, всі хвилювалися. В той час справді була в нас погана їжа. Та й усе вже одне до одного

[1] По зубах. *(Прим. автора).*

насунуло. А головне — загальний тоскний настрій, повсякчасна затаєна мука. Каторжний уже з природи своєї сваркий і повстаючий; проте всі разом або великою купою повстають рідко. Причина тому — постійна розбіжність думок. Це кожен із них сам відчував: ось чому й було в нас більше лайки, ніж діла. І, однак, цим разом хвилювання не минуло марно. Стали збиратися купками, розмовляли по казармах, лаялися, пригадували із злістю все управління нашого майора; вивідували всі таємнощі. Особливо хвилювалися деякі. У всякій такій справі завжди знаходяться призвідники, ватажки. Ватажки в цих випадках, тобто у випадках претензій,— взагалі незвичайні люди, і не в самому острозі, а в усіх артілях, командах тощо. Це особливий тип, всюди споріднений своїми рисами. Це люди гарячі, перейняті прагненням справедливості і найнаївніше, найчесніше впевнені в її неодмінній, незаперечній і, головне, негайній можливості. Люди ці не дурніші за інших, бувають серед них навіть і дуже розумні, але вони занадто палкі, щоб бути хитрими й розважними. В усіх цих випадках якщо й бувають люди, котрі вміють вдало спрямувати масу й виграти справу, то це вже будуть люди іншого типу народних ватажків і природних проводирів, типу надзвичайно в нас рідкісного. Але ці, що про них я тепер кажу, призвідники й ватажки в претензіях, майже завжди програють справу і населяють за це потім остроги й каторги. Через гарячку свою вони програють, але через гарячку ж і вплив мають на масу. За ними, нарешті, охоче йдуть. Їхній запал і чесне обурення діють на всіх, і під кінець найнерішучіші приєднуються до них. Їхня сліпа впевненість в успіху спокушує навіть найзакоренілiших скептиків, дарма що іноді ця впевненість має такі хиткі, такі дитячі підстави, що зачужа дивуєшся, як це за ними пішли. А головне те, що вони йдуть перші, і йдуть, нічого не боячись. Вони, як бики, кидаються просто вниз рогами, часто без знання справи, без обережності, без того практичного єзуїтизму, з яким нерідко найпідліша й найзаплямованіша навіть людина виграє справу й виходить суха з води. А вони неодмінно ламають роги. У звичайному житті ці люди жовчні, буркотливі, дразливі й нетерпимі. А найчастіше страшенно обмежені, що, проте, й становить почасти їхню силу. Найдосадніше ж у них те, що, замість прямої мети, вони часто

кидаються навкоси, замість головної справи — на дрібниці. Оце їх і губить. Але вони зрозумілі масам; в цьому їхня сила... Втім, треба ще сказати кілька слів про те: що таке значить *претензія*?

. . . . . .

В нашому острозі було кілька чоловік таких, які прийшли за претензію. Ось вони найбільше й хвилювалися. Особливо один, Мартинов, що раніше служив у гусарах, гарячий, невпокійний і підозріливий чоловік, проте чесний і правдивий. Інший був Василь Антонов, людина якось спокійно-дратівлива, з зухвалим поглядом, з пихатою саркастичною усмішкою, надзвичайно розвинена, проте так само чесна й правдива. Та всіх не перебереш; багато їх було. Петров, між іншим, так і сновигав туди й сюди, прислухався до всіх купок, мало говорив, але видимо був схвильований і перший вискочив із казарми, коли почали шикуватися.

Наш острожний унтер-офіцер, який виконував у нас обов'язки фельдфебеля, зараз же вийшов переляканий. Вишикувавшись, люди чемно попросили його сказати майорові, що каторга бажає з ним говорити і просити його особисто про деякі пункти. Слідом за унтер-офіцером вийшли й усі інваліди і вишикувалися по другий бік, насупроти каторги. Доручення, дане унтер-офіцерові, було надзвичайне і вжахнуло його. Але не доповісти зараз же майорові він не смів. По-перше, вже коли повстала каторга, то могло вийти й щось гірше. Все начальство наше якось посилено боялося каторги. По-друге, коли б навіть і нічого не було, так що всі зараз же оханулися б і розійшлися, то й тоді унтер-офіцер мусив би негайно доповісти про все, що діялося, начальству. Блідий, тремтячи від страху, подався він квапливо до майора, навіть і не пробуючи сам опитувати й умовляти арештантів. Він бачив, що з ним тепер і говорити не стануть.

Не знаючи зовсім нічого, і я вийшов шикуватися. Про всі подробиці справи я довідався вже згодом. А тепер, я думав, відбувається якась перевірка; але, не бачачи караульних, котрі провадять перевірку, здивувався й став розглядатися навколо. Обличчя були схвильовані й роздратовані. Деякі були навіть бліді. Всі взагалі були мовчазні й занепокоєні тим, як то доведеться заговорити перед майором. Я помітив, що багато хто подивився на мене надзвичайно здивовано, але мовчки відвернувся. Як видно, їх здивувало, що я з ни-

ми вишикувався. Вони, очевидно, не вірили, щоб і я теж показував претензію. Однак незабаром майже всі мої сусіди стали знову звертатися до мене. Всі дивилися на мене запитливо.

— Ти тут чого? — грубо й голосно спитав мене Василь Антонов, що стояв від мене геть далі за інших і досі завжди казав мені *ви* й поводився зо мною чемно.

Я подивився на нього непорозуміло, все ще силкуючись збагнути, що це значить, і вже догадуючись, що діється щось незвичайне.

— Справді, чого тобі тут стояти? Іди в казарму,— мовив один молодий арештант, з військових, що з ним я досі зовсім не був знайомий, хлопець добрий і тихий.— Не по тобі це діло.

— Та шикуються ж,— відповів я йому,— я думав, перевірка.

— Ач, також виліз,— крикнув один.

— Залізний ніс,— мовив другий.

— Муходави! — промовив третій з невимовним презирством. Це нове прізвисько викликало загальний регіт.

— З ласки на кухні вештається,— додав ще хтось.

— Їм скрізь рай. Тут каторга, а вони калачі їдять та поросят купують. Ти ж власне їси; чого ж сюди лізеш.

— Тут вам не місце,— промовив Куликов, розв'язно підходячи до мене; він узяв мене за руку й вивів із рядів.

Сам він був блідий, чорні очі його блискали, і спідня губа була закусана. Він не спокійно чекав майора. До речі: я страшенно любив дивитися на Куликова в усіх таких випадках, тобто в усіх тих випадках, коли йому треба було показати себе. Він рисувався жахливо, але й діло робив. Мені здається, він і на страту пішов би з певним шиком, чепуристістю. Тепер, коли всі казали мені *ти* і лаяли мене, він, видимо, умисне подвоїв свою чемність зо мною, а разом із тим слова його були якось особливо, навіть пихато наполегливі, не припускали ніякого заперечення.

— Ми тут про своє, Олександре Петровичу, а вам тут нема що робити. Ідіть кудись, перечекайте... Он ваші всі на кухні, йдіть туди.

— Під дев'яту палю, де Антипка безп'ятий живе! — підхопив хтось.

Крізь підняте вікно в кухні я справді побачив наших

поляків; а втім, мені здалося, що там, крім них, багато людей. Спантеличений, я пішов на кухню. Сміх, лайка й тюкання (що заміняло в каторжних свистки) залунали мені услід.

— Не сподобались!.. Тю-тю-тю! Бери його!..

Ніколи ще досі не був я такий ображений в острозі, і цим разом мені було дуже важко. Та я потрапив під таку хвилину. У сінях перед кухнею мене зустрів Т — вський, з дворян, твердий і великодушний молодий чоловік, без великої освіти; він страшенно любив Б. Його з-поміж усіх інших вирізняли каторжні і навіть почасти любили. Він був хоробрий, мужній і дужий, і це якось виявлялося в кожному жесті його.

— Що ви, Горянчиков,— закричав він мені,— ідіть сюди!

— Та що там таке?

— Вони претензію показують, хіба ви не знаєте? Їм, звичайно, не вдасться: хто повірить каторжним? Почнуть розшукувати призвідців, і якщо ми там будемо, на нас, зрозуміло, перших звернуть обвинувачення в бунті. Згадайте, за що ми прийшли сюди. Їх просто висічуть, а нас під суд. Майор нас усіх ненавидить і радий занапастити. Він нами сам виправдається.

— Та й каторжні видадуть нас головою,— додав М—цький, коли ми ввійшли до кухні.

— Будьте певні, не пожаліють! — підхопив Т — вський.

У кухні, крім дворян, було ще багато людей, всього чоловік тридцять. Усі вони залишились, бо не хотіли показувати претензії,— деякі з боягузтва, деякі рішуче переконані в цілковитій марноті всякої претензії. Був тут і Яким Якимович, запеклий і природний ворог усіх таких претензій, що перешкоджали правильному перебігу служби та й благонравності. Він мовчки й надзвичайно спокійно чекав кінця справи, нітрохи не турбуючись цим кінцем, навпаки, цілком певний, що неминуче візьме верх порядок та воля начальства. Був тут і Ісай Хомич: він стояв спантеличений, похнюпивши носа, жадібно й боягузливо прислухаючись до нашої розмови. Він був дуже стурбований. Були тут усі острожні полячки з простих, які теж приєдналися до дворян. Було кілька й боязких росіян, людей завжди мовчазних і забитих. Вийти з іншими вони не насміли і з сумом чекали, чим скінчиться справа. Було, нарешті, кілька похмурих і завжди суворих арештантів, людей небоязких.

Вони залишились, бо були уперто й бридливо переконані, що все це дурниця і нічого, крім лиха, з цього діла не буде. Та мені здається, що все-таки вони почували себе тепер якось незручно, дивилися не зовсім самовпевнено. Вони хоч і розуміли свою цілковиту рацію щодо претензії,— це згодом і підтвердилося,— але все-таки усвідомлювали себе ніби відступниками, які покинули артіль, неначе видали товаришів плац-майорові. Опинився тут і Йолкін, отой самий хитрий мужичок-сибіряк, що прийшов за фальшиву монету й відбив ветеринарну практику в Куликова. Дідок із стародубських слобід був також тут. Кухарі всі до єдиного лишилися на кухні, мабуть, з переконання, що вони теж становлять частину адміністрації, отже, й непристойно їм виходити проти неї.

— Однак,— почав я, нерішуче звертаючись до М—го,— крім цих, майже всі вийшли.

— Та нам що? — пробурчав Б.

— Ми в сто разів більше за них ризикували б, якби вийшли; а навіщо? Je haïs ces briqands [1]. І невже ви хоч одну хвилину думаєте, що їхня претензія відбудеться? Яка ж охота лізти в безглуздя?

— Нічого з цього не буде,— підхопив один із каторжних, упертий і озлоблений старик. Алмазов, що був тут же, поспішив підтакнути йому на відповідь.

— Опріч того, що пересічуть з півсотні,— нічого з цього не буде.

— Майор приїхав! — крикнув хтось, і всі жадібно кинулись до вікон.

Майор влетів лихий, оскаженілий, червоний, в окулярах. Мовчки, але рішуче підійшов він до фрунту. В цих випадках він справді був сміливий і не втрачав самовладання. Втім, він майже завсіди був напідпитку. Навіть його засмальцьований кашкет з оранжевою околичкою й брудні срібні еполети мали цієї хвилини щось зловісне. За ним ішов писар Дятлов, надзвичайно важлива особа в нашому острозі; він по суті керував усім в острозі й мав навіть вплив на майора, хлопець хитрий, дуже собі на умі, але й не поганий. Арештанти були вдоволені ним. Слідом за ним ішов наш унтер-офіцер, який, очевидно, встиг уже дістати страшенну нагінку і сподівався ще вдесятеро більшої; за ним — конвойні, троє чи четверо, не більше. Арештанти, що стояли без кашкетів з того

[1] Я ненавиджу цих харцизів (*франц.*).

самого часу, здається, як послали по майора, тепер усі випростались, підправились; кожен із них переступив з ноги на ногу, а потім усі так і завмерли на місці, чекаючи першого слова або, краще сказати, першого крику вищого начальства.

Він негайно й розітнувся; з другого слова майор загорлав щосили, цим разом навіть із якимсь виском: дуже вже він оскаженів. З вікон нам видно було, як він бігав по фрунту, кидався, допитував. Проте запитань його, як також і арештантських відповідей, нам через велику віддаль не було чути. Тільки й розібрали ми, як він верескливо кричав:

— Бунтівники!.. Крізь стрій... Заводіяки! Ти заводіяка! Ти заводіяка! — накинувся він на когось.

Відповіді не було чути. Але за хвилину ми побачили, як арештант відокремився і пішов до кордегардії. Ще за хвилину пішов слідом за ним другий, потім третій.

— Усіх під суд! Я вас! Це хто там на кухні? — заверещав він, побачивши нас в розчинені вікна.— Усіх сюди! Гнати їх зараз сюди!

Писар Дятлов рушив до нас на кухню. В кухні сказали йому, що не мають претензії. Він негайно повернувся й доповів майорові.

— А, не мають! — промовив той, двома тонами нижче, як видно, зрадівши.— Однаково, всіх сюди!

Ми вийшли. Я почував, що якось совісно нам виходити. Та й усі йшли, наче похнюпивши голову.

— А, Прокоф'єв! Йолкін теж, це ти, Алмазов... Ставайте, ставайте сюди, в купку,— казав нам майор якимсь поспішливим, але м'яким голосом, ласкаво на нас позираючи.— М—цький, ти теж тут... от і переписати. Дятлов! Зараз же переписати всіх вдоволених окремо і всіх невдоволених окремо, всіх до єдиного, і бумагу до мене. Я всіх вас подам... під суд! Я вас, шахраї!

Бумага подіяла.

— Ми вдоволені! — похмуро крикнув раптом один голос із юрби невдоволених, але якось не дуже рішуче.

— А, вдоволені! Хто вдоволений? Хто вдоволений, той виходь.

— Вдоволені, вдоволені! — долучилося кілька голосів.

— Вдоволені! Виходить, вас баламутили? Виходить, були заводіяки, бунтівники? Тим гірше для них!..

— Господи, що ж це таке! — почувся чийсь голос у юрбі.

— Хто, хто це крикнув, хто? — заревів майор, кидаючись у той бік, звідки почувся голос.— Це ти, Расторгуєв, ти крикнув? У кордегардію!

Расторгуєв, одутлий і високий молодий чоловік, вийшов і повільно попростував до кордегардії. Крикнув зовсім не він, та що на нього вказали, то він і не суперечив.

— З жиру казитесь! — зарепетував услід йому майор.— Ач товста мордяка, за три дні не... Ось я вас усіх розшукаю! Виходьте вдоволені!

— Вдоволені, ваше високоблагородіє! — почулося кілька десятків понурих голосів; інші уперто мовчали. Та майорові тільки того й треба було. Йому, очевидно, самому було вигідно покінчити мерщій справу, і якось покінчити згодою.

— А, тепер *усі* вдоволені! — промовив він квапливо.— Я це й бачив... знав. Це заводіяки! Між ними, очевидно, є заводіяки! — говорив він, звертаючись до Дятлова. — Це треба докладніше розслідити. А тепер... тепер на роботу час. Бий у барабан!

Він сам був присутній на розводці. Арештанти мовчки й сумно розходилися по роботах, вдоволені принаймні з того, що швидше йшли геть з-перед очей. А майор негайно після розводки навідався до кордегардії і розпорядився з «заводіяками», проте не дуже жорстоко. Навіть квапився. Один із них, казали потім, попросив прощення, і він зараз же простив його. Видно було, що майор почасти не в гуморі і, можливо, навіть злякався. Претензія у всякому разі річ дражлива, і хоч скаргу арештантів і не можна було по суті назвати претензією, бо заявляли її не вищому начальству, а самому ж майорові, та все-таки було якось незручно, негарно. Особливо бентежило, що повстали геть усі. Слід було притлумити справу хоч би там що. «Заводіяк» незабаром випустили. Назавтра ж харч покращав, та, проте, ненадовго. Майор у перші дні став частіше навідувати острог і частіше виявляв непорядки. Наш унтер-офіцер ходив заклопотаний і спантеличений, мовби ніяк не міг отямитися від подиву. Що ж до арештантів, то вони ще довго після цього не могли заспокоїтися, проте вже не хвилювалися, як перше, а мовчали розтривожені, збиті з пантелику. Дехто навіть похнюпив голову. Інші буркотливо, хоч і небалакуче висловлювалися про все це. Багато хто озлоблено і вголос підсміювався сам із себе, немов караючи себе за претензію.

— Отаке, брат, візьми, закуси! — каже, бувало, один.

— З чого посмієшся, тому й поробиш! — додає другий.

— Де та миша, щоб котові дзвоника причепила? — зауважує третій.

— Нашого брата без дрюка не впевниш, звісно. Добре ще, не всіх висік.

— А ти надалі більше знай, та менше базікай, краще буде! — озлоблено зауважує хто-небудь.

— Та чи чого вчиш, учителю?

— А й учу.

— Та ти хто такий вискочив?

— Та я поки що людина, а ти-от хто?

— Недогризок собачий, ось ти хто.

— Це ти сам.

— Ну, ну годі вам! Чого загалакали! — кричать звідусіль на сперечальників...

Того ж вечора, тобто в самий день претензії, повернувшись із роботи, я зустрівся за казармами з Петровим. Він уже шукав мене. Підійшовши до мене, він щось промимрив, ніби два, три невиразні вигуки, але скоро неуважливо замовк і машинально пішов поруч мене. Вся ця справа ще боляче лежала в мене на серці, і мені здалося, що Петров дещо мені пояснить.

— Скажіть, Петров,— спитав я його,— ваші на нас не сердяться?

— Хто сердиться? — спитав він, ніби очумавшись.

— Арештанти на нас... на дворян?

— А за що на вас сердитись?

— Ну, та за те, що ми не вийшли на претензію.

— Та вам чого показувати претензію? — спитав він, ніби силкуючись зрозуміти мене.— Ви ж своє їсте.

— Ой боже мій! Та й серед ваших же є, що своє їдять, а вийшли ж. Ну й нам треба було... з товариськості.

— Та... та який же ви нам товариш? — спитав він непорозуміло.

Я миттю глянув на нього: він рішуче не розумів мене, не розумів, чого я домагаюся. Та зате я зрозумів його в цей мент цілком. Уперше тепер одна думка, яка давно вже невиразно в мені ворушилася й переслідувала мене, з'ясувалася мені остаточно, і я раптом зрозумів те, про що досі невиразно догадувався. Я зрозумів, що мене ніколи не приймуть до товариства, хоч би я був преарештант,

хоч би на віки вічні, хоч би з особливого відділення. Та надто лишився мені в пам'ятку вигляд Петрова тієї хвилини. В його запитанні: «Який же ви нам товариш?» чулася така щира наївність, таке простодушне нерозуміння. Я думав: чи нема в цих словах якоїсь іронії, злості, насмішки? Нічого не було: просто не товариш, та й годі. Ти йди своєю дорогою, а ми — своєю; в тебе свої справи, а в нас свої.

І справді, я думав був, що після претензії вони просто загризуть нас і нам життя не буде. Аж нічогісінько: ні найменшого докору, ні найменшого натяку на докір ми не чули, ніякої особливої злості не добавилося. Просто їли нас потроху поїдом при нагоді, як і перше їли, та й усе. А втім, нітрохи не гнівались також і на всіх тих, котрі не хотіли показувати претензії й залишалися на кухні, як і на тих також, хто з перших крикнув, що з усього вдоволені. Навіть і не згадав про це ніхто. Останнього я особливо не міг збагнути.

VIII. ТОВАРИШІ

Мене, звичайно, більше вабило до своїх, тобто до «дворян», особливо перший час. Але з трьох колишніх російських дворян (Якима Якимовича, шпика А—ва та того, кого вважали за батьковбивцю) я знався й розмовляв тільки з Якимом Якимовичем. Сказати правду, я підходив до Якима Якимовича, так би мовити, з розпачу, в хвилини найбільшої нудьги та коли вже ні до кого, крім нього, підійти не передбачалося. В попередньому розділі я зробив був спробу розсортирувати всіх наших людей на розряди, але тепер, як пригадав Якима Якимовича, то думаю, що можна ще додати один розряд. Правда, й складався він із самого нього. Це — розряд цілком байдужих каторжних. Цілком байдужих, тобто таких, яким було однаковісінько жити що на волі, що на каторзі, у нас, зрозуміло, не було та й бути не могло, але Яким Якимович становив, здається, виняток. Він навіть і влаштувався в острозі так, наче все життя намірявся прожити в ньому: усе довкола нього, починаючи з сінника, подушок, начиння, розташувалося так щільно, так стало, так надовго. Бівуачного, тимчасового не помічалося в ньому й сліду. Пробути в острозі лишалося йому ще багато років, та навряд чи він хоч коли-небудь подумав

про вихід. Але якщо він і примирився з дійсністю, то, зрозуміло, не серцем, а хіба по субординації, що, однак, для нього було те саме. Він був людина добра і на початку допомагав мені порадами та деякими послугами; але іноді, каюсь, він мимохіть наганяв на мене, особливо перший час, тугу нечувану, яка ще дужче посилювала й без того вже тоскний настрій мій. А я з туги саме й заходив із ним у мову. Прагнеш, бувало, хоч якогось живого слова, хоч жовчного, хоч нетерплячого, хоч злості якоїсь: ми б хоч позлилися вже на долю нашу разом; а він мовчить, клеїть свої ліхтарики або розповість про те, який у них огляд був такого-то року, і хто був начальником дивізії, і як його звали на ім'я й по батькові, і чи вдоволений він був оглядом, чи ні, і як застрільникам сигнали було змінено тощо. І все таким рівним, таким поважним голосом, наче вода капле по краплині. Він навіть зовсім майже не запалювався, коли розповідав мені, що за участь у якомусь ділі на Кавказі удостоївся одержати «святі Анни» на шпагу. Тільки голос його ставав цієї хвилини якось незвичайно важним і солідним; він трохи притишував його, аж до якоїсь навіть таємничості, коли вимовляв «святі Анни», і після цього хвилин на три ставав якось особливо мовчазний і солідний... Цього першого року бували в мене дурні хвилини, коли я (і завжди якось раптом) починав майже ненавидіти Якима Якимовича, не знати за що, і мовчки кляв долю свою за те, що вона помістила мене з ним на нарах голова до голови. Звичайно через годину я вже докоряв собі за це. Втім, було це тільки першого року; згодом я цілком примирився в душі з Якимом Якимовичем і соромився моїх колишніх дурощів. Зовнішньо ж ми, пам'ятається, ніколи з ним не сварилися.

Крім цих трьох росіян, інших за мій час перебувало в нас вісім чоловік. З деким із них я сходився досить близько й навіть із задоволенням, але не з усіма. Кращі з них були якісь хворобливі, виняткові і надзвичайно нетерпимі. З двома із них я згодом просто перестав розмовляти. Освічених серед них було тільки троє: Б—ський, М—кий та старий Ж—кий, колишній професор математики десь,— старик добрий, хороший, великий дивак і, попри всю освіту, здається, вкрай обмежена людина. Зовсім інші були М—кий та Б—кий. З М—ким я добре зійшовся з першого разу; ніколи з ним не сварився, шанував його, але полюбити його, прив'язатися до нього я ніколи не міг. Це була глибоко недовірлива й озлоблена

людина, тільки він умів навдивовижу добре володіти собою. Ось оце надто велике вміння й не подобалося в ньому: почувалося якось, що він ніколи й ні перед ким не розгорне всієї душі своєї. А втім, можливо, я й помиляюсь. Це була натура сильна і надзвичайно благородна. Його неабияка, навіть трохи єзуїтська промітність і обережність у поводженні з людьми виявляли його затаєний, глибокий скептицизм. А тим часом це була душа, яка страждала саме цією двоїстістю: скептицизму і глибокого, нічим не захитуваного вірування в деякі свої особливі переконання й надії. Та попри всю життєву промітність свою, він непримиренно ворогував з Б—м і з другом його Т—ським. Б—кий був хвора, трохи схильна до сухот людина, дратівлива й нервова, але по суті добряча і навіть великодушна. Дратівливість його доходила часом до надзвичайної нетерпимості й забаганок. Я не зніс цього характеру і згодом розійшовся з Б—м, та зате ніколи не переставав любити його; а з М—ким і не сварився, але ніколи його не любив. Коли я розійшовся з Б—м, трапилося так, що я зараз же мусив розійтися й з Т—ським, тим самим молодим чоловіком, про котрого я згадував у попередньому розділі, розповідаючи про нашу претензію. Мені було це дуже прикро. Т—ський був хоч і неосвічений, але добрий, мужній, славний молодик, одно слово. А річ була в тому, що він так любив і шанував Б—го, так благоговів перед ним, що тих, хто ледь-ледь розходився з Б—м, зараз же вважав майже за своїх ворогів. Він і з М—м, здається, розійшовся згодом за Б—го, хоч довго кріпився. А втім, усі вони були хворі морально, жовчні, дратівливі, недовірливі. Це зрозуміло: їм було дуже важко, багато важче, ніж нам. Були вони далеко від своєї батьківщини. Деякі з них були прислані на довгі строки, на десять, на дванадцять років, а головне, вони з глибоким упередженням дивилися на всіх навколо, бачили в каторжних саме тільки звірство і не могли, ба навіть не хотіли, розглядіти в них жодної доброї риси, нічого людського, і,— що теж було дуже зрозуміло,— цей нещасний погляд їм прищепила сама сила обставин, доля. Зрозуміла річ, що тут-та душила їх в острозі. З черкесами, з татарами, з Ісаєм Хомичем були вони ласкаві й привітні, але з огидою сахалися всіх інших каторжних. Сам тільки стародубський старовір заслужив їхню повну пошану. Втім, варто уваги, що ніхто з каторжних за весь час, як я був ув острозі, не закинув їм ні походження, ні віри їхньої, ні

напряму думок, а це трапляється серед нашого простолюду щодо іноземців, переважно німців, хоч, проте, й дуже рідко. Та з німців хіба тільки сміються; німець — це щось глибоко комічне для російського простолюду. А з нашими каторжні поводилися навіть шанобливо, куди більше, ніж із нами, росіянами, і зовсім не *займали* їх. Однак ті, здається, ніколи цього не хотіли помітити і взяти до уваги. Я заговорив про Т—ського. Це він, як їх переводили з місця першого їх заслання до нашої фортеці, ніс Б—го на руках протягом мало не всієї дороги, коли той, кволий здоров'ям і будовою, втомлювався майже з пів-етапу. Їх прислали перше до У—горська. Там, розповідали вони, було їм добре, тобто куди краще, ніж у нашій фортеці. Та в них завелося якесь, цілком, проте, невинне, листування з іншими засланцями з іншого міста, і за це їх трьох визнали за потрібне перевести до нашої фортеці, ближче перед очі нашого вищого начальства. Третій товариш їхній був Ж—кий. До їхнього прибуття М—кий був ув острозі сам. Ото як він мав нудитися першого року свого заслання!

Цей Ж—кий був той самий старик, що все молився богу,— про нього я вже згадував. Усі наші політичні злочинці були люди молоді, деякі навіть дуже; сам Ж—кий мав уже років п'ятдесят з гаком. Це була людина, звісно, чесна, але трохи чудна. Товариші його, Б—кий та Т—кий, дуже його не любили, навіть не розмовляли з ним, казали про нього, що він упертий і безглуздий. Не знаю, скільки правди було в цьому. В острозі, як і в кожному такому місці, де люди збираються докупи не волею, а гвалтом, мені здається, швидше можна посваритися і навіть зненавидіти один одного, ніж на волі. Багато що тому сприяє. А втім, Ж—кий був справді людина досить тупа й, можливо, неприємна. Всі інші його товариші теж не ладнали з ним. Я хоч і ніколи з ним не сварився, проте й особливо не сходився. Свою науку, математику, він, здається, знав. Пам'ятаю, він усе силкувався розтлумачити мені своєю напівросійською мовою якусь особливу астрономічну систему, що її він сам вигадав. Мені казали, що він колись надрукував це, та з нього в ученому світі тільки посміялися. Мені здається, він був трохи не сповна розуму. Цілі дні він молився навколішках богові, чим здобув загальну повагу каторги й тішився нею до самої смерті своєї. Він помер у нашому госпіталі після тяжкої хвороби, на моїх очах. А втім,

повагу каторги він здобув, щойно вступивши до острогу, після своєї пригоди з нашим майором. Дорогою від У — горська до нашої фортеці їх не голили, і вони пообростали бородами, отже, коли їх привели просто до плац-майора, то той скажено обурився на таке зламання субординації, хоч вони в цьому не були винні.

— Який у них вигляд! — заревів він.— Це бродяги, розбійники!

Ж—кий, котрий ще погано розумів тоді по-російському і подумав, що їх питають: хто вони такі? бродяги чи розбійники? відповів:

— Ми не бродяги, а політичні злочинці.

— Я-а-а-к! Ти грубіянити? Грубіянити! — заревів майор.— В кордегардію! Сто різок, зараз же, сю ж мить!

Старого покарали. Він ліг під різки беззаперечно, закусив собі зубами руку і витерпів кару без найменшого крику чи стогону, не ворушачись. Б—кий та Т—кий тим часом уже ввійшли до острогу, де М—кий чекав уже їх при брамі і просто кинувся їм на шию, хоч досі ніколи їх не бачив. Схвильовані від майорського прийому, вони розповіли йому все про Ж—кого. Пам'ятаю, як М—кий розказував мені про це: «Я не тямив себе,— казав він,— я не пам'ятав, що зо мною діється, і тремтів, як в ознобі. Я ждав Ж—го при брамі. Він мав прийти просто з кордегардії, де його карали. Раптом відчинилася хвіртка: Ж—кий, не дивлячись ні на кого, з блідим обличчям і з блідими тремтячими губами, пройшов поміж каторжних, які зібралися у дворі і вже довідалися, що карають дворянина, увійшов у казарму, просто до свого місця, й, слова не мовлячи, став навколішки і почав молитися богу. Каторжні були вражені й навіть зворушені. Як побачив я цього старого, — казав М—кий, — сивого, що лишив у себе дома дружину, дітей, як побачив я його навколішках, коли він, ганебно покараний, молився,— я кинувся за казарми і цілі дві години був як без пам'яті; я був у нестямі...» Каторжні відтоді стали дуже поважати Ж—кого і поводилися з ним завжди шанобливо. Їм особливо сподобалося, що він не кричав під різками.

Треба, однак, сказати всю правду: з цього прикладу аж ніяк не можна робити висновку про поводження начальства в Сибіру з засланцями із дворян, хоч би хто вони були, ці засланці, росіяни чи поляки. Цей приклад тільки показує, що можна наразитися на

лиху людину, і, звичайно, якщо ця лиха людина була б десь ройовим і старшим командиром, то доля засланця в разі, коли б його особливо незлюбив цей лихий командир, була б дуже погано забезпечена. Та не можна не признатися, що найвище начальство в Сибіру, від якого залежить тон і настрій усіх інших командирів, дуже розбірливе щодо засланих дворян і навіть в деяких випадках намагається попускати їм порівняно з іншими каторжними, з простолюду. Причини тому ясні: ці вищі начальники, по-перше, самі дворяни; по-друге, траплялося ще раніше, що деякі з дворян не лягали під різки й кидались на виконавців, з того виникали страхіття; а по-третє, і, мені здається, це головне, уже давно, ще років тридцять п'ять тому, до Сибіру прибула несподівано, разом, велика маса засланців-дворян, і ці засланці протягом тридцяти років зуміли поставити й зарекомендувати себе по всьому Сибіру так, що в мій час начальство вже за старовинною спадковою звичкою мимохіть дивилося на дворян-злочинців певного розряду іншими очима, ніж на всю решту засланців. Слідом за вищим начальством звикли дивитися такими ж очима й нижчі командири, запозичаючи, зрозуміло, цей погляд і тон згори, скоряючись, підпорядковуючись йому. Втім, багато деякі з цих нижчих командирів дивилися тупо, критикували про себе вищі розпорядження і дуже, дуже раді б були, якби тільки їм не перешкоджали, розпорядитися по-своєму. Та їм не зовсім це дозволяли. Я маю тверду підставу так думати, і ось чому. Другий розряд каторги, в якому я перебував і який складався з фортечних арештантів під військовим начальством, був незрівнянно тяжчий за інші два розряди, тобто третій (заводський) і перший (у рудниках). Тяжчий він був не тільки для дворян, а й для всіх арештантів саме тому, що начальство та устрій цього розряду — все військове, дуже подібне до арештантських рот у Росії. Військове начальство суворіше, порядки тісніші, повсякчас у ланцюгах, повсякчас під конвоєм, повсякчас під замком, а цього нема в такій силі у тих двох розрядах. Так принаймні казали всі наші арештанти, а між ними були знавці справи. Вони всі з радістю пішли б до першого розряду, що його закони вважалися найтяжчими, і навіть багато разів мріяли про це. Про арештантські ж роти в Росії всі наші, хто був там, розповідали з жахом і запевняли, що по всій Росії нема тяжчого місця, як

арештантські роти по фортецях, та що в Сибіру рай порівняно з тамтешнім життям. Отже, коли в умовах такого суворого перебування, як у нашому острозі, при військовому начальстві, на очах самого генерал-губернатора і, нарешті, за таких випадків (що іноді бували), коли деякі сторонні, але офіціозні люди, зі злості чи з запопадливості до служби, ладні були потай донести куди слід, що такого-то, мовляв, розряду злочинцям такі-то неблагонамірені командири попускають,— коли в такому місці, кажу я, на злочинців-дворян дивилися трохи іншими очима, ніж на решту каторжних, то тим паче припускали для них пільги в першому та третьому розряді. Тож на підставі порядків у тому місці, де я був, я можу, здається мені, судити щодо цього і про весь Сибір. Усі чутки та розповіді про це, які доходили до мене від засланців першого й третього розрядів, підтверджували мій висновок. Справді, на всіх нас, дворян, начальство в нашому острозі дивилося уважніше й обережніше. Щодо роботи та перебування в острозі нам рішуче нічого не попускали: ті самі роботи, ті самі кайдани, ті самі замки, одно слово, все те саме, що й у всіх арештантів. Та й не можна було полегшити. Я знаю, що в цьому місті в той *недавній давноминулий* час було стільки доносщиків, стільки інтриг, стільки таких, які рили одне на одного, що начальство природно боялося доносу. А вже що страшнішого було тоді, як донос про те, що певного розряду злочинцям попускають! Отже, кожен побоювався, і ми жили нарівні з усіма каторжниками, тільки щодо кари на тілі був деякий виняток. Правда, нас би надзвичайно зручно висікли, коли б ми заслужили на це, тобто проступилися в чомусь. Цього вимагав обов'язок служби й рівності — перед карою на тілі. Але так, даремно, легковажно нас все-таки не висікли б, а з простими арештантами таке легковажне поводження, звісно, траплялося, особливо при деяких субалтерних командирах та охочих розпорядитися й пригрустити при кожній нагоді. Нам відомо було, що комендант, довідавшись про пригоду із старим Ж—ким, дуже обурився на майора і застеріг його, щоб надалі він зволив тримати руки коротше. Так розповідали мені всі. Знали також у нас, що сам генерал-губернатор, який довіряв нашому майорові та почасти й любив його як виконавця й людину з деякими здібностями, дізнавшись про цю пригоду, теж вичитував йому. І майор наш узяв це до відома. Вже як, примі-

ром, хотілося йому добратися до М—го, котрого він ненавидів через наговори А—ва, але він ніяк не міг його висікти, хоч і шукав приключки, гнав його й підкопувався під нього. Про пригоду з Ж—ким незабаром довідалося все місто, і загальна думка була проти майора; багато хто закидав йому, деякі навіть з неприємностями. Згадую тепер і мою першу зустріч з плац-майором. Нас, тобто мене й другого засланця з дворян, з котрим я разом вступив на каторгу, налякали ще в Тобольську розповідями про неприємну вдачу цієї людини. Давні двадцятип'ятирічні засланці з дворян, що були в той час там і зустріли нас з глибокою симпатією та мали з нами зносини весь час, як ми сиділи на пересильному дворі, застерігали нас від майбутнього командира нашого й обіцяли зробити все, що тільки зможуть, через знайомих людей, щоб захистити нас від його переслідувань. Справді, три дочки генерал-губернатора, які приїхали з Росії й гостювали тоді в батька, дістали від них листи і, здається, говорили йому на нашу користь. Але що він міг зробити? Він тільки сказав майорові, щоб той був трохи розбірливіший. Годині о третій пополудні ми, тобто я й товариш мій, прибули до цього міста, і конвойні просто попровадили нас до нашого повелителя. Ми стояли в прихожій, чекаючи його. Тим часом уже послали по острожного унтер-офіцера. Коли він з'явився, зараз же вийшов і плац-майор. Червоне, вугрувате й зле обличчя його справило на нас надзвичайно тоскне враження: наче злий павук вибіг на бідну муху, що потрапила в його павутину.

— Як тебе звуть? — спитав він мого товариша. Він говорив скоро, різко, уривчасто й, очевидно, хотів справити на нас враження.

— Такий-то.

— Тебе? — звернувся він до мене, втупивши в мене свої окуляри.

— Такий-то.

— Унтер-офіцер! Зараз же їх в острог, виголити в кордегардії по-цивільному, негайно, половину голови; кайдани перекувати завтра ж. Це які шинелі? Звідки одержали? — спитав він раптом, звернувши увагу на сірі капоти з жовтими кругами на спинах, видані нам у Тобольську, в яких ми стали перед його ясні очі.— Це нова форма! Це, мабуть, якась нова форма... Ще проектується... з Петербурга...— казав він, повертаючи

нас по черзі.— З ними нема нічого? — спитав він раптом жандарма, що нас конвоював.

— Власний одяг є, ваше високоблагородіє,— відповів жандарм, якось миттю витягшись, навіть з невеликим здриганням. Плац-майора всі знали, всі про нього чули, він усіх лякав.

— Усе відібрати. Віддати їм тільки саму білизну, та й то білу, а кольорову, якщо є, відібрати. Все інше продати з аукціону. Гроші записати на прибуток. Арештант не має власності,— вів він, суворо подивившися на нас.— Глядіть же, поводитися гарно! Щоб я не чув! А то... ка-ра на ті-лі! За найменшу провину — р-р-різки!..

Цілий той вечір я з незвички був майже хворий від цього прийому. Втім, враження посилилося й від того, що я побачив ув острозі; та про вступ мій до острогу я вже розповідав.

Я згадав зараз, що нам нічого не попускали та й не сміли попускати, не робили ніякого полегшення в роботі перед іншими арештантами. Але один раз, проте, спробували зробити: я й Б—кий цілі три місяці ходили до інженерної канцелярії як писарі. Та зробили це тишком-нишком, і зробило інженерне начальство. Тобто всі інші, кому треба було, либонь, знали, але удавали, що не знали. Це сталося ще за командира команди Г—ва. Підполковник Г—ков як з неба впав до нас, пробув у нас дуже недовго,— коли не помиляюсь, не більше як півроку, та й того менше,— і виїхав до Росії, справивши незвичайне враження на всіх арештантів. Його не те що любили арештанти. його вони обожнювали, коли тільки можна вжити тут цього слова. Як він це зробив, не знаю, але він завоював їх з першого разу. «Батько, батько! Батька не треба!» — казали раз у раз арештанти протягом усього часу його керування інженерною частиною. Гуляка він був, здається, жахливий. Невеликий на зріст, із зухвалим, самовпевненим поглядом. Але разом із тим він був ласкавий з арештантами, мало не до ніжностей, і справді буквально любив їх, як батько. Чому він так любив арештантів — сказати не можу, але він не міг бачити арештанта, щоб не мовити до нього ласкавого, веселого слова, щоб не посміятися з ним, не пожартувати з ним, і головне — ані цятки в цьому не було чогось начальницького, будь-чого такого, що показувало б нерівну або суто начальницьку ласку. Це був

свій товариш, цілком своя людина. Та, попри весь цей інстинктивний демократизм його, арештанти й разу не проступилися перед ним якоюсь неповажливістю, фамільярністю. Навпаки. Все обличчя арештанта аж розцвітало, коли він стрічався з командиром, і, знявши шапку, він уже дивився усміхаючись, коли той підходив до нього. А якщо той заговорить,— як карбованця подарує. Бувають же такі популярні люди. Дивився він молодцем, ходив прямо, браво. «Орел!» — кажуть, бувало, про нього арештанти. Полегшити їх він, звичайно, нічим не міг; він завідував самими тільки інженерними роботами, котрі і за всіх інших командирів проходили своїм постійним, раз заведеним законним порядком. Хіба тільки, зустрівши випадково партію на роботі й бачачи, що роботу скінчили, не тримає, бувало, зайвий час і відпустить до барабана. Але подобалась його довіра до арештанта, відсутність дрібної педантичності й дратівливості, цілковита відсутність інших образливих форм у начальницьких відносинах. Якби він загубив тисячу карбованців,— я гадаю, перший-ліпший злодій із наших, знайшовши їх, відніс би до нього. Атож, я певен, що так було б. З яким глибоким співчуттям довідались арештанти, що їхній орел-командир посварився на смерть з нашим ненависним майором. Це сталося першого ж місяця, як він прибув. Наш майор був колись його товаришем по службі. Вони зустрілися після довгої розлуки як друзі і загуляли були разом. Та раптом у них порвалося. Вони посварились, і Г—в став майорові смертельним ворогом. Чутка була навіть, що вони побилися при тому, а це з нашим майором могло статися: він часто бився. Як почули це арештанти, радості їхній не було краю. «Чи ж восьмиокому з таким ужитися! Той орел, а наш...» — і тут звичайно додавалося слівце, незручне для друку. Страшенно в нас цікавилися тим, хто з них кого побив. Якби виявилося, що чутка про їхню бійку неправдива (а це, може, так і було), то, здається, нашим арештантикам було б дуже досадно. «Ні, вже напевно командир подолав,— казали вони,— він маленький, та сміленький, а той, чуєш, під ліжко від нього заліз». Але Г—ков незабаром виїхав, і арештанти знову вдалися в тугу. Інженерні командири були в нас, щоправда, всі гарні: при мені змінилося їх троє чи четверо; «а все ж не нажити вже такого,— казали арештанти,— орел був, орел і заступник». От цей

Г—ков дуже любив усіх нас, дворян, і під кінець велів мені та Б—му ходити іноді до канцелярії. А коли він поїхав, це влаштувалося більш правильним чином. Серед інженерів були люди (з них особливо один), які дуже нам симпатизували. Ми ходили, переписували папери, навіть почерк наш став удосконалюватися, аж раптом від вищого начальства надійшло негайне повеління повернути нас на попередні роботи: хтось уже встиг донести! А втім, це й добре було: канцелярія стала нам обом дуже набридати. Потім ми років зо два майже нерозлучно ходили з Б—м на одні роботи, найчастіше до майстерні. Ми з ним розмовляли; говорили про наші надії, переконання. Славна він був людина; але переконання його часом бували надзвичайно дивні, виняткові. Часто у певного розряду людей, дуже розумних, витворюються іноді цілком парадоксальні поняття. Але за них стільки було в житті вистраждано, такою дорогою ціною вони дісталися, що відірватися від них було надто вже боляче, майже неможливо. Б—кий з болем сприймав кожне заперечення й ущипливо відповідав мені. А втім, багато в чому, можливо, він мав і більшу за мене рацію, не знаю; та ми, нарешті, розлучилися, і це було мені дуже боляче: ми вже багато поділили разом.

Тим часом М—кий щодалі ставав якось усе сумкіший і похмуріший. Туга долала його. Раніше, в перший час мого перебування в острозі, він був більш товариський, душа його все-таки частіше й більше вивалася назовні. Вже третій рік жив він на каторзі тоді, як я вступив. Спочатку він багато чим цікавився з того, що за ці два роки сталося на світі і про що він не мав уявлення, сидячи в острозі; розпитував мене, слухав, хвилювався. Але під кінець, з часом усе це якось стало зосереджуватися в ньому всередині, на серці. Жар брався попелом. Озлоблення зростало дедалі більше. «Je haïs ces brigands»,— казав він мені часто, з ненавистю дивлячись на каторжних, котрих я вже встиг пізнати ближче, і жодні доводи мої на їхню користь на нього не впливали. Він не розумів, що я кажу; часом, проте, неуважливо погоджувався; та назавтра ж знову казав «Je haïs ces brigands». До речі: ми з ним часто розмовляли по-французькому, і за це один пристав над роботами, інженерний солдат Дранішніков, не знати з яких міркувань, прозвав нас фершалами. М—кий запалювався, тільки згадуючи про

свою матір. «Вона стара, вона хвора,— казав він мені,— вона любить мене понад усе в світі, а я тут не знаю, жива вона чи ні? Годі з неї вже того, що вона знала, як мене ганяли крізь стрій...» М—кий був не дворянин і перед засланням був покараний на тілі. Згадуючи про це, він зціплював зуби і намагався дивитися вбік. Останнім часом він чимраз частіше став ходити сам. Одного ранку, десь о дванадцятій годині, його покликали до коменданта. Комендант вийшов до нього з веселою усмішкою.

— Ну, М—кий, що ти сьогодні уві сні бачив? — спитав він його.

«Я так і здригнувся,— розповідав, повернувшися до нас, М—кий.— Мені наче серце пройняло».

— Бачив, що листа від матері одержав,— відповів він.

— Краще, краще! — відказав комендант.— Ти вільний! Твоя мати просила... просьбу її почули. Ось лист її, а ось і наказ про тебе. Зараз же вийдеш з острогу.

Він повернувся до нас блідий, ще не отямившись від звістки. Він тис нам руки своїми тремтячими, похололими руками. Багато арештантів теж поздоровляли його й раді були його щастю.

Він вийшов на поселення й залишився в нашому ж місті. Незабаром йому дали посаду. Спершу він часто приходив до нашого острогу і, коли міг, повідомляв нам різні новини. Переважно політичні дуже цікавили його.

З інших чотирьох, тобто крім М—го, Т—го, Б—го та Ж—го, двоє були ще дуже молоді люди, прислані на короткі строки, малоосвічені, але чесні, прості, прямі. Третій, А—чуковський, був надто вже простакуватий і нічого особливого собою не являв, але четвертий, Б—м, людина вже літня, справляв на всіх нас препогане враження. Не знаю, як він потрапив до розряду таких злочинців, та й сам він заперечував це. То була груба, дрібноміщанська душа, з навичками й правилами крамаря, що розбагатів на огульні копійки. Він не мав ніякої освіти і не цікавився нічим, крім свого ремесла. Був він маляр, але маляр неабиякий, маляр чудовий. Незабаром начальство довідалось про його здібності, і все місто стало кликати Б—ма малювати стіни й стелі. За два роки він порозмальовував майже всі казенні квартири. Власники квартир платили йому від себе, і жив він таки небідно. Та найкраще було те,

що на роботу з ним стали посилати й інших його товаришів. З трьох, що постійно ходили з ним, двоє навчилися в нього ремесла, і один із них, Т—жевський, став малювати не гірше за нього. Наш плац-майор, який жив у казенному будинку теж, і собі покликав Б—ма й звелів розмалювати йому всі стіни й стелі. Тут уже Б—м постарався: у генерал-губернатора не було так розмальовано. Будинок був дерев'яний, одноповерховий, досить дряхлий і надзвичайно шолудивий зокола; всередині ж розмальовано було так, як у палаці, і майор був у захваті... Він тер руки й казав, що тепер неодмінно одружиться: «Мавши таку квартиру, не можна не одружитися»,— додавав він дуже серйозно. Він все більше вдоволений був з Б—ма, а через нього й з інших, що працювали з ним. Робота тривала цілий місяць. Цього місяця майор зовсім змінив свою думку про всіх наших і став їм потурати. Дійшло до того, що одного разу він раптом викликав до себе з острогу Ж—го.

— Ж—кий! — сказав він.— Я тебе образив. Я тебе висік даремно, я знаю це. Я розкаююсь. Розумієш ти це? Я, *я*, *я* — розкаююсь!

Ж—кий відповів, що він це розуміє.

— Чи ти розумієш, що *я*, *я*, твій начальник, покликав тебе з тим, щоб просити в тебе прощення! Почуваєш ти це? Хто *ти* передо мною? Черв'як! Менше, ніж черв'як: ти арештант! А я — божою милостю[1] майор. Майор! Розумієш ти це?

Ж—кий відповів, що й це розуміє.

— Ну, то тепер я мирюся з тобою. Але чи почуваєш ти, чи почуваєш ти це цілком, повнотою? Чи здатен ти зрозуміти це й відчути? Поміркуй тільки: я, я, майор... і т. д.

Ж—кий сам розповідав мені всю цю сцену. Було, отже, і в цій п'яній, нісенітній, безладній людині людське почуття. Взявши до уваги його поняття й розвиток, можна було такий вчинок вважати майже за великодушний. А втім, п'яний стан, може, багато тому сприяв.

Мрія його не здійснилася: він не одружився, хоч зовсім уже вирішив був, коли скінчили опоряджати його квартиру. Замість одруження він потрапив під

---

[1] Буквальний вираз: втім, за моїх часів його вживав не сам наш майор, а й багато дрібних командирів, переважно ті, що повиходили з нижніх чинів. (*Прим. автора*).

суд, і йому велено було подати у відставку. Тут уже й усі старі гріхи йому приплели. Колись у цьому місті він був, пам'ятається, городничим... Удар упав на нього несподівано. В острозі непомірно зраділи із звістки. Це було свято, торжество! Майор, кажуть, розвів реви, мов стара баба, й обливався слізьми. Та нічого не вдієш. Він вийшов у відставку, пару сірих продав, а далі й усе майно і навіть зубожів. Ми зустрічали його потім у цивільному, приношеному сюртуку, в кашкеті з кокардочкою. Він злісно дивився на арештантів. Та всі чари його розвіялись, тільки-но скинув він мундир. У мундирі він був гроза, бог. У сюртуку він раптом став зовсім нічим і скидався на лакея. Дивно, як багато важить мундир у цих людей.

IX. ВТЕЧА

Незабаром після зміни нашого плац-майора зайшли докорінні зміни в нашому острозі. Каторгу знищили і натомість заснували арештантську роту військового відомства, на основі російських арештантських рот. Це значило, що каторжних засланців другого розряду до нашого острогу більше вже не приводили. А відтоді — й до цього часу — стали його заселяти самими тільки арештантами військового відомства, отже, людьми, не позбавленими громадянських прав, тими ж солдатами, як і всі солдати, тільки покараними: вони приходили на короткі строки (до шести років найбільше) і, вийшовши з острогу, вступали знову до своїх батальйонів рядовими, якими були перше. Проте, хто повертався до острогу за повторні злочини, тих, як і раніше, карали двадцятирічним строком. У нас, власне, й до цієї зміни було відділення арештантів військового розряду, але вони жили з нами тому, що не було іншого місця. А тепер весь острог став цим військовим розрядом. Звичайна річ, що попередні каторжні, справжні цивільні каторжні, позбавлені всіх своїх прав, тавровані й поголені вздовж голови, лишилися при острозі, доки покінчаються їхні повні строки; нові не приходили, а ті, що лишилися, помаленьку відживали строк і відходили, отже, років за десять у нашому острозі не лишилося б жодного каторжного. Особливе відділення теж зосталося при острозі, і до нього все ще час від часу надсилали

тяжких злочинців військового відомства, аж доки відкрили в Сибіру найтяжчі каторжні роботи. Отож для нас життя тривало по суті таке, як і перше: те саме утримання, та сама робота і майже ті самі порядки, тільки начальство змінилося й ускладнилося. Призначено було штаб-офіцера, командира роти, та ще чотирьох обер-офіцерів, які навперемінки чергували по острогу. Скасовано було також інвалідів; натомість встановлено дванадцять унтер-офіцерів і каптенармуса. Запроваджено поділ на десятки, запроваджено єфрейторів із самих арештантів, номінально, звичайно, і вже само собою Яким Якимович зараз же став єфрейтором. Уся ця нова установа й увесь острог з усіма його чинами та арештантами лишились по-давньому у віданні коменданта як вищого начальника. От і все, що сталося. Арештанти, зрозуміло, спочатку дуже хвилювались, міркували, вгадували й розкушували нових начальників; та коли побачили, що все по суті лишилося те саме, зараз же заспокоїлись, і життя наше пішло по-старому. Але головне те, що всі звільнилися від колишнього майора; всі наче відпочили й підбадьорились. Зник заляканий вигляд; кожен знав тепер, що при потребі міг поговорити з начальником, що невинного хіба помилково покарають замість винного. Навіть горілку продавали в нас так самісінько і на тих же засадах, як і перше, дарма що замість колишніх інвалідів настали унтер-офіцери. Ці унтер-офіцери були здебільшого люди порядні й тямущі, розуміли своє становище. Деякі з них, проте, виявляли попервах замір куражитися та, через недосвідченість, звісно, думали поводитися з арештантами, як із солдатами. Однак і ці скоро збагнули в чому річ. А декому, хто довго не брав утямки, довели вже суть справи самі арештанти. Бували досить гострі сутички: наприклад, спокусять, напоять унтер-офіцера, та тоді й доведуть до його свідомості, по-своєму звичайно, що він пив разом із ними, отже... Скінчилося тим, що унтер-офіцери байдуже дивилися або, краще, намагалися не дивитись, як проносять пузирі й продають горілку. Мало того: як і колишні інваліди, вони ходили на базар і приносили арештантам калачі, м'ясо і все інше, тобто таке, за що могли взятися без великого сорому. Навіщо це все так змінили, навіщо запровадили арештантську роту, цього вже я не знаю. Сталося це вже в останні роки моєї каторги. Але два роки ще мені судилося прожити за цих нових порядків...

Чи записувати все це життя, всі мої роки в острозі? Не думаю. Якщо писати по порядку, вряд усе, що трапилось та що я бачив і пережив за ці роки, можна б, звичайно, написати ще втроє, вчетверо більше розділів, ніж досі написано. Але такий опис мимохіть стане, врешті, надто одноманітним. Усі пригоди вийдуть занадто однотонні, особливо якщо читач устиг уже, з тих розділів, які написані, скласти собі хоч трохи задовільне поняття про каторжне життя другого розряду. Мені хотілося змалювати весь наш острог і все, що я пережив за ці роки, в одній наочній і яскравій картині. Чи осяг я цю мету, не знаю. Та почасти й не мені судити про це. Але я переконаний, що на цьому можна й скінчити. До того ж мене самого охоплює часом туга при цих спогадах. Та чи й можу я все пригадати. Дальші роки якось стерлися в моїй пам'яті. Багато подій, я певен того, зовсім забув я. Пам'ятаю, наприклад, що всі ці роки, такі, по суті, подібні один до одного, минали мляво, тоскно. Пам'ятаю, що ці довгі, нудні дні були такі одноманітні, наче вода після дощу капотіла з даху по краплині. Пам'ятаю, що сама тільки жадоба воскресіння, оновлення, нового життя дала мені силу ждати й надіятися. І я, нарешті, скріпився: я ждав, я відраховував кожен день і, хоч їх залишалась іще тисяча, з насолодою відраховував по одному, проводжав, ховав його і, коли наставав новий день, радий був, що залишається вже не тисяча днів, а дев'ятсот дев'яносто дев'ять. Пам'ятаю, що весь цей час, хоч мене оточували сотні товаришів, я був у страшенній самотині, і я полюбив, нарешті, цю самотину. Самотній душевно, я переглядав усе минуле життя моє, перебирав усе до останніх дрібниць, вдумувався в моє минуле, судив себе сам невблаганно й суворо і навіть часом благословляв долю за те, що вона послала мені цю самотину, без якої не відбувся б ні цей суд над собою, ні цей суворий перегляд попереднього життя. І якими надіями забилося тоді моє серце! Я думав, я вирішив, я присягався собі, що вже не буде в моєму майбутньому житті ні тих помилок, ні тих падінь, які були раніше. Я накреслив собі програму всього майбутнього і поклав твердо додержувати її. У мені відродилася сліпа віра, що я все це виконаю й можу виконати... Я ждав, я кликав швидше волю; я хотів випробувати себе заново, на новій боротьбі. Часом мене охоплювало судорожне нетерпіння... Але мені боляче тепер згаду-

вати про тодішній настрій душі моєї. Звичайно, все це стосується самого тільки мене... Та я тому й записав це, що, мені здається, кожен це зрозуміє, бо з кожним те саме мусить подіятися, якщо він потрапить до тюрми на строк, у розквіті літ і сил.

Але що про це!.. Краще розповім іще щось, щоб не скінчити, відрубавши надто різко.

Узялась голови моєї думка, що, може, хто-небудь спитає: невже не було змоги нікому втекти з каторги і за всі ці роки ніхто в нас не тікав? Я писав уже, що арештант, який пробув два-три роки в острозі, починає вже цінувати ці роки і мимохіть приходить до розрахунку, що краще дожити залишок строку без клопоту, без небезпек і вийти, нарешті, законним чином на поселення. Але такий розрахунок вміщується тільки в голові арештанта, якого прислали не на довгий строк. Довголітній, либонь, і ладен би ризикнути... Та в нас якось цього не робилося. Не знаю, чи то боялися дуже, чи нагляд був особливо суворий, військовий, а чи місцевість, де було наше місто, багато в чому не сприяла (степова, відкрита)? — важко сказати. Я гадаю, всі ці причини мали свій вплив. Справді, втекти від нас було трудненько. А тим часом і при мені сталося одне таке діло: двоє ризикнули, і навіть із найважливіших злочинців...

Після зміни майора А—в (той, що шпигував йому на острог) лишився зовсім сам, без протекції. Він був ще дуже молодий чоловік, але з часом характер його укріплювався й усталювався. Взагалі це була людина зухвала, рішуча і навіть дуже тямовита. Він хоч і знову б шпигував та промишляв різними підземними способами, якби йому дали волю, але вже не попався б тепер так безглуздо й нерозважно, як перше, коли поплатився за свою дурість засланням. Він вправлявся у нас почасти і в фальшивих паспортах. Не кажу, проте, ствердно. Так чув я від наших арештантів. Казали, що він робив це, ще коли ходив до плац-майора на кухню, і, звичайно, мав з того посильний доход. Одно слово, він, здається, міг зважитися на все, аби тільки змінити свою долю. Я мав нагоду пізнати почасти його душу: цинізм його доходив до обурливого зухвальства, до холодного глуму і викликав непереборну огиду. Мені здається, якби йому дуже схотілося випити шкалик горілки і якби шкалик можна будо дістати не інакше, як зарізавши когось, то він би неодмінно

зарізав, аби тільки можна було зробити це нишком, щоб ніхто не довідався. В острозі він навчився розважності. Ось на цю людину й звернув свою увагу особливого відділення арештант Куликов.

Я вже казав про Куликова. Людина він був немолода, але палка, живуча, сильна, з надзвичайними й різноманітними здібностями. В ньому була сила, і йому хотілося ще пожити; таким людям до найглибшої старості все ще хочеться жити. І коли б я став дивуватися, чому в нас не тікають, то, звичайно, подивувався б з першого Куликова. Та Куликов наважився. Хто на кого з них мав більший вплив: А—в на Куликова чи Куликов на А—ва? Не знаю, але обидва один одного були варті і для цієї справи люди взаємно підхожі. Вони заприятелювали. Мені здається, Куликов розраховував, що А—в приготує паспорти. А—в був із дворян, був хорошого товариства — це обіцяло деяку різноманітність у майбутніх пригодах, аби тільки дістатися до Росії. Хтозна, як вони змовилися та які надії були в них; але вже, певно, надії їхні виходили поза межі звичайної рутини сибірського бродяжництва. Куликов був зроду актор, міг вибирати багато і різноманітних ролей у житті; міг на багато чого сподіватися, принаймні на різноманітність. Таких людей повинен був душити острог. Вони змовилися тікати.

Але без конвойного тікати було неможливо. Треба було підмовити з собою разом конвойного. В одному з батальйонів, що стояли у фортеці, служив один поляк, енергійна людина і, може, гідна кращої долі, людина вже літня, молодцювата, серйозна. Замолоду, щойно прийшовши на службу до Сибіру, він утік з глибокої туги за батьківщиною. Його впіймали, покарали і років зо два продержали в арештантських ротах. Коли його повернули знову в солдати, він одумався і став служити ревно, віддаючи всі сили. За заслуги його зробили ефрейтором. Це була людина честолюбна, самовпевнена, знала собі ціну. Я кілька разів за ці роки зустрічав його між нашими конвойними. Дещо казали мені про нього й поляки. Мені здалося, що колишня туга обернулася в ньому на ненависть, затаєну, глуху, повсякчасну. Ця людина могла зважитися на все, і Куликов не помилився, вибравши його за товариша. Прізвище його було Коллер. Вони змовилися і призначили день. Це було в червні, в спекотні дні. Клімат у цьому місті досить рівний; влітку погода стоїть постійна, га-

ряча: а це й на руку бродязі. Вони, зрозуміло, ніяк не могли пуститися просто з місця: все місто стоїть на белебні, відкрите з усіх боків. Довкола на досить велику віддаль нема лісу. Треба було передягтися в обивательський костюм, а для цього спершу пробратися до форштадту, де в Куликова здавен було кишло. Не знаю, чи були форштадтські приятелі їхні цілком втаємничені в справу. Треба гадати, що були, хоч згодом, при розгляді справи, це не зовсім з'ясувалося. Того року в одному кутку форштадту щойно починала своє поприще одна молода й вельми пригожа дівиця, на прізвисько Ванька-Танька, яка подавала великі надії та почасти й здійснила їх згодом. Звали її також: вогонь. Здається, й вона тут брала якусь участь. Куликов витрачався на неї вже цілий рік. Наші молодці вийшли вранці на розводку і спритно влаштували так, що їх вирядили з арештантом Шилкіним, пічником і штукатуром, штукатурити батальйонні порожні казарми, з яких солдати давно вже вийшли в табори. А—в і Куликов пішли з ним за піднощиків. Коллер нагодився в конвойні, а що за трьома треба було двох конвойних, то Коллерові, як давньому служивому й єфрейторові, охоче доручили молодого рекрутика для напучення й навчання його конвойної справи. Виходить, мали ж наші втікачі величезний вплив на Коллера і повірив же він їм, коли після довголітньої і вдалої за останні роки служби він, людина розумна, солідна, розважлива, вирішив за ними йти.

Вони прийшли в казарми. Була шоста година ранку. Крім них нікого не було. Попрацювавши з годину, Куликов і А—в сказали Шилкіну, що підуть до майстерні, по-перше, щоб побачити когось, а по-друге, захопити до речі й якийсь інструмент, що його бракувало. З Шилкіним треба було провадити справу хитро, тобто якомога природніше. Він був москвич, пічник ремеслом, з московських міщан, хитрий, пронозуватий, розумний, маломовний. Зовнішністю був недолугий і засмоктаний. Йому б вік ходити в жилетці й халаті, по-московському, але доля зробила інакше, і після довгих мандрувань він засів у нас назавжди в особливому відділенні, тобто в розряді найстрашніших військових злочинців. Чим він заслужив таку кар'єру, не знаю; але особливого невдоволення в ньому ніколи не помічалося; поводився він смирно й рівно; іноді тільки напивався як хлющ, але й тут поводився гарно. Втаємничений

у справу, зрозуміло, він не був, та очі в нього були зіркі. Само собою, Куликов моргнув йому, що йдуть вони по горілку, припасену в майстерні ще від учора. Це зворушило Шилкіна; він розстався з ними без найменшої підозри і лишився з самим рекрутиком, а Куликов, А—в та Коллер попрямували в форштадт.

Минуло півгодини; відсутні не поверталися, і раптом, оханувшись, Шилкін почав замислюватися. Чоловік пройшов крізь мідні труби. Почав він пригадувати: Куликов був у якомусь особливому настрої, А—в двічі ніби з ним пошепотівся, принаймні Куликов моргнув йому разів зо два, він це бачив; тепер він це все пам'ятає. В Коллері теж щось помічалося: принаймні, відходячи з ними, він став читати напучення рекрутикові, як поводитися в його відсутність, а це було якось не зовсім природно, принаймні в Коллера. Одно слово, що далі пригадував Шилкін, то підозріливіший він ставав. А час минав, вони не поверталися, і занепокоєння його доходило крайніх меж. Він дуже добре розумів, як він ризикував у цій справі: на нього могла обернутися підозра начальства. Могли подумати, що він відпустив товаришів зазнаки, за взаємним погодженням, і якби він забарився доповісти про зникнення Куликова й А—ва, підозра ця набрала б ще більше ймовірності. Нічого було гаятися. Тут він згадав, що останнім часом Куликов та А—в були якось особливо близькі один з одним, часто шепотілися, часто ходили за казармами, далеко від усіх очей. Згадав він, що й тоді вже щось подумав про них... Допитливо подивився він на свого конвойного; той позіхав, спершись на рушницю, і преневинно прочищав свого носа, тож Шилкін і не удостоїв поділитися з ним своїми думками, а просто сказав йому, щоб він ішов за ним до інженерної майстерні. В майстерні треба було спитати, чи не приходили вони туди? Але виявилось, що там їх ніхто не бачив. Усі сумніви Шилкіна розвіялися: «Якби вони просто пішли попити та погуляти до форштадту, що іноді робив Куликов,— думав Шилкін,— то навіть і цього тут бути не могло. Вони б похвалилися йому, бо цього не варто було від нього крити». Шилкін кинув роботу і, не заходячи до казарми, подався просто до острогу.

Була вже майже дев'ята година, коли він з'явився до фельдфебеля і заявив йому про те, що сталося. Фельдфебель злякався і навіть віри не давав спочатку.

Звичайно, й Шилкін заявив йому про все це, тільки як про свій здогад, про свою підозру. Фельдфебель просто кинувся до майора. Майор негайно до коменданта. За чверть години вже було вжито всіх потрібних заходів. Доповіли самому генерал-губернаторові. Злочинці були важливі, і за них міг бути добрячий прочухан із Петербурга. Правильно чи ні, але А—ва зараховували до злочинців політичних; а Куликов був з «особливого відділення», тобто архізлочинець, та ще військовий до того ж. Прикладу ще не було досі, щоб тікав хтось із «особливого відділення». Пригадали до речі, що за правилами на кожного арештанта з «особливого відділення» мало бути на роботі по двоє конвойних або принаймні один за кожним. Правила цього не було додержано. Виходила, отже, неприємна справа. Послано було посланців по всіх волостях, по всіх околишніх містечках, щоб заявити про втікачів і лишити скрізь їхні прикмети. Послали козаків навздогін, ловити; написали й до сусідніх повітів та губерень... Одно слово, злякалися дуже.

Тим часом у нас в острозі почалось інше хвилювання. Арештанти, в міру того як поверталися з робіт, зараз же дізнавалися про те, що сталось. Звістка вже облетіла всіх. Усі сприймали її з якоюсь незвичайною, затаєною радістю. У всіх якось здригнулося серце... Крім того, що цей випадок порушив монотонне життя острогу й розкопав мурашник,— втеча, і така втеча, якось споріднено відгукнулася в усіх душах і розворушила в них давно забуті струни; щось наче надія, завзяття, можливість змінити свою долю заворушилося в усіх серцях. «Втекли ж люди, а чому?..» І кожен при цій думці підбадьорювався і з викликом дивився на інших. Принаймні всі раптом стали якісь горді і звисока почали позирати на унтер-офіцерів. До острогу, звичайно, зараз же налетіло начальство. Приїхав і сам комендант. Наші підбадьорилися й дивилися сміливо, навіть трохи зневажливо і з якоюсь мовчазною, суворою солідністю: «Ми, мовляв, уміємо обладнувати справи». Само собою, що про відвідини всього начальства у нас зараз же здогадалися. Здогадалися також, що неодмінно будуть обшуки, і заздалегідь усе поховали. Знали, що начальство в цих випадках завжди мудре по шкоді. Так і сталося: була велика метушня; все перерили, все перешукали і — нічого не знайшли, звичайно. На пообідню роботу повели арештантів під конвоєм

посиленим. Увечері конвойні навідувалися до острогу щохвилини; перелічили людей зайвий раз проти звичайного; при цьому помилилися разів зо два проти звичайного. Через це знову виникла метушня: вигнали всіх надвір і полічили знову. Потім полічили ще раз по казармах... Одно слово, багато було клопоту.

Але арештанти й ані гадки собі. Усі вони дивилися надзвичайно незалежно і, як це завжди буває в таких випадках, поводилися незвичайно статечно цілий той вечір: «Ні до чого, отже, причепитися не можна». Само собою, начальство думало: «А чи не лишилося в острозі спільників утікачів?» — і веліло приглядатися, прислухатися до арештантів. Та арештанти тільки сміялися. «Чи ж таке це діло, щоб лишати по собі спільників!» «Діло це тихими стопами робиться, а не як інакше». «Та й чи така людина Куликов, чи така людина А—в, щоб у такому ділі кінців не сховати? Зроблено майстерно, тишком-нишком. Люди крізь мідні труби пройшли; крізь замкнені двері пройдуть!» Одно слово, Куликов та А—в виросли у своїй славі; всі пишалися ними. Почували, що подвиг їхній дійде до найвіддаленіших нащадків каторжних, острог переживе.

— Мастаки люди!— казали одні.

— От думали, що в нас не тікають. Утекли ж таки!..— додавали другі.

— Утекли! — вишукався третій, якось владно озираючись довкола.— Та хто втік?.. Тобі, чи що, пара?

Іншим часом арештант, якого стосувалися ці слова, неодмінно відповів би на виклик і оборонив свою честь. Але тепер він скромно промовчав. «Справді, не всі ж такі, як Куликов та А—в; покажи себе спершу...»

— І чого це ми, хлопці, справді живемо тут? — уриває мовчанку четвертий, скромно сидячи під кухонним вікном і мовлячи злегка співучим голосом від якогось розслабленого, але потай самовдоволеного почуття, підпираючи долонею щоку.— Що ми тут? Жили — не люди, померли — не покійники. Е-ех!

— Діло не черевик. З ноги не скинеш. Чого е-ех?

— А ось же Куликов,— устряв був один із гарячих, молодий і жвоторотий хлопчина.

— Куликов! — підхопив зараз же інший, презирливо скосивши очі на жвоторотого хлопчину.— Куликов!..

Це тобто значить: а чи ж багато Куликових?

— Ну й А—в же, хлопці, дійшлий, ух, дійшлий!

— Куди! Цей і Куликова між пальцями обкрутить. Кільців не знайти кінців!

— А чи далеко вони тепер зайшли, хлопці, хотілося б знати...

І зараз же пішли розмови: чи далеко вони зайшли? і в який бік пішли? і де б їм краще йти? і яка волость ближча? Знайшлися люди, що знали околиці. Їх зацікавлено слухали. Розмовляли про жителів сусідніх сіл і вирішили, що це люд непідхожий. Близько до міста, натертий люд; арештантам не потуратимуть, піймають і видадуть.

— Мужик тут, хлопці, лихий живе. У-у-у мужик!

— Нестатечний мужик!

— Сибіряк солоні вуха. Не попадайся, вб'є.

— Ну та й наші...

— Само собою, тут уже чия візьме. І наші не такі люди.

— А от не помремо, то почуємо.

— А ти що думав? Піймають?

— Я думаю, їх зроду-віку не піймають! — підхоплює інший із гарячих, грюкнувши кулаком по столу.

— Гм. Ну, тут уже як обернеться.

— А я ось що, хлопці, думаю,— підхоплює Скуратов.— Був би я бродяга, мене б зроду не піймали!

— Тебе б то!

Здіймається сміх, дехто удає, що й слухати не хоче. Але Скуратов уже розходився.

— Зроду не піймають! — енергійно підхоплює він.— Я, хлопці, часто сам собі це думаю й сам із себе дивуюся: от, здається, у шпарку проліз би, а не піймали б.

— А зголодніеш, то до мужика, либонь, по хліб прийдеш.

Загальний регіт.

— По хліб? Брешеш!

— Та ти чого язиком ляпаєш? Ви з дядьком Васею коров'ячу смерть убили [1], тому й сюди прийшли.

Регіт вибухає дужче. Серйозні дивляться ще з більшим обуренням.

— А й брешеш!— кричить Скуратов.— Це Микитка про мене наплів, та й не про мене, а про Ваську, а мене вже так заодно приплели. Я москвич і змалку на

---

[1] Тобто вбили мужика або жінку, підозрюючи, що вони пустили за вітром причину, від якої гине скот. У нас був один такий убивця. (*Прим. автора*).

бродязтві досвідчений. Мене, як дяк іще грамоти вчив, тягне, бувало, за вухо: проказуй «Помилуй мя, боже, по велицей милости твоей» і так далі... А я й проказую за ним: «Повели мене в поліцію по милості твоїй і так далі...» То ось як я з самого малечку поводитися зачав.

Усі знову зареготали. Та Скуратову того й треба було. Він не міг не дуріти. Незабаром його покинули і взялися знову розмовляти серйозно. Міркували більше старі та знавці діла. Люди молодші та смирніші тільки раділи; на них дивлячись, і просовували голови послухати; юрба зібралася на кухні велика; звісно, унтерофіцерів тут не було. При них би всього не стали казати. Серед тих, що особливо раділи, я помітив одного татарина, Маметку, невисокого на зріст, вилицюватого, надзвичайно комічну фігуру. Він майже нічого не говорив по-російському і майже нічого не розумів, що інші говорять, але туди ж просовував голову з-за юрби і слухав, з насолодою слухав.

— Що, Маметко, якші? — причепився до нього знічев'я відкинутий усіма Скуратов.

— Якші! Ух, якші! — забелькотів, весь пожвавлюючись, Маметка, киваючи Скуратову своєю кумедною головою.— Якші!

— Не піймають їх? Йок?

— Йок, йок! — і Маметка забелькотів знову, цим разом уже вимахуючи руками.

— Виходить, твоя брехала, моя не розібрала, так, чи що?

— Так, так, якші! — підхопив Маметка, киваючи головою.

— Ну й якші!

І Скуратов, ляснувши його по шапці й насунувши її йому на очі, вийшов превеселий із кухні, лишивши трохи здивованого Маметку.

Цілий тиждень тривав суворий порядок в острозі й посилені погоні та пошуки в околицях. Не знаю, яким чином, але арештанти зараз же діставали всі точні відомості про маневри начальства поза острогом. У перші дні всі відомості були на користь утікачів: ні слуху ні духу, зникли, та й годі. Наші тільки посміювались. Всяка турбота за долю втікачів зникла. «Нічого не знайдуть, нікого не піймають!» — казали в нас самовдоволено.

— Нема нічого; куля!

— Прощайте, не лякайте, незабаром повернуся!

Знали в нас, що всіх околишніх селян збили на ноги, сторожили всі підозрілі місця, всі ліси, всі яри.

— Пусте,— казали наші підсміюючись,—у них, мабуть, є така людина, де вони тепер живуть.

— Безпремінно є! — казали інші.— Не такі люди; все наперед злагодили.

Пішли ще далі в припущеннях: стали казати, що втікачі досі, може, ще в форштадті сидять, десь у льоху пережидають, поки «трелога» мине та волосся повідростає. Півроку, рік проживуть, а тоді й підуть...

Одно слово, всі були навіть у якомусь романічному настрої духу. Аж раптом, днів за вісім після втечі, промайнула чутка, що натрапили на слід. Зрозуміло, безглузду чутку враз відкинули з презирством. Але того ж вечора чутка підтвердилася. Арештанти почали тривожитися. Другого дня ранком стали по місту говорити, що піймали, везуть. По обіді дізналися ще більше подробиць: піймали за сімдесят верст, у якомусь селі. Нарешті, надійшла точна звістка. Фельдфебель, повернувшись від майора, твердо заявив, що надвечір їх привезуть, просто до кордегардії при острозі. Сумніватися було вже неможливо. Важко переказати враження, яке справила ця звістка на арештантів. Спочатку наче всі розсердились, потім засмутились. Далі проглянув якийсь намір поглузувати. Стали сміятися, але вже не з тих, що ловили, а з піймани х, спершу небагато хто, потім майже всі, крім деяких серйозних і твердих, котрі думали самостійно й котрих не могли збити з пантелику глузуванням. Вони презирливо дивилися на легковажні маси й мовчали про себе.

Одно слово, тою ж мірою як перше підносили Куликова й А—ва, так тепер принижували їх, ба навіть з насолодою принижували. Начеб вони усіх чимось скривдили. Розповідали презирливо, що їм дуже їсти схотілося, що вони не винесли голоду й пішли в село до мужиків просити хліба. Це вже була остання міра приниження для бродяги. Втім, розповіді ці були неправдиві. Втікачів вистежили; вони сховалися в лісі; оточили ліс зусебіч людьми. Ті, бачачи, що нема можливості врятуватися, здалися самі. Більше їм нічого не лишалося робити.

Але коли їх увечері дійсно привезли із зв'язаними руками й ногами, з жандармами, вся каторга висипала до паль дивитися, що з ними робитимуть. Звісно, нічого не побачили, крім майорського та комендантського

екіпажа біля кордегардії. Втікачів посадовили в секретну, закували і назавтра ж віддали під суд. Глузування й презирство арештантів незабаром упали самі собою. Дізналися про справу докладніше, дізналися, що нічого було більше й робити, як здатися, і всі стали сердечно стежити за перебігом справи в суді.

— Вліплять тисячу,— казали одні.

— Куди тисячу! — казали інші.— Заб'ють. А—ву, може, й тисячу, а того заб'ють, бо ж, братику ти мій, з особливого відділення.

Однак не вгадали. А—ву вийшло всього п'ятсот; взяли до уваги його задовільне попереднє поводження та й перший проступок. Куликову дали, здається, півтори тисячі. Карали досить милосердно. Вони, як люди тямущі, нікого перед судом не заплутали, говорили ясно, точно, говорили, що просто тікали з фортеці, не заходячи нікуди. Мені найбільше жаль було Коллера: він усе втратив, останні надії свої, пройшов найбільше за всіх, здається дві тисячі, і відправлений був кудись арештантом, тільки не до нашого острогу. А—ва покарали слабко, жаліючи; допомагали цьому лікарі. Але він куражився і голосно казав у госпіталі, що тепер він уже на все пішов, на все готовий і не те ще зробить. Куликов поводився, як завжди, тобто солідно, пристойно і, повернувшись після кари до острогу, дивився так, начеб ніколи його не покидав. Та не так дивилися на нього арештанти: дарма що Куликов завжди і скрізь умів піддержати себе, арештанти в душі якось перестали поважати його, якось більше запанібрата стали з ним поводитися. Одно слово, з цієї втечі слава Куликова дуже померкла. Успіх так багато важить між людьми...

X. ВИХІД ІЗ КАТОРГИ

Все це сталося вже в останній рік моєї каторги. Цей останній рік пам'ятний мені майже так само, як і перший, особливо найостанніший час в острозі. Та що казати про подробиці. Пам'ятаю тільки, що цього року, попри все нетерпіння моє швидше скінчити строк, мені було легше жити, ніж усі попередні роки заслання. По-перше, між арештантами в мене було вже багато друзів і приятелів, які остаточно вирішили, що з мене гарна людина. Чимало з них були віддані мені й щиро

любили мене. Піонер трохи не заплакав, проводжаючи мене й товариша мого з острогу, і коли ми потім, вже по виході, ще цілий місяць жили в цьому місті, в одному казенному будинку, він майже щодня заходив до нас, так тільки, щоб подивитися на нас. Були, однак, і люди суворі й непривітні до кінця, котрим, здається, важко було мовити до мене слово — бозна-чому. Здавалося, між нами стояла якась перегородка.

Останнім часом я взагалі мав більше пільг, ніж за весь час каторги. В тому місті між службовцями військовими в мене виявилися знайомі і навіть давніші шкільні товариші. Я поновив з ними зносини. Через них я міг мати більше грошей, міг писати на батьківщину, ба навіть міг мати книжки. Вже кілька років, як я не читав жодної книжки, і важко переказати те дивне й разом хвилююче враження, яке справила на мене перша книжка, що її я прочитав ув острозі. Пам'ятаю, я почав читати її звечора, коли замкнули казарму, і прочитав усю ніч до світу. Це був номер одного журналу. Наче звістка з того світу прилетіла до мене; все колишнє життя яскраво й ясно постало перед мене, і я намагався вгадати по прочитаному: чи багато я відстав від цього життя? чи багато прожили вони там без мене, що їх тепер хвилює, які питання їх тепер цікавлять? Я присікувався до слів, читав між рядками, намагався знаходити таємничий смисл, натяки на колишнє; відшукував сліди того, що колись, у мій час, хвилювало людей, і як сумно було мені тепер на ділі усвідомити, який я був чужий у новому житті, став скибою відкраяною. Треба було призвичаюватися до нового, знайомитися з новим поколінням. Особливо кидався я на статтю, під якою знаходив ім'я знайомої, близької колись людини... Але вже звучали й нові імена: з'явилися нові діячі, і я жадібно поспішав познайомитися з ними й досадував, що в мене так мало книжок у перспективі та що так важко добиратися до них. А перше, за колишнього плац-майора, навіть небезпечно було носити книжки на каторгу. В разі обшуку були б неодмінно запитання: «Звідки книжки? Де взяв? Виходить, маєш зносини?..» А що міг я відповісти на такі запитання? І тому, живучи без книжок, я мимохіть заглиблювався в самого себе, ставив собі запитання, намагався розв'язати їх, мучився ними іноді... Але ж усього цього так не розповіси!..

Вступив я до острогу взимку і тому взимку ж мав вийти на волю, того самого числа місяця, якого прибув.

Як нетерпляче я ждав зими, з якою насолодою дивився наприкінці літа, як в'яне лист на дереві й блякне трава в степу. Аж ось уже й минуло літо, завив осінній вітер; ось усе почав пурхати перший сніг... Настала, нарешті, ця зима, давно очікувана! Серце моє починало часом глухо й кріпко битися від великого передчуття волі. Але дивна річ: що більше минало часу й що ближче надходив строк, то терплячіший і терплячіший я ставав. Перед найостаннішими днями я навіть здивувався й закинув собі: мені здалося, що я став зовсім спокійний і байдужий. Багато арештантів, зустрічаючись зо мною надворі в шабашний час, заговорювали до мене, поздоровляли мене:

— Ось вийдете, батечку Олександре Петровичу, на волю, скоро, скоро. Покинете нас самих, нетяг.

— А що, Мартинов, і вам скоро? — відповідаю я.

— Мені! Ну, де вже! Років сім іще й я промучусь...

І зітхне сам собі, зупиниться, подивиться неуважливо, немов заглядаючи в майбутність... Так, багато хто щиро й радісно здоровив мене. Мені здалося, що й усі начеб привітніше стали поводитися зо мною. Я, видно, ставав їм уже не своїм; вони вже прощалися зо мною. К—чинський, поляк із дворян, тихий і лагідний молодий чоловік, теж, як і я, любив багато ходити в шабашний час по двору. Він думав чистим повітрям та моціоном зберегти своє здоров'я й надолужити всю шкоду задушних казармених ночей. «Я нетерпляче жду вашого виходу,— сказав він мені з усмішкою, зустрівшись якось зо мною на прогулянці,— ви вийдете, і *я вже знатиму тоді*, що мені рівно рік лишається до виходу».

Зауважу тут мимохідь, що через мрійність та тривалу відвичку воля здавалася у нас в острозі якось вільнішою, ніж справжня воля, тобто та, яка є насправді, в дійсності. Арештанти перебільшували уявлення про дійсну волю, і це так природно, так властиво кожному арештантові. Якогось обідраного офіцерського денщика вважали в нас мало не за короля, мало не за ідеал вільної людини порівняно з арештантами, бо він ходив неголений, без кайданів і без конвою.

Напередодні останнього дня, смерком, я обійшов *востаннє* побіля паль весь наш острог. Скільки тисяч разів я обійшов ці палі за всі ці роки! Тут за казармами блукав я першого року моєї каторги сам-один, сиротливий, убитий. Пам'ятаю, як я лічив тоді, скільки тисяч днів мені лишається. Господи, як давно це було!

Ось тут, у цьому кутку, жив у полоні наш орел; ось тут зустрічав мене часто Петров. Він і тепер не відставав від мене. Підбіжить і, немов угадуючи думки мої, мовчки йде поруч мене і ніби сам собі з чогось дивується. Подумки прощався я з цими почорнілими рубленими зрубами наших казарм. Як неприв'ітно вразили вони мене *тоді,* першого часу. Мабуть, і вони тепер постаріли проти тодішнього; але мені це було непомітно. І скільки в цих стінах даремно поховано молодості, скільки великих сил загинуло тут марно! Треба ж бо все сказати: адже ці люди незвичайні були люди. Адже, можливо, це й є найобдарованіші, найсильніші люди з усього народу нашого. Та загинули марно могутні сили, загинули ненормально, незаконно, безповоротно. А хто винен?

Тож-бо, хто винен?

Другого ранку раненько, ще перед виходом на роботу, коли тільки ще починало світати, обійшов я всі казарми, щоб попрощатися з усіма арештантами. Багато мозолястих, дужих рук простяглося до мене привітно. Дехто тис їх зовсім по-товариському, але таких було небагато. Інші вже дуже добре розуміли, що я зараз стану зовсім інша людина, ніж вони. Знали, що в мене у місті є знайомство, що я зараз же рушу звідси до *панів* і сяду поруч цих панів, як рівний. Вони це розуміли і прощалися зо мною хоч і привітно, хоч і ласкаво, але далеко не як з товаришем, а начеб із паном. Деякі відверталися від мене і суворо не відповідали на моє прощання. Дехто подивився навіть з якоюсь ненавистю.

Пробив барабан, і всі вирушили на роботу, а я лишився дома. Сушилов цього ранку встав трохи чи не раніш за всіх і чимдуж клопотався, щоб устигнути приготувати мені чай. Бідний Сушилов! Він заплакав, коли я подарував йому мої арештантські обноски, сорочки, підкайданники та трохи грошей. «Мені не це, не це! — казав він, через силу стримуючи свої тремтячі губи.— Мені вас яково втратити, Олександре Петровичу? На кого без вас я тут зостануся!» Востаннє попрощалися ми й з Якимом Якимовичем.

— Ось і вам скоро! — сказав я йому.

— Мені довго, мені ще дуже довго тут бути,— бурмотів він, потискуючи мою руку. Я кинувся йому на шию, і ми поцілувалися.

Хвилин за десять після виходу арештантів вийшли й ми з острогу, щоб ніколи до нього не повертатися,— я та мій товариш, з котрим я прибув. Треба було йти

просто до кузні, щоб розкувати кайдани. Але вже конвойний з рушницею не супроводив нас: ми пішли з унтер-офіцером. Розковували нас наші ж арештанти, в інженерній майстерні. Я почекав, доки розкують товариша, а тоді підійшов і сам до ковадла. Ковалі обернули мене спиною до себе, підняли ззаду мою ногу, поклали на ковадло... Вони метушились, хотіли зробити вправніше, краще.

— Заклепку, заклепку поверни найперше!..— командував старший.— Встанови її, от так, добре... Бий тепер молотом...

Кайдани впали. Я підняв їх... Мені хотілося потримати їх у руці, глянути на них востаннє. Наче я дивувався тепер, що вони допіру були на моїх же ногах.

— Ну, з богом! З богом! — казали арештанти уривчастими, грубими, але немов з чогось вдоволеними голосами!

Так, з богом! Воля, нове життя, воскресіння з мертвих... Яка славна хвилина!

ПРИМІТКИ

БІДНІ ЛЮДИ

Стор. 6. **Ох, оці вже мені казкарі!** — Епіграф узято з оповідання В. Ф. Одоєвського «Живий мрець» (1838) — «Сочинения Одоевского», СПб., 1844, ч. III, стор. 140.

Стор. 8. **...про Брамбеуса.**— Барон Брамбеус, псевдонім О. І. Сенковського (1800—1858), критика й белетриста, видавця журналу «Библиотека для чтения».

Стор. 16. **Тереза та Фальдоні** — імена слуг з роману Леонара «Тереза и Фальдони», якого переклав на російську мову М. Т. Каченовський 1804 р.

Стор. 22. **...я сиджу собі за розмовами або вокабулами.** При вивченні іноземної мови практикувалося заучування питань та відповідей («розмови»), а також виписування й заучування окремих слів з їх перекладом на російську мову («вокабули»).

Стор. 36. **...повне зібрання творів Пушкіна в останньому виданні** — перше посмертне видання «Сочинения Александра Пушкина», СПб., 1838—1841, в одинадцяти томах.

Стор. 50. **«Італійські пристрасті».**— Творами Ратазяєва Достоєвський пародіює мелодраматичні романи Полевого, Марлінського та інших письменників псевдоромантичної школи.

Стор. 51. **...з повісті «Єрмак і Зюлейка».**— Достоєвський пародіює тут бульварні псевдоісторичні романи першої половини минулого сторіччя.

Стор. 53. **Поль-де-Кок** (1794—1871) — французький романіст, у своїх творах змальовував звичаї переважно паризької та провінціальної дрібної буржуазії. Хоч Бєлінський не раз писав, що романи Поль-де-Кока — «отрута для недосвідченої юності», проте характеризував Поль-де-Кока як «доброго, шановного, талановитого письменника, котрий жваво, дотепно й вірно зображав дійсність». «Благородне обурення» Поль-де-Кок викликав у таких реакційних журналістів, як Булгарін та Сенковський.

Стор. 58. **«Картину людини», розумний твір, читав...** — Повна назва цього твору: «Картина человека, опыт наставительного чтения о предметах самопознания для всех образованных сословий, начертанный А. Галичем». СПб., 1834. Книжка написана в дусі ідеалістичної філософії.

«Хлопця, що грає різні штучки на дзвониках», читав...— роман Дюкре дю Меніля (1761—1819) «Мальчик, наигрывающий разные штуки колокольчиками», переклад з французької, чч. I—IV, М., 1810. В романі змальовано долю хлопця, що з бідного мандрівного музиканта обертається на багача, графа, благодійника. Роман мав успіх у російських читачів на початку XIX ст. і кілька разів перевидавався.

«Івікові журавлі» — балада Шіллера в перекладі В. А. Жуковського (1813).

Стор. 61. **Книжку вашу, яку я одержав...**— повість Гоголя «Шинель», надруковану вперше 1842 р.

Стор. 73. **...14-го класу якийсь.**— Чин 14-го класу (колезького реєстратора) надавалося найнижчим чиновникам.

Стор. 87. **...стара няня, Уляна.**— В цьому листі відбилися спогади Достоєвського про його життя в дитячих роках у сільці Даровому, колишньому маєткові його батька.

Стор. 100. **«Пчелку» прочитав.**— Йдеться про газету «Северная пчела», яку видавав реакційний журналіст Ф. Булгарін. Газети читали звичайно в книгарнях, кав'ярнях та в трактирах.

БІЛІ НОЧІ

Стор. 118. Епіграф узято з поезії І. С. Тургенєва «Квітка» (1843). Текст наведено не зовсім точно. У Тургенєва:

Знать, он был создан для того,
Чтобы побыть одно мгновенье
В соседстве сердца твоего.

Стор. 119. **...колір піднебесної імперії,**— тобто жовтий колір. Національним прапором Китаю («Піднебесної імперії») до 1912 року було зображення дракона на жовтому тлі.

Стор. 134. **Гофман** Ернст-Теодор-Амадей (1776—1822) — визначний представник німецького романтизму. В його творах («Еліксир диявола», «Крихітка Цахес» та ін.) життя завжди постає як єдність фантастичного й реального.

Варфоломіївська ніч.— 24 серпня 1572 р. в ніч під свято св. Варфоломія в Парижі сталося масове винищення гугенотів католиками. Цю подію відбито в історичному романі Проспера Меріме «Хроніка часів Карла IX».

Далі названо персонажів популярних у Росії романів славетного англійського письменника Вальтера Скотта (1771—1832) — Діану Вернон («Роб-Рой»), Клару Мовбрай («Сен-Ронанські води»), Євфію Денс («Едінбурзька в'язниця»).

...собор прелатів і Гус перед ними.— Ян Гус (1369—1415) — великий чеський патріот, що виступав за створення незалежної від католицтва національної церкви, натхненник національно-визвольного руху проти німецьких феодалів. 1415 року в Констанці церковний собор, після відмови Гуса зректися «єресі», присудив його до спалення на вогнищі.

...повстання мертвих у Роберті.— «Роберт-Диявол» — опера французького композитора Мейєрбера (1791—1864).

Потім згадуються твори романтичної поезії: **«Міньона»** (з Гете) — вірш В. А. Жуковського (1783—1852) та **«Бренда»** — балада І. І. Козлова (1779—1840).

...читания поэми у графині В — ї-Д — ї.— Йдеться про салон Олександри Кирилівни Воронцової-Дашкової (1818—1856).

Даитон Жорж-Жак (1759—1794) — видатний діяч французької буржуазної революції кінця XVIII сторіччя.

Клеопатра ei suoi amanti — тема, запропонована імпровізаторові в повісті Пушкіна «Єгипетські ночі» (1835).

...домик у Коломні — з віршованої повісті Пушкіна «Домик у Коломні» (1830).

Стор. 141. **Івангое** — роман Вальтера Скотта «Айвенго».

ДЯДЕЧКІВ СОН

Стор. 166. **Пінетті** — італійський фокусник (перша половина XIX ст.).

Стор. 167. **Оборонці старого дому** — прихильники поваленої революцією королівської династії Бурбонів у Франції.

Стор. 169. **Повість моя містить у собі повну й визначну історію**

піднесення, слави й урочистого падіння Марії Олександрівни.— Ці рядки перегукуються з іронічним заголовком роману Бальзака «Історія величі й падіння Цезаря Бірото, власника парфюмерної крамниці...» (1837).

Стор. 179. **...і це все тому, що ви начитались там якого-небудь вашого Шекспіра!** — Ще 1844 р. Достоєвський у листі до брата підкреслював усю безглуздість подібних нападок на Шекспіра: «В останньому листі Карепін з доброго дива радив мені не захоплюватися Шекспіром! Кажуть, що Шекспір і мильна банька все одно. Мені хотілося, щоб ти зрозумів цю комічну рису, озлоблення на Шекспіра. Ну до чого тут Шекспір?» («Письма», т. І, стор. 73—74).

Стор. 186. **...на віденському конгресі.**— Конгрес європейських монархів і дипломатів у Відні (1814—1815) після падіння Наполеона.

Стор. 197. **Флоріан** Жан-П'єр (1755—1794) — французький письменник, автор романів, комедій і пасторальних повістей.

Стор. 238. **«Mémoires du Diable»** — мелодраматичний роман з авантюрним сюжетом французького письменника Мельхіора Фредерік Сульє (1800—1847).

Стор. 251. **Казанова** Джованні Джакомо (1725—1798) — італійський авантюрист, автор «Мемуарів», написаних французькою мовою, в яких дано широку картину життя аристократичного двірського товариства в різних країнах Західної Європи.

Стор. 266. **...одного з шематонів часів регентства.**— Після смерті Людовіка XIV (1715) за малолітнього короля Людовіка XV країною правив як регент Філіпп герцог Орлеанський. Час регентства визначався крайньою розпусністю двірських звичаїв. **Шематон** — пройда, фат.

Ферлакур — загальне ім'я від французького faire la cour — лицятися.

Стор. 284. **...пустився в вир світського життя, на Васильєвському острові та в Галерній гавані.**— Сказано іронічно: в старому Петербурзі на Васильевському острові та в Галерній гавані жили дрібні чиновники й міщани.

ЗАПИСКИ З МЕРТВОГО ДОМУ

Стор. 288. **Субалтерний чин** — молодший офіцер царської армії.

Стор. 298. **Кордегардія** — караульне приміщення.

Стор. 299. **Келійна система** — система одиночного ув'язнення.

Стор. 303. **Антрепренер** — тут: торговець горілкою.

Стор. 313. **Кантоніст** — син солдата, від народження приписаний до військового відомства.

Стор. 318. **М — цький** — Олександр Мірецький, учасник польської революційної змови, що мала за мету визволення Польщі з-під гніту царського самодержавства. Був засуджений 1846 року на десять років каторги.

Стор. 319. **...із стародубівських слобід, колишніх вєтківців** — мова про старообрядницькі слободи в Стародуб'ї (Чернігівської губернії). У XVIII ст., рятуючись від переслідувань уряду, сюди переселялися старообрядці з острова Вєтка (на річці Сож).

Стор. 327. **Рунд** — перевірка караулу, обхід.

Стор. 337. **Мефітичне повітря** — смердюче, заражене повітря.

Стор. 354. **...спокушений Петербургом, його кондитерськими та Міщанськими** — в старому Петербурзі на Міщанських вулицях було багато злочинних гніздищ та розпивочних.

Квазімодо — один із героїв роману В. Гюго «Собор Паризької богоматері». Його ім'я стало прозивним означенням фізичної потворності.

Стор. 359. **...ті, хто теж терпів на засланні.**— В Тобольську, дорогою до Омська, Достоєвський зустрівся з дружинами декабристів: Муравйовою, Анненковою та Фонвізіною.

Стор. 366. **...служив у піонерах.**— Піонерами в царській армії називали солдатів-розвідників, що служили в саперних частинах.

Стор. 374. **Я з жахом дивився на одного з моїх товаришів** — йдеться про одного з петрашевців, С. Ф. Дурова, засудженого одночасно з Достоєвським.

Стор. 378. **...про Наполеона спитати** — про Наполеона III. Луї Наполеон Бонапарт (1808—1873), небіж Наполеона I, після революції 1848 року у Франції став президентом буржуазної республіки (так званої Другої республіки). Очоливши контрреволюційний переворот 1851 року, оголосив себе імператором.

Стор. 419. **«Філатка і Мирошка суперники»** — популярний водевіль П. Г. Григор'єва. З 1831 року йшов на петербурзькій сцені. З 1833 року багато разів видавався.

Стор. 428. **Лепорелло** — слуга Дон-Жуана.

Стор. 461. **Маркіз де Сад** (1740—1814) — французький письменник, автор еротичних романів.

Бренвільє — французька маркіза Марія Мадлена Бренвільє, відома злочинниця; вона отруїла батька, двох братів і деяких інших родичів з метою успадкувати їхні статки. Страчена 1676 року.

Стор. 520. **Т — вський** — Симон Токаржевський (1823—1900), член польської селянської організації, яка боролася проти кріпосництва й за національну незалежність Польщі. Автор книжки «Сім років каторги».

Стор. 526. **Б — ський** — польський революціонер Йосиф Богуславський.

...старий Ж — кий — Йосиф Жоховський (1800—1851), польський революціонер. За революційну промову у Варшаві 1848 року був засуджений до страти, заміненої десятьма роками каторги.

ЗМІСТ

БІДНІ ЛЮДИ

Роман
5

БІЛІ НОЧІ

Сентиментальний роман
Із спогадів мрійника
117

ДЯДЕЧКІВ СОН

З Мордасовських літописів
165

ЗАПИСКИ З МЕРТВОГО ДОМУ
ЧАСТИНА ПЕРША

Вступ 288
I. Мертвий дім 292
II. Перші враження 304
III. Перші враження 318
IV. Перші враження 331
V. Перший місяць 346
VI. Перший місяць 359
VII. Нові знайомства. Петров. 371
VIII. Рішучі люди. Лучка 382
IX. Ісай Хомич. Баня. Розповідь Баклушина 388
X. Свято різдва Христового 402
XI. Вистава 417

ЧАСТИНА ДРУГА

I. Госпіталь 434
II. Продовження 447
III. Продовження 459
IV. Акульчин чоловік (Оповідання) 474
V. Літній час 484
VI. Каторжні тварини 498
VII. Претензія 509
VIII. Товариші 525
IX. Втеча 538
X. Вихід із каторги 550

Примітки 555

ДОСТОЕВСКИЙ ФЕДОР МИХАЙЛОВИЧ

ЗАПИСКИ ИЗ МЕРТВОГО ДОМА

(*На украинском языке*)

Видавництво «Дніпро»,
Київ, Володимирська, 42.

Редактори *Г. Г. Лозинська, З. І. Рябчик*

Художник *В. П. Селезньова*

Художній редактор *І. М. Гаврилюк*

Технічний редактор *Б. С. Куйбіда*

Коректори *Т. В. Грузинська, О. Т. Супруненко*

Виготовлено на Київському поліграфічному комбінаті Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР. Київ, вул. Довженка, 3.

Здано на виробництво 4/VI 1970 р. Підписано до друку 22/II 1971 р. Папір № 1. Формат 84×108¹/₃₂. Фізичн. друк. арк. 17,5. Умови. друк. арк. 29,4. Обліково-видавн. арк. 32,308. Ціна 1 крб. 19 коп. Замовл. 1425. Тираж 30 000.

Р1
Д70

7—3—1
19—71М